

Giới thiệu Lăng Khách Vô Danh

Truyện Lăng Khách Vô Danh của tác giả Kai thuộc thể loại kiếm hiệp, xuyên không, dị giới, huyền huyền. Đây là phần 2 của truyện Tôi là Cửu Vĩ hồ ly. Lam Vũ mang theo hình dáng quái dị trắng bạch không một chút màu khác từ tóc đến da và một đôi mắt có con ngươi màu đỏ... từ thế giới hiện đại thế kỷ 21 vượt qua bóng tối vô tận muốn tới được Võ Lâm Cảnh, nơi mà con người thích luyện võ, có những thứ thú vị mà anh ta đang chờ.

Trên đường "roi" trong vô tận bóng tối anh nhìn thấy 5 cái hồ không lồ có cách cảnh sắc khác nhau: 7 màu, rừng rậm xanh tươi nắng ấm, gió bão bập bùng, biển động dữ dội, vũ trụ huyền ảo. Đương nhiên để đến Võ Lâm Cảnh thì anh phải chọn cái hồ có rừng rậm, thế nhưng lúc đang roi tự do xuống hồ Rừng Rậm thì anh vô thức cảm nhận được Mộc khí của mình đang dao động ở hồ 7 màu, thế là xúc động anh cố tìm cách chuyển qua hồ đó.

Vô tình anh lọt vào không gian tối đen có trọng lực khiến anh không thể rơi nữa...trong lúc chán nản anh đã tìm thấy một thứ thần tích mới có thể ra được khỏi nơi đó nhưng bù lại anh sẽ mất hết tất cả giác quan của mình: thính giác, thị giác, xúc giác, khứu giác, vị giác.... Hãy đọc để xem chi tiết nhé

Bạn đang đọc truyện *Lăng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Phong Linh Tinh Thần

Phạm Lam Vũ mang theo hình dáng quái dị trắng bạch không một chút màu khác từ tóc đến da và một đôi mắt có con ngươi màu đỏ... từ thế giới hiện đại thế kỷ 21 vượt qua bóng tối vô tận muốn tới được Võ Lâm Cảnh, nơi mà con người thích luyện võ, có những thứ thú vị mà anh ta đang chờ(Đây là phần 2 của tôi là Cửu Vĩ nhé, bạn nào chưa đọc phần 1 thì nên đọc để hiểu rõ hơn). Lúc này cả hai người đang rơi tự do, Lam Vũ và Nguyên Hóa trò chuyện với nhau:

- Này, có chắc đây đường không chứ hả? Tao thấy nó không hề tối chút nào? - Trước kia tên Nguyên Hóa không phải nói là khi nhảy xuống đây sẽ gặp một không gian tối om sao.

- Thật! Chưa tới lúc thôi, tầm 20 phút nữa mày sẽ thấy! Á không, tốc độ rơi nhanh quá. - Vừa nói tới đây hắn mở cái balo phía sau ra một cái dù.

Tức thì Nguyên Hóa rơi chậm lại còn...Lam Vũ, anh chàng vẫn rơi không phanh. Thấy tình huống như vậy anh hét lên:

- Dm! Sao mày lại mang theo dù nhảy?

- Thì để bớt ma sát với rơi chậm chứ sao?

- WTF, sao không nói trước.

- Ô, tao tưởng mày là người hiện đại ở đây phải biết mấy cái cơ bản này chứ.

- Đ... - Đang định nói thì tên Nguyên Hóa đã ở xa xa trên đầu mình rồi, là mình rơi nhanh quá.

Rất nhanh đã rơi xuống 3km, có vài người leo núi thấy Lam Vũ rơi xuống thì hô hào gào thét. Riêng Lam Vũ thì trầm nghĩ, chẳng lẽ vì mình đánh Nguyên Hóa nên hắn muốn trả thù mình, dụ mình nhảy trên núi xuống? Nghĩ như vậy liền chuẩn bị lực đánh cho bay vào núi lại thì không gian xung quanh bỗng dưng tối sầm lại.

Các giác quan của bản thân mình hoàn toàn trở nên vô dụng, mắt không thấy gì, tai cũng không nghe được gì, cũng không cảm giác được ma sát với không khí khi rơi nữa có lẽ xúc giác cũng đã mất. Giờ mà không dùng chân bước thử thì cũng không biết là mình đang rơi, vì không gian không có 1 chút màu sắc nào ngoài màu đen, cứ có cảm giác giống như mình đang đứng vậy, nhưng bước lại không đi được 1 cm nào.

Thời gian trôi qua bao nhiêu không biết nhưng Lam Vũ đoán rằng chắc cũng phải 4h trôi qua rồi, bỗng dưng ở phía dưới chân hiện ra những tia sáng le lói, chúng lớn dần, lớn dần...Cuối cùng hình thành 6 cái hồ khác nhau, nói là hồ chứ nó là một cái vòng tròn thật lớn. Anh chàng ngạc nhiên lắm, bừa nghe thằng Hóa kể là có 5 cái cơ mà? Mà thôi không quan trọng, nhìn xuống ngay dưới chân Lam Vũ là chiếc hồ có bầu trời, có rừng cây, xem ra đây chính là đích đến của Võ Lâm cảnh mà tên Hóa nhắc tới.

Đang muốn nhắm mắt lại thanh tĩnh một chút thì bỗng dưng cảm thấy được ở cái hồ bảy màu bên kia có giao động của mộc khí, chúng đang dần bị hấp thu, lẽ nào Mỹ Hương ở bên đó? Thanh Hoa Thiên ở bên cái hồ bảy màu kia? Nghĩ đến đây Lam Vũ không giữ được bình tĩnh nữa, lập tức muốn bay ngay tới bên kia ngay, nhưng lại không biết làm gì để thay đổi hướng rơi của mình cả. Đây là giữa hư không tối om, không một điểm tựa, không một lực nào ngoài lực hút, một điều lạ là nó có không khí, Lam Vũ vẫn hít thở đều đặn, suy nghĩ muốn nát óc nửa tiếng đồng hồ cũng chưa ra phương pháp. A, đúng rồi có không khí, vậy thử dùng PHONG CƯỚC xem sao? Giữ không trung mình có gì dùng được ngoài TRỌNG PHONG CƯỚC cả.

Nghĩ là làm liền, Lam Vũ vội dồn lực vào chân phải đá về phía ngược lại hướng hồ 7 màu với mong muốn phản lực sẽ đẩy mình về phía bên kia và... đúng như dự đoán, quỹ đạo rơi của Lam Vũ đã bị lệch đi một ít nhưng vẫn còn nằm trong vùng của cái hồ kia, thấy có hi vọng Lam Vũ liền tiếp tục "chèo". "Chèo" muốn gây chân thấy gần qua được hồ 7 màu rồi thì tự dưng húc trúng cái gì đó, hình như là sợi dây giống như miêu tả của thằng Hóa.

Thế đeo nào lỡ cầm sợi dây nó kéo mình đi luôn, thật..bất ngờ. Tốc độ kéo của sợi dây quá nhanh, khiến Lam Vũ còn chưa ý thức được gì thì nó kéo qua luôn cả cái hố 7 màu rồi.

Quá bất ngờ, không kịp phản ứng, chừng 15s sau nó dừng lại tại một khoảng không gian khác, tuy vẫn tối om như mực, mà phía dưới cũng chả có ánh sáng nào luôn, tức là...không còn nhìn thấy cái hố nào nữa. Tiếp đó bước đi thử một cái thì ai ngờ...được, nơi đây có điểm tựa...tức là có mặt đất, anh chàng đi lại lung tung xung quanh nhưng cũng không chạm vào được cái gì, cũng chả thấy gì, cứ như một người bình thường nhắm mắt mà đi vậy. Chạy, nhảy, cầm đầu, làm đủ mọi thứ nhưng vẫn cứ như đũa giữa vũng vầy, chả chạm được cái gì. Cuối cùng rồi cũng nản, Lam Vũ thở dài, chẳng lẽ đời ta kết thúc ở đây sao, dòng đời nhàm chán trôi nổi ở cái nơi tối tăm còn hơn cả nhà tù này. Nghĩ một lát rồi Lam Vũ kiểm tra lại những ký ức của Hư Không Chủ và gã thanh niên áo đen kia để tìm xem có cách nào không?

Cứ thế thời gian trôi qua, đã một tháng miệt mài tra “google” cũng không ra được cái thông tin nào hữu ích cả. Đơn giản là cả 2 tên kia cũng chưa bao giờ trải qua trường hợp này, duy chỉ có một thứ huyền bí chưa thể tìm hiểu được, có lẽ cũng chỉ có nó mới còn hi vọng giúp Lam Vũ rời khỏi đây, đó là một nửa cuốn sách màu đen huyền bí ở giữa không gian Hồn Giới, thế nhưng cố gắng kiểu gì cũng mở không được. Tiếp theo đó một năm đi lang thang và suy nghĩ một cách vu vơ. Hai năm..5 năm..20 năm..100 năm một mình trôi nổi nơi này, Lam Vũ sắp phát điên vì tự kỷ rồi, 100 năm liền không nghe thấy một âm thanh gì cả tiếng bước chân cũng không, không thấy gì ngoài màu đen, nhàm chán cực kỳ, nghĩ tới những người mình quen chắc cũng ra đi hết rồi, tới tận bây giờ vẫn không hiểu tại sao mình lại tới nơi này, nắm sợi dây chẳng? Dm sợi dây!

Giờ mới chân chính hiểu được cảm giác tang thương, hoài cổ của gã Hư Không chủ kia, trong dòng thời gian 50000 năm đời sống nhàm chán của hắn chứng kiến biết bao nhiêu bạn bè người quen lần lượt chết đi, hắn vẫn còn sống khỏe mạnh, đây là chuyện bi ai đến mức nào. Có lẽ nào mình cũng như thế, đã lâu thế này rồi mà mình đến lão hóa cũng không thấy, chẳng lẽ ở đây đến muôn đời hả trời, nghĩ đến người yêu đầu tiên, Lam Vũ càng thấy chờ mong, có lẽ..có lẽ giờ này cô nàng vẫn còn. Vừa đi vừa nghĩ, Mỹ Hương là động lực duy nhất của Lam Vũ lúc này. Anh tiếp tục đi, vào một ngày của 52 năm sau tự dưng anh đụng phải một cái gì đó như bức tường vậy, không cảm giác được gì nhưng mà vẫn biết là mình bước đi nhưng phía trước bước tới phía trước được. Đang tự hỏi lẽ nào nơi này là nơi tận cùng của vùng đất tăm tối này, thì bỗng dưng quyển sách màu đen trong hồn giới kia rung động, bay ra rồi phát sáng cả một vùng không gian rộng lớn này.

Điều này thật kì lạ, một quyển sách màu đen lại phát sáng, nhưng lại không nhìn ra nguồn ánh sáng từ cuốn sách phát ra, nhìn vào nó vẫn màu đen nhưng mà Lam Vũ lại thấy được cảnh quan xung quanh, nơi đây hình như...vô tận, chỉ nhìn thấy đường chân trời mà thôi. Dưới đất bằng phẳng như lát gạch màu đồng. Phía trước mặt Lam Vũ đúng là một bức tường, bức tường này...có hàng nghìn tỷ ký tự lạ. Ở trên cùng còn có vài ký tự thật lớn như muốn để người ta chú ý. Mặc dù không nhận biết được loại chữ này nhưng mà Lam Vũ biết rằng khi linh hồn đủ mạnh thì rào cản ngôn ngữ sẽ bị xóa bỏ, ví dụ như gã thanh niên áo đen kia mặc dù không biết được ngôn ngữ Trái Đất nhưng mà lại có thể dùng linh hồn giao tiếp với người khác. Liền vận dụng linh hồn của mình tạo ra cái gọi là thần thức như trong ký ức của gã áo đen đọc những dòng chữ trên đó.

“Phong Cẩm Linh Giác Tinh Thần chi lộ Phong Thần tu, tân tiên lộ - Người muốn ra khỏi đây hãy tu luyện. Mấy ký tự lớn nhất nó ghi như vậy, a luyện thành cái này có thể ra khỏi đây rồi. Tiếp theo là những dòng giới thiệu về lịch sử cái cái công pháp này, mô tả rằng nó được một vị tuyệt thế thiên tài của thời xa xưa sáng tạo ra, còn về chính xác thời đại nào thì không rõ, đoán rằng ít nhất cũng ngàn tỷ năm trước. Vị tuyệt thế thiên tài nọ từ nhỏ thiên tư thông minh ngất trời, tu chân thăng cấp như vũ bão, 5 tuổi Luyện Thể, 6 tuổi Hư Linh, 8 tuổi Chân Linh, 11 tuổi Nguyên Linh, 13 tuổi Địa Linh, 17 tuổi Thiên Linh sinh Hồn Giới, 50 tuổi Linh cảnh, 102 tuổi thành Tiên. Thế nhưng cuộc đời chưa bao giờ là hoàn mỹ, cũng vì quá mức xuất chúng mà ông ta bị những vị Tiên cùng cấp truy sát, họ sợ một ngày nào đó ông sẽ mạnh hơn họ mặc dù hiện tại lúc đó chỉ biết Tiên là mức cấp độ cuối cùng nhưng ai cũng biết đường tu tiên là vô hạn, chỉ cần có một người tu thành một cảnh giới mới thì cảnh giới ấy ngay lập tức được thiết lập.

Bọn họ là những người mạnh nhất thế giới 7 màu kia thì đương nhiên họ không quan tâm có một người nữa bằng cấp bọn họ nhưng nếu một người nữa có cơ hội mạnh hơn bọn họ thì bọn họ lại không cho, điều bọn họ lo lắng là hiển nhiên khi mà người kia thăng cấp quá nhanh, người kia quá xuất sắc, ở tuổi 102 có khi bọn họ chỉ đang ở Địa Linh cảnh, cao lắm là vừa vào Thiên Linh cảnh thôi, ai thành tiên mà chả là tuyệt thế thiên tài, thế nhưng người kia ở tuổi 102 lại là Tiên, bọn họ thành Tiên ai chả trên cả trăm ngàn tuổi cơ chứ, vì đường tu tiên càng về sau càng khó. Bọn họ cảm thấy bị uy hiếp, vốn cao cao tại thượng, ra lệnh kẻ khác đã quen thì không muốn tự dưng có một thằng “sếp” mạnh hơn mình mọc ra, bọn họ truy sát người kia cả trăm năm cuối cùng cũng đưa được người kia vào bẫy bằng cách bắt được người yêu ông ta. Lam Vũ đọc được tới đây cũng muốn khinh thường cái bọn già khủi đê kia, đã già còn không nên nét, chơi trò bắt người thân bị ối. Thật ra không thể nói gì bọn họ được, lúc ấy bọn họ cũng chỉ muốn thử chút hi vọng thôi, đối với những vị Tiên cả triệu tuổi, tỷ tuổi kia thì vợ con không biết bao nhiêu người rồi, cháu cả trăm ngàn đời cũng có thì có bắt được người thân mà uy hiếp đối với họ cũng chả có ý nghĩa gì, ngu gì mà vào bẫy, mất người này ta đi kiếm người khác, dù sao vợ hay người yêu thì cũng chả sống theo mình được bao nhiêu lâu.

Thế nhưng may mắn cho bọn họ là người thiên tài kia cũng chỉ...102 tuổi, đương nhiên là chưa bao giờ trải qua sinh lý từ biệt nhiều như bọn họ, có người yêu đương nhiên là trân trọng rồi, chết cũng vào cứu, kết quả là...cứu không được, để người yêu chết mà mình cũng bồi vào đôi mắt với đôi tai, cộng thêm trọng thương gần chết, bình thường là Tiên thì cho dù có mất đầu vẫn sống lại được nhưng mà trúng mấy ngón đòn mang linh vực tử vong của đối thủ nên làm mất và tai không thể khôi phục được. Sau đó liền mình bỏ chạy được, núp ở một góc hẻo lánh trị thương, khoảng 5000 năm sau thì thương thế đã khỏi nhưng mà tai mất vẫn vậy, điều đó không phù hợp trong chiến đấu nữa, giờ có muốn đi báo thù cũng chả đánh lại người ta, tuy vẫn rất mạnh. Sau đó ông ta tự tạo ra cho mình một thế giới, đó chính là thế giới đen tối này đây, căn bản ông ta cũng không nhìn không nghe thấy gì nên thôi chả cần làm nó sáng, ông ta phá vỡ không gian tìm thêm các thế giới mới để đi chu du, tìm kiếm kiến thức và gom góp các công pháp kỳ lạ trên đời để hoành thành một ý tưởng đang có sẵn trong đầu.

Thế là đào được 6 cái hố như đã thấy, rồi ông ta cũng tạo ra một tuyệt thế kỳ công, để cho mình tập trung hết vào luyện tinh thần biến tinh thần lực thành tu vi thì ông ta bỏ hết luôn các giác quan của mình, để cho dễ luyện tập thì ở thế giới màu đen này ông ta cũng cảm nhận cả các giác quan, khi tu luyện thì tinh thần lực sẽ mô phỏng lại các giác quan đó. Còn về câu truyện sau đó liên quan tới ông ta thì không được đề cập nữa, theo như những ký tự này kể thì ông ta đã sáng lập ra một con đường tu tiên khác ngoài tu linh lực duy nhất, đó là tu tinh thần. Oái, cái này Lam Vũ thấy chưa đúng, ở trong ký ức của Hư Không chủ còn có tu thần với tu tiên nữa cơ, tu tiên ở thế giới đó khác hẳn so với nơi này. Muốn tu luyện phải phong bế lực giác của mình, còn không thì không được. Lam Vũ tự nghĩ rằng có thể mô phỏng giác quan thì được rồi, chỉ cần mình rời khỏi đây thì trời đất bao rộng bao lớn mặc ta bay, đã quyết định là bắt tay vào làm liền, ngồi thiền xuống, tĩnh tâm nghiên cứu dịch nghĩa từng câu ký tự một. Thời gian trôi qua như một cái chớp mắt, miệt mài suy nghĩ giải mã bí tịch này tốn mất tròn 80 năm, 500 năm để nhập môn, 1700 năm để bước tới tiểu thành, 3650 năm để đại tới tới tầng thứ 7,

bắt đầu nắm giữ được , mà tầng thứ 7 của công pháp này mạng ngang ngửa với Thiên Linh cảnh của giới tu chân. Bây giờ tuy rằng 6 giác quan đã bị phong bế lại nhưng mà ngược lại thể thấy rõ hết cái thể giới màu đen này.

Rõ ràng là có 8 cái hồ nhưng thật ra chỉ có 6 thể giới, 3 cái liền thuộc Trái Đất, chính Lam Vũ cũng không hiểu vì sao Trái Đất lại có 3 cái cổng không gian? Đúng là mô phỏng các giác quan mà, cũng nghe được âm thanh phát ra từ những cái hồ nữa, chỉ cần trong tâm thần thức thì có thể công kích có thể nghe, có thể cảm nhận, có thể ngửi được mùi, đây thật sự là một điều đáng kinh ngạc. Thử một chút, Lam Vũ tưởng tượng trong đầu hiện ra một thanh kiếm giống như thanh kiếm Huyết Nguyệt của lão già tổ chức The Jungle, ngay lập tức một thanh Huyết Nguyệt kiếm được tạo bằng những tia sáng tinh thần màu vàng huyền ảo, trong rất là đẹp, anh cầm nó vào tay, cảm giác không khác gì thật, thậm chí còn sắc bén hơn đồ thật nữa. Lam Vũ cảm giác giờ mình thật mạnh mẽ, mạnh hơn gã áo đen cả trăm ngàn lần, gã áo đen nọ chỉ mới đạp chân vào Địa Linh cảnh mà thôi, còn người phụ nữ đuổi theo hắn cũng ở Địa Linh cao cấp chứ mấy, người mạnh nhất Thanh Hoa Thiên cũng chỉ cỡ mình là cùng, khả khả, thật nóng lòng chờ đợi. Mình vẫn không có gì thay đổi, người tu chân ở thể giới 7 màu này thọ vô cùng cao, luyện tới Địa Linh cảnh là sống ít nhất mười ngàn năm đến hai mươi ngàn năm, Thiên Linh cảnh thì cả trăm ngàn năm, Linh cảnh tới 2 đến 3 triệu năm, còn Tiên thì hình như là bất tử, trong ký ức của gã áo đen có nhớ như thế. Tất nhiên là bất tử với điều kiện không bị người ta đánh chết, ngay bây giờ mình muốn ngay lập tức rời khỏi đây, bay ngay tới thể giới 7 màu. Quả nhiên là nơi này là một nơi riêng biệt của thể giới đen thui, chỉ có một cổng ra vào duy nhất, chính Lam Vũ ngày xưa cũng được sợi dây kia đưa vào đây bằng cổng đấy, cổng đấy cách nơi đây hàng tỷ tỷ cây số, có mà đi bộ đến hết kiếp mà không biết phương hướng cũng không tới được cái cổng.

Dùng tinh thần lực tạo cho mình cái ván trượt để dưới chân bay vù vù 10 phút đã tới được cổng, do hấp tấp không kịp suy nghĩ nhiều, nói là cổng chứ nói hình dạng là cái vòng xoáy từa tựa cái hồ đen vũ trụ ấy, nhưng mà Lam Vũ có tầm nhìn rộng cả thể giới này nên biết sau cái vòng xoáy này chính là tới nơi của 8 chiếc cổng không gian. Vừa lao vào vòng xoáy thì đột nhiên anh chàng bị cuốn vào một dòng thời không loạn lưu rất mạnh mẽ, thôi chết rồi, quên mất là thể giới này vốn không hoàn chỉnh vì không đầy đủ các nguyên tố, thời không ở nơi này này cũng rất không ổn định, nhất là ở những cổng không gian, trong những ký tự kia có nói rằng tỷ lệ này xảy ra rất thấp, có dấu hiệu đặc trưng khi xảy ra là xung quanh cổng không gian có cái gì đó nhiễu nhiễu, lúc này hưng phấn quá có chút không chờ được nên Lam Vũ không để ý lắm, ai ngờ dính vào thời không loạn lưu. Không gian loạn lưu còn đỡ nhé, nó chỉ đưa mình đi rất xa, chỉ là lực xé rất mạnh thôi, còn thời không loạn lưu thì đưa mình đến cả thời gian và không gian khác nhau, thay đổi cả thời gian trên cơ thể mình. Lực lượng không gian cào xé thân thể cũng rất đau đớn, may mắn rằng Lam Vũ đã đến tầng thứ 7 của rồi nên cơ thể khá cứng rắn. Rất nhanh sau khi lực lượng không gian thì là lực lượng thời gian, thời gian thì khó chống hơn không gian nhiều, đương nhiên cũng một phần thì Lam Vũ rất quen thuộc với lực lượng không gian, thời gian làm Lam Vũ trong chốc lát biến thành một ông lão tóc bạc, sau đó lại thành một người trung niên, chốc lát thành trẻ con 5 tuổi, chốc lại thành thanh niên, biến đổi cả chục lần, cuối cùng thì bầu trời hiện ra, không còn một mảng tối om nữa. *Bịch* Lam Vũ rơi ngay xuống thăm cỏ.

- Ui, au, đau quá. Không thể nào, mình giờ mạnh lắm mà, sao lại cảm thấy đau chứ. - Muốn đùa đây thì lại thấy không thể.

Đưa tay lên coi thì thấy....ôi trời ơi, tay em bé, wtf.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Đi học - giang hồ biến

Thật không thể tin được, cánh tay nhỏ bé mũm mĩm, hình như mình bị lực lượng thời gian xoắn còn lại 1 nhúm thể này thì phải! LoL...Conan phiên bản người thật rồi. Đưa con mắt to nhìn khắp nơi, đây là một khu rừng thì phải, á mà khoan... Giật mình, Lam Vũ nhận ra mình có thể nhìn thấy đường, cũng ngửi được mùi cỏ cây, tay chân cũng có cảm giác mặc dù chính mình còn chưa mở tinh thần lực ra. Ế, nghĩ tới điều đó Lam Vũ liền thử đưa tinh thần lực ra xem thế nào thì lại mở không được, hình như...mất hết rồi. “Àc, lẽ nào reset level rồi sao? Mấy ngàn năm cây cuộc của tui, aaaaaaaa.” - Lam Vũ thấm kẻ khổ.

Lăn lóc suy nghĩ một hồi trên thảm cỏ thì Lam Vũ cũng chấp nhận sự thật mình đã bị biến thành trẻ sơ sinh, không còn gì đặc biệt ngoài giữ được tâm trí của một người trưởng thành, cũng thấm may mắn không bị biến thành ông già, mới sống thực tế có tầm 20 năm mà đã già sao chơi, uất ức chết(mấy ngàn năm tự kỷ 1 mình không tính là cuộc sống). Nằm một chỗ 2 ngày qua thì cũng cảm thấy đói, nhưng lại không thể làm gì, chả nhẽ ăn cỏ à, còn tu luyện thì chưa thử những tuổi này đứng còn chưa được thì làm sao mà luyện, cũng tại xương còn mềm quá. Đột nhiên có tiếng gầm gừ nho nhỏ xuất hiện cách đó vài chục mét, nghe theo âm thanh thì Lam Vũ cũng đoán sơ sơ đó là một con chó hay sói gì đấy.

Đột, cảm thấy tình huống có chút không ổn rồi, lẽ nào Lam Vũ ta không chết già trong cái nơi tối tăm khi họ cò gáy kia mà chết vì bị một con chó ăn sao? Thiệt là thảm quá đi mà. Đúng y vài chục giây sau có một con chó sói đang chảy nước miếng nhìn về phía bé trắng trẻo mũm mĩm đang nằm trên thảm cỏ, đang cảm thấy bất công trong lòng bỗng nghe thấy tiếng người nói chuyện. Đúng là tiếng người, mặc dù Lam Vũ không hiểu người ta đang nói cái gì nhưng mà anh biết rằng mình có cơ hội thoát rồi, muốn kêu lên một tiếng nhưng nhận ra rằng mình không biết ngôn ngữ của họ, suy nghĩ thật nhanh trong vòng 1s thì nhận ra là mình có biết cũng không nên gọi họ vì như thế có thể dọa họ bỏ chạy, trên đời việc gì kỳ lạ nhất? Không phải là một đứa bé sơ sinh biết nói sao?

Lỡ họ tưởng là yêu quái biến hình thì khổ mình, tìm cách không ra mà con sói thì đang chậm chậm bước tới, không còn cách nào khác đành phải khóc lên, con nít khóc mới đúng chứ.

- Oa..oa, u ngoe... u ngoe.... - Diễn sâu một chút.

Đúng như dự đoán, 2 người đàn ông vác theo mớ củi với 3 con chó vừa đi vừa trò chuyện nghe thấy tiếng trẻ con khóc thì ngay lập tức ngừng lại. Một

người vác củi khô, có lẽ là tiểu phu lên tiếng:

- Này, huynh có nghe gì không? Hình như là tiếng khóc của con nít.

- Có! Ở phía bên phải chúng ta thì phải. - Người thợ săn mang 3 con thỏ nói.

Hai người liền ngo qua bên phải, thấy ngay con sói đói đang chảy nước miếng. Người thợ săn ngay lập tức đặt cây rìu trong tay tiểu phu ném thật nhanh và chuẩn xác vào đầu con sói mà không suy nghĩ gì nhiều. Rất nhanh, rất chuẩn xác, có lẽ ông ta là thợ săn nên mấy kỹ năng cơ bản này đều rất cao, con sói bị cây rìu “headshot” chết ngay tại chỗ, cũng một phần vì sợ săn kinh nghiệm, một phần vì nó đang đói lắm, không còn nhiều sức để chú ý xung quanh. Hai người liền chạy về phía bụi cây, thấy một đứa trẻ sơ sinh đang nằm “khóc” ở đấy.

- Này, lão tam, huynh nghĩ đứa nhỏ này làm sao mà ở đây?

- Ta không biết, chắc là cha mẹ nó trong rừng gặp chuyện hoặc vì lý do nào đó mà phải bỏ nó lại đó.

- Vậy giờ chúng ta làm gì đây?

- Đệ bị ngu à? Đương nhiên là đem nó về rồi, lẽ nào để đây cho thú ăn thịt?

- Ờ..ờ, phải rồi.

- Đứng lại đại ngốc Nguu.

Nói xong người tiểu phu lại bồng “đứa bé” lên, còn thợ săn thì tiện tay kéo theo con sói đã chết. Hai người đi một đoạn đường tầm 3km thì ra khỏi khu rừng, 1km sau lại đến một ngôi làng nhỏ. Ngay khi họ vừa vào đến làng thì có hai người phụ nữ ra đón, đó là vợ họ, người vợ tiểu phu thấy chồng mình bồng theo một đứa bé thì hỏi:

- Này, lão Tam, đứa nhỏ nào trên tay ông thế kia?

- Tam tẩu, chuyện là thế này, chúng ta đi săn...về...nói chuyện...sói...ném chết...thấy con nít...tội nghiệp...mang về nuôi...Sau đó tới làng thì tẩu cũng biết rồi. - vốn Đại Nguu là một người hoạt bát, hay nói nên ông ta đành nói trước luôn.

- Việc này..việc này có thật không? - Tam tẩu ngay lập tức trừng mắt nhìn lão Tam(cô Ba - chú Ba).

Lão Tam nhìn vô là biết ngay vợ mình ghen, sợ mình ra ngoài thì trấn làm chuyện bậy bạ có thêm một đứa nhỏ về. Lão Tam mỉm cười hiền hậu, ông cũng 40 tuổi rồi, tính tình thật thà, chứng chắc lại có bộ dáng chắc khỏe dễ coi, lại siêng năng tháo vát(củi do ông chặt, nhà do ông dựng, cuộc sống, bữa ăn gia đình thì do ông với người huynh đệ kết nghĩa là Đại Nguu lo hết) nên nhiều phụ nữ tầm tuổi rất hay để ý đến ông nên vợ ông hơi chú ý vấn đề này cũng bình thường, và lại nơi này không cấm đàn ông có nhiều vợ, chỉ cần anh có bản lĩnh của được nhiều cô thì những cô đấy là của anh:

- Là thật, ở đã 10 năm rồi bà còn nghi ngờ những thứ vớ vẩn như thế này nữa. Thật là, giờ ai nuôi đứa bé này đây?

- Hay là để muội nuôi, nhà muội..muội vẫn chưa có con. - Vợ Đại nguu lập tức lên tiếng.

Đại Nguu ngờ ngác nhìn vợ mình, tuy thế nhưng lại không phản đối, đúng là giờ mình đã 36 tuổi rồi mà chưa có một đứa con nào, đúng là...xấu hổ. Nghe đệ muội(em dâu) nói thế thì lão Tam cũng gật đầu:

- Được rồi, vậy thì hai người hãy nuôi dạy nó thật tốt, tuy nó không phải con của chúng ta nhưng cũng là chúng ta nhặt cứu về, không thể phân biệt đối xử.

- Được, huynh yên tâm, phu thê ta nhất định dạy nó nên người. - Hai người cũng đáp.

Tam tẩu nghe vậy cũng yên tâm, xem ra thật không phải con lão. Thế là hai người Đại Nguu ôm “đứa trẻ” về nhà nuôi, “đứa trẻ” biết mình hiện tại cũng không thể tự lo nên đành phải nhờ vả họ, sau này mình trả ơn là được....

Năm tháng vội vã trôi qua, thấp thoáng 3 tháng Lam Vũ cũng có thể đi đứng bình thường, điều này gây bất ngờ khá lớn cho bọn Đại Nguu, nhưng bọn họ cũng thăm mừng, nghĩ rằng đứa trẻ sau này sẽ rất khỏe mạnh, có thể kế nghiệp nghề thợ săn của mình. Sau đó 9 tháng nữa thì nhà Đại Nguu có tin vui, vợ ông mang thai, sau đó lại đẻ ra một bé gái, thêm vào nhà lão Tam có một đứa con trai mới 2 tuổi liền cho 2 đứa nó một cái hôn ước luôn. Thời gian cứ thế trôi, 2 năm qua rồi, “đứa trẻ” bọn họ nhặt về năm đó cũng đã 4 tuổi nhưng còn chưa biết nói, chỉ là hằng ngày chạy lung tung vào rừng không biết để chơi gì trong đó...

Tiếp theo 3 năm nữa trôi qua, đứa con gái nhỏ của nhà Đại Nguu cũng đã 5 tuổi, họ đặt tên gọi cho đứa bé gái là Tiểu Kim, đứa con trai của lão Tam thì khá khỏe mạnh nên gọi là Tiểu Hùng, “đứa trẻ” kỳ lạ bọn họ nhặt nuôi thì giờ vẫn chưa thể biết nói, vì không hiểu sao tóc nó trắng tinh thế kia thật khác người nên họ gọi nó là Tiểu Bạch. Đây chỉ là những tên gọi mà thôi, không phải tên thật của chúng, theo quy định của làng thì trẻ em 10 tuổi trở lên mới có tên họ và được đi học, còn trước đó chỉ là để gọi cho tiện mà thôi. “Đứa trẻ” họ nhặt được năm đó vẫn cứ lăm lăm, chiều chiều chạy ra khu rừng, tối chạy về, nó dường như rất ít tiếp xúc với người khác, chỉ thỉnh thoảng phụ giúp vợ chồng Đại Nguu và lão Tam chút việc vặt...

Đương nhiên không phải là Lam Vũ bài xích người nơi đây mà là anh vẫn chưa thể tiếp nhận việc mình gọi người khác là cha mẹ dù là nuôi nên vẫn chưa mở miệng nói câu nào, thêm vào đó anh tính ra cũng đã hai mươi mấy tuổi rồi (7 năm qua và mấy ngàn năm kia cũng không phải thực sự là sống), rào

cảm tâm lý tuổi tác khiến anh khó mà “chơi chung” với lũ trẻ. Tuy rằng anh không hòa hợp lắm với cuộc sống nơi đây nhưng mà anh cũng cảm thấy nó thật tốt, thật yên bình, thật là đời thường, đây là những thứ mà từ ngày hôm đó anh ao ước hay là..đời này mình chỉ nên làm người bình thường thôi...

Nhìn đám trẻ đang vui đùa trước ngõ, lòng anh càng bồi hồi, đây không phải là những thứ anh mơ ước hay sao, một lần nữa trở về với đời... Đang trầm tư trong những suy nghĩ thì một giọng non nớt gọi qua:

- Tiểu Bạch ca, lại đây chơi nè! - Tiểu Kim tinh nghịch.

- Kệ nó đi! Người gì đâu mà cứ làm lý một chỗ hoài! - Tiểu Hùng khó chịu với người suốt ngày không mở miệng ra nói được một câu, mà còn không để ý bọn chúng, đã thế còn bộ dáng khác người nữa chứ, cả làng ai chả tóc đen mà tên kia lại tóc trắng.

- Ta không biết đâu đấy, ta chuẩn bị bị mất đấy, ai không trốn bị ráng chịu nghe. - Một đứa trẻ khác trong làng nói.

Anh vẫn ngồi im đó, dùng con mắt không cảm xúc nhìn chăm chăm mấy đứa nhỏ, chẳng biết nói gì cho phải. Đám nhóc cuối cùng cũng không kiên nhẫn, chúng lại định bắt đầu chơi thì anh đành lên tiếng:

- Được rồi! Cho ta chơi với. - Cuối cùng chút dây trói cuối cùng trong tâm lý của bị tháo ra, anh nghĩ rằng mình nên làm lại một lần nữa, làm trẻ con một lần nữa để tận hưởng sự vô tư mà ngày xưa mình đã không trân trọng.

- Aa, Tiểu Bạch ca nói được rồi kìa, cha mẹ biết được nhất định sẽ rất vui. - Tiểu Kim rất vui chạy lại nói, dù sao Tiểu Bạch cũng là ca ca của nàng, cũng là con của cha mẹ, tới nay nàng vẫn chưa biết Lam Vũ chỉ là con nuôi, mặc dù có thắc mắc rằng sao tóc Tiểu Bạch ca lại khác mình và cha mẹ, nhưng cũng không quá để tâm.

Mấy đứa trẻ cũng ngạc nhiên lắm, nhỏ giờ sống chung có thấy cái thằng này nói bao giờ đâu, giờ tự nhiên phát ra tiếng làm người ta khó mà ngậm mồm lại được. Nhưng bọn chúng cũng là con nít, ngạc nhiên thì ngạc nhiên chứ cũng không quan tâm điều này nhiều, muốn chơi là chơi được ngay. Sau đó về nhà Tiểu Kim liền khoe với cha mẹ ngay là Tiểu Bạch biết nói, hai người liền thử hỏi Lam Vũ vài câu, tất nhiên là Lam Vũ cũng không tiếp tục giấu nữa, trả lời ngay, từ giây phút anh chơi với lũ trẻ thì anh cũng đã chấp nhận mình đã trở thành một phần của ngôi làng này hoặc ít nhất...là trước khi anh lớn lên anh muốn mình trải nghiệm tuổi thơ một lần nữa. Từ ngày đó, anh hòa nhập cùng đám trẻ, chơi đùa, giúp đỡ gia đình, sinh hoạt như một người bình thường, chiều chiều vào rừng hấp thu chút mộc khí để hồi phục hình dáng của mình, dần dần từ một thằng bạch tạng đến lông mày cũng trắng giờ đã đen rồi, làn da cũng dần có chút huyết sắc, không còn trắng bạch như ngày xưa.

Nhưng mái tóc làm kiểu gì cũng không đổi được, có lẽ mộc khí chưa cân bằng với lực lượng băng hàn sâu trong linh hồn, làm anh nhìn tổng thể cứ như một bé gái vậy...da trắng và khá mềm v.v. tóm lại là ở tuổi này con gái chưa phát dục. Năm tháng êm đềm lại tiếp tục trôi, năm nay Lam Vũ cũng đã 10 tuổi, đến tuổi đi học rồi, đêm trước ngày đi học cả nhà Đại Nguu ngồi cùng một bàn ăn:

- Nay Tiểu Bạch, ngày mai con đi học, con cũng phải có tên cho mình. Ta họ Tạ, con lại không được khỏe mạnh như những nam hài đồng lứa nên ta thích con sau này sẽ theo nghiệp văn nhân, con tên là Tạ Thi Họa nhé. - Đại Nguu cảm thấy Lam Vũ là con trai mà thân hình gầy yếu, lại trắng như con gái nhà giàu suốt ngày rú ở khuê phòng, nên ông nghĩ rằng sẽ định cho anh đi học làm văn sĩ, có thể về dạy học hoặc làm quan ở các ngôi thành lớn.

Thời này mà không học võ được thì chỉ có nước học văn thôi, không thi đi làm nô tài cho nhà giàu mới may ra kiếm com được, mà con người ai sinh ra muốn làm nô tài đâu, thế nên ông liền quả quyết con nuôi mình đi làm văn nhân. Lam Vũ nghe thế tí phụt com ra bàn, gì cơ? Ta thế này mà để tên là Thi Họa à? Không được, cứ lấy tên cũ là được rồi, không cần thiết. Nghĩ vậy nên Lam Vũ liền lắc đầu.

- Sao? Con không thích tên này à? - Vợ Đại Nguu hỏi.

- Tiểu Bạch ca không thích hay là mình đổi tên khác đi cha.

- Vậy.. vậy con thích tên gì? - Đại Nguu gãi đầu, ông là một người đơn giản, thô lỗ, không có quá nhiều suy nghĩ nên cũng không áp đặt con cái điều gì.

- Con..con tên là Hạ Vi..Hạ Cửu Vi. - Lam Vũ không dùng tên vốn có của mình, anh nghĩ rằng mình có được như ngày hôm nay vẫn là do biến dị ngày hè năm đó, mình của trước kia không biết đã ở nơi nào rồi.

- Hạ..Hạ Cửu Vi? Họ Hạ? Sao con lại lấy họ Hạ?

- Đối với con Hạ không phải là họ. - Lam Vũ lắc đầu, đúng là đối với Lam Vũ chữ Hạ không phải là một họ hoặc ít nhất chữ Hạ trong tên anh đặt không phải là họ, nó là kỷ niệm của ngày hè năm đó mà thôi, thời gian đó đích thực là rất đáng nhớ.

- Vậy sau này gọi con là? - Vợ Đại Nguu.

- Gọi là Hạ Vi hay gọi là Cửu cũng được.

- Vì sao lại như thế? - Vợ Đại Nguu vẫn thắc mắc, tự dung con mình nuôi từ nhỏ tới giờ lấy cái tên khác họ là như thế nào?

- Tên con vốn là như thế. - Nói nốt một câu rồi Lam Vũ cúi đầu vào ăn, không để ý bọn họ nữa, cái này giải thích nhiều lại đâm ra phiền phức.

Thấy thế vợ Đại Nguu cũng không hỏi nhiều, bà nghĩ có lẽ nó nhớ đến họ của cha mẹ ruột nó chăng? Không thể nào chứ...Còn Đại Nguu thì vẫn cứ cắm đầu ăn, ông chả quan tâm lắm, vì đối với ông thế nào cũng được, dù sao thì mình ông có Tiểu Kim, còn Tiểu Bạch vẫn là con ông đủ rồi, cần gì quản nhiều cho đau đầu chứ. Tiểu Kim thì vẫn cứ ngây thơ, không hiểu tại sao ca ca mình lại không lấy họ của cha, nhưng con bé vẫn không hỏi.

Cả nhà ăn xong vợ Đại Nguru đi dọn chén đĩa, còn Đại Nguru thì nhìn Lam Vũ:

- Tiểu B...à không, Hạ V...thôi, gọi là Cửu cho nó gọn, lằng nhằng, Cửu à! Ngày mai là con đủ tuổi đi học rồi đó, con có thích đi học không? - Ông nhẹ nhàng hỏi, ông chờ câu trả lời của đứa con nuôi “khác người” này, nhìn nó có vẻ nho nhã, trầm tĩnh, khá thích hợp trên con đường văn chương, nếu mà nó nói không thích nữa thì ông chắc là phải miễn cưỡng dạy nó đi săn hoặc đốn củi để kiếm sống thôi, haizz mà thân thể nó như thế thì làm gì có sức lực mà săn chứ. Ông không thích người thân của mình đi làm nô tài cho nhà giàu.

Nhìn ra được điều mong đợi trong đôi mắt của người cha nuôi, Lam Vũ gật đầu:

- Có, con muốn đi học.

Nghe được câu trả lời như ý, ông dường như có chút vui mừng nhưng trong đó cũng có một chút buồn, ông hỏi lại lần nữa. Điều đó làm Lam Vũ không hiểu? Sao lại có ẩn chứa nỗi buồn? Chợt Đại Nguru hỏi:

- Đi học thì con phải ra thị trấn học, không được ở thôn này nữa, thôn này không có thầy đồ, cũng không có trường học. Ra thị trấn con sẽ phải ở một mình, con chịu không?

“À” một tiếng, thì ra là như thế, hèn gì Đại Nguru có vẻ buồn. Lam Vũ biết là từ chối thì ông sẽ giận lắm, thế nên đi thì đi, chả nhẽ mình thế này mà mang tiếng thất học cũng kỳ:

- Đi!

- Không sợ?

- Không sợ.

- Tốt, không uổng ta nuôi con từ bé tới giờ. Haizz, con ra ngoài tửu điểm mua cho ta một cân hàu nhĩ tửu đi. - Thở dài một hơi.

- Vâng.

Mỗi lần tâm trạng hay vui mừng là Đại Nguru lại uống rượu, có lúc uống với lão Tam, có lúc uống một mình, đây cũng là thói quen nên Lam Vũ cũng quen rồi. Cầm theo tiền rồi chạy ra quán rượu gần đó... 2km, anh vừa vô quán rượu thì gọi ngay:

- Ông chủ! Bán cho cháu một cân hàu nhĩ tửu.

- Biết rồi, biết rồi! Đại Nguru lại thêm rượu đúng không! Đợi đó, ta đi lấy. - Nói xong lão lại lật đật chạy đi.

Trong lúc chờ thì bỗng dưng Lam Vũ nghe được mấy người đeo kiếm, mang mũ kia nói chuyện:

- Nghe tin gì chưa, giáo chủ Huyết Nguyệt thần giáo làm nhiều điều ác bị ngũ bá truy sát nghe nói ép hấn nhảy xuống Phong Lăng thâm uyên rồi.

- Hà? Giáo chủ Huyết Nguyệt thần giáo có Hấp Thiên Ma Công thiên hạ vô địch cũng rơi vào bước đường cùng này sao?

- Chứ còn gì nữa? Người nghĩ ngũ bá ai mà chẳng mạnh hơn hoặc bằng giáo chủ Huyết Nguyệt thần giáo chứ? Mà 5 đánh 1 người thấy hấn có thể đánh lại không?

- Nghe nói nơi mà thiên hạ đệ nhất cao thủ Băng lão quái chết đi có để lại bí kíp võ công cả đời hấn bị người ta tìm được và có người lấy được nó rồi.

- Ai lấy được?

- Không biết, hình như là một người lùn thì phải? Nghe nói hấn chỉ cao có 1m2, mặc đồ đen cả người. Hôm đó Tuyết gia, Dương gia và người của phái Thiên Sơn trong lúc vô tình tìm được nơi đó, còn đang tranh nhau ai vào trước thì bị người kia cuồn mắt bí kíp võ công, hiện nay rất nhiều người đang truy sát hấn cướp bí kíp.....

Mọi thứ đang dần hé lộ :3 Các bạn nhớ like và cmt nhiệt tình, tới đây chắc các bạn cũng biết lão đại ngày đó rồi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hiểu lầm lớn

Cái éo gì vậy nè? Hình như là bọn họ đang nói tới lão già biến thái kia cùng với tên lão đại? Mà sao tên lão đại chỉ có tầm 1m2 nhì, hần cũng cao tới 1m7 cơ mà? Ở nhưng đã qua mấy ngàn năm rồi mà? Lẽ nào mình lại bị thời không loạn lưu đưa về quá khứ? ... Hàng chục câu hỏi liên tiếp xuất hiện trong đầu Lam Vũ, mặc dù không biết được câu trả lời chính xác nhưng cũng có thể đoán đại khái, thậm chí chấp nhận những giả thuyết đó.

- Rượu đây! Rượu đây! Đem về này tiểu tử. - Ông chủ tiệm rượu mang 1 vò rượu nhỏ tới.

Lam Vũ cầm lấy rồi mang về... Hôm đó về nhà Đại Nguu uống hết cả vò, rồi dặn dò Lam Vũ rất nhiều thứ, nào là tự chăm sóc...đổi nhân xử thế...tránh gây sự....nhân nhện...tiêu sai...v.v. Không tìm được cái gì nữa mới thôi dặn. Có lẽ sau khi Lam Vũ đi học xa thì ông và gia đình sẽ thấy thiếu một điều gì đó.....

Sáng ngày hôm sau, cả nhà Đại Nguu dậy rất sớm để chuẩn bị hành trang cho Đại Nguu và Lam Vũ lên thị trấn đăng ký đi học, vì đây là lần đầu tiên nên Đại Nguu phải đi theo để chỉ dẫn. Sau khi chuẩn bị xong thì cả nhà ra tới ngoài đồng để tiễn, Tiểu Kim thì khóc quá trời, cô bé không muốn xa ca ca của mình.

- Tiểu Kim đừng khóc, ca ca đi học rồi sẽ được nghỉ, được nghỉ thì sẽ về chơi với Tiểu Kim được chứ?

- Oaa...oaa, nhưng mà Tiểu Kim không muốn xa Tiểu Bạch ca.

- Ca ca lớn rồi, ca ca phải đi học, sau này Tiểu Kim lớn bằng ca ca thì Tiểu Kim cũng sẽ phải đi học nè, khi đó chúng ta vẫn sẽ gặp nhau thường xuyên mà.

.....

- Tiểu Bạch ca nhớ đó nghe, nếu nói dối thì Tiểu Kim sẽ không vui.

- Tiểu Kim này, ca ca con có tên rồi, sau này đừng gọi là Tiểu Bạch nữa nghe chưa? - Vợ Đại Nguu nói.

- Vậy...con phải gọi như thế nào?

- Gọi là đại ca hoặc là Vĩ ca. - Bà nhắc nhở. Cũng đúng thôi, ở nơi này đứa trẻ nào lớn hơn 10 tuổi đều gọi bằng tên thật của mình, dần sẽ quên đi cái tên thuở nhỏ, đối với bọn họ cái tên chính là chỉ hướng cuộc sống, thế nên không thể gọi bừa.

- Nhưng con thích gọi là Tiểu Bạch ca. - Cô bé nói ra điều mình thích hơn.

- Tiểu Kim thích thì cứ gọi là như vậy cũng được, gọi là Cữu ca cũng được. Thôi ta đi nhé, ở nhà nhớ vâng lời cha mẹ đó nghe chưa! - Lam Vũ vỗ đầu cô bé, mỉm cười. Đối với gia đình này tuy ngoài mặt Lam Vũ rất hòa thuận nhưng trong lòng thì vẫn chưa thể, không phải là do anh cố chấp hay thiếu tình người mà anh không thể nào tự nhiên được, một vấn đề khó hiểu. Thế nhưng đối với cô em gái bé nhỏ này cũng rất thương.

- Dạ, Cữu ca!

- Haha.... - Cả nhà cười.

Thế là Lam Vũ lên đường đi...học. Trên đường đi thì Đại Nguu lại nhắc thêm 1 lần nữa một ít kiến thức và kinh nghiệm khi đi xa, còn Lam Vũ...đầu vẫn gật nhưng mà trong lòng thì nghĩ về đi học...là học cái gì? Lại như cấp 1,2,3 sao? Hai người một lớn một nhỏ đi trên con đường mòn, mỗi người có mang theo một chút thức ăn và quần áo. Trên đường mòn cũng có không ít người đi, tầm cũng phải chục người, thế nhưng lại rất yên tĩnh, không ai nói điều gì quá to để người khác chú ý cả. Bỗng dưng *bịch* một tiếng, nghe như tiếng té...

Mọi người cùng liếc qua một cái, thì ra là một cô bé tầm 10 tuổi, thấy thế thì mọi người cũng không quan tâm nữa, tiếp tục làm việc của mình, con nít thì chạy lung tung té là bình thường. Riêng Lam Vũ thì chân chừ một lúc, nhận ra hình cơ thể cô bé hơi thiếu sức sống, chắc là do đói quá. Lam Vũ tiến tới đỡ cô bé dậy, cảm giác linh hồn của Lam Vũ hiện tại đang có chút xóc động lạ:

- Này..này, cô n...cô.. có sao không? - Lam Vũ có chút ngập ngừng, vì không biết xưng hô thế nào. Trước giờ trong làng chỉ chơi với mấy đứa hàng xóm nên không biết xưng hô một cô gái đồng tuổi như thế nào, gọi cô nương thì thì có chút không hợp lý, người ta còn nhỏ mà.

Cô bé kia từ từ mới bớt choáng, có lẽ chạy đường xa mà thiếu ăn nên mới không có sức như vậy, cô nàng ngước mặt lên nhìn Lam Vũ một cái rồi nhỏ giọng như thế cũng không còn bao nhiêu sức:

- Cảm ơn cô! Ta..có thể cho ta xin chút đồ ăn không?

Bỗng dưng Lam Vũ té bật ngã nằm lăn đùng ra đất. Thầm hô to:“Ngất“.

- A, người làm sao thế! - Cô nàng thấy lạ thì liền hỏi có vẻ rất quan tâm.

Còn Đại Nguu đứng ở bên cạnh thì ôm bụng cười to:

- Hahahaha...hahahaha.. chết ta mất! Buồn cười quá, hahaha.

Lam Vũ mới từ từ phui bụi đứng dậy mặt đầy ý vị:

- Ta..ta là nam nhi! Cô đừng hiểu.. hiểu lầm - Ai đời sống biết bao nhiêu năm rồi mà bị nhận nhầm thành con gái chưa chứ hả?

- Hà! Ngươi...là nam nhi? Sao ta không thấy giống chỗ nào. - Ngạc nhiên, tuy là nói rất lưu loát nhưng mà mặt mày cô bé càng tái nhợt hơn.

- Thôi cô ăn đi đã, rồi nói tiếp. - Lấy tay nải đựng thức ăn của mình đưa cả cho cô bé, vì khi giây phút anh nhìn thấy mặt cô bé thì anh đã thấy quen, hình như gặp ở đâu rồi đấy mà tạm thời chưa nhớ ra mình đã gặp cô bé nào mà 10 tuổi có khuôn mặt giống thế này.

Cô bé kia cầm lấy chút lương khô kia ăn ngấu nghiến, có lẽ cũng phải mấy ngày rồi cô bé chưa được ăn, Lam Vũ cũng cảm thấy khó hiểu. Nhìn bộ đồ cô bé mặc thì chắc chắn là con nhà giàu, nhưng con nhà giàu nào lại chạy lang thang một mình, mà còn đói đến nỗi, đôi chân đã phồng rộp ủng dỏ của cô bé chứng tỏ cô đã chạy rất lâu, lẽ nào có ai đuổi à? Ăn rất..nhanh a.

Chỉ 1 lúc sau là cô bé đã ăn sạch cả tay nải lương khô...để lại cho Lam Vũ một chút khó tin, thức ăn đó là để cho 2 người bọn anh ăn cả ngày, lẽ nào con gái ở nơi đây ăn được nhiều như vậy sao? Ăn xong một hơi, cô bé xoa bụng một cái rồi cười rất hồn nhiên:

- Mỹ nữ thiếu nhi, cảm ơn ngươi cho ta ăn. Giờ ta phải về nhà thăm cha mẹ gấp, tạm biệt ngươi, tương lai có duyên gặp lại, ân tình một bữa ăn này ngày đó ta sẽ trả lại gấp bội cho ngươi, hi hi. - Thật không thể tin được rằng một cô bé vừa mới ăn no xong xoa bụng một cái lại chạy đi ngay.

- Này, khoan đã? Tại sao lại gọi ta là.... - Chưa kịp hỏi thì con bé đã chạy luôn không thèm quay đầu lại. Thăm nghĩ lạ thật, sao lại hiểu lầm mình là con gái chứ, bộ giống lắm à? Mỹ nữ thiếu niên là cái khái niệm gì? Đùa nhau à? Nghĩ ra một đồng thất mắc kia thì cô bé cũng mất dạng rồi. Quay ra nhìn Đại Ngưu vẫn còn cười không khép miệng được thì Lam Vũ mới hỏi:

- Sao cô bé kia lại hiểu lầm con là nữ nhi?

- Haha, trước ở với con từ nhỏ ta đương nhiên biết con là một nam nhi chân chính nên ta cũng không thấy điều gì lạ, mãi tới hôm nay tiểu cô nương kia nói ta mới để ý thấy con thật là giống một tiểu nữ hài, hahaha.

Lam Vũ nhăn mặt, lần này đúng là mắt nhắm mũi nhắm, đường đường là một đại nam nhân tài năng thông thiên mà bị người ta coi thành một tiểu cô nương là thế nào? Thấy biểu cảm của Lam Vũ, Đại Ngưu cười ha hả:

- Con xem lại mình đi, mái tóc dài mượt mà, da trắng nõn nà, khuôn mặt lại có chút tinh xảo, giọng nói lại có chút nhẹ nhàng. Ta nói nếu con mà lớn tầm 16, 17 chắc người cha này cũng phải mê mẩn.

- Cái What the f***? - Nhịn không được chửi tục một câu.

- Con mới nói cái gì? - Ông không hiểu đứa con nuôi của mình đang nói gì. Tất nhiên sao ông ta biết tiếng anh được, hahaha.

- Không thể nào! Ta..ta làm sao mà giống con gái được. - Vốn là từ FA tiến hóa thành nên Lam Vũ từ ngày xưa đến bây giờ trừ lúc đi chơi với Mỹ Hương thì chưa bao giờ tự mình soi gương cả, thế nên cũng không biết mình lớn lên như thế nào, nhưng mà nhớ lại hình ảnh của Hư Không chủ thì cũng đoán được phần nào. Thôi rồi, có lẽ mình vì gã linh hồn của gã Hư Không chủ kia nên mới dần biến đổi như thế, có lẽ nên đẩy nhanh tu luyện Vạn Mộc Thiên Xuân để trở về bình thường thôi. Ngày xưa mình ở Trái Đất cũng chưa có biến thái như vậy a, đẹp thì ai chả thích mà đẹp như con gái thì cũng hơi quá đáng.

- Rất giống đó, hahaha. Về sau kiểm cái mặt nạ đeo là vừa, không khéo mấy thiếu gia công tử thấy con lại không nhận được đề ra thì ta sẽ cười chết con mất, hahaha.

Ngờ cái mặt ra, đúng, nếu nó xảy ra chắc bọn thiếu gia công tử kia hồn liền rời khỏi xác mất. Lúc đó mình không chắc kiểm chế được bản thân đâu, một khi đã lún vào đó thì thật khó cho mình trở lại yên bình như ngày hôm nay. Lam Vũ cũng tự biết là mình không thể nào yên bình cả cuộc đời, mình còn phải đi tìm Mỹ Hương, mình không thể nào thiếu tranh đấu được, được tranh đấu, được đứng trên tất cả mọi người chính là khát vọng của mình, nhưng Lam Vũ sẽ cố gắng giữ một chút yên bình khó có được này trước năm “18 tuổi”.

- Dạ, chúng ta đi thôi, trễ giờ rồi. - Vấn đề này cứ tính sau, về sau phải buộc tóc lên lại cho giống nam nhi một chút.

Vừa nói đi một cái thì tự dưng đâu ra có một đám người lớn cười ngửa cầm kiếm hùng hổ lao tới, Đại Ngưu thấy vậy liền sợ hãi kéo Lam Vũ nép vào lề. Sau đó bọn họ dừng trước mặt Lam Vũ hô quát:

- Vừa rồi các ngươi có thấy một tên lùn mang bộ đồ màu đen chạy ngang qua đây không? - Một tên chỉ kiếm vào mặt 2 người họ.

Đại Ngưu thấy bọn người trong giang hồ thì sợ hết hồn, định trả lời theo sự thật là không thấy thì Lam Vũ lại nói trước:

- Chúng ta lúc này thấy có một đứa nhỏ mặc đồ đen chạy về hướng bên kia, ta thấy thật lạ, hẳn lại có thể chạy nhanh hơn cả cha ta nên có gọi hẳn lại chơi, chỉ ta một chút mà hẳn không chịu quay lại chơi với ta, hức. - Lam Vũ biểu cảm rất là ủy khuất, tí nữa có nước mắt trào ra, chỉ qua hướng bên phải mình.

Bọn họ liền cảm thấy một trận xấu hổ nhẹ, không ngờ mình đường đường lại một đại hiệp chốn giang hồ mà lại có ngày chĩa kiếm vào một tiểu cô nương đáng yêu như vậy, đã vậy còn dọa con người ta suýt khóc. Bọn họ liền không còn mặt mũi nào hỏi nữa, biết đường cái tên tặc nhân kia chạy là tốt rồi, thế là bọn họ quát ngựa chạy theo hướng Lam Vũ chỉ, mà không hỏi thêm điều gì nữa. Thấy vậy Đại Ngưu há hốc mồm, con trai mình hôm nay bị gì thế, nói nó giống nữ nhi thì nó làm nữ nhi thật à? Đang định hỏi gì thì Lam Vũ lại ngắt:

- Đi thôi, mình trễ rồi! - Vừa rồi nghe đám người kia hỏi, cộng thêm những gì đã gặp qua trước đây, Lam Vũ có thể khẳng định được về một người rồi, thì ra là vậy, hèn gì lúc trước mình cứ thấy là lạ, bảo sao lại xuất sắc như thế, hôm nay mình coi như là trả một món nợ, haizz.

Lam Vũ chạy đi trước, vấn đề này liên quan tới những thứ khác, Đại Nguru không cần phải biết a. Thật ra Đại Nguru cũng không có suy nghĩ nhiều như Lam Vũ, ông thấy con mình có chút khác lạ, nhưng không để trong lòng. Cuối cùng cũng tới thị trấn, do đồ ăn đã bị tiểu cô nương nọ ăn hết nên 2 cha con liền vào quán ăn mà gọi... Sau đó tìm chỗ nghỉ ngơi chờ vài ngày sau văn quán khai giảng thì đăng ký cho Lam Vũ đi học. Vừa đến văn quán thì phải xếp hàng, đăng ký:

- Hôm nay là ngày khai giảng của Nhân Nghĩa văn quán chúng ta, khi các người đạt 10 tuổi thì các người có quyền đăng ký vào học: Cầm, kỳ, thi, họa, văn thư sử sách. Chỉ cần các người chăm chỉ, chúng ta đảm bảo rằng các người sẽ thành tài, sẽ được trọng dụng ở các ngôi thành lớn hoặc có cơ hội trở thành một tài tử(tài nữ) vang danh thiên hạ. Nhân Nghĩa văn quán chúng ta có những kiến thức từ căn bản cho tới...(quảng cáo thôi, bỏ qua nhé)..... Xin đa tạ các vị đã nghe, còn bây giờ ai đăng ký vào văn quán thì đi về phía bên trái qua Tân Sinh Đường, còn học đồ cũ thì qua phía bên phải để phân công lớp học, xin hết. - Nói một tràng dài rồi thì cha "MC" cũng ngưng.

Đại Nguru vỗ vai Lam Vũ:

- Đi, theo ta qua Tân Sinh Đường ghi danh.

Lam Vũ Gật đầu đi theo, người tới Tân Sinh Đường cũng rất đông, cũng phải hơn cả trăm người bao gồm cả học sinh và phụ huynh, trên đường đi gặp rất nhiều loại người, từ những đứa trẻ nhà nghèo ăn mặc khá rách rưới cho tới nhà giàu ăn mặc sang trọng, đa số đều không ngoại lệ ngược nhìn Lam Vũ một cái, có nhiều người còn nhìn chằm chằm, đương nhiên là vì Lam Vũ có một mái tóc quá nổi đi, nói bạc thì không phải, hoàn toàn là trắng tinh, tóm lại với cái nhìn như một "tiểu mỹ nhân" khiến cho mọi người dành thêm chút thời gian nữa. Với ngoại hình hiện tại mọi người hiểu lầm cũng là điều dễ hiểu, bởi vì con gái với con trai ở tầm tuổi này cũng không có quá nhiều khác biệt, cơ thể chưa phát triển hoàn chỉnh nên mọi người mới hiểu lầm, nhưng mà đa số vẫn là do cái tướng lớn lên quá "biến thái", Lam Vũ cũng xấu hổ hử ra mặt, làm mặt anh có chút đỏ. Thầm than:

- Giờ thì anh đã hiểu cảm giác của em rồi, Mỹ Hương à! Chắc vài năm nữa lớn lên sẽ giống ngày xưa thôi. - Hèn gì ngày trước cứ gặp mình là hay đỏ mặt, dễ xấu hổ, nhất định là do cái môi trường này nuôi lớn lên.

Cuối cùng cũng đăng ký thành công, sau đó thì Đại Nguru cũng dẫn Lam Vũ về chỗ trọ mới thuê ăn uống ngủ nghỉ.v.v. Hôm sau, ông dẫn Lam Vũ đi đăng ký thủ tục nội trú, nhà ông không phải giàu, không quá nghèo nhưng mà đủ ăn, làm gì có tiền mà mua nhà trên này cho Lam Vũ. Gã quản sự nội trú hỏi Lam Vũ về thông tin cá nhân để cho phòng phù hợp:

- Tên?

- Hạ Cửu Vĩ. - Lam Vũ đáp.

- Tuổi?

- 10.

- Giới?

- Nam.

- Há? Người mà là nam á?

- Đúng vậy! Ngài có vấn đề gì sao? - hỏi.

- À, kh..không! Chỉ có chút bất ngờ thôi. - Trong đầu hần thẩn mắng Lam Vũ 18 lần, người là tiểu nam hài mà sao hình dáng giống một tiểu cô nương như vậy? Người nói ta không có vấn đề mới lạ, nếu không phải thấy người ăn mặc có chút tầm thường thì ta đã nghĩ ngay tới trường hợp tiểu thư bướng bỉnh nhà giàu có cổ tình sang đây làm khó dễ ta.

- Vậy là xong rồi hả?

- Còn nữa, nhà ở đâu?

Cái này thì Lam Vũ cứng họng, thật sự sống 10 năm ở ngôi làng đó rồi nhưng chỉ biết nó là cái làng chứ không biết đó là làng gì! Đại Nguru thấy thế liền trả lời thay:

- Chúng tôi ở làng Vũ Đại.

- Thì ra là làng Vũ Đại cách đây 100km hả? Rồi xong, các người có thể về, ngày mai tới đây lấy thẻ phòng nội trú.

Đại Nguru nghe thế liền đa tạ rồi dắt theo Lam Vũ đang thất thần kia, đúng vậy, đang thất thần. Giờ anh mới biết cái làng mình sống hồi đó giờ tên là Vũ Đại. WTF Vũ Đại? Không thể nào? Để tí nữa về hỏi cha nuôi xem làng này có Chí Phèo, Bá Kiến, Thị Nở không?

Sáng hôm sau Lam Vũ theo Đại Nguru vào lấy thẻ phòng, rồi Đại Nguru tiễn anh vào tới tận phòng, sau đó liền về, dù sao cũng xa nhà gần cả tuần rồi,

không thể để lão Tam lo lắng cho gia đình mình mãi được. Đại Nguru vừa đi thì Lam Vũ mang theo 1 tay nải chứa 2 bộ quần áo đi vào căn phòng được giao, Lam Vũ vừa vào thì bắt gặp ngay ánh mắt có chút ngại ngùng cũng phần khích của bọn cùng phòng. Biết ngay mà.....

Một nhóc vừa mới xếp chăn xong liền lại hỏi:

- Tiểu muội, nàng tới tìm ai? - Hắn vừa lao lên hỏi trước thì cảm thấy đắc ý lắm.

Mấy nhóc kia chậm hơn thì thầm mắng mình ngu, không lanh lợi dành được cơ hội này. Lam Vũ thì càng cảm thấy có chút buồn cười cùng bất đắc dĩ, lại cũng không muốn giao tiếp với bọn này làm gì, không bọn nó lại bảo mình gay. Chỉ thầm hô: “tụi mày chờ đây, đợi anh lớn lên anh hốt hết gái của tụi mày”, rồi đưa cái thẻ phòng lên cho tụi nó coi, quăng đồ lên giường mình... Vẫn thấy bọn hắn ngơ ngác thì Lam Vũ chốt luôn:

- Ta là nam nhi! Tránh xa ra một chút.

Có lẽ chương này đã giải mã một số câu hỏi của quý vị, khả khả.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Truyền Thuyết Thiên Ma

Bỏ lại những biểu cảm kinh ngạc của lũ nhóc, Lam Vũ lăn ra giường nằm, ý định muốn ngủ một giấc sau đó rồi sẽ tính tiếp mình làm gì sau này. Lam Vũ đã không phải là người thường nên nói ngủ là ngủ, chả cần phải tốn một giây nào, mấy đứa nhóc kia sau khi hết kinh ngạc thì lại thảo luận với nhau. Bọn chúng từ nhiều nơi khác nhau đến đây, tuy là chưa thân quen nhưng có sự kiện này khiến chúng trở nên khá thân thiết... Lam Vũ ngủ một mạch từ gần trưa cho đến sáng ngày hôm sau mới thức dậy, đối với anh mà nói ngủ không phải để lấy sức hay làm đỡ một mỏi mà chỉ là reset lại tâm trí một chút thôi. Thức dậy, Lam Vũ nhìn thấy mọi người vẫn còn đang ngủ, chắc bây giờ mới 4h sáng, anh ngồi dậy nhắm mắt lại dưỡng thần...

Tầm 6h sáng theo cách tính giờ của người hiện đại, mọi người liền thức dậy theo tiếng trống của văn quán, có người dậy liền đi ăn, đi trò chuyện.v.v Lam Vũ thì không cần ăn, bọn nhóc kia nhìn Lam Vũ một lượt từ trên xuống dưới, để lại một ánh mắt khó tin tưởng được rồi cũng kéo nhau đi ăn sáng, vì hôm nay là ngày đầu tiên đi học nên mọi người có chút khảnh trương. Đứng 7h, 3 tiếng trống to liên tiếp vang lên, tất cả mọi học sinh đều kéo nhau tụ tập ở quảng trường trung tâm văn quán, tính ra thì cái văn quán này chắc cũng to cỡ một cái trường cấp 3 ngày xưa Lam Vũ học, học sinh thì tất cả cũng có hơn 2000 người lớn có bé có. Mọi người tập trung chuẩn bị nghe Tiều Thanh cư sĩ phát biểu vài lời rồi phân chia lớp học, đại khái thì ông Tiều Thanh cư sĩ này có chức vụ như là hiệu trưởng của văn quán này, cái giờ tập hợp này khá giống với chào cờ ở Việt Nam vậy.

Phân chia lớp xong thì học sinh ai về lớp nấy, giờ học đầu tiên bắt đầu... Đó là môn “Cầm”, Lam Vũ vô trong lớp ngồi nghe mấy ông đồ hay bà đồ này giảng giải nhạc lý, đồ đồ.v.v Nghe mà phát chán, tuy là chán nhưng Lam Vũ vẫn nghe và nhớ kỹ từng âm tiết một, bởi vì Lam Vũ xưa nay là người yêu âm nhạc, thích nghe nhạc... Tiếp theo đó là “Ký”, “Thi”, “Họa”, tuy học đều 4 môn nhưng ai cũng biết rằng “Thi Văn” mới là chính. Học hết hết bốn môn thì Lam Vũ nhận ra mặc dù chúng đều rất dễ đối với mình nhưng Lam Vũ chỉ thấy hứng với “Cầm” tức là âm nhạc nói chung và “Họa” tức là vẽ, thế giới này không có mấy ảnh nên đôi khi Lam Vũ nghĩ rằng mình nên học họa một chút để lưu giữ một số điều gì đó, hoặc để giải tỏa tinh thần, còn hai môn còn lại thì chẳng đem lại cho Lam Vũ tí cảm hứng nào cả, một chút cũng không, chán từ trong ra ngoài, có lẽ hình tượng học sinh lười học vẫn còn được giữ cho tới bây giờ. Học xong thì mọi người tan lớp, ai về phòng nấy, vừa ra khỏi lớp thì Lam Vũ bị mấy anh “tươi tắn” lớp trên “chặn đầu” làm quen:

- Tiểu muội muội, người tên là gì? Chúng ta làm quen có được không? - Sau một hồi đùn đẩy thì một nhóc “đại diện” tập thể ra ngỏ lời.

Bóp Lam Vũ đập tay vào mặt mình, cố gắng nhịn cười, cảm giác lúc này thật hại não, ta làm gì có tội gì chứ? Ta đâu phải “Đông Phương Bất Bại” đâu, tại sao hả? Lam Vũ cuối cùng cũng không nhịn cười được...cười khổ... Nhưng mà trong mắt của lũ nhóc kia thì “tiểu muội muội” đang che miệng cười “duyên dáng”, bọn chúng thấy có hi vọng rồi, đứa nào đứa nấy vừa hưng phấn vừa có chút ngại.

- Hahaha, các người ngừng ngay cái biểu cảm đầy dùm ta, may mắn ta chưa ăn sáng, hahaha. Chết cười, tránh xa ra một chút, làm quen bằng hữu cũng không phải như vậy...

Chưa kịp nói hết câu thì bọn “nào ngẩn” kia đã chen lời rồi, đã vậy còn biểu cảm hưng phấn hơn nữa chứ:

- Vậy.. vậy tiểu muội nói chúng ta phải làm quen thế nào?

Nheo mắt lại, Lam Vũ mỉm cười nhìn bọn hắn:

- Ta là nam nhi, nếu mà các người còn tiếp tục như vậy thì sẽ có người cười chết các người đấy, hahahaha, nhìn các người thật biến thái. - Sau đó Lam Vũ cười to, bỏ đi.

Bọn nhóc này dù sao cũng đã 12 13 tuổi, nhìn thấy biểu cảm ngại ngùng cùng cố gắng tỏ ra tự nhiên của bọn hắn khi nói chuyện với mình khiến cho Lam Vũ cảm khái, nhớ năm xưa mình học lớp 11 cũng đã biết thích con gái nhà người ta, cũng theo đuổi nhưng mà kết quả lại thành không, mình lúc đó cũng

như vậy, cứ gần cô nàng là mình cứ ngại ngùng không sao nói được câu nào nên hèn. Thế nên Lam Vũ chỉ thấy buồn cười chứ không thấy phản cảm hay là chán ghét gì lũ nhóc mới lớn này, ngược lại còn cảm thấy thú vị, sau này mình muốn tán ai phải can đảm hơn mới được, hà hà. Lam Vũ cảm thấy mình cũng không cần làm quá để chứng minh làm gì, dù sao thì anh cũng sẽ rời nơi này sớm thôi.

- Hà? Cái gì. - Cả một bọn kinh ngạc khi nghe như vậy.

- Không thể nào? Rõ ràng xinh đẹp như vậy mà. - Có nhóc còn không tin được thốt lên.

Nghe vậy Lam Vũ ở cách xa đã 20m té thẳng cẳng ngay xuống đất, xui!!! Gì chứ? Ca vậy mà xinh đẹp? Không khen đẹp trai thì thôi chứ? Bọn kia thấy vậy thì định chạy lại đỡ, Lam Vũ đương nhiên biết được, anh liền sợ quá đứng dậy hét:

- Ngừng! Ta cũng có một giới hạn, ta nói rồi, ta không phải con gái! Các người không cần đánh chủ ý làm gì mất công! - Lam Vũ cảm thấy rất bức mình, cái gì cũng có giới hạn, vui đùa một chút không sao, nhưng mà thế này khiến Lam Vũ cảm giác rất khó chịu.

Có lẽ là đi học không phải là một quyết định sáng suốt của chính mình rồi, Lam Vũ đang nghĩ rằng có nên bỏ học không? Kiến thức rõ chả là cái éo gì cả, không phải là chề học thức của những người này kém nhưng mà Lam Vũ không cảm thấy chúng mới lạ ở điểm nào nữa rồi, càng không hứng thú. Đi về phòng, Lam Vũ chả thèm để ý lũ kia, anh biết rằng mình cứ để tóc xõa như đám trẻ cũng tuổi ở làng “Vũ Đại” cổ hủ kia là không ổn rồi, anh vội tìm đại một sợi dây túm tóc kéo lên buộc theo kiểu búi hành, vốn Lam Vũ cũng định cắt luôn tóc dài để như ngày xưa cho nó tiện, thế éo nào mà dùng dao chặt cũng không đứt một sợi, thế nên đành thôi, chắc phải luyện mộc khí thăng cấp mới được, tất cả là do hấp thu băng khí cả mấy ngàn năm của gã áo đen kia làm anh gần như không làm chủ được sự biến đổi trong cơ thể mình nữa hoặc nói là do một pháp quyết âm độc, tàn ác, làm thay đổi cả hình dạng của người tu luyện nó, bởi vì nó cực mạnh và cực ác nên mới làm thay đổi ngoại hình, còn công pháp khác thì không bị như vậy, nên những người tu ma pháp thường hình dáng kỳ quái, khiến người ta sợ hãi...

Sau khi buộc búi tóc lên thì Lam Vũ cảm thấy tốt hơn rồi, kiểm một cái gương soi cái mặt mình một phát, ổn hơn hẳn, hà hà. Ở văn quá được một tuần thì Lam Vũ cũng thấy chán rồi, có lẽ nên đi ra ngoài chơi một chút, thuận tiện thăm quan thế giới này luôn, khi nào đủ lớn ta mới nên xông pha. Nghĩ thế Lam Vũ liền rời khỏi phòng, đi ra phố phường thị trấn dạo chơi, đang dạo thì thấy một cửa hàng bày các dụng cụ âm nhạc thô sơ bằng tre, trúc như đàn tranh, sáo, tiêu, trống v.v. Lam Vũ liền cảm thấy hứng thú, liền lại cầm lên một cây sáo, thổi thử một đoạn nhỏ bài Thần Thoại theo thói quen, âm thanh vang lên, mặc dù cây sáo không phải loại tốt nhưng mà nghe cũng rất êm tai, sau đó cầm lên hồi ông chú bán hàng:

- Ông chủ, cái này bán thế nào?

- Cái này hả? 5 đồng, bán giá rẻ đấy, người khác ta bán 7 đồng, nhưng nhìn người ta thấy có chút anh tuấn, thổi lại có nghe như vậy, mà ta lại là người yêu tài nên...

- Ngừng! Xin lỗi, hôm khác cháu lại mua, cháu đi đây..

Chạy đi luôn, nghe nói tới tiền mới nhớ mình éo có đồng nào trong người. Đang đi trên đường thì thấy hình như phía trước có một đám đông xôn xao quanh một quán rượu, hình như có cái gì đó thú vị, Lam Vũ liền tới coi xem thế nào. Mọi người đang say xưa tập trung nghe một người đang ngồi trên một cái bàn ở giữa quán rượu nói gì đó...

- ...Và như thế là ông ta đã trở thành nhân vật mạnh nhất võ lâm năm đó, lực áp quần hùng, trước mặt thiên hạ giết chết một trong ngũ bá năm đó là Tuyệt Kinh Thiên của Tuyệt Gia, tự xưng danh hiệu Băng Kinh Thần, Băng lão quái. Hàààà. - Uống một ngụm rượu, người kể chuyện ở giữa là một lão nhân trạc ngũ tuần, rồi ông ta lại đứng lên ra về định về:

- Hôm nay kể tới đây thôi, ta đói rồi, muốn về nhà nghỉ ngơi một lát, aiizz, có một câu chuyện rất hay đang định kể cho các người nhưng cái thân già này của ta không chịu nổi a. - Lão bắt đầu than thở.

Đoán được ý của lão già, có rất nhiều người đang mong lão kể tiếp, lão ta là một người lang thang, không nghề nghiệp nhưng được cái tài là kể chuyện rất hay, rất cuốn hút nên mọi người ai cũng muốn nghe ông ta kể tiếp, biết ngay đây là chiêu trò để lão ta câu đồ ăn thức uống từ mọi người, ai cũng quen lão quá rồi nhưng đành phải nén ruột nén gan mà gọi đồ ăn.

- Tiểu nhị, mau mang lên đây một 1 cân thịt bò, 1 vò rượu, 1 bát canh, mau lên. - Có người nhin không được đành bỏ tiền túi ra.

- Được rồi, cảm ơn thịnh tình của các người, ta mặt dù rất mệt mỏi nhưng cũng sẽ cố hết sức để kể nốt một câu chuyện này, truyện lần này là về một vị tuyệt đỉnh cao thủ võ lâm 300 năm trước, người này còn được đánh giá là mạnh hơn cả Băng lão quái nữa, hẳn là một kẻ si tình, một người thông minh, có chút xảo trá, làm người rất lương thiện nhưng cũng rất tàn ác.

- Nay, sao mà vừa lương thiện lại tàn ác được? - Một người không nhin được hỏi.

- Người cứ từ từ nghe cho hết, hẳn sinh ra trong một gia đình giàu có ở một ngôi thành lớn gọi là Ngọc thành cách thị trấn này 4000km về hướng đông, từ nhỏ ăn mặc sung sướng, lại được phụ mẫu dạy bảo rất tốt nên cũng rất thương người, chỉ có điều là hẳn học hành không được tốt không thể làm quan nhưng bù lại hẳn có một đầu óc kinh doanh nhạy bén, thế là bị đường đệ của hẳn cho người sắp xếp đi quản lý một sản nghiệp ở Kim thành gần đó để tránh tranh giành gia sản với tên đường đệ(em họ) mà tên đường đệ đó tuy nhỏ tuổi nhưng lòng dạ cũng độc ác, hẳn liền cho người thuê sát thủ trên đường chặn giết người kia, à mà truyện xưa lắm rồi ta không biết tên của vị cao thủ kia nữa nhưng mà biết hẳn được giang hồ đặt cho một danh hiệu là Thiện Ác Thiên Ma. Vị Thiện Ác Thiên Ma này cũng là người bình thường không có chút võ công, đời ông ta có lẽ sẽ tiếp tục bình thường nếu không có vị đường đệ kia thuê sát thủ chặn giết...

- Đúng là lòng lang dạ thú mà, không ngờ đường đệ lại muốn mưu hại đường ca của hẳn. Rồi thế nào nữa... - Một người trung niên tầm 35 36 vỗ bàn bắt

bình thay cho vị Thiện Ác Thiên Ma kia.

- Khi bị truy sát, Thiện Ác Thiên Ma buộc phải nhảy xuống từ trên đỉnh Tuyết Xà Phong cao vạn trượng...

- Cao vạn trượng nhảy xuống không phải là đã chết rồi sao? - có một người thắc mắc.

- Người im đi! Để cho lão kể, chết làm sao mà thành tuyết đỉnh cao thủ được. - có ngay một người khác phản bác.

- À, vận khí ông ta cực kỳ tốt, không biết vì sao ông ta không chết nhưng không lâu sau đó, ta cũng không biết rõ, chắc cũng tầm 3 tháng đến 1 năm, ông ta tự dung lại xuất hiện trên giang hồ, dùng tuổi chắc lúc đấy tầm 14 tuổi giết hết một đám sát thủ của Nhật Nguyệt Âm kinh thể dưới sự bảo trợ của một trong ngũ bá thời đó là Phương Di Trường Phong hùng bá phía đông. Cứu được vị nhị tiểu thư của Trầm gia, một thế gia võ lâm khá mạnh dưới sự bảo trợ của Nam Nhất Tuyệt, Độc Cô Nhất Tuyệt, cũng từ đó ông ta đem lòng thương nhớ vị nhị tiểu thư xinh đẹp nọ, sau này cuộc đời vì người đẹp xông pha không biết bao nhiêu sóng gió, vượt mặt rất nhiều cao thủ đương thời, trong lúc đó nổi danh nhất là Ngũ Đại công tử, tức là đệ tử của ngũ bá thời bấy giờ, một đường sát phạt Chân Xà Thần Công cái thể chấn động giang hồ, ở trên đỉnh Thiên Nhai học được Hư Xà Quyết vốn là pháp quyết vô cùng bình thường, vô cùng phổ biến thời bấy giờ kết hợp cùng thần công của bản thân đã bại Ngũ đại công tử, giành được trái tim của người đẹp, à hèm, ta uống chút rượu đã, khô cả họng rồi.

Mọi người lúc này cực kỳ hưng phấn, có lẽ sắp được nghe tới đoạn gay cấn đây, còn Lam Vũ cũng bị mê hoặc không kém, những thứ truyền thuyết không rõ thật giả này thực sự cuốn hút anh, ngày xưa anh cũng hay đọc kiếm hiệp lắm, giờ đây nghe người ta kể cũng dâng lên một cổ nhiệt huyết sôi trào, muốn... tung hoành quá....

- Được rồi, ta nói tới đâu rồi nhỉ?

- Tới đoạn dành được trái tim người đẹp rồi. - Mọi người nhao nhao nhắc nhở.

- Đúng rồi, ngay sau đó vì bảo vệ người đẹp ông ta đã giết chết một trong ngũ đại công tử, Phương Di Thắng, con trai của Phương Di Trường Phong, kẻ này muốn giết nàng để dành một cái gì đó, ta cũng không biết. Điều đó ngay lập tức liền chọc giận Phương Di Trường Phong, họ Phương Di liền truy sát ông ta cả ngàn dặm, thế không giết được không làm người.

Nghe tới đây mọi người liền hít thở thật sâu một hơi, bị một trong ngũ bá truy sát quả thật rất gian nan. Nhưng không ai lên tiếng hỏi, mọi người đều im thin thít chuẩn bị nghe lão kể tiếp.

- Ông ta bị họ Phương Di đánh trọng thương, thế nhưng trong lúc điên cuồng giao đấu không biết bằng cách nào ông ta đã đã thương được vị ngũ bá và chạy thoát, truyện sau đó thì ta cũng không rõ. Chỉ biết là sau 5 năm mất tích, ông ta lại một lần nữa xuất hiện trên giang hồ, mang theo tuyệt thế võ công tự thân ông ta sáng lập là Đại Thế Tiên Thiên Công. Một thân khí thế trấn áp quần hùng, đúng ngay vào thời điểm võ lâm ngũ bá luận võ trên đỉnh Thiên Nhai một người đàn áp cả 5 vị cao thủ đệ nhất thiên hạ, giữa sự liên thủ của 5 người giết chết Phương Di Trường Phong, cái tên Thiện Ác Thiên Ma từ đó mới vang danh thiên hạ.

- Vậy vì sao ông ta có cái tên Thiện Ác Thiên Ma, hình như cũng không có thấy làm cái gì ác a. - Có một thánh giả thắc mắc.

- Đương nhiên, bây giờ ta sẽ giải thích cho các ngươi, sở dĩ gọi là Thiện Ác Thiên Ma bởi vì ông ta là một người khá kỳ quặc, lúc thì lương thiện si tình, gặp nạn cứu giúp, không ngại khó khăn, có lúc lại nham hiểm xảo trá, lừa lọc chơi đùa khắp nơi, có lúc tàn ác giết sạch những người chọc tới ông ta, gà chó không tha. Điều ngạc nhiên hơn nữa chính là... ông ta thường hay thay đổi tên của mình, lúc gọi tên mình, lúc xưng là Thiên, lúc lại tự gọi mình là Ma, dường như mỗi lần xưng hô khác nhau thì ông ta lại là một người khác vậy. Lúc dùng tên mình thì khờ khạo hiền lương, lúc dùng tên là Thiên thì gian hiểm xảo trá, lúc là Ma thì tàn ác khát máu, rất là kỳ lạ. Chính vì thế người trong giang hồ thời đó đều gọi ông ta bằng cái biệt hiệu Thiện Ác Thiên Ma, có câu nói vang danh thời đó: “Thà chọc ngũ bá chứ quyết không chọc Thiên Ma“....

Kể thêm một chút sự tích nho nhỏ thì ông ta cũng ngừng, mọi người đều giải tán, có người còn bàn luận về câu truyện lúc này, có người còn hỏi ông ta khi nào kể tiếp để đón “show“.v.v. Còn Lam Vũ thì sôi trào trong lòng, tự hỏi cái gì mới là tiêu sái, cái gì mới là vui sướng, như Thiện Ác Thiên Ma chính là vui sướng, một người làm danh chấn võ lâm, để cho hậu nhân mấy trăm năm sau còn nhắc tới. Lam Vũ ngay lập tức hưng phấn, quên luôn cả việc học, đang tính bỏ học đi bụi, khiêu chiến giang hồ, đúng vậy, là khiêu chiến.... Lam Vũ rất háo hức.....

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Các người không bằng Cử ca của ta

Nghĩ là vậy, nhưng đi một đoạn nữa Lam Vũ mới nhận ra mình mới 10 tuổi, chạy xông xáo thì xông được cái gì chứ. Tuổi này là phải chơi, tính ra thì cũng éo biết chơi gì, một vòng suy nghĩ luẩn quẩn cuối cùng cũng out. Ở yên như cũ, Lam Vũ theo trường phái mục đích, không phải danh lợi, có mục đích mới làm, ráng sống một đời thường để rồi chục năm nữa lại phải xông qua thế giới 7 màu. Ngày qua ngày đã 1 tháng trôi qua, mọi người ở văn quán cũng quen dần với Lam Vũ, rất ít người còn chọc, Lam Vũ cũng chẳng để tâm đến những điều ấy, nhưng mà cảm giác chán nản như hồi mới bị biến dị lại xuất hiện, kiến thức không theo đủ nhu cầu, nó tới chậm quá, quá chậm đi, không phải vì bọn thầy đồ dạy chậm mà Lam Vũ tiếp thu quá nhanh, khiến cho những thứ kia nhanh chóng trở nên cũ kỹ. Bọn họ dạy theo một quy trình đã được đóng khung sẵn, đúng theo tiến độ đó thì học sinh tới khi ra

trường sẽ nắm đầy đủ các kiến thức cần thiết.

Vậy là Lam Vũ có suy nghĩ rằng mình tự mua sách học thì sẽ nhanh hơn học trên trường rất nhiều, thế nhưng lại éo có tiền. Tuổi này ai cho đi làm, thực ra thì đi làm chắc cũng được thôi, mà có đi cũng là đi làm tiểu nhị, rửa chén bát, không thích làm. Lam Vũ liền nghĩ tới cái cách mà mình làm ngày xưa để kiếm tiền, cướp của người xấu, umm, có lẽ cũng được... Nhưng mà thôi, bỏ đi, giờ quan trọng nhất là hấp thu mộc khí để lấy lại sự cân bằng đã, đó mới là vấn đề chính, mình không muốn lúc nào cũng lạnh lùng, lạnh diễm thế này đâu. Từ ngày đó Lam Vũ lại dành đa số thời gian để chui vào rừng sâu nguyên thủy để tu luyện, bởi vì thế giới này người ta còn chưa có nhiều sản phẩm bằng gỗ như thế kỷ 21 ở Trái Đất, người cũng ít hơn hiện tại, thế nên tất cả các khu rừng vẫn còn nguyên thủy, không chặt thì thôi chứ chặt là chặt hết mà không trồng lại, thế nên cái rừng nào còn cây thì cây đấy vẫn chưa bị chạm vào. Toàn là cổ thụ cao cả 100>300m, rất tuyệt vời...

Ngày ngày tháng tháng, con đường vào rừng mà chàng thiếu niên ấy vẫn đi hằng ngày đã trở thành một con đường mòn nhỏ, đã 3 năm trôi qua, anh cũng từ một đứa trẻ gầy yếu, đã trở thành một chàng thiếu niên khỏe khoắn, cao 1m6, cao hơn rất nhiều chính anh thời 13 tuổi ở Trái Đất.....

Con hổ phát điên, mắt đỏ ngầu gầm lên một tiếng sao động cả một khoảng rừng, nó lao lên vỗ thiếu niên trước mặt. Thấy con hổ lao tới, không hoảng sợ, thiếu niên mỉm cười nắm chặt nắm đấm nhẹ nhàng lách sang một bên, đồng thời giáng một cú cực mạnh vào cằm con hổ khiến nó lộn ngược về phía sau, thiếu niên cười cười khiêu khích:

- Tới đây mèo con! - Ngoắc tay.

Con hổ thấy vậy liền giận dữ gầm rú, lao lên một lần nữa. Thiếu niên nét mặt cười càng tươi không né tránh, tay thả lỏng ra, trọng lượng và lực dồn vào chân phải đá một cú thật mạnh từ dưới lên trúng ngay giữa chân vồn của con hổ, tưởng như thiếu niên sẽ bị hổ vỗ mất vì sức người bình thường nào bằng sức hổ thế như ngược lại, con hổ rú lên một tiếng thảm thiết văng thật mạnh vào cây to cách đó 10m, rớt xuống bất động, nếu có người rảnh về y thuật ở đây thì chắc chắn sẽ nhìn ra xương chân trước và cổ đầu của con hổ đã nát bét. Thiếu niên cười cười vác theo con hổ lên lưng:

- Hôm nay có tiền mua nó rồi, haha.

Vác theo con hổ thiếu niên chạy về thị trấn, đúng vậy, thiếu niên này chính là Lam Vũ, chỉ khác với ngày xưa là cao lớn hơn, mái tóc đã trở thành màu đen, cuối cùng thì băng linh trong linh hồn cùng mộc khí trong cơ thể đã cân bằng sau 3 năm chăm chỉ tu luyện. Anh đi tới một khách điểm(thời nay gọi là khách sạn), vừa tới gần thì đã có tiếng gọi lại:

- Tiểu Vũ đấy à? Hôm nay người bán con gì đấy!

Mỉm cười quăng con hổ xuống đất:

- Thứ này đây, Thành bá, ông nói được bao nhiêu tiền? - Từ nửa năm trước, Lam Vũ đã có thể chuyển lại hình dáng ban đầu của mình, sau đó thì siêng năng vào rừng luyện võ kỹ trước kia, thêm một vài võ kỹ của thân tu nữa và cảm xúc của anh đã trở lại, không còn đơn như ngày trước nữa.

- Để ta xem con hổ này còn bao nhiêu hoàn mỹ đã. Sẽ cho người một cái giá hài lòng, khá khá. - Lão quản sự của khách điểm này được mọi người gọi là Thành lão, riêng Lam Vũ nhỏ tuổi nên gọi là Thành bá, lão tiến tới gần con hổ đang nằm thẳng cẳng dưới đất, hần lặt con hổ qua, rồi xem xét cả người nó.

- Người yên tâm, cũng như mấy lần trước, da hoàn mỹ, chưa có hư tổn gì cả, thịt cũng vậy, chỉ có xương và nội tạng là có gãy nát thôi.

- Được rồi, người cũng làm ăn ở chỗ ta vài lần, coi như ta tín nhiệm người, đợi ta hỏi lão chủ chỉ nhánh đã, rồi sẽ cho người giá, được chứ? - Lão cười cười nhìn Lam Vũ, Lam Vũ cũng cười cười lại gật đầu, nhưng trong lòng thầm mắng gian thương, nhưng mà đây lại là cách duy nhất Lam Vũ kiếm tiền nên cũng đành thôi, dù sao nó cũng dễ dàng.

Lão thấy vậy liền đi vào trong khách điểm, trong lòng lão kinh ngạc không thôi, không hiểu sao một tiểu tử mới bao nhiêu tuổi mà lại đi săn thú có nghề như vậy, hay là có người khác nhờ hắn bán không biết nữa, bình thường lão gặp một đứa nhóc thì còn tính lừa lọc chặt thêm ít giá nữa, nhưng mà thấy tình trạng của đồ săn được hơi ghê người nên lão cũng không giám làm quá, thân trong gang hồ thời này bắt cần một cái là cả nhà bị giết ngay.

Lão vô trao đổi với chủ chỉ nhánh khách điểm này một chút rồi mang bộ mặt niềm nở ra ngoài gặp Lam Vũ:

- Hà hà, hôm nay vừa vận ông chủ đang muốn có một bộ áo khoác da hổ nên chúng ta quyết định mua con hổ này của người 200 lượng bạc, được chứ?

- Được, đem tiền ra đây đi. Ta còn có việc nữa. - Không biết giá thật bao nhiêu nhưng mà chắc có lẽ cũng phải gấp 1,5 lần giá 200 lượng là ít, nhưng mà không sao, đủ tiền mua thứ kia được rồi.

- Đây, lần sau có gì tốt cứ ghé qua chỗ chúng ta, sẽ không để người chịu thiệt đâu, khá khá. - Lão làm ra vẻ thân thiện đưa tới một túi bạc khá nặng.

- Được. - Lam Vũ mỉm cười nhìn lại lão rồi, rồi cầm túi bạc. Nói đùa, cả thị trấn này tuy không phải nghèo quá nhưng cũng chả giàu, mình cái khách điểm người có khả năng chi trả giá cao mà không tiếc chứ mấy, bảo ta đi nơi nào mà bán, trừ khi là qua thị trấn hay thành khác.

Cầm lấy bạc tiền, chạy tới một góc vắng, anh lặng lẽ chuyển sang trạng thái 2, mái tóc và màu da đổi thành màu trắng, khuôn mặt cũng anh tuấn lên không ít. Rồi lấy trong ngực ra thêm một bọc tiền 150 lượng bạc nữa, đây là tiền những lần ăn trước của Lam Vũ với khách điểm kia, góp chung lại một túi rồi ngó quanh, hòa vào dòng người. 15 phút sau, Lam Vũ đứng trước cửa Thi Âm lâu, đây là một nơi bán dụng cụ cho văn nhân lớn nhất thị trấn này, thực chất đây là một tiệm lớn của Hoàng Thành cách đây 300km về hướng tây, đây chỉ là một chi nhánh thôi. Lam Vũ bước vào trong, rất nhanh chóng Lam Vũ tiến đến một cái kệ trưng bày một chiếc đàn loại tốt, ngay lập tức có một nhân viên bán hàng vọt tới ngay:

- Xin chào quý khách, quý khách hôm nay lại muốn tới đây coi chiếc đàn này sao? - Miệng gọi là quý khách nhưng lời hán vẫn có chút khinh thường, tên này đã tới đây coi chiếc đàn này 3 lần rồi, coi mà không mua chính là loại người hán ghét nhất.

- Ta tới mua, lấy nó xuống đây.

- Cái này giá 300 lượng bạc đấy. Tí kêu quản sự tới đây mà không đủ tiền trả thì sẽ bị đánh, người có muốn mua thật không?

- Có bán không? Không ta đi. - Lam Vũ không thích thái độ của thằng này tí nào, khinh ta nghèo à? Ồ mà nghèo thật, nhưng mà ở hiện đại mà có thái độ như này là cửa hàng phá sản sớm.

- Có, đợi chút. - Hán không thích tên này nhưng mà hán cũng chỉ là một nhân viên bán hàng, thế nên hán không được phép làm phật lòng khách hàng, tuy cho rằng tên kia có thể không mua được nhưng hán vẫn không dám, nếu mà thực sự mua được có khi hán bị đuổi việc. Hán liền chạy đi gọi quản sự.

Một lát hán liền chạy về, mang theo một gã trung niên có dáng nho nhã, hán hỏi Lam Vũ:

- Vị công tử này, người muốn mua chiếc đàn Vọng Nguyệt? Đúng thật là tình ý, Vọng Nguyệt chính là chiếc đàn tốt nhất của Thi Âm Lâu chúng ta, được làm từ gỗ 300 năm tuổi, dây đàn sử dụng chất liệu âm thanh tinh tế truyền cảm hứng ... (quảng cáo) là thứ mà rất nhiều âm luật đại gia thêm muốn....

- Đúng vậy! 300 lượng bạc đúng không?

- Chính xác!

- Tiền đây, gói lại cho ta. À còn cây bút nằm bên kia nữa. - Lam Vũ chỉ sang cây bút ở phía bên phải, Lam Vũ cũng muốn về nữa nên tính mua luôn.

- Tốt, người còn không mau đi gói hàng lại cho công tử. Sai người mang hộ dùm công tử, có biết chưa? - Hán nghiêm giọng với gã nhân viên, rồi mỉm cười nhìn Lam Vũ. - Công tử nhà ở đâu để chúng ta mang tới. - Hán cho rằng Lam Vũ là một đứa con nhà giàu, nhìn làn da không chút vết trắng như tuyết kia có thể cho là ăn không ngồi rồi, bảo dưỡng rất tốt.

- Không cần thiết, bọc lại rồi đưa cho ta là ổn rồi.

- Nhưng mà chiếc đàn này cũng nặng 30 cân, người mang không nổi đâu.

- Cứ làm theo yêu cầu là được. - Lam Vũ nói xong liền quay mặt bước ra ngoài cổng chờ, đưa thêm 5 lượng bạc tiền cây bút nữa, giờ đây anh còn 45 lượng.

Chờ đúng 1 phút 30 giây là thằng nhân viên vác cây đàn đã được bọc kỹ với cây bút ra liền, đúng là tác phong công nghiệp mà. Bọn hán còn đang chần chừ định hỏi Lam Vũ là để đâu thì anh cầm cây đàn lên đeo trên vai luôn, cây bút thì bỏ vào trong túi áo. Thế là đi...

Về tới Nhân Nghĩa văn quán thì thấy rất đông người tụ tập, lạ nhỉ? Hôm nay là ngày gì mà người ta đông như vậy, hình như là có cả người dân thị trấn này nữa, lễ nào là lễ hội à? Mấy năm nay Lam Vũ có thấy lễ hội nào đâu ta. Bước vô văn quán thì thấy ở giữa quảng trường có rất nhiều người tụ tập, có đủ thứ nghị luận, hình như giống một cuộc thi thì phải, Lam Vũ lại không thấy có hứng thú, anh liền đi một lối vắng vẻ khác về phòng mình.

- A, Cừu ca, sao bây giờ ca mới về, muội nhớ ca muốn chết. - Vừa tới cửa phòng thì Lam Vũ bị một vật thể nhỏ lại lao lên ôm lấy mình.

Giật mình định đẩy ra thì Lam Vũ nhận ra đây là một cô bé, nhìn kỹ một lần nữa thì ra là Tiểu Kim:

- Tiểu Kim hả? Muội lớn nhanh quá, ca suýt nữa không nhận ra rồi. - Thả Tiểu Kim xuống đất.

- Không được gọi Tiểu Kim nữa, người ta có tên rồi. - Con bé nũng nịu, ngày xưa đâu có đâu ta, ai dạy nó vậy không biết nữa.

- Tên gì?

- Tạ Kim Thanh, Kim trong “kim ngân”, Thanh trong “thanh điệp“. Ca thấy có hay không?

- À, hay. Nhưng mà ý là cành vàng mà lá xanh hả?

- Không phải.. là...

- Thôi được rồi, tên đẹp lắm. Tên của Tiểu Kim vẫn có chữ Kim nên ca vẫn gọi Tiểu Kim là Tiểu Kim, có chịu không?

- Dạ! - Nó thè lưỡi ra.

- Mà sao muội lại ở đây?

- Ca quên rồi sao? Muội đã có tên rồi, muội hơn 10 tuổi rồi. Muội muốn gặp ca, nên muội đi học. Ca ca lớn lên đẹp trai thật, hi hi. - Lém lỉnh.

- Này, quên đi! Muội lên bao giờ? - Nhấn mặt.

- Mới hôm qua, tại muội còn muốn ở với cha mẹ mấy tháng nữa nên bây giờ mới nhập học, muội chờ ca lâu rồi, hỏi mấy ca ca cùng phòng thì bảo là không biết ca đi đâu, làm muội lo lắng. - Tiểu Kim không biết có lấy nhiệm gì của tôi không nhưng mà thấy cô bé lớn lên khá là xinh xắn, da trắng hồng, khuôn mặt lại khá láng, điều này không hợp với một cô bé nông thôn nhà nghèo ngày ngày phụ giúp cha mẹ chút nào.

- Xin lỗi! Ca hay có thói quen đi dạo! Vậy giờ muội muốn đi đâu, Cừu ca dẫn muội đi chơi. - Xoa đầu cô bé, ngoài Tuệ Linh thì đây là cô bé duy nhất mà Lam Vũ muốn dành sự yêu thương như một người anh.

- À, Muội muốn ra quảng trường coi Minh Kinh văn quán đấu so tài Nhân Nghĩa văn quán, ca đi coi với muội. - Lay tay.

- Minh Kinh văn quán?

- Đúng vậy nha! Hôm nay Minh Kinh văn quán với Nhân Nghĩa văn quán so tài với nhau, hội này diễn ra 5 năm một lần người dân các thôn làng thị trấn gần đây đều biết. Người xuất sắc còn có cơ hội được đi học viện Lục Bảo ở Hoàng Thành nữa đấy. - Khi nói đến học viện Lục Bảo cô bé có vẻ rất hâm mộ.

- Muội thích vào học viện Lục Bảo sao?

- Thích chứ! Nghe nói học viện nào chỉ cần vào được học viện Lục Bảo thì chắc chắn đảm bảo được cả đời ấm no.

- Haha, vậy sau này ca giúp muội vào đó học nhé. - Cười khê xoa đầu cô bé.

- Dạ! Giờ mình đi!

- Được thôi! - Lam Vũ mặc dù không thích tụ tập nơi đông người nhưng mà nếu đi thưởng thức với người thân thì lại là một chuyện khác, giống như cùng Mỹ Hương đi coi pháo hoa năm đó, aizz, nhắc tới lại nhớ.

Thế là hai anh em nắm tay nhau đi ra ngoài quảng trường. Nơi này không có tiếng reo hò cổ vũ như trong những trận bóng đá hiện đại, chỉ có những tiếng nghị luận khe khẽ thôi, nhưng mà nhiều người khe khẽ nó cũng thành tiếng ồn. Tới nơi liền thấy giữa quảng trường có một khoảng trống, bên trong có mấy người đang viết thơ, vì là đặc quyền học sinh của Nhân Nghĩa văn quán nên Lam Vũ được chen vào trong để xem cho gần.

- Haha, lần “Thi” này bên Minh Kinh văn quán lại hơn rồi, đa tạ các vị đã nhường, giờ phần thi “Kỳ” các người ai sẽ ra chơi đây. - Haha.

- Ta lên. Một thư sinh tâm 15 tuổi bước lên, hẳn chính là một trong những tài tử đang nổi danh của Nhân Nghĩa văn quán, gọi là Hoàng Văn.

Môn “kỳ” của thế giới này không phải là cờ vua hay cờ tướng ở thế giới hiện đại, càng không phải là cờ vây. Mọi người gọi nó là cờ Chiến. Cờ này cũng có một quân cờ chủ chốt mà mất quân đó là thua, giống như quân tướng hay quân vua vậy, ở đây gọi là quân “Chủ” quân cờ chủ này không được phép cử động nó bất động suốt trận đấu, quanh quân chủ thì có 2 quân “Giáp” quân giáp được quyền hoạt động trong vòng 4 ô quanh quân “chủ”, trong 4 ô này quân “Giáp” được bay nhảy thoải mái, không có một hạn chế nào cả, nhưng quân “Giáp” cũng không được phép tấn công, chỉ được thủ và đỡ đòn cho quân “Chủ”. Trải rộng xung quanh quân “Chủ” và quân “Giáp” là các quân “Vệ”, quân “Vệ” có tất cả 7 loại, có loại đi thẳng một đường, có loại đi vòng tròn, có loại đi chéo, có loại đi hình gấp khúc.v.v. nhưng mà mỗi quân không được đi quá 5 ô, bàn cờ rộng 50 ô, dài 10 ô, khá là to, điều đặc biệt cờ này ngoài 20 quân đối diện nhau ở 2 bên thì không còn quân cờ nào nữa, ở cờ Vua và cờ Tướng còn có quân tốt để che chắn. Chỉ cần hạ gục được quân “Chủ” là sẽ thắng, nhưng nó lại khó hơn cờ Vua cờ Tướng ở hiện đại nhiều.

Tuy chỉ có 2 quân “Giáp” và bên kia thì 7 quân “Vệ” rất hung hãn, tấn công nhiều kiểu nhưng bên này cũng có 7 quân vệ, đi không cẩn thận thì lại bị “Vệ” bên này đớp mất vì chúng có nước đi rất đa dạng. Trận cờ đã bắt đầu, càng ngày càng gay cấn, bên này bị bên kia dụ đưa vào bẫy đớp mất quân “Dùng Vệ” đi thẳng, ngay lập tức bên kia bị gài mất quân “Trí Vệ” đi gấp khúc.v.v.v Cuối cùng bên Hoàng Văn vì hám ăn quân “Giáp” cuối cùng của đối phương mà bị liên hoàn kế của đối phương nhai luôn đầu còn “Chủ”, không muốn cũng phải nhận thua...

- Hahaha, đã nhường rồi, Hoàng huynh, đa tạ. - Gã mới chiến thắng Hoàng Văn đưa tay lên chào, kiểu như cảm ơn.

Gã Hoàng Văn sắc mặt khó coi đi về chỗ của mình. Ở dưới đài nghị luận liên miên:

- Không ngờ năm nay Nhân Nghĩa văn quán chúng ta lại thua liên tiếp như vậy, thật là đáng buồn. Lẽ nào văn quán ngày càng giảm chất lượng.

- Người nói sai rồi! Là Minh Kinh văn quán năm nay có rất nhiều tài tử, tài nữ. Chênh lệch chỉ có chút thôi, aizz. - Một gã bên cạnh thờ dài.

- Nói không sai, có lẽ đành trông chờ là lần so tài 5 năm sau thôi, chỉ là lần này đánh mất cơ hội tiến cử học sinh vào học viện Lục Bảo rồi.

- Đúng vậy, mỗi lần văn quán của thị trấn chúng ta có người vào được học viện Lục Bảo thì là mỗi lần thị trấn chúng ta phồn hoa hơn, nhớ 40 năm trước lúc ta mới 15 tuổi, nơi đây chỉ là một ngôi làng hơi lớn một chút, Nhân Nghĩa văn quán lúc đó cũng chỉ là một lớp dạy chữ bình thường, nào ngờ xuất hiện Tiêu Thanh cư sĩ tài năng xuất chúng vào được học viện Lục Bảo, nên chúng ta mới có ngày hôm nay.

- Aizz. - Mấy người bên cạnh liền thờ dài.

Sau đó là cuộc thi “Cầm” tức là âm nhạc, mọi người có thể biểu diễn bất kỳ nhạc cụ nào, không nhất thiết phải là đàn. Trận này mặc dù rất ngang tài ngang sức, mỗi khúc nhạc của 2 bên đều làm khán giả thổn thức không thôi nhưng mà Minh Kinh văn quán lại hay hơn Nhân Nghĩa văn quán một bậc,

tài nữ Hồng Thanh Liên của Minh Kinh vẫn quán dành chiến thắng. Rõ ràng mọi người đều cảm thán những thiếu niên này, nhưng mà dù sao trong một trận so tài luôn có kẻ thắng người thua, tiếc cho bên Nhân Nghĩa vẫn quán nhưng cũng chẳng làm được gì. Còn Tiểu Kim thì ánh mắt tràn đầy hâm mộ, Lam Vũ nhìn thấy vậy liền hỏi:

- Ô, Tiểu Kim cũng thích như bọn họ sao?

- Dạ! Tiểu Kim thích lắm, nhất là vị tỷ tỷ vừa rồi đàn một khúc Tiêu Dao Tán làm muội cảm thấy rất muốn lắc lư theo luôn.

- Haha, Tiểu Kim không cần phải hâm mộ bọn họ! Cừu ca của Tiểu Kim còn giỏi hơn bọn họ nhiều, sau này Cừu ca cũng giúp Tiểu Kim giỏi hơn bọn họ luôn, có được không?

- Thật không? Cừu ca giỏi hơn bọn họ?

- Thật. Sau này Tiểu Kim cũng giỏi hơn bọn họ. - Mím cười gật đầu với cô bé, Lam Vũ từ ngày cân bằng được cơ thể đã lấy lại được sự tự tin tuyệt đối của mình.

- Oa haha, hay quá, Cừu ca là giỏi nhất. - Cô bé lay tay Lam Vũ.

- Hahaha. - Lam Vũ cười rất vui vẻ, một cô bé thật đáng yêu.

Sau khi cuộc thi “Âm” kết thúc, sẽ đến thi “Họa”, ngay lúc bên Nhân Nghĩa đang định cử người ra thì bên Minh Kinh đã có một thiếu niên nhìn khá tuấn tú bước ra. Mọi người liền trầm trồ, sau đó rồi tiếc hận, xác định trận so tài này thua rồi.

- Không ngờ là “Tiểu Họa Tử” Lan Thiên Minh của Minh Kinh học viện, nghe nói tài vẽ tranh của hắn rất đẹp, nghệ thuật rất hoàn mỹ, từ nhỏ đã say mê học vẽ, 2 năm trước đã đến Hoàng Thành so tài cùng với các tài tử tài nữ nơi đó mà 10 trận chỉ thua có 1 trận trước “Tiểu Họa Thánh” Tuyết Tiên Nhan.

- Tuyết Tiên Nhan? Lẽ nào là nhị tiểu thư của Tuyết Gia? Một trong “Tứ Thánh” của học viện Lục Bảo.

- Đúng vậy, nghe nói nàng vẽ đẹp như thật vậy, khó phân biệt được đâu là tranh đâu là thật.

- Thì ra là vậy. Vậy năm nay chúng ta sẽ thua rồi.

.v.v.v.....

Thấy đám khán giả la ó than phiền, bên Minh Kinh vẫn quán liền cảm giác rằng mình hơn người, có kẻ hưng phấn quán kêu to:

- Thì ra Nhân Nghĩa vẫn quán cũng chỉ có như thế, chẳng có một người nào nên hồn, từ này về sau chắc không còn được cùng bậc với chúng ta nữa, hahaha.

- Haha! - một số tiếng người nhỏ nhẹ phát ra, bọn họ đều là văn nhân nên rất ít khi thất thố như gã vừa kêu to, nhưng cũng hài lòng với câu nói của gã nên cười nhẹ đồng ý.

Phía dưới khán giả liền cảm thấy si nhục, dù sao đây cũng là sân nhà, đa phần con cái bọn họ ở vẫn quán này.

- Kinh người quá đáng v.v. Kiêu ngạo ngang ngược v.v. - Dù mọi thứ la ó.

Lam Vũ cũng không mấy để ý mấy con khi tự cho mình thanh cao này, xem ra kịch đã hết định dẫn Tiểu Kim đi nơi khác chơi thì bỗng dung Tiểu Kim hét lên một tiếng ỳ khuất:

- Các người mới không nên hồn, cả vẫn quán các người không nên hồn, các người có cái gì mà so sánh với Cừu ca của ta.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Lần đầu lộ phong mang

Lam Vũ tròn mắt nhìn cô bé:

- Đây! Muội không cần phải gào lên như thế chứ? - Lần này chơi lớn rồi.

- Nhưng mà ca ca giỏi hơn bọn họ, sao phải chịu bọn họ nói này nói kia, mau đề bẹp tự tin của bọn họ đi ca ca. - Về mặt như đúng rồi, không ngờ con nhỏ này dễ tin người như vậy, ca nói hơn là tin hơn thật sao.

Ngay lập tức, Lam Vũ và Tiểu Kim trở thành tiêu điểm của mọi người, Lam Vũ đập tay vào mặt: “may mắn a..., may mắn mình nói hơn bọn hần, là hơn thật! Sau này cái gì không làm được thì không nên nỗ lực với bà cô nhỏ này, có ngày nhảy xuống cống mà trốn!”.

- Thế nào? Vị huynh đệ này, người không phục, muốn so tài với chúng ta? - Tên vừa cười to lúc nãy nhìn Lam Vũ rồi ôm quyền hỏi, rất nho nhã, hần cố giữ lại hình ảnh tự kiêu lúc nãy của mình.

Lam Vũ cười khỏ, muốn yên bình cũng không được mà, xoa đầu Tiểu Kim:

- Lần này phải thể hiện một chút rồi! Aizz, Tiểu Kim à, sau này muội đừng có hét lên như vậy được không? Có suy nghĩ gì thì cứ giữ trong lòng là tốt nhất, nhiều thứ càng nhiều người biết càng không tốt.

- Dạ! Muội xin lỗi.

- It's Okay. Không sao đâu.

- Hừm? ít ầu cay là gì vậy ca ca? - Cô bé nghe không hiểu.

- À haha, không có gì, đừng để ý.

Thấy đối phương không trả lời mình, tên kia giận đỏ cả mặt, cho là đối phương khinh mình, hần cố ý châm chọc:

- Người không có khả năng? Người sợ thì tránh qua một bên, tránh làm mất mặt Nhân Nghĩa văn quán.

Đám đông phía dưới ngay lập tức xôn xao:

- Đúng vậy a, không hơn người ta mà chường mặt ra đấu khẩu chỉ tổ làm mất mặt văn quán chúng ta.

- Dù sao ta cũng giống tiểu tử kia, làm sao mà chịu thua dễ dàng như vậy.

- Nhưng mà có không phục cũng không nên thể hiện như vậy chứ.

- Đúng là tiểu tử chưa lớn .v.v.v.

===== n cuộc thảo luận =====

Lam Vũ quyết định rồi, hôm nay sẽ phải để lại ấn tượng đậm nhạt nho nhã, quân tử, soái ca .v.v trong lòng mọi người, mặc dù nó khá giả tạo, không phải con người thật năng động thích gì làm nấy nhưng mà điều đó cũng khá thú vị, coi như là một trải nghiệm nhân sinh trong vài năm cuối này trước khi mình quay lại thế giới Phong Linh kia để qua cổng không gian tới thế giới 7 màu tìm lại First Love.

Cố điều chỉnh tinh thần một chút, Lam Vũ nhìn mọi người đang bàn tán về mình, không cản trở, không phản bác mà chỉ nở ra một nụ cười tự tin, rồi nhìn gã Lan Thiên Minh đang xem mình như một trò hề:

- Vị ca ca này, người không ngại chúng ta so tài một chút chứ?

Mọi người đều cho là Nhân Nghĩa văn quán hôm nay không còn hi vọng gì nữa, cũng chẳng ai cho là Lam Vũ có phần trăm hy vọng nào, dù sao thì trước giờ vị “Hạ Cửu Vĩ” kia thường “thui thủi” tự kỷ một mình, chẳng giao tiếp với ai, ai tiếp cận cũng chỉ chào hỏi qua loa cho xong, nên chẳng ai biết “Hạ Cửu Vĩ” kia giỏi môn gì hay kém môn gì. Nhưng lần này mọi người lại một phen kinh ngạc, lẽ nào hần có khả năng chiến thắng vị “Tiểu Họa Thánh” kia sao, ngay cả những người của Minh Kinh văn quán cũng kinh ngạc không kém, bọn họ trước khi đến đây so tài đã tìm hiểu kỹ lưỡng về những thành phần tài năng ở Nhân Nghĩa văn quán rồi, ai giỏi cái gì đều tìm hiểu kỹ để tránh xảy ra sơ xuất, nhưng cũng không có tư liệu nào cho thấy người tóc trắng kỳ lạ kia có gì nổi bật cả, lẽ nào hần là quân “át chủ bài” của Nhân Nghĩa văn quán? Tất cả mọi người có mặt ở quảng trường này đều kinh ngạc, nhưng là kinh ngạc khi thấy có kẻ không lượng sức mình như thế, chỉ có một người thanh niên thoát nhìn tuần tú, thậm chí còn có chút xinh đẹp, tầm 13 14 tuổi có chút kinh ngạc, nhưng trong sự kinh ngạc đó không có chút một ý tứ khinh thường nào mà lại có chút mong chờ. Lan Thiên Minh thấy đối phương khiêu khích mình thì bật cười:

- Haha, được thôi! Nếu vị huynh đệ này đã có hứng thú như vậy thì ta nguyện phụng bồi. Nào, chúng ta vào giữa quảng trường. - Nói xong hần tự mình bước vào trung tâm quảng trường, như rằng sẵn sàng thi đấu, như rằng tôn trọng đối thủ, nhưng thật chất hần cũng không để chuyện này trong lòng, hần không một chút nào nghĩ mình sẽ thua.

- Vậy được! Người vẽ trước hay ta vẽ trước?

- Thì vẽ?

- Lẽ nào ca ca ngại thích thi môn gì khác à?

- Không, không có! Nếu sở trường của huynh đệ là họa thì thật tốt quá, sở trường của ta cũng như thế. Vẽ cùng lúc chứ?

- Không! Người vẽ trước đi, ta còn phải chuẩn bị một chút. - Mỉm cười tự tin.

- Được! Người phải chuẩn bị thật kỹ vào, ta vẽ trước. - Hắn cho là đối phương đang ở thế cười hổ khó xuống, nên có lẽ đối phương đang tìm kiếm một cái thang để xuống.(kiếm có ấy)

Và mọi người thì cũng đều nghĩ như gã, vì vẽ chỉ cần một cây bút là hộp màu mà 2 văn quán đã chuẩn bị đầy đủ, còn chuẩn bị gì nữa? Rõ là kéo dài thời gian. Lam Vũ không để ý mà nhờ Tiểu Kim:

- Muội chạy về phòng ta lật chiếc gối ở đầu giường lấy cho ta 9 cây bút để ở đó. Nhanh lên, ca sẽ tặng muội một món quà thật đẹp.

- Thật không ca ca?

- Thật, đi lẹ đi.

Cô bé nghe lời chạy thật nhanh đi, bên kia thì gã Lan Thiên Minh thì bước tới vị tài nữ vừa thắng trong cuộc thi “Cầm” Hồng Thanh Liên:

- Thanh Liên! Người làm mẫu cho ta được chứ? - Hắn nhẹ nhàng hỏi cô nàng.

Câu nói đó đã khiến cho vị Hồng Thanh Liên kia đỏ mặt, trong đó có chút hạnh phúc, còn những cô gái trong đoàn Minh Kinh văn quán thì ghen tị, hận mình ngay lập tức thay thế Hồng Thanh Liên, có thể thấy rằng hắn ở Minh Kinh văn quán rất được lòng các vị thiếu nữ, có lẽ là soái ca trong lòng bọn họ.

- Được ạ! - Vị tài nữ Hồng Thanh Liên kia ngay lập tức đồng ý.

Tiếp theo đó là một tràng hò reo của khán giả, mặc dù 2 người kinh không phải là người của thị trấn này nhưng mà bọn họ rất thích xem những giai thoại tình cảm (như mê phim hàn quốc ấy). Lan Thiên Minh liền khề cười, bước về phía bức lụa trắng cao cấp đã được chuẩn bị sẵn làm “giấy vẽ”. Hắn bắt đầu ngồi vào chỗ, nhắc bút lên chờ vị cô nương kia vào vị trí làm mẫu rồi vẽ, chấm mực, chấm màu... vẽ. Rất nhanh sau 20 phút hắn đã cất bút xuống, nhìn tác phẩm của mình một lần rồi mới hài lòng đứng lên nói với vị Hồng Thanh Liên:

- Cực khổ cho muội rồi, đây là bức tranh ta vẽ muội, nay nhân dịp “mượn hoa hiến phật” tặng cho muội luôn. - Hắn nói có vẻ rất chân thành làm cho các vị “thiếu nữ” bên Minh Kinh không khỏi xuân tâm nhộn nhạo, nhất là chính chủ, yêu mất rồi.

Rất nhanh chóng có người ở dưới gào lên:

- Thật đẹp làm sao! Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy có một bức tranh lại đẹp và thật như vậy.

- Không ngờ nhìn vào bức tranh ta cứ tưởng đang nhìn thấy một thiếu nữ thật.

.v.v..... Hàng loạt người cất tiếng thán phục, kể cả những người chuyên học Họa bên Nhân Nghĩa cũng chăm chú không thôi, ai ai cũng khen ngợi không ngớt, chỉ có riêng thiếu niên tuấn mỹ đứng bên Minh Kinh văn quán thì chỉ nhếch môi cười, thầm nói nhỏ: “Cũng thường thôi.” Không biết ai bắt đầu hô thích:

- Người ta vẽ xong rồi, người mau vẽ đi.

- Đúng, đúng mau vẽ đi.

.v.v. Làm mọi người lại một lần nữa đổi chủ đề. Bên Minh Kinh văn quán cũng tiếp lời:

- Sư huynh ta vẽ xong rồi, người thấy nếu mình không có khả năng vẽ đẹp hơn huynh ấy thì mau nhận thua đi, đỡ tốn thời gian.

Lam Vũ chỉ mỉm cười không trả lời, trong lòng thì thầm lo lắng, không biết Tiểu Kim đi lấy mấy cái bút chì màu thôi sao mà lâu thế nhỉ, lẽ nào gặp chuyện rồi? Lam Vũ nhắm mắt lại chờ đợi, nếu 10 phút nữa cô bé không tới thì mình sẽ đi tìm. Thấy Lam Vũ nhắm mắt lại thì bọn Minh Kinh lại tưởng anh đã nhắm mắt chịu trận, lại càng khiêu khích háng hái, còn gã Lan Thiên Minh thì cười thỏa mãn, chuẩn bị xem kịch vui.... Đã 9 phút trôi qua, cuộc cạnh tranh Nhân Nghĩa đã hết hi vọng, người ta dần cảm thấy mất mặt, ngay lập tức một gã trung niên thầy đồ bước lên giữa quảng trường ôm quyền nói:

- Xin lỗi các vị Minh Kinh văn quán, trận so tài năm nay chúng ta nhận thua, học đồ bất tài làm tốn thời gian của quý vị khiến Nhân Nghĩa văn quán chúng tôi cũng xấu hổ thay, chúng tôi sẽ quản giáo lại nghiêm khắc hơn.

Sau đó lại là một tràng mừng nào là mặt trắng, ẻo lả, bất tài, vô dụng.v.v. Lần này thì bọn hắn cũng đã quá thành công rồi, Lam Vũ không cười nữa, mở mắt ra, phong thái thông dong của anh đã biến mất, thay vào đó là sự bất mãn với cái văn quán này, đôi mắt híp lại, chờ xem bên Minh Kinh sẽ nói gì, thật ra anh cũng chẳng quan tâm điều này, nhưng mà anh đã nói là sẽ tặng Tiểu Kim một món quà nên mới kiên nhẫn chờ ở đây. Hôm nay thể hiện phong thái thất bại, anh cũng chán trò chơi này rồi. Thấy phản ứng của mọi người, vị thầy đồ dẫn đoàn của đoàn Minh Kinh văn quán liền bước tới ôm quyền:

- Nếu quý quán đã nhường thì Minh Kinh văn quán xin tạ, hẹn 5 năm sau tái so tài. Vậy chúng tôi xin tuyên bố trận so tài năm nay giữa 2 văn quán, do Minh K.... - Hắn đang định tuyên bố bên chiến thắng thì thiếu niên tuấn mỹ đứng bên hắn cất ngang.

- Khoan đã, ta muốn tiếp tục, chờ hắn đi. Có lẽ hắn đang chờ muội muội hắn trở lại. Ta nói đúng chứ? - Thiếu niên nhìn Lam Vũ rồi mỉm cười hỏi.

Lam Vũ nhìn thiếu niên một lát, cảm giác thấy quen quen hiện ra, nhưng nhất thời chưa biết quen cái gì, về khí tức phong thái rõ ràng mình chưa gặp thiếu

niên này bao giờ. Lam Vũ gật đầu với thiếu niên, rồi lại nhắm mắt.

- Chuyện này, chuyện này... - Gã thầy đồ bên Minh Kinh đang phân vân nhìn Lan Thiên Minh định hỏi ý kiến thì Lan Thiên Minh gật đầu, rồi nghi hoặc nhìn thiếu niên, thiếu niên lại gật đầu với hắn. Đang lúc này thì đột nhiên có tiếng chó sủa to, mọi người đều đang yên lặng nghe thông báo của gã thầy đồ nên tiếng chó sủa này rất rõ ràng. Có tiếng bé gái khóc cất lên:

- Cứu ca, Cứu ca, cứu muội, oa..oa huhuhu.

Lam Vũ nghe như vậy liền chạy như bay đến chỗ tiếng kêu, thấy 3 con chó lớn đang dí Tiểu Kim, Lam Vũ không kịp suy nghĩ nhiều, anh lại vô ý đá một đá “Trọng cước” thật mạnh vào con chó đầu tiên đang sắp cắn Tiểu Kim, con chó không kịp ăng cái nào liền bay qua tường luôn, bay hẳn 40m. 2 con chó kia thấy vậy thì rụt rè kêu ăng ăng rồi cụp đuôi bỏ chạy. Lam Vũ ôm Tiểu Kim đang hét hồn khóc quỳ ở dưới đất lên ân cần hỏi:

- Muội không sao chứ? Đừng khóc, đừng lo lắng, có Cứu ca đây rồi, sẽ không ai có thể ăn hiếp muội. Nín nào, ngoan... - Xoa xoa tấm lưng nhỏ bé.

- Huhu, muội sợ quá. Muội chạy về phòng ca thật nhanh và lấy được 9 cây bút rồi định chạy quay trở lại nhưng sợ sẽ tốn thời gian nên muội chạy đường tắt đi qua nhà bếp cho nhanh, huhu, ngày thường muội cũng hay đi qua đó nhưng hôm nay không hiểu sao mấy con chó ở đó lại đuổi theo định cắn muội, huhu. - Nói xong cô bé lấy trong áo ra 9 cây bút đủ 7 màu cầu vồng và một bút màu đen, một bút trắng đưa cho Lam Vũ.

Lam Vũ thì thờ phào, ôi, đi bình thường chắc không sao, mà gặp chó dữ, muội càng chạy nhanh nó càng đuổi cắn. Lam Vũ lại hiện ra thắc mắc tại sao một cô bé nhỏ nhắn như Tiểu Kim lại có thể chạy thoát khỏi 3 con chó lớn này, điều đó thật vô lý, Lam Vũ cũng thấy mấy con chó này chạy không hề chậm một chút nào, ít ra thì cũng ngang một vận động viên điền kinh chứ chả chơi, lẽ nào cô bé bị ảnh hưởng của mình từ nhỏ? Lam Vũ thả cô bé xuống rồi nhẹ nhàng bảo:

- Muội nín khóc đi, ngoan nào, chuyện cũng qua rồi! Cứu ca sẽ tặng cho muội một món quà thật đẹp nhé.

Cô bé sụi sụi gật đầu, ánh mắt long lanh. Lam Vũ tiếp lời:

- Muội xếp lại quần áo nghiêm chỉnh nhìn ca cười một cái coi. Đúng rồi, như thế, phải tươi hơn nữa...giọt nước mắt thật đẹp... đưa tay số 2 lên nào(2 ngón thành hình chữ V ấy), nhìn ca... Chỉnh xong hình cô bé rồi Lam Vũ nhìn kỹ một lần nữa, dùng ngón trỏ gõ trán mình một cái rồi nói tiếp: - Được rồi, muội lại đây, chờ ca vẽ một chút nhé, hôm nay muội sẽ thật xinh xắn.

Lam Vũ bước tới tấm lụa dùng để vẽ, anh lấy 9 cây bút mà mình tự làm trong lúc rảnh rỗi, mô phỏng các loại bút chì màu ở hiện đại nhưng lại dùng mực màu ở thế giới này, nét vừa mảnh lại vừa dứt khoát. Lam Vũ cầm lên chiếc bút màu đen lên phác thảo lại Tiểu Kim..dùng màu đỏ và màu trắng pha lại với nhau với màu trắng đậm hơn để tô da cô bé... dùng màu đen tô tóc rồi dùng màu trắng chen vào tạo hiệu ứng phản ánh sáng...vẽ bóng, vẽ nước mắt, vẽ đôi môi, vẽ ánh mắt, thêm vào hiệu ứng ánh sáng... mọi thứ được Lam Vũ dùng trí nhớ trong khoảnh khắc lưu lại hình ảnh của Tiểu Kim để vẽ lại, nhờ vào kỹ thuật pha màu cực kỳ đỉnh của mình tìm hiểu được trong quá trình thiết kế tạo lập không gian ảo ở thời hiện đại Lam Vũ lúc đó có thể pha tạo ra tới cả trăm ngàn màu khác nhau dựa trên 9 màu sắc cơ bản, thêm vào khả năng mô tả khung cảnh và nhân vật, khả năng thẩm mỹ của một dân thiết kế.

Lam Vũ đã mô phỏng y đúc giây phút đó, chi tiết đến từng pixel (pixel là đơn vị của ảnh kỹ thuật số nhé, tóm lại là nhỏ lắm, ai có hứng thú thì tra google). Áp dụng đủ hiệu ứng của một photographer khiến cho bức tranh vẽ trở thành một bức ảnh, không còn thuộc phạm trù tranh vẽ nữa, nếu có một người hiện đại ở đây chắc sẽ thốt lên rằng: “ôi, thật là một bức ảnh lung linh”. So sánh với bức tranh 2D của Lan Thiên Minh thì đúng là một trời một vực, Lam Vũ chỉnh nốt vài điểm nhỏ trên giọt nước mắt lẫn trên má Tiểu Kim rồi mới đứng lên, mỉm cười gật đầu lần nữa với thiếu niên kia, mang hàm ý đa tạ rồi gọi Tiểu Kim

- Đã xong! Tiểu Kim lại đây nào. Đây là thứ ca chuẩn bị tặng muội.

- Oaa, đẹp quá! Không thể nào, oaa. Ca tặng muội hả? - Miệng cô bé hình chữ O luôn.

- Đúng vậy, thích không?

- Thích lắm.

- Đợi ca một tí nhé. - Nói xong thì quay mặt nhìn đám người kia, quay bức “ảnh” về phía bọn họ, mỉm cười:

- Thế nào? Ta thắng chứ.

Một tiếng “ồ” thật lớn vang lên, mọi người đều ngất ngây nhìn bức “ảnh”, thật không thể nào tả nổi cứ như một người thật vậy, rất sinh động từ đôi mắt có thần cho tới biểu cảm khuôn mặt, nhất là giọt nước mắt không ngờ lại long lanh như thế, so sánh với bức tranh “2D” đẹp mắt kia của Lan Thiên Minh thì bức tranh Lam Vũ vẽ như một bức ảnh độ nét cao mà còn được tút qua photoshop nữa, thật ra là một trời một vực. Tính ra thì gã Lan Thiên Minh kia vẽ cũng rất đẹp, rất chi tiết, nhưng mà khái niệm thẩm mỹ và kiến thức đồ họa của hắn không thể theo kịp Lam Vũ đã sống ở thời hiện đại nên mới thế, nói thẳng ra thì hắn vẽ mới đúng là một bức tranh đẹp chính hằng còn Lam Vũ là một tấm ảnh thật rồi. Gã Lan Thiên Minh không thể tin vào mắt mình nữa rồi, cổ dụi dụi mắt... mọi người lần này lại có cái nhìn hoàn toàn khác về Lam Vũ, lúc trước thấy anh bắt tài vô dụng mặt trắng êo là, giờ thì nhìn hướng nào cũng thấy thật đẹp trai a, lại tài năng nữa, cách mà anh thương yêu muội muội mình cũng lọt vào mắt xanh của các thiếu nữ xung quanh đây... Đúng là lòng người thay đổi rất nhanh. Trong đó người mà bị chấn động nhất chính là thiếu niên tuổi nhỏ đã giúp Lam Vũ kia, thiếu niên si mê nhìn bức tranh, hô hấp trở nên có chút dồn dập, cả đời nàng yêu thích vẽ tranh, trình độ cũng đã trở nên rất cao, vượt qua rất nhiều người, kể cả các tiền bối thế hệ trước nhưng đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một bức tranh đẹp đến như vậy, thật đến như vậy, lung linh đến như vậy.

- Đúng vậy, người đã thắng, ta thua khâm phục khẫu phục, không ngờ trên đời này ta lại gặp một người trẻ tuổi nữa vẽ đẹp hơn ta, à không vẽ đẹp hơn

cả vị “Tiểu Họa Thánh” kia. Lần sau có dịp ta sẽ tìm gặp tiểu huynh đệ xin chỉ dạy cho ta một chút, mong huynh đệ không phiền. Giờ ta muốn so tài với huynh đệ những môn còn lại, liệu huynh đệ có hứng? - Gã Lan Thiên Minh dù sao cũng là một tài tử chính gốc, hẳn thắng được thì thua được, không có việc gì khó chấp nhận.

Lam Vũ lại một lần nữa nhìn lại về con người này, xem ra hẳn chưa hết thuốc chữa a, mỉm cười đáp lại:

- Ta không thích mấy môn kia nên ta không học, ta cũng không so được với các người về mấy môn đó, coi như ta thua đi, haha. Cứ tự nhiên, ta xin phép. - Nói xong lấy bức tranh xuống. Đem tới trước mặt Tiểu Kim:

- Tặng muội.

Ai ngờ Tiểu Kim không cầm lấy mà nhảy chồm lên ôm lấy cổ Lam Vũ luôn:

- Ca ca bông muội về. - Bỗng dưng cô bé nhớ lại hồi nhỏ ca ca hay bông mình như thế, giờ mình cũng lớn nhưng ca ca còn lớn hơn.

- Haha, được. Lam Vũ bông Tiểu Kim về tới phòng của cô bé, bỏ lại “h” tiếng nghị luận ở dưới, bỏ qua luôn cái nghi thức tuyên bố người thắng, bỏ qua luôn mọi sự ngưỡng mộ, anh chẳng quan tâm những điều ấy, chợt anh khựng lại rồi quay lại nhìn bên Nhân Nghĩa vẫn quán:

- Hay cho hai chữ Nhân Nghĩa. - Nhếch môi.

Rồi đợi cô bé nhảy xuống ôm tranh vào phòng cất rồi dẫn cô bé đi dạo quanh thị trấn, tới tối thì Lam Vũ và Tiểu Kim tới bên bờ sông Dạ Nguyệt chảy qua thị trấn ngấm trắng, ngồi một lúc thì Tiểu Kim xoa bụng:

- Cừu ca, muội đói rồi, hay chúng ta đi ăn đi.

- Muội đi về văn quán ăn đi, ca không đói, ca muốn ngồi ở đây một lát.

- Vậy muội sẽ ở đây chơi với ca ca. - Nói tới đây bỗng dưng vang lên 2 tiếng “ọt,ọt” làm Tiểu Kim xấu hổ.

- Ngốc nha đầu, mau đi ăn đi, bụng kêu lên rồi kìa. Ca muốn ngồi một mình.

Dù sao thì Tiểu Kim cũng chỉ là một cô bé 10 tuổi, đói thì khó chịu, liền chào Lam Vũ rồi nhanh chóng chạy đi ăn. Đợi Tiểu Kim khuất bóng rồi Lam Vũ mới thò ra một hơi, ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng sáng vằng vặc, lại nhớ tới đêm hôm đó, một đêm cúp điện, mọi thứ cũng tối thui như hôm nay, cảm tưởng một lát rồi Lam Vũ đưa bàn tay phải của mình lên trước mặt, một làn khói xanh nhẹ nhàng toát ra, nhanh chóng chúng tụ hình thành một cây sáo ngọc...

Bình luận và dự đoán của các bạn sẽ thúc đẩy mình rất nhiều, xin cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Tri âm tri kỷ

Tu tiên giả ở thế giới thần thoại kia có một khả năng kỳ lạ đó là nhập những pháp bảo hay vật phẩm được mình tế luyện thành công (tức là làm chủ vật đó) vào cơ thể mình, hóa vật đó thành chân khí dung nhập vào không gian bên trong cơ thể. Theo như ký ức của Hư Không chủ và gã áo đen kia thì 2 thế giới của 2 người bọn họ hoàn toàn khác nhau, thế giới Hư Không chủ sinh sống có thần tu, tiên tu còn ở thế giới 7 màu thì chỉ có linh tu. Ở Thế giới 7 màu vạn vật đều cố gắng hấp thụ linh khí trong trời đất dung nhập vào cơ thể mình để từ đó làm chủ, điều khiển hoặc sáng tạo ra phép thuật tùy theo thuộc tính của linh khí, bọn họ còn có thể dùng linh khí để làm rắn chắc cơ thể mình nữa. Ở thế giới kia thì có 2 trường phái là tu thần và tu tiên, trong thiên địa không có linh khí mà chỉ có nguyên tố chi khí và nguyên tố vật chất, đại khái 2 thứ này cũng gần giống nhau về cả công dụng lẫn phân loại, chỉ khác ở bản chất mà thôi, người tu thần thì dùng nguyên tố khí hoặc nguyên tố vật chất để gây tổn thương sau đó bồi bổ thân thể mình làm cho nó càng trở nên chắc chắn hơn, không gì phá nổi, càng ngày càng ngưng tụ, kết hợp với các vũ khí nguyên tố hoặc vũ khí cứng rắn tùy theo sở trường mà sáng tạo ra võ kỹ, cận chiến vô song.

Tu tiên giả thì hấp thụ nguyên tố chi khí hoặc nguyên tố vật chất để dung nhập vào cơ thể, làm cơ thể mình hóa hư, càng tu luyện lên cao cơ thể càng hóa hư theo nguyên tố mà mình tu luyện, ví dụ như tu luyện hỏa nguyên tố hóa thuật pháp thì càng về sau cơ thể sẽ có thể tùy hứng biến thành một ngọn lửa, dùng để công kích hoặc phòng ngự đều rất ghê gớm, có thể gọi người đó là một người lửa giống như trong các bộ phim về siêu anh hùng ở phương tây vậy, bởi vì nó làm biến đổi cơ thể tùy theo thuật pháp họ luyện được, giống như một làn khói khó nắm bắt nên người đời mới gọi đó là hóa hư (hóa thành hư vô), chiến đấu từ xa và lực phá hoại vô cùng kinh khủng, tuy nhiên đa số thuật pháp chỉ làm người ta hóa hư theo thuộc tính mà họ luyện chứ không biến đổi quá nhiều về bên ngoài, chỉ có một vài thuật pháp cao cấp đặc thù mới gây biến đổi cả hình dáng bên ngoài, ví dụ như của Lam Vũ, chỉ cần luyện lên càng cao thì cả người càng giống một ma đầu băng giá, sẽ hóa hư thành nước lạnh hoặc ngưng tụ thành băng giá cứng cáp, đây chính là điểm cực mạnh của thuật pháp cao cấp, vừa có thể ngưng tụ vừa có thể hóa hư, tuy nhiên chúng cực kỳ hiếm, chỉ các thế lực đỉnh cao mới có, còn về của

Lam Vũ chỉ là thuật pháp bình thường thôi, nên nó không làm biến đổi bên ngoài, càng không có khả năng ngưng tụ thành một cái cây hay bất cứ thứ gì hệ mộc, tu đến cuối cùng thì có thể hóa thành một làn khói xanh có thể điều khiển cây cối thực vật xung quanh. Vì vậy người thế giới thần thoại kia có câu: “Chân Thần vô chân thiên hạ, Hư Tiên pháp động thương khung” là để ca ngợi về hai trường phái này.

Chính vì khả năng hóa hư của Tiên giả nên họ có thể hóa những vật phẩm của mình vào chính bản thân, thích lấy lúc nào cũng được, bất cứ nơi đâu họ cũng có thể thu hồi vật phẩm pháp bảo của mình, cho dù là cách xa cả tỷ tỷ km cũng chỉ thu hồi trong nháy mắt, trừ khi là bị người khác phá giải dấu ấn sở hữu mà thôi hoặc là ở một không gian đặc biệt bị người khác làm chủ....

Lam Vũ cảm cây sáo ngọc mà ngày đó mình vô tình đổ máu vào, làm nó trở thành vật sở hữu của mình, nhìn ngắm nó một lát rồi lại nhớ đến những kỷ niệm ngày xưa với cây sáo, với mối tình đầu, giờ xa quá rồi, chắc có lẽ cô ấy vẫn còn ở nơi nào đó chờ mình, haizz. Đưa cây sáo vào đầu môi, cố nhớ lại những giai điệu mà đã mấy ngàn năm mình chưa đụng tới, Thần Thoại... những giai điệu quen thuộc vang lên, kèm theo cảm xúc của Lam Vũ, thêm vào cả năng lực không chế tâm tình của cây sáo khiến âm thanh trở nên cao vút và vang vọng giữa trời đêm tĩnh mịch. Giương như trong khoảnh khắc ấy nó ảnh hưởng đến cả mọi sinh vật xung quanh đó.....

Bỗng dưng Lam Vũ dừng lại, liếc mắt nhìn phía bên phải, bên kia có 3 người đang đứng đó, chính là thiếu niên tuấn mĩ kia và 2 người tùy tùng. Giả vờ thu cây sáo vào trong túi áo, rồi cho nó tan biến, Lam Vũ đứng dậy định lại chào hỏi một chút, thừa biết đối phương muốn tới tìm mình, thì thiếu niên kia gất gồng:

- Này, sao ngươi không thôi tiếp! Thôi tiếp đi! Ti... Công tử ta nghe chưa đã.

Hai người bên cạnh kia cũng không nói gì, chỉ dờ dờ đứng đó. Lam Vũ nhìn chằm chằm gã “Công tử” kia một trong một phút rồi mới cười:

- Vị tiểu thư này, ta thôi xong thì dừng chứ làm sao nữa?

- Này...nói bậy! Ta...ta...sao ngươi biết? - Dường như “gã” không để ý đến câu sau của Lam Vũ chỉ chú ý mấy chữ đầu.

- Nhìn là biết! Nếu là nơi ta từng sống thì ta còn nghĩ ra một trường hợp khác nhưng ở đây thì không thể? - Chợt nghĩ ra điều gì đó làm Lam Vũ cảm thấy thú vị.

- Nói mau! Tại sao người nhìn là biết? Còn nữa trường hợp khác là trường hợp nào? - Dường như “gã” còn không phục, 2 người hộ vệ bên cạnh vẫn không nói gì.

- Rất muốn nghe sao? - Ân ý.

- Muốn!

- Hahaha, nam nhi ở tuổi này thì làm gì có ai da dẻ trắng hồng như vậy chứ, lại còn xinh xắn, giọng nói cũng có chút nhẹ nhàng, lần sau nhớ hóa trang đen một chút! Còn trường hợp khác chính là gay. - Lam Vũ nghiêm nhiên cho mình là ngoại lệ duy nhất, thế nên gặp người khác mà da dẻ trắng hồng, khuôn mặt lại xinh đẹp, xác định ngay con gái, anh không tin thế giới này còn có người như mình, nên nhớ những người như Hư Không chủ ở trời đất này có mấy người chứ? Ai cũng thất bại như hấn sao?

- Ngươi...! “Gay” là gì? - Định la mắng một câu mà tính tò mò đã chiến thắng sự đánh đá, cô nàng muốn biết hấn ta nói “gay” nghĩa là gì.

- Ta không biết giải thích thế nào cho nó chuẩn khoa học nhưng mà ngươi cứ tưởng tượng, nam nhân yêu nam nhân người ta gọi là gay hoặc là nam nhân mà thích làm nữ nhân. - Đúng là không biết nói gì cho nó rõ.

- Hả? - Cô nàng giật mình, thầm nghĩ trên đời còn có những loại như vậy sao? Xong lại nghĩ tới lỗ người ta nhìn mình với ánh mắt như vậy thì làm sao? Từ giật mình tới xấu hổ.

Thấy cô nàng biểu hiện như vậy Lam Vũ liền biết tiểu cô nương này chắc vừa ra khỏi nhà, xem ra còn rất non nớt, không có ảo như cô gái nào kia... May mắn a... Lam Vũ không nhịn được cười nhẹ, điều đó ngay lập tức đập vào mặt cô bé kia, cô nàng liền cá giận:

- Này, ngươi cười cái gì? Ai cho cười? - Tính lại gần chất vấn.

Hai người hộ vệ nãy giờ im lặng bây giờ lại vội kéo cô bé lại nói nhỏ:

- Nhị tiểu thư cẩn thận! Ngươi bây giờ đang làm “công tử”. A hèm... - Nhắc khéo cô nàng rằng bây giờ cô nàng đang đóng giả làm một vị “tiểu công tử”.

- A! - Cô nàng “A” một tiếng nhỏ, nhận ra mình vừa rồi thất thố, liền cau mày nhìn Lam Vũ một cái rồi quay lưng lại, hít thở sâu một cái lấy lại phong thái rồi phẩy cái quạt ra, phong độ nói:

- Ta không đùa với ngươi nữa! Hôm nay trên quảng trường ta rất thương thức họa tài của ngươi, nên mới muốn tìm riêng nói chuyện với ngươi! Không ngờ mới phát hiện ra âm nhạc của ngươi cũng rất tốt, không biết ngươi còn tài nào nữa không?

Lam Vũ suy nghĩ một cái liền biết mục đích của cô nàng này, tưởng là ngưỡng mộ phong thái của mình, ai ngờ là tới chiêu dụ, tuyển nhân sự, nhưng xem ra là không có kinh nghiệm a. Lam Vũ đáp:

- Không, hết rồi! - Quả thật là hết rồi.

- Ta không tin, ngươi cứ nói hết khả năng của mình đi, ta chắc chắn rằng ngươi sẽ phải cảm ơn ta nhiều nhiều. - Tiến lên một bước, uốn ngược ra, phe phẩy cánh quạt làm như công tử ca ngồi ngời khí thế.

Lần này Lam Vũ vẫn không nhịn được cười to:

- Hahahaha! Không..hahaha..không cần ngươi...hahaha...tin! Hahaha! - Rõ buồn cười, một cô gái nhỏ đã bị lộ còn cố tỏ ra phong cách nữa chứ, cứ như diễn viên hài.

- Cảm cười! Không nói cũng không sao! Hôm nay ta muốn mời người đi sang học viện Lục Bảo học tập, thế nào? Thích không? Cảm ơn ta đi! - Luyện thuyên một hàng.

Lam Vũ nghe thấy như vậy liền ngừng cười(thực ra trong lòng vẫn còn cười), híp mắt nhìn cô nàng một cái:

- Không đi! Ta không thích! Ta chỉ còn một thời gian nữa thôi, ta không muốn lãng phí nơi học quán nữa. - Lam Vũ cũng nói thật, trong những năm qua anh đã đọc rất nhiều sách, suy diễn rất nhiều thứ, sáng tạo cũng có, anh không muốn tốn thời gian đi học thêm một chút nào nữa, giờ có lẽ nên ở đây chơi và chăm sóc gia đình Đại Nguru một chút, anh chưa bao giờ thích làm văn nhân cả, kể cả ngày xưa chưa biết đi cho tới bây giờ, lúc trước anh đồng ý đi học chẳng qua là vì muốn tìm hiểu lịch sử và những thứ kiến thức thuộc về cái Võ Lâm cảnh này mà thôi với thêm cả anh rất thích âm nhạc, nó làm con người ta phiêu, chìm đắm trong cảm xúc của giai điệu, người nơi đây có cách thưởng thức khác với anh, vì họ thích sáng tác nhạc, họ thích đem nhạc ra đánh giá, lấy nhạc ra để làm thước đo cho học vấn nên nhạc của họ không thể muôn hình vạn trạng như thế giới hiện đại được, còn là vì anh là người hiện đại, thích nghe nhạc theo tâm trạng, không có bài nào hay nhất, chỉ có bài nào hợp tâm trạng nhất và dường như anh chỉ thích nghe nhạc buồn, nhạc thương đau, xa xăm...

Còn nữa là thế giới này không có máy ảnh, có máy ảnh cũng không có máy in, chắc sẽ có người thắc mắc rằng những người đi tới Trái Đất sao không mang theo đồ công nghệ về sai, đơn giản là họ không chắc mình sẽ còn sống để về lại thế giới này hay không, hành trình rất lâu, hoàn toàn là rơi tự do, sau khi tới thế giới này sẽ rơi xuống hồ nước lớn, thế nên chả ai dám mang theo đồ công nghệ về đây cả, có khi mang theo vương người nhảy không đúng chỗ chết ngay ấy chứ, mà còn một lý do nữa là thế gian này có mấy người có thể sống sót khi nhảy từ thế giới này qua Trái Đất, ít nhất cũng phải mạnh gần Ngũ Bả mới đảm bảo sống sót, còn gã Nguyên Hóa cũng chỉ là may mắn thôi, về phần người kia...người kia thì Lam Vũ cũng không biết giải thích thế nào, có thể cũng chỉ là may mắn. Vì không có máy ảnh, mà Lam Vũ ngày xưa thích ghi lại những hình ảnh mà mình muốn ghi nhớ, nên anh mới vẽ, đương nhiên hiện giờ anh đã nhìn qua là không thể nào quên được, đầu óc cực kỳ linh hoạt nhưng mà anh vẫn thích học vẽ, nó làm tâm hồn của mình tỉ mỉ hơn, thanh tịnh hơn. Còn lại mấy môn kia thì thôi.. bỏ đi.

- Vậy ngươi muốn gì?

- Ta chỉ muốn một cuộc sống tiêu điều tự tại, không lo không lắng, cô bé nên về với gia đình đi thôi!

Cô nàng ngáy ngất một lúc vì khó tin, người trẻ tuổi ai cũng có hoài bão to lớn, sao gã này lại giống như người già thế? Rồi tiếp:

- Vậy giờ ta đi theo ta tới Hoàng thành, ta sẽ cho ngươi một cuộc sống sung túc, không lo lắng gì cả, được chứ?

Lam Vũ lắc đầu, xem ra cô bé lại hiểu sai rồi, nhưng đột nhiên lại nghĩ ra một ý tưởng khác:

- Không phải là như thế! Tuy nhiên muốn ta đi theo cô không phải là không thể, cho ta một lý do hợp lý, thế nào? - Định đùa cô nàng một chút thôi, Lam Vũ nhớ ra mình còn chưa tìm xem gã Nguyên Hóa, dù sao hắn cũng đã từng là bạn mình, còn tìm người kia nữa, tính ra vài năm nữa có thể mình thấy người kia ở nơi đây, không thể cứ ru rú mãi được.

- Lý do? Ngươi cho ngươi là ai? Ta cần sao? Hừ, cơ hội tới không muốn thì thôi, chúng ta đi! - Nói xong liền quay mặt bỏ đi.

Lam Vũ thì ngờ mặt ra, lẽ nào cô ta không phải muốn tuyển nhân sự sao? Thiếu kiên nhẫn thế, thế thôi vậy. Lam Vũ cũng đi phần đường của mình, nhưng trong lòng anh đã quyết định một điều quan trọng... Đi được tầm 5 phút thì cô "công tử" kia bỗng quay người lại, chờ một lát nhưng lại không thấy ai đuổi theo, cô nàng dậm chân thật mạnh xuống đất, sau đó rồi hừ hừ đi tiếp, trong lòng đang mắng to tên thư sinh hảo sĩ diện.v.v. Đột nhiên một gã hộ vệ nói:

- Nhị tiểu thư, ngươi nên cẩn thận với người này, hắn không hề đơn giản như vẻ thư sinh bên ngoài.

- Hắn thì có gì mà không đơn giản chứ? Hắn đánh lại ta sao?

- Không phải đánh lại mà chắc chắn sẽ đánh thắng. - Người còn lại cũng bỏ sung.

- Hả? Có chuyện đó? Vì sao?

- Ngươi lúc nãy có để ý hắn từ lúc thổi sáo cho tới ngưng thổi đều nhắm mắt không?

- Có! Nhưng như thế thì có gì không đơn giản?

- Haizz, tiểu thư à, ngươi vẫn còn non nớt lắm, hèn gì lão gia không tin tưởng cho ngươi ra ngoài một mình mà phải cho bọn ta đi theo. - Người đứng ở bên trái tiếp lời.

- Đúng vậy tiểu thư, người nói xem sau khi hấn ngưng thổi thì hấn làm gì? - Người bên phải phụ họa.

- Hấn mở mắt ra. - Cô nàng có vẻ suy nghĩ.

- Rồi sao nữa? - Hai người đồng thanh.

- Rồi hấn nhìn về phía chúng ta...A, phải rồi lúc đó ta vì quá kích động mà lỡ bước lên một bước, sau đó thì hấn ngưng thổi. Không thể nào? Sao có thể chứ?

- Không gì là không thể! Chỉ có người chưa thấy mà thôi, thể mới nói hấn không đơn giản một chút nào, có lẽ thiếu niên này có những áp ủ trong lòng rất lớn, khi mà hấn bước vào giang hồ sẽ gây ra sóng to gió lớn đây. - Già bên phải ngưng trọng nói.

- Có thể hấn vô tình nhìn qua phía bên này thì sao, trước khi tới đây chúng ta đã điều tra kỹ càng lai lịch của hấn rồi, từ nhỏ được một người thợ săn trong thôn nhỏ nhất về nuôi, từ nhỏ cho tới 10 tuổi chỉ sống bên gia đình, chưa bao giờ đi xa, 10 tuổi tới Nhân Nghĩa văn quán học, tuy rằng có xa cách bạn học nhưng mà lúc nào người ta cũng thấy hấn vào rừng ngắt ngơ về tranh mà? Ta đã tìm hiểu rất kỹ không có một dấu hiệu nào cho thấy hấn có võ công cả? - Cô nàng tỉ mỉ nghĩ lại, tổng hợp các tin tức. Chắc có lẽ hôm đó ở quảng trường không ai chú ý Lam Vũ đã bay con chó kia đi, nếu không tin tức này đã sớm loan truyền khắp nơi.

- Không thể nào may mắn như vậy được, từ chỗ hấn ngưng thổi lúc tiểu thư cử động cho tới ánh mắt nhìn sang đây đã nói lên rõ điều đó! Trên đời này chưa có thời đại nào thiếu thốn anh tài, 300 trước Thiên Ác Thiên Ma Trần Hiên Vũ 15 tuổi nội lực hóa khí, lực áp quần hùng ở Tiên Tinh Sơn Trang, gần 300 năm sau, đại tiểu thư 10 tuổi võ công thâm hậu, tài trí vô song, học 1 biết 10, không phải là người không biết, aizz. - Hấn kẻ rất hào hứng nhưng tới khúc cuối thì thờ dài.

- Hấn không phải tỷ tỷ, hấn cũng không bằng tỷ tỷ, trên đời này được mấy người tài trí như tỷ tỷ, người không cần phải dọa ta, cũng không cho phép người nhắc tới tỷ tỷ nữa. Nếu ai ai cũng như tỷ tỷ thì ta chẳng phải là rác bỏ đi sao? Không nói nữa, ta giận rồi. - Nói xong liền chạy đi mất, hai người hộ vệ bất đắc dĩ thờ dài, liền dừng khinh công đuổi theo sau.

.....

Lam Vũ về đến phòng thì có ngay Tiểu Kim ở đó chờ sẵn, cô bé vẫn chưa đi ngủ, mắt công Lam Vũ phải dụ dỗ mãi mới tổng được cô bé về phòng. Anh suy nghĩ một lát rồi cũng đưa ra quyết định của bản thân mình, hôm nay trên quảng trường mình đã thể hiện không hề nhỏ, chắc chắn từ ngày mai sẽ có rất nhiều người tới “tuyển nhân sự” hoặc là “nhận người thân”, sẽ rất phiền phức, còn Tiểu Kim thì anh cũng nghĩ ra được một cách để làm dịu cô bé, dù sao cũng đã 3 năm cô bé chưa thấy mình, giờ mới gặp lại một ngày cũng dễ dàng chia tay thôi. Vào lúc nửa đêm, Lam Vũ mang theo cây đàn Vọng Nguyệt trên lưng, vì Vọng Nguyệt không phải là pháp bảo cho tu tiên giả nên không thể thu vào cơ thể mình được, để lại trong phòng một lá thư viết cho Tiểu Kim, rồi anh từ từ bước ra khỏi văn quán, bắt đầu hành trình tiêu dao nay đây mai đó của mình, anh muốn trước khi qua thế giới 7 màu sẽ trải nghiệm một cuộc sống “Kiếm Hiệp” như trong truyện Kim Dung mà anh hay đọc ngày xưa, cũng như tìm những người quen của mình.

.... Một tháng trời qua.....

Lam Vũ lại dừng bên một gốc cây cạnh một hồ nước nhỏ, hôm nay lại là ngày trăng tròn, xung quanh vắng vẻ, như một thói quen khi tịch mịch anh lấy ra cây sáo ngọc của mình, định thổi một khúc “Forever Alone” thì bỗngưng nghe một tiếng sáo cao vút vang vọng lên giữa đêm khuya ở bờ bên kia, âm điệu cũng rất cô đơn, âm trầm, lạc lõng giữa dòng đời, sau đó đột nhiên như lấy lại được hi vọng, rồi có chút rung động, rồi lại cô đơn, nhớ nhung, hoài niệm. Lam Vũ đột nhiên rất hứng thú với tiếng sáo này, suy nghĩ một lát rồi anh cầm sáo ngọc của mình lên thổi khúc “Ngày Xưa Ơi” mà ngày xưa mình hay nghe (s// .youtube.com/watch?v=yyEHAQcI0K4, link sáo bài Ngày Xưa Ơi)...

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Bị Diên? Kết nghĩa huynh đệ

Bên bờ bên kia cũng nghe thấy tiếng sáo của Lam Vũ, liền sau đó giai điệu bên kia thay đổi, dần đổi thành hạnh phúc, vui vẻ, sau đó lại thành lưu luyến, nhớ nhung da diết, rồi đầu khổ, cả một bản nhạc bắt đầu buồn đi, dường như nó lại lặp lại như lúc ban đầu, chẳng lẽ cuộc đời kẻ này đau thương như vậy sao? Xem ra còn tội hơn cả mình, chắc là tình yêu của hấn đã rồi xa hấn rồi, nhớ đến tình yêu Lam Vũ không tìm được thôi lên khúc “Thần Thoại” quen thuộc (s// .youtube.com/watch?v=QMI-cmlV6iU). Bên kia ngay lập tức im bặt, dường như cũng lắng nghe từng giai điệu từ cây sáo ngọc... Còn Lam Vũ lại rơi vào cảm giác hư vô, chỉ biết nhắm mắt lại và thổi theo ý thức, lần này không hiểu sao anh lại bị tâm trạng xa xưa của Hư Không chủ ảnh hưởng, giờ xung quanh Lam Vũ dường như chỉ là một mảng hư vô, không có bất cứ sinh vật hay vật thể nào cả, cảm giác chìm đắm này lần đầu tiên xuất hiện...

Không thể nào, chẳng lẽ sắp bị biến đổi, đã bao nhiêu năm rồi mình chưa gặp lại cảm giác này, tùy tiện đi trên đường gặp một người đau khổ chơi nhạc cũng làm mình biến đổi sao? Thiên lý ở đâu? Thổi xong khúc “Thần Thoại” “Lam Vũ” ngưng thổi, đôi mắt vô thần mở ra với một ánh nhìn xa xăm về phía chân trời, anh thờ dài một hơi, móng tay dần dài và nhọn ra, mái tóc dài bung khỏi dây buộc tung bay, sau lưng hai chiếc đuôi trắng muốt như bông xe áo mà mọc ra ,xung quanh gió mạnh nổi lên, dạt dào tiếng gió, xào xạc tiếng lá rơi. Lúc đó tầm nhìn “Lam Vũ” được mở rộng hết sức, có thể nhìn rõ mọi vật cách xa mình cả hơn 1 cây số, anh nhìn sang bờ bên kia, thấy một thanh niên trông rất tuấn tú, làn da đặc trưng của người phương đông(vàng), cũng đang

cầm trên tay một cây sáo ngọc, cũng nhìn về hướng Lam Vũ, tuy nhiên sáo của hắn đúng là làm bằng ngọc thật (còn của Lam Vũ không phải bằng ngọc), hắn cũng không nhìn thấy Lam Vũ, chỉ là hắn nhìn theo hướng tiếng sáo đáp lại mình mà thôi.

Chợt lỗ tai “Lam Vũ” nháy nháy, phía tay phải cách anh 5km có một trận ẩu đả của một nhóm người. Đưa bàn tay có móng vuốt sắc bén (tầm 5cm thôi) lên trước mặt mình, “Lam Vũ” khẽ thở dài, nắm chặt lại, đuôi quần quanh lưng, thôi xong rồi, anh tan biến trong cơn gió...(đoạn này miêu tả nội tâm hơi nhiều:))...

*Keng**Keng**Choang**Huych* ... Hàng loạt âm thanh của kiếm đao, quyền cước vang lên, có 2 nhóm tầm 40 người đang đánh nhau rất hăng máu, có chừng hơn 15 người đã chết.

- Dã Lang son trại các người thật quá đáng! Rõ ràng là nói cùng hợp tác, chiến lợi phẩm chia đôi, các người lại dám bội ước nuốt hết, khinh Hắc Hùng son trại chúng ta mềm yếu sao? - Có một gã cầm khoai đao vừa đánh vừa quát.

- Hừ, chính các người mới không biết xấu hổ, nói là chia đôi nhưng các người không chết một mạng nào, còn chúng ta chết 7 huynh đệ, sao chúng ta có thể chia như hiệp ước được, giờ ta chia 8-2, bằng lòng thì mau dừng tay. - Đối thủ của gã cũng khá mệt mỏi rồi.

- Hừ, làm son tặc thì nay sống mai chết, đã đi trên con đường này ai còn mong được sống yên lành, người của các người không cẩn thận, không có năng lực, chết thì chết, liên quan gì đến bọn ta mà phải chia cho các người. Cũng tại các người ngu xuẩn, rõ ràng trong thôn có một cao thủ võ lâm vậy mà cũng không biết, chết là đáng, ta còn chưa đòi bồi thường đây này. - Theo logic của tên này thì việc bên kia đánh giá sai đối tượng để cướp khiến cho người của mình cũng bị thương 12 người mới giết được gã cao thủ kia, hắn nên đòi bồi thường mới phải.

- Ăn nói nhăng cuội, có lý nào lại như thế? Được, vậy chiến đi, coi ai sợ ai. - Hắn gào lên.

Lam Vũ lù lù đứng trên ngọn cây, nét mặt có chút u sầu, đôi tay thì run bần bật, hít một hơi sâu đầy mùi máu tanh, rồi lại thờ phào nhẹ nhõm, anh nhắm mắt lại. Sau đó miệng nở nụ cười ghê rợn, mồ mắt ra, nhảy xuống dưới. Hai bên đang đánh nhau bỗng dừng có một người nữa xuất hiện, hai bên không hẹn ngừng chiến, họ không biết đây là người qua đường hay là nhân thủ của đối phương nên không vọng động, trong nháy mắt cả hai bên ngừng chiến, thủ lĩnh hai bên nhìn nhau sau đó họ liền cùng đưa ra một kết luận, kẻ này không thuộc cả 2 bên. Lam Vũ thì nhìn bọn họ mỉm cười, cả 2 bọn liền thấy rợn người, cuối cùng một tên bạo dạn bước lên hỏi:

- Người là ai? Đây không phải là chỗ con nít vui chơi, biết điều thì mau đi chỗ khác đi, nếu không... - Nói tới đây y vờ đưa kiếm lên cổ mình rồi kéo ngang, ra vẻ là giết.

Lam Vũ không trả lời, mà đây tuy là Lam Vũ nhưng cũng không phải Lam Vũ, Lam Vũ vẫn điều khiển chính mình nhưng có một cái gì đó khát máu, muốn hoạt động tay chân một phen, lúc trước Lam Vũ còn kiềm chế được mình, không cho nó làm bậy bạ nhưng sau khi ngửi thấy mùi máu làm “Lam Vũ” hưng phấn khiến cho anh không làm chủ được bản thân nữa. Tự dừng trong lúc đó, có một giai điệu từng từng trong đầu Lam Vũ ([s://www.youtube.com/watch?v=oYll5zom8v8](https://www.youtube.com/watch?v=oYll5zom8v8)) , rồi đầu Lam Vũ lắc qua bên trái, rồi lại lắc qua bên phải lặp đi lặp lại theo giai điệu ấy, miệng vẫn mỉm cười, mười ngón tay thì ngoe ngoẩy như sóng lượn. Bọn kia thấy vậy thì thờ phào một phen, có kẻ còn cười to:

- Haha, tưởng gì! Thì ra là một tên điên, làm ta hết hồn. - Đúng, lúc này dường như Lam Vũ điên thật rồi, anh không còn làm chủ cảm xúc và suy nghĩ bản thân mình nữa, đây là lần đầu tiên anh bị như vậy, ngày trước chưa xuất hiện qua, chắc có lẽ ký ức tang thương của Hư Không chủ thêm vào ký ức ngày xưa ham vui thích nghe nhạc rồi quấy của Lam Vũ đã tạo ra cái tình huống này đây. Thế nhưng tràng cười tắt hẳn, vì bọn chúng nhìn thấy gió đang thổi mạnh dần lên, hình như là tập hợp về phía “người điên” kia, bọn họ dần hoảng sợ, rồi rồi rít quay đầu bỏ chạy nhưng lúc đó đã muộn, Lam Vũ nhảy lên cao 15m chớp mắt đã xuất hiện trước mặt một gã son tặc, nắm ngón tay đâm xuyên lưng hắn rồi rút ra, Lam Vũ lại đập vào một thân cây thoát cái đã xuất hiện trước mặt một gã khác *Xoẹt* gã ngay lập tức phân thành 5 khúc, máu xịt toé toét, tuy nhiên lại không có giọt nào dính trên người Lam Vũ... Không một ai chạy thoát... Cuối cùng chỉ còn một gã to con, đầu đeo khăn còn sống, gã hoảng sợ quá đến nỗi chạy bị vấp rễ cây té chổng vó, ngay lập tức “Lam Vũ” xuất hiện sau lưng hắn, hắn vội quỳ xuống vừa lạy lục vừa kêu ca:

- Thiếu hiệp tha mạng, tha mạng! Ta xin dâng hết của cải cho ngài, chỉ xin ngài tha cho ta một mạng, sau này ta xin thề không nhúng tay vào hắc đạo (tập hợp mấy người ăn cướp, giết người, độc ác) nữa! Nếu không trời tru đất diệt.

Nghe vậy, “Lam Vũ” thu tay lại, miệng cười mỉm gian xảo mắt liếc qua lại, sau đó lại hỏi:

- Của cải?

- Vâng, ta có gì cũng đưa cho thiếu hiệp hết!

- Vậy...của cải là gì? - Đột nhiên Lam Vũ nhìn vào mắt hắn, hỏi một câu ngớ ngẩn hết sức.

Tên kia hoàn toàn bất ngờ, nhưng không có thời gian suy nghĩ, hắn vội vàng giải thích, sợ người “thiếu hiệp” kia không biết được giá trị mà giết mình thì uổng:

- Vâng! Của cải của ta là vàng bạc châu báu, nữ nhân! Có nhiều lắm, xin thiếu hiệp yên tâm!

- Hà? Wow, vàng bạc châu báu sao? Đâu đâu ta lấy hết. - “Lam Vũ” vỗ tay bốp bốp, miệng cười giả lả, như một đứa bé được bố mẹ đi xa về mua cho một món đồ chơi vậy.

- Vâng! Tạ ơn thiếu hiệp, tạ ơn thiếu hiệp! Xin hãy đi theo ta. - Tưởng được tha chết, hắn liền rồi rít đập đầu, đâu có để ý biểu cảm của “Lam Vũ” đang từ cười tươi trở thành cười gian xảo, miệng thì thầm “Thủ vị!”. Hắn vội đứng lên định dẫn đường, “Lam Vũ” mới chỉ vào cây kiếm phổ thông trên tay

hắn:

- Đồ chơi đó nhìn vui vui! Cho ta mượn một chút được chứ!

- À vâng! Được, được chứ! Ngài thích thì cứ cầm luôn đi ạ. - Rồi hắn dùng 2 tay đưa thanh kiếm cho “Lam Vũ”.

“Lam Vũ” cầm lên, sờ sờ một tí rồi bĩu môi, mặt tươi cười trở lại:

- Xin lỗi nhé!

Tên kia nghe vậy liền ngạc nhiên:

- Há?

Xoẹt Cây kiếm của hắn đã đâm xuyên tim hắn, hắn chết ngay tức khắc, chỉ để lại ánh mắt khó tin, rồi ngã xuống. “Lam Vũ” ôm bụng cười ha hả, rồi vỗ tay bốp bốp như rất thích thú, vui vẻ, sau đó nhìn bàn tay đầy máu của mình “Lam Vũ” không ngờ đưa vào miệng mút một cái liếm cho sạch, rồi đưa tay lên vuốt mái tóc trắng tinh của mình, rồi trên tay hiện ra một làn khói lạnh lẽo màu xám trắng, chúng tụ hình thành một chiếc dây thun, không ngờ có thể co giãn như dây thun thật luôn, chỉ là hơi lạnh. “Lam Vũ” liền dùng sợi dây thun đó túm tóc lại buộc lại rồi lại biến mất, sau khi anh biến mất 1 phút thì ngay hiện trường xuất hiện một người đeo mặt nạ quý, mặc một chiếc áo choàng màu đen, hắn đang lơ lửng giữa không trung, thì thầm “Chậm một bước rồi”, sau đó bay đi mất. Anh lại xuất hiện ngay trên vị trí ban nãy ở bên bờ hồ, liếc nhìn bờ bên kia thì không thấy người thanh niên lúc nãy đâu cả, giờ là lúc nửa đêm rồi chắc hắn đi ngủ rồi. Nhìn lên vầng trăng trên bầu trời, “Lam Vũ” liếm môi một cái rồi cúi đầu nhìn xuống dòng nước, nhìn bóng mình in dưới đáy nước, “Lam Vũ” mỉm cười, cười càng tươi, miệng hô:

- Đẹp, hình tượng chuẩn! Haha... - Lại cười to vỗ tay, vừa nhìn mình trong nước vừa vỗ tay cứ như mấy anh thần kinh trong bệnh viện vậy, nếu có người Trái Đất nào ở đây thì người nhất định gọi điện cho bệnh viện tâm thần này.

Đang cười vui vẻ đột nhiên vẻ mặt Lam Vũ trở nên khó coi, nói chính xác hơn là hơi hoảng sợ, tiếng vỗ tay cũng nhỏ dần, trán anh chảy mồ hôi, đến khi tiếng vỗ tay tắt hẳn Lam Vũ mới thì thào:

- Mình đang làm cái gì thế này? Điên rồi sao... - Sau đó lại nhìn đôi bàn tay lúc nãy nhuộm máu nhiều người mặc dù bây giờ nó sạch sẽ rồi, Lam Vũ biết những người lúc nãy mình giết đều là giặc cướp, giết người vô số nên anh không hề áy náy, nhưng cũng có một chút cảm xúc khó tả, rất khó chịu. Lam Vũ đột nhiên hoài nghi lúc nãy có phải là mình không? Tại sao lại hành động như vậy? Có người khác không chế sao? Không thể nào, rõ ràng là mình, nói là không làm chủ chứ thật chất là chính mình làm chủ hết, lúc đó còn có cảm giác vui sướng nữa mà, sao giờ lại không thấy như vậy nữa, mà mình bao nhiêu tuổi rồi còn hành động như vậy nhỉ? Lúc nãy hành động thấy bình thường, mà giờ sao lại thấy nó hơi giống một đứa bé lâu năm không có gì chơi vậy. Càng nghĩ Lam Vũ càng cảm thấy đau đầu, liền lúc đó có cái hồ nhỏ, Lam Vũ nhảy cái *ùm* xuống đó luôn. Không thêm bơi lên nữa, anh định ngâm mình dưới đó cho tỉnh táo đã, lúc nằm trong dòng nước lạnh đó anh mới nhớ ra lúc nãy mình có đưa băng khí ra khỏi cơ thể thì phải? Làm thế nào vậy? Giờ bảo làm lại Lam Vũ lại không làm được, từ lúc qua Võ Lâm cảnh chưa bao giờ anh tu luyện cả, tại sao có thể xuất nó ra ngoài được?

Lẽ nào, hiện tượng chung khi nghe những bản nhạc buồn sao? Không thể nào, trước giờ thôi biết bao nhiêu bài buồn mà có sao đâu? Chắc chắn đã có cái gì đó đặc biệt mà mình không chú ý kích thích tâm tình của mình, đột nhiên trên mặt nước cũng “ùm” một tiếng, có người nhảy xuống, lúc đó Lam Vũ đang trần ngập trong hàng tá câu hỏi bỗng dừng bị người mới nhảy xuống lôi lên bờ, Lam Vũ chỉ biết ặc ặc, có chuyện gì xảy ra vậy? Người kia chạt vạt leo lên bờ, rồi hắn thả Lam Vũ xuống, thờ hồng học, định sơ cứu thì thấy Lam Vũ vẫn đang nhìn hắn với ánh mắt khó hiểu, hắn liền hỏi:

- Vị huynh đệ này, có phải lúc nãy ngươi là thối sáo ở bên này không?

À thì ra là gã thanh niên ở bờ bên kia, sao tự dung hắn tới đây nhỉ, lúc nãy mình nhảy xuống đâu thấy ai xung quanh đâu. Mà thôi kệ:

- Đúng vậy! Là ta, huynh là? - Biết là hắn những Lam Vũ cũng coi như chưa gặp, mà cũng chưa biết hắn là ai, coi như chưa gặp là đúng.

- Ta là người thối sáo ở bờ bên kia, không ngờ trên đời còn có kẻ giống chính mình, nhưng ngươi cũng không nên bi quan mà tự vẫn như thế chứ?

- Giống ta? À, ý huynh đệ là chúng ta chung hoàn cảnh sao? Cũng chỉ hơi giống thôi, người ta yêu vẫn còn, nàng cũng rất yêu ta, nàng đang chờ ta tới đón, chỉ là nàng ở quá xa, ta hiện giờ chưa tới được. Còn huynh, nghe có vẻ là người kia vẫn còn, cũng ở rất xa huynh không thể tới được, nàng cũng chưa hề yêu huynh mà huynh cũng tự cho mình không xứng với người kia chẳng?

Người thanh niên kia đang thờ dốc chợt trở nên vui mừng, sau đó lại âm trầm:

- Haizz, đúng vậy! Ta không xứng với nàng, nàng cũng chỉ coi ta là một tiểu đệ đệ, ta thật hâm mộ huynh đệ! À thôi, chúng ta không nói về vấn đề này nữa! Thật không ngờ trên đời này còn có người chỉ nghe nhạc của ta đã hiểu lòng ta, a.. Ngươi còn người thương, tại sao ngươi lại tự tử? - Gã chuyển đổi chủ đề liên tục, dường như để tránh né chuyện tình của gã.

- Ta tự tử? Không có, ta...ta chỉ hơi nóng người muốn nhảy xuống đó làm dịu chút thôi. - Đành nghĩ đại một lý do củ chuối nào đó.

Hắn ta rất tinh ý, liền biết là Lam Vũ cũng không muốn nói tới vấn đề này, hắn cũng không nói nữa:

- Thì ra là vậy? Ta ở bờ bên kia nghe tiếng sáo thánh thót của huynh đệ trong lòng đã ngưỡng mộ, không ngờ chúng ta mới gặp lần đầu mà đã “tri âm tri kỷ” như thế! Huynh đệ không ngại để ta mời ngươi đi uống một bữa chứ? - Hắn khá nhiệt tình, nhiệt tình cứ như là bạn già lâu năm mới gặp vậy.

- Được! Vậy huynh dẫn đường đi! - Lam Vũ đương nhiên nhận ra sự nhiệt tình của y là thật lòng, kỳ lạ...

Gã liền đứng lên, phúi phúi quần áo một chút, rồi đi về phía đường mòn, không ngại đồ mình còn đang ướt. Lam Vũ vừa đứng lên thì nhìn thấy cây đàn Vọng Nguyệt của mình đang nằm gọn ở gốc cây, anh đeo nó lên lưng rồi đi theo người thanh niên dẫn đường kia... Hai người đi bộ tầm 2 tiếng đồng hồ theo đường mòn thì vào được một thị trấn phồn hoa, vì càng gần các ngôi thành lớn thì các thị trấn làng mạc càng phồn hoa hơn, anh ta kéo Lam Vũ vào một khách điểm(khách sạn) đặt một phòng lớn, rồi sau đó anh ta đi tắm, thay lại y phục, Lam Vũ thì bị rất nhiều người chú ý bởi mái tóc trắng quá đặc biệt. Lam Vũ thì hơi sợ y có khi nào bị “gay” hay không, thế nên cả đêm chỉ ngồi bên cửa sổ nhắm mắt tĩnh thần, không dám ngủ. Sáng hôm sau anh ta thức dậy thì thấy Lam Vũ vẫn còn ngồi trên bàn như tối hôm qua thì lắc đầu cười cười, rồi đứng dậy gọi to:

- Nào, sáng rồi! Xuống dưới huynh đệ ta uống vài chén chứ? - Nói xong thì cầm theo cây sáo vào nải đồ theo đi xuống phòng ăn của khách điểm mà không đoái hoài gì Lam Vũ nữa.

Lam Vũ đứng dậy đi xuống theo, gã thanh niên kia gọi một bàn ăn, rồi gọi vài món ngon, thêm mấy vò rượu nữa, hân mời Lam Vũ, nhưng Lam Vũ chưa bao giờ uống rượu, thử uống thì thấy cổ họng cay cay, cũng chẳng thơm ngon gì cả, để đánh trống lảng cho khỏi uống, Lam Vũ hỏi hân:

- Vừa gặp huynh ta biết huynh là một người rất phóng khoáng, tự do tự tại, thích gì làm nấy đúng không?

- Huynh đệ nói rất đúng! Nhưng mà... có vài thứ ta không thể theo ý mình được, nên chưa thể nói là thích gì làm nấy, chỉ nhận 2 ý trên thôi, haha. Còn đệ là người khá nội tâm, có vẻ ít nói nhỉ, cô độc lắm phải không? Ta chỉ thấy lạ lùng, hôm nay mạn phép muốn hỏi, tại sao tóc và lông mi của huynh đệ lại trắng tinh thế kia? Chắc cũng vì lý do này nên huynh đệ mới cô độc chứ gì? Ta chưa thấy người trẻ tuổi nào như huynh đệ.

- Haha, huynh đừng để ý, bẩm sinh mà thôi. Ta cũng không muốn thế, mà huynh nói cũng đúng, chính vì nguyên nhân của mái tóc này mà ta chỉ càng ngày càng cô độc, người quen của ta càng ngày càng ít, có thể một phần là do ta. Huynh cũng rất cô độc(cô độc khác cô đơn nhé, cô đơn nhiều lúc có nghĩa là FA không có gấu mà cô độc rộng hơn, chẳng có người nào quen chơi hết đừng nói là gấu! ở đây không nói gấu).

..... Hai người hỏi qua hỏi lại, nói chuyện rất “tâm đầu, ý hợp”, cả hai đều nói về chuyện tình của mình, khác nhau ở chỗ Lam Vũ là từ 2 phía mà thanh niên kia lại đơn phương, rồi về cuộc đời thì gã khá đau khổ, từ nhỏ cha mẹ chết trong loạn lạc vô lâm, các môn phái đại chiến với nhau, còn Lam Vũ thì khai là được người nhặt nuôi từ lúc sơ sinh nên không biết, thế là gã cho là đồng cảnh ngộ, rồi nói Lam Vũ là người bạn đầu tiên của gã trên đời này, nhìn gã anh tuấn, tài âm nhạc cao như thế, chắc hẳn học vấn không vấn đề sao lại không có bạn được nhỉ? Nhưng Lam Vũ cũng không hỏi vì sao, hân cũng là người bạn đầu tiên mình kết ở Võ Lâm cảnh nên anh cũng nói hân là bạn đầu tiên, thế là gã đòi kết nghĩa huynh đệ, làm Lam Vũ nhớ tới Đoàn Dự với Tiêu Phong trong Thiên Long Bát Bộ, anh cũng muốn thử xem nó có thú vị không nên đồng ý, dù sao thì anh ở đây cũng không lâu nữa. Hân liền hỏi tên:

- Vậy huynh đệ tên gì? Bao nhiêu tuổi?

- Ta tên Hạ Cửu Vĩ, 13 tuổi. Còn huynh?

- Haha, không ngờ đệ lại còn nhỏ như vậy, sao cao lớn thế, không thua gì ta! Ta tên là Vô..Ưu..họ chỉ có một chữ Quỳnh! Quỳnh Vô Ưu, 21 tuổi! Vậy đệ phải gọi ta là đại ca đấy.

- Vô Ưu đại ca! - Lam Vũ liền bắt trước trong phim Thiên Long Bát Bộ, đứng lên ôm quyền chào.

- Haha, nhị đệ! - gã cũng đứng dậy đỡ Lam Vũ lên.

Thời gian như thời thóp trôi qua, haizz..

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chuyện xưa tích cũ

Hai người ngồi nói chuyện hỏi thăm vu vơ về đối phương một chút, nghe hoàn cảnh của đối phương thì cả 2 đều rất đồng cảm, thật ra thì Lam Vũ chỉ thương cảm mà thôi, gia đình anh vẫn còn đó, sợ bây giờ chính mình ở thế giới hiện đại cũng chỉ mới 15 tuổi, còn đang cảm nết với lũ cờ hó. Còn về Quỳnh Vô Ưu, ngày xưa cũng là một hảo môn trong chốn võ lâm, anh ta không kể nhà họ gì, cũng không kể danh tiếng như thế nào, anh ta nói đã quên mất rồi, tóm lại là có danh vọng không tệ trong chốn võ lâm, một ngày nọ cha anh ta bảo với cả nhà rằng có việc cần làm cũng với những người bạn, sau đó một tháng ông quay trở về, mang theo một cuốn sách gì đó, anh tò mò hỏi nhưng ông không trả lời, mà có vẻ lo âu.

Chỉ 1 tuần sau, có rất nhiều người giang hồ võ lâm tụ tập trước sơn trang nhà anh ta, đòi giao cái gì “Phiêu Phong Vi Bộ” còn nói cái gì vì võ lâm yên bình, giao ra để tránh tranh dành đâm máu, nhưng cha anh ta nói không có, thế là cả sơn trang bị lục soát, thế nhưng không tìm ra được cái gì, sau đó bọn họ liền bắt cả nhà anh ta ra uy hiếp cha anh ta, nhưng ông ta vẫn nói không biết, anh ta lúc đó tuy còn nhỏ nhưng cũng đoán ra chính là cuốn sách hôm nọ cha anh ta mang về, anh ta không hiểu sao cha vẫn không chịu nói, lẽ nào một cuốn sách quan trọng đến như thế sao? Cuối cùng anh trở mặt ra

nhìn từng người thân của mình chết đi, đến cuối cùng chỉ còn cha và anh ta, họ uy hiếp anh ta để tra hỏi, tới lúc đó mà bọn họ vẫn còn dùng lý do nhân nghĩa đạo đức.

Chỉ một phút chốc bọn họ định giết anh ta, cha anh ta ban đầu còn nhắm mắt làm ngơ, ra vẻ không quan tâm nhưng phút cuối cùng ông cũng không chịu được, một chưởng đánh chết gã đang cầm kiếm chĩa vào con mình, ôm con mình chạy trốn. Hơi bất ngờ nhưng bọn người kia lập tức đuổi theo, cha anh dù sao cũng là con người, cuối cùng cũng kiệt sức tìm một hang động ẩn khuất đem giấu anh ta vào trong đó, rồi xé áo mình lấy trong đó một ra quyển sách, trên đó ghi đúng 2 chữ “Phiêu Phong”, rồi quay đầu định ra ngoài hấp dẫn bọn truy đuổi để anh ta thoát nạn. Anh mới nhận ra rằng thì ra cha mình quả thật nắm giữ cuốn sách mà đám người kia cần, anh mới lấy hết can đảm gào lên:

- Tại sao? Tại sao cha không đưa quyển sách cho bọn họ? Tại sao cha để mẹ và muội muội chết...AAA Tại sao? - Anh ta lúc đó hận cha mình tại sao vì một cuốn sách mà đến gia đình và bản thân cũng không cần.

Cha anh như đứng hình một lúc, rồi sau đó mới quay lại ôm anh ta vào lòng, vỗ nhẹ:

- Con còn nhỏ lắm, chưa hiểu được đâu! Mà ta cũng không mong con hiểu, bảo quản cuốn sách này cẩn thận, không nên học nó, nếu con muốn thì cứ đốt nó đi. Đối với chúng ta mà nói lúc đó có giao ra hay không kết quả cũng là chết mà thôi, ta định đánh hi vọng bọn hán có thể dừng tay, nhưng không ngờ, aizz? Con biết vì sao ta chỉ vừa mới giữ cuốn sách này thì cả vô lâm đều biết không? Nhất định là trong 2 người thúc thúc của con đã bán đứng ta, lòng người hiểu ác, aizz! Sau này con nhớ đừng học võ công, đừng bao giờ làm người trong võ lâm, hãy tìm một nơi hẻo lánh nào đó cưới vợ sinh con, sống một cuộc đời yên lành, ta xin lỗi con! Nhớ sau này đừng bao giờ quá tin tưởng vào người khác, cho dù là thân như huynh đệ cũng không được, nhớ lấy!!! - Sau khi nói hết một tràng ông ta liền lao ra ngoài động, chạy được một đoạn ông ta liền hú lên một tiếng để cho bọn người kia biết rồi chạy tiếp.

Còn Quỳnh Vô Ưu thì vẫn còn bần thần, ngồi thút thít trong sơn động, lúc đó anh mới chỉ 10 tuổi, anh ta vẫn chưa thể chấp nhận sự thật rằng người thân đã ra đi hết. Đột nhiên bên ngoài động có mấy người cầm đao kiếm xông vào, kế hoạch của cha anh ta hoàn toàn thất bại, anh ta cuối cùng cũng bị bắt, bọn họ lôi anh ta ra ngoài, xách cổ như xách gà, có lẽ anh đã chết ngay ngày hôm đó nhưng ngay lúc đó tự dung phía trước mặt anh ta và mấy người võ lâm kia xuất hiện một thiếu nữ, mặc một bộ váy màu vàng hoa lệ, xinh đẹp tuyệt trần, dường như ánh hoàng hôn cũng đang rực rỡ vì nàng, một tiên nữ xuất hiện dưới ánh tà dương (Nghe tới đây Lam Vũ cho rằng Quỳnh Vô Ưu đang nói quá, có thể là anh ta đang miêu tả người mà anh ta yêu nên hơi thái quá một chút cũng không sao), chừng 15,16 tuổi. Vẻ đẹp của nàng liền khiến cho bọn người kia tay chân bủn rủn, ánh mắt hết sức si mê, thiếu nữ thấy điều đó thì mỉm cười rất thương thức điều này, điều đó ngay lập tức làm bọn người kia mất hình trái tim, tò mò hình trái chuối, có người tính lao lên bắt nàng lại. Lúc đó anh ta cũng mới 10 tuổi, còn chưa hiểu nam nữ là như thế nào nhưng cũng thấy rất thích vị tỷ tỷ xinh đẹp kia liền gào lên:

- Tỷ tỷ, mau chạy đi, bọn này là người xấu, chúng đã giết cả nhà ta rồi. - Nghe Quỳnh Vô Ưu gào, bọn kia liền cười ha hả.

Thiếu nữ không ngờ cũng không để ý tới điều này, mà đôi môi anh đào nở ra một nụ cười rất ngọt ngào, rất thích cái biểu hiện của Vô Ưu, phong thái rất mê người. Mấy người kia liền tỉnh trùng lên nào:

- Tiểu cô nương, có phải rất muốn thúc thúc thương đúng không? Lại đây thúc thúc thương ngươi, haha. - Một tên liền không nhận được trêu chọc thiếu nữ một chút.

Tưởng chừng thiếu nữ sẽ tức giận hoặc sợ hãi, nhưng không, nàng một tay che miệng cười “hi hi” rất duyên dáng, một tay đương ra phía sau lưng, dường như đã lâu rồi nàng chưa gặp tràng cảnh nào vui vẻ như thế này. Mấy tên kia lại tưởng nàng ta “đắm đuối”, liền lao lên:

- Haha, tiểu mỹ nữ, thì ra nàng cũng thèm khát lắm mà không dám nói đúng không? Sao không nói sớm để đại gia giúp ngươi, ahha.

Thấy tên kia lao lên thì thiếu nữ cũng nở một nụ cười nham hiểm, tay ngọc nắm chặt lại, trong nháy mắt nàng ta rút cây trâm cài đầu ra phóng một phát liền xuyên tim cả 4 người đang lao tới, lúc đó Vô Ưu cũng không thể tin vào mắt mình được, 4 người kia cũng không phải đứng theo đường thẳng, rõ ràng là hàng ngang không đồng nhất, tại sao một cái phi trâm lại có thể xuyên tim 4 người một lúc, nó biết đổi hướng à? Còn lại 2 người đang canh giữ anh ta may mắn sống sót, có lẽ do bọn họ chưa lao lên, lúc đó bọn họ liền nhận ra bọn họ đã chọc phải một phiền phức lớn rồi. Hai người liền quỳ xuống:

- Xin nữ hiệp tha mạng! Chúng tôi sai rồi. - Hai bọn hán liền dập đầu, tát mặt, tuy mất thể diện, nhục nhã nhưng còn đỡ hơn là chết.

Vô Ưu thì ngơ ngác, không ngờ vị “thần tiên tỷ tỷ” kia cũng là kẻ giết người không gớm tay, nhất thời không nghĩ được gì. Vị thiếu nữ kia thấy hai người làm vậy thì lại cười phì, sau đó chu mỏ ra nói rất vô tội:

- Ta xin lỗi các ngươi rồi! Trách các ngươi xui xẻo thôi, nếu là Đại tỷ thì các ngươi cùng lắm là bị đánh một chút! Aizz tiểu đệ đệ này thật may mắn, nếu không phải lúc này đệ đệ nhắc nhở tỷ thì tỷ cũng lỡ tay với đệ rồi, hi hi, kiếp sau nhớ sống lương thiện tích đức đi nhé, bái bai. - Nói xong liền giết 2 người kia, cũng là một đòn xuyên tim, không cách nào kháng cự.

Lúc này Vô Ưu vô cùng sợ hãi, hình tượng tiên nữ hạ phạm trong đầu anh ta đã phai tàn, giờ đây giống ma nữ ăn thịt người thì hơn. Anh ta liền quay đầu bỏ chạy, nhưng vừa quay đầu lại thấy thiếu nữ kia đã đứng trước mặt mình, bất kể là quay hướng nào đều như vậy, sau đó thiếu nữ chạy tới ôn nhu đặt tay lên vai Vô Ưu, mỉm cười hỏi:

- Đây đệ đệ, sao lại bỏ chạy hả? Tỷ tỷ xấu lắm hả? Ngươi không thích tỷ tỷ?

Quỳnh Vô Ưu thấy khuôn mặt đẹp như tiên kia tươi cười thì lại càng thêm sợ hãi nói loạn cả lên:

- Không...không có, tỷ tỷ đẹp lắm! Ta...ta...ta rất thích...thích lắm.

- Nói dối, ngươi rõ ràng rất sợ ta, có phải ta xấu lắm không? - Nàng ta nắm lấy cổ Quỳnh Vô Ưu xách lên.

Nàng ta nắm chặt quá, khiến Quỳnh Vô Ưu không thở được chứ đừng nói là mở miệng trả lời. Sau đó nàng ta nghiêm dần, đang dần tăng lực bóp tự dưng nàng ta ngã xuống đất, Vô Ưu rơi xuống, anh ta liền tranh thủ cơ hội thở gấp, hít lấy hít để không khí. Ngay lúc ngã xuống được vài giây thì nàng ta tỉnh dậy, sau đó ngơ ngác nhìn xung quanh, đúng là bộ dáng ngây thơ lương thiện hết mức, thấy Quỳnh Vô Ưu đang hoảng sợ nhìn mình, nàng ta liền chạy tới ôm anh vào lòng:

- Xin lỗi người! Những người này có phải là người thân của người không, là tỷ tỷ không tốt! Người không sao chứ?

Sau đó nàng ân cần vỗ về Vô Ưu, sau đó biết bọn người này đã giết cả nhà anh ta thì cô nàng cũng thờ phào, anh ta cũng trở thành vô gia cư từ lúc đó, sau đó nàng dắt anh đi! Hằng ngày an ủi, trò chuyện, xin lỗi, giải thích các kiểu, rồi nấu cho anh ăn (sau khúc nàng ta bất tỉnh thì Quỳnh Vô Ưu bắt đầu kể rất vắn tắt, kiểu như đang cố quên những kỷ niệm này), chăm sóc cho anh giống như một người tỷ tỷ vậy, kể tới đó anh ta mới than với Lam Vũ:

- Nghe tới đây chắc đệ cũng cho rằng nàng ta rất bao đồng, tâm lý bất thường đúng không? Ta lúc đó cũng nghĩ như vậy, dần dần ta mới nhận ra nàng rất tốt bụng, đối xử tốt với tất cả mọi người, nhưng với người nào có ý đồ thì nàng không bao giờ nương tay....

Cuộc sống vui vẻ được một năm thì nàng ta nói với Vô Ưu rằng anh ta cũng đã lớn, trao cho anh ta một số thứ để bảo vệ mình rồi bỏ đi chỉ để lại một cái tên: “Như Quỳnh”. Tới khúc đó Lam Vũ chợt hỏi:

- Như Quỳnh? Lẽ nào chữ “Quỳnh” trong tên đại ca là...?

- Đệ đúng là tri kỷ của ta mà, đúng tên này chỉ là ta tự đặt cho mình thôi, tên thật của ta ta quên từ lâu rồi. Sau đó thì chắc ta không cần kể, đệ cũng biết rồi chứ gì?

- Haha! Thật trùng hợp, tên đệ Hạ Cửu Vĩ cũng không phải tên thật, là đệ đặt ra để kỷ niệm một sự kiện quan trọng thôi.

- Hahahaha ! - Hai người cảm thấy đối phương rất giống mình, nên không hỏi lý do mà đặt tên đó, cười rất vui vẻ.

Đột nhiên bên ngoài có một nhóm khách mang đồng phục, đeo kiếm bên hông, chắc là người trong võ lâm, vô quán gọi bàn:

- Chủ quán đâu, cho một bàn thức ăn ngon, 6 vò rượu Nam Thiên(tên rượu thôi, khỏi cần để ý)! - Người này vừa vào quán là hô to nên Lam Vũ và Quỳnh Vô Ưu liền bị gây chú ý.

Vừa ngồi xuống bàn thì có một tên đi phía sau hắt than:

- Tiết trời vừa nắng nóng mà phải đi đường dài cực quá! Đúng là đệ tử cấp thấp thì không khác gì tay sai mà. - Vì đây là quán rượu nằm giữa đường mòn dẫn tới Hoàng Thành nên hằng ngày đều có rất đông người qua lại, quán cũng ăn nên làm ra.

- Suyt, Trương sư đệ, lời này người không nên nói ra ngoài, nhất là trước mặt các sư thúc sư bá, nghiêm trọng có thể bị trục xuất khỏi môn phái đấy. Chúng ta cũng chỉ là đệ tử đời thứ 3, công việc thám thính tin tức này đương nhiên là do chúng ta làm rồi, chẳng lẽ các vị đời thứ 2, thứ nhất đi thay à? - Người ngồi bên cạnh liền nhắc nhở y, những người ngồi bên cũng gật đầu đồng ý, xem ra tình cảm giữa những người này rất tốt.

- Haizz, tên ma đầu Vô Danh gây án ở đâu không gây, lại gây ở cái nơi khi ho cò gáy này, kể ra cũng trách Nhất Kiếm Đoạn Thiên Lâm Anh Hùng xây nhà ở nơi phồn hoa một chút không được sao? Cứ phải xây ở thâm sơn cùng cốc chỉ cho ma đầu kia tới giết thì không có ai cứu. - Một gã bắt đầu than trời trách đất, tại sao chim không làm tổ dưới đất, tại sao cá không bơi trên cạn....

Cả bọn liền đồng tình, đúng lúc thức ăn và rượu tới thì bọn nó liền nhào vào ăn không nói nữa. Lam Vũ thì vẫn chú ý nghe bọn hắt nói chuyện, anh muốn nghe xem có tin tức về những người quen hay không? Còn Quỳnh Vô Ưu thì vẫn chú ý Lam Vũ, thấy Lam Vũ đang lắng nghe bọn họ thì anh ta cũng không làm phiền, cầm một ly rượu lên uống rồi hỏi:

- Đệ hứng thú với giang hồ à?

- A..Không có...à, có một chút, chuyện của bọn họ lúc nào cũng có một chút lôi cuốn nhất định, từ nhỏ đệ đã vậy rồi.

- Ahaha, cũng thú vị thật, đệ chưa kể về đời mình cho đại ca này nghe đâu đấy.

- Có gì đâu mà kể, đời đại ca ly kỳ, hấp dẫn chứ đệ từ nhỏ được nhậm nuôi sống ở Làng Vũ Đại nho nhỏ, 10 tuổi bắt đầu đi học ở Nhân Nghĩa văn quán ở thị trấn gần bên, 13 tuổi không cam lòng làm một văn nhân nhàm chán mới khăn gói đi ngao du thiên hạ, kiến thức một chút, cuộc đời con người ngắn ngủi, chớp mắt đã nghìn thu, há cam lòng làm một kẻ tầm thường.

- Hahaha, hay cho câu nhân sinh ngắn ngủi, chớp mắt nghìn thu, há cam lòng làm kẻ tầm thường, hay hay! Đệ hình như kể thiếu cái gì đó thì phải? - Quỳnh Vô Ưu rất thích câu này.

Nhìn vào ánh mắt mong chờ của Quỳnh Vô Ưu, Lam Vũ thờ dài, biết ngay là anh ta đang chờ điều gì, anh ta chờ xem mình có thật lòng muốn làm huynh đệ với anh ta hay không? Có tin tưởng anh ta, kể cho anh ta những chuyện không thể kể hay không? Vì trước đó mình có nói là mình có một người yêu, mà giờ không thấy kể, ít nhiều anh ta cũng nghi ngờ mình không thật lòng.

- Haizz, đệ cũng không muốn nhắc tới điều này, đệ kể đại ca nghe một câu truyện này, ca chỉ cần nghe là được, không cần biết thật giả, đó chính là câu truyện của đệ: Ngày xưa ngày xưa, ở một thị trấn nọ, có một ngôi trường cấp, à không, có một cái học viện nhỏ, có một cậu học viên năm cuối cùng sắp

tốt nghiệp, rất bình thường, không có điều gì nổi bật, hoàn toàn chìm ngấm giữa hàng ngàn người, bằng hữu chỉ có vài người nhưng cũng chỉ là xã giao thôi, một ngày nọ hắn bắt gặp một tân nữ học viên rất xinh xắn, hắn đã động lòng với nàng, nhưng lúc đó hắn và nàng là hai tầng lớp khác nhau, nàng giàu có, xinh xắn, tài giỏi, hắn thì nhà bình dân, học dốt, lại còn ham chơi, không biết kiên trì nhẫn nại. Cả hai chỉ như lướt qua nhau, chỉ có nàng ta lưu lại ấn tượng trong lòng hắn, còn hắn thì không hề lưu lại một vết nào trong tâm trí nàng. Đến một ngày nam học viên kia xảy ra một biến cố lớn khiến hắn thay đổi hoàn toàn, dần trở nên tài giỏi, cũng anh tuấn hơn, sau đó hắn đã lấy lại được tự tin của mình rồi theo đuổi nàng, hắn cuối cùng cũng được nàng chú ý, rồi cả 2 dần dần thân nhau, nàng cũng thích hắn, nhưng đến hôm hắn bày tỏ tình cảm của mình thì do nàng hiểu nhầm một chút nên đã từ chối hắn. Hắn rất buồn, rồi hắn chấp nhận buông bỏ tất cả quá khứ, cái tên Hạ Cửu Vĩ ngày đó đã xuất hiện, hắn bỏ đi nơi khác sống, còn nàng thì vẫn ở nơi thị trấn đó học tập. Hai người tuy xa cách, rất ít khi nghĩ về nhau nhưng trong tim bọn họ luôn chừa lại một chỗ trống cho đối phương, cuối cùng ông trời cũng không phụ lòng người, sau 2 năm, bọn họ đã gặp lại nhau trong một tình huống y như ngày đầu tiên họ gặp nhau vậy, họ bày tỏ tình cảm với nhau một lần nữa, cuối cùng 2 người cũng trở thành ý trung nhân của nhau. Tưởng chừng tháng ngày sau đó sẽ thật hạnh phúc nhưng có một biến cố bất ngờ xảy ra, nàng phải rời xa nơi đó, đi đến một nơi rất xa, nàng để lại một bức thư xin lỗi, và hứa sẽ mãi mãi chờ người nam học viên kia tới đón... - Lam Vũ không cách nào nói rõ chuyện của mình được, nó hoang đường quá, người bình thường làm sao mà tin được, nào là biến hóa, nào phép thuật, nào là không gian, ngay cả Lam Vũ nếu không trải qua cũng khó mà tin được, thế nên đành biến thành một câu truyện xưa cho nó dễ hình dung.

Nghe như vậy Quỳnh Vô Ưu có chút thất thần, lẩm bẫm:

- Trường học..trường học... - Sau đó ánh mắt y sáng ngời lên nhìn Lam Vũ:

- Nay người ta đang chờ đệ mà đệ vẫn còn muốn ngao du thiên hạ sao? Mà câu truyện này không giống một người 13 tuổi tí nào nhỉ?

- Cái này...đệ cũng không biết nói sao cho nó rõ nữa, nhưng mà chưa đến lúc đệ đi tìm người ấy, đệ...đệ cũng không hẳn là 13 tuổi... - Đúng là Lam Vũ không phải 13 tuổi.

- Vậy đệ...bao nhiêu? - Nghe như vậy trong lòng y càng loạn động, có thể...có thể...

- À...cái này hơi khó nói, ừm...à...ừm. nếu tính ra ở hiện tại năm này thì đệ khoảng 15,16 tuổi. Nhưng mà tính theo một cách khác thì 13, cái này huynh không cần bận tâm đâu.

- À phải, phải, chúng ta cần gì quan tâm đến vấn đề này. - Nói thì thế nhưng trong lòng y vẫn chưa hiểu gì hết.

Hai người không đề cập tới vấn đề quá khứ này nữa, tiếp tục ăn uống trò chuyện về lí tưởng nhân sinh, có mỗi tội là Lam Vũ không biết uống rượu cũng không thích uống rượu làm Quỳnh Vô Ưu chê bai một phen. Chợt bên bàn bên kia cũng ăn xong, bọn họ cũng hơi say rồi, bắt đầu kiếm chuyện ra chém cho vui bàn nhậu:

- Haha, các vị sư huynh nghe tin gì bên Huyết Nguyệt Ma Giáo chưa?

- Tin gì? Đùng nói là Huyết Nguyệt Ma Giáo xuất hiện giáo chủ mới nhé?

- Cái đó ai mà chả biết!

- Haha, mọi người biết cả rồi à? Vậy có biết hắn trông như thế nào không?

- Haha, Quang sư đệ say rồi, cái này quá nổi bật nên ai mà chả biết chứ! Gã này khá cao to, theo như lời đồn là khoảng 1m8-1m9, anh tuấn khôi ngô, nghe nói là mấy vị sư muội Thiên Vân kiếm phái chết mê chết mệt hắn đấy, đặc biệt hắn có mái tóc màu đỏ chói như máu vậy, thật là kỳ lạ! - Gã này vừa cười ha hả vừa kể, nghe tới 2 từ "tóc đỏ" làm Lam Vũ giật mình, anh liền cố nhớ lại điều gì đó, hình như nó rất quan trọng với mình.

- Ai! Các đệ chậm hơn ta một chút rồi, hôm kia trước khi đi tới đây ta có một hảo hữu đã từng chứng kiến hắn tay không đánh chết Bạch Tuyết Kiếm Quân Lý Thanh Bạch đó, ôi tiếc một đời đại hiệp, Bạch Tuyết Kiếm Quân hành hiệp trượng nghĩa ai ai cũng mến, đang đi trên đường chỉ vì nhìn chăm chăm gã giáo chủ kia một chút mà hắn ra tay đánh chết người ta, lại chỉ trong vòng có 5 quyền, thật không thể ngờ Bạch Tuyết Kiếm Quân thực lực cũng trong hàng 50 cao thủ mạnh nhất võ lâm mà còn không có sức chống cự, xem ra gã này mạnh không thua kém gì Ngũ Bá đầu. Aizz, giang hồ lại chuẩn bị lên một màn tanh máu bởi gã tóc đỏ kia mất thôi. - Tên đại sư huynh than thở không thôi, làm như tiếc cho gã Bạch Tuyết Kiếm Quân kia lắm.

- Aa, nói đến kỳ lạ thì hôm nay chúng ta cũng gặp một người kỳ lạ không kém gã giáo chủ ma giáo kia, nhìn qua bàn kia xem, một gã tóc trắng như tuyết quái dị. - Gã sư đệ khơi mào cái cuộc tranh luận này cười ha hả, chỉ về phía Lam Vũ.

Cả bọn liền ngoác đầu qua nhìn, sau đó cả đám liền cười ha hả, đúng là một lũ say. Nhưng mà trông tình cảm huynh đệ của bọn họ cũng thật tốt, Lam Vũ cũng không đề ý bọn hắn nói cái gì, nhưng cũng không nghe bọn hắn nói gì nữa. Chỉ đang cố nhớ lại cái gì liên quan tới "tóc đỏ". Bỗng ngoài kia nghe tiếng đánh nhau, Lam Vũ, Quỳnh Vô Ưu và cả cái bàn nhiều chuyện bên kia đều chú ý, tất cả đều ra ngoài coi...

Có 2 nhóm người đang đánh nhau, mỗi bọn họ đều có ký hiệu riêng trên áo của mình, xem ra là người của 2 thế lực thù địch. Bọn người nhiều chuyện kia vừa ra tính coi nào nhiệt nhưng thấy ký hiệu của 2 bên thì ngay lập tức cụp đuôi bỏ chạy hết, quên luôn cả tính tiền ăn uống, sợ vạ lây tới mình hay môn phái của mình. Lam Vũ thì chả biết ký hiệu ấy nghĩa là gì nên vẫn ở lại coi, còn Quỳnh Vô Ưu thì dường như cũng không đề ý điều này, chợt Lam Vũ nhìn thấy một bóng người quen quen, là thiếu nữ giả nam chiêu sinh mình hồi ở văn quán Nhân Nghĩa cùng với tùy tùng. Coi như cũng có duyên gặp mặt, mà thiếu nữ kia tuy chảnh chọe nhưng cũng đáng yêu, Lam Vũ tính lên giúp đỡ một chút, nhất định giết hết đám thù địch kia để bọn họ mang ơn mình, tiến lên được 3 bước thì Lam Vũ dừng lại, cái gì thế này? Mình lại sắp không khống chế được cảm xúc rồi, cả người lại run rẩy, vừa muốn nhảy vào đám người đang đánh lộn mà tung hoành, vừa muốn kiềm chế bản thân, không cho vọng động sợ đến lúc hưng phấn rồi không phân được địch ta. Quỳnh Vô Ưu đứng phía sau thấy Lam Vũ đang run rẩy, dường như muốn lên giúp đỡ bên nào đó mà lại không dám lên như sợ điều gì đó thì mới lại hỏi:

- Đệ quen tiểu cô nương kia sao? Muốn ta giúp không?

Lam Vũ liền gạt đầu, tránh cho mình không kiếm được mà lao lên. Quỳnh Vô Ưu, hiểu lầm ý Lam Vũ, cười ha hả, rồi khinh công nhảy một phát lao vào đánh bên có ấn ký hình mặt trời kia...

Mình đề rất nhiều không gian cho các bạn suy luận thêm vì có rất nhiều chi tiết đã được tiết lộ “ngầm”. Đoán xem nào..

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Anh sẽ không để ai cướp mất em

Quỳnh Vô Ưu lao vào liền tìm một đối thủ yếu nhất cho mình, nhìn anh ta đánh, Lam Vũ đoán rằng võ công anh ta tuy cũng tạm được nhưng lại không phải là cao thủ, có lúc không cẩn thận còn bị đối thủ cắt tí huyết nữa, nhưng mà vẫn còn rất hăng hái, không nhìn ra chút sợ hãi nào trong mắt anh ta cả. Bên tiểu cô nương thấy phe mình tự dưng có thêm một người thì càng yên tâm hơn, đánh hăng hơn, bên kia thì ngược lại, thấy đối phương tự dưng hơn một người thì tâm lý chịu thua xuất hiện, từ đó không đánh hết sức mình nữa, chỉ tìm cách bỏ chạy thôi. Cuối cùng cuộc chiến nghiêng về một bên, nhiều người bị thương nhưng không ai chết cả, chắc là do hai bên đều không muốn xảy ra chết người, bên có ký hiệu mặt trời thì bỏ chạy tan tác hết. Kết quả bên ký hiệu tuyết trắng thắng lợi, thế nhưng Quỳnh Vô Ưu cũng bầm tím, trầy xước không ít, Lam Vũ thấy thế liền hít một hơi thật sâu bình tĩnh bản tâm, hỏi thăm (trong lòng thầm hồ may mắn không có người chết)

- Đại ca, người không sao chứ?

- À... - Quỳnh Vô Ưu định nói thì bị tiểu cô nương kia cắt ngang.

- Vị đại ca này người không sao chứ? Cảm ơn người đã giúp đỡ chúng ta. - Nàng ta bày đặt bước tới hiên ngang, 2 tay vát sau lưng, làm một bộ dạng công tử hào phóng.

Lam Vũ và Quỳnh Vô Ưu thấy tiểu cô nương làm dáng như vậy thì phì cười, rồi dần cười to. Rồi Quỳnh Vô Ưu mới đáp:

- Tiểu cô nương à không, tiểu muội muội không cần cảm ơn ta, cảm ơn nhị đệ của ta này, hắn đã nhờ ta giúp các người. À mà các người toàn cao thủ, ta cũng không giúp được gì to tát, chỉ làm cho có lệ mà thôi, haha...Khục, khục. - Đang nói thì ho nhẹ, có lẽ là do bị thương.

- Đại ca à... - Ai mượn ông anh nhắc chứ? Tình huống này mặc dù không có gì ám muội nhưng mà Lam Vũ vẫn thấy có gì đó hơi sai sai...lẽ nào ta

- Hừ, các người biết hết rồi còn gì thú vị nữa, còn lâu ta mới thêm cảm ơn hắn. Hắn là đồ yếu đuối, đồ giả tạo, việc mình muốn làm lại còn phải nhờ người khác, phí. - Biết lộ tẩy nên cô nàng không thêm giả làm con trai nữa, bừm môi chề.

Mấy người xung quanh cô nàng thì đều là người hầu, nên không có quyền gì chen vào lúc chủ nhân đang nói chuyện, Lam Vũ biết là mình vừa chọc vào cái tổ kiến nên thôi không nói gì nữa, nạt công lâm chuyện thêm, ở thế kỷ 21 những người tự cho mình là đúng cũng có rất nhiều, cãi nhau thêm một, dù sao cũng chỉ mới là một cô bé 13 tuổi, không cần phải giải thích. Quỳnh Vô Ưu lại nói:

- Aizz, như thế sao được! Sao tiểu muội muội nói nhị đệ của ta yếu đuối, giả tạo? Hắn chưa từng học võ, làm sao mà vào cứu muội muội đây. - Tò về bắt đắc dĩ.

- Hừ, nhị đệ này, nhị đệ nọ. Người coi hắn còn không chịu nói thật cho người biết kìa, nguy quân tử, không có thành ý. Đây tiểu tử, người nói là muốn sống một cuộc sống yên bình, không muốn nhiều chuyện rắc rối sao lại đi ra đây rồi. - Rồi cô nàng chỉ vào mặt Lam Vũ.

Tuy đã rất cố gắng nhưng Lam Vũ vẫn không nói gì, nhưng trong lòng đầy rẫy những suy toan khó hiểu, anh còn trẻ mà, đúng, tuy là đã qua mấy ngàn năm nhưng cũng là ngồi im một chỗ tu luyện thuật pháp chứ có giao tiếp gì đâu, nên cũng không coi là sống, trước kia cũng là một thanh niên thôi, anh rất hoạt bát, hay nói nhảm, đâu phải tuýp người lạnh lùng đâu? Tại sao lại khó mở miệng nói chuyện một cách tự nhiên được nhỉ, cũng không phải là Lam Vũ hứng thú hay thích gì cô nhóc kia, ngoài Mỹ Hương ra thì anh chưa hề có cảm xúc gì với người con gái khác, haizz, mở miệng nói chuyện, chọc ghẹo người ta thì có sao đâu... Cuối cùng vẫn đề lộ ra là Lam Vũ đang coi những người xung quanh mình hiện tại là những đứa con nít, nên anh rất khó hòa nhập được. Thấy Lam Vũ đang trầm ngâm không nói, Quỳnh Vô Ưu tóm lấy vai anh chàng:

- Aizz, xem ra cô nàng này còn chưa lắm, thôi để khi khác, sau này đệ tự giải quyết lấy! Chúng ta đi! - Thờ dài.

- Này, đứng lại đã! Người có muốn theo ta về Học Viện Lục Bảo không?

- Không hứng thú! - Lam Vũ chỉ đề lại được một câu, nếu là ngày xưa chắc chắn Lam Vũ sẽ trả lời rằng: “Hehe! Xin lỗi, mình không thích đi học cho lắm! Khi nào mình suy nghĩ lại mình sẽ liên lạc bạn sau”. Có thể là do cái tự tin của những người tuổi trẻ, năng động, hoạt bát, còn Lam Vũ cứ như tự kỷ vậy.

- Hừ, không muốn thì thôi! Không ngờ trên đời lại có người không biết nghĩ cho tương lai của mình, có làm ăn xin cũng xứng đáng!

Không để ý tới cô nàng đứng đó nói móc nữa, 2 người nhanh chóng vào quán trà tiền rồi bước chân lên con đường mòn. Cô nàng thấy thế liền dặm chân hậm hực:

- Một lũ ngu ngốc! Lang thang nay đây mai đó có gì hay chứ, không bằng sống một cuộc sống đầy đủ sung sướng. Các người về Tuyệt gia trước đi, ta muốn đi chơi một chút, tìm về những phong cảnh đẹp rồi về, các người không cần đi theo! Đã lâu rồi mới được ra khỏi nhà! - Tuy cô nàng nói vậy nhưng vẫn bảo 2 người hộ vệ riêng kia vác theo bộ đồ về cho nàng rồi mới đi.

Đi đường gần 2 tuần rồi đường Quỳnh Vô Ưu mới hỏi:

- Đệ có giầu ta à?

- Không có, huynh tin lời tiểu cô nương đó à? Đúng là đệ có thể đánh được đám kia nhưng đệ không muốn đánh người, đệ cũng chưa bao giờ học võ công (chỉ học thuật pháp với võ kỹ thôi, cũng không phải võ công mà đúng không?)!

- Haha, được, ta tin đệ! Thật ra đệ có biết võ hay không cũng không ảnh hưởng đến ta, chúng ta là dùng âm nhạc kết bạn chứ không phải võ, ta cũng không ham muốn gì võ thuật cả. Nào, đêm nay lại là một đêm trăng tròn nữa, chúng ta tìm một chỗ thanh tĩnh chơi một khúc nhạc nhé. - Mặc dù bị thương khắp người nhưng Quỳnh Vô Ưu có vẻ là không để tâm, Lam Vũ cũng thấy không có gì nghiêm trọng nên cũng không cần phải hỏi thăm thái quá làm gì.

- Được thôi! Đệ hôm nay cũng muốn đánh một bản nhạc, tâm trạng hôm nay thật sự không tốt một chút nào! Đại ca có thấy đệ hơi già quá không?

- Không già chút nào, haha! Nhưng mà có điều là đệ hơi trưởng thành so với tuổi của mình thôi, bình tĩnh, chừng chặc! Không biểu hiện mình ra bên ngoài chút nào, như thế cũng có cái hay, cũng có cái không hay. Cái hay là đệ sẽ sống tốt nếu như lỡ bước chân vào giang hồ đầy thị phi hiểm ác, cái dở là đệ sẽ có rất ít bằng hữu. Mà dường như trước giờ đệ không có bằng hữu đúng không?

- Đúng! Cũng không phải là không có mà là không muốn có. Rồi đệ sẽ bỏ xa bọn họ, rồi đệ sẽ rời khỏi nơi này, đệ không muốn có quá nhiều dây dút khi phải đi, đại ca là một trường hợp hi hữu, đệ muốn trải nghiệm một chút cái gì gọi là tình huynh đệ thôi.

- Haha, mới đầu gặp đệ ta đã biết đệ không phải là người tầm thường, có chí lớn đúng không? Đại ca cũng vậy, đại ca không bao giờ ngồi im một chỗ, nếu đệ là một văn sĩ bình thường thì chúng ta mới không hợp nhau đây, hahaha!

Tối gần lúc nửa đêm, 2 người bọn họ dừng chân bên một chiếc miếu hoang nhỏ, trước cổng có một cây đa, như dự định, tại đây họ định chơi một vài bản nhạc để giải trí tâm hồn, cũng như là tìm những cảm xúc thăng hoa. Lam Vũ đột nhiên đưa cho Quỳnh Vô Ưu một trang giấy:

- Đây là một bản nhạc của một bài nhạc đệ rất thích, nhưng hôm nay đệ muốn dùng đàn Vọng Nguyệt nên không thổi bài đó được! Đại ca thổi nhé? - Bài "Biệt khúc chờ nhau", những bản nhạc ngày xưa Lam Vũ thích, anh đều cố nhớ lại và phác âm nó theo tiêu chuẩn của Võ Lâm cảnh này thành một bản nhạc người nơi đây có thể thổi.

- Được, đưa đây cho ta! Để ta xem những giai điệu mà đệ thích sẽ như thế nào, haha.

- Haha, đệ cũng sẽ đàn một bản nhạc từ một bài hát mà ngày xưa mỗi khi buồn đệ hay nghe. Nào, bắt đầu nhé đệ trước, xong rồi tới huynh. À mà khoan, đại ca cầm cây sáo của đệ mà thổi, âm thanh sẽ tốt hơn. - Lam Vũ tính đàn bài "Bức tranh từ nước mắt", sáo ngọc của Lam Vũ không phải là cây sáo bình thường, nó có thể mang tâm trạng của bản nhạc đi khắp không gian, có thể nói nó là một tiên vật. Còn Lam Vũ đánh trước vì 2 bài này không thể nào hòa tấu được, đơn giản vì nó thuộc 2 bài hát khác nhau ở thể giới hiện đại, cũng là 2 tác giả khác nhau.

Lam Vũ đệm trước, từng sợi giây đàn Vọng Nguyệt rung lên ([s// .youtube.com/watch?v=YroYL1tjOrQ](https://www.youtube.com/watch?v=YroYL1tjOrQ) ai thích nghe thì bấm "Bức tranh từ nước mắt-mrsiro đây"), Lam Vũ sử dụng thêm cả linh hồn mình vào trong đó nữa, anh cố tưởng nhớ vào cuối năm mình học lớp 12, ngày mình tỏ tình ấy, ngày thất bại ấy, ngày ấy cũng là ngày đầu tiên mà tay Lam Vũ dính máu, Lam Vũ cố nhớ lại ngày hôm đó để cho bản nhạc càng phiêu hốt, anh còn dùng cả linh lực tiên gia của mình nữa (mộc khí). Nhớ ngày đó.....

Cái ngày mà Lam Vũ đi thi học sinh giỏi quốc gia về, không làm được một bài nào, rồi Mỹ Hương an ủi anh.....

===== Từng giai điệu cao vút vang lên trong khi Lam Vũ vẫn đắm chìm trong ký ức của mình, tự dưng lúc đó anh ngừng bài "Bức tranh từ nước mắt" vô thức đánh sang bài "Thần Thoại" ([s// .youtube.com/watch?v=6fXEsr0BpEU](https://www.youtube.com/watch?v=6fXEsr0BpEU)) =====

- Anh không làm được bài, không 1 bài nào cả, tệ lắm có phải không?

- Anh bị sao vậy? Ra chỗ tối hôm nọ đi. Em chờ anh...

Tâm trạng Lam Vũ đang rất không tốt, nó tệ đi dần, căn bản lúc đó tin niệm thất bại của anh lúc đó đang lung lay, còn nói sau này làm cái gì danh nhân thế giới với chả huyền thoại. Nghĩ đi nghĩ lại anh nhớ mình còn Mỹ Hương mà, không biết cô bé muốn nói gì nhưng thôi cứ ra nghe coi sao, anh chạy bộ ra đó thấy nàng đã ở trên cái chỗ hôm nọ 2 đứa ngồi với nhau. Anh từ từ đi lại, cũng không có mở miệng nói trước, tới và ngồi bên cạnh cô nàng, nàng biết nhưng lúc đó cũng chưa nói gì, chỉ nhìn anh, rồi ngáp ngừng:

- Sao bữa nay em thấy anh khác lạ vậy? Anh có sao không? Không giống anh Vũ ngày thường tí nào.

- Anh đang rất thất vọng về mình em à! Thi tỉnh được giải nhất mà thi quốc gia được 0 điểm chắc cả thế giới này chỉ có mình anh.

- Thật không, anh đừng nói dối em?

Lam Vũ không nói gì chỉ cười đầu xuống. Mỹ Hương nói tiếp:

- Sao anh lại tự ti như vậy, sự tự tin tuyệt đối của anh rồi? Đây không phải anh Vũ mà em quen? Sao lại yếu như vậy?

- Đúng là anh, nhưng ... đừng nói gì nữa.. Anh muốn được yên tĩnh, chắc cũng vì anh quá tự tin dẫn đến tự kiêu nên mới như vậy... - Nói xong Lam Vũ nhảy xuống rồi định ra cổng để về, anh không có tâm trạng để đối co nữa, đủ biết thất bại quá đột ngột như thế này anh không thể nào tin nổi.

- Anh đứng lại! Anh mà đi hôm nay thì về sau đừng gặp mặt em nữa... - Nàng hét lên.

Anh nghĩ thôi kệ đi, không gặp thì không gặp, giờ mình như vậy thì gặp ai, anh lại đi tiếp. Lại có tiếng hét phía sau:

- Anh..... Chẳng lẽ con người anh không chịu nổi thất bại như vậy sao? Vậy còn nói cái gì mà danh nhân với che chở, chống trời cho em, chẳng lẽ anh tính nói xuống à. Vậy mà em cứ tin tưởng anh như vậy?

Anh cũng không nhận được quay lại quát:

- Em im đi!!!!!! Một người luôn sống trong ánh hào quang như em sao có thể hiểu được cảm giác của anh bây giờ. Ngay cả thi học sinh giỏi quốc gia thôi cũng không làm được thì anh còn nói gì đến danh nhân thế giới chứ... Anh chẳng qua... - Lam Vũ dịu giọng lại - là một kẻ coi trời bằng vung mà thôi.

Mỹ Hương chưa bao giờ bị anh quát 1 tiếng to như vậy, cô nàng òa lên khóc:

- Oaaaaa, huhu..... Là em, oa..oa. Tất cả là tại em, huhuhu... Nếu em không... oaa oaaa, không... không bảo anh bày em học... oaa, rủ anh đi chơi oaoaaa. thì ... huhu... anh đã có... có thời gian để học rồi... giờ anh cũng không trở nên như thế này... huhu tại em, tại em mà... - Con bé tự đánh vào ngực mình, anh bỗng dưng toát lên một loại cảm giác đau lòng, chẳng lẽ anh sai rồi sao, vội chạy lại, ôm lấy nó.

- Là anh sai rồi, em đừng khóc nữa, anh sai rồi mà.

- Không!! huhu !! anh thả em ra, anh đi đi. - khóc to hơn.

- Được rồi, xin lỗi em, anh đã sai, cho dù là danh nhân thế giới thì cũng từng thất bại qua hàng nghìn lần trước khi thành công. Anh không nên như vậy, anh xin lỗi, là lỗi của anh đã để cho em thất vọng, đừng khóc nữa có được không? Sau này dù thế nào đi nữa anh vẫn sẽ che chở cho em. Anh sẽ cố gắng mọi thứ...

Nàng cuối cùng cũng nhìn Lam Vũ rồi nín khóc, cũng mỉm cười lên, anh cũng mỉm cười nhìn lại, đúng vậy con người ai chả có lúc thất bại chứ, chỉ xem ở chỗ người đó có thể đứng lên nữa hay không là đủ biết thất bại hay thành công ngày mai. Lam Vũ mỉm cười nhìn cô bé:

- Cảm ơn em, giờ được rồi chứ, anh có thể không phải là người luôn thành công nhưng nhất định sẽ không bao giờ đầu hàng thất bại.

- Vậy mới là anh của em chứ, hihi. - Mỹ Hương cười khúc khích với giọt nước mắt còn lã lã trên má làm Lam Vũ lúc đó đang chán chường trở nên bùng sức sống, tâm hồn, trái tim, mọi thứ cứ nhảy đành đập như thế, giây phút đầu tiên, tình yêu không phải là lúc nào cũng ở bên nhau, lúc nào cũng nghĩ về nhau, lúc nào cũng hỏi thăm nhắn tin hay là tặng quà cáp, socola.v.v Tình yêu chỉ đơn giản là những khoảnh khắc như thế, nhẹ nhàng mà sâu sắc, là 2 người hoàn toàn tin tưởng lẫn nhau, nhẹ nhàng đối mặt mà không phải nghĩ ngợi, là chỗ dựa tinh thần vững chắc mỗi khi mệt mỏi, chỉ cần là như thế thôi đã đủ khiến anh ấm áp, mãi không quên được.

Tuy rằng ngay sau đó Lam Vũ có tỏ tình với Mỹ Hương, và...hụt. Nhưng đó không phải là vấn đề, anh không để tâm, như đã nói, đòi người ai chẳng có thất bại, chỉ cần giữ vững lòng tin của mình, kiên định tiếp tục bước lên phía trước thì sẽ có ngày thành công thôi. Sợ nhất là con người đánh mất lòng tin, sự tự tin của chính mình, người đó cũng đã chết ngay giây phút đó rồi. Lòng tin vào chính bản thân mình chính là vũ khí mạnh nhất, lợi hại nhất, đó không phải là tự cao tự đại, chủ quan mà mọi người hay chỉ trích, đó là ngọn lửa thúc đẩy mọi quá trình. Hãy tưởng tượng một ví dụ rằng khi bạn đi học đại học đi, trong một môn học nào đó mang tính đại chúng(nhiều lớp gộp lại như Triết học marx chẳng hạn) mà bạn lỡ để ý một bạn gái, bạn sẽ làm gì? Ngại ngừng đứng nhìn từ xa rồi chờ cho môn học qua đi bạn sẽ không gặp lại người con gái đó nữa hay là mạnh dạn lại gần bắt chuyện, làm quen.... có thể bạn bị từ chối nhưng đó cũng chỉ là có thể thôi, ít nhất bạn cũng có cơ hội thành công, lỡ bạn bị từ chối? Không hề gì, đó cũng chỉ là một lần thất bại, bạn cũng chẳng mất cái gì cả? Nhưng ít ra đã có một lần bạn tự tin vào bản thân mình. Nếu là điều ngược lại, để thời gian trôi qua vô ích, liệu bạn có hối hận? Bạn chẳng được gì cả, cũng không mất gì! Nhưng bạn đã đánh mất một lần cơ hội như thế đấy.

Kết thúc “Thần Thoại”, Lam Vũ vẫn nở nụ cười hạnh phúc trên môi, tuy rằng đôi mắt có chút lệ còn vương, anh lặng lẽ thì thào:

- Giờ em vẫn còn đang học lớp 7 có phải không? Năm năm...Năm năm sau anh sẽ không để người khác cướp mất em, ai làm điều đó sẽ phải trả giá đắt, rất đắt. - Vẫn để giọt nước mắt lăn trên má, anh không lau nó đi, nói với Quỳnh Vô Ưu: - Xin mời đại ca. - Rồi lại nhắm mắt, nhớ lại những cảm xúc vừa qua.

Quỳnh Vô Ưu dường như nghe được Lam Vũ đang thì thào, lắc đầu nhẹ một cái rồi đưa sáo kẻ môi, bắt đầu thổi (nhaccuatui.com/bai-hat/biet-kyuc

cho-nhau-doc-tau-sao-truc-dan-truong-ft-vicky-zhao-trieu...) Đây tuy không phải ca khúc mà anh ta tâm đắc, thế nên anh ta cũng không có mang theo quá nhiều cảm xúc, thế nhưng qua sáo ngọc khuếch đại, âm thanh cao vút vang khắp núi rừng. Đang lúc đó thì Lam Vũ lại chìm sâu vào dòng suy nghĩ, anh đang tự hỏi mình muốn làm gì? Mong điều gì? Tất nhiên là muốn sớm ngày đoàn tụ cùng với người mình yêu, mong cô ấy không bị người khác dẫn đi mất. Vậy thì sao mới làm được điều đó? Đương nhiên là phải mạnh hơn người cướp cô ấy đi rồi. Người kia còn mạnh hơn gã áo đen, nhưng mạnh bằng mình lúc chưa bước vào cổng thời không sao? Sức mạnh...ta cần sức mạnh..mạnh...mạnh hơn nữa.... Lý trí Lam Vũ đang gào thét, lúc đó tận sâu trong hồn giới của Lam Vũ, một mảnh tinh không vô tận, ngay giữa trung tâm có một quyển sách màu đen, nó đang rung lên, nó bắt đầu xoay vòng tròn, nhanh chóng tạo thành một hố đen thật lớn, hút hết tất cả ký tự của vào trong đó, hình thành một vòng xoáy thật lớn, thu hút, tụ tập tất cả vật chất trong hồn giới, rồi tạo thành một vụ nổ thật lớn *Bùm* Mọi thứ tan biến, chỉ để lại một quyển sách bình thường, bìa đen giấy trắng thật lớn thôi, có tất cả 52 trang, mỗi trang chỉ có 25 chữ, mỗi chữ lại có thể suy diễn ra 250052 nghĩa khác nhau, mà nó dựa trên tư duy của Lam Vũ tạo thành nên nó được viết hoàn toàn bằng tiếng việt. Trên bìa lại chỉ còn 5 chữ “Hắc Âm Tinh Thần Quyển“...

Trong lúc quyển sách vẫn đang diễn sinh từng chữ một thì xung quanh Lam Vũ có một khí thể vô hình nào đó thu hút mọi thứ trong bán kính 1km, hòa với tiếng sáo làm cho mọi sinh linh có tình cảm vô ý thức tụ tập tại nơi này. Chỉ một lát đã có 3 người mở lại cái miếu này, trùng hợp vừa hay là tiểu cô nương kia cùng với 2 người hộ vệ. Bản “Biệt khúc chờ nhau” vừa hết cũng là lúc 52 trang sách hoàn thành, trong mắt Lam Vũ giờ tràn đầy tự tin và thử thách, trong giây phút vừa rồi anh cũng nhớ ra gã “tóc đỏ” là ai, chính điều đó lại càng kích thích anh hơn. Tiểu cô nương kia càng say đắm nhìn Quỳnh Vô Ưu, như vừa bị khúc nhạc kia siêu lòng vậy, sau đó lại hoan hô:

- Đại ca ca, người thổi hay quá! Chúng ta kết bạn nhé. - Hoàn toàn không nhìn thấy Lam Vũ đang ngồi bên cạnh.

Bây giờ tâm cảnh Lam Vũ đã tốt hơn rất nhiều nên không để ý cô nàng làm gì, Quỳnh Vô Ưu cũng tạm thời chưa để ý tiểu cô nương kia đang hâm mộ mình, anh vừa nhận được một sự tiến bộ vượt bậc mà anh hằng ao ước, anh chỉ mỉm cười mãn nguyện, không hề thể hiện ra ngoài. Sau đó mới để ý tiểu cô nương kia:

- À tiểu muội muội! Ta thổi cũng bình thường thôi, nhị đệ ta thổi còn hay hơn nhiều!

- Hừ, cái đó ta cũng biết! Nhưng ta không thích tính cách giả tạo như hắn, suốt ngày cứ làm một bộ dạng người lớn, làm như trưởng thành lắm. Đại ca ca có muốn đi vào học viện Lục bảo không? - Lại bắt đầu chiêu sinh, cũng vì học viện Lục Bảo là do nhà cô nhóc mở ra thôi.

..... Quỳnh Vô Ưu cũng không muốn dây dưa với cô nhóc, cũng không muốn vào học viện gì đấy, nên cứ đánh trống lảng, lái sang vụ khác, nói một hồi thì cô nhóc biết 2 người Lam Vũ còn chưa biết đi đâu thì giới thiệu vào trong Hoàng Thành rồi hứa cho 2 người một căn viện nhỏ dụ 2 người tới, căn bản là cô nhóc hơi thích Quỳnh Vô Ưu, còn lại mê tài vẽ của Lam Vũ nên kiên trì không thôi, Quỳnh Vô Ưu đang cao hứng vì sự tiến bộ của mình nên đồng ý luôn, Lam Vũ thì không có ý kiến, giờ anh cần một nơi yên tĩnh để xem xét kia thôi. Thế là một đoàn 5 người tiến về Hoàng Thành, cuối cùng cũng thấy được tòa Hoàng Thành nguy nga, nhìn từ xa đã thấy tường thành cao 50m, dày 5m, không biết là xây để làm gì, vì nơi đây làm gì có quốc gia nào đâu. Tiểu cô nương giới thiệu:

- Đây là Hoàng Thành, 1 trong 10 thành duy nhất trên thiên hạ, dân tình phong phú, đặc sản rất nhiều...(5 phút dành cho quảng cáo)... - Bắt đầu tỏ ra mình là một tiểu địa chủ.

Lam Vũ đang đi theo đoàn người bỗng dừng nghe hình như phía xa xa có tiếng ai đó hét, nghe như giọng thiếu nữ, đang cao hứng sau khi có được bản tâm của mình có thể làm chủ bản thân, có ngay mấy cái bao cát cho mình luyện tập, Lam Vũ bèn nói với mọi người:

- Mọi người đi trước đi, ta muốn đi dạo một chút, tí nữa sẽ vào tụ họp sau.

- Được rồi, đệ đi cẩn thận nhá, ta cũng có vài người quen trong Hoàng Thành, nhân tiện gặp bọn họ hàn huyên một chút, không tiện mang đệ theo. - Quỳnh Vô Ưu vỗ vai, xem ra anh ta cũng nhận thấy điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tuyệt Tiên Nhan...

Lam Vũ nhanh chóng tiến tới vị trí âm thanh phát ra, nó ngày càng rõ ràng, còn có thêm những tiếng cười dâm dăng nữa. Nghĩ một chút Lam Vũ liền tự tạo cho mình một lý do chính đáng một chút, không thể nào là “anh hùng cứu mỹ nhân” được, mình còn không muốn quen quá nhiều người đâu đấy, anh sắp phải rời xa nơi này rồi, tuy rằng sẽ trở lại nhưng ai biết bao lâu, anh không muốn người khác buồn vì mình, cũng không muốn mình đi mà còn để lại tiếc nuối gì, còn về gia đình mình, mình sẽ gặp họ sớm thôi.... Thế là Lam Vũ bèn định giả vờ là người đi ngang qua, bọn kia chắc chắn là những kẻ hung ác, làm việc xấu, có người nhìn thấy mình làm việc xấu tự nhiên là không tha cho người đó, liền lao vào định đánh Lam Vũ, lúc đó anh sẽ giả vờ hứa sẽ không tiết lộ này nọ rồi co vòi một chút, cho người được cứu kia khinh một chút, anh từng đọc tâm lý tội phạm, tất nhiên là có hứa gì thì bọn kia nhất định không tha cho Lam Vũ, rồi anh sẽ có cớ là các người đánh ta, ta đánh lại cho huề, thế là xong, vừa được phát tiết mà không cần phải nhận lời cảm ơn của người khác.

Nghĩ xong anh liền cười khoái chí, chạy gần tới chỗ phát ra âm thanh thì anh giảm tốc độ lại, điều chỉnh lại nhịp thở rồi chỉnh lại cây Vọng Nguyệt công kênh trên lưng một chút. Rồi đi bộ từ từ tới làm như thư sinh ngao du sơn hà, anh từ từ như vậy vì anh nghe được bọn kia đang đùa giỡn cô thiếu nữ chứ chưa làm gì cả, ruốc cuộc thấy được bọn họ, là 5 nam 1 nữ. 5 tên đàn ông thì tên nào tên nấy to con, người có nhiều sẹo, xăm mình mảnh hổ, người

nhếch nhếch, đồ rách nát như mới đi ăn mày về vậy, tên nào tên nấy cười toe toét. Còn nữ là một thiếu nữ trẻ tuổi, chắc cỡ 14 tuổi đấy trông thế nào cũng thấy lớn tuổi hơn “tiểu công tử” kia một chút, quần áo có chút xộc xệch, nhân tình hoảng sợ, khóc thét. Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Lam Vũ định tí nữa sẽ “chăm sóc” 5 thằng “đẽ” kia thật kỹ vào, nam giới ai chả thích cái đẹp, nhất là những người con gái đẹp, nhưng mà thích thì phải thể hiện sự yêu thích của mình bằng cách khác, có thể nâng niu chiều chuộng, có thể yêu thương, có thể che chở, có thể quan tâm... nhưng tuyệt đối không được dù những thủ đoạn đen tối, không vì điều gì cả, chỉ là Lam Vũ căm ghét kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu thôi, anh từng bị bắt nạt, không biết là sai lầm thế nào mà Lam Vũ lại định nghĩa những cô gái là những người yếu đuối...

Lam Vũ từ từ bước về phía bọn kia, vì bước từ phía sau lưng bọn nó nên bọn nó không biết. Cô gái kia thấy Lam Vũ đang tiến tới thì đưa ra một ánh mắt cầu xin, nhưng cô lại không hét hay kêu cứu, trong lòng cô gái chỉ nghĩ Lam Vũ là người đi ngang qua, nhìn thấy cây đàn thì cho anh chỉ là văn nhân, người như vậy thì rất yếu đuối, sẽ không dám cứu mình đâu mà có muốn cứu cũng cứu không được, có khi mình hại chết anh ta nữa, nên cô không kêu lên. Nhìn thấy ánh mắt tội nghiệp của cô gái kia, Lam Vũ liền không chân chủ thực hiện kế hoạch của mình, anh bắt đầu tỏ ra hơi hoảng sợ:

- Này này, mấy người kia, đang làm gì đấy? Các người không biết ăn hiếp con gái nhà lành là phi đạo đức à? Mau thả cô ấy ra... - Chỉ tro lung tung, trong lòng thì Lam Vũ đang tự khen mình, haha, các người cứ tới đây khừ ta đi...

Bọn kia giật mình quay lại, thằng nào thằng nấy thấp thỏm không yên, ai làm chuyện xấu mà bị người phát hiện cũng vậy cả, nhưng rồi cả bọn cười ồ lên, chỉ có một tên không cười, hắn nhìn như đang đắm chiêu suy nghĩ về một điều gì đó. Lam Vũ thấy phản ứng của bọn hắn thì thầm mừng: “Haha, đúng rồi, cười đi, lại đây, haha”. Rồi giả vờ bước lùi một bước, như rằng lo sợ lắm... Bọn kia thấy vậy thì cười to hơn nữa, gã đang đắm chiêu thì thờ phào ra một hơi, điều này lọt ngay vào mắt Lam Vũ, không xong, chẳng lẽ hắn phát hiện ra điều gì.

- Haha, nhãi con. Người thấy con nhóc này có được không? Nhìn cho kỹ xem, ôi khuôn mặt xinh đẹp này, chỉ tiếc một chút là ngực chưa nở, mông cũng chưa cong a.v.v(một đồng tử đang dâng), người có muốn nếm thử một chút không hả? Ahaha, nhìn người là ta biết người còn chưa nếm qua người nào? Haha, huynh đệ, lại đây nào.

- Haha, này lão Hoạt Kê, người có thời kích thích tiểu huynh đệ không hả? Không khéo tí nữa hắn làm hết rồi tới lượt chúng ta nằng tã ra mất.

- Ahaha, xin lỗi! Ta chỉ cho tiểu huynh đệ người 1 lần thôi đấy.

- Hahaahahha.

Gã đắm chiêu kia vẫn tiếp tục đắm chiêu quan sát thật kỹ Lam Vũ mà không cười nói gì cả. Cô gái kia nghe vậy thì sợ hết hồn, nhưng lại nghĩ tới điều gì đó, rồi cô cố gắng hét lên:

- Người chạy mau đi! Bọn hắn không tha cho người đâu...

Lam Vũ thì trở mặt ra không hiểu cái gì đang xảy ra, tự dưng tụi lưu manh ấ ơ kia mời mình lại “ăn chung mâm” là thế nào? Chúng ta quen nhau à? Không hề nha, lẽ nào mình tính toán sai cái gì, hay là nói sai điều gì làm cho bọn chúng không muốn lên đánh mình? Còn cô bé kia sao lại bảo mình chạy đi? Sợ mình nhập bọn à? Trong một giây mà hàng chục câu hỏi được đặt ra trong đầu Lam Vũ. Xem ra hôm nay có khi phải chủ động ra tay rồi, anh cố kéo thêm một câu nữa, nếu bọn chúng không lên thì mình lên:

- Các người nói những nói cuội gì thế? Sách đạo đức dạy chúng ta không được làm như vậy, nếu các người có thích nằng thì phải tự thân theo đuổi nằng chứ, nếu nằng đồng ý thì các người mới được phép, hiểu chưa? Ta là người đọc sách nên ta không thể bại hoại giống các người được, ta cũng khuyên các người nên tích đức cho mình đi thì hơn, nếu không sẽ nhận quả báo đó. - Lời lẽ hết sức hùng hồn chính nghĩa, chỉ toàn là lời giả dối mà thooi nhưng lời khuyên cuối cùng là thật, bọn hắn sẽ nhận quả báo rất đắt.

Tướng đầu chàng trai kia sẽ bỏ chạy, nhưng mà không ngờ anh ta vẫn còn đứng đó lý sự với lũ mất nhân tính này, lẽ nào anh ta là một gốc tử, trong lòng cô gái kia đang thầm nghĩ như thế. Con người thật lạ, mình đang trong lúc nguy hiểm mà lại suy nghĩ cho người khác, còn Lam Vũ thì chỉ đang niệm chú: “Lên đi, lên đi...lên đi,nào lên đi, đánh ta đi....”. Bọn kia đâu có đi học bao giờ nên nghe không biết gì ráo, nhưng mà có nghe thấy từ “học” là bọn nó ghét rồi, 4 thằng lao rút kiếm, đao trên hông ra lao lên, Lam Vũ thì nở một nụ cười nhẹ, tới hay lắm. Tự dưng đang khúc hay thì gã còn lại trong 5 tên hết lên:

- Các đệ, cẩn thận, lui lại mau!

4 tên kia mặc dù không muốn nhưng mà lệnh đại ca là phải nghe, bọn chúng liền lùi lại, có tên không phục hỏi:

- Chuyện gì vậy đại ca, sao không cho em xử đẹp thằng này rồi chúng ta cùng nhau vui vẻ?

- Người nhớ gã đã tàn sát liên minh sơn đạo chúng ta chứ?

4 gã nghe vậy liền biến sắc mặt, rồi áp ứng:

- Nhớ...đại ca..đại ca nhắc tới..tới tên sát tinh đó..đó làm gì?

- Nhớ...nhớ lý do hắn tàn sát chúng ta chứ?

4 đứa kia nhất thời ngẫm nghĩ một chút rồi mới hoảng sợ, sau đó tên đại ca mới nói:

- Thà nhắm mắt còn hơn là... - Sau đó bọn nó cong đất lên chạy hết.

Lam Vũ ngơ ngác ra, chuyện gì đang xảy ra vậy? Lẽ nào lời mình vừa nói đáng sợ quá? Hay là mình có động tay chân gì khiến chúng hoảng sợ không nhỉ? Kế hoạch hay như vậy, vất óc mới nghĩ mà sao lại thành thế này? Trời ơi, Lam Vũ chỉ biết đập mặt mình, sao mà làm quá vậy, bình thường không được sao? Cứ thấy là lao vào đập không hơn à, dạo này mình bị sao thế nhỉ, có lúc thích màu mè, có lúc thì chém giết, có lúc lại như một đứa trẻ ham chơi? Điên mất thôi. Aizz, thôi bỏ qua đi, bọn hán cũng đã chạy rồi, từ nay bắt đầu tu luyện thôi, mình cần sức mạnh, sức mạnh thật sự, không nên đa sự với làng nhàn thế này nữa. Sau đó mới nhìn đề ý là cô gái kia đang ôm mình khóc lớn, tuy trải qua có 13 năm nhưng Lam Vũ khá cao, cũng gần 1m7, cao hơn cô gái kia khá nhiều, nên nhìn vô cớ tưởng tượng cô ta nhỏ tuổi hơn mình, à mà nhỏ hơn thật. Lam Vũ mới đẩy nhẹ cô gái ra:

- Cô nương không sao chứ? Có cần ta giúp đỡ gì không? - Hỏi thăm một chút, chỉ là xã giao thôi.

- Ta..ta, đa tạ! Đa tạ người đã cứu ta, không thì ta đã không xong rồi. Ta gọi người đại ca nhé! Đại ca, người tên gì vậy? - Cô gái có vẻ rất ngại ngùng, có lẽ đây là lần đầu tiên cô nàng hỏi tên con trai.

- À, không cần tạ ơn đâu! Ta chỉ là người qua đường, gặp chuyện bất bình nên giúp đỡ một chút thôi, chỉ là người qua đường thì hỏi tên cũng chả để làm gì, nếu cô nương thật sự muốn biết thì cứ gọi ta là Cửu được rồi. Thế nhé, giờ cô nương nên về nhà đi để gia đình lo lắng, cô nương có thể tự về được chứ? - Phúi...phúi gấp, dính vào gái là rất khó ra, mình đã có người yêu rồi.

- Vậy...Cửu ca nhé! Ta có thể tự về nhưng...nhưng mà...ta không thể về nhà trong bộ dạng này được! - Thấy đối phương không muốn làm quen với mình, cô gái liền thay đổi mục đích, nhưng vấn đề vẫn còn đó, quần áo cô xộc xệch, có vài chỗ bị xé nát ra, không thể về nhà được, cái thế giới này rất quan trọng vấn đề trình tiết của người phụ nữ, có vấn đề đồn thổi một cái là ở giá cả đời ngay.

- À à, được rồi! - Lam Vũ suy nghĩ một chút, tính tháo tẩm vài bọc đàn Vọng Nguyệt ra khoác lên người cô gái để che, nhưng mà nghĩ lại thấy như thế keo kiệt quá và lại đó khác gì lấy rõ hứng nước, người ta sẽ phát hiện ra liền, có gái nào quần áo không mang mà khoác tẩm vài lên người không? Cuối cùng đành coi áo mình ra, coi trần cũng được, không sao cả? Con trai mà và lại mình cũng đâu phải người bình thường, cũng không cần mang áo để chống nắng chống rét gì cả.

Cô gái được khoác chiếc áo lên, ngượng đỏ cả mặt, chưa dám nói gì. Lam Vũ biết còn ở lại nữa là không xong bèn nói:

- Thế nhé, giờ cô nên về đi, tôi cũng phải đi rồi, đi thẳng hướng này là ra thành lớn, có đường mòn, nhiều người đi cho an toàn. - Nói xong cất bước đi luôn.

Nhìn Lam Vũ bước đi, cô gái cũng có suy nghĩ một chút, sau đó cũng đi. Lúc này, đang có một người mang áo trùm màu đen quan sát từ xa mà Lam Vũ không hề biết gì cả, ánh mắt hẳn lúc này có chút không tin, không thú vị chút nào! Sau đó hần lạng lẽ hòa nhập vào rừng cây mà biến mất! Một lúc sau Lam Vũ đứng trước cổng Hoàng Thành, định bước vào thì có tiếng Quỳnh Vô Ưu hô lên:

- A, nhị đệ! Người đi đâu này giờ, bọn ta tìm một chết! Cứ tưởng người đi lạc chứ!

- Ahaha, đệ mà lạc sao? Không bao giờ, xin lỗi đã để mọi người đi tìm! Ta đi đâu bây giờ hả đại ca?

- Vào thành chứ sao! Tiểu cô nương kia tặng chúng ta một căn viện trông khá khá, ngại gì mà không ở! Mà này giờ đệ đi đâu vậy?

- Đệ có đi đâu đâu! Chỉ loanh quanh ngắm cảnh sắc thôi, gặp một chuyện khá kỳ lạ thôi. - Kỳ lạ vốn luôn ấy chứ, tự dưng tại du côn ở nơi này hiền thế, chỉ cần thông nào là chạy hết à? Nhất là Lam Vũ nhận ra mình đang có vấn đề gì đây về thần kinh chẳng?

- Chuyện gì?

- Không có gì đâu! Ta đi thôi, chút chuyện nhỏ thôi mà.

- Ủ, đi. - Tuy có chút nghi hoặc nhưng Quỳnh Vô Ưu không hỏi nữa, dẫn đường đi về căn viện kia.

Trông cũng khá khang trang, cũng có sân có vườn, xem con nhóc "tiểu công tử" này đúng là địa chủ rồi. Vừa về là Lam Vũ chọn phòng rồi đóng cửa lại, bắt đầu nghiên cứu, lấy lý do nghiên cứu một khúc nhạc mới, không muốn phân tâm nên nhờ Quỳnh Vô Ưu chỉ cần mỗi buổi sáng mang cho mình ít đồ ăn thôi, đồ ăn chỉ mang tính "minh họa" cho đỡ bớt nghi ngờ chứ Lam Vũ cũng không cần ăn. Một tháng liền anh ngồi lì trong phòng, tinh thần chìm vào trong hồn giới, đọc hiểu, quyển này còn phức tạp hơn nhiều, nhưng cũng xây dựng trên cơ sở. Không ngờ nó có thể cải thiện khuyết điểm của là hoàn toàn có thể chuyển đổi qua lại giữa dạng tinh thần và dạng vật chất, nghĩa là hoàn toàn tự do đóng mở các giác quan của mình để về trạng thái tinh thần hay trạng thái bình thường, không cần phải làm mất hẳn như.

Đã vậy nó còn thêm nhiều pháp quyết phụ trợ khác nữa, hình như là quyển sách màu đen kia cần nuốt hết tất cả những thuật pháp hay võ kỹ trong ký ức của Hư Không Chủ mà nó cho là có ích, không riêng gì. Trong đó có vài loại như phụ trợ như là ở trang 35 của cuốn sách, có giải thích rằng con người thường không tránh khỏi có người nhút nhát, người dửng dưng, người hiền lành, người hung ác, cũng có người hay sợ hãi lo lắng, không quyết đoán...v.v những tâm tính như thế sẽ hạn chế tương lai của người tu luyện giả, không thể đi tới đỉnh cao được, thuật pháp này giúp người khác phân liệt tính thần mình ra, chia cách những mặt không tốt với mặt tốt, lấy mặt tốt làm tính thần chủ đạo mà không có ảnh hưởng gì đến người tu luyện cả, ví dụ đơn giản là có một người tuy rằng chăm chỉ, cầu tiến nhưng lại thiếu quyết đoán, thuật pháp này giúp người luyện phân chia tính thần thành 2 người khác nhau, cùng ký ức, cùng tư duy nhưng khác nhau về tính cách, một người sẽ chăm chỉ cầu tiến, không do dự, còn người kia thì thiếu quyết đoán, chậm chạp suy nghĩ, tuy nhiên nó sẽ để người có mặt tốt kia chủ đạo, chỉ cần người chủ đạo không cho phép thì người phụ đạo không được phép xuất hiện. Đây là một công pháp mang tính chất thần kỳ, nếu mà xuất hiện ở bất kỳ một tu tiên giới nào cũng gây nên một phen tranh đoạt đẫm máu, vì đôi khi có nhiều người thông minh, thiên tư tuyệt đỉnh nhưng lại thiếu đi sự tự tin, đó cũng là khuyết điểm, nên họ tuyệt đối rất cần thuật pháp này.

Còn thì bị cắn nuốt chuyển hóa thành , bóng tối vốn lạnh lẽo, khắc phục nhược điểm hóa ma của giữ tâm trí bình tĩnh, lạnh lùng nhưng không hiểu sát, không cần lo lắng thay đổi hình dạng khi sử dụng nữa, không còn sợ ánh sáng mặt trời, còn được tăng phúc sức mạnh khi ở trong bóng tối. Kiểm tra thêm thì có rất nhiều thuật hữu dụng, thuật này nằm ở trang 50, tề thật. Thế nhưng thuật pháp võ kỹ Lam Vũ tu luyện trừ ra thì không có cái nào được chọn cả, có nghĩa là đối với quyển sách chúng chỉ là rác rưởi, nó mới không thèm ăn. Xem ra đúng là chỉ là thuật pháp thuộc hàng thấp kém ở thế giới thần thoại kia, may mắn là mình luyện nó đầu tiên và nhiều nhất nên nó mới có thể lấy 10000 thăng 1, cân bằng với mình chả luyện bao giờ. Môn pháp chính của chính là nó dài từ trang 1 đến trang 30 lận, chiếm tới 30 trang là đủ biết nó hùng mạnh thế nào. Chứa đạo lý về thời gian và không gian, hóa thân thể mình thành một hỗn độn thời không, lý giải khá tương tự giống như một cổng thời không vậy và sử dụng năng lực của bóng tối(Hắc Ám), chỉ mô tả ngắn gọn là thiên hạ đệ nhất kỳ công, luyện thành thì vũ trụ hạo hân mặc ta tung hoành, sánh ngang với nó chỉ có của nửa quyển sách 7 màu tách ra từ bản gốc (quyển sách này bị phân ra 2 quyển, một quyển 7 màu của Hỏa Diễm chi Chủ và một quyển màu đen do Hư Không chi chủ dành được) mà thôi, 2 nửa của quyển này như 2 thái cực đối đầu nhau, nửa kia là ánh sáng, nửa mà Lam Vũ giữ lại là bóng tối.

Cuối cùng quyết định tu luyện , vì nơi này là Võ Lâm Cảnh, Lam Vũ biết đi đâu tìm đá lạnh để mà tu luyện đây. Cuối cùng cũng phân tích xong hết quyển sách màu đen, tâm trạng tốt hẳn lên, có hứng liền dành một ngày sáng tác một khúc nhạc epic music theo tưởng tượng của mình cho nó hoành tráng. Rồi mới bước ra khỏi phòng, hehe, vác theo cây vọng nguyệt tinh đi khoe khoang một chút. Ra tới đại sảnh thì thấy tiểu cô nương kia và đại ca mình đang ngồi hàn huyên đánh đàn rất vui, mắt Lam Vũ lóe lên một cái, lẽ nào... Ngay lúc đó tiếng Quỳnh Vô Ưu vang lên:

- Nhị đệ, xong rồi à! Ngươi cũng thật là đam mê âm nhạc nha, ngồi lì trong phòng 2 tháng liền, chưa mọc rễ à?
- Haha, ngồi 10 năm cũng không mọc rễ, ủa mà đây là...là...đại tẩu tương lai hả? - Lam Vũ khó tin hỏi, xem hai người rất vui vẻ a.
- A há há... - Con nhóc kia nghe vậy thì ôm bụng cười toe toét.
- Tẩu cái đầu ngươi, khụ khụ.. không được nói bậy, đây là tam muội, chúng ta mới kết nghĩa.
- Đại caaaaaaaaaaaaaa, là nhị muội. - Con nhóc phản bác.
- Hai người...hai người kết nghĩa không hỏi ý kiến của ta?
- Chuyện này..chuyện này, tam muội cũng là rất thích âm nhạc đấy, muội ấy rất chân thành học hỏi nên cuối cùng đề nghị kết nghĩa nên ta không tiện từ chối.
- Vậy sao? - Nhìn qua con nhóc kia.
- Ừ thì sao, ngươi là tam đệ của ta đấy, mau mau lại đây bái kiến nhị tỷ. - Cô nhóc ra vẻ đàn chị.

Lam Vũ bĩu môi:

- Nếu huynh đã nói vậy thì đệ cũng không ý kiến, nhưng mà nhóc con này phải là cấp dưới của đệ. Tam muội, xin chào! - Quay qua chào.
- Ngươi mới là tam đệ! Dựa vào cái gì ngươi lại lớn hơn ta. - Không phục.
- Vì ta lớn hơn ngươi, cái gì cũng lớn hơn, được chưa! - Lam Vũ cao hơn, tài hơn, tuổi thật cũng lớn hơn nhiều, vì cái gì mà chịu nhỏ hơn nhóc chứ?
- Ngươi chỉ được cái to xác hơn thôi, làm việc thì nhút nhát, thích đùn đẩy, muốn làm sao không tự làm mà mượn tay người khác, ngụy quân tử! Tiểu Tam..
- Ta không biết, ngươi mới là tiểu tam. Ngươi thích nói gì cũng được, thôi ta đi đây! - Ngưng cãi lộn.
- Khoan đã tiểu tam, ngươi chỉ ta về đi, tuy rằng ngươi cái gì cũng không tốt nhưng được một cái là vẽ đẹp, ta công nhận.
- Không chỉ! Ta đi đây! - Không chỉ đấy, làm sao!
- Đồ keo kiệt, thế ngươi muốn thế nào! - Nàng này đương nhiên không bao giờ từ bỏ cơ hội, nàng muốn kết nghĩa một là làm quen với đại ca, 2 là học vẽ, nàng mê vẽ từ nhỏ mà.
- Ta chỉ có thói quen thương yêu chiều chuộng những người nhỏ hơn mình, làm thế nào bây giờ nhỉ? - Than thở một câu.

Chờ một lát không thấy con nhỏ nói nữa, Lam Vũ nhún vai, bước đi. Vừa ra tới cửa thì nhỏ đã gọi í ới:

- Khoan, khoan đã! Chúng ta bàn điều kiện khác. - Lam Vũ vờ không nghe, vẫn đi tiếp “Chơi với anh à? Em còn nhỏ lắm”.
- Khoan..nè.....Nhị ca!!!!!! - Cuối cùng đành dương cò trắng.

Lúc này Lam Vũ mới mỉm cười quay lại:

- Tam muội, muội tên gì? - Với một giọng hiền hòa, ấm áp của kẻ chiến thắng.
- Ta..ta..muội tên Tuyết Tiên Nhan.

- Tốt, sau này rảnh có việc cứ tìm ta, ta sẽ giúp. Giờ ta muốn chơi nhạc với đại ca một tí. - Haha, ca khúc khai hoàn.

Đôi khi thắng trong những cuộc ganh đua nhằm nhĩ vậy cũng vui lắm! Sau đó Quỳnh Vô Ưu đàn vài khúc nhạc, Tuyết Tiên Nhan đứng bên cạnh nghe say đắm, đó mới biết âm nhạc làm say đắm lòng người, nhất là âm thanh phát ra từ cây sáo ngọc của Lam Vũ. Ngày lại qua ngày, tháng qua tháng, cứ ban ngày Lam Vũ tùy tiện thổi vài khúc sáo, đàn vài bản nhạc, chỉ Tuyết Tiên Nhan vẽ vài bức tranh, tối về cần cù niệm chú, tu luyện.

Chớp mắt đã 2 năm trôi qua, thỉnh thoảng Lam Vũ vẫn nhờ Tuyết Tiên Nhan gửi quà với trợ giúp về cho gia đình Đại Ngưu, anh không muốn về đó, tính trước khi đi về gặp Tiểu Kim một lần thôi, anh sợ tình cảm càng sâu thì chia tay sẽ càng buồn đau hơn, chớp mắt thời hạn cũng còn cách ngày đó 3 năm, Lam Vũ mới luyện tới tầng 3 của , tính ra mới cảnh giới Chân Linh ở thế giới 7 màu. Thế nhưng ở thế giới này có lẽ cũng thuộc nhóm người mạnh nhất rồi, cũng hơi chậm, không biết khi nào lên lại được tầng 7 đây, tuy là nhanh hơn xưa nhiều nhưng mà thời hạn còn lại rất ít a. Đang suy ngẫm tính toán thì đột nhiên Tuyết Tiên Nhan chạy xộc vào phòng:

- Này nhĩ ca, hôm nay muội muốn mời huynh và đại ca tới Thi Âm Lâu, uống trà nghe nhạc được chứ, đại ca đồng ý đi rồi. Đi đi nào, mở mang kiếng thức, thể hiện tài năng một chút đi chứ, cứ lặng lẽ hoài, muội chờ ngoài cổng đấy, không ra thì coi chừng. - Mấy năm nay huynh muội bọn họ đã thân thiết hơn nhiều rồi, Lam Vũ và Tuyết Tiên Nhan hầu như ngày nào cũng gặp nhau, còn Quỳnh Vô Ưu thì thỉnh thoảng đi đâu đó thăm bạn bè.

Lam Vũ gật đầu, thôi thì đi chơi một chuyến cũng được! Ngồi suy nghĩ tu luyện hoài cũng nhứt đầu, vô thay một bộ y phục trắng rồi đàng hoàng bước ra cửa, Tuyết Tiên Nhan đã chuẩn bị sẵn kiệu rồi, chỉ cần ngồi lên mà đi thôi, cô nàng là nhị tiểu thư của Tuyết gia, một trong hai gia tộc giàu có nhất cái võ lâm cảnh này, ngang hàng với Dương gia, thế nên từ nhỏ sống như công chúa, ưng gì có nấy. Lam Vũ tuy rằng không thích đi kiệu nhưng cũng hiểu mái tóc của mình nổi bật quá, không muốn nhiều người chú ý, lên kiệu hỏi thì mới biết Quỳnh Vô Ưu có bạn ở đó nên tới từ sớm rồi. Thi Âm Lâu, nhìn bên ngoài cũng khá khang trang, không cầu kỳ, không màu mè, trang trí cũng ưu nhã, thích hợp cho văn nhân uống rượu ngâm thơ, chơi nhạc, kiệu vừa dừng xuống, Tuyết Tiên Nhan kéo Lam Vũ xuống, nhìn quanh một lượt rồi kêu lên:

- A, kia rồi! Nhĩ ca, chúng ta lại chào chủ nhân của Thi Âm Lâu nào, tỷ ấy là tỷ muội tốt của muội đó. - Nói xong kéo đi như xe máy luôn.

- Thiên Thiên tỷ, bên này. - Cô nàng vừa chạy vừa vẫy tay, cứ như con nít ấy, xem tình cảm giữa bọn họ rất tốt.

- Ca, đây là Thiên Thiên tỷ, chủ nhân đa tài của Thi Âm Lâu. - Cô nàng giới cho thiệu Lam Vũ cô gái tên Thiên Thiên kia.

- Tỷ tỷ đây là... - Định giới thiệu Lam Vũ luôn thì cô gái Thiên Thiên kia thốt lên.

- Cừu ca... - Lam Vũ vốn đang chuẩn bị chào hỏi thì ngạc nhiên, nhìn lại cô gái. Á chết, lại gặp rồi...

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Vô Danh Lãng Khách

- A...à, xin..xin chào! - Gật đầu một cái, do hơi bất ngờ nên có ngập ngừng một chút.

- Ờ? Hai người quen nhau à? - Tuyết Tiên Nhan hỏi.

- Không có! Chỉ gặp một lần thôi! Biết mặt nhưng không quen! - Lam Vũ thành thực.

- A! Đúng vậy, Cừu ca là người mà tỷ hay kể với muội ấy. - Nháy mắt với Tuyết Tiên Nhan.

- Hả? Cái này..cái này..à không, sao tỷ lại gọi huynh ca là Cừu ca? Huynh ấy bằng tuổi muội mà? Có gọi cũng nên gọi là Cừu đệ mới đúng. - Tuyết Tiên Nhan giải thích.

Ngay khi nghe như vậy, cô gái kia ngại ngừng đỏ mặt lên nhìn Lam Vũ, ý nàng có lẽ là xác nhận xem Tuyết Tiên Nhan nói đúng không? Nhưng mà không dám mở lời, cố nhìn biểu hiện cảm xúc để phán đoán. Lam Vũ cười xòa:

- Haha, Thiên Thiên cô nương đừng để bụng, thích gọi sao cũng được, nhưng mà ta vẫn thích cô gọi là Cừu ca hơn. - Ca lớn hơn các người, xưng ca là đúng rồi còn gì mà kêu réo.

- Không được! Sao có thể rối loạn tôn ti như vậy được! Huynh nhỏ tuổi hơn tỷ ấy, đừng nói là hai người... - Một cái nhìn ám muội từ Tuyết Tiên Nhan.

- Không phải(Không phải)! Nói bậy(nói bậy)! - Không ngờ Lam Vũ và cô gái tên Thiên Thiên kia cùng đồng thanh, sau đó cả hai nhìn nhau, cô nàng chạm ánh mắt Lam Vũ phát liên ngại quá, quay đi chỗ khác, Lam Vũ thì vẫn bình thường, anh chả có tí suy nghĩ gì không đúng với cô nàng cả nên không việc gì phải ngại.

- Hahaha! Xem ra là duyên phận rồi, sao hai người không thử tiến tới xem nào! Hahaha. - Tuyết Tiên Nhan ôm bụng cười, xem ra cô nhóc này vẫn là trẻ

con chán.

Đúng lúc đó đột nhiên có giọng Quỳnh Vô Ưu chen ngang:

- Ai? Ai tiến tới với nhau vậy hả? Duyên phận gì vậy? - Anh ta mang một bộ y phục màu trắng, tóc cài gọn gàng, tay cầm một cây sáo, dáng đi nho nhã phong độ mà phóng khoáng, không còn bộ dáng vô tư thoải mái như ở nhà nữa, điều này làm hình tượng của anh chàng ngày càng “soái” hơn, này giờ có rất nhiều cô gái để ý anh ta.

- Đại caaaaa! Người lại đây ta kể cái này hay lắm nè! Mau lại đây! - Tiên Nhan vội gọi.

- Đại ca đây! Chuyện gì các người vui về vậy! - Vừa vào trong phòng thấy không có người là anh ta lại một bộ dáng hoạt bát như cũ.

Tuyết Tiên Nhan kéo Quỳnh Vô Ưu lại bắt đầu kể, sau đó lại ôm bụng cười tiếp. Lam Vũ thì nhìn Tuyết Tiên Nhan đang cười rất thoải mái, còn Quỳnh Vô Ưu thì lại chỉ nhìn cô gái tên Thiên Thiên kia, cả hai đồng thời lắc đầu. Sau đó lại nhìn thấy hành động của đối phương, cả hai cũng bật cười:

- Haha! Đúng là huynh đệ đồng tâm, không ai hiểu ta bằng đệ!

- Huynh cũng hiểu ta! Haha! - Nhưng trong lòng Lam Vũ thầm xin lỗi, đại ca à, ta sẽ không ở đây vui đùa cùng các người mãi được, thật đáng tiếc, thẳng đáng buồn.

- Này này, hai người cười cái gì thế. - Tuyết Tiên Nhan quạo.

Quỳnh Vô Ưu xoa đầu cô nhóc:

- Haha, chỉ cho phép muội cười, không cho phép chúng ta cười sao.

Thiên Thiên ở ngoài cuộc nhìn anh em họ vui đùa, cô nàng có cảm giác hơi cô đơn, muốn chen vào nói vài câu mà không đủ can đảm, tuy rằng cô là lâu chủ của một túu lâu chuyên dành cho văn nhân, tài hoa trác tuyệt, giao tiếp với người ngoài cũng không tệ nhưng đối với những thứ quan hệ thân thiết thì rất nhút nhát, nghĩ này nghĩ kia sợ người ta không thích. Lam Vũ nhìn thấy đôi mắt đang do dự của Thiên Thiên thì hiểu ra ngay:

- Thiên Thiên tiểu thư cứ tự nhiên, coi chúng ta như người nhà là được, đừng ngại.

Thiên Thiên ngăn người ra, như đang suy nghĩ về vấn đề gì đó, lẩm bầm:

- Người nhà...người nhà...người nhà...

- Để tiểu thư chê cười rồi, thật ngại quá! Áááááá!!!!!! - Lam Vũ kêu lên một tiếng. Giật cánh tay nhỏ nhắn đang đặt ở hông mình ra:

- Tiểu tam, muội làm gì thế! Đau đấy! - Lam Vũ giờ mạnh mẽ nhưng vẫn là người, vẫn còn cảm xúc, bị néo hông tất nhiên đau rồi.

- Thiên Thiên tỷ là tỷ muội tốt của muội đương nhiên là người nhà rồi, huynh nói thừa! Huynh còn nhớ lời của mình không? Là người một nhà thì không có lý do gì phải khách khí với nhau cả, không được buông những lời khách sáo, nhớ chứ?

- Nhớ! Điều ta nói đương nhiên ta phải nhớ rồi! - Lam Vũ gật gù, đúng là lúc trước con nhóc này cứ hay bày biện, lễ phép cố lấy lòng mình để mình dạy cô nàng vẽ vài bức tranh, mình thấy nếu đã là huynh đệ kết nghĩa thì nên xưng hô tự nhiên một chút, không cần bày vẽ phức tạp, đẹp hết mấy cái vàng bạc châu báu hay quà tặng đi, thích thì nói một tiếng, cái gì ca cũng cho.

- Vậy sao huynh nói tỷ ấy coi chúng ta là người một nhà mà huynh cứ một câu tiểu thư, hai câu tiểu thư. Có phải là tự tát vào mặt mình không hả?

- Ể!! - Lam Vũ chợt nhận ra vấn đề, quay quà nhìn cô nàng Thiên Thiên thì nàng vội đáp:

- Đa tạ Cửu ca, huynh có gọi theo cách nào huynh thích là được, không có vấn đề gì. - Cô nàng cúi đầu, mắt long lanh gần khóc rồi. Trước giờ nàng là một cô gái xinh đẹp, lại tài giỏi, cầm kỳ thi họa đều tinh thông, trai trong Hoàng Thành theo nàng vô số, nhưng vì một số lý do mà nàng chưa từng để ai vào trong mắt cả, mãi hôm nay mới để ý một người, nghe người ta nói coi mình là người một nhà, nàng vui lắm, mà tự dưng Tuyết Tiên Nhan nói một câu làm nàng như trời cao ngã đau, tui thân, cố gắng nói vài câu vớt vát mặt mũi.

Lam Vũ và Quỳnh Vô Ưu đương nhiên nhận ra cô nàng đang ứa nước mắt, mặc dù cuối đầu nhưng cả 2 người đều không phải là người bình thường, Lam Vũ lấy tay gạt đầu, cười khò, quay qua nhìn Quỳnh Vô Ưu cầu cứu, thế nhưng anh ta chỉ nhún vai, coi như việc không liên quan tới mình chỉ búng tay không cái hàm ý bảo dứt khoát đi. Tuyết Tiên Nhan đứng bên cạnh không hiểu mô tê gì hết, hai vị ca ca đang làm gì đó, nàng tuy rất rất thông minh, nhưng chỉ giỏi trong tư duy tính toán, học tập, còn vụ tư duy tình cảm, cảm xúc này nàng cứ như một trang giấy trắng vậy. Lam Vũ mới bước tới đặt tay lên vai Thiên Thiên:

- Muội từ! Đừng thích ca, người thích ca sẽ không có kết quả tốt đẹp. Người thích ca sẽ rất đau khổ, mặc dù trước giờ ca rất cố gắng để người thích ca được hạnh phúc nhưng ca vẫn không làm được, ca rất vô dụng. Ca không muốn muội từ vì thích ca mà phải suy nghĩ nhiều, chúng ta sẽ là người một nhà nhé, là huynh muội một nhà. - Chém ra một đoạn nhẹ nhàng, ngôn tình chút cho nhỏ đỡ sốc, nói đùa, được gái xinh thích Lam Vũ cũng vui lắm, nhưng mà mình đã có người yêu, nếu người yêu mình là người thế giới này thì không sao, có thể chấp nhận một chồng mà 2 3 vợ, nhưng mà Mỹ Hương là người ở Trái Đất, cô ấy chắc chắn sẽ không đồng ý, thêm vào Lam Vũ cũng là người Trái Đất mặc dù đã tiếp xúc và thừa nhận nhưng vẫn chưa thích ứng với cái chế độ vợ chồng nơi này lắm, thêm nữa mình còn sắp rồi đi, chẳng lẽ để người ta ở lại đây ngóng chờ à hay gần đi rồi chia tay, Lam Vũ không phải loại

người như thế, biết trước kết cục không tốt thì đừng bắt đầu.

Cả Quỳnh Vô Ưu và Tuyết Tiên Nhan đều bất ngờ, không ngờ Lam Vũ nói thẳng ra như thế, người ta còn chưa biểu hiện mà đã nói người ta thích mình, đó không phải là quá ảo tưởng sao, ít nhất để người ta thừa nhận cái đã chứ, làm vậy sao được, chắc chắn người ta sẽ không thừa nhận. Đúng như mọi người nghĩ, Thiên Thiên tự dung nổi đó:

- Này! Nể người cứu ta một lần, người là nhị ca của muội muội thân thiết của ta nên ta mới cố gắng thân thiện với người! Không ngờ người ảo tưởng, tự cho mình là đúng, ai thèm thích người chứ! Đúng là đồ mặt dày, ta ghét người, không muốn thấy mặt người nữa, cút đi! Cút! - Cô nàng phản ứng dữ dội, miệng đuổi Lam Vũ đi nhưng vừa nói xong đã tự mình đá cửa chạy đi mất.

Còn 3 huynh muội ở trong phòng ngơ ngác, dữ dội thật, Tuyết Tiên Nhan lại nhéo Lam Vũ:

- Nhị caaaaa! Người nói những nói cuối gì thế, còn không mau đuổi đi xin lỗi Thiên Thiên tý đi, từ lúc đại tỷ ta đi mất thì ta chỉ còn một vị tỷ tỷ này nữa thôi! Người... - Cô nhóc cũng khóc, nàng sợ người tỷ tỷ này vì Lam Vũ mà xa lánh mình. Đang gào thì Quỳnh Vô Ưu giữ nàng lại:

- Muội đừng lo! Không có chuyện gì đâu! Còn đệ, làm thế ớn chứ? Có thể bị ghét đấy.

- Bị ghét càng tốt! Đệ không muốn có lỗi với cô ấy, cũng không muốn làm tổn thương Thiên Thiên! Dù sao mọi thứ cũng chưa bắt đầu, đệ nghĩ cô ấy chỉ nhất thời cảm động thôi. - Định nói là do mình cứu cô nàng một lần nên có thể cô nàng say nắng từ lúc ấy, mà nhận ra mình không thể nói như vậy được, mình đã nói với đại ca là chưa bao giờ học võ công, mình cứu cô nàng ra bằng gì? Chẳng lẽ khai ra dùng tiên thuật đánh à. Mình không muốn lừa dối đại ca, mình cũng không muốn vì một lý do ắt ơ mà anh em nghi ngờ lẫn nhau.

- Cũng được! Aizz, thật đáng tiếc, Thiên Thiên cô nương là một cô gái tốt, lại xinh đẹp giỏi giang...Đệ mau đuổi theo đi, cô ấy mà có chuyện gì thì ta và tam muội không tha cho đệ đâu. - Đây là giang hồ, không giống như Trái Đất có luật pháp bảo vệ, nơi đây chẳng có luật pháp gì cả, trừ môn quy của các môn phái và học viện thôi, để một cô gái chân yếu tay mềm lại đang hoảng loạn chạy một mình ngoài đường là rất nguy hiểm.

- Được! - Lam Vũ chạy theo, ban đầu chạy với tốc độ của người bình thường, sau khi ra khỏi căn phòng 20m, Lam Vũ kích hoạt do dung hợp với nên giờ nó có cả khả năng phóng thích tinh thần ra khắp nơi, bao quanh mình bán kính 50km. Mọi vật nằm trong bán kính đó đều trong tầm nhìn của Lam Vũ.

Sau khi Lam Vũ chạy đi, Quỳnh Vô Ưu mới trấn định Tuyết Tiên Nhan:

- Muội đừng lo! Thiên Thiên tỷ của muội nhất định an toàn, vài ngày nữa cô nàng cũng trở lại bình thường thôi! Nhị đệ cũng có lý do của đệ ấy, muội không nên nghĩ nhiều. - Được Quỳnh Vô Ưu ôm vào lòng an ủi, Tuyết Tiên Nhan tự nhiên không thấy buồn nữa.

Chỉ một giây Lam Vũ đã xác định được vị trí của Thiên Thiên, cô nàng hình như đang chạy không có phương hướng gì cả, cứ cầm đầu mà phóng. Lam Vũ nghĩ một phút, quyết định tìm một chỗ nào đó khuất người chuyển lại trạng thái 1, chính là con người thật của Lam Vũ. Dù sao mình cũng là nguyên nhân, không thể cứ để cái mái tóc trắng với khuôn mặt này đuổi theo được, như vậy dễ gây cho Thiên Thiên hiểu lầm, không khéo cô nàng cho là mình cũng thích cô nàng, khiến cô nàng có hi vọng thì toi. Đây là lần đầu tiên Lam Vũ vận dụng trong thực tế, anh hít một hơi thật sâu, rồi theo pháp quyết vận chuyển không gian xung quanh mình tạo nên một vùng hư vô tối tăm mờ ảo nâng đỡ thân mình lên cao và bắt đầu bayyyyy. Tốc độ rất nhanh, chỉ 3 giây là ở trên đầu Thiên Thiên rồi, mà Lam Vũ chỉ mới bay lần đầu nên không dám dùng hết tốc độ, chỉ lưng chừng thôi mà đã thế rồi. Cảm giác bay lượn giữa bầu trời thật thích, cảm giác nắm giữ sức mạnh thật thích, mãi đắm chìm trong cảm giác bay lượn Lam Vũ bay mòng mòng trên trời, lượn lên 9 tầng mây rồi lại rơi tự do xuống, cách mặt đất 30m thì lại bay lên, chơi thật vui, phải chi ngày xưa bạn bè mình cũng có trò chơi thế này nhỉ, nhắc tới bạn bè lại thấy lòng nặng trĩu rồi, tuy rằng ở nơi đây Lam Vũ có anh em, nhưng đó không phải là bạn bè đúng nghĩa như ngày Lam Vũ đi học, cả bọn tụ tập quán nét, gào thét la ó, đuổi bắt, kéo nhau đi tia gái, mặc dù bây giờ nghĩ lại thấy trẻ trâu vãi ra, nhưng lúc đó mới chính là lúc mình vui nhất, thoải mái nhất, hoàn toàn không để tâm chuyện gì cả, có lẽ khi hết thời học sinh thì những sự vô tư, vô ưu ấy cũng qua theo, niềm vui của con người ngày càng không được như xưa.

Bây giờ tuy là anh em tin tưởng lẫn nhau, cái gì cũng có thể chia sẻ nhưng ai nấy đều có bí mật trong lòng mình và người nơi đây ai cũng tập làm người lớn từ nhỏ, không thể chơi đùa với nhau như những đứa trẻ được, họ chỉ có thể uống rượu nói chuyện nhân sinh, nào là thi thố, nào là giang hồ, thật là chán ngắt. Trẻ con nơi này cũng sớm được gia đình tiêm nhiễm tư tưởng đội trời đạp đất từ nhỏ, con gái thì được dạy dỗ nghiêm ngặt, nào là khuê phòng, nào là học tập, nào là tam tòng tứ đức, không được quyền làm những điều quá cao thượng, chúng chỉ dành cho con trai. Thế nên Tuyết Tiên Nhan từ nhỏ đã được gia đình hướng đạo cho đi học những cái yếu diệu thực nữ, học đàn, học họa, học nấu ăn...v.v. còn vụ giả trai để ra oai thì do cô nàng muốn bắt trước chị mình thôi, nghe nói chị cô nàng từ nhỏ thông minh tuyệt đỉnh, quyết không cam lòng chịu thua bất cứ ai, lúc nào cũng nung nấu tư tưởng nắm cả thiên hạ vào tay, một mình làm chủ, không có một chút nữ nhi yếu đuối nào cả. Đang mãi mê bay lượn nhưng Lam Vũ vẫn để tinh thần của mình quan sát Thiên Thiên, nghe được cô nàng thầm khóc:

- Huhu, lạc đường rồi! Hức, tên khốn kiếp, ai cần người nói thẳng như vậy chứ, không thể nói riêng với ta hay sao? Giờ mặt mũi đâu mà về gặp mọi người nữa, sao hán biết được nhỉ, hay do Tiên Nhan kể cho hán. Hán là nhị ca kết nghĩa của Tiên Nhan, mình không muốn gặp lại hán nữa chẳng lẽ không gặp Tiên Nhan nữa sao? huhu... - Khóc đã rồi lại than lạc đường, cô gái này thật là, cầm đầu chạy đến nỗi giờ không biết mình đang ở đâu. Lam Vũ ở trên không vẫn theo dõi, nhưng không xuống giúp, để cô nàng chịu khổ tí đã, để cho chừa lần sau có giận ai cũng không nên chạy điên cuồng như vậy chứ, lần này may mắn có mình lần sau thì có ai?

..... Huhu, đôi quá! Mọi người ơi....ta biết lỗi rồi...huhu, tối quá...huhu, lạnh quá.....huhu, tối thôi à, có ai không..... Tối rồi tối khuya hán, cô nàng than khóc không biết bao nhiêu lần, Lam Vũ ở trên không cười rất khoái chí, xem ra đây là lần đầu tiên cô nàng chịu khổ a, con gái có những mặt yếu đuối rất dễ thương đấy! Mặc dù không yêu nhưng ai cấm không được làm bạn đúng không, Lam Vũ mới không nhỏ nhen như vậy. Lam Vũ ngừng cười, tìm trong bán kính tinh thần của mình, dùng lực tinh thần mê hoặc một con thỏ trắng để nó vô thức chạy tới chỗ Thiên Thiên, cô nàng đang than đói, mình đành tiễn cho bữa ăn tối vậy. Con thỏ trắng chạy tới Thiên Thiên, nhưng trong tối nên cô nàng không nhìn thấy vật gì đang sột soạt chạy về hướng mình,

nhất thời hoảng sợ quá bỏ chạy, Lam Vũ lấy tay đập mặt:

- Vậy cũng được sao trời? Lỗi quá, lỗi quá, đành kiên trì vậy, chỉ cần chạy lại gần cô nàng thấy rõ rồi làm thịt nó là được. - Thế là Lam Vũ tiếp tục điều khiển con thỏ đuổi theo Thiên Thiên.

Thiên Thiên nghe thấy con vật kia vẫn đuổi theo mình, sợ quá khóc lên:

- Đứng, đừng đuổi theo ta nữa mà, ta ăn không ngon đâu, ta toàn xương thôi, không có thịt đâu, á á á. Ai cứu với, cứu ta với, oaaaa.....oaaa. - Hình như lại càng sợ hơn, có lẽ lúc nhỏ cô nàng hay được mẹ kể trong rừng sâu có rất nhiều thú dữ, thích ăn thịt người.

Quá bất lực, hình như lúc hoảng sợ cô nàng này chạy còn nhanh hơn thỏ, Lam Vũ đành dùng tinh thần lực nắm lấy con thỏ, ném vào cô nàng luôn cho mau. Đang chạy tự nhiên thấy con vật kia đã bay trúng lưng mình cô nàng sợ quá, tưởng nó vỗ trúng mình nên té ngã, Lam Vũ ngay lập tức để con thỏ rơi xuống trước Thiên Thiên, để nó đỡ cho cô nàng luôn. *Chít* một tiếng, con thỏ kêu đau, may mắn Thiên Thiên rất nhẹ, cao chừng 1m6 mà chỉ có 45kg, nên con thỏ không chết hay chấn thương được, chỉ đau thôi. Cô nàng thấy có cái gì đó mềm mềm đỡ mình thì ôm lên mới biết đó là một con thỏ trắng, hết luôn cả sợ hãi, Lam Vũ mới gạt đầu thỏ phào, cũng bật cười. Tưởng đâu cô nàng sẽ làm thịt con thỏ ăn cho đỡ đói ai ngờ, nàng ôm con thỏ vào lòng:

- Xin lỗi người, là do tỷ tỷ không tốt, tỷ tỷ sợ, tỷ tỷ tưởng có dã thú đuổi theo nên mới làm người đau, đừng sợ đừng sợ, sau này đi theo tỷ tỷ, tỷ tỷ cho người ăn cho người mặc nhé, đáng yêu quá. - Nâng niu con thỏ trắng.

Lam Vũ suýt nữa té từ trên không xuống:

- Cái gì? Không ăn sao? Dễ thương nữa chứ. Ôi thiên tính của con gái, yêu thích động vật nhỏ bé đáng yêu, sao mình lại quên mất điều này nhỉ, ngày xưa ở nhà mà mình cũng có nuôi mấy con mèo con, ba thấy nó ỉa bậy ghét quá muốn quăng nó đi thì má lại không cho, hai người cãi nhau, cuối cùng cũng do Lam Vũ với em anh ủng hộ ba thắng, vì hai anh em cũng không có sở thích nuôi thú vật tí nào, nhưng má không quăng con mèo đi mà cho người khác, đủ để thấy họ không nỡ làm tổn thương những con vật bé nhỏ cute thế này. Thế là Lam Vũ đành phải kiếm một con khác, lần này là một con gà xấu xí, ai ngờ màn đuổi chạy tiếp tục xảy ra, lần này là một con gà trụi lông đuổi một cô gái và con thỏ. Lam Vũ đang muốn kết thúc màn này thì chợt thấy buồn cười quá nên thôi, cứ để nàng chạy cho khiếp, công nhận chọc con gái thích thật, nhất là mấy đứa con gái dễ thương, giờ anh mới hiểu vì sao lúc trước đi học cấp 3 thỉnh thoảng mấy thằng lớp kéo bè nhau chọc ghẹo mấy đứa con gái trong lớp, lúc đấy mình không tham gia nên thấy nó nhảm với lại hơi lầy, giờ chơi rồi mới biết vui nha, trong cả khu rừng rậm này mình nằm trong lòng bàn tay rồi, cô nàng sẽ không bị bất cứ tổn thương nào cả, vậy sao không chơi một phen, mình sẽ tập cho cô nàng dũng cảm hơn, kiên định hơn, thích nghi tốt hơn quan trọng là xua đi những ám ức, tui lòng mà cô nàng đang mang. Đang vui vẻ tự sướng thì tự dưng con gà của mình chết queo, nằm thẳng cứng, vui mừng vì tưởng đâu cô nàng đã có đủ can đảm giết gà làm thịt ăn ai ngờ tự dưng đâu ra một đám dân giang hồ xuất hiện, đao kiếm đầy đủ. Lam Vũ thấy bọn nó đang tiếp cận Thiên Thiên đang sợ núp sau gốc cây thì nở một nụ cười hiểm:

- Đây rồi, cơ hội để ta gỡ lại tiếc nuối 2 năm trước. - Lam Vũ không nói gì nữa, xung quanh anh xuất hiện một làn khói đen rồi một số nhanh chóng tụ hợp lên mặt Lam Vũ, tạo thành một chiếc mặt nạ cười đen thui, số còn lại bao phủ quanh người Lam Vũ tạo thành một chiếc áo choàng đen rách nát. Đây là Lam Vũ cố ý để nó rách nát như vậy để thể hiện tính hoài cổ, giả đời một chút, nhìn nó tang thương, phong trần hơn, người ngoài nhìn vào liền cho rằng đây là một người có thể vượt qua mọi khó khăn.

Nghe thấy động vật đang tiến về biết nói, ra là con người, nên Thiên Thiên mới thò phào một hơi rồi chạy ra chào hỏi:

- Chào các vị! Ta buổi chiều đi hái thuốc chẳng may bị lạc trong rừng, quý vị có thể giúp ta về Hoàng Thành không? Ta là Phương Thanh Thiên, chủ nhân của Thi Âm Lâu, nếu trở về được ta nhất định hậu tạ chur vị.

Định lại hỏi chuyện thì nghe đối phương báo danh, toán người giang hồ này liền thì thầm với nhau trao đổi cái gì đó, sau đó cười xòa:

- Được, cô đi theo chúng ta! Nhất định phải hậu tạ đấy! - Một người đại diện nói.

- Được, ngàn lượng hoàng kim nhé. - Cô nàng ra giá trước.

- Tốt, mời. - Chúng trả lời.

Mặc dù chúng trả lời rất bình thường nhưng Lam Vũ nghe được tiếng tim bọn hắn đập nhanh hơn, nhìn thấy đôi mắt chúng có dao động tham lam, biểu cảm thì vui mừng, nhưng mà không có vẻ gì là vì một ngàn lượng vàng kia cả, hẳn là vì một thứ khác. Thiên Thiên định ôm thỏ trắng bước theo bọn chúng thì Lam Vũ tự dưng xuất hiện trước mặt cô, trở về lại giọng gốc của mình năm xưa:

- Cô nương tránh qua một bên, ta muốn chơi một tí..

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Vô Danh vs Tuyệt bá

- Vị bằng hữu này, ngươi muốn làm gì vậy? Chúng ta chỉ muốn đưa cô gái này về nhà mà thôi, không hề có ác ý đâu. - Một tên đưa kiếm ra phía trước chắt vẩn.

Bọn phía sau thì biết điều, lui một bước, im lặng. Lam Vũ đã quá quen với thể loại nguy quân tử này, dù là truyện hay đời thường anh cũng gặp qua rồi với lục mục đích hôm nay là vui chơi, không phải là nói chuyện đạo nghĩa giang hồ với lũ này, sẵn ống tay áo lên đưa nắm đấm ra trước mặt bọn chúng:

- Các vị, vui chơi tận hứng nào, tới đi. Các vị có 10s để lên, không lên ta sẽ lên, nhưng mà...chủ động thì vẫn có tinh thần hơn đứng không? - Lam Vũ nghĩ rằng đây là một bữa thử nghiệm xem mình có bị mất kiểm soát nữa hay không, nên muốn dùng lời lẽ kiêu khinh bi để chọc giận bọn chúng ra tay giết mình, như vậy lỡ có mất kiểm soát cũng không trách mình được, vấn đề là vẫn không hiểu tại sao mình lại mất kiểm soát, lúc mất kiểm soát mình cũng không có cảm giác gì lạ, đến khi bình tĩnh rồi mới nhận ra mình vừa hành động kỳ quặc.

- Ngươi...ngươi tưởng bọn ta sợ ngươi? - Vâng, cá liên cắn câu, à mà cũng không phải nói là bọn chúng cắn câu, cũng giống Lam Vũ, bọn nguy quân tử này cần lý do mới có thể xuất thủ đánh người trước mặt người khác được, vậy nên bọn hắn đang chờ câu nói “bắt kính” với người khác của Lam Vũ, vừa hay Lam Vũ thỏa mãn chúng.

Bọn chúng có hai người rút kiếm xông lên, Lam Vũ không muốn giết bọn chúng nên anh không sử dụng năng lực của tu tiên giả, anh chỉ thủ thế theo kiểu võ karate truyền thống. Gã cầm kiếm mỏng như tờ giấy lao lên định chém ngang người, Lam Vũ chỉ lui một bước, vừa đứng vượt qua tầm quét của kiếm, sau đó ngay lập tức trả cho đối phương 1 đấm ngay bụng, vừa đấm trả thì kẻ còn lại đã vung thanh kiếm khá dài của hắn. Bàn tay Lam Vũ nắm chặt lại, để lộ ra ngón giữa tạo thành hình cái giống khi cốc đầu người khác, anh cốc mạnh vào sống kiếm của hắn, làm hắn đánh rơi thanh kiếm, đá một cước ngay chân làm hắn ngã lăn ra đất.

Bọn hắn cùng lắm chỉ bị đánh gãy xương, có thể khôi phục lại, cảm thấy bọn này chẳng có chút thú vị gì, Lam Vũ đành phải chủ động, trái một đá, phải một đấm, ở giữa một chưởng. Ba người như 3 con cừu non không có lực chống trả đã nằm gọn dưới đất, anh cũng không thấy mình hành động kỳ lạ, cũng không thấy cảm giác hưng phấn hay kích thích tí nào. Chẳng lẽ ngẫu nhiên nó mới hiện ra nhỉ?

=====Cùng lúc đó ở nhà=====

- Đại ca, ngươi có nghĩ bọn họ có chuyện gì không? Đêm khuya rồi mà chưa về. Nhất là Thiên Thiên tỷ trước giờ chưa bao giờ rời khỏi nhà lúc trời tối cả. - Tuyết Tiên Nhan lo lắng đi qua đi lại hỏi.

- Không có chuyện gì đâu, mọi người đừng lo lắng quá, nếu tới nửa đêm mà họ chưa về, ta sẽ đi tìm, bọn họ là người bình thường, chạy đâu xa được chứ. Đừng lo lắng. - Tuy nói vậy nhưng Vô Ưu cũng lo lắng cho hai người kia lắm, nhưng không hiểu sao trong lòng anh lại nghĩ rằng nhị đệ nhất định không có chuyện gì xảy ra.

- Dạ! Bọn họ ra ngoài cả ngày rồi chắc đói lắm, để mọi người nấu thức ăn trước đã. - Con gái lúc nào cũng nghĩ chu đáo hơn con trai về khoản chăm sóc nhà.

Đúng lúc đó có một gia nhân Tuyết phủ chạy vào quỳ xuống báo:

- Tiểu thư!

Tuyết Tiên Nhan khôi phục lại bộ dáng chủ tử, không còn lo lắng nữa:

- Chuyện gì?

- Lão gia dặn tiểu thư ngày mai có Tây Hoa đại hiệp giá lâm, có dẫn theo một vị công tử, người muốn tiểu thư sáng sớm mai hồi phủ. Ngài có dặn thêm là ngài có nghe nói tiểu thư có 2 vị ca ca kết nghĩa, ngài rất muốn gặp, hi vọng tiểu thư có thể dẫn theo 2 vị công tử cùng về.

- Cha ta à? Được, về báo lại với cha ta mai ta sẽ dẫn 2 vị ca ca tới.

Tuyết Tiên Nhan suy nghĩ một chút rồi nói với Quỳnh Vô Ưu:

- Đại ca! Ngày mai ngươi đi với ta chứ?

- Hm? Không phải mai nhà mọi người tiếp đại hiệp nào đó sao. Ta tới thì làm gì?

- Chắc chắn tên tiểu tử con lão muốn tới đây đánh chủ ý tới mọi người, mọi người không thích những tên bất tài như thế, cái gì cũng nhờ trưởng bối, huynh đi nhé? Mọi người rủ thêm nhị ca nữa. Cha mọi người cũng muốn gặp hai người nữa.. - Về mặt tội nghiệp cầu xin.

Trầm ngâm một lúc rồi Quỳnh Vô Ưu cũng gật đầu:

- Ừm, vậy mai đi thì báo ta. - Anh không thích giang hồ ồn ào thị phi một chút nào nhưng mà vì tam mọi người đành phải ráng vậy.

=====Bên khu rừng tăm tối=====

- Chán phèo! Chẳng có gì thách thức cả, các ngươi cứ.. - Mặc dù anh đã không sử dụng bất cứ năng lực đặc biệt nào rồi nhưng mà vẫn còn khả năng quan sát phán đoán nhạy cảm của người tu thần mà không thể ẩn được, nên mặc dù anh chỉ sử dụng võ đường phổ biến đại cũng đánh vỡ mồm bọn kia ra rồi, đang nói thì bị cắt ngang.

- Mày..mày cắt xa ra cho ta! Nếu không..nếu không ta sẽ giết con ả này. - Đằng sau Lam Vũ đã có kẻ không chiến mà lên lút bắt Thiên Thiên với thanh kiếm đang kề cổ cô ấy.

Không giống như tưởng tượng của gã, hoặc là tên kia là kẻ vô nhân tính vô tình đi ngang qua đây, gã sẽ chọc giận hắn, hắn bắt chấp tính mạng của cô gái kia tiền 2 người lên bằng một lúc luôn(die). Hoặc nếu may mắn thì tên kia có thể là người quen của con ả này hoặc ít nhất hắn cũng là một người hiệp nghĩa, mình sẽ lợi dụng được cơ hội này chạy thoát. Hắn chỉ thấy Lam Vũ từ từ quay đầu lại, hắn không biết rõ đằng sau chiếc mặt nạ đen tối kia là cảm xúc gì, nhưng hắn có cảm giác hình như mình đã chọc vào một tổ ong rồi thì phải. Đúng như hắn cảm nhận, lúc này Lam Vũ đang rất tức giận, anh ghét nhất là những kẻ dùng người khác để uy hiếp mình, dù có quen hay không.

Có lẽ là ảnh hưởng trong các bộ phim truyền hiện đại mà mình hay coi trước kia, khi nhân vật chính sắp hoàn thành một cái gì đó quan trọng của đời mình thì chắc chắn có đối thủ của anh ta xuất hiện và lấy người thân(bạn bè, vợ, con chẳng hạn) của anh ta ra đe dọa để anh ta phải từ bỏ việc mình sắp hoàn thành, rồi cuối cùng anh ta đã mất đi thứ mình cố gắng làm bấy lâu nay nhwung bù lại anh ta nhận được tình cảm sâu sắc hơn từ người mình cứu được, âu đó cũng là quy luật bù trừ, thể hiện được sự gay cấn của bộ phim truyền mà còn thể hiện rằng đời không có chuyện gì là hoàn hảo. Nhưng mà những lúc như thế Lam Vũ ức chế lắm, ức thay nhân vật chính cơ, đôi khi anh còn nguyên rủa lũ phản diện nữa. Thế nên giờ anh cực kỳ ghét bị những thứ thế này.

- Mày vừa từ chối quyền được sống rồi đấy. - Anh tự dưng nói bằng một câu tiếng việt, khiến tên kia không hiểu gì hết nên vẫn tiếp tục đe dọa.

- Nếu ngươi không chịu thì... - Hắn vừa nói vừa đưa thanh kiếm gần cổ Thiên Thiên hơn, cô gái thì sợ quá nhắm tịt mắt rồi, nước mắt dàn dụa nhưng không khóc nên lời. Chưa kịp buông hết lời đe dọa thì Thiên Thiên ngã xuống đất, còn hắn nhận ra hắn đang bay trên không, à không phải, là bị người túm cổ lên mới đúng.

Nhìn xuống mặt đất cách mình 30m, hắn phát hoảng:

- Áaaaaaaaaaaaaaaaaa.

- Sợ không? - Lam Vũ hỏi hắn.

Do bị bóp chặt cổ nên hắn không nói được một lời chỉ có thể gật đầu, Lam Vũ lại tiếp:

- Vậy ngươi có biết cô gái dưới kia lúc này cũng sợ không? Lần sau có sống lại kiếp khác thì nên nhớ hãy nghĩ về cảm nhận của những người yếu đuối trước khi ngươi bắt nạt nhé.

Nói xong Lam Vũ dùng cả lực tinh thần của mình đánh ra một chưởng làm tên kia biến thành tro bụi ngay lập tức. Nhẹ nhàng không vương lại chút máu bản nào. Móng tay anh mọc dài ra 10cm, phát tay một cái lực tinh thần của trào ra tạo ra một đường rãnh dài 3km dẫn tới Hoàng Thành. Rồi nói to:

- Cô gái, đi theo rãnh này cô sẽ về lại được nhà.

Xong lại dùng tinh thần cảm ứng phụ cận bán kính 50km xung quanh, rồi nắm chặt tay thở dài:

- Trong tầm nhìn lại không có đối thủ, toàn là những kẻ yếu kém, thật đáng tiếc! Ta cần đối thủ để có thể thăng tâng 4. - Biến mất giữa khoảng trời.

Sau khi Lam Vũ biến mất 15 phút thì Thiên Thiên mới hoàn hồn, nín khóc. Cô đang đắn đo không biết có nên nghe theo lời của gã đeo mặt nạ kia không? Nhưng mình đâu còn lựa chọn nào khác, cô đành lúi thủi đi theo con đường mà Lam Vũ đã vẽ ra, 5 người đang ngất thì vẫn ngất, khi tỉnh dậy chúng vẫn không biết tối qua đã xảy ra chuyện gì. Đi được nửa đoạn đường thì Thiên Thiên gặp Quỳnh Vô Ưu, anh ta hỏi:

- Cô nương, cô có sao không? Nhị đệ ta đâu?

- Ta không biết, ta không có gặp hắn. - Rồi vô thức tiến về phía trước, trong ngực vẫn đang ôm con thỏ, chuyện tối đã kích rất lớn đến tinh thần của Thiên Thiên, y như con nít vừa nhìn thấy quái vật vậy.

Quỳnh Vô Ưu thấy vậy liền biết trong rừng đã xảy ra chuyện rồi, có thể bây giờ tinh thần cô gái chưa ổn định nên anh có hỏi cũng không hỏi được gì, đành về đợi tam muội hỏi vậy, không biết nhị đệ đã đi đâu rồi. Đi tới hết vết rãnh tức là dừng ở cổng thành thì Thiên Thiên dừng lại, không đi tiếp nữa, bây giờ cô chỉ là hành động vô thức thôi, nên lúc vết rãnh vừa hết cơ thể không biết có nên đi tiếp hay không. Quỳnh Vô Ưu chờ 5 phút vẫn thấy cô nương kia đứng im không nhúc nhích, dường như không có ý định đi vào thành thì mới mạnh dạn hỏi:

- Thiên Thiên cô nương, chúng ta vào thành thôi, tam muội của ta rất lo lắng cho ngươi đây. Thiên Thiên cô nương. - gọi mà thấy hình như đối phương không để ý tới mình.

Anh mới bắt đầu tiến sát lại tai Thiên Thiên, gào:

- Thiên Thiên cô nươngoooooooooooooooooooo.

Quả nhiên Thiên Thiên giật mình tỉnh lại:

- Hà? Ngươi là đại ca của tiểu Tuyết phải không? Sao ngươi hét trước mặt ta thế?

- Hà? Cái gì? Cô gọi nhị đệ ta là Cửu ca mà sao lại gọi ta như thế. Mà sao cô không đi tiếp, về nhà thôi, tiểu tam lo cho cô lắm đấy.

- À..ừ. - Rồi ôm con thỏ trắng đi vào thành, Quỳnh Vô Ưu đi theo.

Trong lúc đó thì Lam Vũ vẫn bay lượn trên bầu trời tìm kiếm đối thủ.....

=====Trở về căn nhà của 3 anh em=====

Quỳnh Vô Ưu sau khi đưa Thiên Thiên về nhà của mình thì kiếm một chiếc ghế ngồi bên cạnh, quyết không tham gia vào cuộc nói chuyện của các cô gái, anh ta vẫn có cảm giác Lam Vũ không vấn đề gì nên không đi tìm. Tuyết Tiên Nhan thì được giao nhiệm vụ chăm sóc cho bà chị vừa mới hoàn hồn, cùng hỏi về tung tích của nhị ca:

- Thiên Thiên tỷ tỷ, tỷ thật sự không sao chứ? Sao lại lạc trong rừng thế? - Sau khi bảo hạ nhân mang thức ăn lên thì mới bắt đầu hỏi.

- Ta..ta không sao, cũng không biết gì cả, ta mãi chạy, lạc lúc nào không biết. - Đang đói nên cô gái Thiên Thiên này ăn rất nhanh.

- Thế..thế tỷ có thấy nhị ca của ta đâu không? Huynh ấy chạy theo tỷ mà?

- Không, ta không thấy hấn đâu cả, có lẽ hấn lạc rồi cũng nên, hoặc đi chơi rồi, hấn lớn rồi, lại là nam tử, muội sợ cái gì.

- Muội không lo về điều ấy, nhưng mà giang hồ hiểm ác, ai biết được chuyện gì xảy ra. - Nghe vậy thì Tuyết Tiên Nhan bắt đầu hơi lo.

- Ừm.ừm.ngoàm - Thiên Thiên vẫn cố nhai bánh bao, dù sao đây cũng là nhà của chị em thân thiết nên cô nàng không ngại gì cả, không cần giữ hình tượng thực nữ...mà quên có một anh chàng đang ngồi bên cạnh.

- Ôi! - Tuyết Tiên Nhan lau mồ hôi trán, bó tay rồi, thôi đợi bà ăn xong rồi mình với đại ca đi tìm vậy.

Cuối cùng cũng ăn xong, Thiên Thiên thổi một hơi:

- No rồi! Tí nữa lúc này ta đói chết mất.

- Thiên Thiên cô nương, vậy lúc này trong rừng ngươi gặp những gì? - Chờ Thiên Thiên ăn xong Quỳnh Vô Ưu mới hỏi.

- À đúng rồi, sao quần áo tỷ bị rách vậy, người cũng rất bẩn. - Giờ Tuyết Tiên Nhan mới đề ý.

- Hìhì! Nói ra thì ngại, ta chính là bị bé con này đuổi chạy mà té đây. - Thiên Thiên đưa con thỏ ra trước mặt.

- Trời ạ! Tưởng gì. - Tuyết Tiên nhan cảm thán.

- Chỉ vậy thôi sao! Ta thấy bộ dạng của cô lúc ta gặp được rất sợ hãi, vừa mới khóc xong, vì sao thế? Chẳng lẽ vì con thỏ nhỏ này? - Anh vẫn không tin một cô gái vì con thỏ cô ta đang ôm mà sợ hãi đến như vậy.

- À không phải, ta có gặp một nhóm người. Ta nhờ bọn chúng đưa ta về thành.

- Hm? Người? Bọn chúng có làm gì tỷ không?

- Không có! Chúng nhận lời giúp ta về nhà với 1000 lượng vàng. Thế nhưng chưa kịp dẫn ta đi bọn hấn gặp một gã quái đản, hình như gã giết hết bọn chúng rồi.

- Gã quái đản? - Không ngờ Tuyết Tiên Nhan và Quỳnh Vô Ưu cùng đồng thanh.

- Ừm! Gã đó cả người mang áo choàng màu đen, đeo mặt nạ. À mà không biết đó có phải là người không nữa.

- Không phải người? - Cả 2 người lại đồng thanh.

- Ừ, gã ta có thể bay. Gã có thể lơ lửng giữa không trung nữa nên ta mới nói có thể không phải người, người làm sao có thể bay chứ, ta có nghe nói người trong giang hồ biết khinh công, có thể nhảy cao, xa cũng có thể làm mình rơi xuống chậm hơn, có thể đứng trên đầu ngọn cỏ nhưng hấn ta hoàn toàn lơ lửng giữa không trung.

- Hà? Vậy gã dùng vũ khí gì? - Lần này cả 2 người vẫn đồng thanh.

- À nhắc tới vũ khí ta mới khẳng định hấn chắc chắn không phải là người rồi, có thể là yêu quái hoặc thần tiên đấy. Hấn dùng tay và chân của mình thôi, nhưng..nhưng cái đường rãnh như kiếm chém kéo từ rừng vào thành là do một..một cái phát tay của hấn, hấn bảo ta đi theo đường rãnh hấn tạo ra thì sẽ về đến nhà. Hai người dừng tìm hiểu nhiều nhé. Có khi hấn vẫn ở đâu đây quan sát chúng ta, nếu như làm hấn không vừa lòng thì không xong đâu.

Lần này thì Quỳnh Vô Ưu và Tuyết Tiên Nhan lại nói 2 câu khác nhau:

- Không thể nào!!!! - Quỳnh Vô Ưu bật mình đứng dậy.

- Vô Danh ma đầu? - Còn Tuyết Tiên Nhan thì há mồm ra.

Thiên Thiên thì không hiểu hai người kia đang nói cái gì cả. Dù sao cô cũng không phải là người giang hồ nên không biết nhiều lắm, cô cũng sợ gã kia nữa.

- Thiên hạ còn có cao thủ như vậy sao? - Quỳnh Vô Ưu thì thần thờ.

- Vô Danh ma đầu vốn là cao thủ tuyệt thế mà, chỉ sau ngũ bá thôi. - Tuyết Tiên Nhan thì cho là hiển nhiên.

- Muội chưa thấy vết rãnh mà hấn tạo ra đâu, dài tới tận 3km, sâu 1m. Ta đã xem kỹ, tưởng là do ai đó dùng nội lực chưởng phá liên tục, ai ngờ là do một cái phát tay nhẹ. Muội còn nghĩ hấn yếu hơn ngũ bá sao?

- Hà? Chuyện này...để mai muội hỏi cha muội xem ông ấy có thể làm được như vậy không?

- Ta mệt rồi, muốn đi nghỉ. - Thần sắc của Quỳnh Vô Ưu không tốt tí nào.

- Tỷ tỷ cũng đi nghỉ đi. Muội đi phân phó hạ nhân chuẩn bị cho ngày mai đã. - Tuyết Tiên Nhan là tiểu thư của một thế gia giang hồ, thế nên cô rất quan tâm đến các cao thủ xuất hiện trên giang hồ.

Tự dưng một vấn đề gây chú ý xuất hiện thế là họ quên mất Lam Vũ luôn. Anh hiện vẫn còn lang thang khắp nơi, cố tìm ra đối thủ đủ mạnh để đánh một trận, trạng thái này của Lam Vũ không được bình thường tí nào, trong ý thức chỉ còn có đánh lộn mà thôi.

Sáng sớm hôm sau, có sẵn chiếc xe ngựa lớn 4 con chờ bọn họ trước cửa, Tuyết Tiên Nhan vẫn đi qua đi lại:

- Sao nhị ca vẫn chưa về nhỉ?

- Có lẽ nhị đệ gặp cảnh nào đó hữu tình rồi ngồi luôn ở đó viết nhạc của nên, chắc là vậy? - Tuy rằng vẫn còn cảm giác kia nhưng anh ta bắt đầu lo lắng.

- À, cũng có thể! Nhị ca có lẽ cũng không phải là người bình thường đâu. Chúng ta đi thôi, không thể chờ nữa, cha muội rất ghét sự trễ nãi, ông ấy sẽ mắng muội mất. - Cô nàng chợt nhớ tới lời đánh giá của 2 vị hộ vệ cao thủ của mình trước kia về Lam Vũ nên đành tự trấn an mình rồi vội đi, cô vẫn rất kính sợ cha mình.

Hai người đành bước lên xe ngựa, xe ngựa bắt đầu chạy. Chạy 2 tiếng sau cũng tới được Hân Tuyết sơn trang của Tuyết gia, xe của Tuyết Tiên Nhan dừng trước cửa, phía trước bọn họ đã có xe ngựa khác đậu rồi. Trong xe có 2 người một già một trẻ bước ra, già chắc cỡ 50 đạo mạo hiền lành tướng đại hiệp quân tử, trẻ thì 17 anh tuấn đất kiêu bên hông rất có khí thế. Quỳnh Vô Ưu bước xuống trước, Tuyết Tiên Nhan xuống sau, hai người kia liền thấy bọn họ, lão già thì nhẹ nhàng gật đầu chào, còn trẻ thì tiến lên chào hỏi:

- Tiểu Nhan! Người còn nhớ ta không, Tạ Yên Minh đây! Hồi 8 tuổi, chúng ta đã chơi cùng nhau đấy! - Hân hoàn toàn quên mất Quỳnh Vô Ưu, sau đó thấy Tuyết Tiên Nhan không trả lời mới nhận ra mình thất thố:

- À, ta thật có lỗi! Xin chào vị huynh đệ này, người tên gì?

- Ta tên Quỳnh Vô Ưu, chúng ta cũng không quen biết, người không cần chào hỏi đâu, k...- Đang nói thì vô ý nhìn qua lão già khiến Quỳnh Vô Ưu giật mình trong thoáng chốc, rồi lại trở về bình thường.

- Thì ra là Quỳnh thiếu hiệp, ngưỡng mộ đã lâu.

- Hahaha, toàn những lời sáo rỗng ngốc nghếch, huynh ấy là văn nhân thì thiếu hiệp với ngưỡng mộ gì chứ, người bị ngu à? - Không thích hấn chút nào nên Tuyết Tiên Nhan sẽ không bỏ qua cơ hội đả kích đối phương.

Àc..gã Yên Minh ngấm mồm lại ngay, không ngờ Hân Tuyết sơn trang cũng có văn nhân ngoại tộc tiến vào, chẳng lẽ, Tiểu Nhan thích gã thư sinh này? Trong nháy mắt hân hiện ra địch ý với Quỳnh Vô Ưu. Quỳnh Vô Ưu chợt nói:

- Tiểu Nhan, gần đây có một nơi mà lúc trước ta với Cửu hay tới, có lẽ giờ đệ ấy đang ở đó, ta đi tới đó đây, nếu gặp ta sẽ dẫn hấn về đây. Muội vào nhà trước đi. - Quỳnh Vô Ưu đương nhiên biết gã kia đang định tấn công tam muội mình, thế nên anh mới gọi tam muội là Tiểu Nhan thay vì tam muội hay tiểu tam.

- Dạ! Vậy huynh mau đi đi! Muội ở nhà chờ! - Cô nàng cũng thông minh nên phối hợp diễn xuất ngay.

Quỳnh Vô Ưu chạy đi mất, Tuyết Tiên Nhan dẫn đường cho 2 vị khách vào nhà. Dẫn họ đi dạo xung quanh sơn trang rồi một tiếng sau mới dẫn vào đại sảnh, cha của Tuyết Tiên Nhan, gia chủ Tuyết gia, Tuyết Vô Song, một trong ngũ bá trong võ lâm, chiếm giữ vị trí phía Đông, ngoại hiệu Băng Thiên Tuyết Địa. Hai người khác kia bước vào đại sảnh, việc đầu tiên bọn họ làm là vái chào lão:

- Bái kiến Tuyết gia chủ, hôm nay cha con tại hạ mạo muội làm phiền một phen, mong ngài thứ lỗi.

- Không ngại..không phiền, haha. Tây Hoa đại hiệp nổi danh một phương đến đây thăm Tuyết gia nghèo nàn đây mới là vinh hạnh của ta. - Đương nhiên Tuyết Vô Song thật sự xem gã Tây Hoa này không ra gì cả, chỉ nói những lời khách sáo thôi.

- Ta xin được giới thiệu, đây là Tạ Yên Minh, khuyến tử của tại hạ. Còn không mau chào Tuyết lão gia. - Lão cũng không phải dạng vừa, chưa gì đã bảo con mình gọi Tuyết Vô Song là lão gia rồi, ý nói như người trong nhà vậy.

- Bái kiến Tuyết lão gia.

- Ngoan ngoan, haha! Đại hiệp thật sự là có phúc, không như ta, nhà chỉ có một đứa con gái, mà nó chỉ thích đèn sách, haha.

- Lão gia quá khen. - Hấn ôm quyền vái một cái nữa.

- Tiểu Nhan, mau ngồi họ ngồi.

- Dạ! - Tuyết Tiên Nhan nghe cuộc đối thoại của họ mà bĩu môi khinh bỉ, toàn những gã dối trá, kể cả cha cô nữa.

Bỗng dung một bóng người xuất hiện phía sau lưng 2 người kia. Một người mặc áo choàng đen che khắp người, đeo mặt nạ quý, hấn lơ lửng ở giữa căn nhà. Tuyết Vô Song phản ứng rất nhanh:

- Vị bằng hữu này có phải là Vô Danh không? Tiểu Nhan, lấy ghế cho Vô Danh tiền bối luôn. Mời ngồi. - Ông ta không hổ là bá chủ một phương, khí độ cũng rất tốt khi đối xử với một người vô cơ vào lãnh địa của mình như vậy.

- Đa tạ, Tuyết gia chủ khoản đãi, thật có lỗi quá. Ta tới nơi này giết người, vì thế nên không thể ngồi xuống rồi, mong ngài thứ tội, ngày khác ta sẽ đến đây tạ tội. Tạ Yên Khánh, một kẻ vô sỉ, lòng lang dạ sói, bán đứng bằng hữu cầu vinh, chuyên đánh lén sau lưng, ném đá đầu tay, phán quyết cái chết. - Nói xong cả người hấn bốc ra từng làn khói màu đen quý dị, vung chưởng về phía Tây Hoa đại hiệp kia.

- Khoan đã, không được động thủ ở Tuyết gia. - Không hổ danh là ngũ bá, Tuyết Vô Song rất nhanh lao tới đánh một chưởng vào gã Vô Danh kia.

Nhanh đến nỗi gã Vô Danh phải thu lại chưởng của mình mà né người sang một bên, sau đó trả lại Tuyết Vô Song một chưởng ngay lưng. Nhưng nhờ vào nội lực thâm hậu mà Tuyết Vô Song không hề hấn gì, chỉ lùi một bước, đứng là Tuyết Vô Song mạnh hơn Vô Danh nhiều nhưng mà đây là nhà ông ta nên ông ta không dám đánh quá mạnh, lại Vô Danh có thân pháp quý dị, lơ lửng lạng lách giữa không trung nên cục diện tự động trở thành đẳng cơ. Cứ như một con cá heo đánh nhau với một con sư tử vậy, chả bao giờ chạm được nhau.

Vừa trùng hợp lúc đó *Lam Vũ* đang mãi bay ở cách đó 30km, anh hú lên:

- Yaaaaaaaa! Có đánh nhau, có kẻ mạnh, có đối thủ,hahaha. - Gào xong tăng tốc lên thật nhanh bay về phía Hấn Tuyết sơn trang.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hàng Long Thập Bát Chưởng vs Tuyết Sơn Đại Thế

===== Ở Tuyết gia =====

Tuyết Vô Song biết ở trong không gian chật hẹp này, đối thủ thì linh hoạt, mình thì không dám đánh mạnh sợ vô nhà, lan tới người khác, thật ra ông ta chỉ quan tâm con gái mình, còn 2 thằng khách viếng thăm kia có chết cũng được, không vấn đề gì cả, cũng không ai dám hó hé gì với ông ta, cũng không có thằng “công an” nào dám tới nhà hỏi tội. Thế là ông ta bắt đầu chèn ép Vô Danh mà đầu, tìm cách đẩy hấn ra sân lớn, càng lúc xung quanh ông ta càng lạnh, khí màu xanh nhạt tỏa ra liên tục, ông ta tăng tần xuất tấn công lên. Vô Danh vừa lui về phía sau vừa tìm cơ hội đánh trả nhưng dường như chẳng hề hấn gì với lão, cuối cùng cũng thất thế bay ra ngoài.

Tiên Nhanh chạy ra ngoài theo để coi, còn 2 cha con kia run bần bật, tìm đường chạy ra cửa chính. Tuyết Vô Song càng đánh càng hăng, quyền cước càng nhanh, nội lực cùng dồn lên tới đỉnh, xung quanh ông ta đất đá bay loạn cả lên. Mục tiêu của mình đã bỏ chạy, Vô Danh cảm thấy không kiên nhẫn được nữa, hấn bắt đầu gấp gáp, nội lực hóa khí, làn khói đen quý dị lượn lơ xung quanh Vô Danh ngày càng nhiều, tụ thành hình một con rắn lớn màu đen, hấn chấp hai tay trước ngực, sau đó vung chưởng về phía trước:

- Xin lỗi ngài rồi, ta có việc quan trọng hơn! - Con rắn to màu đen do nội lực diễn hóa thành ngay lập tức lao về phía Tuyết Vô Song, mọi thứ đều tàn phá trên đường nó đi qua.

Tuyết Vô Song không hổ là một trong thiên hạ ngũ bá, ngay lập tức ông ta ngưng tụ nội lực diễn hóa thành một con tuyết điêu to đánh về phía con rắn đen, 2 con vật do nội lực ngưng tụ thành lao vào nhau tạo thành một vụ nổ lớn, nền đất quảng trường luyện võ của Tuyết Gia đã nát bầy. Nhanh chóng Tuyết Vô Song lao theo Vô Danh đã đuổi theo 2 tên họ Tạ đang chạy trốn, ông ta không thể lượn trên không như Vô Danh nhưng tầm nhảy và lực bật của ông ta rất cao, mạnh, chẳng mấy chốc đã vượt qua Vô Danh, hấn đã bị ông ta bọc đầu. Vô Danh hét lên:

- Chuyện này không liên quan đến ngài, bọn hấn cũng đã chạy ra khỏi phủ đệ của ngài rồi còn gì? - Vừa đánh một lát Vô Danh đã nhận ra mình chưa phải đối thủ của ngũ bá, thế nên hấn không muốn dây dưa nữa, mục tiêu chỉ là giết người, không phải là so tài đánh đấm.

- Ta không cần biết, nhưng nếu giang hồ biết có người đã vào Tuyết gia ta đập phá một phen rồi ung dung rồi đi, vậy không phải ta trở thành trò cười sao? Đánh với ta một trận, thắng ta cho người đi, thua thì tháo mặt nạ ra, ở Tuyết gia ta làm khách 1 năm, thế nào. - Vừa rồi khi Vô Danh vừa xuất một chiêu ông ta đã nhận ra một điều thú vị, nên muốn bắt hắn lại để hỏi chuyện, mọi thứ đều chỉ là lý do trên danh nghĩa thôi.

- Ta không hứng thú! Ta hiện tại rất là tôn trọng ngài, nếu hôm nay ngài quyết tâm cản ta thì tương lai đừng trách ta độc ác. Ta chỉ cảnh cáo một lần thôi.
- Vô Danh cũng không yếu thế, hắn ta biết mình có ưu thế thời gian, đa số ngũ bá đều đã 50 trở lên cả rồi.

- Hừ! Vậy ta để xem người độc ác với ta thế nào. - Tuyết Vô Song đã nổi giận thực sự, trước giờ chưa ai dám nói chuyện với ông ta với giọng điệu như thế, cho dù là 4 bá chủ còn lại cũng không dám.

Nói xong ông ta lại tung người về phía Vô Danh, Vô Danh không hiểu sao ông ta lại không dùng nội lực để xuất chiêu mà luôn tiếp cận mình để cận chiến quyền cước, vì thế nên hắn quyết định đi về hướng ngược lại. Vô Danh bay lùi về phía sau, người như u linh địa ngục, nội lực không ngừng hóa thành những đợt khí màu đen tỏa ra quanh mình, trong một khoảnh khắc hắn chưởng ra 5 con rắn màu đen, nói là con rắn chứ nó chỉ có hình thù là một con rắn to lớn gấp đôi con người, dài 15m, nhưng khoogn có mắt mũi lưỡi gì cả, chỉ có cái miệng mở rộng thoi, người trong võ lâm cố gắng mô phỏng chiêu thức của mình để diễn hóa nội lực của mình thành hình thù mà họ cho là mạnh nhất, hoàn hảo nhất, nên thực chất đây không phải là con rắn, mà chỉ là nội lực tụ thành hình một con rắn thôi.

Tuyết Vô Song thấy 5 chưởng của đối phương bay về phía mình, ông ta dồn nội lực vào tay phải, không diễn hóa nội lực thành hình thù con tuyệt diệu (chim ưng tuyết) nữa, mà là cách dùng nội lực thô sơ nhất, trực tiếp dồn nội lực vào một bộ phận mà phát ra bên ngoài luôn. Nắm chặt bàn tay lại, ông ta tung một quyền về phía 5 con rắn, với nội lực thâm hậu một quyền mang theo nội lực tuyết băng giá đã chấn động không khí, tạo ra một sức phá hủy mạnh mẽ trực tiếp phá tan 5 con rắn đang lao về phía Tuyết Vô Song. Khi 5 con rắn vừa tan thì ông ta thấy Vô Danh đang đuổi theo 2 người kia mà lại không chiến với mình, ông ta bức mình đuổi theo, phía sau Tuyết Tiên Nhan cười ngửa đuổi theo, cô nàng mang theo sau lưng là một chiếc hộp, trước giờ nàng hứng thú nhất là vẽ và xem cao thủ đánh nhau, giống như thích xem phim vậy, nhưng cô nàng lại không thích học võ, không ham danh tiếng gì cả, bình thường thì những người võ công kém không nên đi theo coi cao thủ cấp top thiên hạ đánh nhau, dễ bị “tên bay đạn lạc” mà chết oan, nhưng mà cô nàng ý vào cha mình võ công cao cường nên không sợ gì cả, dù biết cha mình thắng chắc nhưng vẫn đi coi.

Vô Danh thấy đối phương chưa gì đã tiếp cận mình liền biết hôm nay không có khả năng giết 2 người kia nếu không loại bỏ hoặc qua được cái “chướng ngại vật” này. Hắn liền dừng lại, cất lên tiếng nói:

- Ngài vẫn không chịu buông tha sao? Thắng ta thì ngài được cái gì?

- Haha, ta chỉ cần người bỏ mặt nạ ra, làm khách ở nhà ta một năm thôi, không được sao? - Tuyết Vô Song mỉm cười.

- Vậy hôm nay ta phải phá bỏ xiềng xích để đánh với ngài một trận rồi, thật không muốn gặp hắn một chút nào, haizz. Mong ngài chỉ giáo “Giang Long Thập Bát Chương” của ta. - Nói xong Vô Danh đáp xuống mặt đất, dựa người vào gốc cây rồi gục người.

Tự dưng đang nói chuyện đối phương lâm nhâm vài câu gì đó mà Tuyết Vô Song không hiểu, rồi gục người dưới gốc cây. Hắn sợ quá nên bất tỉnh rồi à, hay là sợ mình ra tay bắt sẽ mất mặt nên giả vờ ngất để mình mang đi cho tiện rồi khi người khác cười sẽ bảo là lúc đấy phát bệnh, còn mình lợi dụng lúc người khác khó khăn để hạ độc thủ? Ông ta thử hỏi:

- Này, người làm sao đó? Đừng giả vờ chết với ta, nếu không đứng dậy ta cho người một chiêu chết thật đấy... - Chưa nói hết câu thì bỗng nhiên Vô Danh bật dậy thật nhanh khoảng cách 15m mà chưa đến 1 giây đã vung chưởng trước mặt Tuyết Vô Song.

Quá bất ngờ nên Tuyết Vô Song chỉ kịp vung chưởng lên đối lại mà không kịp gồng chuẩn bị, kết quả đương nhiên là nghiêng về 1 bên, giống như 2 mũi tên chạm nhau vậy, mũi tên được kéo căng hơn sẽ có lực mạnh hơn mũi tên chưa kịp kéo đã thả. Tuyết Vô Song bị lực chấn văng về phía sau 15m, vừa lúc Tuyết Tiên Nhan phi ngựa tới thấy cha mình bị đánh bay thì lo lắng hét lên:

- Cha!!!!

- Im lặng! Dừng xa ra một chút. - Đứng lên phui quần áo, Tuyết Vô Song từ từ lột bỏ đi vẻ hiền lành của một vị trưởng bối.

- Dạ!! Kiểm của cha.. - Tuyết Tiên Nhan định đưa cái hộp sau lưng cho cha mình.

- Không cần!! Lùi ra xa 50m. - Tuyết Vô Song khoát tay.

- Dạ! - Tuyết Tiên Nhan chợt cảm thấy yên tâm hơn, chỉ cần cha không dùng thanh kiếm này thì trận này không có gì nguy hiểm cả, có lẽ gã kia cũng không phải đối thủ của cha.

Vô Danh thấy một đòn bất ngờ của mình không có hiệu quả cũng không có biểu hiện chút phản ứng nào, cũng không nhìn ra hắn biểu cảm cái gì cả vì hắn đeo mặt nạ rồi, chỉ nghe một tiếng than nhẹ:

- “Thiên Ma Chí Di Thánh Nhân Kinh” thật sự rắc rối, tên kia cứ lúc nào gặp khó khăn là quăng hết cho mình, haizz. - Than thở xong một câu thì khí chất quanh người hắn thay đổi hẳn, nội lực dâng cao, Vô Danh lại lao lên.

Thấy đối thủ lao lên, không kịp suy nghĩ nhiều Tuyết Vô Song cũng vận nội lực tung ra một quyền về phía đối phương, hai bên lại bắt đầu quần áo, đánh lộn như lưu manh đường phố, tuy nhiên trong mỗi quyền cước đều mang nội lực hủy diệt. Cuối cùng thì Tuyết Vô Song vẫn mạnh hơn một bậc, tuy nhiên thân pháp của Vô Danh lại linh hoạt hơn, không trực diện đỡ đòn mà dùng kỹ xảo dả lực tá lực cộng né tránh để giao tranh. Đang đánh nhau hăng thì vô

Danh bỗng dựng hồ lớn:

- Phi Long Tại Thiên. - Nội lực dồn ép tới cực độ tạo thành hình một con rồng đen bay từ dưới đất bay lên trời tấn công Tuyết Vô Song (tư thế giống đầm mốc trong boxing ấy).

Tuyết Vô Song phản ứng rất nhanh dùng khinh công nhảy lên cao, rồi đưa tay lên trời dồn nội lực đánh ra một quyền tạo hình một con tuyết điêu lớn đối chọi với con rồng đen, quyền chưởng giao nhau trời đất đảo lộn, xung quanh hai người tạo thành một sự phá hủy không hề nhẹ chút nào, chân Vô Danh bị lún xuống đất 30cm, mặt đất và cây cối xung quanh 15m sụp ngã nứt nẻ cả.

- Kiến Long Tại Địa! - Vô Danh bay lên trên cao dùng tiếp tục ra chiêu, một con rồng đen nữa xuất hiện bay theo hình xoắn ốc lao về phía Tuyết Vô Song

- Đây là môn võ công gì, sao ta chưa từng biết? Tuyết Sơn Đại Thế Quyền! Nhất Quyền Bài Vân. - Roi xuống đất, Tuyết Vô Song đứng tấn, nắm đầm phải lùi về phía sau lấy đà, nắm đầm trái để ngang ngực.

Một quyền đánh trả lại chiêu Kiến Long Tại Địa của Vô Danh, Tuyết Sơn Đại Thế Quyền là một môn quyền pháp chậm chạp nhưng mạnh mẽ, mang ý cảnh vững chãi như núi của Tuyết gia, dùng được cả trong tấn công lẫn phòng thủ, tấn công thì mạnh như núi đè, phòng thủ thì chắc như núi, không thể lung lay. *Uỳnh* Một tiếng nổ vang lên theo sự va chạm của hai chiêu thức, địa hình đã trở nên nát bầy. Bên ngoài Tuyết Tiên Nhan vẫn say mê coi đánh nhau, cha cô có sở trường kiếm pháp vô địch thiên hạ, chưa dùng kiếm tức là ông chưa dùng toàn lực, nên không cần lo lắng.

....Tiềm Long Vật Dụng-Nhị Quyền Băng Sơn... Ban đầu lực đạo hơi yếu sau đó bắt chợt con rồng trở nên hung hãn lao tới-Vẫn một quyền y đúc như ban đầu nhưng Tuyết Vô Song lại gọi bằng tên khác, uy lực cũng mạnh hơn quyền đầu tiên.

....Dực Long Tại Uyên-Tam Quyền Đảo Hải... Rồng đen này có cánh, dùng vuốt lượn lơ lửng cơ hội tấn công-vẫn một quyền y đúc như 2 quyền đầu nhưng lại mang tên khác, uy lực cũng mạnh hơn 2 quyền kia.

....Thần Long Bái Vĩ-Tứ Quyền Chấn Địa..... Rồng đen xuất hiện tấn công như bình thường xong rồi lại dùng đuôi của mình càn quét một lần nữa-vẫn một quyền, nhưng uy lực lại lớn thêm một lần nữa.

..... Sau một hồi đối chiến vẫn chưa phân thắng bại, tuy rằng Vô Danh càng ngày tấn công càng hung ác nhưng cũng không làm gì được một Tuyết Vô Song vững chãi như núi, hẳn đã thấm mệt, bị thương nhẹ, còn Tuyết Vô Song tuy rằng cũng mệt nhưng không bị thương, càng không bị tiêu hao bao nhiêu nội lực cả, tuy chưa phân thắng bại nhưng nếu có khán giả thì chắc ai cũng biết người chiến thắng. Tuyết Tiên Nhan được cha che chở sau lưng, lúc nào ông của đề nàng ở sau lưng mình nên mặc dù xung quanh hơn tàn nhưng nàng vẫn không bị gì cả, nàng xem đến không dời nổi mắt. Tuyết Vô Song cười khà khà:

- Không hiểu sao ngươi lại mạnh hơn lúc ban đầu nhưng chỉ như vậy thì chưa đủ, làm khách nhà ta thôi.

- Ngươi cũng không cần phải làm một chuyện ngu xuẩn như vậy, ngươi biết rõ rằng chuyện hôm nay nếu để ta thoát thì hậu quả thế nào rồi sao vẫn cứ tự làm khổ mình như vậy, khà khà. - Đằng sau chiếc mặt nạ quý đầy ám ảnh là một giọng nói khá ghê rợn.

- Bởi vậy ta đâu có ý định để cho ngươi chạy thoát, ngươi nghĩ rằng này giờ ta đã dùng hết toàn lực sao? À mà ta cũng thắc mắc môn võ công nhìn thập phần tà ác như “Hàng Long Thập Bát Chưởng” mà ngươi gọi không biết lấy từ đâu ra? Có thể đánh ngang với ngũ quyền đầu của Tuyết Sơn Đại Thế Quyền thì quả thật không đơn giản, trong điều kiện nội lực ngươi yếu hơn ta nữa. - Tuyết Vô Song có sự tự tin của kẻ chiến thắng, nhưng ông ta cũng có một thắc mắc không hề nhỏ, trên giang hồ lúc nào xuất hiện một môn võ công bá đạo như thế, phải biết rằng Tuyết Sơn Đại Thế Quyền của mình là do tổ tiên Tuyết gia nhiều đời nghiên cứu, sáng tạo, tuy nhìn đơn giản nhưng lực đạo lại vô song, quyền sau mượn thế của quyền trước để tăng lực đạo của mình lên nên môn quyền pháp này của ông quyền sau càng mạnh hơn quyền trước nhiều, tuy nhiên ông không thích quyền pháp gia truyền này vì nó phải tự thế, phải mượn thế, phải đánh quyền theo thứ tự để nhận được đại thế, rườm rà phức tạp nên ông đã sáng tạo ra một môn kiếm pháp cho riêng mình.

- Ta không biết, không cần phải nói nhảm nữa, ta đặt cược một chiêu cuối cùng của mình đây, chỉ cần thắng chiêu này thì ngươi sẽ thắng, lúc đó ta sẽ đi, Kháng Long Hữu Hối..... - Giọng của Vô Danh lớn dần, 4 chữ cuối của chiêu thức thì hét lên, tung người lên không trung một con rồng đen gào thét điên cuồng lao về phía đối thủ.

Tuyết Vô Song không hiểu sao Vô Danh nghe nói đặt cược vào chiêu cuối cùng mà ông ta lại thấy nó có phần hơi ngang ngạnh thập chí có thua một chút so với mấy chiêu ban đầu, lẽ nào hẳn ta trêu mình. Nghĩ vậy chứ ông ta không khinh thường một chút nào, vì để cho chắc chắn ông ta lần này quyết định dồn một lần Lục Quyền Khuyết Thế toàn lực để đón đỡ. Vẫn đứng tấn, thận trọng tung ra một quyền nhìn thì đơn giản như lần này uy lực mạnh mẽ vô cùng, mạnh gấp 12 lần quyền đầu tiên, đây chính là đại thế thứ 6 trong 7 đại thế của Tuyết Sơn Đại Thế Quyền, không khí xung quanh bị xoắn tới khủng khiếp, nếu như có một con chim nào lơ bay vào khu vực xoắn quanh lục quyền này nhất định sẽ bị xoắn mất xác. Bất ngờ Kháng Long Hữu Hối của Vô Danh nửa đường to lên gấp 5 lần, đây chính là một đòn dùng hết 9 phần nội lực của hắn rồi, hai thứ nội lực khủng bố chuẩn bị va chạm với nhau, nhất định có một người sẽ bị trọng thương, Tuyết Tiên Nhan lần này cũng nhìn ra uy thế của hắc long, nên cô nàng khá lo lắng cho cha mình, đồng thời chạy lui ra xa thêm 20m nữa.

Tương chừng như hai luồng nội lực sắp giao nhau thì bỗng trên trời có một người rơi xuống đưa hai tay ra đỡ cả 2 luồng nội lực. Một giây, rồi 2 giây..1 phút trôi qua, không có bất kỳ âm thanh nào vang ra cả, quyền chưởng kinh thiên kia cũng bị người ở giữa hóa giải mất, một người cũng mặc áo trùm màu đen, lơ lửng giữa không trung, đeo mặt nạ hoàn toàn che cả mặt, không hở một khe nào cả dù là mắt hay mũi miệng, tất nhiên đây chính là *Lam Vũ*. Tuyết Vô Song và Vô Danh đều nhìn chăm chăm vào người mới xuất hiện, Lam Vũ liếc nhìn qua Vô Danh rồi nở một nụ cười, sau đó bỏ luôn hắn ta, Lam Vũ chỉ chú ý Tuyết Vô Song, anh nói:

- Ngươi là người mạnh nhất mà ta từng gặp ở nơi này, đấu với ta một ván thế nào? - Đúng là Tuyết Vô Song là người mạnh nhất mà Lam Vũ từng gặp từ

lúc đến Võ Lâm cảnh này, gã áo đen thì không tính.

Tuyệt Vô Song bắt đầu nghiêm trọng, không còn tư thái ung dung tươi cười nói chuyện như lúc nãy nữa:

- Ngươi là ai? - Ông ta cũng nhận ra người trước mặt ít nhất nhất là cùng cấp bậc với mình, không thể đùa giỡn được.

- Ta là ai sao? Đánh xong rồi hỏi sau, dù ngươi thắng hay thua ta cũng sẽ cho ngươi biết tên ta, haha. - *Lam Vũ* cười khẩy.

- Tiểu Nhan, đưa ta kiếm, con mau rời khỏi nơi này đi. - Ông biết đối thủ cấp bậc này ông không thể yên tâm để con gái ở phía sau được.

- Dạ! - Tuyệt Tiên Nhan rất biết nghe lời cha, nên nghe cha nói vậy liền biết gã này không đơn giản, đã có thể ép cha dùng kiếm rồi thì chắc hẳn cũng cùng một cấp với ngũ bá, chắc hẳn Thiên Nhai đình năm nay sẽ phân chia lại ngôi vị ngũ đại cao thủ rồi.

Tuyệt Tiên Nhan ném cho cha mình hộp kiếm rồi nhanh chóng rút khỏi hiện trường, tuy vâng lời nhưng lệnh cha không thể ngăn được hiếu kỳ của nàng, nàng chỉ chạy ra xa hơn mà thôi vẫn tiếp tục đứng ngóng. Đột nhiên lúc đó Vô Danh lên tiếng:

- Xem ra lần này Tuyệt gia chủ gặp phiền toái rồi, ta xin cáo từ! Hãy nhớ tên ta Ma Dị cư sĩ, chính Ma Dị cư sĩ ta sẽ trả thù, Thiên Chí và Thánh Nhân sẽ không ra tay, haha, vị huynh đệ này thật là hợp mắt ta, hi vọng lần sau chúng ta gặp lại. - Lần này Vô Danh đến đây là có mục đích, không phải là để chiến với người khác nên hẳn ta thấy có cơ hội là chạy đi ngay.

Tuyệt Vô Song thấy chuyện đã dần trở nên nghiêm trọng hơn, cái gì chứ lúc nào mình thương cũng dễ tránh hơn ám hiểm rất nhiều, gã Vô Danh này tìm mình báo thù thì không sao, nhưng lỡ hẳn tìm con gái mình thì mình sẽ hối hận mất. Thế nên ông ta không thể để Vô Danh chạy mất được:

- Đứng lại đó! Ngươi nghĩ Tuyệt Vô Song ta là ai mà ngươi có thể khiêu khích rồi bỏ đi dễ dàng như vậy. - Ông ta phóng người về phía trước tính chặn đường.

Tuy nhiên chưa được 10m ông ta đã bị *Lam Vũ* chặn lại:

- Ngươi phải đánh thắng ta hoặc thua, ta sẽ để cho ngươi đi, hoặc cho ta thấy ngươi không có năng lực làm đối thủ của ta, ta sẽ đi. - Một lúc sau Lam Vũ “tĩnh lại” thì chính anh cũng không biết tại sao mình làm những việc kỳ cục thế này, ông ta là cha của Tiên Nhan, không phải thuộc hàng chú bác mình sao?

- Cút! - Lần này ông ta phát bực thật sự, vung một kiếm cực nhanh xoẹt ngang người Lam Vũ, rồi ông ta không để tâm đối phương nữa, tính đuổi theo Vô Danh nhưng vừa khinh công được có 1m5 thì không nhúc nhích được nữa, à không phải mà là thanh kiếm của ông ta không chịu đi, nó đã bị Lam Vũ dùng 2 ngón tay nắm lấy sống kiếm.

- Này! Hành động như vậy là không tôn trọng đối thủ đấy, haha.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Mất ý thức

Tuyệt Vô Song lúc này nổi điên thật rồi, tự dưng đang một ngày nắng đẹp rạng ngời có người đến bái phỏng mình, còn chưa kịp uống chén trà đã có người lao vào muốn giết khách mình, buộc mình phải ra tay ngăn cản, tuy nhiên người này không phải đối thủ của mình thì thôi đi, mình chỉ muốn chơi đùa với hắn một chút rồi về làm khách hỏi một vài chuyện, đang ngon lành thì ở đâu nhảy ra một tên thần bí trương tự, mời người cũng không được mà còn kết thêm một mối thù với cao thủ khác, mình thì không sợ, còn mong hắn tới báo thù nhưng người nhà mình thì sao? Nên giờ điều Tuyệt Vô Song muốn làm nhất chính là đập tên cản đường này một trận. *Lam Vũ* cười cười:

- Này, ngươi có thể đánh với ta một trận không, mặc kệ thắng thua ta sẽ không giết ngươi, yên tâm, đó là quy tắc của ta.

Bị đối phương khinh thường, tức thì Tuyệt Vô Song không còn giữ lại lực lượng nữa, hận không thể giết ngay cái tên này. Cả người hàn khí tỏa ra mãnh liệt, trên đầu kiếm tỏa ra duệ khí cực bén, đây chính là truyền nội lực vào binh khí, khiến độ sắc bén và cứng cáp tăng lên rất nhiều lần, chỉ có cao thủ mới làm được. Ngay lúc dồn nội lực vào thanh kiếm, Tuyệt Vô Song vung kiếm thật mạnh, cắt rời 4 ngón tay của *Lam Vũ*. *Lam Vũ* do quá bất ngờ, không chuẩn bị mà bị thương, liền nhanh chóng lùi về phía sau 15m, đưa bàn tay phải chỉ còn 1 ngón lên cái, máu đang chảy đầm đìa:

- Haha, đối thủ tốt, vậy mà lúc này ta còn coi thường ngươi, xin lỗi nhé! Nghiêm túc một chút nào! - *Lam Vũ* lúc này giống như độc thoại, chẳng quan tâm đối phương có thể trả lời hay không.

- Hahaha, đòi ta xông pha giang hồ 30 năm chưa thấy kẻ nào cuồng vọng như ngươi, mất 4 ngón tay chỉ vì cuồng vọng, ngươi thấy có hối hận không? Haha. - Tuyệt Vô Song cười to mang theo nội lực hùng hậu xông về phía *Lam Vũ*, ý mỉa mai, vừa công kích tinh thần vừa công kích vật lý.

Núp phía sau một cái cây cách đó 50m, Tuyệt Tiên Nhan cũng phì cười, xem ra đây lại là một tên vừa điên vừa ngu, chưa gì đã mất 4 ngón tay, vậy mà

còn dám khiêu chiến cha mình. *Lam Vũ* chỉ mỉm cười, không đáp, 4 ngón tay đầy máu nằm dưới đất đột nhiên phiêu hốt, hóa thành một làn khói đen bay về phía anh, tụ lại thành 4 ngón tay mới, giờ *Lam Vũ* đã hoàn hảo như lúc đầu, thật kỳ diệu. Đây chính là năng lực biến thái của trường phái Hư Tiên trong thế giới của Hư Không chủ, hư hóa cơ thể, bất cứ thương tích vật lý nào cũng có thể hồi phục lại rất nhanh, khác với trường phái Chân Thần, cơ thể cứng cáp không gì thương tổn nổi, đương nhiên là chỉ áp dụng với những thương tổn thuộc thương tổn vật lý cùi bắp của những người không có pháp lực hay thần lực, cứ như con nít đánh người lớn, khó mà gây thương tích được, chứ nếu như là đối thủ cùng cảnh giới hoặc là mạnh hơn thì một đòn chính là một đòn, rất khó khôi phục.

Thấy tràng cảnh như vậy, 2 cha con Tuyết Tiên Nhan trở mặt ra, đây còn là người nữa sao, Tuyết Tiên Nhan thì thâm nghi vấn lẽ nào hẳn là ác quỷ trốn địa ngục lên nhân gian, còn Tuyết Vô Song thì hung hăng lên:

- Ngươi..ngươi là dị nhân giả thần giả quỷ phương tây. Vậy hôm nay ta không giết ngươi không được rồi. - Tức thì nội lực đẩy lên 3 thành nửa, xung quanh Tuyết Vô Song bây giờ áp lực rất mạnh, không khí cũng rất lạnh.

- Haha, nói bao giờ cũng dễ hơn làm, thắng ta đi rồi ta trả lời cho ngươi. - Thái độ *Lam Vũ* là không quan tâm, hắc ám tinh thần lực tuôn ra như mưa, sau đó cẩn thận bọc lấy cơ thể anh, tạo thành một tầng chiến giáp mỏng manh mờ mịt.

Nắm chặt đầu quyền, Lam Vũ chủ động lao lên trước, tốc độ cực nhanh, Tuyết Vô Song cũng không kém thế, hàn khí liền hóa thành kiếm khí lạnh lẽo, loạn trầm xung quanh, cũng lao lên chém giết. Bàn tay được bọc bởi tinh thần lực va chạm với kiếm khí tạo nên những âm thanh chói tai, một lượt kiếm khí thì không sao, 2 đợt thì làm tinh thần lực bị bào đi một ít, 3 đợt thì xuyên qua được tinh thần lực, 4 lượt chông nhau thì sẽ gây tổn thương đối với *Lam Vũ*, thế nhưng anh rất ít khi để kiếm khí chém trúng cùng một vị trí 3 lần trở lên, một khi chỗ này hỏng thì đổi chỗ khác, vài giây sau chỗ kia lại lành thì đánh tiếp. Nhìn thấy thấy giống như Tuyết vô Song đang đánh với một con quái vật bất tử, vô pháp gây tổn thương nhưng mà Hư Tiên không phải bất tử bất diệt, hay bất bại, nếu không hồi phục mãi thì trường phái Chân Thần không phải là không có chỗ đứng hay sao? Hư Tiên hùng mạnh bao nhiêu cũng có chân khí giới hạn, chỉ cần hao hết thì chịu, không thể khôi phục được nữa, cũng có thể một đòn thôi bay hư tiên thì hư tiên đó cũng không có khả năng phục hồi nữa. Tuy nhiên thế này đối với Tuyết Vô Song cũng là bất công rồi, người ta là tu tiên giả, trong khi ông ta chỉ là người phàm tập võ, nếu biết sự thật trên đời còn có tiên thì chắc có lẽ ông ta cũng tự hào về mình.

Kiểm khí xung thiên, liên hoàn cước, kiếm ảnh như tuyết vũ, quyền chưởng khai sơn, giao đấu nửa tiếng trôi qua, xung quanh đó 70m đã trở nên nát bét rồi, cây cối thì như gỗ mục, tan như bụi phấn, đất đai nứt gãy như vừa động đất vậy, cũng may hai người bọn họ kiểm soát lực lượng tốt, nếu như họ muốn thì cả 500m xung quanh đều không còn cái gì nguyên vẹn, đặc biệt là *Lam Vũ* tầm phá hoại còn xa hơn kiếm của Tuyết Vô Song. Tuyết Tiên Nhan sau khi quan chiến một hồi thì biết mình lùi càng xa ra cách chiến trường 100m, cũng may nơi chiến trường mọi thứ đều tan nát cả rồi nên không có gì che tầm nhìn cô nàng cả, cô nàng vừa hưng phấn vì đã lâu lắm rồi chưa gặp tràng cảnh đánh nhau hay thế này, vừa lo lắng cho cha vì đối thủ cũng mạnh không kém. Đánh nhau một hồi trên người Tuyết Vô Song cũng có ít nhiều những vết bầm tím, khoe miệng cũng phụt cả máu ra, do lực chấn của đối phương quá mạnh mẽ, còn *Lam Vũ* nhìn bề ngoài cả một vết xước cũng không có nhưng mà Tinh Thần lực đã hao hơn nửa. *Lam Vũ* gào lên hưng phấn:

- Hahahaha, lần đầu tiên mà có người đánh được với ta lâu như vậy! Thật sáng khoái, tuy nhiên không thả tay được, đúng là một điều đáng tiếc, tiếc rằng nơi này không có tiên, cũng chẳng có thần, chỉ có võ phu! Ngươi rất mạnh, rất có tư cách làm một tu thần giả! - Nói gần hết câu thì tâm trạng *Lam Vũ* cũng trở nên buồn bã, câu cuối cùng cũng chỉ là để tiếc nuối một đối thủ tốt thôi, không phải khen ngợi gì cả.

Cũng rất lâu rồi Tuyết Vô Song mới có một trận đánh mà toàn lực ra tay vẫn không thể áp chế đối phương như thế, thấy đối phương lâm lâm nhắm gì đó không hiểu, nhưng mà nghe thần thần tiên tiên gì đó làm ông ta càng khẳng định đối phương là một tên giả thần giả quỷ của bọn tây phương, ông cũng muốn hỏi điều mình muốn biết:

- Ngươi cũng là một dị nhân rất mạnh, chưa bao giờ ta thấy một kẻ biến thái như ngươi, lẽ nào ngươi là tân thủ lĩnh của GodW, nắm giữ Hắc Ám Dị Châu? - Tuyết Tiên Nhan một bên nghe cũng không hiểu cha mình đang nói cái gì nữa, dị nhân là cái gì. Còn Tuyết Vô Song thì lại nghĩ đối phương có thể là một dị nhân của cái tổ chức phương tây chết tiệt gì đó cứ vài chục năm là tìm cách đánh qua bên mình, tuy bọn chúng nhân số ít nhưng mà kẻ nào kẻ nấy đều kỳ dị, tự xưng mình là phương tây gì gì đó, cả ngàn năm qua rất nhiều tiên bói đã đi về phía tây để tìm kiếm bọn chúng nhưng không ra(ra được cũng tài, bọn hắn có ở thế giới này đâu), có tên toàn thân là lửa, có tên toàn thân là băng, có tên thì khỏe như voi, có tên biết bay, có tên toàn là điện, nhưng mà trước giờ thủ lĩnh của bọn chúng luôn luôn đan xen giữa ánh sáng và bóng tối(Quang Minh và Hắc Ám). Các nhân sĩ võ lâm bình thường không phải đối thủ của bọn họ, thế nhưng tầng lớp ngũ bá và tiếp cận ngũ bá lại áp đảo bọn họ, cho dù là thủ lĩnh lần trước của bọn chúng là Mirror, nắm giữ quả cầu nguyên tố ánh sáng(Quang Minh Dị Châu) cũng bị một chương của Khổ Hạnh đại sư đánh trọng thương từ đó mai danh ẩn tích (thật ra lão cũng không biết là bọn kia rút thế giới khác chứ không phải là mai danh ẩn tích).

- À, cái này ta có biết một chút, bọn GodW ta từng có nghe một người bạn kể qua, nhưng mà ta không phải là bọn chúng, bọn chúng xách dép cho ta cũng không xứng, lúc trước ta cũng là người như các ngươi, nhưng bây giờ có lẽ không phải, còn tại sao ngươi nghĩ ta nắm giữ Hắc Ám Dị Châu? - Từ dung *Lam Vũ* có hứng thú với “người bạn” ngày xưa kia, chợt hỏi lan man một số vấn đề.

Tuyết Vô Song ngạc nhiên, đang chiến ngươi sống ta chết sao lại đi hỏi mấy vấn đề này nhỉ? Hay là hẳn muốn rút lui, tuy nghĩ nhiều nhưng Tuyết Vô Song cũng trả lời, xem như là tôn trọng cường giả:

- Bọn dị nhân các ngươi có khả năng hồi phục rất tốt, đã vậy còn nắm giữ các nguyên tố, Hắc Ám dị châu cho phép người sở hữu có năng lực của bóng tối, chính là những luồng khí đen xì giống như ngươi. - Trước kia người của thế giới này không biết nguyên tố là cái gì cả, cũng không quan niệm bóng tối hay ánh sáng, họ chỉ biết mặt trời lặn chính là bóng tối thôi, nhưng vài ngàn năm xâm lược của lũ “dị nhân” GodW gì đó, bọn họ cũng bắt được tù binh, cũng ép hỏi đối phương rồi tổng kết được một vài từ ngữ mới. Đối phương có những người có trí tuệ rất cao, học tập và nghiên cứu ngôn ngữ của bọn họ cũng nhanh, nên rất nhiều dị nhân biết ngôn ngữ của nơi này, còn bọn họ cổ hủ, không thèm học ngôn ngữ của bọn “dị nhân”(thực chất là tiếng anh đấy).

- Hà? Haha, vậy là người bạn của ta nắm giữ Hắc Ám dị châu rồi, vậy mà hẳn không phải người phương tây, thú vị! Hẳn cũng là người nơi này, haha.

Cảm ơn tin tức của người, chúng ta kết thúc thôi, khi người thua nhất định phải liệt kê cho ta những kẻ mạnh hơn người, được chứ? Ta muốn tìm một đối thủ, haha. - *Lam Vũ* tự cho mình đã thắng rồi.

- Người.. - Nghe đối phương nói như ăn chắc mình, Tuyệt Vô Song chợt nổi giận.

Sự tức giận khiến ông không kiềm chế được mà buông tay mình ra sử dụng tuyệt chiêu mà ông bình thường không dám sử dụng, vì sức phá hoại và tiêu hao nội lực của nó làm ông ta cũng phải cân nhắc kỹ càng khi sử dụng. Tung mình một cái nhảy lên cao 30m, quát to:

- Tuyệt Phủ Nhân Gian... - Nội lực huy động đến cực hạn truyền vào thanh kiếm, xung quanh ông ta xuất hiện hàng trăm đạo kiếm khí lạnh lẽo, ngay trên người ông ta tạo thành một thanh kiếm màu xanh trắng khổng lồ, cao tới 15m. Rồi cả người lẫn thanh kiếm to bự, thêm vào hàng trăm đạo kiếm khí nhỏ lao về phía *Lam Vũ*. *Lam Vũ* liền biết lần này chơi lớn rồi, nếu còn không dốc toàn lực thì không khéo bị thương thật đấy, *Lam Vũ* bật lùi về phía sau, trong đầu liên tưởng tượng một chút, tinh thần lực ngay lập tức tuông trào hình thành một bàn tay cực lớn bắt lấy thanh kiếm bé bự của đối phương. Lực đạo của thanh kiếm mạnh đến nỗi kéo *Lam Vũ* về phía sau tới 30m mới dừng lại được, nắm được thanh kiếm to nhưng hàng trăm đạo kiếm khí nhỏ sắc khác vẫn lao về phía *Lam Vũ*, tinh thần lực liền trào ra tạo thành một lá chắn 360 độ bảo bọc *Lam Vũ* bên trong, tinh thần lực tiêu hao không phanh, vừa phải bảo vệ Lam Vũ vừa phải bổ sung tiêu hao bàn tay lớn kia đang nắm lấy thanh kiếm. Chưa kịp làm gì đã bị đối phương áp chế khiến *Lam Vũ* tức giận hết lớn:

- Hắc Thủ..... - Trên không trung xuất hiện một bàn tay khác lớn hơn gấp rưỡi, ập xuống người Tuyệt Vô Song.

Đánh nhau thì cao thủ luôn bảo toàn 2, 3 phần nội lực để đề phòng lúc đánh không lại thì bỏ chạy hoặc đề phòng trường hợp gặp chuyện ngoài ý như có người khác đánh lên v.v, lúc này Tuyệt Vô Song cũng vậy, tuy nhiên tự dung có một bàn tay khác mạnh hơn đánh ập vào mình, Tuyệt Vô Song biết nếu mình không đỡ được đòn này có khi mình phải mất mạng. Kinh nghiệm 30 năm giang hồ ngay lập tức phản ứng, đem nốt phần nội lực cuối cùng của mình dồn vào thanh kiếm lớn, chỉ chừa lại một ít để dùng khi công bỏ chạy khi thất thế. Lập tức thanh kiếm lớn như một cái đèn pin, dài thật nhanh, trong khi đó Lam Vũ vốn không có kinh nghiệm đánh lộn gì cả, chỉ hoàn toàn cậy mạnh không ngờ tự dung phút này mà thanh kiếm còn dài ra đâm thẳng vào thân mình, phá vỡ cái vòng bảo vệ hắt *Lam Vũ* bay mất hút, còn phun ra một búng máu lớn. Sau khi *Lam Vũ* bị đánh bay đi thì bàn tay nắm lấy thanh kiếm cũng biến mất, kể thì dài chứ quá trình từ lúc Hắc Thủ ập xuống cho tới Lam Vũ bị đánh bay, bàn tay bằng Hắc Ám Tinh Thần lực hóa ra nắm lấy thanh kiếm lớn biến mất chỉ có 1s, Tuyệt Vô Song vung thanh kiếm lên trên đầu mình đón đỡ "Hắc Thủ". *Ầm* Mặc dù có thanh kiếm chắn nhưng Hắc Thủ vẫn ập xuống, tạo nên một vùng phá hoại sụp đổ lớn hình một bàn tay, khói bụi thì mịt mù.

Lam Vũ sau khi bị đánh học máu bay đi xa thì ngay lập tức tỉnh táo, thậm chí mình đang làm gì thế này, không có việc gì làm hay sao đi trêu chọc người ta, bị người ta đánh cho phụt máu thế này, giờ thì hay rồi, không nằm nghỉ dưỡng 1 tháng thì đừng mong Tinh Thần lực khôi phục, giờ bán kính hoạt động của tinh thần lực chỉ còn có 1km... Đủ biết là giờ anh yếu đến mức nào, giờ tới gặp Vô Danh cũng đánh không lại. Lam Vũ lập tức dùng tinh thần lực dò xét xung quanh xem có gì nguy hiểm không...

Vẫn là câu trước, kể thì dài nhưng mọi chuyện xảy ra rất nhanh, Lam Vũ suy nghĩ cũng chỉ trong 2s! Tuyệt Tiên Nhan thấy cha mình bị đánh một chương không bố như thế thì vô cùng lo lắng, chạy lên gọi:

- Chaaaaaa!

- Không! Né mau. - Nghe tiếng hét lớn của Tuyệt Vô Song từ trong hố gào ra.

Từ trong màn khói bụi một thanh kiếm mang theo hàn khí sắc bén đang xoay vòng vòng bay về phía Tuyệt Tiên Nhan, đúng vậy, đây là thanh kiếm của Tuyệt Vô Song, do thanh kiếm lúc này bị nội lực quán chú vào quá nhiều, lại thêm lực lượng khủng bố của Hắc Thủ ập từ trên trời xuống tạo thành một trò đánh khay to bự, thanh kiếm bị đập mạnh xuống đất, dư lực khiến nó tiếp tục văng đi nơi khác, trùng hợp thế nào mà bay về phía Tuyệt Tiên Nhan mang theo nội lực còn thừa lại của Tuyệt Vô Song. Thấy thanh kiếm của cha bay về phía mình thì Tuyệt Tiên Nhan sợ hết hồn, không kịp phản ứng gì cả, dù sao cô nàng cũng là một cô gái nhỏ, tuy có học chút võ nhưng cũng chưa từng trải (mà chỉ xem cho đã mắt thôi) qua chém giết cấp bậc cao thế này, tự dung một thanh kiếm ập về phía mình khiến cô không phản ứng kịp, mà cho dù có kịp phản ứng thì chỉ sợ tốc độ của cô nàng cũng chưa chắc bằng tốc độ của cây kiếm, nàng khụy người xuống vì sợ hãi. Trong đầu chỉ còn hiện lên vài dòng suy nghĩ:

- Thôi, xong rồi! Mình còn chưa kịp nói gì với đại ca rằng mình thích huynh ấy, mình vẫn còn chưa kịp học hết tài võ của nhị ca, mình còn chưa được gặp lại tỷ tỷ... - Nàng cắn răng nhắm chặt mắt lại, chuẩn bị cam chịu.

*Phập*Phập*, hai tiếng động vang lên, trong lòng Tuyệt Tiên Nhan nghĩ: "Xong rồi sao! Nhanh đến nỗi mình còn kịp nhận ra nỗi đau!". Tới tận 5s sau thì vẫn không cảm nhận được con đau thì Tuyệt Tiên Nhan mới mở mắt ra, liền thấy có người đang chắn trước mặt mình, đó là cha mình, Tuyệt Vô Song bắt đầu đứng không vững, nàng đứng dậy đỡ cha mình rồi hét to:

- Cha!! - Nhưng vừa đứng dậy đỡ thì nàng nhìn thấy còn có một người nữa đang chắn trước mặt cha mình, hần bị thanh kiếm đâm xuyên qua người, mà cha nàng cũng chỉ bị thanh kiếm đâm sâu 5cm mà thôi. Tuyệt Vô Song té xuống đất, lần này ông ta kiệt lực thật rồi, bị thương nặng nữa, giờ đến cả học sinh cấp 2 ở Trái Đất cũng đủ đánh ông ta chết, ho khụ khụ, phun ra một ngụm máu:

- Người!! Tại..tại sao? - Ông không tin vào mắt mình nữa, kẻ địch vừa rồi sống chết đánh nhau với mình mà lại đi đỡ kiếm cho con gái mình? Tuyệt Tiên Nhan cũng khó hiểu nhìn kẻ đeo mặt nạ trước mặt mình, tại sao hần cứu mình? Nhưng mà biểu hiện đánh nhau hung ác lúc này cô nàng thấy sợ nên không dám lên tiếng hỏi như cha mình.

Người đó chính xác là Lam Vũ, ngay khi dùng tinh thần lực quét tới chỗ 2 cha con họ Tuyệt thì Lam Vũ thấy thanh kiếm kia chuẩn bị bay về phía Tuyệt Tiên Nhan rồi, không kịp nghĩ nhiều, đó là tam muội của mình, mình phải cứu, mà cho dù mình có trúng đòn cũng chưa chắc bị gì, còn tam muội trúng chắc hẳn phải chết, so ra liền biết cái nào lợi hại hơn nên ngay lúc đó anh đã vận dụng hết lực lượng còn lại của mình mà lao tới. Giờ anh mới biết mình đã lầm, lúc này chiến đấu đã tổn thương nặng nề, giờ lại ăn một kiếm còn chứa nội lực của cao thủ ngang cấp đâm xuyên tim, dù mình là trường phái hư tiên

cũng ăn không tiêu, giờ đến cái mặt nạ và áo choàng rách bên ngoài cũng duy trì không nổi nữa rồi, chúng tan biến trong hư vô, giờ anh có chút vô lực, đứng cũng không vững, có lẽ mình sắp mất ý thức rồi, không được phải đi nhanh thôi.

Ngay khi chiếc mặt nạ cũng áo choàng biến mất, 2 cha con không thể tin vào mắt mình, một thanh niên trẻ tuổi nhìn thì non nớt như Tuyết Tiên Nhan, thoát nhìn không có gì nổi bật, chỉ có một mái tóc ngắn là hơi đặc biệt thôi, vậy mà lại là một cao thủ tuyệt đỉnh thiên hạ (Lam Vũ chỉ là người con trai bình thường ở Trái Đất nên tóc ngắn tầm 15 tuổi thì nhìn có vẻ non nớt hơn là hình thái Hạ Cửu Vĩ), có phần mạnh hơn cả Tuyết Vô Song, mà quan trọng là Tuyết Tiên Nhan cũng không quen người thanh niên kia, vậy vì cái gì hấn cứu cô, đó là suy nghĩ trong lòng hai người. Cô hết sức rút thanh kiếm đã đâm xuyên tim mình, quăng xuống đất, lần đầu tìm Lam Vũ có cảm giác đau buốt đến như vậy, gió lùa qua vết thương càng làm anh cảm thấy tê dại, nhưng may mắn thanh kiếm vừa rút ra thì chút tinh thần lực cuối cùng cũng đã tu bỏ thành công trái tim, anh lại nhìn như không có việc gì. Tuy rằng đã gặp qua một lần nhưng mà cha con Tuyết Tiên Nhan vẫn tròn mắt há mồm với tình cảnh trước mặt, một người bị đâm xuyên tim còn không chết, khôi phục lại như thường, nếu không phải thấy vùng áo chỗ trái tim còn rách nát và nhuộm máu thì 2 người sẽ cho rằng mình gặp ảo giác. Lam Vũ không còn sức lực để mở miệng, anh biết mình sắp mất ý thức rồi, vì thế nên chuẩn bị thì hơn, Lam Vũ cố gắng kéo mình lên không trung, bình thường bay lên 1000m cũng không vấn đề gì mà giờ cô hết sức cũng chỉ bay cao hơn có 3m, bay đi mất trong tầm mắt kinh ngạc của Tuyết Tiên Nhan và cha. Khi Lam Vũ khuất bóng, thì Tuyết Tiên Nhan mới òa khóc:

- Huhu! Cha không sao chứ? - Ôm cha vào lòng.

- Khụ...khụ, tiểu nha đầu này! Ta không sao, chỉ bị thương nặng thôi, tĩnh dưỡng và tắm bổ chừng 1 năm là khỏi. Giờ mau đỡ cha về nhà, nơi đây là rừng rậm, ở lâu không tốt. - Đúng vậy, ở rừng rậm mà 2 người bây giờ như là hai đứa con nít, hoàn toàn không có bất kỳ sức phản kháng nào cả, không sợ gặp thú, chỉ sợ gặp người bắt lương và lại vừa rồi chiến đấu quá khùng khiếp, chỉ sợ có người dè ý, nhất là gã Vô Danh gì đó có thù hận với mình.

- Dạ! - Cũng biết bây giờ không phải là lúc hỏi nhiều nên Tuyết Tiên Nhan đỡ cha mình lên con ngựa đã cột sẵn ở cách đó 200m, rồi về nhà.

Tình hình Lam Vũ còn tệ hơn Tuyết Vô Song, bay được 3km thì Lam Vũ chợt cảm thấy không còn bất kỳ sức lực nào nữa, mắt dần nhắm lại và chính thức mất ý thức, anh ngã từ trên cao 3m xuống, đen đui lại đang ở ngay một cái sườn núi, thế là lăn một mạch xuống...

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thế sự vô thường

Trên một con đường độc đạo, nhìn có vẻ giống như là một con đèo, có một thanh niên đang nằm bất tỉnh, quần áo bẩn thỉu, có phần rách nát, đầu tóc còn dính ít nhiều những cành, lá nhỏ. Cũng ở con đường đó, có một đội người ngựa đang đi qua, có 2 người con gái, còn lại 15 người đàn ông, đang đánh xe ngựa thì xa phu nhìn thấy có người nằm gục ở đường trước liền dừng ngựa lại hỏi người bên trong chiếc xe ngựa:

- Từ gia, phía trước có xác người nằm. - Vì thấy kẻ nằm dưới đất hình như có nhiều vết thương, lá cây còn dính trên người, liền đoán là hấn rơi từ trên núi xuống, như vậy chắc có lẽ chết rồi.

Bên trong một người trung niên có tướng người khá khỏe mạnh, ăn mặc phú quý kéo màng ra hỏi:

- Xác chết?

- Vâng! - Trả lời rất cung kính, xem ra địa vị của người trung niên có vẻ cao quý.

- Bảo hộ vệ ra kiểm tra thử? Là người phương nào? - Đây là một điều cơ bản trong giang hồ, bởi vì giang hồ rất loạn, không có quan phủ, không có triều đình càng không có công an, ai mạnh thì người đó có đạo lý, à thêm cả lợi thế đông người nữa. Tuy rằng trên giang hồ cũng có 1 ít môn phái tự xưng là hành hiệp trượng nghĩa, công tư liêm minh, thường thiện phạt ác, nhưng mà cho dù có thật như vậy đi chăng nữa thì họ không thể quản cả giang hồ được. Thế nên trên đường đi mà gặp người chết thì theo bản năng người ta thường kiểm tra coi người kia thuộc thế lực nào, vừa để trả gốc gác của người kia vừa có thể suy đoán cừu địch của người ta luôn, nếu là gốc gác đủ tốt thì họ sẽ không ngại mà đem xác người ta về cho người thân để nhận được lợi ích, còn nếu cừu địch mạnh thì họ thường sẽ đưa ra lựa chọn bỏ luôn, hoặc đi một con đường khác, vì có một số môn phái ma đạo tàn ác, gặp người không vừa ý là giết, còn nếu chỉ là người bình thường, hoặc không biết thì thôi.

- Vâng! - Đáp một lời rồi gã xa phu hô lên cho đoàn người mang kiếm đao phía sau: - Phía trước có xác chết, từ gia bảo các người tiến lên kiểm tra một chút.

Ngay lập tức đoàn người phía sau cưỡi lên 2 tên trung niên, trông có vẻ phong trần, trải qua nhiều cuộc chém giết đi lên kiểm tra. Trên xe ngựa, cô gái ngồi chính giữa thấy xe dừng thì liền hỏi người đàn ông được gọi là "Từ gia":

- Từ thúc, có chuyện gì vậy? - Cô nàng ăn mặc rất quý phái, cũng khá xinh đẹp, xem ra là một tiểu thư nhà giàu.

- Không có chuyện gì đâu, chỉ là một xác chết thôi! - Hấn chỉ cười cười giải thích cho cháu mình với một thái độ rất ôn hòa, xem ra hấn rất thương đứa cháu gái này.

- A, xác chết? - Cô gái nghe vậy thì tỏ ra hơi sợ hãi, vuốt ngực.

- Tiểu thư đừng sợ, có tứ gia ở đây! - Cô gái ngồi bên góc trái cầm quạt, quạt cho cô gái ngồi giữa, xem thái độ của cô nàng thì cô nàng chỉ là một người hầu thôi.

- Ta không hề sợ! - Trùng mắt nhìn cô nha đầu, làm cô nàng sợ hãi cúi đầu.

- Được rồi, Tiểu Loan! Cháu đừng có bắt nạt thị nữ nữa, làm người nên biết rõ bản thân mình, không cần giả dối trước mặt người khác, nhất là với người trong nhà có biết không? Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, người của Danh Y son trang chúng ta chưa bao giờ cần phải che dấu cái gì trước mặt giang hồ đồng đạo. - Từ nhỏ “tứ gia” này đã được môn quy trong son trang dạy rất nghiêm, cái gì trung thực, cái gì liêm chính, cái gì nhân nghĩa đều được khắc sâu vào tim rồi, nên trước giờ rất không thích những hành động đồ lỗi hay trốn tránh, ông ta cho rằng chỉ có dũng cảm đối mặt mới có thể khắc phục, đa số người trong Danh Y son trang đều là như thế, nhưng mà cái cô tiểu thư kia thì do là con gái nên từ nhỏ cha mẹ cưng chiều, lại xinh đẹp được người trong nhà yêu thích nên cũng không quản kỹ lắm, cuối cùng làm cho nàng không có trái tim dám đối mặt mọi thứ như người trong trang, đôi lúc hay đồ lỗi cho người khác, mình xấu chỗ nào cũng không dám thừa nhận, lúc phát hiện được đã muộn, ngày nào vì phạm cũng mắng vài cái nhưng có lẽ cũng không thay đổi được gì.

Danh Y son trang, nghĩa như là tên, là một gia tộc chuyên về y học, cứu người, đôi khi còn có luyện chế độc dược nữa, nhưng mà chưa từng tham gia vào phân tranh giang hồ bao giờ, chính vì điều này cộng thêm Danh Y son trang có thể cứu người nên mặc dù người Danh Y son trang đều trung thực như thế mà chưa bị người gian đánh chủ ý. Cô tiểu thư kia nghe tứ thúc dạy dỗ một câu thì tỏ ra ngoan ngoãn:

- Vâng, tứ thúc! Diệt nhi nhớ rồi. - Nhưng trong lòng cũng không có để ý điều này, tất nhiên tứ thúc kia nghe câu “con nhớ rồi” của nha đầu này không biết bao nhiêu lần rồi nên cũng bó tay, biết nó không thêm quan tâm cũng không thể làm gì hơn, đánh nó? Không được, chưa nói nó là con độc nhất của đại ca, mà nó còn là con gái nữa, mắng cũng vô dụng..aizzz.

Bên kia 2 người đã tiếp cận “cái xác”, hít một hơi vào, không thấy có mùi hôi của xác chết, liền cúi người xuống kiểm tra tim, phổi, thớ, mạch.v.v. Rồi quay lại xe báo cáo:

- Thừa tứ gia, người kia còn chưa chết! Hắn là chỉ hôn mê bất tỉnh thôi, thuộc hạ bắt tài, không thấy trên người hắn ta có thương tích nào cả. - Sau khi báo cáo xong thì vẫn đứng nghiêm đó, chờ lệnh tiếp theo.

- Cái gì? Chưa chết!! - Tứ gia nhảy từ xe ngựa xuống, ông ta là một danh y, nghe nói người kia chưa chết, lại còn hôn mê thì lòng nghĩa hiệp với lòng y tâm nổi lên, muốn tới cứu.

- Vâng!

- Đề ta tới coi sao! - Ông ta chạy tới chỗ người thanh niên đang hôn mê.

Ông ta đầu tiên là sờ vào cổ, rồi bắt mạch tay, đo nhịp tim, cùng lúc đó cô tiểu thư trong xe vì hiếu kỳ nên cũng xuống xe, đi tới chỗ tứ gia kia coi thử, cô thị nữ cũng đi theo, nhưng mà nhìn bộ dạng thấp thom, che mắt nhắm mắt bước tới rồi hờ dãn dần khiến những người xung quanh cảm thấy buồn cười, cô đã sợ thì mò xuống xem làm gì. Bước tới nơi chỉ thấy tứ gia đang trầm ngâm, thất thần, biết là “tứ thúc” mình đang suy nghĩ nên cô ta cũng không dám làm phiền. Rồi tự dưng tứ gia thốt lên:

- Không thể nào, không có tổn thương, không có trúng độc, sao lại hôn mê chứ?

- Hả? Hắn không chết? - Cô tiểu thư này nghe vậy mới bớt sợ, vô ý thức hỏi một câu.

Tứ gia kia cũng không trả lời nàng mà phân phó với gia nhân, hộ vệ:

- Mau đem hắn lên xe, ta muốn đem hắn về trang chữa trị. Tiểu Loan, ta ra ghé trước ngồi với xa phu, hắn vào trong xe nằm nhé!

- Hả? Hắn sao? - Nàng ta giật mình, bảo cái tên dơ dáy bản thủ này ngồi cạnh mình sao?

- Phải? Có vấn đề gì không?

Nàng định trả lời có mà thấy vẻ kiên định của “tứ thúc” thì nuốt lại, nhìn ra ngoài trời thì thấy trời nắng gắt, nàng bỏ luôn ý định ra phía sau cưỡi ngựa với gia nhân, đành phải ở trong xe vậy. Nàng hỏi lại một câu:

- Tứ thúc, dù sao hắn cũng là người lạ, không quen không biết, lỡ đâu hắn là người xấu thì sao? Ta lại là nữ nhi chân yếu tay mềm nữa, hay là thúc cho hắn ngồi ghế trước với xa phu đi! - Nàng cố gắng làm bộ dạng yếu đuối, đáng yêu để lay động tứ gia.

- Hừ! Ta bảo con bao nhiêu lần rồi, cứu người như cứu hỏa, cứ bo bo giữ mình mãi thì sao thành nhân, cha cháu mà nghe điều này chắc sẽ không vui đâu. Nhớ lấy một câu, muốn người tin mình trước hãy tin người. Nếu con không muốn thì thôi, tứ thúc mang hắn cưỡi ngựa phía sau. - Tuy lần này lại không hài lòng với đứa cháu gái duy nhất của mình, nhưng cũng không thể làm gì được.

Thấy tứ thúc mất hứng, cô nàng biết ngay kết quả này từ đầu rồi, đành phải chịu ủy khuất:

- Con biết rồi! Nếu hắn là người bệnh thì cho hắn ngồi trong cũi được, con không có ý kiến đâu! Vừa rồi chỉ là con sợ ý quên mất điều này thôi, xin lỗi thúc. - Thế nhưng trong lòng lại đem hận ghi lên đầu thanh niên đang hôn mê kia.

- Ừm! - Không để ý tới cô cháu gái cũng mình nữa. Kêu gia nhân mang thanh niên hôn mê vào xe, còn mình thì ngồi ghế trước với xa phu, hành động này của ông lại trở nên cao thượng trong mắt đám gia nhân, khiến một đám người trở nên long lanh hẳn, thậm chí may mắn mình có một người chủ tốt. Đoàn người cứ thế tiếp tục hành trình của mình....

Vừa lúc này, Lam Vũ lơ mơ tỉnh dậy, mở mắt ra, thấy mọi thứ xung quanh huyền ảo vô cùng, hừng hực sa sớ những đốm sáng mê ly bao quanh mình, nhìn cứ như một cái vũ trụ vậy, mình còn lơ lửng giữa vũ trụ này. Bây giờ ý thức mới tỉnh dậy nên Lam Vũ không thể suy nghĩ nhiều, đôi mắt đờ đờ cố mở ra, thì thào được một câu:

- Mình đang ở Hồn Giới của mình sao? - Sau đó lại bất tỉnh tiếp.

Lúc này đã một tuần từ lúc *Lam Vũ* đánh nhau với Tuyết Vô Song rồi, trên giang hồ vang lên đủ thứ tin đồn về cái chết của cha con Tây Hoa đại hiệp, theo dấu hiệu để lại ở hiện trường thì do Vô Danh mà đầu hạ thủ, còn Tuyết Tiên Nhan vẫn ở nhà bận rộn hằng ngày sai người đi thu mua nhân sâm, thuốc bổ .v.v cho cha, rồi còn tự tay sắc thuốc nên cũng không suy nghĩ quá nhiều. Thương thế của Tuyết Vô Song rất nặng, giờ ông không thể rời giường được, đến cầm nắm chén thuốc cũng không nổi, Tuyết Tiên Nhan đau lòng vô cùng, giờ trong đầu vẫn còn hiện lên hình ảnh ngày đó gã kia và cha đỡ kiếm cho mình. Hắn là ai? Ánh mắt có chút quen thuộc nhưng lại không biết là ai, vì cái gì lại cứu mình, không phải hắn là đối thủ của cha à? Nếu không có hắn đỡ nhất kiếm đó thì cha mình và mình đã chết rồi, nằng cứ chìm trong một vòng suy nghĩ luẩn quẩn “Hắn->Cha->Mình->Hắn->Cha->...”, quên luôn cả 2 người nghĩa huynh.

Trong lúc đó thì Quỳnh Vô Ưu đi tìm Lam Vũ mãi mà không có kết quả gì, tìm Thiên Thiên hỏi vài lần cũng không biết được gì thêm, càng làm anh ta thêm lo lắng.

- Muội có thấy nhị đệ nhà ta không?

- Không hề, hôm đó muội chạy thẳng một mạch cũng không thấy.

.v.v. Rồi Thiên Thiên cùng Quỳnh Vô Ưu, đăng thông báo tìm người khắp cả Hoàng Thành, hi vọng có ai đó nhìn thấy Lam Vũ(giống tìm trẻ lạc), Quỳnh Vô Ưu cũng biết Lam Vũ lớn rồi, đi đâu cũng được, nhưng mà dưới tình huống hôm đó anh ta bảo Lam Vũ đuổi theo Thiên Thiên chứ không phải đi luôn, thế nên anh ta mới lo lắng, giang hồ hiểm ác mà! Lỡ đâu Lam Vũ bị gặp chuyện gì đó thì sao?

Lại thêm một tuần nữa, trong thời gian này Lam Vũ tỉnh lại 5 lần, nhưng lần nào cũng được vài giây rồi lại bất tỉnh. Quay trở lại Danh Y sơn trang, người thanh niên được tứ gia cứu được đem vào được phòng, cho ngâm thuốc, rồi ngày nào tứ gia và một vài danh y khác cũng luân phiên, chăm cứu, đốc thuốc với hi vọng có thể cứu được hắn ta mà không ngại tốn bao nhiêu tiền thuốc, cũng không phải bọn họ thương người như thể thương thân mà bọn họ chính là những tên danh y, cuồng y học, luôn bị cuốn hút bởi những căn bệnh mà mình không biết, mình chưa chữa được, đối với bọn hắn là một cái trò chơi mà thôi, nhưng bọn họ cũng là những người có y tâm, hơn xa mấy tay bác sĩ hám tiền ở Trái Đất. Thường ngày cô tiểu thư kia không có gì chơi cũng hay lang thang để tìm được phòng người thanh niên đang hôn mê kia nằm, vừa là để dây vô cho sướng vừa kiếm trò vui và để thỏa mãn hiếu kỳ của mình nữa, cô ta hay lên lút tắt người thanh niên kia một cái, lâu lại mắng một cái.

=====1 tháng sau=====

Dưới sự tìm kiếm muốn lật tung Hoàng Thành của Thiên Thiên và Quỳnh Vô Ưu vẫn không có tung tích gì cả, để cả cái bóng cũng không ai nhìn thấy. Anh ta bắt đầu lo lắng và đến Hàn Tuyết sơn trang gặp Tuyết Tiên Nhan để nói chuyện, sau khi nói là bạn của nhị tiểu thư thì mấy người gác cổng liền vào thông báo, Tuyết Tiên Nhan gật đầu thì bọn gác cổng không làm khó Quỳnh Vô Ưu và Thiên Thiên, cũng nhân tiện hỏi nàng sao hơn một tháng này không về Hoàng Thành. Vô phòng khách thì Quỳnh Vô Ưu và Thiên Thiên mới kinh ngạc không thôi, trông Tuyết Tiên Nhan giờ vẫn xinh đẹp như trước nhưng mà trông tiêu tụy đi nhiều, đầu tóc còn không gọn gàng, có cái gì buồn buồn, Quỳnh Vô Ưu và Thiên Thiên đồng thanh hỏi:

- Tam muội(Tiên Nhan), muội sao vậy?

Vuốt lại mái tóc cho gọn gàng rồi Tuyết Tiên Nhan mới nở ra một nụ cười, tuy nhiên trong lòng cũng có chút khó chịu, đã một tháng rồi mình không liên lạc gì mà sao đại ca, nhị ca, Thiên Thiên tỷ không thăm mình:

- Thật là xấu hổ quá! Chỉ là cha muội gặp chuyện nên muội mới không về đi được.

- Cha muội gặp chuyện? - Quỳnh Vô Ưu là người đầu tiên không tin được, anh ta cũng lần người trong giang hồ nên hiểu rõ 2 chữ “ngũ bá” này có bao nhiêu cân lượng, vậy mà xảy ra chuyện.

- Là hơn 1 tháng trước cha muội cũng một gã áo đen đeo mặt nạ đánh một trận, kết quả cha muội giờ vẫn còn nằm liệt giường, cầm một chén thuốc cũng khó! haizz... - Thở dài một hơi, cô biết chuyện này không thể cho người ngoài biết, vì cha cô có rất nhiều địch nhân, nếu họ biết Tuyết bá giờ yếu hơn cả con nít thì họ nhất định không bỏ qua cơ hội, tuy nhiên cô tin tưởng đại ca và Thiên Thiên tỷ nên nói ra cũng không sao.

- Cái gì? - Hai người kia cùng kinh ngạc. Trong mắt của Thiên Thiên là không thể nào, còn Quỳnh Vô Ưu chỉ là khó tin.

- Đúng vậy, hắn vậy mà sau trận chiến còn lẳng không bay đi mất, trên người không bị lấy một vết thương. - Giọng có hơi chua xót, nàng từ nhỏ lấy cha nàng làm thần tượng, cha không gì không làm được vậy mà chính mắt hôm đó nàng thấy người kia..à mà không phải, tên yêu quái kia đánh xong cha nàng rồi im lặng bay đi, à vẫn còn câu hỏi mà nàng tự hỏi mình không biết bao nhiêu lần là tại sao hắn cứu mình? Đương nhiên nàng cũng không nhìn ra sau trận chiến đó Lam Vũ thăm đến cỡ nào, ít nhất cha nàng còn tỉnh được, còn nói chuyện được... Đáng lẽ ra anh chỉ cần hồi phục 1 tháng là trở lại như cũ, nhưng mà lúc tinh thần lực cạn kiệt mà đỡ một kiếm xuyên tim được bọc bởi hàn khí lạnh lẽo hùng hậu kia liền làm Lam Vũ đến mấy tháng sau còn chưa tỉnh hẳn, chứ đừng nói chữa thương với lành.

- Có phải người đó đeo mặt nạ cười màu đen, áo choàng đen không? - Đột nhiên Thiên Thiên hỏi.

- Phải!! Sao tỷ biết...A, có phải là tỷ đã gặp hắn trong rừng đêm mà nhị ca ta đuổi theo không?

Lúc này tự xưng Quỳnh Vô Ưu cũng chăm chú nghe hai cô nàng nói chuyện mà không hề xen vào. Thiên Thiên đáp:

- Vậy đúng là hắn rồi, hắn không phải là người...a. Tiên Nhan, muội đừng buồn, cha muội thua hắn cũng không phải là vấn đề gì đâu, hắn có thể là ma quỷ hoặc thần tiên đấy. - Cô nàng do dự đọc sách, ký nên làm những truyền thuyết quỷ thần ở thế giới này rồi, nhưng mà bây giờ thế nào lại trùng.

- Sao tỷ biết hắn không phải con người? Tỷ thấy hắn bị thương? - Tiên Nhan cho rằng có thể Thiên Thiên tỷ thấy hắn lành vết thương nên mới có suy nghĩ như vậy.

- Không có a, hắn biết bay, làm sao có thể là con người được, ta cũng thấy Tuyết bá bá dùng khinh công rồi, không thể nào là bay giống người kia được. - Nàng kiên quyết khẳng định, Tuyết Tiên Nhan cũng đồng ý gật đầu, nghĩ cũng có lý, với lại thêm cái khả năng khôi phục vết thương như thế, sao là người được.

- Hai muội cứ từ từ bàn chuyện này sau, nhị đệ đã mất tích hơn một tháng rồi! Từ ngày chúng ta bảo hắn đuổi theo Thiên Thiên thì không thấy xuất hiện nữa, ta sợ hắn xảy ra chuyện gì rồi.

- Hả? Nhị ca xảy ra chuyện? Sao huynh không báo cho ta biết? - Tuyết Tiên Nhan lo lắng.

- Ta tưởng muội về thăm cha vài hôm ai ngờ cả tháng chưa về, ta thì bận đi khắp nơi tìm nhị đệ, lấy gì thông báo, mãi hôm nay tìm không ra mới nhờ muội cùng Tuyết gia hỗ trợ. - Quỳnh Vô Ưu giải thích.

Ba người suy nghĩ, bàn luận một chút cũng không biết dùng cách gì hữu hiệu cả, đành mượn dùng thế lực Tuyết gia để đi tìm. Đột nhiên Tuyết Tiên Nhan hỏi Thiên Thiên:

- Tỷ! Tỷ có thấy gã đeo mặt nạ quen quen không? Hình như chúng ta gặp ở đâu rồi ấy? - Nàng đem nghi vấn trong lòng hỏi một người từng gặp xem có được đáp án hay không.

- Quen? Sao muội lại hỏi vậy. - Quỳnh Vô Ưu thấy câu hỏi lạ nên hỏi ngược lại, trước giờ nhóm mình có bao giờ quen biết một cao thủ mạnh như thế đâu.

- Hắn..hắn... - Tuyết Tiên Nhan hơi ngập ngừng, chuyện này không biết có nên nói không, vì thấy nó không liên quan gì cả, dù sao mình cũng nhìn thấy mặt tên kia rồi, mình cũng khẳng định khuôn mặt này hoàn toàn lạ, làm sao mà quen được.

- Hắn làm sao? - Thiên Thiên quan tâm hỏi, tưởng hắn làm gì Tiên Nhan.

Chờ tầm 1 phút, Tuyết Tiên Nhan mới kể ra sự việc xảy ra hôm đó, mọi người liền biến sắc, họ đều có thể nghĩ đến một khả năng, Thiên Thiên chen vào một câu:

- Hôm đó, có lẽ tên đeo mặt nạ đen kia xuất hiện là để giúp ta ra khỏi khu rừng.

- Có lẽ hắn là nhị đệ! Nghe muội nói hắn bị thanh kiếm của cha muội đâm xuyên tim sao? - Quỳnh Vô Ưu hỏi với một tâm trạng khá lo lắng.

- Không thể nào! Mọi người nhầm cả rồi! Lúc hắn bị đâm thì mặt nạ hắn cũng biến mất, ta thấy rõ mặt hắn, không thể nào là nhị ca, tóc hắn màu đen nữa, mặt cũng không có đẹp như nhị ca. Hắn hoàn toàn lạ hoắc, nhưng mà thần thái của hắn trông quen lắm, không biết đã gặp ở đâu rồi.

- Thế vậy tại sao hắn đỡ cho muội một kiếm?

- Muội không biết.

=====Cuộc bàn luận cuối cùng cũng không đi đến đâu cả, họ quyết định dùng thế lực của Tuyết gia để tìm trên giang hồ=====

Một tuần lễ sau đó, ý thức Lam Vũ dần dần mạnh hơn một chút, cuối cùng cũng có thể suy nghĩ rồi, tuy hơi trì hoãn một chút. Thanh niên hôn mê đang nằm ở Danh Y sơn trang kia chính là Lam Vũ, tối ngày hôm nay như thường lệ đắm danh y sau khi thử hàng loạt thuốc không thấy hiệu quả bèn về nghỉ, còn tới lượt tiểu thư danh đá kia vào tìm Lam Vũ trút buồn, trút giận, mắng đã một hồi thì cô nàng chuẩn bị lại véo tai, bóp mũi (do cả nhà toàn là người theo kỷ luật, theo đạo đức, nên trước mặt mọi người nàng phải cố gắng diễn mình là một người giống bọn họ, lúc không người thì tâm lý có trở nên chút biến thái). Ngay lúc tay nàng vừa vươn tới thì tay Lam Vũ đã bắt lấy tay nàng, nàng ta hét hồn nhưng không dám hét lên vì nàng hiện tại đang lén lút vào đây để "gây án", nàng rất sợ cha nàng phát hiện. Nàng thất thanh:

- Ngươi...ngươi tỉnh rồi? Buông..buông..buông ta ra. Nếu không..nếu không ta hô lên người sấm sỡ.

Thế nhưng đáp lại nàng chỉ là một ánh mắt ngây ngô mở ra, cái đầu lắc qua lắc lại nhìn nàng thật kỹ, miệng kêu:

- Ô..ô..a..a.ô. - Như một đứa trẻ con mới sinh vậy, người thanh niên kia vậy mà vuốt ve tay nàng rồi cười rất thích thú.

Trong lúc đó Lam Vũ thật sự vẫn còn đang ngồi xếp bằng trong Hồn Giới, mắt vẫn mở nhưng chưa suy nghĩ được nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Biến cố, 1 phân thành 4!

Trong hồn giới của mình Lam Vũ đã tỉnh dậy nhưng còn hơi mơ hồ, còn bên ngoài thì linh hồn và cơ thể đã “bật chế độ tự bảo vệ” cơ thể theo bản năng hoạt động và sinh ra ý thức nhằm sống sót, đương nhiên cái ý thức mới sinh ra này không phải là Lam Vũ, càng không phải là một linh hồn, nó sẽ biến mất khi Lam Vũ quay lại cảm quyền điều khiển, giờ nó mới sinh ra nên có chút giống trẻ sơ sinh. Lúc này đây bên ngoài đang có rất nhiều người tụ tập, nghe tin cô tiểu thư đánh đá thông báo rằng người thanh niên kia đã tỉnh, người Danh Y sơn trang thăm hỏi trời không phụ người, bao nhiêu công sức cũng đã cứu được người thanh niên kia, nhưng sau khi tới nơi hỏi thăm thì mới thất vọng, người thanh niên kia chả nói được gì cả, cũng phải người chính lý cho anh ta một căn phòng nhỏ, từ nay đành thu nhận làm một gia nhân vậy.

Ngày qua ngày, thoáng chốc đã 2 tháng trôi qua, thời gian này, giang hồ dậy sóng, Tuyệt gia đăng tin tìm người, Huyết Nguyệt Thần Giáo sụp đổ, giáo chủ mới của Huyết Nguyệt Thần Giáo giết hết tất cả phe đối lập, đổi tên giáo thành Đại Nhật Giáo, Vô Danh ma đầu ngày càng hung bạo, truy sát người khắp nơi, còn lấy danh nghĩa thể thiên hành đạo, người tới bãi phóng Tuyệt gia đều bị từ chối với lý do Tuyệt bá bế quan luyện công. Hỏa Sơn phái hành hiệp trượng nghĩa thể này thể kia, Nam Hoa Kiếm Phái đại chiến với Ngọc Dao Phái.v.v Đến bất kỳ quán tửu lâu nào cũng có thể nghe mấy tên nhiều chuyện vô nghề nghiệp uống rượu mà bàn tán. Cũng sau 2 tháng đó, Lam Vũ cũng thức tỉnh hoàn toàn, giờ vẫn đang ở trong hồn giới của mình:

- Chết tiệt, bất tỉnh gần 4 tháng trời, lại phí đi 4 tháng! Vậy mà tu luyện không một chút tiến bộ, cũng chưa khôi phục hoàn toàn nữa chứ, chỉ còn 1 năm rưỡi nữa thôi là Mỹ Hương sẽ bị mụ già Thanh Hoa Thiên bắt đi rồi, thể này không kịp mất!!! Cũng tại mình, sao mỗi lần đánh nhau hay giết người, tâm tình xúc động một chút là mất kiểm soát, thấy người là đánh, thấy người là giết, liệu có phải tên Hư Không chủ gì đó còn sót cái gì không? Bị vài 3 lần nữa là xong luôn, chết có ngày!!!

Cái này cũng không giống là ai đó điều khiển cơ thể mình, mà giống như mình bị tâm thần vậy, tự dừng hành động khác lạ mà không cảm thấy có gì kỳ lạ. Lục lợi đồng ký ức hỗn loạn để tìm phương pháp giải quyết vấn đề này, cuối cùng vẫn là mò đến> ở trang 35 của , bắt đầu đọc thật kỹ. Đúng là thần sách, chỉ cần dựa vào những lời chú giải trong sách cộng thêm tình trạng của mình thì nó cũng bay ra luôn cho mình lời giải thích, thì ra là do đạo lý “một đứa bé nặng tạ 100kg”, không đủ sức mà nâng chứ sao! và đạo lý “ăn nhiều, tạp quá thì đau bụng”.

Linh hồn của Hư Không chủ quá sức hùng mạnh, tuy rằng đã đồng hóa linh hồn nhưng do linh hồn gốc của Lam Vũ quá yếu ớt, so với Hư Không chủ thì cứ như so sánh một con vi khuẩn với mặt trời vậy, không thể nào so sánh nổi, chính gánh nặng này đã khiến Lam Vũ thỉnh thoảng mất kiểm soát thực sự mọc ra vài cái đuôi, hung hăng, thù dai, thích nhất là chém giết. Một cái khác chính là cần nuốt linh hồn, mặc dù Hư Không chủ động dung hợp nhưng mà không có chuyện gì là hoàn mỹ, nên đôi lúc xúc động vẫn bị “thần kinh”, vì tính trẻ trâu của Lam Vũ ngày xưa hay coi anime manga mà mơ mộng thêm vào tên Hư Không chủ ngày xưa máu đánh nhau, thích khiêu chiến cường địch để mau “lên lv” tạo ra một thằng ắt ơ thích đánh lộn, thích tỏ ra huyền bí, thứ 3 là tính trẻ con của Lam Vũ (ở thế kỷ 21 này thì con trai mới 17 tuổi mà lại vừa xấu vừa trâu thì vẫn còn trẻ con lắm) ham chơi, thích bày trò “bắt tay” với một thằng Hư Không chủ lớn lên trong cái xã hội người ăn thịt người, lại là một con hồ ly xảo quyệt, gian trá hình thành một cái thằng ham vui, thích dùng âm mưu quỷ kế, nguy hiểm từ đạo mạo, lấy chộc phá người khác làm niềm vui.

Sau khi được thần sách trang 35 suy diễn giải thích một hồi thì Lam Vũ muốn té ngựa ra, đây là cái tình huống gì, hèn chi... cái này mặc dù không ảnh hưởng gì đến sức khỏe, cũng không có ẩn họa sau này nhưng mà như thế cũng coi như không được sống rồi, sống gì mà không được giận, không được buồn, không được chán... Cuối cùng Lam Vũ đưa ra một cái quyết định: “Thôi đành phải ở lại trong Hồn Giới này một thời gian để luyện rồi! Trong đó có nói do một số nguyên nhân đặc thù mà tu luyện môn pháp thuật này trong Hồn Giới nhanh hơn gấp 10 lần tự luyện bên ngoài, dù sao thì môn thuật pháp này cũng trực tiếp liên quan đến linh hồn mà, giờ chưa phải lúc trở về cơ thể, vì một tương lai có thể làm chủ bản thân, cố gắng vậy.”

Thế là từ đó cơ thể Lam Vũ thì làm “osin” cho phủ Danh Y, còn anh thì cắm đầu vào luyện, nhưng mà vẫn bị con nhỏ tiểu thư kia bắt nạt, hằng ngày cô ta không có gì làm vẫn tìm cách “chơi” với anh, cũng do trước giờ trong mắt mọi người cô ta là một thực nữ hiền lành, đáng yêu, chỉ có cha cô và tứ thúc là 2 người thân nhất nhà mới biết được bản chất của cô nàng. Hôm thì bắt cống nàng chạy như một con ngựa, hôm thì bắt đi vác nước từ một con suối trong mát trên núi về cho nàng tắm, từng bước từng bước nàng vô thức coi Lam Vũ là một thứ thuộc về mình, người ngoài cũng thấy nàng và cơ thể của Lam Vũ ngày nào cũng riu rít bên nhau mà không ai biết nội tình bên trong.

=====Tại một cái đình lớn, bên trong được thiết kế vô cùng thô sơ, có ký hiệu mặt trời=====

Một người trung niên mang một bộ đồ có thêu hình mặt trời thật lớn màu vàng bước tới trước cửa cái đình, quỳ xuống lạy:

- Bẩm nhật thần, tin tức của người mà thần muốn tìm cuối cùng cũng có một ít thông tin liên quan! - Nói xong hần vẫn quỳ ở đó, đầu đập hần xuống.

Bên trong cái đình vang lên một giọng nói nhẹ nhàng, có vẻ lười biếng, nhưng mà âm thanh của hần rất rõ ràng, vang lên rất rõ trong tai tên kia, nhưng mà thủ vệ ngôi đình ở gần đó lại không nghe được chút nào:

- Hà? Có tin tức của hần rồi sao? Ở đâu?

Gã kia liền tim đập bình bình, hít một hơi thật sâu rồi đáp:

- Bẩm nhật thần, thuộc hạ không rõ, chỉ là bên Tuyết gia đang thông báo tìm một người có vài đặc điểm giống ngài yêu cầu, nên tôi nghĩ chắc Tuyết gia biết hẳn, vậy là hẳn đang ở nơi nào đó trong Vô Lâm, nghe thông báo của họ hình như là hẳn đi lạc hoặc xảy ra bất trắc gì đó, vô lâm đồng đạo nào có thể cung cấp tin tức về hẳn liền được thưởng rất lớn, tuy thế nhung hiện giờ vẫn chưa có ai tìm được ạ!

- Haha! Rõ thừa, nếu là hẳn thì sao mà lạc được, sao mà gặp chuyện được! Haha, Tuyết gia..Tuyết gia..Tuyết Vô Song!!! Tốt, cứ để bọn hẳn tìm, đừng can thiệp vào, đợi ta xuất quan thì chính ta sẽ xử lý việc này, người có thể lui đi, từ giờ cho tới khi ta đi ra không được phép ẻ nào bén mảng tới gần đây, không thì chết rắng chịu. - Vẫn là giọng nói lười biếng uy nghiêm đó.

- Vâng! Tôi đã hiểu rồi thưa nhật thần. - Hẳn liền đi lùi ra phía sau 15m rồi cúi đầu một lần nữa mới rời đi.

Trong Hồn Giới

Đã 3 tháng trôi qua, Lam Vũ ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng niệm, hai tay đưa lên ngang vai, mơ hồ từ 2 lòng bàn tay và bụng mọc ra những đoạn xích mờ nhạt, không phải thực thể, xuyên qua cơ thể Lam Vũ nói đến mà nói đến một cái vòng tròn ký hiệu cổ ngữ không lồ đang xoay tròn phía sau lưng, sau qua xuyên qua Lam Vũ nó liền nối tới 3 cái đài phân biệt kết hợp với Lam Vũ tạo thành 4 phương đông tây nam bắc! Rất đau đớn, cực kỳ đau đớn, những sợi xích màu xanh lục nhân nhạt kia đâm xuyên qua người Lam Vũ, mỗi phút mỗi giây đều hút một phần nhỏ linh hồn của Lam Vũ để truyền qua 3 đài xích ở bên kia, cũng đã tạo thành những hình dáng mơ hồ. Tuy rất đau, lúc nào Lam Vũ cũng nghĩ rằng, là đau đớn tận linh hồn, nhưng Lam Vũ vẫn cố gắng chịu đựng, không giây phút nào ngừng niệm pháp, nếu dừng một giây thì mọi công sức liền đổ nát, biết tu luyện thuật pháp này không chết được nên Lam Vũ mới còn có thể kiên trì tới bây giờ...

bên ngoài

Bên ngoài, mọi người bắt đầu chú đến độ “thần thiết” của Lam Vũ và cô nàng tiểu thư Danh Y son trang kia, con nhỏ này đặc biệt thích “chơi” với Lam Vũ ngu ngu, khờ khờ này, hiện tại đã biết nói sơ sơ, nhận thức sơ sơ, nhưng mà vẫn còn ngờ nghệch lắm, nói gì liền nghe nấy mà không nghĩ ngợi, nhiều lúc làm Lam Vũ bị thương nặng, nhưng hồi phục cũng rất nhanh, nàng thích “chơi” với Lam Vũ chỉ vì khi ở với Lam Vũ nàng không cần phải che giấu bản chất của mình, khiến nàng rất thoải mái! Lại 2 tháng nữa trôi qua, từ ngày Lam Vũ đánh nhau với Tuyết Vô Song cũng gần một năm rồi, bên Tuyết gia vẫn một mực đi tìm nhưng không có kết quả gì, Đại Nhật giáo cũng không động tĩnh gì cả, bên trong hồn giới, Lam Vũ nhìn tiểu tụy hơn trước rất nhiều, giờ ở 3 đầu của sợi dây xích đã hình thành 3 người khác, 1 người giống Lam Vũ, còn 2 người thì mang hình dáng của trạng thái Hạ Cửu Vĩ, chúng là 3 linh thần khác của Lam Vũ, mang những đặc tính tiêu cực được tách ra, tuy tiêu tụy nhưng Lam Vũ cũng đã tìm lại được chính mình! Anh sắp tiến vào thời khắc mấu chốt rồi, đó là khắc dấu ấn chủ đạo của mình lên 3 linh thần kia, để chúng trực tiếp nghe lời Lam Vũ, thích cho ra thì ra, không cho thì nằm im đấy. Chừng 1 tuần nữa thì sẽ hoàn thành, nhưng mà đời đâu lúc nào cũng như ý...

Hôm nay, vị hôn thê của cô Loan tiểu thư hôm nay tới bái kiến nhà cô nàng, tên này là một thiếu bang chủ của Tàn Bồng Bang, một bang phái cũng khá lớn trên giang hồ, đệ tử đông đảo, vũ khí chuyên dụng là bồng, võ cũng là bồng pháp, mạnh nhất là hợp công, tạo thành bồng trận (cứ thấy khó hiểu thì tưởng tượng tương tự đã cầu bồng pháp, đã cầu trận của cái bang ý), lấy đông đánh ít mà thành danh, ngày xưa là son tặc trên núi vì phát triển mạnh mẽ mà hình thành bang phái cũng được 200 năm rồi nên trở thành một môn phái mà không phải là son tặc nữa. Nhưng mà nàng ta vốn không thích hẳn, chỉ vì tên này lúc nào cũng tự cho là đúng, trừng mắt tất báo, rất hẹp hòi, nhưng mà vì nàng từ nhỏ được Danh Y son trang dạy rất “quần tử” nên trước mặt hẳn lúc nào cũng mang một bộ mặt cười cười nói nói, thân thiện hết sức, cũng giả tạo hết sức, nhưng mà đương nhiên không ai nhận ra, cứ tưởng nàng thích hẳn thật, hôm nay nghe tin hẳn đến, nàng liền lợi dụng Lam Vũ cũng chạy lên núi chơi:

- Này a Nguu, hôm nay ta muốn đi lên núi chơi, mau công ta đi! - Nàng thấy hẳn có chút ngốc, lại khờ, nên dứt khoát gọi tên a ngu, hẳn cũng phản đối, nên nàng gọi luôn.

- A..a, ừ, được! Mau lên! - Lam Vũ cúi người xuống để cho nàng leo lên, cái ý thức này vốn đã quen như vậy rồi, đã vậy còn phát âm sai!

Nàng cũng không khách khí, leo lên lưng Lam Vũ, nàng cũng không cảm thấy có cái gì không đúng, bình thường thiếu nữ ở thế giới này rất e ngại tiếp xúc với con trai, trừ khi có tình ý với người đó mà thôi! Nhưng mà nàng cho rằng Lam Vũ là một tên ngốc bẩm sinh, yêu đương gì tầm này, hẳn cũng chẳng biết mình và hẳn khác nhau chỗ nào nữa là, giống như một người phụ nữ thì đương nhiên không sợ 1 đứa con nít cường đảm rồi. Sự thật đúng là như thế, cái ý thức tự vệ này của Lam Vũ cũng chả suy nghĩ gì nhiều, phải nói là hình như không biết suy nghĩ là gì luôn! Chỉ hành động theo bản năng mà thôi.

Nàng ta cứ nghĩ rằng tên kia qua nhà mình chơi 2 ngày, thì 2 ngày mình tránh hẳn là xong, sau này có hỏi thì bảo đi chơi với bạn! Chả nhẽ hẳn còn mắng mình được à? !!! Cô nàng suy nghĩ cũng tốt lắm, mỗi tội đen một cái là tên Hà thiếu môn chủ Hà Văn Long kia đến nơi là nhờ người đi hỏi thăm tin tức nàng liền, không tốn chút thời gian nào đã biết được nàng đi chơi với 1 tên con trai khác ở trên núi, đã vậy cả năm này rất thân với hẳn, gã này nghe phát ghen liền, kéo theo đám “đàn em” đi kiếm người! Vừa đúng lúc ánh hoàng hôn buông xuống, nàng bảo Lam Vũ về thôi, giờ về đến nhà chắc cũng tối rồi, tùy tiện tìm một cái cơ như tắm rửa, hay ở lý khuê phòng thì ban đêm gã kia cũng không dám xông vào. Ai ngờ đâu vừa đi xuống dưới sườn núi thì gặp ngay bọn Hà Văn Long vác bồng(gậy) chạy lên, xong phương đối diện, Loan tiểu thư kia vừa nhìn thấy bọn hẳn thì hốt hoảng một chút sau đó rất nhanh điều chỉnh tâm tình, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, nàng ta đã tìm được tới 4 cái lý do cho mình để tránh việc này, kể ra thì nàng cũng rất thông minh! Còn Lam Vũ tất nhiên là ngờ ngác nhìn chứ cũng không biểu hiện gì. Đeo đuổi cho Lam Vũ thật đang ở trong Hồn Giới đang thời khắc mấu chốt quan trọng khắc gần xong rồi, chỉ còn 1 tiếng đồng hồ nữa thôi là mọi thứ sẽ xong xuôi, thời khắc tự do đã đến, trong lòng Lam Vũ như đang gào thét: “Freedom, Freedom”, nhưng mà thật sự cũng không dám có động tĩnh gì cả, sợ hỏng vào phút cuối là xong đời mình luôn, không biết hậu quả sẽ là gì nữa, đúng là vừa lo sợ trong lòng thì ngay lập tức xui xẻo ập đến, không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì mà khiến tâm thần Lam Vũ không yên.

Sau đó là một mối, hình như nó lại muốn ngủ rồi, không thể nào chứ! Mình đã tỉnh rồi mà, lẽ nào cơ thể là chịu tổn thương sao? Trong lúc đó sợi dây xích đang khắc ấn cho 3 người kia cũng nứt dần, khắc ấn hoàn thiện được 2/3 cũng đang dần tan biến! Lam Vũ biết là chuyện không xong rồi, lẽ nào trời muốn trêu người, cho ta sự hy vọng, niềm vui sướng rồi ngay tức khắc đập đổ mọi thứ!! Lam Vũ bất chấp mọi thứ gồng người lên cố gắng chữa chạy cho sợi xích linh hồn của cả đồ án cổ ngữ sau lưng cũng phát sáng lên chói lóa, sợi xích viền cổ cũng bắt đầu khôi phục, nhưng mà mọi chuyện cũng chỉ là

hồi quang phản chiếu, lóe sáng một phút cuối cùng mà không mang lại bao nhiêu lợi ích, chữa xong sợi xích, bắt đầu vẽ lại khắc ấn thì chỉ hoàn thành được 4/5 khắc ấn thì sợi dây lại nứt vỡ ra, đồ án cổ ngữ phía sau cũng sụp đổ, đây chính là hiện tượng cổ quá mà quá cổ... Lam Vũ có đọc trên nói dù tỉ lệ khắc ấn thất bại cực thấp, nhưng nếu một khi đã thất bại thì hậu quả rất đáng sợ, nhưng bên trong lại không miêu tả hậu quả như thế nào. Mọi thứ của bắt đầu tán loạn rồi tan nát, duy chỉ có 3 linh thần kia là không có bị gì. Ngay lúc đó thì cả 3 linh thần đều mờ mất ra, Lam Vũ mặc dù không biết chính xác cái hậu quả trong sách nhắc đến là gì nhưng mà thấy 3 tên này vẫn không biến mất theo xem ra tới 70% là hậu quả do 3 tên này gây ra. Một thằng mang hình dáng của Hạ Cửu Vĩ cười haha:

- Haha, chúng ta mau tóm lấy tên chủ đạo! - Nói với một giọng hào sảng, rồi tự mình xông lên trước.

Hai thằng kia vừa tỉnh dậy, chưa kịp suy nghĩ gì thì thấy một thằng hô lao lên bắt tên chủ đạo liền nghĩ rằng bắt hán rồi tui mình lại phân quyền chủ đạo cơ thể sau cũng không muộn. Lam Vũ cũng quá bất ngờ 3 cái thằng này vậy mà làm phản, anh thần thờ cả người, tuy nhiên đa phần là do lúc này 3 thằng kia đã tách khỏi mình nên mình đang dần trở về chính mình, chứ không phải là do sợ 3 tên kia lao lên đánh, nhưng...điều làm Lam Vũ ngạc nhiên là chỉ có 2 tên lao lên, còn tên vừa nảy hô to gọi nhỏ thì đã biến đâu mất không thấy rồi. Nhất thời hai thằng kia cũng cảm nhận được hình như mình hơi “ôc chó”!

Bên ngoài, chính xác là tên vừa hô to gọi nhỏ kia chính là tên ngự quân tử, gian xảo nhất trong 3 người, hán lợi dụng tâm lý người khác chưa biết gì để họ lên giúp hán khống chế chủ đạo linh thần, còn hán lao ra khống chế cơ thể, trong nháy mắt thì mọi ký ức của ý thức thay thế gần 1 năm trở lại đây liền trở về với Lam Vũ, cả 4 Lam Vũ đều nhận được ký ức này, vì 4 bọn họ đều là một người. Thì ra vừa nảy bị mấy gã kia chặn đầu thì Loạn tiểu thư kia liền đồ hết mọi tội lỗi lên đầu Lam Vũ, bảo rằng anh ta dụ dỗ cô, làm cô có hảo cảm còn nói muốn cả đời chăm sóc cô gì gì đó, cô ta cho rằng dù sao Lam Vũ cũng ngốc, không biết chối và đúng là cái ý thức sơ sinh 1 tuổi kia không biết chối thật. Thế là tên Hà Văn Long quát mấy tên kia bao vây đánh Lam Vũ cho đỡ tức, đánh đến trọng thương, cũng vừa lúc trọng thương thì ảnh hưởng đến Lam Vũ thật đang thi pháp trong Hồn Giới, giờ tạo ra thêm 3 tên âm binh, nhằm nhe cướp đoạt thân thể mình. Lam Vũ vừa tỉnh lại, lắc đầu mấy cái cho tỉnh, nhanh chóng dùng vài giấy tổng hợp ký ức rồi phân tích, phân ra âm mưu, rồi nở một nụ cười nửa miệng đắc ý, anh cũng không để ý hình tượng nhếch nhác của mình đang bị bọn kia quây đánh, giờ anh đã tỉnh, hoàn toàn dùng tinh thần lực ít ỏi mới khôi phục được để chữa thương nên không lo lắng, sau đó Lam Vũ nắm chặt lấy chân một tên kéo hán ngã xuống, nhân cơ hội đó bật dậy lui về phía sau 5 bước, sau đó lộ ra một bộ mặt không thể tin nổi, không chấp nhận được, đau buồn vô cùng, giọng điệu càng man mác hơn:

- Loạn muội, tại sao muội lại đối xử với ta như thế, không phải chúng ta đã thề non hẹn biển rồi hay sao! Muội từng ước cả đời bình yên sống với ta bên núi rừng, muội nói muội có một vị hôn thê từ nhỏ do cha mẹ đặt ra ở một thế lực lớn, ta cực kỳ không vui, nhưng muội nói muội không thích hán, hán vừa xấu lại vừa hung ác, nên ta trái lại cũng yên lòng, ta hứa với muội đợi ta 20 tuổi ta sẽ hưởng gia chủ cầu hôn, tại sao giờ muội lại làm như thế? Chẳng lẽ tình cảm đôi ta chỉ là sương khói, lẽ nào những ngày tháng chúng ta hèn hò với nhau cạnh núi rừng, tối có nhật nguyệt chứng giám lại là phù du? Muội nói đi, nói đi! - Khi nói xong còn giả vờ đỏ cả mắt, biểu tình vô cùng bức xúc.

Loạn tiểu thư kia thì há hốc mồm kinh ngạc, đây là tên a Nguru ngốc nghếch cái gì cũng không biết đó sao? Mà mình đính ước tình cảm cùng hán lúc nào? Mình đúng là có trước mặt hán chê gã Hà Văn Long này không đẹp trai, đã vậy tính tình hẹp hòi, chỉ có thể thôi, dù sao cũng biết tới 18 tuổi cũng không thoát khỏi số phận làm vợ hán, ta ghét hán chứ nhưng cũng đâu có phản đối! Càng nghĩ càng chóng mặt, trước đây hán ngu ngốc lắm mà, sao bây giờ lại nói dối đặt điều vô lý như vậy! Nhất thời tức giận quát:

- Ngươi...ngươi! Ta thấy ngươi ngu ngốc bẩm sinh, mới nhờ cha thu ngươi làm nô tài, vốn thấy ngươi lễ phép lại hiền lành ta mới yên tâm mà làm bạn với ngươi! Không ngờ ngươi lại buông lời xằng bậy, xúc phạm ta, lấy oán báo ân! Lòng lang dạ sói, ngươi dựa vào cái gì mà ta thích ngươi, yêu ngươi? Tài giỏi có không? Đẹp trai có không? Ngươi chẳng có gì cả? Sao ta phải thích ngươi, muốn thừa nước đục thả câu cũng phải có lý chút chứ? - Nàng tuôn ra một tràng những lời ám ức.

Bên gã Hà Văn Long vốn đang tức giận vì bị cấm sùng, nghe Loạn tiểu thư nói vậy liền suy ngẫm lại thấy có lý mới yên lòng, đồng thời cũng tỏ ra thái độ căm ghét tên “nô tài” này:

- Ngươi một tên nô tài hà tiện cũng dám phản chủ? Ngươi đầu...lên đánh gãy chân chó của hán cho ta! Dám đùa với vị hôn thê của ta. - Quát lớn sai bảo lũ thuộc hạ.

Loạn tiểu thư nghe tên Hà Văn Long nói vậy thì thở phào, trong lòng thầm khinh miệt Lam Vũ: “Ngươi vẫn còn ngu ngốc lắm”. Nàng cũng không ngờ trong lòng Lam Vũ cũng khinh thường nàng: “Muốn chơi trên cơ ta? Nằm mơ!”. Lam Vũ bỗng dưng cười lên điên cuồng, biểu cảm càng là tan nát cõi lòng:

- Hahaha, thì ra là như thế, thì ra là như thế, hahaha! Ta chỉ là nô tài trong mắt nàng, nàng chỉ đùa giỡn với tình cảm của ta, những lời hẹn ước khi xưa cũng là gió bay! Hahaha, ta cũng chỉ là nô tài, hahaha! - Ngửa mặt lên trời cười như điên, như thể mình là người bị đa cấp lừa hết tài sản vậy, rút trong ngực ra một con dao ngọc khá đẹp, một mặt dao khắc hình con trâu, một mặt khắc hình thanh loan(chim gần giống phượng hoàng), tất nhiên con dao này chỉ là do tinh thần lực biến hóa thành, dùng để bôi vào kế hoạch của Lam Vũ, giờ con dao về phía trước mặt Loạn tiểu thư kia và Hà Văn Long, cười như khóc:

- Nàng còn nhớ không, Loạn Nguru tiểu đạo này là nàng tặng cho ta 3 tháng trước cũng trên đỉnh núi này, hôm đó ta công nàng lên đó chơi, nhớ chứ! Haha, cái gì mà trọn đời mãi không xa lìa, hôm nay gặp được vị hôn thê mà nàng căm ghét thì liền đá ta ra, cuộc đời đúng là...aizz! Ta đã yêu nàng từ cái nhìn đầu tiên, nàng cứu ta rơi từ vách núi xuống, ta vô cùng cảm kích, tuy rằng biết thân phận chúng ta không tương xứng, con đường sẽ khó khăn gặp ghềnh nhưng ta vẫn tin rằng một ngày nào đó ta có thể sánh bước cùng nàng, ta coi nàng là cả cuộc đời ta! Vậy mà hôm nay...hôm nay...như thế ta còn sống có ý nghĩa gì nữa, mục tiêu nhân sinh của ta là tắt, ta đi trước một bước, kiếp sau ta nhất định sẽ gặp nàng sớm hơn tên kia, tạm biệt, tiểu Loạn! Nàng tặng ta một sinh mệnh, vậy ta sẽ dùng con dao mà nàng tặng ta để kết thúc sinh mệnh nhằm chán này. - Lam Vũ bây giờ vô cùng bi ôi vô liêm sỉ, đóng kịch, khóc lóc, cười thảm còn thật hơn cả diễn viên, nói xong liền đâm con dao đó vào bụng mình, tiện thể gần đó có cái vách núi liền nhảy xuống luôn, trước khi đâm dao vào bụng còn cố ý đưa ra cho tên Hà Văn Long nhìn cho rõ 2 mặt của con dao, rồi còn cố diễn thêm cái khúc cuối cho nó hoành tráng, trước khi nhảy thì mặt lúc nào cũng nhìn Loạn tiểu thư lưu luyến không thôi.

Sau khi Lam Vũ tự đâm dao vào bụng mình, máu tuôn ra, rồi nhảy xuống vách núi, khiến người ta không kịp tưởng tượng. Loạn tiểu thư thì nghĩ mãi không ra vì sao hắn phải tự sát, chẳng lẽ vì hắn yêu mình sao? Không thể nào, hắn trước khi chết còn có ý đâm cho mình một nhát kiếm thật đau cơ mà, mà sao tên này lại hành động như thế, toàn là bịa chuyện, nếu nói hắn có mục đích riêng thì tại sao hắn phải tự sát, chẳng lẽ chỉ vì phá mối quan hệ giữa nàng và tên Hà Văn Long kia mà hi sinh cả tính mạng của mình sao? Làm vậy thì có ý nghĩa gì? Chết là hết cơ mà! Trong khi nàng mãi trầm luân trong dòng suy nghĩ vô tận thì bên kia gã Hà Văn Long cũng trúng kế, hắn dù sao cũng chỉ là một thiếu niên 16 tuổi, rất dễ lừa gạt, cùng là cánh đàn ông nên đã “lỡ” đồng cảm với Lam Vũ, giờ trong lòng hắn cũng thấy buồn cho người con trai kia, yêu người khác thấm thiết, không ngại hi sinh cả mạng sống của mình mà đổi lại được cái gì? Được cái gì? Chỉ đổi lại được sự bán đứng của người yêu, đổi lại là hắn thì chắc hắn không làm được như thế, hắn tôn sùng Lam Vũ lên, hắn cho rằng Lam Vũ đã dạy hắn một bài học nhân sinh đắt giá, không nên tin tưởng người ngoài, không nên tin lời người khác hứa. v.v! Hắn than thở không thôi, nhất thời xem xét lại nhân cách của vị hôn thê! Cuối cùng ra một quyết định oanh liệt: “Về xin cha từ hôn”. Sau đó không nói với Loạn tiểu thư câu nào mà kéo đàn em về luôn, Loạn tiểu thư vẫn ngỡ ngàng đó, chỉ có vô thức bước theo tên Hà Văn Long kia.

Sau khi bọn họ đi khuất, Lam Vũ mới từ dưới vách núi bay lên, mặc dù có vẻ khá mệt mỏi nhưng anh cười rất tươi, lần này đã chuyển trạng thái rồi, không phải mang hình dáng gốc nữa mà là hình thái Hạ Cửu Vĩ, cười ha ha:

- Haha! Thật sáng khoái, đúng là làm chủ chính mình có khác! Sau này kẻ nào còn dám bắt nạt ta! Cái giá dường như không hề nhỏ haha!

[Http://fb.com/kai2552.ms/](http://fb.com/kai2552.ms/) ~> Fb của Kai nhé!

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 18: Phong ba bắt đầu

Điều ngạc nhiên hơn là Lam Vũ lần này lại để tóc ngang vai, sau đó tự buộc nó lên cao, không phải tóc dài người người ở nơi đây, và trước kia. Sau đó nhẹ bước đi, trong đầu tự hành vang lên những giai điệu thân thuộc, cơ thể cứ lắc lư theo như mấy đứa thiếu niên đá diên hình, cũng không phải ngày xưa Lam Vũ chơi đá mà là lúc trước anh rất đặc biệt, cứ thích một mình đeo phone nghe nhạc rồi phiêu theo, nên tự dừng bây giờ cũng còn cái tính cách này, tiếp tục đi trên con đường mòn tìm một đường mới, đi tới nơi phồn hoa hơn, mục đích của Lam Vũ hiện giờ là tìm người để... chơi.

Về phần cô Tiểu Loạn tiểu thư kia đang theo gã thiếu môn chủ Hà Văn Long kia về nhà thì chắc là không có chuyện gì tốt, bọn họ bị Lam Vũ chơi một vỏ, cảm tình cũng rạn nứt, cô tiểu thư kia mặc dù không có cảm tình gì với gã Hà Văn Long nhưng mà cô cũng không mong chuyện này không thành, cô biết giờ giang hồ hiểm ác, lòng người khó đoán, dễ chi mà tìm được một người con trai mà dễ đoán như thế này, mặc dù hắn ta lỗ mãng, hay hành sự theo cảm tính nhưng mà được cái không có biết âm mưu quỷ kế, dễ lừa gạt, nơi này vốn không có khái niệm tình yêu gì đáng nói, đa số mọi hôn sự đều do trưởng bối (người lớn) trong nhà định sẵn từ nhỏ rồi, trừ một vài trường hợp đặc thù như mồ côi từ nhỏ hay có quyền có thế tự mình định đoạt thôi.

Gã Hà Văn Long dễ dụ, dễ tin, lại trong tâm luôn coi mình là cao, nghĩ đi nghĩ lại gái thì cỡ mình ưng là có, cũng không phải vội, nhưng mà tiểu thư đính ước với mình từ nhỏ này giả dối như vậy, lại còn không ngại thân phận để gian dối với hạ nhân, thật mất tư cách quá, không khéo sau này mình còn bị cấm sùng mà không biết! Thế là về sau đó hắn liền từ hôn với Danh Y sơn trang, mặc cho cô tiểu thư kia khóc lóc giải thích, hắn cũng không tin, vì hắn là người vô cùng sợ chết, nên hắn cho rằng không ai dám lấy mạng của mình chỉ để đùa giỡn với người khác mà người ta có bị đùa cũng không mất gì, tổn nhân bất lợi kỷ.

Trong hôn giới

Lam Vũ 'gốc' qua tầm 15 phút ngây ngốc, điều chỉnh lại ký ức, tính cách, cảm nhận nhân sinh thì mới tỉnh hẳn. Vừa tỉnh thấy 2 thằng giống mình ngồi cãi nhau đánh lộn, tên có 2 đuôi, mang trạng thái 2, móng vuốt nhọn hoắt quát:

- Do mày đẩy thằng ngu, dễ bị lừa gạt! Giờ nó chiếm mất rồi thấy chưa. - Nói xong người biến mất xuất hiện trước mặt Lam Vũ toàn thân khí đen phò thiên kia.

Lam Vũ toàn thân lượn lờ từng đợt hắc khí kia mang hình dáng gốc không cam chịu yếu thế, hắc khí tụ thành một bộ chiến giáp cũng lao lên đánh trả:

- Mày mới ngu, có ngon đánh thẳng tao rồi cho mày định đoạt.

Hai thằng kia đánh nhau ác liệt, thoát chỗ này biến tới chỗ kia, nhìn là biết 2 thằng một thằng là Hư Tiên, một thằng là tu theo trường phái Chân Thân. Trong hôn giới hư vô bao la như vũ trụ huyền ảo này, 2 tên có đánh với chết cũng không gây được cảnh tượng hủy diệt gì cả, tóm lại là chẳng có gì để hủy diệt, Lam Vũ 'gốc' nhìn thấy tụi nó chiến nhau thì bất giác thấy hơi “ngại”, đây mới chính là anh, một thằng nhóc mới 17 tuổi.

Từ lúc nhận được sự biến đổi, tính cách của anh càng ngày càng thay đổi dần, nhưng anh lại không hề nhận ra điều này, đến mãi bây giờ mới lấy lại được chính mình... một thằng trẻ trâu 17 tuổi, ham chơi, nhác học, hay sợ sệt bạo lực. Tuy hiện giờ tích cách là thế nhưng mà ký ức đầy đủ, máu tanh gì cũng trải qua hết rồi, ngẫm lại thấy hơi đáng sợ nên mới ngờ nghệch ra đó, mãi chưa nói được một câu, nhưng mà ngẫm lại mình cũng là “đại ca”, sao có thể để mấy đứa em út này dành dặt cơ thể mình được.

Vấn đề là mình có lực lượng ngang tụi nó, mà không biết sử dụng sao cho phù hợp, chợt nghĩ tới ngày đó cần nuốt linh gã áo đen ở trong hồn giới, hình như mình có quyền điều khiển mọi thứ trong hồn giới này bằng suy nghĩ thì phải. Nghĩ liền làm, ngay lập tức 2 thằng kia đang đánh nhau chỉ chốc xuất hiện trước mặt mình, bọn hắn cũng không để ý anh, mà cứ tiếp tục choảng, nhưng lại phát hiện mình vẫn ở chỗ cũ, thử mấy lần vẫn vậy, Lam Vũ 'gốc' bắt giác cười to:

- Haha, tụi mày khỏi thử vô ích, nơi này tao là chúa tể, biết không, haha! Đừng đánh nhau nữa, nghĩ cách lôi tên kia xuống đi! - Điều bộ giống như nhà giàu mới nổi.

Hai thằng kia ngơ ngác nhìn tên 'gốc', quả nhiên hắn vẫn là bản đầu tiên, có quyền lợi hơn mình, mặc dù tụi mình vẫn có quyền dùng suy nghĩ điều khiển hồn giới nhưng không điều khiển được hắn ta. Cũng biết không thể làm gì đành phải thương lượng đem thằng kia lôi xuống rồi nói chuyện tiếp, Lam Vũ cười cười:

- Ba người cùng lúc dành quyền không chế!

Cùng lúc 3 người niệm quyết dành quyền không chế thân thể.....

=====Ngoài kia=====

Vừa lang thang vừa tung tinh thần lực mới hồi phục được 1/10 ra xung quanh do thám tìm trò vui, trong lúc dò tìm Lam Vũ phát hiện ra phía tây cách mình 3560m có mấy người đàn ông đang nói chuyện với nhau, 1 thanh niên và 4 gã tầm hơn 30 một tí. Lam Vũ liền chú ý nghe bọn họ nói chuyện xem có sơ hở được gì hay không, Lam Vũ hiện tại là cái tên rất thích diễn kịch, phá phách, trêu chọc người khác kiếm niềm vui.

- Thiếu gia, điều đó có được chăng? Chúng ta tuân lệnh lão gia hợp với Kim gia tới Tuyết gia tham gia lễ hội, lỡ như trong lúc diễn trò mà Kim tiểu thư xảy ra chuyện không hay thì lão gia không tha cho chúng ta đâu, lão gia rất quý mến Kim tiểu thư đó.

- Hừ, ta cũng biết cha ta rất quý Tiểu Ngân Ngân, ta cũng yêu nàng, vì thế nên ta có làm gì cũng để thỏa nguyện vọng của cha lấy nàng về làm con dâu thôi, không biết tên Dương Khang đáng ghét kia ngoài có chút tuấn tú, võ công có chút cao thì có gì hay mà nàng lại thích hắn như thế.

Mấy tên hạ nhân thiếu gia nhà mình nói vậy thì tung hô hưởng ứng ghê lắm, nhưng trong lòng lại thầm mắng thiếu gia vô sỉ: "Dương công tử là con trưởng của Thương Tiễn đại nhân, một tay bách bộ xuyên dương (cách 100 bước bắn chết con sơn dương), một tay liên hoàn toàn long thương uy mãnh vô song, luận gia thế, luận tài mao người có gì mà đòi so sánh với người ta hả thiếu gia?". Ai nấy cũng đều là người sống lâu năm, đương nhiên mấy cái suy nghĩ phản chủ này không nói ra ngoài rồi.

- Được rồi, khỏi cần tung hô nữa, các người liên lạc với Lương Sơn Đạo Phi đi, nói ta trả bọn chúng 10000 lượng bạc, chỉ cần diễn kịch cho tốt, đánh ai thì đánh, không được đánh Kim tiểu thư có biết chưa? Nói tóm lại là không được đã thương dân bà con gái, khi ta ra mặt thì phải giả vờ đánh không lại rồi bỏ chạy, rõ chưa?

- Vâng, thiếu gia! - Bọn thuộc hạ liền tinh minh sau đó chia nhau ra hành động.

Ở phía xa xa Lam Vũ cười ha ha:

- Haha, thì ra thanh niên này đang tán gái, cái trò anh hùng cứu mỹ nhân lỗi thời vậy còn sai được à? Haha, chuyện này vui đây, chơi ngay, chơi ngay!

Tìm được trò chơi Lam Vũ nhảy cẫng lên, tính tình chả ra làm sao, vỗ tay 2 cái rồi biến thành hình dạng gốc, đổi thành một bộ đồ lộm thuộm chút, mái tóc dài nhưng đen nhánh như mới dùng sunsilk, túm tóc lại cột lên đỉnh đầu còn lại để xòa cho nó phong trần, tính làm anh hùng vô danh cho nó hào hiệp, thuận tiện phá luôn trò của thằng kia, dù sao thì cô tiểu thư kia cũng không thích hắn, mình phá cũng không tính là ác, thêm cả việc hắn ta kém hơn người mà còn gato, sử dụng thủ đoạn, thọc gậy bánh xe cũng xem như là đáng.

Bắt đầu bay lên tiếp cận cái đoàn người của vị Kim tiểu thư kia, một lúc sau đứng đầu đoàn người nhìn xuống, thầm nghĩ: "chắc chắc, làm thế nào đây nhỉ? Giờ lặng lẽ bay theo hay giả vờ lạc đường xin đi chung, bọn họ đi Tuyết gia, ta cũng muốn đi, coi như cũng không phải là lừa dối a.aaaaaaa". Đang suy nghĩ làm sao để thuận lợi trà trộn vào trong đám người thì Lam Vũ cảm nhận được một cơn đau đầu khủng khiếp ập đến, khiến anh không còn đủ bình tĩnh để duy trì tinh thần lực giữ cho mình bay ở trên không, tức thời té xuống. Đám người kia đang đi trên đường thì tự dưng trên trời có người rơi xuống cái "bịch" ai nấy đều như gặp địch rút gươm đao ra khỏi vỏ rồi quan sát phía trên lần xung quanh, điều bộ rất cảnh giác, vài người lại kiểm tra thanh niên vừa rơi xuống kia, "tinh huống có chút trùng hợp với lần trước đánh nhau với Tuyết bá xong".

=====Trong hồn giới=====

Lam Vũ kia vừa mới cảm thấy đau đầu nhắm mắt loạn giờ mở ra thấy mình đang ở trong hồn giới, còn 3 thằng kia đang nhìn mình chăm chăm. Anh bắt chợt kêu lên:

- Hiểu lầm, hiểu lầm thôi! Tao chỉ muốn ra ngoài chơi một chút thôi mà! Giờ trả tụi mày không được sao? - Anh vừa nhìn là biết ngay 3 tên kia sắp hội đồng mình.

- Hiểu lầm cái đầu mày! - Thế là 3 thằng lao vào đập một trận.

Thằng kia thấy vậy liền điều khiển hồn giới dịch chuyển ra xa nhưng ai ngờ lại bị kéo về chỗ cũ, tiếng gào thét vang lên, tuy là biết chỉ bị đánh một trận ra trò thôi, không thể nào chết được nhưng mà vẫn cảm thấy đau. Sau một hồi hành hạ chán chê thì mới tha:

- Lần sau nghiêm cấm các hành vi lừa dối anh em, chơi các trò xảo trá nghe chưa! Giờ mày có lừa được cũng bị lôi xuống thôi, rõ chưa!

- Tao biết rồi! Không dám nữa là được chứ gì! Vốn tưởng ra tay trước là chiếm được tiên cơ, ai ngờ bọn mày vẫn có thể lôi về, xem ra... - Nói tới đây anh chàng cảm thán không nói nữa.

- Được rồi dừng, không nói việc này nữa! Chúng ta coi như cũng không thể nào có bị mật với nhau, hiểu rõ nhau quá rồi! Tụi mày vốn là tao, thế nên giờ tụi mày ở trong này chơi với nhau vui vẻ nhé, thích gì thì cứ nghĩ tới là được, tao ra ngoài đây, vốn nó của tao, tụi mày cũng hiểu mà hehe. - Lam Vũ 'gốc' lên tiếng.

- Không được! Làm gì có chuyện dễ dàng thế, mày được tự do, mày muốn ra ngoài chơi, tao cũng muốn, không chấp nhận, chúng ta đánh một trận phân cao thấp rồi tính tiếp! - Thăng cũng mang hình dáng Lam Vũ nhưng khí đen lượn lờ.

- Đúng, bằng vào cái gì mà tao không được ra!

..... Thế là lại cãi nhau, 4 thằng đánh nhau ầm ầm, không thằng nào làm được thằng nào.....

Tuy bầm dập te tua hết tron nhưng mỗi thằng mỗi sở trường, chỉ có Lam Vũ 'gốc' là thiệt thòi thôi, tính tình trẻ con không nói, kinh nghiệm lại ít ỏi, tâm tính dừng lại ở tuổi 17, vận dụng cái gì cũng không phù hợp, nhưng mà lại có lợi thế ở chỗ điều khiển hồn giới, tên tính tình gian xảo, thích tóc ngắn buộc lên và ở trạng thái 2 kiêm thích dùng quỷ kế lại hay đạo đức giả kia sở trường tạp nham, vừa biết biến hóa, vừa có thể mọc đuôi phía sau tăng sức mạnh về thể chất, tuy nhiên tạp nham là tạp nhanh mỗi thứ ít, không chuyên sâu!! Thăng mang hình dáng 'gốc' của Lam Vũ tính tình hiếu chiến, được cái thẳng như ruột ngựa, thích gì làm nấy không che giấu, có đánh nhau là không ngại mà chen chân vào, tìm cảm giác vui sướng trong ẩu đả, sở trường dụng Tiên hóa Thân, chân khí làm vũ khí, hư hóa xạ chiến(chiến đấu từ xa) hoặc ngưng thực tạo giáp cận chiến đều được!! Thăng cuối cùng lạnh lùng hiếu sát, bản tính đặc trưng của yêu quái, mang hình dáng Hạ Cửu Vĩ tóc trắng như tuyết thích để xõa dài ngoằn xuống tận đầu gối, sở trường tốc độ và sức mạnh, mỗi lần "lên level" là đuôi mọc thêm 1 cái, hành xử điên cuồng, bất chấp hậu quả, chộc là giết, ghét là giết, tỏ thái độ không đúng là giết!! Đặc điểm chung của 2 người mang hình dáng Hạ Cửu Vĩ là thù dai, trả thù tàn độc, có thù tất báo, một thằng thích dùng âm mưu để trả thù làm cho đối phương tâm hồn bất an mà lo sợ, tên còn lại thì dứt khoát hơn, lấy móng vuốt mà xoẹt vào người đối phương cho lẹ, không đau không chảy máu("Đùa đó, chảy máu hết!"). Sút đầu nỡ trán nhưng 4 thằng đều hồi phục rất là nhanh, cứ như "4 con Mundo full đồ"* bật ultimate lao vào đánh chạy nhau vậy. Trong lúc đánh lộn có thằng nhân lúc người khác không để ý mà bay ra điều khiển cơ thể liền, cách nghĩ này không sai, nhưng mà vừa mới mở mắt ra, thấy mình đang nằm trong đồng cùi khô lương khô chưa kịp ngồi dậy đã bị 3 người kia lôi xuống lại, mấy lần như thế nên bọn họ liền bỏ qua cách này. Đánh hoài cũng chán, sau một ngày choảng lộn cuối cùng 4 người cũng buông tay, biết đánh nhau cũng không có kết quả đành phải hợp lại một chỗ phân chia cho hợp lý:

- Giờ không ai chiếm riêng được vậy chúng ta chia ra đi, mỗi người một thời gian trong ngày, OK? - Lam Vũ gian xảo đưa ra ý kiến.

- Thôi thế cũng được, tao cũng bó tay, tụi mày làm gì làm đi! Chỉ cần trước khi kết thúc ca thì tìm cho tao một người mạnh mẽ như lão già họ Tuyết hôm nọ là được! - Cả võ lâm có 5 người, đâu ra ngày nào cũng kiếm cho mày đánh? 3 thằng còn lại đều tròn mắt, hay là mày bỏ cổ phần đi, dời sang thế giới của bọn tu chân giả bên kia tha hồ cho mày đánh nhé!

- Tao sao cũng được, chỉ cần ngoài đó không ai chộc tao là được rồi, tao muốn tu luyện! - Tên hiếu sát lạnh nhạt đáp.

- Tao cũng vậy, tao nhớ gia đình mình với gái quá, không biết họ sao rồi, lo khôi phục rồi luyện đi, còn có 9 tháng nữa là tới ngày đó rồi, tao cũng không tự tin tới thời gian đó mình có thể đủ sức cản bọn họ.

Cả bọn gật gù, đúng là thời gian không còn nhiều, nhưng mà chẳng ai trong bọn nó lo lắng cả, có lẽ bọn hấn chưa coi Mỹ Hương là người yêu của mình! Mà là của thằng 'gốc' cơ! Nó lo là phải, tuy thế nhưng mà cũng phải giúp đỡ rồi, coi như ở trọ trả tiền thuê nhà vậy.

- Vậy được rồi, mỗi đứa 6 tiếng, khỏi dành là được chứ gì!

- Ok ! - Tất cả đều đồng ý.

Lam Vũ 'gốc' vốn đang có 1 điều muốn nói nhưng đợi mãi xong chính sự mới nói được:

- Đây sau này tao gọi tụi mày là cái gì, dù sao thì tụi mày cũng là tao, chả lẽ gọi tên à?

- Ừ nhì!

- Tự nghĩ ra biệt danh của tụi mày đi!

....

- Không nghĩ ra được à? Vậy để tao gọi nhé tao là chủ sự nơi này nên tụi mày cứ gọi tao là lão đại, mày ra thứ 2(chỉ tên tiểu nhân) gọi là lão nhị, mày là lão tam(tên ham chiến), mày là lão tứ(tên hiếu sát), cho nó hợp thời với dễ gọi, chỉ có chúng ta mới gọi nhau như vậy thôi, được chứ?

- Thế cũng được! - Bọn hấn với cái này cũng không để ý lắm, có tên mà gọi với nhau cho dễ cũng được.

- Giờ ai ra trước. - Lão đại hỏi.

- Tao, để tao, phân chia mỗi người 6 tiếng rồi này tao chơi mất 1 tiếng rồi, giờ còn 5 tiếng ra luôn. - Nói đùa, kế hoạch mới lập ra để giải trí vừa thuận

tiện tới nhà tam muội chưa kịp hành sự, sao có thể đưa cho kẻ khác.

- Ủ, thế cũng được, tranh thủ ra ngoài phục hồi thương thế đi, đừng có rảnh mà kiếm chuyện đánh nhau nữa, đũa nào gây sự phạt gờ đó. - Lão đại nghiêm giọng lên tiếng, anh là kẻ trẻ con kém hiểu biết nhất trong bọn mà được lên làm lão đại, mơ ước được làm lớp trưởng từ lâu đã được thực hiện, phải nghiêm một chút.

Lão tam, lão tứ đều là kẻ thích gây chuyện, giờ trên đường chỉ có con gái và mấy tên nhép, 2 thằng cũng lười ra kiếm chuyện, thế nên đồng ý luôn. Lão nhị được lệnh thì không chần chừ, ngay lập tức tỉnh liền...

====Ngoài kia====

Vừa tỉnh dậy chưa kịp mở mắt thì có cảm giác ai đó đang dùng khăn nóng lau cho mình, bật dậy hết hồn, vẫn là sợ hãi, trong lúc hôn mê có kẻ dớ trò, đây vốn là tâm lý chung của những kẻ kiêu hùng, thà ta phụ thiên hạ chứ không để thiên hạ phụ ta. Không biết cái tính cách này như thế nào mà sinh ra, ngày xưa Lam Vũ trước khi biến đổi cũng chưa bao giờ gạt mình mấy cái này, có lẽ là ảnh hưởng từ Hư Không chủ.

Thấy một cô bé tuổi tầm 15,16 đang ngồi bên cạnh chăm sóc cho mình, người khá dễ thương có chút thanh tú, tuy nhiên vẫn không thể coi là xinh đẹp, so với Tiên Nhan còn kém 1 đoạn khá xa tóc để bím, ăn mặc bình dị, có lẽ là nha hoàn của cô Kim tiểu thư nọ. Thấy vậy Lam Vũ mới nhẹ nhàng thở một hơi, lau mồ hôi trên trán, cô bé kia mới hỏi:

- Vị đại ca này, huynh có sao không? - bằng một giọng nhỏ nhẹ, có phần ngượng ngùng, tự xưng tiểu thư sai mình chăm sóc cho vị ca ca này.

Lam Vũ trả lời:

- Ta không sao! Muội từ à, chúng ta đang đi đâu đây?

- Chúng ta đang trên đường tới Tuyết gia tham dự đại hội võ lâm do Đại Nhật Giáo khởi xướng, ta chỉ là một nha hoàn của tiểu thư, biết cũng không nhiều. - Phải công nhận chất giọng của cô nàng nha hoàn này rất tốt, nhẹ nhàng mà hơi cute, rất hợp đi làm ca sĩ, đáng tiếc chỉ là một nha hoàn.

- Tại sao đại hội tổ chức ở Tuyết gia mà Đại Nhật Giáo lại khởi xướng? - Lam Vũ có chút không hiểu, sao Tuyết bá có thể để người khác ở nhà mình mở tiệc chứ mà mình không phải làm chủ chứ?

- Ta..ta không biết, huynh đợi chưa, để ta mang cho huynh ít canh nóng, huynh thật tốt số, rơi từ trên núi xuống mà không chết, chỉ bị chút xây xát, aa.a, tí nữa tiểu thư sẽ cho người hỏi chuyện huynh đó, trả lời cẩn thận kẻo tiểu thư giận, ta..ta đi lấy canh đây. - Nhiệm vụ của nàng chỉ là chăm sóc cho Lam Vũ cho tới khi anh tỉnh dậy, cứu anh cũng vì thấy anh ngã từ trên cao như vậy xuống mà thương thế hầu như có thể coi như không có, Kim tiểu thư cho rằng anh là một cao thủ võ lâm nhất thời gặp nạn nên muốn thi ân một chút, sau này đổi lại lợi ích.

Nói xong cô nàng ngượng ngùng bước ra khỏi xe ngựa chứa củi khô và lương khô, đi qua một xe ngựa khác để lấy canh, không hiểu sao nàng lần đầu tiên nhìn thấy vị ca ca này liền cảm thấy rất đặc biệt, cảm giác rất lạ, chẳng lẽ như mẫu thân nói, nàng đã động xuân tâm rồi hay sao? Không thể nào...

====Ở một nơi xa xa====

- Tham kiến Hòa Hoàng đại nhân! Việc ngài giao chúng ta đã chuẩn bị kỹ lưỡng, lần này hành động nhất định có thể nhất thống võ lâm, lúc đó việc tìm kiếm những dược liệu, ngọc thạch kia của ngài cũng dễ dàng hơn.

- Được rồi, còn về tin tức của hần? - Trên bảo tọa cao cao, một thanh niên rất đẹp trai phong độ, mái tóc màu đỏ chói, đang nhắm mắt dưỡng thần, trả lời đáp lại người vừa bẩm báo.

- Vẫn chưa có thừa đại nhân! Kể cả bên Tuyết gia cũng chưa thấy. Xin đại nhân giáng tội! - Đã lâu vẫn không có kết quả, người nọ liền quỳ xuống xin tội.

- Nếu hần không muốn lộ diện các người cũng không tìm được, ta cũng không trách các người, aizz! Người huynh đệ này của ta không biết cuộc sống thế nào rồi, Bạch Hư Không, Raito Kyuka. Người cứ núp mãi thế này thì đến khi nào Tiên Thiên Quyền của ta mới hoàn thành đây. - Cảm khái một chút rồi hần liền không nói gì nữa.

Bọn thuộc vốn trung thành biết điều, thấy vậy liền lui 3 bước rồi khấu đầu:

- Thuộc hạ xin cáo lui. - Rồi mới dám quay đầu bước ra khỏi đình viện.

Chúc Kai vượt qua kỳ thi một cách suông sẻ, giao lưu facebook: fb.com/kai2552.ms/ !

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ta tên Tuyết Tiên Trang

Một lát sau cô Kim tiểu thư kia quả nhiên đi vào, theo đó là nha hoàn vừa rồi chăm sóc cho Lam Vũ đang mang theo bát canh đứng nép phía sau. Kim tiểu thư nở ra một nụ cười rạng rỡ:

- Xin chào thiếu hiệp, tiểu nữ là Kim Thanh Ngân, gia phụ Kim Thanh Long, xin hỏi thiếu hiệp đại danh? - Người trong thế giới này muốn thể hiện mình là người có văn hóa có địa vị là đầu tiên cứ phải dùng lời lẽ thật đẹp vào để nói, Lam Vũ không thấy có gì hay cả.

- Xin chào, đại danh thì không có, ta chỉ là tiểu tốt thôi, tiện thể nghe nói Tuyết gia có náo nhiệt gì đó, muốn đi cùng đường một đoạn thời gian được chứ.
- Ý tứ Lam Vũ rất rõ ràng, anh chỉ ghé qua đây chơi thôi, thuận tiện tí nữa còn giúp cô 1 tí, cần gì để lại danh tính chứ, anh là không thích trả lời đấy.

Thấy đối phương không có ý báo tên ra, có thể là một cao nhân mới xuất sơn hoặc có thể là 1 tên vô danh tiểu tốt thật, nhưng mà nàng vẫn tin vào khả năng thứ nhất hơn, làm sao mà người rơi từ trên núi không 1 chút thương tích lại vô danh tiểu tốt được. Vẫn là cười tươi trên mặt:

- Vậy được, thiếu hiệp đã không muốn nói, tiểu nữ cũng không ép! Chúng ta cũng không thiếu chỗ, thiếu hiệp có thể đi nhờ, nếu có việc gì cần giúp đỡ xin cứ báo cho tiểu nữ! - Kim tiểu thư cho rằng Lam Vũ là cao nhân nên cần phải nịnh nọt 1 chút, dù sao không phải thì thôi, còn phải coi như mình được lời.

- À ờ, vậy được rồi, tôi muốn nghỉ ngơi một chút, cô ra ngoài đi. - Lam Vũ hiện tại gian trá cỡ nào, sao không nhận ra tâm tư nho nhô của cô nàng chứ, đương nhiên ngay lập tức trở mặt thành cao nhân liền.

- Vậy tiểu nữ cáo lui, Minh Nguyệt, người ở lại chăm sóc cho thiếu hiệp thật chu đáo, thiếu hiệp muốn gì thì cấp cái đó rõ chưa? Không hài lòng thiếu hiệp thì ta trừng trị người. - Nói xong liền trừng mắt nhìn tiểu nha đầu rồi mới hài lòng đi ra.

Tiểu nha hoàn nghe tiểu thư của mình nói vậy liền hoảng sợ trong lòng, chẳng lẽ tiểu thư bán mình cho vị ca ca này rồi, hần yêu cầu gì mình cũng không được từ chối, chẳng lẽ cái...cái kia cũng vậy. Nhất thời nhìn kỹ vị ca ca kia, xem hần có... không? Thấy hần vẫn không có ý gì với mình mà vẫn mỉm cười nhìn hướng tiểu thư bước đi mới an lòng một chút. Lam Vũ thấy cô bé kia lén nhìn mình thì cười ha hả:

- Muội từ không vội, cứ ngồi xuống bên cạnh đi, có gì cần thì ta sẽ nhờ người. - Đáng tiếc Lam Vũ thông minh tuyệt đỉnh cũng không hiểu được ý tứ mờ ám của Kim tiểu thư, càng không hiểu tiểu nha hoàn kia nhìn mình chăm chăm làm gì, chỉ cho là muốn chờ mình ra lệnh, nên mới bảo thế.

- Vâng..vâng! - Chẳng lẽ hần muốn mình, đồ cả mặt a, con gái thời nay không được giới dục giới tính như hiện đại nhưng mà đã đi làm nha hoàn thì mấy kiến thức cơ bản đã biết qua cả rồi.

- À, hình như lúc này Kim tiểu thư tặng muội từ cho ta rồi thì phải, hehe. - Cười cười một tiếng với tiểu nha đầu, thấy cô bé này còn đơn thuần lắm, chọc cũng vui.

- A..a. - Định nói gì đó mà cuối cùng cũng không nói ra, cũng không phản bác được, đúng là tiểu thư có đưa mình vị đại ca này để lấy lòng.

- Thôi ta đã tọa một lát, đùa một chút thôi thôi, muội đừng để ý, cần làm gì thì làm đi.

Nói xong Lam Vũ nhắm mắt lại đã tọa, trong đầu không ngừng vang lên để chữa trị thương thế, theo tiến độ này thì tầm 10 ngày là hoàn toàn khôi phục như cũ, đáng tiếc 1 năm qua hôn mê không tiến được một bước nào. Thấy vị đại ca kia nói đã tọa liền đã tọa(ngồi thiền), nhắm mắt không để ý tới mình nữa thì mới thở phào, nhưng mà nhớ lời tiểu thư nên đành phải tiếp tục ngồi lại trong cái xe ngựa này, không dám đi ra ngoài.

Lam Vũ chữa thương cả ngày, thỉnh thoảng cô bé kia có mang đồ ăn tới nhưng vẫn là để tới ngoài cũng không thấy vị đại ca dậy ăn, cũng không dám làm phiền, Kim tiểu thư cũng đôi lúc qua hỏi thăm thì thấy Lam Vũ đã tọa suốt liền càng khẳng định là cao nhân, yên tâm rồi đi. Đã 2 ngày trôi qua, vị đại ca kia vẫn không có cử động gì cả, nếu không phải thỉnh thoảng Minh Nguyệt sờ mũi thấy vẫn còn hơi thở thì đã cho hần đã chết rồi ấy chứ. Đúng ngày đó, đoàn người của Kim gia bắt gặp đoàn người của Liên gia, tất nhiên không phải là tình cờ, đều là do vị Liên gia công tử sau khi xong cái hợp đồng thuê sơn tặc chặn đường mới hội họp chuẩn bị làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Tính ra ở thời hiện đại cái kế này cổ lỗ si lắm rồi, gái nó mà thèm để ý, nói không chừng còn nghi ngờ ngược lại liệu có phải người thuê người chặn rồi giả vờ ra cứu hay không. Nhưng mà ở nơi đây, con gái thường ru rú trong nhà, cả năm ra khỏi nhà đêm không quá 1 bàn tay muốn áp dụng canh me cực khó, còn phải chu toàn, không để lại dấu vết, vì gia đình những cô gái này cũng không phải dạng vừa gì, nếu mà nhà tâm thường thì không cần phí sức làm gì, trực tiếp đến cưới về, cần gì tán, xã hội trọng nam khinh nữ. Hần cười ngựa tới trước xe ngựa hoa của Kim tiểu thư:

- Tiểu Ngân, thật là trùng hợp quá, ta đang muốn tới Tuyết gia tham gia đại hội võ lâm, không ngờ lại gặp muội trên đường thế này, có phải muội cũng thế không? - Bộ dáng tươi cười như hoa, kể ra hần cũng là một tên đẹp trai, nếu ở hiện đại chắc chắn sẽ rất sát gái, nhưng mà ở đây trọng nam khinh nữ, lại coi trọng môn đăng hộ đối, nhà thấp hơn thì hần không chê, còn nhà cao hơn thì người ta chê hần, ngang bằng thì hần chỉ để ý cô gái này thôi, nhưng mà đã ngang bằng thì phải tán a, không tán sao mà cưới về được, tiếc là người ta lại thích công tử nhà Dương gia, gia cảnh cao hơn hần 10 cái đầu, may mắn một cái là Dương Khang kia cũng không thích Kim Thanh Ngân này, nếu không cho hần 10 lá gan hần cũng không dám cướp người của Dương Khang.

- Thật trùng hợp a Liên công tử, ta cũng đang muốn tới Tuyết gia, không biết Liên bá bá và Liên bá mẫu có khỏe không?

- Khỏe, khỏe chứ! Họ còn nói rất nhớ nàng, muốn nàng tới thăm đó!

- Được, lúc rảnh rồi ta sẽ qua thăm bá bá, bá mẫu. - Giọng nói mềm mại dễ nghe suýt nữa khiến tên Liên công tử kia tỉnh tỉnh lên nào, lao lên rồi.

- Tốt, sau khi xong đại hội ta dẫn nàng đi, thế nào? Giờ ta xin được phép hân hạnh đồng hành chứ?

- Tùy huynh, ta khá mệt, muốn ngủ. - Làm gì có mệt mỏi, chẳng qua là biết ý tên này nên tránh thôi, nàng phải giữ hình tượng tuyệt đối tránh cho Dương công tử nghi ngờ, không thể để người khác thấy nàng thân mật với 1 nam nhân khác được, tất nhiên là nàng đơn phương, nhưng mà nếu có xì căn đan gì xảy ra thì chắc cái quyền được đơn phương cũng mất.

Thấy thế hần liền xụ mặt, nhưng biết sao đây, mình đang theo đuổi người ta mà, nhin, nhin xuống. Tươi cười kêu đoàn đội của mình đi song song với đoàn đội Kim gia, vừa đi vừa chuẩn bị tinh thần làm anh hùng cứu mỹ nhân. Nhưng mà bọn sơn tặc cũng hện hện tới tới rồi mới ra tay, tránh bị nhìn rõ mặt, dù sao các thế lực phi tặc cũng rất sợ thế lực giang hồ như môn phái gia tộc, tính toán vừa đến tới là tới được đoạn hẻm dễ đánh dễ chạy. Tới trưa mọi người dừng ngựa tiến vào bóng cây mà chuẩn bị nướng thịt, lấy lương khô ra ăn tiếp sức, còn có người chuyên trách cho ngựa ăn nữa. Lam Vũ lúc này cũng thấy nên dừng lại, 2 ngày qua vì chữa thương, cũng không có sự tình gì đáng nói nên vẫn không tính giờ cho lão nhị, thế nên giờ vẫn là lão nhị nắm quyền, còn hơn 4 tiếng đồng hồ nữa. Lam Vũ mở mắt ra thấy, cô bé kia vẫn kiên trì ngồi bên cạnh, thật không dễ dàng tí nào.

- Muội từ, ta đã tọa được bao lâu rồi? - Lam Vũ chỉ cười cười hỏi một cách hiền hòa, giống như một người anh trai hiền từ hỏi em gái vậy, cái này cũng nằm trong chiến thuật tâm lý, anh rất biết cách làm hài lòng và lấy thiện cảm từ người khác.

- Đã 2 ngày..2 ngày rồi. - Lòng bị lấy thật rồi.

- Ừm, trông muội có vẻ khá tiêu tụy, chưa ăn gì sao? - Cái này là hỏi thật lòng, trông cô bé khá mệt mỏi.

- Không..không..ta..ta..muội có ăn rồi. - Trước giờ chỉ toàn hầu hạ tiểu thư, có bao giờ phải đi hầu hạ một người con trai đâu, nàng vừa có chút sợ vừa ngại khác giới tính.

Lam Vũ liếc cái tô canh nấm đông cô ở bên cạnh đã nguội, định mở miệng bảo cô bé ăn đi thì tiểu nha hoàn đã vội nói:

- Đại ca, huynh chờ một chút để muội qua bên kia hâm lại cho nóng đã rồi ăn.

Nghĩ thoáng một cái, Lam Vũ cũng gật đầu:

- Ừm, muội đi hâm nóng đi.

Một lát sau cô bé bưng tô canh vào, nhẹ giọng cúi đầu:

- Đại ca, canh của huynh.

- Ừm, muội ăn đi, ta không đói.

- Không, huynh ăn đi, ta không dám, ta ăn rồi. - Dù sao nàng cũng là một nha hoàn, chủ cho ăn mới dám ăn, lỡ ăn mất của vị thiếu hiệp này tí ra tiểu thư trách phạt thì làm sao.

- Ăn đi, không ăn là coi thường ta, ta rất ghét những người coi thường ta. - Giọng có chút cứng rắn.

Cô nàng liền sợ sệt:

- Vâng, vâng! - Quay lạng lẽ mức ăn thật chậm, vừa ăn vừa nhìn sắc mặt Lam Vũ coi có tức giận không.

- Hahahahaha! - Nhìn cô bé này sợ tới sợ lui làm Lam Vũ buồn cười quá, cười cho đã xong cũng không giải thích mà đi xuống xe ngựa ra ngoài hít thở không khí.

Ra ngoài thấy có từng đám người tụ tập lại với nhau, gia đình với gia đình, nha hoàn với nha hoàn, hộ vệ với hộ vệ, riêng bên kia thì có 1 nam 1 nữ đang ngồi trên ghế, có thức ăn bày trên bàn, xung quanh còn mấy nha hoàn nữa, đó là Kim tiểu thư và Liên công tử, mọi người đều tụ tập ăn uống chém gió các loại, nào là chó nhà ai bị trộm, Tiểu Cầu cưới Đại Nha, con gà nhà hàng xóm đẻ trứng, con.. à mà thôi, không phải chuyên môn, bỏ qua...

Bước tới chỗ của tiểu thư, chào một cái, cái gì cũng có mục đích của nó:

- Kim tiểu thư! - Mỉm cười thân thiện.

Nàng vừa đưa dậy chưa kịp chào hỏi thì tên Liên thiếu gia kia đã đứng dậy:

- Ngươi mau qua chỗ khác chơi! Không thấy ta với tiểu thư của ngươi đang nói chuyện sao, thật không biết lễ phép! - Hần xem Lam Vũ ăn mặc lộng tuộm, lại đi từ phía lủ gia đình nha hoàn qua, chắc là hạ nhân của Kim gia.

Lam Vũ vẫn mỉm cười, trong lòng thoáng qua một loạt tính toán nho nhỏ, rồi mới ôm quyền tỏ ra yếu thế:

- Công tử và tiểu thư cứ nói chuyện tự nhiên, ta qua bên kia! - Nói xong không đợi cô tiểu thư kia đáp, liền nhanh chóng đi, cứ như sợ hai người lăm không bằng.

- Thiế... - Kim tiểu thư chưa kịp gọi bị Liên công tử cắt ngang

- Kệ hần đi, một hạ nhân thôi mà! Muội gọi làm gì chứ? - Tên này còn chính khí lắm lắm.

Thở dài một hơi, mọi chuyện cũng lỡ rồi, làm ra thêm được gì, mà chắc gì hần là cao nhân chứ, cao nhân nào có bộ dáng yếu thế như vậy, nghĩ vậy nên Kim tiểu thư cũng bỏ qua luôn. Tuy bây giờ không trách cứ gì Liên công tử nhưng vô tình trong lòng đã chôn cái mầm mống “phá đám” của tên Liên công tử này, sau này nó mới nảy mầm thì tên kia triệt để mất luôn hi vọng của người đẹp.

Trở về phòng, vui đùa với tiểu nha hoàn, chọc phá các kiểu làm cho nha đầu này mặt như quả gấc chín, đã thế Lam Vũ còn vỗ tay cười thật to, cứ như 2 người bạn học cùng lớp vậy, thấy nha đầu vừa ngây thơ lại chăm chỉ chăm sóc mình nên Lam Vũ hứng thú trêu chọc năng, cái này người khác đều nói Lam Vũ là một người kỳ lạ, nhưng mà tính cách của “lão nhị” này chính là như vậy, tung tung.

- Tiểu nha đầu, muội có phải thích ta rồi hay không? Sao hay ngượng ngùng với đồ mặt thế, hehe.

- Ta..ta không có, huynh là đồ tự luyến, ai thích huynh chứ. - Cúi đầu.

- Nữ nhi nói không là có, hahaha. Ta hiểu tâm ý của muội mà, nữ nhi phải mạnh mẽ lên, thích cái gì thì phải truy cho được, chậm người khác dứt mất lúc đó khó cũng không kịp đâu, lời khuyên chân thành đó, cố gắng lên, ta chờ. - Bộ dạng ta đây biết rõ thể giới, tất nhiên Lam Vũ đang diễn, nhưng mà diễn có cảm xúc, trong lòng cũng vui nữa, ngày xưa không có điều kiện (giàu-đẹp-giỏi) chọc gái, giờ có, đầu thế nào buông tha cái niềm vui này, đây mới chính là một học sinh cấp 3 chân chính, trẻ trâu, không nghiêm túc như lão tam với lão tứ.

- Hừ, người ta không thèm thích huynh.

- Được được, cho muội cơ hội cuối cùng, 10 phút, tỏ tình với ca đi, ca nhận lời nhé, nếu không sau này ta không đồng ý nữa đâu, mau mau đi. - Nhắm mắt lại cười toe toét ngẩng cao đầu.

Tiểu nha hoàn đỏ cả mặt, người mới quen người ta được vài ngày đã muốn...có bao giờ nữ nhi ngờ lời chứ, nhưng mà giấu lại số phận mình là nha hoàn của tiểu thư, cũng không có gì tốt, sau này có khi còn làm nha hoàn thông phòng của chồng tiểu thư (người hầu bồi theo phu nhân, ý giống như thiếp mà không phải thiếp vẫn là nha hoàn, người chồng kia được làm gì với nha hoàn này cũng được!), nếu như hần mang ta ra khỏi nơi này thì tốt quá, sau này theo hần cực khổ nay đây mai đó cũng tốt. Dù sao nếu hần đùa giỡn mình thì sau này mình cũng không gặp lại hần nữa, lấy hết can đảm định nói thì Lam Vũ cảm thấy nhưc đầu rồi ngắt đi, *bịch*, hết giờ chơi...

- Đại ca, huynh có sao không? - Bao nhiêu can đảm với tinh thần quyết tử tỏ tình đã tan biến theo mây khói.

Chưa được 10s Lam Vũ đã mở mắt ra lại, đây là...lão tứ, anh dành lượt này vì sắp tới có đánh nhau với sơn tặc, có thể phát tiết 1 chút, lão tam chỉ thích đánh với cường giả không thích chơi với kẻ yếu, còn lão đại thì...ngại đánh nhau. Trước vẻ lo lắng của tiểu nha hoàn, Lam Vũ lãnh đạm trả lời:

- Ta không sao, cô làm gì làm đi, ta muốn đã tọa một chút.

Thấy thái độ của Lam Vũ thay đổi 180 độ như vậy làm tiểu nha hoàn hoảng sợ, có phải mình vừa làm sai gì không? Hay là mình chậm chạp không nói làm hần mất hứng. Sắp khóc rồi!!!! Tự dưng thấy con gái long lanh mắt, Lam Vũ tuy lạnh lùng nhưng mà cũng hơi nhưc đầu với loại này, quay đầu sang chỗ khác, nhắm mắt lại để tránh nhìn thấy.

- Ta..ta làm sai gì sao? Huynh...

- Cô không sai gì cả? Ta mệt, muốn đã tọa một chút, hôm sau nói chuyện.

- Vâng, xin lỗi đã làm phiền thiếu hiệp, là Minh Nguyệt không tốt! Minh Nguyệt xin cáo lui. - Vừa hức hức vừa bước ra ngoài.

Chợt trong đầu Lam Vũ vang lên âm thanh chữ rửa:

- Lão tứ, mày không thể nhẹ nhàng hơn à? Mau xin lỗi cô ấy cho tao! Không thích nói chuyện thì nói nhẹ nhàng khuyên bảo qua loa đi, hôm sau tao đổi phở, đm.

Chặc lưỡi một cái, phiền phức, Lam Vũ chạy theo kéo tay Minh Nguyệt lại, nói cái gì đây:

- Cô bình tĩnh! Đừng có khóc có được không, có người lo lắng kia, ta...à không, huynh mệt thật, hôm sau huynh nói chuyện với muội nhé! Nhé ! - Biến đổi thành một giọng thành khẩn một chút, trong lòng gào thét, tại sao ta phải làm việc này.

Cúi đầu dỗ dành vài câu ngọt ngọt mới thấy ổn ổn, liền chạy vào đã tọa, con gái thật phiền phức mà, không biết tự hiểu cho người khác hay sao chứ. Giờ tâm tình dần cũng lên 15km rồi, nhưng mà một cái, thấy ngay cái ổ sơn tặc cách đó 5km đang mai phục, tuy nhiên toàn thành phần yếu có mạnh có, mạnh để đối phó với lũ hộ vệ, còn yếu để cho Liên công tử giả vờ đánh.

=====Ở một nơi khác cách khá xa=====

Có một chiếc xe ngựa trắng khá sạch sẽ đang đánh chạy về phía Tuyệt gia, bên trong xe có 2 người con gái xinh đẹp như hoa, một chị một em, hai người đang trêu chọc nhau:

- Tỷ tỷ, ta nhớ tỷ quá, bao nhiêu năm nay tỷ đi đâu! Bây giờ mới về, cha cũng nhớ tỷ, cha cũng hối hận rồi, không ép tỷ lấy tên điền họ Lý nữa! - Muội muội ôm một cách thân thiết.

- Hi hi, ta cũng không có giận cha, ta cũng không sợ tên điền kia, chỉ là...aizz, giấc mộng của ta cuối cùng vẫn là không thành, tại sao nữ nhi chúng ta sinh ra lại phải thua kém nam nhân bọn họ chứ, tại sao bọn họ có quyền quyết định cuộc sống của chúng ta, trong mắt ta bọn họ chỉ là phế vật mà thôi, aizz.

Biết tỷ tỷ mình tính tình bá đạo, không chịu thua kém người khác nên muội muội cũng không phản bác, lại còn nuôi mộng xưng bá gì đó, chăm luyện võ công, không biết bây giờ đã mạnh như thế nào rồi!

- Cái đại hội võ lâm gì đó sao lại tổ chức tại nhà chúng ta nhỉ? - Muội muội tất nhiên là Tuyết Tiên Nhan.

- Ta làm sao mà biết, ta cũng mới trở về đây vài ngày! Mà tại sao muội lại ở vùng thôn quê hẻo lánh như thế...

- Muội..muội muốn tìm nhị ca của muội, nên về nơi lần đầu tiên gặp hắn xem sao. Mà sao tỷ nhận ra muội ngay thế, đã 8 9 năm rồi còn gì.

- Nhị ca? Ở đâu ra vậy? Về phần muội là muội muội của ta, khí chất đó sao ta quên được, hi hi.

- Nhị ca kết nghĩa, ta còn một đại ca nữa. Bọn họ rất tốt với ta, bọn họ cũng giỏi nữa, đại ca làm thơ thổi sáo rất hay, nhị ca vẽ rất đẹp, đánh đàn cũng hay nữa.

- Kết nghĩa!! Hmm, có ý tứ, đề hôm nay ta phải diện kiến 2 vị ca ca của muội mới được.

Bỗng dừng xe ngựa dừng lại, Tuyết Tiên Nhan hỏi:

- Có chuyện gì vậy, tam thúc?

- Có..có ma nhân của Đại Nhật giáo.

Hai người bọn họ vén màn ra coi, quả nhiên có một đám màu mè hoa lá mang lá cờ thù hình mặt trời rực lửa, vẻ mặt không mấy thiện cảm. Vị tỷ tỷ kia hỏi xa phu:

- Tam thúc, Đại Nhật giáo là giáo phái nào, ta chưa từng nghe thấy? Chỉ nghe có Huyết Nguyệt ma giáo thôi mà.

- Đại tiểu thư, cái này giang hồ ai ai cũng biết sao người lại không biết chứ! Huyết Nguyệt giáo đổi tên thành Đại Nhật giáo, giáo chủ cũng thay người rồi. Đây xem ra là phân đà Liệt Hỏa của Đại Nhật giáo, không phải tông bộ Đại Nhật, với võ công của đại tiểu thư chắc không cần phải sợ chúng.

- Hả? Võ công của ta? Võ công của ta? - Nói tới đây vị tỷ tỷ kia có chút thất sắc, rõ ràng là chạm tới nỗi đau.

- Tỷ tỷ sao vậy?

- Không sao? Trước nghe bọn chúng nói gì đã, sao lại chặn đường chúng ta.

- Vâng, Đại tiểu thư! - Xa phu đáp một tiếng rồi quay sang bọn Liệt Hỏa phân đà đang chặn đường kia: - Đây là xa giá của nhị vị tiểu thư Tuyết gia, Liệt Hỏa phân đà các ngươi to gan lắm, dám chặn xe, còn không mau tránh đường.

Đám bên kia cười ồ lên:

- Không ngờ tùy tiện chặn xe bên đường lại là xe của Tuyết gia, vậy mà chờ 2 vị tiểu thư nữa chứ, các ngươi xem, xinh đẹp như vậy, ta chết mất thôi, haha. - Một đám đám đang cười lên.

- Tuyết gia gì chứ, chờ tới đại hội, giáo chủ nhất định nhất thống giang hồ, lúc đó chúng ta còn sợ ai, haha.

- Hay là chúng ta bắt 2 vị tiểu thư lại, tuy chúng ta không ăn được nhưng mà để hiến làm quà mừng cho giáo chủ thì đảm bảo được trọng thưởng.

- Lâm huynh đệ nói phải lắm, chúng ta làm liên luôn đi, giết cái lão già kia thì còn ai biết chúng ta làm mà trả thù chứ.

Vị tam thúc xa phu kia thấy vậy thì tức giận:

- Các ngươi..các ngươi không sợ Tuyết bá trả thù sao, các ngươi gánh được sao...

- Hahaha, các huynh đệ, lên! Nhớ không được tổn thương hai vị tiểu thư, không ta chém các ngươi đó.

Vị tỷ tỷ kia sắc mặt ngưng trọng:

- Tam thúc, dẫn theo muội muội ta chạy đi, ta cản chân bọn chúng.

Bọn kia liền lao lên, tam thúc kia không kịp trả lời đại tiểu thư, vội nhảy xuống rút kiếm ra chém lộn, hiện trường lại thành đánh hội đồng.

Bỗng dung bên đường xuất hiện một thanh niên nam tử, mặc áo trắng, quần Hakama(1) màu đỏ, khoác một chiếc áo Happi(2) có thêu hình hóa điểm, chân đeo Tabi và guốc Geta(3) tóc đuôi ngựa, cổ chui cao to, mái tóc màu đen tuyền, rất có nam tính. Hắn tùy tiện lại hỏi với một giọng nhẹ nhàng:

- Này, các người đang làm gì đó, khi dễ người già với nữ nhân à.

- Không phải việc của ngươi, mau cút đi, không Đại Nhật giáo chúng ta giết ngươi bây giờ. - Có tên hung hãn chỉ tay thẳng vào mặt thanh niên.

Vừa mắng xong thì hắn đã bị thanh niên kia một quyền đánh bay văng 20m phụt máu ra chết, xem ra còn lún cả xương vào trong, thật khủng khiếp.

- Ta là ghét nhất những kẻ khi dễ người yếu, giết có thể giết, không nên làm nhục, có biết chưa?

Vừa nói hết câu chưa kịp để bọn kia phản ứng hắn đã giết bọn họ từ lúc nào rồi, rất nhanh, rất hung mãnh, bọn họ bay khắp tứ phương, 40 50 người mà chỉ trong vài giây đã chết sạch, thảm trạng kinh khủng. Đại tiểu thư thấy một cảnh này thì không khỏi nhũn mày, nhìn vào thanh niên kia thì há hốc mồm, kinh ngạc không thôi.

- Xin chào, hân hạnh được làm quen, tại hạ thường gọi là Hỏa tử? Nàng tên gì?

Vừa rồi đại tiểu thư nhìn thấy thanh niên thì đã có vài cái suy đoán xuất hiện trong đầu rồi, thấy phong cách nói chuyện của hắn thì càng thêm khẳng định:

- Xin chào, ta tên Tuyết Tiên Trang, hân hạnh được làm quen. - Nàng cũng theo lễ nghi của hắn mà đáp lại.

(1) quần Hamaka: loại quần mà các samurai hay mang, một loại quần truyền thống của Nhật Bản ([s://vi.wikipedia.org/wiki/Hakama](https://vi.wikipedia.org/wiki/Hakama))

(2) áo Happi: một loại áo giống áo khoác bên ngoài, tay dài, ngay cả áo cũng dài, có thêu hoa văn. (g02.a.alicdn.com/kf/HTB1hC.5LpXXXXX4XXXXq6xXFXXXC/New-2015-Cotton-Baby-Set-2pcs-set-Baby-font...).

(3) vớ Tabi và guốc Geta: là loại hình tất và guốc truyền thống mà các võ sĩ Nhật Bản hay mang.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 20: Hoàn Nhan Hồng Anh

- Tuyết tiểu thư, cô đã từng gặp tôi trước kia? - Hỏa tử nhướn mày, từ tốn hỏi.

Tuyết Tiên Trang không ngờ chút biểu cảm ngần ngừ của mình vậy mà lọt vào mắt đối phương. Cô mỉm cười đáp:

- Chưa hề! Tại thấy thiệp hiệp đây ăn mặc có chút kỳ lạ, tiểu nữ hơi kinh ngạc. Dù gì cũng đa tạ thiệp hiệp đã giúp đỡ, nếu không chúng ta đã gặp chuyện không may.

Lúc này Tuyết Tiên Nhan mới thò đầu trong xe ra, nhìn chàng thanh niên kia một chút. Tuyết Tiên Trang gắt với em gái:

- Còn không mau cảm tạ thiệp hiệp, lễ phép của muội đâu rồi.

- Hai vị tiểu thư, được rồi! Tại hạ chỉ ngẫu nhiên đi qua thôi, cũng không phải muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân gì cả, cũng không cần cảm ơn! Chỉ là ta vừa thấy tiểu thư đây thì trong lòng có chút rung động, không ngại chúng ta đi chung thêm 1 quãng được chứ? - Hỏa tử cười mà như không cười, không thể nhìn rõ cảm xúc.

- Đa tạ thiệp hiệp giúp đỡ, sau này ngươi có gì khó khăn cứ tìm Tuyết gia chúng ta, có thể giúp được nhất định chúng ta không từ chối. - Tuyết Tiên Nhan cảm ơn Hỏa tử.

- Tiểu nữ xa nhà cũng đã lâu, hiện giờ đang vội, xin thiệp hiệp thứ lỗi, lần sau đến Tuyết gia chúng ta chiêu đãi nhiều hơn. - Tuyết Tiên Trang cũng mỉm cười, còn ra vẻ là rất vội, từ chối nhã ý của Hỏa tử.

- Thế thật tiếc quá, ta cũng đang định tới Tuyết gia tham gia đại hội võ lâm gì kia, cũng tiện đường, nhưng mà tiểu thư đã vội như vậy thì ta cũng không thể làm khó, hẹn gặp lại. - Tuy thật sự có muốn đi cùng nhưng Hỏa tử là một người kiêu ngạo từ trong ra ngoài, ngoại trừ người cùng đẳng cấp với mình thì chưa bao giờ sử dụng thủ đoạn hay mưu kế gì với người khác cả, còn khinh thường nữa. Mà trên cõi đời này cùng đẳng cấp với hắn ta thì đếm được bao nhiêu người.

- Nếu đã vậy mời thiệp hiệp lên xe ngồi phía trước, tiện đường chúng ta cùng đi luôn, coi như để đa tạ ngươi. - Tuyết Tiên Nhan cho là ngược lại, dù sao trên đường đi có khi cũng không an toàn, chi bằng thuê 1 tên vệ sĩ free này cho khỏe.

Tuyết Tiên Trang cũng cười cười trên mặt nhưng trong lòng thầm mắng muội muội ngốc, dễ tin người, hần vô công cao như vậy cần đi xe ngựa sao, nếu muốn đi nhanh hần đi còn nhanh hơn ngựa chúng ta, chắc chắn là có mục đích gì đó rồi, không khéo mục đích là mình, thế nhưng trở mặt không được, có khi tình huống còn tệ hơn. Cũng chỉ là do cô nghĩ nhiều thôi, người hay đa nghi là thế, vừa đáng sợ cũng vừa đáng thương. Hòa tử này cũng không biết đánh chủ ý gì nhưng mà cũng không phải là bức thiết, kiểu như được thì tốt, không thì thôi, chả quan tâm lắm, nghe cô em nói thế thì hần mới cười cười:

- Nếu vị tiểu thư này không chê, ta liền không khách sáo. Sau này gặp khó khăn cứ tới trước khu đền thờ thần lửa ở phía tây Ngọc thành 15 dặm hét lên một tiếng, ta sẽ giúp các ngươi. - Cười cười thân thiện.

Tuyết Tiên Nhan vốn không tin tã, không tin cái gì thần thánh nhưng cũng không phản bác, coi như là một phần tâm ý tốt của người ta, liền nhận vậy. Thế là Hòa tử ngồi phía trước bên cạnh xa phu Tam thúc, hần ta cũng ít nói, nhưng mà tính là thành thật, Tuyết Tiên Nhan hỏi gì cũng trả lời, Tuyết Tiên Trang thì hơi dè phòng một chút nên thỉnh thoảng chen một câu để cho hần khỏi nghi ngờ mình thôi.

===== Tối hôm đó =====

Đoàn ngựa của Kim-Liên gia đi tới gần một cái sơn cốc bên cạnh dãy Thiên Sơn(tên dãy núi thôi), Liên công tử thì hồi hộp lắm rồi, chuẩn bị tâm lý cho thật kỹ tránh tí nữa ra “đóng phim” mà lộ sơ hở. Còn Lam Vũ vẫn cứ ngồi thien, nhắm mắt, không hề nói không rằng, biết như vậy hơi khô khan như tính tình lão tứ chính là như vậy, mong muốn của anh chính là tự do tự tại, không ai ép thúc, ai cản là đánh là giết, còn ham muốn sức mạnh nữa, ngoài ra thì không biết là có sở thích nào rõ ràng giống như 3 người còn lại. Vừa lúc này anh mở mắt ra, không phải vì phát hiện lũ sơn tặc đang mai phục phía trước 500m, mà tiếng lão nhị vang lên trong đầu:

- Mau dậy thẳng kia, sắp tới giờ có muốn chơi không, không thì đưa tao chơi đi, hôm khác tao bù cho mày! - Trong lòng anh cũng đang rất nóng, trò này mình bày ra, sao phải nhường người khác chơi chứ, gã đầu gối này không khéo thuận tay quét sạch 2 bên thì khôn.

- Giờ của nó mà, lão nhị sao mày không kiên nhẫn gì vậy, đây là lượt của anh em. - Lão đại ở bên kia khuyên bảo.

Lão tam thì im lặng ngồi lặng lẽ chưa thương tình thần, không rảnh cũng không hứng nói mấy chuyện này. Về phần tính cách thì anh có chút giống với lão tứ, ngoại trừ những thứ mình hứng thú ra thì không thêm nhiều lời, lão nhị và lão đại thì khá giống nhau, tâm hồn khá trẻ thơ, nhưng cả hai cũng có những khác biệt, đều bị phân liệt ra từ linh hồn Lam Vũ.

- Kệ tao, xem bộ dáng nó thì cũng không phải thích thú gì, còn không bằng để tao ra chơi đi, trò này cũng tao cực khổ kiếm được mà, 3 đứa tụi bây cũng đâu thích thú gì, thế này đi, đêm nay và mấy ngày đi trên đường này nhường tao, tới Tuyết gia thì nguyên 1 tháng cho tụi mày, được chứ, tao không làm gì trong lúc đó, ok?

- Coi tụi nó đi, hỏi tao làm gì, tao thì không biết chứ ở chỗ đồng người như thị trấn, trường học đồ đồ là phải để tao ra. Tao không thích thâm son tu luyện như tụi bây đâu. - Lão đại còn ham chơi chán, nhưng mà ham chơi của lão đại khác hẳn ham chơi của lão nhị.

- Tao không ý kiến, đợi hồi phục xong thực lực rồi tao mới cần ra ngoài, giờ ra làm gì. - Lão tam không mặn không nhạt đáp.

- Lão tứ, mày nghĩ sao?

Lão tứ thấy đoàn người gần tới nơi mai phục rồi, coi như mình có ra đánh chết hết bọn nó cũng chán bỏ xừ, toàn mấy tên nhãi nhép, cũng không chọc mình cái gì mà dù sao đây cũng là trò chơi của lão nhị, nên tôn trọng nó một chút. Ngẫm nghĩ một chút cũng đồng ý:

- Ủ, mày thích thì ra đi, tao không thêm chơi với mấy đứa này.

- Thanks you so much, haha. - Lão nhị cười vui vẻ.

Lam Vũ nhắm mắt lại, 3s sau lại mở ra, nở một nụ cười nhẹ, cũng không phải quá vui vẻ gì nhưng đây cũng là trò chơi đầu tiên, phải không? Bởi vì sao không quá vui vẻ, vì mình thuộc hàng “top sever” vậy mà đi đùa giỡn mấy thằng “mới lập nick” thế này là không công bằng với tụi nó, đã vậy còn không có 1 tí khiếu chiến nào, có câu nói “không có thù thách, không có niềm vui”, cái gì tới quá dễ dàng thì sẽ không được trân trọng. Sửa sang lại trạng thái một chút rồi gọi:

- Muội tử, muội có ở ngoài không? - Đang nằm trong xe ngựa của người ta, mà cô tiểu thư kia “tặng” tiểu nha hoàn Minh Nguyệt cho mình, có lẽ cô nàng cũng đang ngồi ngoài xe ngựa thôi.

Tám màn xe được kéo ra, cô nàng thò đầu vào hỏi:

- Thiếu hiệp cần gì xin cứ phân phó! - Cúi đầu một chút.

- Ày, sao lại khách khí như thế, ta không thích, cứ gọi ca đi cũng được. - Tiến tới xoa đầu cô bé.

Cô bé này không hiểu gì hết, vừa lúc này còn lạnh nhạt với người ta sao bây giờ lại chủ động thân thiết rồi, không phải có vấn đề gì chứ? Nhưng tìm thì đập thành thịch rồi, chết rồi, lẽ nào mình lỡ coi trọng hần rồi sao. Tự dung giọng điệu trở nên ngập ngừng:

- Vâng..vâng, ca ca.

- Ừm, vô đây ngồi đi. Ta với muội chơi một chút, hehe. - Vừa nói vừa nhắm mắt lắc lư theo điệu nhạc.

- Vâng, đại ca đang làm gì thế?

- À không gì, nghe nhạc, muội nghe thử không? - Cười tít mắt hỏi.

- Nghe nhạc? - Cô bé không hiểu gì cả.

Lam Vũ đưa 2 tay bịt 2 tai tiểu nha hoàn lại, tinh thần lực xuyên vào trong trí óc, truyền lại những giai điệu nhẹ nhàng sâu lắng của bài “Thần Thoại”, trong đó có mô phỏng cả đàn vĩ cầm và piano để cho âm thanh thêm day dứt nhưng không kém phần phiêu, cô bé hô lên:

- A, muội nghe được rồi! - Sau đó nhắm mắt lại thưởng thức.

Chưa nghe đã tai thì bên ngoài đã bắt đầu loạn một đoàn, bọn cướp nhảy ra rồi. Có 1 thằng cướp mặt bầm trợn chặn đường hét lớn:

- Đường này do ta mở, cây cỏ nơi đây ta trồng, các người muốn đi qua đây phải nộp lệ phí cho chúng ta, chúng ta khoan hồng để cho các người 1 đường sống, mỗi người 1000 lượng bạc, thiếu 1 lượng chết 1 người. - Hướng tới chiếc xe sang trọng nhất mà phán.

Vị Liên công tử kia máu biểu diễn lắm rồi, chỉ chờ có cơ hội này đứng lên quát lớn:

- Phi tặc ở đâu to gan, có biết chúng ta là ai không hả, người đắc tội không nổi đâu!

- Aha, thằng nhóc này cứng mồm nhỉ, để coi tí nữa ta chặt người ra làm 8 khúc rồi để xem người còn dám láo toét nữa không? Haha. anh em, lũ công tử bột kia muốn đánh chúng ta kia, haha, anh em lên, nam giết hết, nữ để lại. - Đã diễn thì phải diễn cho chất, lũ thuộc hạ cũng được chỉ đạo qua rồi, liên cười rộ lên.

Bọn cướp hưởng ứng định lao lên thì Kim tiểu thư đã từ trong xe ngựa bước ra từ tốn hỏi:

- Vị nhân huynh này, làm người nên biết chữ nhân! Các người không sợ chết sao, dám ở trên đường đi tới Tuyết gia tham gia đại hội võ lâm mà chặn đường, có phải ngại sống lâu sao! Tuyết gia đã tổ chức đại hội võ lâm, các người chặn trên đường tới nhà người ta, không phải là tát vào mặt Tuyết gia sao? Các người chỉ là một lũ sơn phi nho nhỏ, Tuyết gia chỉ cần búng tay 1 cái là chết hết, biết điều thì tránh ra. - Cô nàng phản dame lại, nói cũng không sai, mỗi kỳ đại hội võ lâm diễn ra thì mọi con đường đến võ hội đều cực kỳ an toàn, chỉ có giang hồ thanh toán nhau chứ không có giặc cướp nào dám mạnh động hết, dù sao thì sơn phi có đông cũng không đánh lại người trong giang hồ mà, nhất là thể diện của nhwungx người tổ chức nữa, thees nên theo kiến thức thường, cô nàng liền lấy ra hù dọa tên sơn phi.

Lúc này Liên công tử kia cũng bắt đầu xanh mặt rồi, thậm chí oan uổng quá, ta đi tán gái thôi mà, sao tự dưng lại thành chọc giận Tuyết gia chứ? Quả này nếu có tán được nàng về mà lộ ra sơ hở nào thì có khi cả nhà mình chết đẹp mắt. Kể cũng tội, là do gã họ Liên này suy nghĩ nhiều quá mà thôi, đại hội này không biết vì sao lại tổ chức ở Tuyết gia nhưng tuyệt đối không phải là Tuyết gia tổ chức, Tuyết bá nội thương vừa mới lãnh, ngu gì mà đi treu trọc giang hồ chứ.

Mỗi lần đại hội võ lâm cứ như hội bầu cử ở hiện đại vậy, người có tư cách mở cái đại hội này thì không phải nhân nghĩa vô song thì cũng là thiên hạ vô địch, nhớ đại hội võ lâm 30 năm trước do ngũ bá cùng tập hợp để gây chiến với Băng lão quái, thế nhưng đều bị người ta đập luôn cái bảng hiệu. Tóm lại là do uy thế của người tổ chức nên đều mặc định là mấy người không có thể lực luôn dè chừng và không dám gây sự trên đường đến đại hội.

- Ta mặc kệ cái gì mà Tuyết gia, Băng gia... Ta chỉ cần biết đạo này huynh đệ chúng ta thiếu tiền rồi, biết điều thì mau mau nộp tiền rồi đi qua, ta cũng không gây khó khăn cho các người. - Hắn vẫn ngu tri không biết mà gào to, cái này không thể trách hắn, dù sao cái sơn phi của hắn cũng không phải người trong giang hồ, đâu có hiểu được mấy cái quy tắc ngầm, cho rằng đối phương đang hù dọa mình, và lại mình cũng nhận 5 vạn lượng bạc của Liên công tử rồi, không thể không làm cho người ta hài lòng được.

- Liên công tử thì mờ hồ nhể nhại rồi, nhưng mà lỡ phóng lao rồi phải theo lao thôi, hắn nghĩ sau khi thành công rồi, hắn không nói, hắn uy hiếp thì hạ nhân không dám nói, còn Kim tiểu thư thành “gấu” của hắn rồi chắc cũng không nói, ai mà biết. Thế là vội hawng máu lên:

- Người muốn chết, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà. Người đâu, lên.

Hộ vệ nhà họ Liên liền lao lên, hộ vệ họ Kim cũng lao lên theo, tuy nhiên 2 đá này chỉ là một đám ăn hại, lưu manh đường phố thôi, làm sao mà là đối thủ của sơn phi được. Không phải do Kim gia và Liên gia yếu, nhưng mà do họ là người trong giang hồ nên họ đã định ninh rằng cái quy tắc ngầm trên đường đến võ hội không ai dám chặn đánh đâu. Nhớ đại hội 30 năm trước, chỉ vì nhân lúc đông người tụ họp trên đỉnh Phục Ma Sơn thì có một cái môn phái ma giáo cũng cỡ Kim gia, trực thuộc quản lý của Huyết Nguyệt giáo, đã bày mưu tính kế, đem một số kẻ thù của mình đến tham gia đại hội vậy lại, rồi chém giết, sự việc lộ ra. Lúc đó Cuồng Đạo Lý Chính Tắc mới 20 tuổi, thiếu niên cuồng tính, võ nghệ cao cường, 1 trong 5 người trẻ tuổi mạnh nhất võ lâm thời đó, sau chỉ ngũ bá, nổi điên lên đuổi giết tàn sát sạch cả môn phái kia, tuy rằng Lý Chính Tắc năm đó không phải là người tổ chức nhưng mà hắn cũng với ngũ bá cũng có giao tình, cũng tính là 1 “cố đồng nhỡ”, không kiên nhẫn truy sát vạn dặm, nếu nói không phải được sự đồng ý của ngũ bá thì không ai tin.

Lam Vũ chỉ chờ có giây phút này, không bịt tai tiểu nha hoàn Minh Nguyệt nữa, nhẹ nhàng xoa đầu bảo:

- Bên ngoài có chuyện rồi, huynh ra ngoài giải quyết 1 chút rồi vô đây chơi với muội nhé.

- Chuyện gì thế đại ca? - Đang nghe nhạc thật hay, lần đầu tiên nữa, cô bé rất thích, thế mà tự dưng đại ca ngừng lại khiến cô nàng hơi luyến tiếc.

- Cũng không phải chuyện gì lớn, đợi ở đây 5 phút nhé, anh đi đây. - Vừa rồi ngừng cho cô bé nghe nhạc, Lam Vũ thả tinh thần lực hồi phục đến 30km của mình ra ngoài, liền thấy trên đường này ngoài trừ nhóm người của mình ra còn có vài cao thủ dùng khinh công đi cùng nữa, mặt anh có chút biến sắc, trong đó có 1 tên đang dùng khinh công nhảy về phía này, xem ra định là anh hùng rồi, không được, không thể để hắn đánh.

Tự dưng lúc đó bên ngoài có gia đình hét lên:

- Chết rồi! Chúng ta chết rồi, phi tặc đông đảo và mạnh mẽ vậy sao chúng ta chống lại. - Than thở khóc lóc khắp nơi, tại ngoài chiến trường thì ai nhìn cũng rõ bọn sơn phi mạnh mẽ hơn lũ hộ vệ ăn “cơm chay” của 2 nhà.

Lam Vũ vừa vén màn ra định nhanh chóng ra phá đám Liên công tử thì có một bàn tay nhỏ nhắn giữ mình lại, chính là tiểu nha hoàn Minh Nguyệt:

- Đại ca, huynh đừng ra! Muội sợ!!! Nguy hiểm lắm. - Cô nàng sống từ nhỏ làm nha hoàn ở Kim gia, vốn chả có người thân nào, “đồng nghiệp” thì ai ai cũng chạy theo lợi ích, một mình mình cô đơn như vậy, mãi tới hôm nay mới có một đại ca từ đâu mọc ra trông rất là thân với mình, trong lòng cô bé cũng coi Lam Vũ là một người thân rồi, cô bé sợ giờ Lam Vũ ra ngoài sẽ bị sơn tặc ... người thân duy nhất này sẽ biến mất.

- Muội mau buông tay ra, 5 phút nữa ta lại vào đây chơi với muội, mau, để ta ra ngoài.

- Không!! Đừng đi ra mà, huhu. - Giọt nước mắt bắt đầu rơi rồi, cô bé thấy Lam Vũ nhìn không có chút khỏe mạnh nào cả, còn hơi “gầy” so với mấy người gia đình có tập qua võ kia, nên lo Lam Vũ sẽ nhảy ra chịu chết.

- Buông!! - Bực mình rồi nghe, ôi, my game.....

- Không!! huhu, huynh đừng bỏ muội mà. - Càng ôm tay Lam Vũ chặt cứng hơn.

Vì không muốn làm Minh Nguyệt đau nên Lam Vũ mới không giật mạnh, dùng lời lẽ để thuyết phục, nhưng chính như thế đã làm anh chậm một bước so với gã cao thủ kia, thờ dài một hơi, cuối cùng đành buông bỏ.

- Thôi được rồi, ta không đi ra nữa đâu, giờ có ra cũng làm được ích gì chứ. - ra về bất đắc dĩ.

Quả nhiên bên ngoài, đám sơn tặc kia đã bị xử lý nằm áp xấp lẫn lóc trên đường rồi, nhanh đến nỗi gã Liên công tử còn chưa kịp ra tay. Cao thủ ra tay là một thanh niên trẻ tầm 25,26 tuổi, trông khá tuấn tú, hắn dùng kiếm, tra lại kiếm vào vỏ, gã ôm quyền trước mặt Liên Kim 2 người:

- Chào hai vị, tại hạ tên là Hoàn Nhan Hồng Anh, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, không biết quý danh của hai vị. - Thái độ rất là nho nhã, có cao ngạo, rất tự hào về mình.

- Thì ra là Hoàn Nhan công tử của Kim phủ cao thủ bậc nhất trong đám thanh niên chúng ta, tiểu đệ Liên Thanh Bình, đây là bằng hữu của tiểu đệ, Kim Thanh Ngân tiểu thư của Kim gia, tam sinh hữu hạnh, tam sinh hữu hạnh(phúc đức 3 đời, y là quen được đối phương là rất hân hạnh). - Liên Thanh Bình nhanh nhẩu tranh giới thiệu trước để lấy thiện cảm của một cao thủ trẻ tuổi trên giang hồ.

- Tiểu muội Kim Thanh Ngân hữu lễ, quý đường huynh khỏe chứ? - Kim tiểu thư thì càng nhiệt tình hơn.

Hoàn Nhan Hồng Anh đang hướng thụ người khác thần tượng mình thì nghe đối phương hỏi tới đường huynh (anh họ) của mình, tức Dương Khang Dương công tử của Dương gia. Hắn có chút không vui, bởi vì người ta nhắc đến hắn đa phần là nhớ tới anh họ hắn trước, nào là Dương công tử tài mạo vô song, nào là Dương công tử võ công trác tuyệt .v.v. Hắn hầu như chỉ là cái bóng của người anh họ, tuy nhiên trong tim hắn cũng thật sự hâm mộ người anh họ này, võ công phải nói mạnh hơn hắn đâu phải 5,6 lần.

- Đa tạ Kim tiểu thư, đường huynh vẫn rất khỏe. Không ngại cho ta đi chung mấy ngày tới Tuyết gia chứ. - Hắn là một tên hám danh lợi, đi một mình không bằng đi với 1 đám fan hâm mộ.

- Đương nhiên có thể, đương nhiên có thể, chúng tôi mong còn không được nữa đúng không Tiểu Ngân. - Hắn tranh thủ cơ hội nịnh nọt liền, quan hệ tốt với Kim phủ có khi vận khí tốt trôi lên cái cây đại thụ Dương gia có vị tuyệt thế cao thủ Thương Tiễn Dương Tiễn.

Thâm hừ lạnh bất mãn trong lòng, cái gã này thường ngày với mình phong độ lắm mà, sao giờ cứ như cún con quấy đuôi trước chủ thế, nghĩ là vậy nhưng Kim tiểu thư cũng có cùng suy nghĩ với Liên Thanh Bình, lấy thiện cảm của em họ của người mình thích đã, cô không biết là cái tình cảm của cô cũng giống như fan hâm mộ đòi yêu ca sĩ đẹp trai vậy, ca sĩ đẹp trai vẫn có thể ăn nói lịch sử với fan hâm mộ, ký tên, chụp hình, nhưng trong lòng tuyệt đối không có ý nghĩ gì hết, đến con chó cưng trong nhà anh ca sĩ fan hâm mộ cũng không bằng.

- Người đầu, mau ra mắt Hoàn Nhan công tử, đây là một trong 10 người trẻ tuổi mạnh nhất võ lâm chúng ta đó. (người thứ 9)

Bọn gia đình với nha hoàn nghe chủ tử gọi thì đều tụ tập tới cúi đầu xuống chào, cái này chỉ là tên Liên Thanh Bình thích màu mè thôi, ở Võ Lâm cảnh cũng không có mấy cái quy định này và cái tên hám danh lợi Hoàn Nhan Hồng Anh kia thấy vậy càng sượng nên cũng không cần, vừa hay lúc đó Minh Nguyệt nghe phi tặc bị cao thủ dọn dẹp rồi nên dẫn Lam Vũ ra ngoài coi. Thấy cả đoàn người ai cũng cúi đầu chào, tự dưng có Lam Vũ ăn mặc khá rách rưới và tiểu nha hoàn Minh Nguyệt đang hạnh phúc bên người thân không biết gì còn đứng đó trơ mắt ếch nhìn gã Hoàn Nhan Hồng Anh. Gã Liên công tử thấy vậy liền không hài lòng, sợ phật ý tên hám danh kia mà vừa lúc tên “gia đình” hỏi trưa chen vào cuộc nói chuyện của mình với tiểu Ngân.

- Hai người các ngươi làm gì đó, có biết trước mặt là ai không? Biết một trong thập đại tân tinh Hoàn Nhan Hồng Anh Hoàn Nhan công tử không hả? Còn không mau quỳ xuống. - Gã quyết tâm trả thù nên đổi “cúi đầu” thành “quỳ”.

Gã Hoàn Nhan Hồng Anh vốn định tỏ ra lãnh đạm quay phắt đi coi như không để ý nhưng nghe Liên Thanh Bình nói vậy liền đứng lại chờ 2 người kia quỳ trước mặt mình. Kim tiểu thư kia giờ có em họ của “idol” đứng đó nên cũng quên mất “cao nhân” Lam Vũ rồi, Lam Vũ thăm mắng mấy đứa trẻ trâu háo thắng, nín để không cười to, tự dưng thấy Minh Nguyệt như muốn quỳ xuống, Lam Vũ nhin không được cười một tiếng đỡ nàng lên:

- Tiểu muội tử, đã chơi với ta coi như muội ngang hàng bọn họ, không cần phải quỳ. - Cố ý nói ta hơn hàng tại mày đó, cái “game” vừa rồi bị tên Hoàn Nhan này phá đi, nên giờ lấy hắn làm trò chơi mới bù lại, anh mày khiêu khích đó, giận đi, đánh đi, anh không đập mày 1 cái cho hả giận thì sao mà tha được.

Minh Nguyệt sững sờ, sợ quá, sợ tiểu thư và công tử giận xử luôn vị đại ca này của mình, mình đã là người hầu lâu rồi không sao, nhưng đại ca...

- Người nói cái gì, một nha hoàn nhỏ cũng muốn ngang hàng với bọn ta, không biết sống chết, người đâu, lời tên gia đình điên khùng phẩm chủ này ra giết cho ta.

- Khoan đã, hắn không phải gia đình nhà muội, là một người muội cứu trên đường, huynh không nên làm khó hắn. - Vốn không định chen vào nhưng dù sao Kim tiểu thư cũng phải để lại một đường lui cho mình, lỡ Lam Vũ là cao nhân thì mình vừa gây thiện cảm cho người ta, nếu không phải thì cũng không sao, không đụng chạm gì đến 2 tên công tử kia.

- Hahaha, giận sao, các người cũng chỉ là mấy tên công tử bột mà thôi. - Lam Vũ khiêu khích trắng trợn.

Giao lưu và bàn luận với Kai : fb.com/kai.2552/

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Phong vân khởi, thiên hạ thế lực

===== Trên một con đường mòn =====

- Hòa tử đại ca, người nói thế giới trong truyện có nhiều thứ hay ho như vậy sao? - Tuyết Tiên Nhan ở trong xe ngựa hỏi ra.

- Phải phải, đó thật sự là một thế giới muôn màu, đầy rẫy những điều làm ta hứng thú, khung cảnh càng là tuyệt đẹp. - Hòa tử vừa rồi mới kể cho 2 chị em họ Tuyết nghe một vài câu chuyện “tiên hiệp”, vừa giải thích, vừa cười.

- Oa, muội thật sự muốn đi qua những nơi đó quá. Huynh dẫn muội đi chơi nhé! - Cô nhỏ này tuy là nhà giàu, học giỏi, nhưng mà vẫn là thiếu nữ 17, lại ở Võ Lâm cảnh con gái đa số chỉ ngồi trong khuê phòng, nên đối với những cái mới lạ vô cùng hiếu kỳ và tò mò.

- Muội cũng thật là, 17 tuổi đầu rồi còn tin mấy câu truyện thần tiên này nữa. Đừng nói không người ta cho em là đứa trẻ chưa lớn, mặt mặt tỷ tỷ. - Cười cười xoa đầu đứa em nhỏ.

- Haha, đại tiểu thư, cô cũng cho rằng nó không có thật?

- Đương nhiên rồi, thời nay còn ai tin vào chuyện ma quỷ nữa chứ?

- Haha, tin là có tức là có, không tin thì không có. Dù sao tại hạ cũng chỉ kể chuyện thôi mà, haha.

..... Vừa đi xe bọn họ vừa trò chuyện rất vui vẻ, Hòa tử kia cũng khá hài hước, luôn biết pha trò, kể đủ những chuyện trên trời dưới đất khiến 2 chị em cảm thấy hứng thú không thôi. Đang nói chuyện vui vẻ bỗng, Hòa tử lơ đãng hỏi vu vơ một câu:

- Tại hạ chu du tứ hải đã lâu, nghe nói nhị tiểu thư có đăng tin nhờ giang hồ đồng đạo tìm giúp một người có phải không? - Nói xong hắn liền tiếp tục nhìn về phía trước, làm như không để ý đến câu trả lời vậy.

- Tìm người? - Tuyết Tiên Trang thắc mắc.

- Tìm nhị ca muội, huynh ấy mất tích đã lâu, muội lo lắng lắm! Nhưng mà đăng tin tìm cả năm nay mà không có tung tích gì cả. - Về mặt đang vui vùi của Tiên Nhan bỗng xụ xuống, có vẻ hơi buồn.

- Gã nhị ca của muội bị mất tích sao? Hắn là đàn ông con trai, ở giang hồ này bỏ đi đừng nói là một năm, 10 năm mới quay về cũng không phải là vấn đề, muội lo lắng quá rồi đấy? - Cười thật tươi nhẹ nhàng mắng yêu muội muội mình.

- Huynh ấy chỉ là văn nhân, chưa bao giờ luyện võ, cũng chả quen ai, làm sao mà sống tốt ở giang hồ đầy hiểm ác này chứ? - Giọng có chút thất lạc.

- Văn nhân? Yếu đuối? - Hòa tử ngạc nhiên.

Tuyết Tiên Trang không nói gì, còn Tuyết Tiên Nhan thì gật đầu nhẹ.

- Vậy nhị tiểu thư đã tìm được hắc chưa?

- Chưa. Sao huynh có vẻ quan tâm vấn đề này thế? - Hỏi nhiều thế cũng làm cô nàng cảm thấy nghi hoặc.

Hòa tử ngoài mặt chỉ cười ha hả, nhưng mà trong lòng lại thầm mắng mình quá vội vàng, Hòa tử hẳn là người nào, không ngờ vẫn còn có lúc thất thố, lại nói hắc thật sự tình cờ gặp 2 người, cũng không phải là cố ý, thật là mất mặt, vội tìm cớ:

- Chỉ là hắc được miêu tả là trẻ tuổi mà tóc đã bạc trắng như thế khiến người ta không chú ý không được, haha.

Tuyết Tiên Nhan ừm ừ cũng công nhận với ý kiến này, còn Tuyết Tiên Trang thì khuôn mặt vẫn lãnh đạm như thế, chẳng biết đang nghĩ gì.

===== Ở Chỗ Lam Vũ =====

Đôi mắt với sự khiêu khích trắng trợn của Lam Vũ, không ngờ tên Hoàn Nhan Hồng Anh kia quyết định chịu nhận:

- Vị tiểu huynh đệ này có gì đó hiểu lầm rồi, nếu có gì không phải, mong huynh đệ hà tất để trong lòng, ta không so đo, cũng không muốn so đo với người. - Rồi lắc đầu làm bộ dáng không thèm để người vào mắt, quay đầu đi một chỗ khác đứng.

Lam Vũ thật không ngờ, tên này trông giống như một tên nhà giàu ăn chơi trác táng, ham danh hám lợi vậy mà có thể nhịn, không phải dạng vừa đâu, Lam Vũ cứ cho là hắc tâm tính cao siêu. Ai ngờ... thật sự trong lòng tên háo danh hám lợi Hoàn Nhan Hồng Anh này vẫn là danh lợi trên hết, bảo hắc tranh chấp với một tên vô danh tiểu tốt, thắng không võ, thua càng mất mặt, cả về danh lẫn lợi hắc đều không được gì mà còn có khi mất, tính toán như vậy nên hắc mới bỏ qua. Với lại trong lòng hắc cũng ôm cái suy nghĩ, tên nhà quê này nhìn là biết không phải cái hạng cao nhân gì rồi, đáp trả hắc thì có khi mình bị giang hồ đồng đạo chê cười, nói tâm mình hẹp hòi, có thù tất báo, ảnh hưởng đến danh tiếng....

Chọc bánh xe thêm vài câu vẫn thấy hắc ôm thái độ cũ, “Không chấp với người”, Lam Vũ cũng bó tay. Chính chủ còn ôm thái độ tránh tà, thì gã Liên công tử bắt tài kia đã thay gã Hoàn Nhan mà lấy lại công đạo:

- Tên tiểu nhân ngu ngốc nhà người mà cũng đòi gây chuyện với Hoàn Nhan công tử ư? Công tử đại nhân đại lượng, nhân phẩm thế nào mà lại ganh đua với người, người đâu. Đánh hắc một trận cho ta. - Hung hăng lên, cố ý thể hiện.

Kim tiểu thư kia thì lắc đầu, không muốn chen ngang vào sự việc lần này, cô cho rằng tên kia là một cao nhân, ai ngờ chỉ là một hạng thất phu đầu đường xó chợ. Lam Vũ thở dài một hơi nói thật to để cho gã Hoàn Nhan Hồng Anh kia nghe:

- Lần này tính coi như người thắng, haizz! Người có đầu óc! Không ngu xuẩn như con chó của người. Lần sau ta chơi trò khác với người. - Đệ nhị Lam Vũ này không phải là một người không nói lý lẽ, không bá đạo như đệ tứ, thế nên đã đào ra một cái hố mà đối phương không nhảy vào thì tính là mình thua, thắng thắng nhận.

Gã Liên Thanh Bình tron mắt lên:

- Người nói ai là chó? Giết hắc cho ta. - Lần này hắc nổi điên thật rồi.

Thấy đám hộ vệ 2 nhà rút kiếm xông lên. Cô bé Minh Nguyệt hoảng sợ hét:

- Đại ca, chạy mau đi! - Cố gắng đẩy Lam Vũ đi nhưng mà cố gắng thế nào cũng không đẩy đi được một cm.

Lam Vũ dùng tay gãi đầu, trên tay hiện ra một cục đá, mỉm cười, ném mạnh về phía trước. *Phốc* *Phốc* *Phốc* Có 3 tên hộ vệ ngẫu nhiên đứng thành một hàng bị cục đá tán vỡ nát cả đầu, máu xịt tung tóe.

- Có ám khí, các huynh đệ cẩn thận. - Bọn họ thấy vậy liền lùi lại hết lên.

Ngay cả tên Hoàn Nhan Hồng Anh cũng không thấy rõ được cái ám khí đó là cái gì, hay đó chỉ là một chiêu nội lực, gã cũng không hoảng sợ, lũ hộ vệ như đám heo đất thế này một mình hắc cũng giải quyết hết trong chưa đến 1 phút, đang định tiến lên hỏi thăm theo cái gọi là lệ giang hồ thì hàng loạt tiếng đầu vỡ tung vang lên, tất cả hộ vệ của 2 nhà đã... bị Lam Vũ cầm đá chọi chết. Lam Vũ thâm hô thoải mái trong lòng, không hổ là cục đá cứu mạng, đến cao thủ như gã giáo chủ Huyết Nguyệt kia còn bị nó roi nát người thì nói gì bọn heo đất này, bao nhiêu buồn bực cũng tan. Cũng không có ý định ở lại đây tìm phiền phức nữa, coi như cũng là phá xong chuyện này, giờ thấy gã Liên công tử như chó quấy đuôi khi gặp chủ Hoàn Nhan thì chắc Kim tiểu thư kia đang mơ ước làm vợ Dương công tử quyền quý tài mạo vô song cũng khinh thường gã rồi.

Cả đoàn người ngẩn người ra, đa phần là sợ hãi, thì ra mấy ngày nay mình sinh hoạt với một tên đồ tể như thế. Kim tiểu thư thì hình như còn có một sự hối hận nhẹ trong lòng, biết thế này... biết thế này mình đã không tiếc giá nào cho hắc vài cái hảo cảm... để lôi kéo kết bạn với “cao nhân”, còn Liên Thanh Bình thì sắc mặt tái mét, sợ hãi tột độ, sợ đối phương tiện tại chọi đá vào đầu mình. Lam Vũ làm điệu bộ “bye,bye”:

- Hehe, hẹn gặp lại nhé! Hôm khác chúng ta lại chơi, haha. - Quay đầu sang một hướng khác, tiến vào trong rừng, không định đi chung một cái đường mòn với bọn chúng. Đột nhiên có giọng nói trong trẻo vang lên phía sau:

- Đại ca, muội thích huynh, mang muội theo với. - Tiếng hô của Minh Nguyệt đã bọn người đang đắm chìm trong kinh ngạc đó tỉnh lại.

Lam Vũ cũng thật bất ngờ, không ngờ thời nay con gái nó bạo dạn vậy sao, trước giờ 2 người rồi, mới gặp lần đầu đã chủ động tỏ tình rồi, mỉm cười:

- Muội thích đại ca à?

Câu hỏi ngược lại của Lam Vũ khiến cho cô bé này đỏ mặt, ngượng chết mất thôi, cổ hết sức mới lấy đủ can đảm để tỏ tình, lại còn trước mặt mọi người nữa chứ, người đại ca này còn muốn cô lặp lại sao?

- Vâng! Rất thích! - Lần này không dám hô to nữa, chỉ dám cuối đầu nói nhỏ.

- Được! Nhưng mà đi theo đại ca sẽ rất khổ đấy, nay đây mai đó, không được ăn uống đầy đủ, còn có khi không có đồ mặc nữa. - Hù dọa nhóc tí xem có thật lòng không.

- Được mà! Muội có thể chịu khó được, sau này muội nấu ăn cho đại ca, muội sẽ chăm sóc đại ca thật tốt. - Lần này lại không cúi đầu nữa mà ngẩng cái mặt đỏ chét lên nói.

- Vậy được... - Chưa nói xong câu bỗng nhiên Lam Vũ cảm thấy hình như mình không nói được, mặc dù rất thích cô bé này nhưng mà hình như mình đã có người yêu rồi thì phải, tuy chỉ có mình lão đại yêu thôi nhưng mà tại sao mình lại bị ảnh hưởng chứ? Đúng lúc đó trong đầu vang lên âm thanh của lão đại:

- Mày tính làm trò gì vậy, tụi mình có người yêu rồi mà, không bắt cả hai tay được đâu! Từ chối đi. - Lão đại tuy mang danh lão đại nhưng trừ điều khiển hồn giới ra thì cái gì cũng kém hơn 3 người còn lại cả, không phải là vì tài không bằng, chỉ là tâm tính thanh niên 17 tuổi nhà nghèo thời hiện đại, ngày qua ngày chỉ biết chơi nét thì sao thấu đáo bằng 3 người kia.

- Biết rồi! - Lão nhị chỉ đáp lại một câu.

- Được, chăm sóc ta thì không cần, muội muốn thì ta sẽ đem muội tới sống với muội muội ta. - Không đã động đến tình cảm gì cả, vấn đề này không phải muốn là có thể giải thích và thích ứng ngay.

- Vâng! - Minh Nguyệt gật đầu, mặc dù hần chưa hứa gì với mình nhưng mà qua sống với muội muội hần cũng không tồi.

- Tiện tí người... - Bên kia Liên công tử định mắng một câu tiện tí vô sỉ mê trai, lẳng lơ thì nhớ tới điều gì đành sợ hãi mà ngậm mồm.

Nắm lấy tay Minh Nguyệt, Lam Vũ kéo vào trong rừng. Tên Hoàn Nhan Hồng Anh của chưa kịp hỏi tên của Lam Vũ mà đối phương đã đi mất, chưa kịp kết giao với hồ danh, sau này có lợi cho hần.

===== Bên kia =====

Lúc này, Hỏa tử nói với mọi người là đi vệ sinh, xong nhanh chóng chạy ra một góc khuất xa. Đi được một lúc rồi tự dung khuôn mặt hiền lành nhanh nhẩu, nói nhiều, thuần phác của hần biết mất, hần nghiêm nghị hỏi:

- Có chuyện gì?

- Thừa đại nhân, người của chúng ta đã đến đầy đủ, trừ Liệt Hỏa bị ngài diệt ra. Giờ đại nhân mau chóng tới Tuyệt gia, chúng ta đoạt tiên cơ trước. - Có một giọng nói vang lên nhưng không biết hần ở đâu.

- Người ra lệnh cho ta? - Lo đến hồi lại.

- Đại nhân tha mạng, tha mạng, thuộc hạ không dám, thuộc hạ chỉ muốn ngài tới sớm một chút.

- Được rồi, cút đi! Nhớ chuẩn bị cho ta nhiều châu báu với bí tịch võ công cao giá một chút!

- Tuân lệnh! - Gã thuộc hạ này nào dám hỏi nhiều trước mặt Hỏa tử.

Sau đó Hỏa tử quay lại xe ngựa, cười thật tươi gãi đầu nói:

- Nhị vị tiểu thư thông cảm rồi! Tại hạ trong rừng phát hiện một băng hữu, hần muốn dẫn tại hạ đi họp mặt với các băng hữu khác, thế nên tại hạ muốn đi trước một bước, gặp lại ở đại hội.

- Đại ca ca, người phải đi rồi sao? Người còn chưa kể cho ta xong truyện về Hỏa Thần Dung Thiên Nhẫn và Hư Không chúa tể Bạch Hư Không mà, đang tới khúc gây cấn.

- Nhị tiểu thư à! Ta thật sự có việc mà hay để hôm khác ta kể cho nhé. Thôi ta đi đây, đại tiểu thư bảo trọng, ta rất thích năng. - Nói xong co giò chạy mất.

Tuyệt Tiên Trang từ đầu đến cuối chỉ lắng nghe, ít khi mở miệng, cô thấy tên này có gì đó kỳ lạ, mặc dù mình đã rất chú tâm quan sát nhưng lại không phát hiện có điều gì kỳ lạ.

- Tỷ tỷ, tỷ thử đoán xem, có khi nào tên Hỏa từ này có khi nào là một tên kẻ truyện lang thang trong các tử điểm không? Sao hán lại biết nhiều câu truyện hay như thế.

- Hihi, không biết! Mọi người muốn biết thì lần sau hỏi hán đi. Chúng ta mau về thôi, kéo cha lo lắng.

- Vâng, hihi!

===== Tại một căn phòng nhỏ cách nơi đó rất xa =====

Có 2 người đang đánh cờ với nhau, một người trung niên, một lão tăng già. Vừa đánh cờ, vừa trò truyện, lão tăng hỏi:

- Thí chủ nói xem lần đại hội lần này ma giáo muốn làm gì? Thống nhất võ lâm ư?

- Bọn hán lúc nào chả ôm dã tâm này! Không biết thực lực của gã giáo chủ mới thế nào, đừng làm chúng ta thất vọng mới phải đạo.

- Bần tăng nghe nói hán còn rất trẻ! Không biết là học võ lâm bảo điển nào mà có thể thống nhất Huyết Nguyệt giáo và đổi tên như thế.

- Đại sư không rõ, chẳng lẽ bần đạo lại rõ sao?

- Haha, ta cũng chỉ hỏi cho có lệ thôi, hà tất thí chủ bận lòng. Cơ mà thí chủ còn nhớ lời tiên đoán của sư tổ người chứ.

- Tất nhiên là nhớ, Thiên Cơ Tử tổ sư năm đó có thể tranh hùng với Thiên Ác Thiên Ma chỉ thua có một chiêu, đủ biết người mạnh mẽ thế nào, tiếc là lại sinh cùng thời với Thiên Ma.

- Phải! Song Tuyết Phi Vũ, Nhật Xuất Đông Lai, Hắc Ám Thao Thiên, Hỏa Tận Thiên Hạ, Thần Tiên Đại Chiến! Đó là những lời tiên đoán của Thiên Cơ Tử tiên bối, bần tăng cũng có nghe qua, không biết đạo trưởng giải bày thế nào?

- Bần đạo chỉ biết 2 câu đầu có thể ám chỉ Tuyết gia và Dương gia, còn 2 câu sau bần đạo lại không hiểu. Trong điển tịch môn phái có ghi lại Thiên Cơ Tử tổ sư năm đó mạnh vô địch, cỡ chúng ta không đủ nhét kê răng cho ngài, năm đó ngài chỉ mới 25 tuổi đã mạnh mẽ như thế, chỉ là không hiểu sao dùng Thiên Cơ Kinh Tượng Thần Thông gì đó ngó trước tương lai đại biến thì nhanh chóng già đi, chỉ kịp nói lại 4 câu tiên đoán thì héo úa rồi tan biến trong hư không, thật là thần kỳ, không biết có thật không nữa, chết lúc 25 tuổi đang lúc đỉnh cao của cuộc đời, cũng thật là tội nghiệp.

- Thôi, nghe thí chủ nói bần tăng hại não quá, bỏ qua, bỏ qua tiên ngôn! Chúng ta đánh tiếp đi, lần này xem ra hán muối khiêu khích lão Tuyết, chúng ta cũng nên qua xem một chút.

- Chiêu tướng, haha..

.....

===== Ở một nơi khách điểm gần Tuyết gia =====

- Cha, lần này cha phải làm chủ cho con, con muốn cầu hôn đại tiểu thư, đã lâu lắm rồi con chưa gặp lại nàng, ngày xưa nàng ưu tú như vậy, bây giờ chắc cũng là một cao thủ nhất lưu rồi. - Một thanh niên trẻ giọng điệu khá kiêu ngạo.

- Yên tâm con trai, chỉ cần con đủ chân thành, ta tin với giao tình bao nhiêu năm qua với lão Tuyết, hán là lão không từ chối cha đâu. - Nam tử trung niên cười hào sảng, sau lưng hán vác một thanh đại đao sau lưng.

===== Tại Dương gia phủ =====

- Cha! Đại hội lần này con thấy rằng ma giáo đang đánh chủ ý gì đó, làm hại tới võ lâm. Không biết ý kiến của cha thế nào. - Một thanh niên trẻ tuổi, tướng mạo tuấn tú, ăn mặc sang trọng, lại ăn nói đỉnh đạc, hán chính là Dương Khang, trưởng tử của Dương Tiễn, là một công tử được rất nhiều nữ nhi thầm thương trộm mến.

- Con cũng cảm nhận được sao? Ta cũng không rõ bọn chúng muốn gì nữa, rõ ràng biết dã tâm của chúng là nhất thống thiên hạ nhưng...nhất thống thiên hạ dễ sao? Dương gia ta 6 đời đứng đầu võ lâm còn chưa làm nổi, huống chi một ma giáo rắn mắt đầu để cho một tiểu tử lên ngôi. Con nói suy nghĩ của mình xem?

Đúng vậy, Dương Gia bọn họ nhờ vào võ công gia truyền, nội công tâm pháp Thất Tinh Liên Hoa cao thâm, thêm vào võ công trấn phủ Liên Hoàn Toàn Long Thương uy mãnh bá đạo, trấn tộc tiền pháp Xạ Nhật Tiên Pháp mà 6 đời liên tiếp đều có một người nằm trong ngũ bá của Võ Lâm, tài lực hùng hậu, thế nhưng còn không dám thống nhất thiên hạ nha. Nguyên do? Phải nói đến sự kỳ lạ của nơi này, rộng lớn, hùng vĩ, dân cư cũng không ít, vậy tại sao không có một quốc gia nào cả? Tại sao một cái triều đình chưa bao giờ xuất hiện?

Không phải là không ai muốn làm hoàng đế, số người có tư tưởng này nhiều lắm, mà vì ngặt nỗi nơi đây người người chuộng võ, sức mạnh giữa những người học võ cũng chênh lệch rất lớn, phá núi mở đường không gì không làm được, mà không phải lúc nào cũng chỉ có một người độc đại, đa số đều là 5 người cùng xưng bá, bất cứ ai có dã tâm đều sợ bọn họ cả, bọn họ hùng cứ một phương, đứng trên đỉnh thiên hạ, nào cho phép có người còn uy quyền hơn mình, nếu là một trong 5 bọn họ có ý nghĩ đó thì 4 người còn lại cũng không cho phép, thế nên Võ Lâm cảnh này không ai dám lập nước mở triều cả, chỉ có 10 ngôi thành lớn có một chút chính trị mà thôi. Cái gọi là “thống nhất thiên hạ”, khó hơn cả lên trời, thực ra 30 năm trước cũng có một người

mạnh hơn cả ngũ bá, là Băng Kinh Thần, Băng lão quái, một thân công phu tuyệt đỉnh, thế nhưng lại không có tâm xung bá, chỉ thích sống an nhàn, 300 năm trước Thiên Ác Thiên Ma cũng là như vậy, thỉnh thoảng vài trăm năm cũng có người như bọn họ.

- Đúng là nhất thống thiên hạ không phải là một chuyện dễ dàng nhưng nếu có một người mạnh hơn cha, mạnh hơn cả ngũ bá hợp lại thì đây không phải là giấc mơ viễn vông nữa. Muốn nuốt voi, chỉ có thể là rồng, không thể là rắn.

- Haha, ý con là sao? Gã tân giáo chủ, hấn mạnh như thế sao? - Dương Tiễn cười to.

- Không, ý con chỉ là như thế, con sau này sẽ là rồng. - Dương Khang lóe lên ánh mắt tự tin.

Đứa con thứ 2 của Dương Tiễn này giờ tuy chăm chú nghe cha và đại ca mình nói chuyện nhưng cũng không hiểu gì xác:

- Cha và đại ca nói gì vậy, này giờ con không hiểu gì cả? - Dương An cảm thấy nhàm chán hỏi.

- Người cái nghịch tử này, chỉ biết ăn chơi, học võ thì chả ra làm sao, noi gương đại ca người kia. - Nói đến người con bất tài này thì lại làm cho Dương Tiễn muốn tức chết, sao giữa 2 đứa con trai mình lại có sự chênh lệch như thế chứ, tại sao?

- Nhị đệ, đệ không hiểu thì cũng không cần hiểu đâu! Chuyện này cũng không tới lượt đệ lo lắng. Có phải đang nôn nóng muốn xin cha cái gì không? - Dương Khang rất hiểu em trai mình.

- Đại ca hiểu đệ nhất ,hehe! Đệ..đệ rất thích Tiểu Nhan nhà Tuyệt bá bá, mong phụ thân giúp con cầu hôn. - Dương An một bộ dạng cầu khẩn chân thành.

- Được, phụ thân sẽ cầu thân giúp đệ! Đại ca cũng đang có ý với đại tiểu thư Tuyệt gia, haha! Mong cha giúp đỡ luôn ạ. - Dương Khang này cũng có tính toán mượn thế Tuyệt gia để nhanh chóng thành đại sự của mình.

- Được, nếu Khang nhi đã nói vậy thì coi như An nhi góp vô luôn cho đủ bộ vậy.

FB của tở: fb.com/kai2552.ms

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Cữu Vĩ Yêu Hồ Xuất Thế

Lúc đó tại Tuyệt gia

- Lão gia! Bên ngoài ngày càng nhiều tới, chúng ta làm sao đây? - Một lão gia nhân hỏi Tuyệt bá.

- Hừ, tình hình chúng ta bây giờ rất nguy hiểm, mặc dù chưa chắc bọn chúng đã làm gì được chúng ta nhưng mà không có dự mà chỉ một lời vu vơ của lũ ma giáo có thể hiệu lệnh giang hồ tụ họp chỗ ta như vậy, xem ra là có âm mưu lớn.

- Hay đóng thông báo lại giang hồ đồng đạo rằng chúng ta không có tổ chức đại hội gì kia?

- Vô ích, đối phương đã tính toán kỹ càng rồi, càng thông báo chỉ càng làm mất danh dự của nhà họ Tuyệt chúng ta thôi, từ đời trước, azzzz, đáng ra Tuyệt gia chúng ta đã có thể xưng đệ nhất thiên hạ, chỉ vì cha và đại bá mâu thuẫn.

- Vậy??? - Lão gia nhân cũng không biết cho ý kiến gì trong trường hợp này nên chỉ đành để chủ nhân trả lời.

- Tiếp, chúng ta tiếp hết, nhờ vào trận chiến 1 năm trước, công lực ta có tiến triển thêm chút ít, bọn hấn muốn toại nguyện? Không dễ dàng gì đâu, thông báo cho hạ nhân chuẩn bị chiến đấu, nếu gặp 2 vị tiểu thư thì kêu họ đi xa nơi này ra. - Tuyệt Vô Song vừa đưa ra một quyết định qua trọng, tay nắm chặt đập xuống chiếc bàn.

- Vâng. - Lão nhân liền lui ra đi thông báo cho thuộc hạ.

Xem ra vụ đại hội võ lâm này Tuyệt gia cũng không biết gì, mặc dù là tổ chức ở nhà mình. Tuyệt bá cũng nhận ra nguy cơ lần này, giống như các cuộc chính biến trong võ lâm xưa, mở chôn biết bao thế gia. Thế gia võ lâm chỉ có một chi, hạ nhân cũng không nhiều, chủ yếu là võ sĩ hộ vệ, nó giống một đại gia đình ở hiện tại vậy, một nhà có 3 thế hệ thôi, không còn gây mơ rở má gì khác giống như các thế gia tu chân.

Ở chỗ Lam Vũ

Dẫn theo một cô bé đi đường rừng, nhưng rất nhanh, Lam Vũ cũng hối hận vì lỡ xúc động nhất thời mà dắt theo một người khác, anh có bao giờ biết chăm sóc đề ý người khác, có lần không đề ý đi một mạch, bỏ quên mất cô bé, phải mở tỉnh thần lực ra quay trở lại tìm, làm cô bé khóc sưng mắt, cũng may một cái là Minh Nguyệt nha đầu này từ nhỏ bị gia đình bán vào Kim gia là nha hoàn nên tự biết chăm sóc bản thân, lâu lâu còn hỏi thăm Lam Vũ. Dù là nói vậy thì dọc đường đi có thêm một cô bé để chọc cũng không tồi:

- Muội tử, một ký lụa với một ký sắt thép, cái nào nặng hơn? - Bóp mũi cô bé.

- A, huynh bỏ ra! Đương nhiên là bằng nhau rồi, lừa trẻ con chắc!! - Không ngờ con nhỏ này vậy mà thông minh phết, đen một cái là ở nơi này nha hoàn đầu được đi học, tội.

- Haha, không ngờ muội tử của ta cũng rất thông minh nha! Chán chưa? Nghe nhạc không? - Lam Vũ cứ “múa may quay cuồng” lắc lắc cái đầu, đang phiêu nhạc, lúc nào không có gì làm anh cũng nghe nhạc hết, cho thoải mái, cơ thể có 3 tháng kia niệm chú hồi phục hộ rồi.

- Nghe! Muội thích lắm - Cô bé Minh Nguyệt này nghe 2 từ “của ta” là thích lắm.

Lam Vũ liền lấy 2 tay bịt tai nàng lại, truyền những rung động âm nhạc qua cho nàng nghe. Dọc đường đi thì bắt thú lại nướng ăn, mọi chuyện đều dễ dàng và vui vẻ. Nhưng qua đợt “khảo sát” Lam Vũ cũng nhận ra rằng, mình chỉ thấy thích cô bé này thôi, đúng là kiểu quan tâm bạn khác giới, nhưng không bao gồm yêu, chỉ muốn che chở, giúp đỡ mà không ôm tâm tư khác, nếu là ở hiện đại, tầm lớp 12 thế này mà có đề ý em nào là tán rồi, còn bây giờ không hiểu sao không có cảm giác ham muốn làm động tác thân mật (ôm, hôn.v.v)! Và lại, nếu có yêu thật thì giờ anh nghĩ mình cũng không dám, 2 người vốn không phải là cùng 1 thế giới. Thế giới ở đây là tiên phạm cách biệt, anh sống ngàn năm, vạn năm, tỷ năm cũng chưa chắc có thêm 1 nếp nhăn, mà những cô gái nơi này chỉ có cao lắm 100 năm tuổi thọ, mặc dù chưa bao giờ trải qua cảm giác mất người thân nhưng anh cũng hiểu nó chả dễ chịu gì.

Nếu là trước kia anh hoàn toàn có thể giúp những người thân của mình cùng bước lên con đường tu luyện, kéo dài tuổi thọ, như Mỹ Hương vậy. Nhưng mà sau vụ quyền sách màu đen kia nuốt sạch công pháp trong ký ức của Lam Vũ, giờ ngoài Hắc Âm Tinh Thần ra Lam Vũ chẳng còn nhớ được cái gì cả, đúng là thế giới kỳ diệu, có quá nhiều thứ mà khoa học chẳng bao giờ giải thích được, đến cả Vạn Mộc Thiên Xuân là pháp quyết đầu tiên Lam Vũ học cũng không nhớ 1 chữ nào nữa là. Hai người đang đi một lúc thì tự dưng nghe một tiếng động thật lớn “ầm”, nhìn phía xa xa cây cối đổ ngã, khói bụi mịt mờ, tiếng động ngày càng lớn, Lam Vũ mở tỉnh thần lực ra liền biết ngay phía trước có một đám người đang đánh nhau, nhưng thật lạ, bọn họ...bọn họ không phải là người. Ngay lúc đó trong đầu Lam Vũ vang lên các loại tiếng nói:

- Đúng vậy, bọn chúng là yêu thú, không phải người, không ngờ nơi này cũng có yêu thú. - Lão tam lên tiếng, anh là người ít suy nghĩ nhất trong 4 người.

- Không phải, phía trước 15km có chấn động không gian, xem ra là bọn hần vừa mới tới nơi này thôi! - Nói về cái gì còn có thể Lam Vũ không biết nhưng về không gian thì đã quá quen thuộc rồi, anh mà không rõ thì ai rõ, mặc dù là kiến thức, quy tắc của Hư Không chi chủ Bạch Hư Không nhưng mà hần cũng đã dung hợp cùng Lam Vũ, lão tứ là người am hiểu không gian chi đạo nhất nữa.

- Haizz, giờ tao cũng không hiểu sao trong lòng tao mạng nhiều háo hức như vậy mà không muốn ra ngoài, chỉ muốn ở đây coi tụi mày “diễn” thôi. Cứ chơi thoải mái đi, tao buồn ngủ quá, càng ngày càng buồn ngủ. - Lão đại không ngờ ngồi thiền lâu như vậy cũng không có đứng lên, thờ dài một câu, không hiểu mình nữa, cảm giác buồn ngủ ngày càng cao, anh cũng không hiểu thì đương nhiên bọn kia cũng không biết, hỏi bằng thừa, thôi buồn ngủ thì cứ ngủ.

Thật ra cũng không phải là buồn ngủ mà là do mọi thứ trong ký ức, kể cả sức mạnh hiện tại, tâm tình, suy nghĩ đều quá sức hấp thụ với lão đại, đã sống 17 năm rồi mà đối với những thứ này còn mới mẻ quá, toàn những thứ huyền ảo, khoa học chẳng thể nào chứng minh được. Anh không theo kịp chúng bạn được, giống như một thanh niên 15 tuổi mới vào cấp 3 vậy, do trước đó không học cấp 2 nên sẽ không thể học bằng bạn bè, cần phải có thời gian chăm chỉ bù lại, vì vậy linh hồn mới tự chủ điều chỉnh cơ chế, dành nhiều tỉnh thần lực hơn cho việc ôn dưỡng anh, khiến cho anh có cảm giác buồn ngủ, khi anh tỉnh dậy lần sau thì chính là thay đổi hoàn toàn, anh cũng biết 3 đứa tụi nó đều là mình nên cũng không có lo ngại điều gì. Về 3 người kia vốn là dung hợp với tàn hồn Hư Không chi chủ mà sinh ra nên không có cảm giác “ăn không tiêu” như lão đại.

- Phía trước thật náo nhiệt, phía trước toàn là cao thủ, cho tao ra đi, có thể là đối thủ. - Lão tam hưng phấn, gì chứ ở nơi này cũng tìm ra người có thể cùng đánh thoải mái không hề dễ dàng, giờ cả 4 Lam Vũ đều là Lam Vũ, nhưng không giống Lam Vũ trước kia, Lam Vũ trước kia sở học hỗn tạp, không có sở trường, cái gì cũng học một chút, không có kinh nghiệm, không có khả năng linh hoạt sử dụng kỹ năng nên tởnh ra giờ bọn họ tách ra nhưng lại mạnh hơn trước nhờ phần kỹ xảo.

- Không được, để tao đi, bọn nó không phải đối thủ của mày, mà là đang vây công bắt người! Không ai rảnh mà solo với mày, bởi vậy nên để tao, tao cũng muốn thử nghiệm một vài ý tưởng trong đầu trước.

- Tao không biết, chỉ cần biết tao có thể buông tay với bọn hần một lần.

- Tính chất không thích hợp, lão tam! Mày đừng dành của tao nữa, lần đại hội có mấy tên cao thủ, cho mày tha hồ solo, ok? Tao không có hứng đánh nhau.

- Thôi được. Nhớ đó! - Thật ra trong lòng lão tam cũng không có quá nhiều ham muốn, đúng là có thể đánh nhau để nâng khả năng sử dụng kỹ năng, thêm kinh nghiệm chiến đấu, nhưng mà tình hình này hợp với lão tứ hơn, không biết sao nó luôn lãnh đạm với mọi chuyện sao tự dưng hôm nay lại có hứng thú ra ngoài chơi vậy?

- Tụi mày tranh dành gì thế, hôm nay là ngày của tao mà. - Lão nhị cáu gắt bên ngoài.

- Đã là anh em thì lúc cần nên nhường nhịn cái đi! Lúc mày cần thì anh em nhường lại, có ý kiến gì không? Ai chả có lúc gáp! - Lão tứ hôm nay tự dưng nói nhiều ra một câu rất có đạo lý.

- Được rồi, được rồi! Đợi tí! - Trao đổi với 2 thằng kia xong lão nhí ỏi mở mắt ra nhìn Minh Nguyệt nói:

- Muội tử, qua bên gốc cây to kia núp đi, đợi ta một lúc được chứ! Ta sẽ trở lại, nhanh lắm!

Cô bé Minh Nguyệt ngayf rất thông minh, nghe thấy âm thanh nổ to, cây cối sụp đổ và thấy đại ca ca liền muốn đi thì đoán ngay ra là qua chiến trường bên kia! Nàng ừ một tiếng:

- Vâng, muội sẽ ở đó chờ huynh trở lại!

=====5 phút trước bên khu vực đang xảy ra đánh nhau kia=====

Có một đám nam nhân hùng hổ đang vây lấy một lão già và một cô gái, có điều lạ là bọn họ có móng vuốt, lông hơi rậm rạp một tí, còn có răng nanh, cơ bắp cuộn cuộn, kể cả người bị vây công lẫn vây công đều ăn mặc kỳ lạ, tất cả đều mang quần lửng(dài tới quá đầu gối một chút), đầu gối thì có đeo một miếng bảo vệ bằng kim loại có in gia huy, giày của bọn họ cũng kỳ lạ, giày mang như ủng vậy, nhưng bó sát lại, để lộ ra 5 ngón chân bên ngoài, áo bên trong mang lưới sắt, bên ngoài khoát áo màu đen có gai, hình thù kì lạ, chất liệu cũng vậy, nhìn thì mềm dẻo nhưng cực kỳ bền bỉ và chắc chắn. Không ngờ cả một đám đều là Chân Linh cảnh hết, có một trung niên cao to kia thì mới bước vào Nguyên Linh cảnh, lão già kia cũng không vừa, Chân Linh cảnh kỳ cuối, còn về cô gái thì càng không kém, là Chân Linh cảnh trung kỳ. Nguyên Linh kỳ cao thủ duy nhất kia hùng hồn lên tiếng:

- Ngao Thanh lão nhân! Hồn Bích tiểu thư! Phiên tiểu thư giao trấn tộc chi bảo Hồn Thiên Ngọc của gia tộc ra và khoanh tay chịu trói, để tại hạ dẫn về gia tộc chịu tội thì sẽ đỡ chịu đau khổ hơn đó. - Thái độ thì khiêm tốn mà lời lẽ thì đầy uy hiếp.

Đúng là một gia tộc yêu thú chính quy, đẳng cấp cực kỳ sâm nghiêm ngoại trừ con ông cháu cha của các cường giả thì tất cả đều phải “nhược nhục cường thực”, kẻ yếu luôn phải nghe lời kẻ mạnh. Lúc gã Nguyên Linh cảnh cao thủ nói chuyện, thủ hạ của hắn đang bao vây 2 người cũng không dám nói thừa câu nào như những bang phái ở Vô Lâm cảnh này.

- Không giao, nói cho ông nội ta, trừ khi đáp ứng yêu cầu của ta, nếu không ta có chết cũng không giao, ta đã giấu nó ở một nơi khác rồi, đừng hòng các ngươi tìm thấy.

- Tiểu thư, không cần thỏa hiệp với bọn họ, bọn hắn đều là tay chân của Hồn Thiên đại công tử, bọn hắn chắc chắn sẽ không tha cho người.

- Ngao Thanh, người có điều không rõ! Gia chủ đã chấp nhận điều kiện của tiểu thư, chỉ cần tiểu thư mang Hồn Thiên Ngọc trở về, mọi thứ đều có thể đồng ý được! - gã mỉm cười từ tốn đáp, trong rất chân thành.

- Đừng cho ta là con nít, nếu không công bố tin tức đó ra cho thiên hạ biết thì đừng hòng ta trả lại Hồn Thiên Ngọc! - Hồn Bích cắn chặt môi.

- Đương nhiên ta biết tiểu thư từ nhỏ đến giờ đều là người rất có chấp! Đã vậy...đắc tội rồi! Giết lão già kia đi, tiểu thư thì bắt lại!

Ngay lập tức 12 tên ngay lập tức khởi động, con người màu đỏ trong mắt chúng là ngày càng đậm, móng vuốt từ chân và tay dài ra, cả bọn đồng thanh:

- Tuân lệnh!

Lão nhân kia đang tính cách để đưa tiểu thư chạy đi nhưng mà bị bao vây rồi, chạy đường nào cũng không thoát, đành phải hét lên, chuẩn bị cho cái chết rồi:

- Graooooooooooooooooo! - Tru lên một tiếng thật ghê rợn rồi lão già đó mọc răng nanh thật dài, lông tóc càng dài hơn trước, đôi mắt càng đỏ đậm lẫn át cả tròng, móng vuốt ở tay và chân càng thêm nhọn, cơ bắp nổi lên như rồng, chiều cao cũng cao hơn gấp rưỡi.

Trạng thái cuồng hóa(hóa điên) của yêu thú, hóa điên lên, lực lượng và thể chất tăng lên một mảng lớn, tất nhiên có tác dụng phụ cực lớn, sức mạnh tăng lên càng nhiều tác dụng phụ càng khủng khiếp, giờ đây lão già đã dùng hết sinh mệnh của mình để kích hoạt cuồng hóa, bởi vậy sau khi hiệu lực qua đi lão sẽ chết, giống như sai chất kích thích vậy, chỉ tiếc một điều là không hiểu sao yêu thú bọn họ qua tới Vô Lâm Cảnh này thì không thể hóa nguyên yêu hình được, tối đa cũng chỉ là bán yêu, nửa người nửa thú, vì thế nên thực lực của bọn họ trong này giảm khá nhiều. Lão dùng những lý trí cuối cùng để gào lên:

- Lão đây sẽ liều mạng, tiểu thư thấy cơ hội ngay lập tức bỏ chạy! Cơ hội chỉ còn lần cuối này thôi!

Gào xong lão lao lên phía trước đánh bọn người vây công. Một tay gạt ngang làm cả một hàng cây to lớn phía trước mặt sụp đổ, trên mặt đất cũng xuất hiện hàng loạt vết cào khủng khiếp, tốc độ cực nhanh xuất hiện trước mặt 1 trong 12 tên bao vây một tay đâm xuyên tim đối thủ móc một quả tim nóng còn đập ra bỏ vào miệng cắn nuốt, rồi lại gào lên:

- Gruuu!

Nguyên Linh cao thủ kia thấy vậy liền trầm xuống, hô lên:

- Các ngươi cẩn thận, hắn đã tận sinh cuồng hóa rồi(hao hết sinh lực để rơi vào trạng thái phát điên), không còn sống được bao lâu nữa đâu! Bao vây cẩn thận, đừng cho hắn thoát được rồi, còn lại để ta. - Hắn vội nhắc nhở thuộc hạ, cũng không có đau buồn hay thương tiếc cho tên thuộc hạ chết oan vừa rồi.

- Graoooo! - Lão sói già ngửa mặt lên trời há cái mồm đầy máu tươi vừa nhai tìm ra.

- Hừ, tưởng cuồng hóa là có thể chạy thoát sao. Tụi bây mau canh chừng kỹ con ả kia đi, tránh ả chạy thoát. Ta và các người không gánh nổi tội này đâu.

Gã đội trưởng nắm chặt nắm tay lại, thoát cái xuất hiện trước mặt lão già vùng đám ra, lão già đã phát điên nhưng còn bản năng chiến đấu đó, cũng kịp phản ứng đưa 2 tay ra đỡ nhưng vẫn nghe 2 tiếng rắc rắc, xương tay liền bị gãy. Nhưng mà họ là yêu thú, không phải người, hồi phục cũng rất nhanh, nên mặc kệ thế nào, cứ đánh tiếp, gã đội trưởng tiếp tục đưa chân lên sút một cước ngay đùi lão già làm lão bay thẳng xuống đất như một cái sao băng, *ùynh* mặt đất xung quanh lão nứt như mạng nhện. Hồn Bích mặc dù thấy vậy, tỏ ra khá lo lắng nhưng lại không dám hành động gì, dùng mắt quan sát xung quanh, quả nhiên vòng bao vây đã mất một người, nhưng mà nó hiện giờ lại rộng hơn lúc trước, tuy thưa nhưng mà cũng không có sơ hở nào cho cô chạy cả, tuy là người lạc quan, đến phút cuối cùng cũng không bỏ cuộc nhưng mà cô vẫn dần cảm thấy tuyệt vọng, trong đầu luôn hiện ra một suy nghĩ: "Vì cái gì, vì cái gì mà người một nhà phải chém giết lẫn nhau". Đám truy đuổi đến đây đều là thù hạ của anh họ nàng, anh họ nàng ra tay mà cha nàng là gia chủ của một yêu thú gia tộc cũng không can thiệp tức là ông ta đã ngầm đồng ý với hành động của đứa cháu mà không quan tâm đến sống chết của đứa con gái này, vì quyền lợi tài nguyên, vì một viên ngọc sao?

rầm *rầm* âm thanh chiến đấu kinh khủng như trời sập, động đất núi lửa vang lên, làm cho xung quanh bán kính 30km đều nghe rõ đến điếc tai, đúng lúc này Lam Vũ và Minh Nguyệt mới nghe thấy tiếng đánh nhau. Đất đá sụp đổ, cây cối gãy rạp, những người đều ít nhất mạnh bằng ngũ bá ở nơi này, trong đó lão già hóa điên kia mạnh gấp mấy lần Tuyết bá năm ngoài đại chiến với Lam Vũ, còn gã đội trưởng thì khó nói rồi, gấp trăm lần là ít, cũng may thế giới này không biết tại sao lại khiến bất cứ yêu thú dù mạnh nhất hay yếu nhất không thể hóa yêu hoàn toàn nếu không sẽ khủng khiếp hơn nữa...nhưng mà Lam Vũ lại có thể hóa yêu được...

Vì bị hạn chế sức mạnh cộng thêm 90% yêu thú lại không học được pháp thuật mà chỉ cậy vào cơ thể cứng rắn cùng sức hồi phục bền bỉ của mình mà chiến, nên giờ 2 con yêu thú cứ như lưu manh mà người đâm ta đá qua lại, tất nhiên là lợi thế nghiêng hẳn qua một bên, lão già có ngẫu nhiên đánh trúng cũng chỉ gây bầm tím nhẹ cho gã đội trưởng mà thôi, còn tên kia gõ lão một phát thì lão phụt cả lít máu ra. So sánh với người Võ Lâm đánh nhau cũng không khác là mấy, không giống như tu chân giả pháp thuật phi kiểm pháp bảo bay đầy trời, ngoài ưu thế để yêu thú có thể chiến với tu chân giả là cơ thể biến thái thì còn ưu thế tốc độ nữa, tốc độ yêu thú cực nhanh, bây giờ có gọi Tuyết bá đến đây đua marathon 10km, chấp chạy trước 5km cũng không chạy lại mấy tên đàn em của tên đội trưởng chứ đừng nói lão già kia hay gã đội trưởng. Cũng không phải bất công hay do buff mà là ưu thế tuyệt đối của yêu thú với con người, đừng nói dám phạm nhân ở Võ Lâm cảnh, ngay cả tu chân giả cùng cảnh giới cũng không thể thắng được yêu thú ấy chứ. Đồng dạng tu chân giả cũng có ưu thế tuyệt đối trước phạm nhân, có học võ "lực max" tới đâu cũng không đánh lại tu chân giả đồng cảnh giới, ngoài đánh lộn bọn họ còn hàng tá các thủ đoạn huyền ảo khác, như lửa, như sét, như động đất, như băng, chỉ nội lực của phạm nhân sao so sánh.

Năm ngoài do Lam Vũ còn đang mê man, cũng chả biết mình đang có cái gì nên mới đánh loạn như lưu manh với Tuyết bá chứ nếu bây giờ 10 ngũ bá cũng đánh không lại Lam Vũ, đâu phải ăn chay, đâu chỉ có mỗi tinh thần lực, mà còn cách vận dụng tinh thần lực nữa, còn có các pháp môn, hiệu ứng khổng lồ kèm theo tinh thần lực nữa, coi như năm ngoài Lam Vũ ngu ngơ không biết sai, tính ra chỉ toàn đánh chạy, tuy có tưởng tượng ra đủ hình dáng để tấn công đấy, nhưng vẫn là đánh chạy, không tính là sai kỹ năng hay chiêu thức gì.

Tên đội trưởng kia rõ ràng có thể dễ dàng giết lão già, nhưng hắn không làm vậy, hắn muốn đánh như lão già ra để hù dọa cô nàng Hồn Bích, đánh đòn tâm lý trước để dễ dàng moi ra Hồn Thiên Ngọc, trấn tộc chi bảo của tộc đàn yêu thú Dạ Nguyệt Lang (sói đêm trắng), tộc Dạ Nguyệt Lang này là một tộc đàn yêu thú lớn trong thế giới 7 màu kia, là tộc đàn phụ thuộc vào Thông Thiên Đại Thánh Kim Bằng Vương một trong 7 vị đại thánh che trời ở Thiên Yêu giới, nếu không lấy được nó về thì hắn sợ mình sẽ thành thức ăn trong miệng những người cầm đầu kia mất, có câu trong tay hoàng đế không có phế vật, vua không cần những tên bất tài, tuy hắn chỉ là tôm tép đội trưởng trong mắt vua của Dạ Nguyệt Lang tức Dạ Nguyệt Lang Vương, cũng là tộc trưởng của tộc Dạ Nguyệt Lang, Hồn Quân cha của Hồn Bích. Lão tộc trưởng đến con gái cũng không ngại xuống tay, một tên đội trưởng có là gì.

- Haha, lão già này cũng ương ngạnh thật, đúng là khi cuồng hóa, cơ thể yêu tộc chúng ta hồi phục nhanh hơn bình thường nhiều, nhưng như vậy cũng không đủ, rõ là điên rồi giờ có hồi cũng không được gì, haizz! - Nói xong hắn biết mất tại chỗ rồi xuất hiện ngay phía sau lưng lão già há mồm thật to ra cắn mạnh vào cổ lão *phập*, rồi rút thật ra làm lão già cực kỳ đau đớn gào thét lên "Graooooo", tay hắn nhanh chóng đâm xuyên ngực lão, móc tìm ra bỏ vào mồm nhai, sau đó lại chui miệng mỉm cười: "Không tệ, không tệ". Rồi quăng xác lão già xuống đất, lão chết rồi dần dần hóa lại thành bản thể là một con sói màu nâu cực lớn, to cũng phải 10m.

Nhìn Hồn Bích đang thất thần, cô nàng đã tuyệt vọng hết mức rồi, trong lòng cũng không quan tâm sống chết gì nữa, không để ý lão già kia, nếu bây giờ thỏa hiệp mà mang Hồn Thiên Ngọc về nhà thì gã anh họ Hồn Thiên kia nhất định làm cho nàng sống không bằng chết, chỉ bằng giờ chết luôn để cho gã không có được Hồn Thiên Ngọc, thực lực sẽ gia tăng chậm hơn nhiều, coi như là báo thù. Nàng thả lỏng toàn thân, đôi mắt vô thần, bây giờ nàng đang hối tiếc về cuộc đời mình, sinh ra trong danh gia vọng tộc, từ nhỏ được thiên hạ ngưỡng mộ nhưng mà cuộc sống phải nói là như "quần què", chả tự mình làm chủ được cái gì hết, cái gì cha nàng cũng tính sẵn hết, cả sở thích của nàng cha nàng cũng cấp cho nàng luôn, chỉ tiếc nhỏ giờ nàng quá nhu nhược, cái gì cũng nghe lời cha, sống một cuộc đời như con rối, không có chính kiến, nếu trời cho nàng một cơ hội làm lại cuộc đời, nếu một lần được làm lại...

Cầu được thì ước..thấy, gã đội trưởng đang bay lại chỗ Hồn Bích, tính bắt nàng đi, và bọn thù hạ đúng là quân chính quy có khác, rất nghiêm minh, không có lệnh thì tuyệt đối không hành động, đều vây thành một vòng lớn không hề di động.

- Hồn Bích tiểu thư, suy nghĩ thế nào rồi! Hồn Thiên Ngọc ở đâu?

- Giết ta đi, đừng hòng ta cho người biết Hồn Thiên Ngọc ở đâu! Không giết ta thì ta sẽ không tha cho các người đâu, một người cũng không tha! Cả tên bị ỏ Hồn Thiên kia nữa! - Nàng biết nàng nếu bị bắt về thì sẽ thảm lắm, nên giờ ráng cứng giọng đe dọa để được chết nhanh, nàng cũng nghĩ đến tự sát, nhưng mà yêu tộc sức sống dồi dào lại không có khả năng tự bạo chân nguyên như tu chân giả, trước mặt một cao thủ cao hơn 1 một cảnh giới, tự sát còn khó hơn lên trời.

- Haha, ta nào lại dám giết tiểu thư, vậy mời tiểu thư theo ta về gặp gia chủ và công tử đại nhân...- Chưa nói hết câu thì đầu ra một cục đá bay thật nhanh vào đầu hắn, quá nhanh, hắn không kịp đề phòng đành đưa 2 tay ra đỡ.

Đùng va chạm gây ra lực cực mạnh, hất văng gã đội trưởng bay xa, hung hăng đập trên nền đất. Hấn gào lên:

- (Là đứa nào, đứa nào ném đá tao.[đùa thôi, hehe!]) Ai, là ai đánh lên sau lưng ta?

Trước mặt hắn xuất hiện một thanh niên tóc trắng xóa như tuyết, khuôn mặt anh tuấn khác thường, mang một bộ áo bào cũng trắng, trên lưng thắt 2 cái dây lưng bằng bông(2 cái đuôi dầy), phong đạm vân khinh đáp xuống, lạnh lùng nhìn hắn. Lão tứ vốn là như vậy lười nói nhảm với người khác(trừ chính mình), bá khí xung thiên, áp gã đội trưởng đến đỏ mặt mũi, còn 12 tên kia thì cảm giác khó thở. Hồn Bích thì 2 mắt sáng ra, si mê nhìn thanh niên trước mặt, mị lực của Cửu Vĩ Thiên Hồ chưa bao giờ yếu thế, trước kia Lam Vũ còn hỗn loạn chưa thể phát ra, nay bá khí của một vị chúa tể và mị lực của một yêu hồ hiện càng rõ.

-----Lời tác giả-----

Kai đang học quân sự nha, ngẫu nhiên 1 tuần ra 1-2 chương thôi, các bạn cứ nhận xét cốt truyện và bàn luận nhiệt tình thì Kai mới có động lực được, chứ cứ vào page toàn thấy câu hỏi “Khi nào có chap mới?” Nản luôn à. fb.com/kai2552.ms/

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Đụng Độ Yêu Thú

Nhìn kỹ lại thanh niên trước mặt gã đội trưởng có chút sửng sốt, không thể nào chứ...không cảm nhận được yêu khí hay linh lực của tu linh giả trên người hắn!!! Lẽ nào hắn là phạm nhân sao? Phạm nhân sao có thể chơi đá khiến bản thân bị đau đây? Đương nhiên Lam Vũ nói là mang bản thể Cửu Vĩ Yêu Hồ nhưng thực chất đã không còn là yêu loại nữa, càng không phải nhân loại. Năm xưa Hư Không chi chủ Bạch Hư Không đã tu luyện tới đỉnh đất trời, vượt qua ranh giới cuối cùng của giống loài để trở thành duy nhất chân thần, bất cứ duy nhất chân thần nào cũng đều là duy nhất cả, bọn họ không có chủng tộc, nếu mà nó có chủng tộc thì chủng tộc đó cũng chỉ có mình bọn họ thôi, Hòa Hoàng chi chủ, Thủy Hàn chi chủ, Duệ Kim chi chủ, Thanh Mộc chi chủ, Cuồng Phong chi chủ hay Diệt Lôi chi chủ đều là duy nhất chân thần, nhưng có điều ngoài Hòa Hoàng còn sống thì bọn họ chết cả rồi, Hư Không cũng chết và coi như là công hiến hết cho Lam Vũ, à mà còn Thời Gian chi chủ chưa sinh ra nữa! Gã đứng thẳng dậy, lẳng không đứng giữa hư không, hiện ra sát khí kinh khủng, gần giọng:

- Ngươi... là ai? - Đôi mắt hắn nhìn chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống Lam Vũ.

Lam Vũ nhìn hắn, cũng không đáp, rồi nhìn xung quanh có 11 tên đang bao quanh mình, mở bàn tay ra, trên tay tự dưng xuất hiện một cục đá, ngay lập tức ném thẳng mặt tên 1 tên đàn em đang đứng ở phía xa gã đội trưởng nhất.

- To gan!!! Dám động thủ trước mặt ta. - Gã đội trưởng thấy đối phương bơ mình, đã tức giận lắm rồi, nay đối phương còn công kích thuộc hạ mình, quả thật là không để mình trong mắt mà, hấn gào lên lao về phía tên thuộc hạ bị chơi đá tính phá vỡ đòn này.

Thế nhưng hắn vẫn chậm một bước, là cục đá bay nhanh hơn, tên thủ hạ kia mặc dù là yêu thú cấp bậc ngang với Chân Linh của tu linh giả rồi nhưng vẫn không kịp phản ứng tốc độ này. *Đùng* Cục đá ném toát đầu gã ra, máu phụt lên tung tóe, gã rơi từ không trung xuống dưới đất. Lam Vũ nhún mày, tên yêu thú này nát đầu rồi sao tim vẫn còn đập nhỉ, hình như là chưa chết, sức sống cũng dai thật. Mặc dù biết sau khi nát đầu khoảng chừng vài phút thì tim có thể vẫn còn đập, mà do thấy hình như da thịt hắn đang cố gắng hồi phục thì phải.

Gã đội trưởng nổi điên thật sự rồi, lần này không thể nương tay nữa, lần này gã sẽ biến thân. Lông tóc mọc loạn khắp người, răng nanh sắc nhọn mọc ra, đôi tai cũng nhọn hơn, móng vuốt dài ra, cơ bắp cuộn cuộn, thoát cái hấn biến mất tại chỗ, rồi lại xuất hiện ngay chỗ Lam Vũ đứng tung ra một trào định móc tim Lam Vũ ra. Vuốt của hắn xuyên qua người Lam Vũ, hắn cười lạnh, xem ra đây chỉ mới là một thiếu niên còn trẻ chưa có kinh nghiệm chiến đấu gì, dễ dàng quá, thế mà ta còn lo lắng gặp cường địch! Thế nhưng ngay lập tức gã biến sắc, tay gã xuyên qua Lam Vũ nhưng lại không cảm thấy lực cản gì, gã chỉ chạm trúng tàn ảnh thôi, quay qua bên kia thấy Lam Vũ đang cầm trái tim đầy máu của thuộc hạ mình mới bị nát đầu ra, bóp một cái vỡ luôn, hắn triệt để chết.

Cảm nhận được có một thứ gì đó chảy vào mình, làm mình hồi phục thêm được một tí, Lam Vũ cũng khá bất ngờ, vốn định test skill “Cổng Hư Không” ai ngờ lại ra cái khả năng hấp công này, coi như niềm vui ngoài ý muốn. Lam Vũ chẳng biết nguyên nhân là do đâu, nhưng giờ không quan trọng, quan trọng là gã chó điên trước mặt, Lam Vũ theo tiêu chuẩn của gã áo đen thì biết tên này là cấp bậc Nguyên Linh cảnh rồi, mà cấp mình xem xem Chân Linh, chênh lệch đầu phải 100 lần, không biết có đánh lại không đây, nhưng vẫn rất tự tin vào “Cổng Hư Không”, đánh không lại thì chạy không thành vấn đề, đây là lần đầu Lam Vũ đụng chạm tới đối thủ không phải người nên không biết thế nào, còn vệ vụ đụng tên áo đen ở trái đất cũng bỏ đi, hắn là Địa Linh cảnh ấy, mạnh gấp Lam Vũ lúc đó cả tỷ tỷ tỷ lần, làm sao mà gọi là đụng độ được, còn nếu so với bây giờ hắn cũng mạnh hơn Lam Vũ cả trăm ngàn lần, nhưng mà mạnh thì mạnh, chui vào Hồn Giới của Lam Vũ thì có là tiền cũng chết.

Trong lòng đối với cái năng lực mới này thập phần thích thú, nên giờ cũng khá vui vẻ. Thực ra cái này là do năng lực của , có 3 thuộc tính là: Thời gian, không gian và bóng tối(Hắc Ám), hiện tại Lam Vũ chỉ nắm được một chút Không gian do Hư Không chủ để lại và hắc ám thôi, về thuộc tính thời gian thì một nửa chữ cũng nhìn không ra! Thời gian và không gian thì chính là có năng lực khống chế thời gian và không gian, còn hắc ám ngoài tối tăm quỷ dị ra thì còn có một năng lực nữa đó chính là thôn phệ, cắn nuốt, hấp thụ. Đối nghịch với nửa quyền màu đen của Lam Vũ thì Hòa Hoàng chủ tức Kimura Toraka(cái tên này có vài chục năm trước khi hắn đoạt xá 1 người ở trái đất, tên thật là Dung Thiên Nhẫn nhưng nay hắn không công nhận tên này nữa)

hay tên giả là Hòa tử giữ có 7 thuộc tính: Kim, mộc, hỏa, thủy, thổ, phong(gió), lôi(sấm sét)!

Lam Vũ nhìn xung quanh thì thấy mấy tên đàn em của trưởng đội kia đang bao vây mình nhưng mỗi tên đều lấy ra một tấm khiên sắt che bên mình, xem ra bọn hắn cũng biết co đầu phòng thủ rồi, để cho đội trưởng ra tay, trong lòng bọn hắn cũng không có một chút hoảng sợ nào cả vì...bọn hắn là tử sĩ mà Hồn Thiên đào tạo ra, chỉ biết tuân lệnh chủ đến chết cũng không nhón, không có lệnh của đội trưởng thì bọn hắn cũng không xông lên! Còn cô gái Hồn Bích kia thì không biết vì sao đã ngất rồi, chắc do căng thẳng tuyệt vọng quá độ mà một phút thành thoi có người cứu tinh thần có chút chịu không nổi mà ngất. Gã đội trưởng biết lần này đụng đối thủ rồi, nên cũng không có ý định thể hiện sức mạnh nữa, hắn sờ lên ngón giữa đeo nhẫn của mình, tự dung đầu đầu rút ra một thanh đao có khảm một viên ngọc màu xanh tím ở giữa, hít một hơi thật sâu, nhìn đàn em của mình hơi thờ có chút loạn, hơi run, nhưng không phải là hoảng sợ, lẽ nào là huyết mạch uy áp giữa yêu tộc với nhau, sao mình không cảm thấy được chút yêu khí nào trong người hắn, cố gắng cảm ứng đầu phải là một lần đầu. Sau khi quan sát suy nghĩ trong vài giây hắn đã đưa ra một kết luận những tên đàn em này đánh không được, thể thì đành phải tự mình dốc lực rồi, hắn lấy ra thêm một viên đan dược, đây là Vô Giai Đan, nó là do yêu giới Thủy Linh Đại Thánh Kim Ngư Vương sáng tạo, sau đó truyền bá cho các luyện đan sư yêu giới cùng nhau phát triển.

Tác dụng của nó là giảm bớt sự áp chế cũng các thế giới có áp chế với yêu tộc, có rất nhiều nguyên nhân để một thế giới áp chế một chủng tộc, đa số là do một cường giả nào đó ghét chủng tộc đó, rồi dùng thân mình hay là một loại đại trận nào đó để áp chế chủng tộc đó, nhưng mà thế giới này lại không phải như thế! Hình như thế giới này do vị tiên hiền đã sáng tạo ra tạo ra, mục đích thì không rõ nhưng mà không những yêu tộc mà đến cả tu linh giả cũng bị áp chế nặng khi bước vào nơi này, chỉ có Lam Vũ và Kimura kia là ngoại lệ, không gì áp chế được họ! Bởi vì bị áp chế và lại thế giới này cũng chẳng có tài nguyên gì đáng giá nên tu linh giả cũng yêu tộc, tu ma giả cũng chẳng ai rảnh mà đi vào cái nơi khi họ có gáy này, chứ không đầu đến lượt mấy phạm nhân luyện võ công xưng bá chứ!!

Loại đan của hắn cũng là hàng tồn kho cùi bắp thôi, ăn vào không ngờ chỉ có một chút tác dụng như móng tay, cũng một phần vì vị tiên hiền dùng thân mình áp chế thế giới này quá mạnh mẽ, trừ khi mấy vị đại thánh trong tín ngưỡng của hắn ra đây không thì đều nhận áp chế không gỡ, mà đại thánh tới nơi này làm gì, vung tay cái sập mệ luôn cả thế giới. Thôi vậy, hắn lấy ra luôn 1 chai Vô Giai đan tẩm 20 viên nuốt sạch, khí thể của hắn mạnh hơn một chút, cầm thanh chiến đao yêu dị thiết lên:

- Nhận lấy cái chết!!!!

Lam Vũ định dùng (đáng ra theo hắn viết nên gọi là Hư Không chi môn nhưng mà tớ thích kiểu này hơn!! :3) thì trong đầu lại vang lên âm thanh của lão tam:

- Nay, lần này là đối thủ, để tao! Anh em có phúc cùng hưởng chứ!

- Được, đợi tao một chút!

Trả lời lão tam có chưa được 0,76s mà đã ăn một đao của gã đội trưởng, Lam Vũ bay thẳng tấp 200m, đụng ngã vô số cây cối, may mắn không bay hướng Minh Nguyệt đang núp. Một vết đao cực sâu ngay ngực Lam Vũ, chém rách một phần lá phổi, ruột cũng bị chặt ra 2 khúc, máu xịt tung tóe, đau đớn chết mất, Lam Vũ nghiêng rằng nhện đau, không ngờ hắn nhanh tay như vậy, biết thế nên Lam Vũ không dám chần chừ nửa giây nào nữa vận dụng ngay lập tức dịch chuyển sang nơi cách đó 15m, may mắn tính toán kỹ lưỡng! Gã đội trưởng này không ít kinh nghiệm chiến đấu nên hắn không muốn cho Lam Vũ một cơ hội thở dốc nào cả, vừa đánh xong liền tiếp tục vung đao về phía Lam Vũ nhưng mà Lam Vũ đã thoát cái ở phía sau 15m rồi, hắn cũng không tiếp tục suy nghĩ mà biến mất ngay tại chỗ tiến tới chỗ Lam Vũ chém, nhưng vẫn hụt, Lam Vũ đã ở chỗ khác rồi. Hắn thấy vậy liền không tiếp tục tấn công nữa, mà dùng vài giây ra để suy nghĩ, Lam Vũ cũng không động mà lặng lẽ để cho vết thương không phục, thờ dốt, đúng là tốc độ tên này nhanh hơn mình xa. Gã nhận ra vấn đề hình như là do mình ra đòn quá chậm khiến đối phương cảm nhận được thì phải, nhận ra lỗi lầm là phải sửa, hắn lại tiến tới chỗ Lam Vũ lần này hắn không dùng vũ khí mà dùng chân đá cho lẹ, dùng vũ khí khiến động tác của hắn chậm đi 0,07s làm Lam Vũ có thời gian phản ứng. Đúng như hắn nghĩ nhưng cũng không phải như thế, Lam Vũ có tinh thần lực, việc phát hiện hướng đi của hắn rất dễ dàng, nhưng ngay khi hắn biến mất đã phát hiện rồi, chỉ có điều phản ứng không kịp thôi, thêm vào một điều nữa là anh chưa kịp tung toàn lực đã bị hắn chơi trên cơ chém 1 nhát tới giữa bụng, chưa kịp phục hồi thì bị tấn công liên tục không kịp thở sao phản công, qua trò hôm nay, Lam Vũ mới biết được cái gì là “Tiên phát chế nhân, tiên hạ thủ vi cường”.

Do chưa thích ứng kịp thời với nhịp độ chiến đấu nên Lam Vũ bị đánh đập thảm, tuy nhiên anh cũng không nóng vội, cố gắng làm suy nghĩ tĩnh lặng lại, không được nổi điên, tích lũy chút kinh nghiệm. Hiện tại anh chỉ thiếu kinh nghiệm chiến đấu để điều khiển 1 thân võ nghệ này thôi... Sau vài phút ăn hành no nê, tên kia bóp lấy cổ Lam Vũ nhắc lên:

- Tưởng thế nào...thì ra ngươi chỉ là một tên Chân Linh cảnh nhỏ mà dám làm cản trước mặt ta. Mau khai ra công pháp ẩn khí của ngươi để được chết một cách thoải mái. - Hắn không cảm nhận được Lam Vũ là tộc gì, cũng như sức mạnh bao nhiêu nên cho rằng Lam Vũ có công pháp ẩn khí gì đó tuyệt diệu, cao cấp, đương nhiên muốn moi ra rồi.

Thấy Lam Vũ vẫn nhắm mắt lại, cố hít thở thật sâu và liên tục, hắn cười ha ha:

- Thế nào! Sợ rồi chứ, kiếp sau chớ làm anh hùng cứu mỹ nhân nghe chưa? Chết rất thảm đó, hahahaha.

Tiếng cười của hắn bỗng dừng chậm lại rồi tắt hẳn, hắn tròn mắt bóp chặt cổ Lam Vũ hơn nữa:

- Mày..mày là yêu tộc? - Thấy vết thương ghê rợn mình chém đối phương lúc đầu đã không thấy đâu nữa, máu vẫn còn đó nhưng da dẻ thì không có một vết xước nào cả, cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra cả, đến cả đánh đập hành hạ lúc này bầm tím mà sao mới vài phút đã hoàn hảo lại rồi? Cho dù yêu tộc cũng không thể nào biến thái như vậy chứ, chẳng lẽ là yêu tộc huyết mạch cao quý của các vị Đại Thánh?

Lam Vũ vẫn thờ dốt nhưng lại nở ra một nụ cười gần tàn nhẫn, phun ra một ngụm máu trên tay đối phương khó khăn nói(do bị bóp cổ):

- Haha, tao không phải yêu tộc gì đó! Nhưng tao cũng không phải người, haha! Cảm ơn mày vì ngày hôm nay, cho tao thấy được một cách dùng khác của và cái gọi là tiên phát chế nhân, haha. - Nói xong lại phun ra một ngụm máu.

Phốc Máu bắn đỏ cả người Lam Vũ, gã đội trưởng trở mặt ra, vừa không cam lòng, vừa hối hận, hối hận vì sao lúc này mình không giết hắn luôn đi, hối hận vì mình ham công pháp của hắn mà trả giá, không cam lòng vì chết lãng xẹt, vùng trái tim của hắn đã bị cái cục bông quấn quanh thất lung Lam Vũ đâm xuyên qua, trái tim của hắn cũng đã nát bét. Đúng vậy, hắn trong lúc bất cẩn, tự tin đã nắm được Lam Vũ trong tay, không đề phòng mà bị 2 chiếc đuôi của Lam Vũ đâm xuyên tim và bụng, tốc độ của nó quá nhanh, thêm vào hắn không để ý lo cười nên mới thế, nếu không phải lúc này giết tên đàn em của hắn đập vỡ đầu mà vẫn còn sống, móc tim ra mới chết thì Lam Vũ bình thường là tấn công vào đầu đối phương rồi. Cười tươi trong thắng lợi:

- Cảm ơn mày đã dạy tao một điều nữa, chưa đến lúc chiến thắng không được phép thả lỏng bản thân, haha! 30 chưa phải là tốt, haha! Mày không thắc mắc tại sao lúc này chém tao tại sao chỉ gây ra một đường đao dài mà không thể chém xuống phía dưới sao? Do nó đó, nó là đuôi của tao, thứ đao cùi bắp của mày sao tồn thương được nó, làm vũ khí không tệ, haha! - Lão tứ rất hiếm khi nói nhảm với người khác, vì đang hứng phấn nên tiện miệng cho đối phương vài lời để chết mình bạch. - Rút chiếc đuôi trắng tuyết đã nhuộm đỏ ra nhìn bọn thủ hạ của người đã chết mỉm cười, họ ra một chút máu.

Tên thủ lĩnh không cam lòng nhưng cũng chẳng thể thay đổi được điều gì nữa, cái chết lãng xẹt là cái chết ngu ngốc nhất, rõ ràng mạnh hơn đối phương, rõ ràng già đời hơn đối phương, rõ ràng kinh nghiệm phong phú hơn đối phương, cái gì cũng hơn mà chỉ một giây cười đắc ý thôi cũng phải trả giá bằng cả tính mạng, tình thế nghịch chuyển quá nhanh, bởi vậy có câu sư tử vồ cỏ cũng phải vồ toàn lực.... Hắn... đã trở thành người thiên cổ rồi.

Bọn đàn em nói trắng ra từ sĩ đều là người bị tẩy não, chỉ biết phục tùng mệnh lệnh, bởi vậy chưa có lệnh của đội trưởng, bọn hắn cũng không nhiều lời, không hành động lung tung, nhưng đang tình thế có lợi bỗng dưng thủ lĩnh chết cái rẹt, nên giờ bọn hắn không cần tuân lệnh đứng bao quanh ở bên nữa mà tất cả liền chết lao lên tấn công Lam Vũ, báo thù cho thủ lĩnh! Cũng không phải nói bọn chúng có cảm tình thâm hậu gì với thủ lĩnh mà do bọn hắn là từ sĩ (người sẵn sàng chết, thuộc hạ sẵn sàng chết để hoàn thành nguyện vọng của chủ nhân), bọn hắn chỉ có ý nghĩ là giết người đã giết thủ lĩnh thôi, chỉ cần người mà bọn chúng phải nghe lệnh chết thì bọn chúng sẽ điên cuồng trả thù như một bản năng. Bởi vậy nên rất nhiều quyền quý thế gia đều rất thích loại từ sĩ không có tư duy cá nhân này.

Lam Vũ nhếch mép, giờ lúc sử dụng cách mới của rồi, nó không chỉ dùng để bỏ chạy, tiến công mà còn dùng để... chơi trò thay đổi vị trí. Một tên hộ vệ cầm kiếm lao lên đâm Lam Vũ, Lam Vũ dùng tinh thần lực tạo ra một vào ngay trước mặt mình, chỉ có điều là cổng mở ở phía đối phương, một cổng ra ngay ở phía đối diện đồng đội của hắn, thế là tên này lao vào Lam Vũ mà lại đi xuyên qua cổng vào tới cổng ra, tự dưng đâm xuyên tim bạn mình, còn tên khác thì Lam Vũ dùng cổng vào ở chỗ tên định xông vào chém mình, cổng ra lại ngay ở trước mặt mình, tức thì tên kia lao ra lại bị đồng đội của mình đang lao lên chém Lam Vũ chém chết.

- Haha, sáng khoái! - Đang cười, cũng mặc kệ này giờ lão tam đang nằng anh không chịu hợp tác, giết mất đối thủ mạnh để hắn luyện tay. Bỗng dưng lão nhị hưng phấn hét:

- Để tao, trò này vui đó, để tao ra! Không cho là tao hèn mày! - Thấy trò lấy địch chế địch của lão tứ mà làm lão nhị phát ham, đòi ra, còn đe dọa sẽ giận nữa.

Lão tứ cũng biết đủ, mình đã giết đủ rồi, để cho huynh đệ chơi. Lão tam thì cũng mặc kệ đi, mà lão nhị hắn hơi con nít, sẽ giận thật đấy, anh em gây chuyện là không nên! Thế là đổi cho lão nhị lại ra sân. Lần này Lam Vũ thích thú hơn nhiều, cười ha ha, sau khi lập lại trò vừa rồi thì lại nghĩ ra trò khác, lão nhị tinh ranh hơn 3 người còn lại nhiều, anh lấy vũ khí WOW-Đá Cục của mình ra chơi xuyên tim một gã từ sĩ hộ vệ, sau đó lại tạo cổng vào ngay sau lưng hắn, cổng ra lại ngay tim tên khác, lập thêm một lần nữa, thế là tạo thành thế “một hòn đá ném chết 3 con sói”, cười tùm tùm rất vui. Tên ác nhân này nghĩ ra trò quái đản nên giải quyết 11 tên này trong có vài phút. Sau đó lại thấy thương thế của mình tự dưng lành hẳn rồi, tinh thần lực không những hồi phục mà cũng đã đột phá tới tầng 4, ngang cấp Nguyên Linh cảnh rồi, Lam Vũ vỗ đùi cười to:

- Cái này không phải là farm quái lên Level trong truyền thuyết sao, hahaha! Sau này phải tích cực đi farm một chút mới được, heh... - Bỗng dưng cảm nhận được bầu trời có chút tối lại, mây đen đang tụ tập trên đầu mình thì phải.

Mọi ơi, thiên kiếp a! Ta làm gì nên tội chứ, chưa từng tàn sát qua người tốt mà, cũng chưa làm chuyện ác bao giờ! Theo tên áo đen thì làm chuyện ác tận cùng lúc đột phá lv mới dính thiên kiếp hoặc là một yêu nghiệt muốn đột phá Thiên Linh trở nên mới có thiên kiếp mà, mình còn chưa tới mà! Chém vậy chứ Lam Vũ cũng không phải lần đầu đụng thiên kiếp đâu, nhớ hồi mới bị dung hợp linh hồn thì có lúc tên Bạch Hư Không đang hấp hối kia định tỉnh lại, mọc tới 9 cái đuôi mà bị sét ở trên trời đánh chết ở quảng trường thị trấn! May mắn đấy, không thì chúng ta đã đổi main từ chap đó rồi! (Đùa thôi!)! *Rẹt rẹt*, đủ thứ âm thanh kinh khủng phát ra, mây đã xạc đủ điện thì phải...

===== Ở Tuyệt gia, quần hùng tụ tập đầy đủ =====

Mọi người đã tập trung đông đủ ở luyện võ trường Tuyệt gia, bên phải là Hoa Sơn ngũ nhạc, Không Động, bên trái là Nga Mi, Cái Bang, Thiếu Lâm, à nhầm, không phải (Thi cử tốt lành nên kai troll tí thôi nhé :))! Bên trái theo thứ tự là Tuyệt Sơn kiếm phái, Linh Sơn tự, Phiêu Linh phái, Ngũ Độc giáo (mình cuồng kim dung lắm nhưng những môn phái như cái bang đồ không dám đem vô, chỉ dám đem cái phái này!), Thiên Thành! Nói đến Thiên Thành, đó là ngôi thành duy nhất độc lập với các thế lực giang hồ, hay nói cách khác nó cũng chính là một thế lực giang hồ. Bên phải là Vô Không sơn, Tiêu Dao phái, Võ Thánh Đường. Còn ở giữa là ngũ bá cùng gia thuộc và Đại Nhật giáo. Một thiên vương của Đại Nhật giáo là Kinh Hóa Thiên Vương tới trước mặt Tuyệt Vô Song ôm quyền cười tươi:

- Tuyệt gia chủ, đại hội bắt đầu được rồi chứ!

- Giáo chủ các người đâu! Hắn sợ quá co đầu rụt cổ không dám tới sao? - Tuyệt Vô Song không yếu thế, cũng không hỏi bọn hắn tại sao lại mở trò ở trước nhà mình.

- Haha, cái này gia chủ không cần lo lắng! Giáo chủ đại nhân sẽ sớm đến thôi, ngài nói chúng ta cứ tổ chức trước đi, không cần chờ, ngài sẽ cho gia chủ!

một kinh hi, chúng ta rồi cũng sẽ là người một nhà mà.

- Người một nhà, người... ! - Tuyết Vô Song tức giận vỗ bàn, nhưng cũng không mạnh động, 2 trong 4 ngũ bá còn lại sẽ rất vui nếu mình gây chuyện với Đại Nhật giáo đó.

Không đợi Tuyết Vô Song đồng ý, gã Kinh Hỏa Thiên Vương cao giọng dùng nội lực làm âm thanh mình như sai micro nói lên:

- Đa tạ chư vị võ lâm đồng đạo đến tham gia đại hội võ lâm do Đại Nhật giáo chúng ta tổ chức, ta Kinh Hỏa Thiên Vương dưới quyền Đại Nhật giáo chủ tuyên bố đại hội bắt đầu!

Ngay khi hân thông báo xong thì ở dưới võ lâm nổi lên một cuộc tranh luận:

- Không thể nào, đại hội này do ma giáo mở ra sao! Sao chúng ta có thể tham gia một cái tà hội thế này được.

- Không phải Tuyết bá phát thiệp mời sao, sao lại như thế.

- Bỏ về đi, không thể tham gia tà hội của đám ma nhân được.

- Người không thấy cả ngũ bá ở trên sao, dám về trước ư?

.....

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Tứ Vĩ Sơ Hiện, Tuyển Rể Hội

Sét như đang tích tụ năng lượng, chuẩn bị bùng nổ, cả một khoảng trời đen như mực, tiếng sấm vang vọng muốn nổ cả tai, Lam Vũ thì đang tập trung tích tụ lực lượng tinh thần bao bọc quanh thân, 2 chiếc đuôi tuyết dài chìa thẳng lên trời, không gian vài mét xung quanh Lam Vũ càng ngày càng tối do tinh thần lực hắc ám đang ngày càng dày đặc. Anh cũng không biết tại sao mình làm vậy nữa, chắc có lẽ đều là phản ứng tự bảo vệ theo bản năng trước sức mạnh của trời đất.

Âm thanh sấm rền đã đánh thức cô gái Hồn Bích đang ngất giữa bãi cỏ, còn cô gái nhỏ Minh Nguyệt đang ở xa xa ngoài kia thì đang rất sợ hãi, núp vào bụi cây khóc hoảng sợ, có lẽ cô gái nhỏ này sợ sấm sét khi ở một mình a. Hồn Bích ngơ ngác ngồi dậy, nhìn lên bầu trời, trong lòng có chút sợ hãi muốn trốn, đây âu cũng là sự sợ hãi trời sinh của những sinh vật tu luyện, luôn phải đấu tranh với thiên địa nên trong tâm ít nhiều phát sinh ra sợ hãi, không như người bình thường, sáng nắng chiều mưa, trưa làm việc暮 sinh, thời gian sống ngắn ngủi, cũng không nhiều người sợ hãi những cơn giông sét.

- Thiên kiếp? - Ngần ngợ vài giây rồi nàng quyết định ...bỏ chạy... vì sợ sét đánh lan trúng mình, nàng nghe nói chỉ có cường giả Địa Linh đỉnh phong tiến lên Thiên Linh mới bắt đầu độ thiên kiếp mà, chẳng lẽ đây là một tiền bối pháp lực cao cường, nghe mấy tí muội nói các cường giả tầm này đều sống cỡ vạn năm trở lên, tính tình kỳ quái, lỡ một câu không hợp hoặc mắt nhìn không thuận liền động thủ giết người, có khi còn bị ăn trực tiếp nữa. Thế nên nàng chưa kịp cảm ơn đã chuẩn bị bỏ chạy trước, vốn ban đầu tưởng là một thanh niên muốn “anh hùng cứu mỹ nhân”, giờ lại thành một ông bác già khó tính.

Lén lút bỏ chạy mất dép, tiện chân chạy ngang qua thấy một cô bé nhân loại đang núp khóc, Hồn Bích mang theo luôn, vì nghe nói thiên kiếp lúc giáng xuống cả một vùng sẽ thành bình địa, cô gái yếu đuối này cũng không cần bồi táng theo nơi này a! Tính ra nàng từ nhỏ là đại tiểu thư của Dạ Nguyệt Lang tộc, ăn mặc, tài nguyên đều có người cung cấp sẵn hết, chưa bao giờ tự mình đi tranh giành nên tâm tính có chút “lương thiện”... Không nhớ hai người.... Minh Nguyệt đang khóc tự dưng thấy mình bị ai đó ôm đi thì hết hồn hét lên:

- A, ai đó, thả ta ra, thả ta ra! Nếu không ca ca của ta sẽ đánh ngươi! - bù lu bù loa xong ngẩng mặt lên thì thấy ôm mình là một tuyệt sắc mỹ nữ, nàng trong chốc lát ngơ ngát, quên cả gào khóc, từ nhỏ giờ nàng chưa thấy cô gái nào đẹp như vậy nha, cả tiểu thư của nàng so với cô gái này cũng chẳng khác nào chó ghê với sói tuyết cả.

Hồn Bích thì lại không hiểu cô gái nhỏ này nói gì, xem thái độ hình như là sợ hãi. Nàng mặc kệ là đối phương có hiểu hay không, làm một bộ dạng hiền từ:

- Muội muội đừng lo, là ta cứu muội, nơi này sắp tan tành rồi! - Rồi mỉm cười xoa đầu cô gái, chân vẫn không dừng chạy, nàng vốn là tộc sói nên chạy rất nhanh, chỉ chốc lát đã chạy ra khỏi khu rừng.

=====Ở Tuyết gia mọi người đều nhìn thấy mây đen và sấm sét chập chờn nháy đến chói mắt bọn họ, cảnh tượng đất đá ở khu vực sấm sét bay lên cao cây cối cũng bị cuốn theo như tận thế khiến cho mọi người bàn tán không thôi=====

- Đây! Coi bên kia kìa, đúng là thảm họa thiên nhiên mà, may mắn nơi đó không có người ở, sống nữa đời người rồi ta đây lần đầu tiên chứng kiến cảnh tượng hùng vĩ như vậy!

- Đúng nha! Thật là khoảnh khắc lịch sử, may mắn chúng ta hôm nay tới Tuyệt gia chứ không thì đã chứng kiến cảnh này rồi! Ta nhớ sử sách cũng chưa bao giờ ghi lại thiên tai cấp bậc này a! Lạ một điều là nó cũng không ảnh hưởng đến chúng ta, nhìn gần thật đã mất!

- Phải ha! Về lại môn phái ta phải cho người ghi chép lại sự kiện này mới được, haha...

Nhưng cũng không phải ai cũng có tâm tình thưởng thức cảnh thiên nhiên hùng vĩ này...có 3 người ở đây không hề có tâm tình đó. Trong đó có 2 người là kinh sợ, lo lắng, còn 1 người thì nhếch mép, mỉm cười, cảm thấy cuộc sống đã có chút thú vị. Người tâm tình vui sướng kia chính là Dung Thiên Nhẫn hay Kimura Toraka gì đó cũng không biết là giờ hắn tên chính thức là gì thôi, hắn vui mừng vì hình như đã tìm được vị “huynh đệ nổi khổ”, cảm giác được đối thủ mình coi trọng duy nhất vẫn còn sống a, không uổng công mình tốn nhiều năm ở đây tìm kiếm mà không qua thế giới 7 màu kia, hắn có thể ngay lập tức tới chỗ Lam Vũ độ kiếp để hấp thu lôi kiếp của hắn, tăng sức mạnh thuộc tính lôi của mình lên, hắn biết bây giờ tên “anh em” kia còn chưa phải đối thủ của mình, nhưng... hắn sẽ không làm vậy, hắn là một người kiêu ngạo ngất trời, mang tâm tính của một vị chúa tể vũ trụ vô tận, hắn khinh thường sử dụng âm mưu hay thủ đoạn bí ối để đối phó với những kẻ thấp kém hơn mình hay những kẻ không đủ tư cách, hắn hiểu nhầm Lam Vũ là Bạch Hư Không nên mới cực kỳ mong chờ anh, hắn vừa mong có một đối thủ xứng tầm để tô thêm vẻ chói lóa của mình, vừa mong thu lại được nửa cuốn Vũ Trụ Tiên Thiên Quyển kia.

Đối với người Thiên Nhẫn hắn cho là không có tư cách thì hắn chính là một hảo nam nhân chính trực, thẳng thắn, hào sảng, tùy tiện, không lép liếm sau lưng, lại còn là thiên tài vạn thể khó gặp, đáng kết giao hoặc là một người chủ anh minh, có thể nương tựa, làm thủ hạ của hắn cũng là một điều vinh quang...Nhưng đối với đối thủ của mình thì hắn lộ ra bộ mặt kiêu hùng, bất chấp thủ đoạn, cho rằng chỉ có người hắn kính trọng mới đủ tư cách xứng đáng để hắn dùng âm mưu thủ đoạn, tính ra cũng là một con người kì lạ không khác gì Lam Vũ phân 4 bây giờ. Tiếp tục hứng thú quan sát xung quanh đại hội, tìm kiếm cái gì đó vui vui, bộ dạng như nông thôn mới lên thành phố với cái bộ đồ kỳ lạ hắn mang theo khiến không ít người chú ý.

Còn về 2 người kia, một người là sư tổ của Khô Hạnh đại sư, Nguyên Đăng thiên sư, một tăng nhân ở Tiểu Thiên Âm tự Địa Linh trung kỳ tu vi, một thế lực lớn ở Kim tiên lục, Ngũ Hành Giới, một ngôi chùa chi nhánh của Tiểu Lôi Âm Tự, Tiểu Lôi Âm Tự lại là chi nhánh của chùa Lôi Âm Tự, một ngôi chùa được tính là 5 đại thế lực mạnh nhất Ngũ Hành Giới, có thái thượng trưởng lão là Vô Tướng Thiên Tôn hay gọi danh hiệu khác là Vô Tướng Đại Tiên, một trong 5 vị đại tiên, nắm giữ cho mình pháp tắc kim hệ, sát phạt quyết đoán, lực lượng nặng nề và bá đạo. Tóm lại là thiên sư phạt môn này có trách nhiệm là ở phạm giới tìm kiếm tăng nhân có tuệ tính cao để thu lên đại thế giới, hắn ở nơi này cũng đã 2000 năm rồi, không tham gia sự vụ thế tục, không tham gia tranh quyền thế, chỉ một mực ẩn núp trong Linh Sơn Tự, nay tự dung lão cảm giác không yên lòng, nghi ngờ có sự tình diệt môn nên mới bảo đồ tôn mang theo coi sao, vừa tới nơi lão đã cảm nhận được người còn lại là Vô Vi, nhưng cả 2 lại không có động tĩnh gì.

Một người là Vô Vi chân nhân, là người của Duy Nhất Chân Giáo, 1 thân Địa Linh đỉnh tu vi, mạnh hơn gã áo đen ngày trước Lam Vũ gặp nhiều, đang lúc nhàn rồi thì hắn tính qua một thế giới phạm nhân để đi dạo, làm thanh tịnh tâm tình thì gặp Dương Khang, thấy hắn thiên tư thông minh, lại có thuộc tính hợp với sở học của mình thì nổi máu thu đồ lên, liền nhận họ Dương làm đệ tử đích truyền, hôm nay hắn và Nguyên Đăng thiên sư thấy lôi kiếp đáng xa, liền trong lòng có chút lo sợ, độ thiên kiếp thì ít nhất là độ lên Thiên Linh nha, chỉ hi vọng hắn không có ý xấu gì với mình. Chênh lệch của Thiên Linh mới đột phá cũng mạnh hơn Địa Linh nhiều lắm, người ta hi mỗi một cái cũng làm mình trọng thương cmnr, ai trong trường hợp này chả lo lắng.

Chỉ có điều là...bọn chúng đều hiểu lầm Lam Vũ cả! Anh chỉ mới thăng lên tầng 4 của tinh thần lục! Tức là cũng chỉ lên Nguyên Linh thôi, còn lâu mới bằng 2 lão! Còn về Dung Thiên Nhẫn thì hắn cũng chỉ ở tầng 4 của tiên thiên lục! Cũng cỡ Nguyên Linh, nhưng mà ở kỳ cuối, mạnh hơn Lam Vũ nhiều! Cũng vì bao nhiêu năm qua hắn muốn tìm Bạch Hư Không để đòi nốt nửa quyển còn lại nên mới chậm chễ không chịu đi ra Ngũ Hành giới, không có tài nguyên tu luyện mà chỉ thuần túy để thời gian trôi qua, chứ không giờ cũng Thiên Linh là ít! Đại chúa tể trọng sinh tu lại, tốc độ đương nhiên rất nhanh.

Bọn tài tử, giai nhân cũng bắt đầu bàn luận hăng say....

====Nơi độ kiếp====

Như đa sặc điện xong, lôi ảnh trên bầu trời bắt đầu giật, thỉnh thoảng đã đánh xuống một cái làm cho rừng cây tan tác, đất cũng sụp một mảng lớn. Game...start...

Một tia sét to như cái cột nhà lóe lên với tốc độ người không tưởng tượng được dội lên đầu Lam Vũ, tăng tinh thần lục vừa tự được cũng vỡ nát, tạo ra một vụ nổ lớn mà đứng xa xa cũng đủ thấy nó khủng bố thế nào, 2km xung quanh vị trí Lam Vũ như mới động đất 10 độ rít te xong! Hoang tàn khó tưởng, ngay chính giữa có một cái hố to bán kính 100m, sâu 50m, bốc khói nghi ngút!

Lam Vũ liền trọng thương, phun ra một đồng máu lớn, thở hồng hộc, da thịt có chút ...”chín“..., chảy máu khắp nơi, trông ghê như bị Ebola vậy. Không ngờ lúc này thân thể Lam Vũ như một cái hồ đen vũ trụ tằm tời, hấp thu nốt chút lôi điện còn sót lại trên cơ thể và xung quanh, tiến hành bổ sung và hồi phục, rất nhanh chóng hồi phục lại như cũ. Lúc này, hai mắt Lam Vũ dần đỏ như máu, có rất nhiều tia máu, móng vuốt lại dài ra hơn tới 10cm, tóc trắng xòa bù xù, còn cả răng nanh ở đâu ra nữa. *Đùng* một đợt sét nữa to hơn cái trước một chút, lần này tạo thành phá hủy không ghê như lần đầu, nhưng lại đào sâu tới 50m đất nữa...

- Graooooooooooooooooooooo. - Tiếng gào thét vang vọng khắp vùng đất trời, ghê rợn.

Làm bọn người ở Tuyệt gia quan sát cũng thấy nổi da gà:

- Tiếng gì thế?

- Đây là tiếng của quái vật gì, nghe thật khủng khiếp. Có lẽ nó bị sét đánh chết rồi.

Còn 2 tên Địa Linh ẩn náu trong đám phạm nhân thì đồ mồ hôi hột, thầm nghĩ thấy độ to của cột sét bọn chúng đứng phải thì chết chắc. Giờ nghe tiếng kêu gào thảm thiết của vị “tiền bối” kia làm cho bọn hắn thấy hơi lạnh người....

Kimura thì lại không mấy quan tâm, hẳn đã không để ý “người anh em” kia làm gì rồi, đang tìm kiếm cái gì đó...

Lam Vũ cảm thấy đau đớn khủng khiếp, như hàng tỷ tỷ con kiến đang cắn trên người mình vậy, vừa ngứa vừa đau đớn đến khó chịu, chưa bao giờ anh trải qua điều này. Mặc dù cơ thể đã hồi phục 6 phần nhưng ngày càng đau đớn hơn, những tiếng gào thét vẫn vang ra, móng tay cào loạn trên mặt đất, Lam Vũ quỳ người 2 chân quỳ xuống, 2 tay chống dưới đất, đập đầu thật mạnh, đập liên tục. *Rẹt* Một tiếng lòi ngâm vang lên, sét này còn to gấp đôi sét trước, đánh xuống Lam Vũ, cảm giác bất lực trước tia sét đang lan tỏa khắp người Lam Vũ, anh đã nhắm mắt thật chặt lại.

Ai ngờ đúng lúc đó, cái đuôi thứ 3 mọc ra, thương thế trên người anh lập tức khỏi hẳn, vừa rồi trong cơn đau đớn tận cùng, yêu thể đã tiến thêm một bước, mọc ra cái đuôi thứ 3, vừa hay đón một đòn sét khủng bố như thế....

Đã 17 năm rồi mới mọc được thêm một cái đuôi, thật ra là do bị sấm sét đánh trúng, khiến cơ thể bị thương, nhưng lại làm cơ thể mạnh hơn 1 chút (giống siêu saiyan á :)) ! Lại thêm năng lực hấp thụ các loại năng lượng của bóng tối, làm Lam Vũ “tự động” up level của yêu thân. Cột sét khủng bố kia đánh xuống, đổ khác gì bom nguyên tử, 5km xung quanh đó trở trụi hết, đến con kiến cũng không sống nổi, đã vậy nó còn để sót lại “phóng xạ”, trên mặt đất thỉnh thoảng có những dòng điện sáng chói vờn quanh, nếu có ai lỡ đi vào đây chắc bị điện giật mà chết mất, đến mãi 100 năm sau nơi này vẫn còn là cấm địa của cả Võ Lâm, được gọi là Lôi Điện Hoang Lâm, đúng nghĩa hoang tàn! Mặc dù mới up level nhưng cũng ăn không tiêu cái cột sét này, lại một lần nữa nằm thẳng cẳng dưới đất, còn sót lại vài hơi thở, giờ cả người trần trụi, đừng nói đến quần áo, đến vận vãi còn không thấy, không nát thì cũng chạy rụi. Chưa kịp thở phào thì ai ngờ trên trời vẫn còn đang sặc điện, cả vùng trời vừa tối lại vừa sáng chói mắt, đúng là hỗn loạn.

Lần này đôi mắt của Lam Vũ có chút thất thần, cái này mà gọi là thiên kiếp thử thách người tài sao? Cái này là diệt tuyệt kiếp mẹ rồi. Cái này nó còn to hơn gấp đôi cái thứ 3 vừa rồi, chống thế nào đây, một chút sức lực cũng không còn, chỉ còn biết nhắm mắt nhận mệnh, không hiểu vì sao lúc này anh không chút hoảng loạn, cũng không chút hối hận hay suy nghĩ vu vơ gì, chỉ có một mảnh yên bình mà thôi, dường như mọi vật xung quanh anh rất ôn hòa....

Ở phía xa xa kia, đã có nhiều cao thủ võ lâm ngất xỉu rồi, càng là cao thủ mạnh mẽ càng có áp lực nặng nề hơn, ngũ bá đều nội thương cả, tất cả đều có nhện nhưng đều không nhện nổi phụt ra một ngụm máu. Dương Khang thì nặng hơn bọn họ một chút, phun ra một ngụm máu, ngất xỉu tại chỗ, 2 người bị ảnh hưởng nhất lại là 2 gã Địa Linh kia, trực tiếp té ngã, mồ hôi lạnh đầm đìa, không ngừng run rẩy trước sức mạnh của thiên nhiên. Nguyên Đăng thiên sư cảm thán:

- Tuyệt thế yêu nghiệt, tuyệt đối là tuyệt thế yêu nghiệt, loại thiên kiếp này trừ Thiên Linh cường giả đỉnh phong thì ai chịu nổi chứ? Vậy mà vẫn chưa chết! - Giờ đến lượt xem tiếp hẳn cũng không dám, hẳn cũng không rõ đây là kiếp gì rõ ràng bá đạo diệt tuyệt như vậy, nhưng phạm vi sát thương cũng quá nhỏ nha, Địa Linh tấn cấp Thiên Linh bình thường cũng tới cả 100km phạm vi sát thương, nhưng lần này lại nhỏ như vậy, có 5km à, lại còn có ít nhất 4 cái cột lòi, còn bình thường Địa Linh tấn cấp chỉ có 1 cái à, mà Thiên Linh tấn cấp Linh thì lại có tới 6 cái. Chẳng lẽ vị tiền bối này là Thiên Linh đỉnh phong, nhưng sấm sét đầu tiên và thứ 2 bọn họ cũng đón được nha, bình thường không thể yếu như vậy, mà cái thứ 3 khiến bọn họ sợ hãi không thôi, còn cái chuẩn bị tiếp theo bọn họ nhìn cũng không dám nữa, lòng thầm mừng kiến thức của mình nông cạn, ruốc cuộc là loại kiếp gì, tấn cấp gì?

Vô Vi chân nhân cũng có suy nghĩ tương tự, còn Kimura thì cảm thấy hưng phấn vô cùng, thật muốn ngay lúc này nhảy vào thiên kiếp của tên kia “ăn uống” một phen cho lên lv5 luôn. Cuối cùng cũng đành lòng, nếu giờ mình chen vào phá hoại thì sẽ mất đi một đối thủ a, sau này biết đi đâu mà tìm, từng đứng trên đỉnh kim tự tháp, hẳn đương nhiên hiểu rõ sự cô độc khi trở thành một đệ nhất cường giả, nếu không phải kiếp trước hẳn còn có Bạch Hư Không thì không biết đã chán chết từ bao giờ, thật ra kiếp trước hẳn cuối cùng cũng không phải đối thủ của Bạch Hư Không, nhưng trong tâm hẳn ít ra vẫn còn có người để cho hắn nỗ lực, thế là hắn an tâm dùng mưu kế thủ đoạn với người đó.

Rẹt *Đùng* Tiếng sấm như muốn xé tai người ta, cả vùng trời như trong khoảnh khắc đó trở nên trắng xóa, đến lóa cả mắt, ai nấy đều nhắm chặt mắt lại, có mấy tên đệ tử phản ứng chậm không kịp nhắm mắt, bị mù luôn. Thế mới nói, chuyện của thần tiên, phạm nhân vốn kham không nổi, còn đứng xem náo nhiệt cái gì chứ. Khoảnh khắc đó Lam Vũ chợt nhiên lại cảm thấy hai mắt lơ đãng, buồn ngủ, cảm giác này từ lúc dung hợp với Hư Không chủ đến giờ đã hiếm gặp qua, lão tử biết giờ cũng không cử động được, thôi thì ngủ luôn cho rồi. Trong nháy mắt, anh đã bị chuyển vào hồn giới, cùng lúc đó đến cả lão nhị và lão tam cũng buồn ngủ, cả người đều vô lực. Đây là do có linh tính, thấy được nguy cơ trước mặt của chủ nhân, liền hấp thu hết tinh thần lực của cả 3 người, sau đó thoát khỏi hồn giới ra ngoài cơ thể. Khoảnh khắc 1/10000 giây mà tia sét tiếp cận gần Lam Vũ 10m, một quyển sách đen lớn xuất hiện trước người anh, tạo thành một hồ đen như lốc xoáy, rất giống với hồ đen vũ trụ, hút tia sét đó vào trong nó rồi nó lại biến mất. Tia sét khủng bố ấy bị hút vào hồn giới, đánh vào lão đại đang ngủ say, nhưng mà không có cảnh tượng nổ tung hay cháy lửa, diệt thế gì xảy ra cả, y như ném hòn đá xuống biển vậy....

=====Ồ đại hội=====

Cuối cùng thì trời cũng quang, mây đen cũng tan theo, mọi người một phen khiếp vía, vì sau trận này có nhiều người sức khỏe không tốt, thậm chí là nội thương, thế là đại hội bị dời lại thêm 3 ngày nữa. Dương Khang sau khi được hạ nhân đưa về phòng nghỉ của Dương gia, Dương Tiến lo lắng, vội đuổi người ra hết, để lại mình Vô Vi chân nhân:

- Chân nhân, con ta sao rồi? Có nguy hiểm không?

- Không có gì, người yên tâm, bản đạo sẽ cho nó uống một viên Thanh Tâm đan, tránh cho đạo tâm của nó bị thiên kiếp phá hỏng, còn về nội thương thì càng đơn giản, chỉ trị liệu 1 chút là sẽ khỏi. À còn nữa, quản lý chặt người của người, đừng có cho thủ hạ tới chỗ vừa xảy ra thiên kiếp vừa rồi dò la cái gì, không thì nếu có chuyện xảy ra lão phu cũng không bảo vệ các người. - Dù Dương Tiến là cha của Dương Khang nhưng lão cũng không mấy tôn trọng hắn.

- Vâng! Tại hạ hiểu! - Thật ra là eo hiểu gì nhưng không dám không nghe lời, biết bản lĩnh như thần tiên của lão đạo sĩ này, cho vàng hắn cũng không dám quấy, cỡ như hắn lão chỉ cần nhỏ nước miếng cũng đủ giết rồi.

Tại khách phòng của Linh Sơn tự, trong phòng có 2 tăng nhân già đang ngồi thiền đối diện nhau, Nguyên Đăng vừa mới chữa thương cho Khổ Hạnh

xong, liền mở lời nhắc nhở lão:

- Khổ Hạnh, xem ra đại hội lần này là một phen tai họa cho nhân gian rồi, trong đại hội có việc gì xảy ra, dù thương thiên hại lý con cũng tuyệt đối không được vì lòng từ bi mà nhúng tay, rõ chưa. Nhúng tay chỉ càng làm mọi việc thêm rắc rối mà thôi, họa thân chiến lan từ đây sao..

- Vâng, thưa sư tổ! Khổ Hạnh đã biết! Vậy giờ chúng ta làm sao?

- Án binh bất động, tin rằng chỉ cần không động, sẽ không ai đến làm khó chúng ta. - Nhắm mắt trả lời vu vơ một câu.

Hai ngày sau, Dương Khang ruốt cuộc cũng đã khỏe lại hoàn toàn, chào hỏi qua cha và sư phụ rồi, cha hắn bảo dẫn hắn đi dạo, thuận tiện hỏi vài câu về thân tiên này nọ, đang đi dạo thì thấy một ngoài công có một chiếc xe ngựa chạy vào, sau đó 2 người con gái xuống xe, Dương Khang liền bị thu hút, tiến lại chào:

- Chào Tiểu Nhan muội muội, còn vị cô nương này phải chăng là...Tiên Trang muội? - Tiến tới một bóng hình xinh đẹp, có chút quý phái kia.

- Người là ai? - Tuyệt Tiên Trang mặt không có biểu cảm gì hỏi lại.

- Ta là Dương Khang đây, muội không nhớ sao, đây là cha ta. - Nói xong chỉ qua Dương Tiễn giới thiệu.

- Thì ra là Dương thúc thúc! Tiểu nữ thất lễ quá, tại xa nhà cũng lâu rồi, mọi người đều thay đổi, ta cũng nhận không ra. - Nàng không để ý tên Dương Khang kia lắm, thù hạ bại tướng mà thôi.

Dương Tiễn chỉ mỉm cười gật đầu, không đáp lại. Còn Dương Khang thấy mình bị bơ thì cũng hơi bức nhưng là vẫn kiềm chế được:

- Điều chuẩn bị là người một nhà rồi, khách sáo gì chứ? Mấy năm nay muội đi đâu vậy? - Lời nói của hắn có điệu bộ quan tâm lắm, thực ra hắn cũng không phải quá thích năng, là do hồi nhỏ hắn được mọi người xưng là thiên tài võ học, mọi người coi trọng, đỉnh ninh hắn sẽ là đệ nhất cao thủ sau này, ai ngờ vừa qua nhà Tuyệt bá giao lưu, gây sự với một tiểu cô nương lại bị người ta đánh một trận bầm dập mặt mũi, dù tiểu cô nương kia không có đem chuyện mất mặt này của hắn đồn ra nhưng hắn vẫn không chịu phục, thế nên lâu nay hắn vẫn canh cánh trong lòng chuyện đó, quyết tâm học võ hơn nữa, đợi có một ngày quay lại báo thù, tiện thể theo đuổi con người ta luôn, thế mà tự dưng tiểu cô nương kia 7 năm trước mất tích, khiến cho hắn khó chịu một phen, nay cô nương người ta trở về, lại trở nên xinh đẹp như thế, vừa mới gặp liền khiến hắn động lòng thương nhớ, quyết tâm phải có được nàng.

- Ta đi đường xa có chút mệt mỏi, Dương công tử cùng Dương thúc thúc cứ tiếp tục đi dạo đi nha, ta báo phụ thân một chuyến rồi hôm sau khỏe lại sẽ đến thăm, muội muội, chúng ta đi thôi. - Nàng từ chối một cách uyển chuyển, vừa không mất lòng vừa có thể tự nhiên bỏ đi, không thêm để ý đến gã.

Nhìn bóng lưng yếu điệu đi xa, trong mắt Dương Khang càng thêm dục vọng có được nàng, hắn đã coi nàng là người của hắn rồi, với khả năng của mình hiện giờ, hắn không tin ai có thể hơn hắn, nếu có, còn có sư phụ chống, lo gì chứ! Tiếp theo đó tin Tuyệt đại tiểu thư trở về đồn đi rất nhanh, các thể loại tài tử, công tử, cao thủ trẻ tuổi đều gấp ghé đến, mua chuộc nha hoàn, gia đình của Tuyệt gia để hỏi về nàng rất nhiều. Đương nhiên không hẳn là vì nhan sắc hay gia thế, mà nghe nói từ nhỏ vị đại tiểu thư này thiên tư ngút trời, luyện võ hay văn chương đều là đệ nhất trong giới trẻ tuổi, dù là quyền lực giang hồ hay thi văn tao nhã, ai nấy cũng đều muốn nàng.... Thế là đại hội tuyển rê đã hình thành một cách...không ai biết, không ai hay....

====Tại vùng bình địa sau lồi kiếp====

Trong hồn giới, lão đại đang ngủ say bỗng dưng sau lưng mọc ra 4 cái đuôi, bao bọc anh lại như một chiếc bánh bao vậy, tinh thần lực cũng đang tiến hóa dần, chỉ giây phút nửa thôi, anh sẽ tấn thăng tầng 4 của , thực lực Nguyên Linh cảnh rồi. Lần này nhân họa đắc phúc, ngay cả tu vi thân thể là 2 đuôi đã lâu nay đã đột phá ngang bằng với tu vi tinh thần, trở thành 4 đuôi.

===== Lời tác giả

fb.com/kai2552.ms

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lão Đại Thức Tỉnh, Cầu Hôn.

Bốn chiếc đuôi như thể đang “đóng hộp” Lam Vũ lại, tạo thành một cục bông to, nếu có một cô nương nào đó ở quanh đây nhất định sẽ không nhìn nổi mà bay vào ôm cho sướng. Trong lúc 3 người còn lại hôn mê sâu thì lão đại lại dần tỉnh lại, 4 chiếc đuôi như 1 chiếc hoa đang nở, tách ra, nhìn hoàn cảnh xung quanh một lát sau đó anh biến mất trong hồn giới....

Đứng dậy trong tình trạng...”bảo vệ môi trường”, đứng giữa mảnh không gian hoang tàn không có đến một cọng cỏ, Lam Vũ ôm đầu, cố gắng dung hợp những thứ vừa xảy ra từ trước đến giờ. Bây giờ tầm hoạt động của tinh thần lực đã lên tới 1500km, đây là khái niệm gì chứ, bố đứng ở Mũi Cà Mau cũng nhìn thấy Lũng Cú nữa. Cái radar ảo diệu này đặt ở thế giới hiện đại như thế kỷ 21 thì khác mẹ gì thần đâu, ở nơi này cũng xem xêm. Làm quen với khả năng mới tầm 15 phút rồi mới cười tươi:

- Hehe, một giấc mộng thật khó tin, thật không ngờ mấy cái tiểu thuyết tiên hiệp ta đọc ngày xưa có vẻ là có thật, không biết mấy cái manga thì thế nào nhỉ? À, hình như mình còn có người quen ở bên kia. - Nhìn về hướng Tuyệt gia, Lam Vũ định đi thì ngấm lại hình như còn có 3 thằng khác muốn chia sẻ “mình” thì phải.

Tiền thể bọn nó đang hôn mê, anh bước vào hôn giới một lần nữa, dựa theo pháp quyết phong ấn bọn hắn lại một chỗ, do bọn hắn không phản kháng nên điều này cũng dễ, nhưng Lam Vũ cũng biết cái này không áp chế 3 thằng này được bao lâu, nhưng mà có còn hơn không, mắc mớ gì cơ thể mình mà phải chia sẻ, đúng không? (Nhưng mà trong thâm tâm thằng nào cũng cho là của mình và đều muốn độc chiếm, chỉ vì tình huống bình thường đều gặp phản kháng nên thôi!).

Trở lại thực tế, gãi đầu nhìn một lượt quanh thân mình, rồi dùng tinh thần lực ảo hóa một bộ đồ màu trắng, trở lại hình dáng ban đầu cha sinh mẹ đẻ của mình. Lui ra sau 3 bước lấy đà chạy thật nhanh về phía trước rồi nhún một cái mất dạng... Tư duy của lão đại không hề giống với 3 người còn lại, 3 người họ đều đã biết về thế giới này và chấp nhận, kể cả những điều huyền ảo. Nhưng thế giới quan(tâm mắt) của lão đại lại khác hẳn, anh lại lấy những thứ này so sánh với tiểu thuyết hay tác phẩm nghệ thuật huyền huyền mà anh đã đọc trước kia, lý do ư? Đơn giản, Lam Vũ ngày xưa là một game, một truyện, điều đó khó mà thay đổi ngay được, 3 tên kia bị ảnh hưởng bởi Hư Không chi chủ thì không nói rồi.

===== Đại Hội =====

Một gã cao thủ của Đại Nhật giáo, có nhiệm vụ làm “MC” đứng lên nói:

- Vì đợt trước do thiên tai, nên chúng ta mới dời đại hội này lại sau vài ngày, nay trời quang mây tạnh. Đại Nhật giáo chúng ta tuy cũng muốn chính thức bắt đầu đại hội luận võ, sau đó sẽ nêu mục đích chính nhưng mà vẫn theo lệ cũ, Thiếu Niên Anh Hùng Hội tổ chức trước! Bắt đầu!!!! - Vốn trước kia chả có MC gì cả, nhà nào tổ chức thì nhà đó đứng lên cái gì mà chur vị võ lâm đồng đạo .v.v.v ta đại diện .v.v. bắt đầu bla bla. Nhưng năm nay Kimura muốn thế thì bọn họ đương nhiên không dám cản.

- Được(Được)! - Hàng loạt tiếng hưởng ứng của đồng đạo. Ruốc cuộc không hiểu vì cái gì mà lúc trước bọn quân tử, chính đạo đều phản đối kịch liệt mà giờ lại lớn tiếng ủng hộ như vậy, có thể là do ngũ bá cũng không phản đối nên bọn họ cũng không dám.

Hạng mục đầu tiên của Thiếu Niên Anh Hùng Hội là về vấn đề học vấn, lịch sử của võ lâm, văn thơ, cò nhạc các loại. Đúng lúc này ở bên trong hội võ thanh vô tức xuất hiện một thiếu niên áo trắng, mặt mũi bình thường, không xấu cũng chẳng đẹp, chẳng có gì nổi bật, chính vì không có gì nổi bật nên chẳng ai chú ý đến anh cả, cũng một phần do công pháp tu luyện khiến anh nếu không tự lộ diện sẽ rất dễ trở nên “không ai chú ý”. Nhìn xung quanh, rồi anh thích thú hòa lẫn vào trong đám người đang luận đàm tri thức, đương nhiên là Lam Vũ không mấy hứng thú, nhất là lão đại ngày xưa nổi tiếng ham chơi lười học, chỉ là...nơi đây nhiều mỹ nữ quá, không ngấm thì lại tiếc.

Khi đưa mắt đi nhìn lung tung để tia thì vô tình “mất đối mắt” với Kimura, hai người nhìn chăm chăm nhau, khó rời ra được, chính Lam Vũ không hiểu sao mình lại như thế, còn Kimura thì mỉm cười, đầy thân thiện, tiến tới chỗ Lam Vũ:

- Etou..Xin chào! Đã bao lâu chúng ta chưa tái kiến nghị? Raito-kun. - Hân chào như một người bạn cũ...bằng tiếng nhật.

Lam Vũ đương nhiên biết đó là tiếng nhật, anh coi anime với drama hoài mà! Ngạc nhiên cái là mình cũng hiểu hắn nói cái gì, nhưng mà trực giác cho thấy tên này không hề tốt lành gì, lại thấy có chút nguy hiểm, chẳng lẽ hắn mạnh hơn mình, nên nói thẳng một câu rồi đi tìm chỗ khác:

- Nhảm người rồi! Tao không quen mày! - Anh nói bằng tiếng việt theo thói quen, Kimura cũng hiểu, hân nhướn mày, không quen? Chẳng lẽ ký ức chưa thức tỉnh à? Mà thôi, thời gian còn nhiều, hết trò này rồi tìm tên họ Bạch này đòi nửa cuốn sách kia sau, giờ tận hưởng nốt quãng thời gian nhàn hạ đã.

Hai người tách ra 2 hướng hòa vào trong đại hội, Lam Vũ mất tí hí lại tia 360 độ xung quanh, nào là Ngọc tiểu thư này, Kim tiểu thư này, Hoàng tiểu thư, Trịnh tiểu thư bla bla, toàn những cô gái xinh đẹp không à, đem về chỗ mình cũng là hot girl 10000 follow là ít! Nhưng mà những cô gái này đều có toan tính tìm cho mình một “soái ca” ở nơi này, thời này đúng là “cọc đi tìm trâu” mà! Đi lòng vòng thì thấy phía trước có tụ họp một đám tài tử giai nhân, hình như đang luận đàm thơ ca gì đó, Lam Vũ tự nhận vì không thích thú gì với thơ hay văn vần cũng chả biết gì, nhưng mà ca thì chưa chắc nha, tuy ít hát, trước kia hát cũng như vịt đực nhưng mà đôi tai thường thức nhạc cũng rất là sành điệu, tiện thể nghe thử dòng nhạc ở nơi này có gì đặc sắc.

Ai ngờ vừa chen chân vào thì đã bị người ta mắng:

- Người...cái tên mắng phu vô thuật bất học, tới đây làm, biết đây là chốn nào không hả? - Người vừa quát là tên Liên Thanh Bình, Liên công tử.

- Hả? Chúng ta quen nhau sao? Ta đắc tội người chỗ nào? - Lam Vũ thấy tên này hình như mình không quen thì phải.

Mấy người bên cạnh hắn cũng tiến tới hỏi:

- Liên công tử, có chuyện gì thế?

- Tên mắng phu này dọc đường mặt dày đeo đuổi Kim tiểu thư, đã bị Hoàn Nhan huynh đuổi một lần rồi còn dám vác mặt tới đây tính làm phiền. - Hắn cũng không ngu một mình mình gây sự ở đại hội, bèn nghĩ ra lý do để kéo theo đám tài tử giai nhân bên cạnh, rồi tiện thể tới gần Hoàn Nhan Hồng Anh để mà tìm chỗ dựa.

- Cái gì? - Bọn họ đều ngay lập tức lạnh mặt lườm Lam Vũ, riêng Kim tiểu thư thì không nói gì, quay mặt đi chỗ khác.

Lam Vũ mở to mắt, gãi đầu, cái gì đây? Tao vừa tới thôi mà, Kim tiểu thư nào chứ? Tìm lại khoảng thời gian mình “ngủ” cuối cùng mới biết là tên này gây xích mích với lão nhị, nhưng mà...lão nhị cũng đâu có theo đuổi cô gái nào họ Kim đâu? Thế là thằng này kiếm có gây sự chứ gì, nơi đây trừ tên ăn mặc phong cách samurai kia mình còn nể một chút, còn lại không lo gì cả, ta trước kia nhút nhát sợ phiền phức, giờ mà còn nhu vậy nữa thì phải vô trong hòn giới quý xuống xin lỗi 3 thằng kia rồi dứt khoát nhường “ngôi” cho rồi.

Thấy đối phương không nói gì, tưởng là sợ nên tên Liên công tử này càng làm tới:

- Biết sợ thì mau cút, nơi này không có chỗ cho ngươi.
- Mau cút đi, nếu không ta kêu hộ vệ Hoa gia ta ra tay thì lúc đó sẽ không được nguyên vẹn đâu.
- Đúng vậy, chỗ này không phải khát cái(ăn mày) đầu đường xó chợ có thể vào.

Vốn phiền diện, chỉ nghe lời một phía nên bọn tài tử giai nhân kia cũng hùa theo Liên Thanh Bình, chỉ có Hoàn Nhan Hồng Anh và Kim tiểu thư là chưa nói gì, vì Hoàn Nhan cho mình cao nhất nơi này, không việc gì phải mất mặt đối co với một tên thất phu, còn Kim tiểu thư thì xấu hổ vì vừa bị tên họ Liên mình lấy làm có gây sự với người ta.

Thầm nghĩ rằng: “Ồ, đệt mẹ! Tao chỉ đi nghe nhạc cũng phải gây sự cho được à. Theo như mấy tiểu thuyết tiên hiệp mình đọc thì bọn này gọi là gì nhỉ? À, gọi là nhĩ thế tổ quần là áo lượt, chỉ biết ăn chơi, vô công rồi nghề, mấy thằng main thường chẳng nhiều lời, đập thẳng mặt thì phải, nhưng mà thế kỷ 21 có câu đánh chó phải ngoảnh mặt chủ, dù sao đây cũng là nhà của người quen, gây náo nhiệt như trong truyện thì kiểu gì cái hội này chả tàn, thôi thì làm nhẹ chút.” Nghĩ xong Lam Vũ mới chỉnh lại biểu cảm bên ngoài, diễn sâu một chút:

- Này, có 2 câu này không biết các vị đã nghe chưa? Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng! Có một số người các ngươi không nên chọc mà cũng không thể chọc. - Mím cười nhìn thật sâu vào mắt tên Liên công tử, muốn xem phản ứng của hắn như thế nào?

Không có cảnh chốt dạ, không có cảnh hoang mang, cũng chẳng có cảnh sợ sệt yếu thế như trong tưởng tượng của Lam Vũ, khiến cho anh không khỏi nghĩ: “Quái! Sao không giống trong tiểu thuyết ta, thường thường tại “trê trâu” kia sau khi nghe câu này thường sợ hãi, sau đó lấy dũng khí tiến lên hỏi tên và danh hiệu của main mới đúng”. Ai ngờ bọn hắn còn cười phá lên:

- Haha, xem ra tên này không những vô học mà còn bị hoảng tưởng nữa! Cười chết mất, không cần Liên huynh phải nhọc tâm, Hoa Văn Quang ta tuyệt đối không để cho loại người này làm càn, người đâu!

Phía sau hắn có 2 tên võ sĩ tiến lên, chắc là hộ vệ của hắn:

- Vâng, thiếu gia! - Ôm quyền cúi đầu.
- Đem tên này đuổi ra ngoài cho ta, đánh gãy chân hắn, để sau này nên biết nơi nào có thể ăn xin, nơi nào không thể! - Hắn đem lời của Lam Vũ nhái lại, chỉnh sửa một chút, làm ra bộ dáng tiểu thống mình.

Lam Vũ thì đen mặt rồi, xem ra tiên hiệp chỉ hợp với tiên hiệp, nơi này phải gọi là kiếm hiệp mới đúng, nếu là kiếm hiệp thì để xem nào...à, đúng rồi. Lam Vũ ôm quyền hướng tới 2 tên hộ vệ hùng hổ lao tới:

- Các vị huynh đài, tại hạ đắc tội rồi! - Tiến lên trước 2 tay để hình chường đụng vào bụng, tính đánh mấy tên này lui vài bước sau đó, mới dẫn mặt thẳng chủ ai ngờ...à không, Lam Vũ không ngờ được sức mạnh của mình so với phạm nhân là như thế nào. Hai thằng hộ vệ bay như viên đạn, trong quá trình bay thì hỗn phách đã lên mây rồi. Giống như dùng một cái búa sắt 20kg nhẹ nhàng chạm vào con kiến vậy, người cảm thấy nhẹ nhưng con kiến thì chết rồi. Biết mình lỗ đả, nên Lam Vũ vội dùng tinh thần lực kéo thì thể 2 tên đó đứng lại, đập đất bật dậy, đưa tay chỉ mình một cái rồi ép cho máu phụt ra miệng rồi thì thể mới được quyền thẳng cẳng nghìn thu, trắng cho người khác thấy mình là sợ, còn dám quen ai nữa? Cũng không dám giải thích là tại hạ đã nhẹ tay hết sức, chỉ trách 2 vị huynh đài đây quá yếu...hay là xin lỗi, tại hạ đã cố gắng hết sức...

Bỏ qua các tư tưởng lan man, mục đích vừa rồi chỉ có một, đó là tạo cho người khác cảm giác Lam Vũ cũng không mấy cao siêu, một chương đánh chết 2 tên hộ vệ cúi bấp thì cao thủ ai cũng làm được, vấn đề là không chết ngay, mà còn kịp phản ứng, tức là võ công không quá ghê, từ mục đích đó suy ra mục đích 2, lời hết mấy kẻ ghét mình ra, thanh lý một lượt, như vậy mới đỡ nhảm chán, dự rằng hết cái hội này anh sẽ quay về lại trái đất, nên tình huống trải nghiệm main tiên hiệp thế này sao không chơi.

Quả nhiên lần này không đoán sai, nếu không chắc phải từ bỏ sự nghiệp mà chuẩn thẳng về hiện đại sống một cuộc sống nhà cửa con cái quá, lúc đó sẽ phải than rằng: “Ta không thích hợp tranh đấu với người khác...”. Liên công tử kia vốn là hoa trong nhà gấm, ý thể hiệp người, mà hiệp ở gần nhà hắn thì không sao, ai cũng nể mặt gia đình hắn, hoặc sợ nên mới đào tạo ra một tên hung hăng can quấy không cần dùng tới não này, lần đầu tiên “vấp ngã” khiến hắn sợ hãi lùi 3 bước:

- Ngươi..ngươi muốn làm gì? Có biết đây là đâu không mà dám làm càn như thế? - Hét lên.

Đám người vừa rồi tiền hô hậu ủng với hắn thì câm như thè, chỉ có tên Hoàn Nhan Hồng Anh vốn khinh thường Lam Vũ, nay thấy đối phương hiển lộ võ công, thầm nghĩ mình cũng làm được nên không sợ, đây là cơ hội cho hắn được “buff” danh tiếng free, ngu gì không ra mặt:

- Vị huynh đài này! Sao lại lấy võ công để ăn hiếp người? Chẳng nhẽ sư phụ ngươi không dạy, học võ là để kiện thân(thân thể khỏe mạnh), chứ nên dùng võ hiếp người sao? - Một mặt đạo mạo, quân tử, từ tốn tiến lên trước nói đạo lý, không hợp thì động thủ sau.
- Hoàn Nhan công tử thật không hổ danh chính nhân quân tử, nay gặp mặt thật là hữu danh hữu thực. - Lập tức có mấy tiếng trầm trồ khen vang lên,

Hoàn Nhan Hồng Anh càng đắc ý trong tâm, nhưng ngoài vẫn biểu hiện lãnh đạm nhìn chằm chằm Lam Vũ, nhưng đang chờ câu trả lời.

Lam Vũ liếc nhìn xung quanh, xem ra xã hội nào cũng có người sống hư vinh, thấy sang bắt quàng làm họ. Bó tay bọn này, khen hần thì làm gì, cho hần mặt mũi sao? Tí nữa hần mất mặt hơn thì có:

- Mất nào của ngươi thấy ta ăn hiếp người? Rõ ràng ta chỉ muốn vào đây nghe nhạc, mấy tên hoa hoa công tử kia một mực dùng lời lẽ xúc phạm, còn sai hộ vệ tiến lên, lẽ nào ta tự vệ...là sai?

- Còn già mồm cái lão! Cái mà huynh đệ nói là tự vệ đó rõ ràng là giết người, Hoa huynh và Liên huynh tuy rằng có hơi quá mức nhưng bọn họ cũng chỉ quá mức trên lời nói, hộ vệ của họ còn chưa làm đứt một sợi tóc của huynh vậy mà huynh lại giết họ! Nếu huynh không cho ta và mọi người ở đây một câu giải thích rõ ràng thì hôm nay Hoàn Nhan Hồng Anh ta cho dù đầu rơi máu chảy cũng quyết không để huynh đi. - Từng câu từng chữ đều rất phù hợp nhân đạo, bộ dạng ta không vào địa ngục thì ai vào.

Lam Vũ thật muốn bội phục thằng này, Nhạc Bất Quần(1) xuyên không à? Lời lẽ lẽ lẽ đều giống như là quân tử kiêu! Rất tiếc cho chú anh đeo phải Quách Tinh(2), anh giờ là Hoàng Dược Sư(3). Việc ế gì anh phải giải thích cho tụi mày cái gì? Lỗi chỗ tụi mày, rãnh quá mà, không có gì làm mà, đòi ăn hiếp anh?

- Giải thích? Giải thích cái gì? Đứng sai tại lòng ta, các người nói gì vô ích, bốt mấy lời lẽ đó đi. Muốn động thủ thì lên, đứng rồi, cớ ngươi kêu thêm 100 ngàn thằng nữa cũng không phải đối thủ của ta. - Nhếch mép cười khinh thường tên ngụy quân tử này, câu cuối là vừa nói thật vừa khích tướng, ngon lên, chết đừng hỏi tại sao!

Hoàn Nhan Hồng Anh giận tím mặt, vốn mua chút danh tiếng để sau này thuận tiện hành tẩu giang hồ, nếu đối phương chịu giải thích vài câu, hần cũng chỉ định nói qua loa cho có lệ, ai ngờ gặp cái tên không thức thời này còn khinh thường hần như thế, vậy được, ta cho ngươi biết thế nào là trời cao đất dày.

- Tiếp chiêu, Liệt Diễm Chí! - Ngón tay hần đỏ lên, dồn nội lực thuần dương lên đầu ngón trỏ trực tiếp đâm về phía Lam Vũ, phần nội lực tiết ra ngoài có hình ngón tay, tốc độ nhanh hơn so với Hoàn Nhan Hồng Anh, tới Lam Vũ trước.

Thấy cái chiêu này của đối phương còn chưa đủ làm rách bộ quần áo do tinh thần lực của mình ảo hóa ra, Lam Vũ lười né tránh, nhưng lại nghĩ ra một ý tưởng mới lạ trong đầu. Mắt thấy chỉ lực của mình sắp trúng đối phương, mà đối phương không né, tức là không kịp né, định mở miệng ra nói vài câu đạo nghĩa thì hần ngay lập tức nuốt trở lại, không ngờ chỉ lực của mình tới ngay cả góc áo của đối phương cũng không vấn đề gì, vậy còn nói gì đến đã thương chứ? Không cam lòng, hần liên tục dùng thêm vài chiêu nữa: Liệt Diễm Chưởng, Phi Hồng Cước, Thôi Sơn Quyền bla bla.

Võ phong(gió phát ra từ những thế tấn công) hần đánh ra làm mấy tãi tử giai nhân kia liên tục lùi bước, có người còn té ngã nữa. Nhưng mà tên kia đứng đực ra, cứ nhìn hần chằm chằm, hần ngay cả một bước cũng không đẩy lùi người ta được...

Mặc cho hần tả xung hữu đột, Lam Vũ cũng không tránh né, cứ xem như muỗi đốt i-nốc, chăm chú xem những tư thế vận động của hần, để xem có học được tí kinh nghiệm nào không. Cuối cùng đánh đến mỏi tay kiệt lực, mà Lam Vũ vẫn không đứt một sợi tóc, hần ngồi bịch dưới đất:

- Ngươi..ngươi là quái vật gì? Làm bằng đá sao? Học...học.

- Thật là chán chết! Ta cũng không rãnh so đo với ngươi, tránh thêm một mạng oan. Cứ tiếp tục làm ngụy quân tử của ngươi đi. - Trận đấm đá đá vừa rồi thu hút ánh mắt của hầu hết mọi người ở nơi này. Dương Khang cũng để ý bên này, hần cũng kinh ngạc không kém, người kia hình như hần chưa gặp bao giờ, đa số mọi người đều có tâm lý như thế, chỉ có Tuyết Vô Song là hơi rùng mình, thẳng ôn này lại tới kiếm mình đánh lộn à?

Lam Vũ bây giờ rất miễn cảm với bất kỳ ai chú ý đến mình, cũng phân biệt được họ, Kimura thì không để ý, mọi người thì chú ý kiểu xem náo nhiệt, chỉ có Tuyết Vô Song là mang theo một chút kinh ngạc. Ủi, mấy người trong ngũ bá và 2 tên Địa Linh kia cũng đâu có kém cỏi gì, họ phát hiện ra Tuyết bá có chút không đúng liền đưa tầm mắt theo, nhưng tầm nhìn của Lam Vũ như radar 1500km, phát hiện động tác của bọn họ trước, bởi vì cảm nhận được trên cao kia có 2 người mình cảm thấy đánh không lại nên không muốn lưu lại chú ý gì trong mắt họ, đó cũng là tư duy logic trong tiểu thuyết ra, tại đọc truyện toàn thấy sơ sẩy cái là mất mạng, mặc kệ đúng sai, mà thường thường cũng có trường hợp bị chiêu đi làm đệ tử nhưng..anh mà thêm làm đệ tử à! Hai hệ thống tu luyện khác nhau nữa...

Ngay khi bọn họ nhìn theo thì đã thấy chỗ đó không còn ai nữa rồi, tên Hoàn Nhan và mấy công tử tiểu thư đối diện ngo ngác một phen, sao người trước mặt bỗng dưng biến mất vậy, bóng ma à! Nhất thời trận xôn xao, tuy rằng 2 tên Địa Linh kia cũng chú ý nhưng không phải vấn đề của bọn họ, không nên quan nhiều, cũng một phần do vị “tiền bối” nào kia mấy ngày trước chấn nhiếp nên không dám làm bừa, chỉ lo phận sự của mình. Dương Khang cũng nghi hoặc, nhưng hần ở trên cao xa xa, có thể tên kia lợi dụng đám đông lẫn mất rồi, hần bây giờ cho mình là thần tiên, tầm mắt rất cao, mặc kệ cái dạng cao thủ gì ở nơi này, si...

Lúc Thiếu Niên Anh Hùng Hội đang diễn ra thì Dương Khang cũng nhân lúc này đứng lên, đi tới trước mặt Tuyết Vô Song, ôm quyền cúi đầu:

- Tuyết bá bá, Dương Khang năm nay đã 22 tuổi, ái mộ Trang muội muội đã lâu, cũng xứng đôi vừa lứa, nay Dương Khang muốn cầu thân với Tuyết bá bá, mong Tuyết bá bá ưng thuận, 2 nhà chúng ta kết thành một nhà. - Lời nói rất chân thành, mặt không biến sắc.

Tuyết Vô Song vốn đang suy nghĩ về thiếu niên kia thì bị Dương Khang đánh thức, nhưng ông vốn không ưa gì Dương gia, nhưng cũng không thể không cho người ta mặt mũi được, nên cười xòa:

- Haha, hảo sự! Tuy rằng ta cũng mong chuyện này thành, nhưng mà...ta tôn trọng ý kiến của nữ nhi, nếu nó đồng ý thì ta đây cũng không có ý kiến. - Nói một câu đem hết trách nhiệm sang cho con gái.

Dương Khang thầm mắng trong lòng lão cáo già, biết chắc cô nàng sẽ không vừa ý mình, nhưng không sao, sau khi biết mình là thần tiên thì cũng sẽ trở nên ngoan ngoãn mà thôi, biết cô nàng là một người tham vọng, mình sẽ cho cô ta đủ lợi ích, xem cô ta đủ hay không? Đối với vấn đề này hắn rất tự tin hay nói cách khác là hắn khinh thường hết mọi người trong thế giới này. Đây vốn là tâm lý nên có của mấy tên nhà giàu mới nổi, cũng không thể trách hắn được.

- Vậy đa tạ bá bá! Dương Khang tự tin rằng chúng ta nhất định sẽ là người một nhà. - Mỉm cười đầy tự tin.

Vốn mọi người có khả năng đều mang theo ý đồ giống hắn, nhưng lại bị tên này chiếm mất tiên cơ, ai nấy cũng không cam lòng, nhưng vì ngại mặt mũi nên chưa ai dám lên trước chen vào. Đột nhiên 2 vị thiên vương của Đại Nhật giáo là Liệt Hỏa và Phần Thiên tiến lên, làm động tác giống Dương Khang:

- Tuyệt gia chủ, vừa hay giáo chủ chúng ta có duyên gặp mặt đại tiểu thư một lần, đem lòng ái mộ, muốn cùng đại tiểu thư kết duyên vợ chồng. Giáo chủ chúng ta tuổi trẻ anh tuấn, tài mạo thăng thiên, nhất định Tuyệt gia chủ sẽ hài lòng.

Tuyệt bá đương nhiên không ưa gì bọn ma giáo này, muốn dùng thực lực để cự tuyệt, phát ra khí thể lạnh lẽo áp tới 2 tên thiên vương, ai ngờ 2 tên này một tên đều không yếu hơn Tuyệt bá, bình thành đứng đó, không chút vọng động. Biến cố bất ngờ khiến mọi người kinh ngạc, nhất là ngũ bá, từ khi nào ma giáo có cao thủ như vậy, lại còn hình như không chỉ 2 người, chẳng phải là muốn xưng bá thiên hạ sao?

Ai cũng cho rằng lần này muốn dùng sức mạnh ra để ép kết giao giữa 2 nhà, nhằm trong mục đích nhất thống thiên hạ của ma giáo nên bọn họ đều ngay lập tức không bỏ qua cơ hội này, lấy danh nghĩa đại thể thiên hạ, ngũ bá hay cao thủ tiếp cận đều cho con cháu của mình tiến lên cầu hôn Tuyệt đại tiểu thư...

Tiên Nhan ở bên cạnh cha thấy vậy không hay liền chạy đi tìm tí ti...

Hope you like it, guys.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thật Sự Có Duyên? Vô Danh Vs Dương Khang

Lam Vũ biến mất tại chỗ, sau đó xuất hiện cách đó tầm 1km, thờ phào, chậm 1 tí là bị mấy lão già kia chú ý, cũng không phải là anh sợ, mà không muốn rước phiền phức vô ích, trong suy nghĩ của anh, trong 2 lão già mình đánh không lại đó, có một lão mạnh nhất chỗ này lại đứng bên cạnh Dương Khang, mà nghe nói Hoàn Nhan Hồng Anh là em họ Dương Khang, nên anh nghĩ vấn đề dây mơ rễ má họ hàng, có khi lão này lại ra mặt cũng nên, lúc đó thì không không chút lợi ích, không chút lý do mà lại đánh nhau với một tên mạnh hơn, 4 lỗ mà 0 lời. Thờ phào một hơi, đột nhiên Lam Vũ co rúm người lại, nổi hết cả da gà, tay phải nhanh vào quần, nhắm mắt:

- Trời ơi! Ta giết người rồi! - Theo bản năng ngó xung quanh coi có ai không, mặt dù hơi run, nhưng anh nhường mảy:

- Ê!! Hình như không có đáng sợ như tưởng tượng, cũng không có tí cảm xúc lo lắng hay bồn chồn nào cả! Kỳ lạ thật, mà thôi kệ, xác định mình không phải người thì...giết người chắc cũng không sao! Ai bảo hắn muốn đánh mình. - Suy nghĩ có chút đơn giản, Lam Vũ cũng không biết tuy rằng anh đã trở lại là một cậu bé trai 17 tuổi ngày nào nhưng mà...có vài thứ đã không còn để ý như ngày đầu nữa và bản chất cũng đã khác đi rất nhiều, chỉ là anh không biết mà thôi.

Tuy nhiên không thể đứng đây quan sát đại hội được, hình như là họ chuẩn bị cầu hôn gì đó, lại coi xem, tìm cơ hội liên lạc với đại ca, tam muội nữa, sau đợt này về lại nơi cũ mình trở thành đứa bé, rồi trở về hiện đại, mỗi tội bị delay time 1 năm, vẫn chưa thắng cao thủ Địa Linh đỉnh phong như bà cô già của Thanh Hoa Thiên sẽ mang em đi. Nhưng mà...chưa thắng không có nghĩa là sẽ chết... Còn nhớ thằng Nguyên Hóa gì đó, nhưng mà thời gian trôi qua quá lâu, anh cũng suýt quên mất hắn rồi, nghĩ một chút rồi cải biến trạng thái thành Hạ Cửu Vĩ, ngang nhiên bước về đại hội.

===== Ở trên chỗ cao nhất đại hội =====

Con trai của Cuồng Đạo Lý Chính Tắc Lý Minh cũng không chút yếu thế đứng lên:

- Tuyệt bá phụ, Lý Minh cũng mến mộ tiểu muội đã lâu, nay dám to gan đứng trước mặt bá phụ cầu thân, mong bá phụ chấp thuận.

- Tuyệt gia chủ, con trai trưởng của tại hạ anh tuấn bla bla bla... - Một cao thủ cũng lên “chào hàng” con trai mình, mặc dù biết không có bao nhiêu hi vọng nhưng mà biết đâu đấy, hắn cũng không muốn Tuyệt gia cùng ma giáo kết giao.

- Tuyệt gia chủ - Hàng loạt cao thủ khác cũng không chịu kém, bao nhiêu năm rồi mới có cơ hội như vậy, vừa nói lên ý muốn trèo cao của mình mà còn không bị người khác mắng chửi, có đạo lý, có đại nghĩa đúng là tốt thật.

Ngũ bá đã có 2 người tham gia vùng nước này, 2 người còn lại theo Đạo, theo Phật, không con không cái, không theo được. Dương Khang thấy mình

vừa mới động một tí mà đã có nguyên một đàn châu chấu đu theo, đặc biệt là còn có ma giáo cũng muốn chen 1 chân vào nữa, thật là không biết tốt xấu, được, vậy cho ta xem, các ngươi lấy cái tư cách gì chen vào. Hắn mỉm cười ôm quyền bước lên nói:

- Thật nhiều thiếu niên anh tài đều ái mộ Trang muội như vậy, thật làm cho Dương Khang cảm thấy ghen tỵ, như vậy đi. Dương Khang cũng không phải thư sinh chân yếu tay mềm! Chúng ta mở ra lời đả, ai lên đài đầu tiên sẽ là đài chủ và người đó có tư cách cầu thân với Trang muội, ai không phục đều có quyền lên đài khiếu chiến đài chủ, thắng hẳn sẽ là đài chủ, thế nào? Hãy dùng chân tài thực lực để so sánh. - Hắn tính toán rằng mình càng ra về không nhin nổi, thật mất phong độ quân tử, mạnh động, nhưng như thế chắc chắn mọi người sẽ biết rằng hắn ái mộ Tuyết đại tiểu thư như thế nào, quyết không để người khác nhúng chàm.

- Được, cứ quyết định như vậy đi, chúng ta dùng thực lực chứng định. - Lý Minh mang tiếng là con của Cuồng Đạo nên làm người cũng đủ cuồng, nào sợ cái gì.

Về phần Đại Nhật giáo bọn họ không hiểu sao giáo chủ lại đưa ra chủ ý này nhưng mà...nếu được thế này thì hay quá, bọn họ tin tưởng rằng thế gian này không ai có thể là đối thủ của giáo chủ nên rất vui vẻ đồng ý:

- Được! Cứ như vậy đi.

- Vậy còn đại hội chính thức thì tính sao? - Đạo Kiếm Tử, một trong ngũ bá là một người độc lập, không có gia thế như Tuyết gia và Dương gia, ông đứng lên hỏi vấn đề chính.

- Thì đương nhiên là tạm thời bỏ qua rồi, chờ xong hãy tính. - Liệt Hỏa Thiên Vương rất nhanh đáp. Đại hội lần này coi như là một minh Đại Nhật giáo mở, đương nhiên là đại sự của giáo chủ là nhất, cái gì cũng ở phía sau.

Lão trở mặt ra, từ khi nào bọn ma giáo lại trở nên giống bà mối thế kia? Nhưng mà lão cũng không quản được nhiều, lão đã được bạn thân là Khổ Hạnh đại sư nhắc nhở lần đại hội này có điểm quý dị, đừng tham gia vào.

Lúc này Lam Vũ cũng bước vào hội trường, với mái tóc trắng như tuyết kia...anh nhanh chóng lấy được sự chú ý của chúng nhân. Cuối cùng bị nhận định là một trong 2 quái nhân nhất đại hội, một tên ăn mặc quái dị, mà ăn mặc quái dị còn đỡ đi, tên còn lại thì cả người quái dị, da thì trắng hơn cả nữ nhân, tóc cũng trắng, thật là không giống người chỗ nào. Mười người tới trăm, trăm tới vài trăm, cả đại hội đa số đều bàn tán cả, Tuyết Tiên Nhan sau khi nghe được tin này, vội cho người mời Lam Vũ đi vào nhà mình, còn mình thì tiếp tục chạy đi tìm tỷ tỷ, chuyện này là chuyện cả đời của tỷ tỷ. Vừa lúc gặp Quỳnh Vô Ưu trên đường, cô kéo anh ta đi luôn, dù sao 2 người tầm nhìn vẫn tốt hơn 1 người, không biết giờ khắc quan trọng thế này tỷ tỷ lại đi đâu mất. Tìm đã nửa tiếng đồng hồ rồi mà vẫn không thấy đâu, mặc cho ngoài kia tranh nhau bể đầu, một số con cái nhà cao thủ bình thường làm sao chơi lại Dương Khang nên tìm cách chơi văn học các loại, Dương Khang đương nhiên càng diễn kịch, giả vờ nóng nảy, không nghe, nói cái gì thế giả vờ học, thực ra hắn rất tự tin nhưng chỉ tự tin về vũ lực thôi, cũng không tự tin đến mức tự xưng về văn học mình có chỗ nào không thiếu sót, đa số thời gian dùng trong luyện võ nên hắn cũng không chắc có thể giỏi hơn bọn kia không, mà hắn là ai, Dương Khang Dương đại thiếu gia, sắp trở thành thân tiên rồi, sao có thể mất mặt trước đám phàm phu tục tử này được, hắn phải hoàn mỹ trong mắt người, nhất định phải thế...

Nói đến nhân vật chính trong lòng bao thanh niên ngoài kia thì đang tâm ngầm đi dạo, thuận chân đá mấy viên đá trên đường đi, trong lòng có chút bức dọc. Cô là ai? Tuyết gia đại tiểu thư, từ nhỏ nổi tiếng bằng tuyết thông minh, học 1 hiểu 10, học võ càng nhanh, tuổi trẻ đã không có đối thủ, vậy mà sau bao nhiêu năm lưu lạc tránh né đông tây, giờ về đây một chút võ công cũng không còn đi đường còn thiếu chút nữa bị chút tiểu miêu tiểu cầu ăn hiếp, mặc dù cô còn năng lực khác nhưng nó không phải năng lực của nơi này, mà còn là năng lực bị người nơi này bài xích, chán ghét, thậm chí là thù địch, cô sợ lộ ra sẽ bị quần hùng truy sát không thương tiếc. Tức mình lại đá hòn đá dưới chân, tất cả tại hắn, cô coi hắn là bạn, cô chỉ định mời hắn tới một nơi lớn hơn để phát triển thôi mà, cô cũng nói cái gì hợp tác phát triển thế lực ở đó đều là giả, người thường làm sao có thể tới nơi này sống chứ, thật lòng cô cũng nhìn ra được hắn thật sự có tài, cơ thể thật tốt để luyện võ, thấy động tác cứng nhắc của hắn cô cũng cho rằng hắn nói thật, hắn chưa bao giờ luyện võ, nhưng mà hắn lại lừa cô, mặc dù lúc đó cô tức giận nhưng cũng chưa dùng đến 1/10 sức lực thực sự, võ công cũng chưa dùng chỉ điều tiết cho nội lực chảy xuôi một chút cường hóa cơ thể thôi, vậy mà hắn nở lòng nào, hắn lừa dối cô, hắn...hắn hút hết công lực của cô, phế đi một thân võ công của cô, nếu không bây giờ chắc gì cô yếu hơn cha mình, võ công bí tịch của Băng lão sư phụ chính là tuyệt đỉnh thiên hạ, hắn còn hại cô suýt chết, may mắn hôm đó cô còn năng lực kia, không thì giờ không còn cơ hội tới đây rồi, nhưng mà hận thì hận, cô có thể làm được gì, mà cô cũng không muốn làm gì, cô là người con gái rất tham vọng, do từ nhỏ bất bình với chế độ trong nam khinh nữ nơi đây, tại sao con gái không được làm cường giả, không được làm bá chủ, suy nghĩ cứ lớn lên mỗi ngày, cho tới khi có thấy được một thế giới như mong ước, nhưng cuối cùng cô vẫn là mất tất cả, không về nơi này với người thân thì đi đâu, còn chút năng lực kia thì ở thế giới đó mới có tiếng nói, ở nơi đây làm gì có chứ, tham vọng gì cũng ráng để xuống nhưng tuyết đối không chịu yếu thế, không chịu làm một nữ nhân yếu đuối, không chịu làm một cái bình hoa di động. Tên khốn kiếp, đừng để ta gặp lại, nếu không nếu không...

- Hừ! Tên khốn kiếp, cả đời này lẽ nào chỉ làm một phu nhân chiều chồng nuôi con. - Thì thầm nhỏ trong lòng, câu rủa này không biết cô đã thầm rủa bao nhiêu lần rồi, mà nghĩ lại cũng bình thường công sức mười mấy năm trời bị một người phá mất, không hận thì là thánh mất rồi.

Không biết kiếp số thế nào, đang bức dọc thì lại nghe tiếng hạ nhân nói:

- Hạ công tử! Bên này, nhị tiểu thư dặn ta đưa ngay đến đại sảnh, người có việc, tí sẽ quay lại tìm công tử! Thật ngại quá, mong công tử bỏ qua. - Hạ nhân này cười cười nói nói, nịnh nọt hết sức, hắn không biết cái gì đang xảy ra nhưng mà để nhị tiểu thư dặn dò kỹ như vậy có khi là thôi cứ tranh thủ nịnh.

Tuyết Tiên Trang nghe thế thì một tay làm búa, một tay làm bao (oản tù ti ấy) gõ vào nhau, à muội muội để ý tên này sao, để ta phải thử xem hắn như thế nào đã, còn hơn giành thời gian ra hận tên kia, Hạ công tử à, để xem... Ngẩng đầu lên e hèm một cái, cô lại giật mình, một nam nhân tóc trắng, lại tóc trắng, vừa nhìn đã không thấy thiện cảm rồi, gạc gấp...

Hạ nhân nghe thấy tiếng e hèm, quay qua bên phải thì thấy đại tiểu thư, vội vàng khò người:

- Đại tiểu thư cát tường! Đây là Hạ công tử, bạn của nhị tiểu thư, nhị tiểu thư sai thuộc hạ dẫn Hạ công tử vào đại sảnh.

Đang ngó nghiêng xung quanh, Lam Vũ nghe hạ nhân giới thiệu đại tiểu thư gì đó, vốn trước kia nghe tiểu tam cũng hay nhắc tới nàng, để xem vị tỷ tỷ của nghĩa muội lớn lên như thế nào, rồi quay sang nhìn tính chào, ai ngờ kết quả làm anh thật sự ...bất ngờ. Đại tiểu thư cũng vậy, nàng vốn cho tóc trắng là đã quá lắm rồi... Hai người chết trân nhìn nhau...

Thật ra trong mắt bọn họ đều là hư vô, mỗi người đều chìm đắm trong tâm tư mình. Tuyệt đại tiểu thư thì nghiêng răng nghiêng lợi, cái miệng cũng linh quá, nói tới hần hần liền xuất hiện trước mặt mình, cái gì mà Hạ công tử, Hạ Cửu Vĩ sao? Xem ra đúng rồi, lẽ nào thấy còn chưa đủ, mình chưa đi tìm hần tính sổ mà hần lại truy sát tới tận đây, cẩn thận là trên hết, cùng lắm là sử dụng năng lực kia, cần mỗi...

Lam Vũ thì ngạc nhiên, ế? Sao cô nàng lại ở đây, còn là đại tiểu thư của Tuyệt gia, chị của tiểu tam nữa? Mà vừa rồi một chốc lát khi cô nàng nhìn thấy mình hình như lóe lên một chút căm ghét thì phải? Anh đã làm gì nên tội? À à nhớ rồi, nếu suy đoán của mình là đúng thì coi như là mình có lỗi vậy, nhưng mà cũng đâu có gì ghê gớm, tin tưởng với năng lực của anh thì chút công phu này còn không để vào mắt, tí xin lỗi rồi tìm cách bồi thường là dư sài rồi...

Mặc dù trong tâm đều có ý nghĩ khác lạ nhưng mà người ngoài nhìn vào thì hơi giống...nhìn nhau say đắm. Đám hạ nhân cũng không dám chen vào cái gì, mà định mệnh loại S kiểu gì đó đột nhiên lấp lánh, Tuyệt Tiên Nhan từ phía sau Tuyệt Tiên Trang thấy chị liền chạy lại(có bức tường ngăn nên không thấy được Lam Vũ)! Còn sau lưng Lam Vũ thì có Quỳnh Vô Ưu, chỉ là được tam muội bảo tới đại sảnh gặp nhị đệ, chơi với hần một chút, thấy cái lưng tóc trắng xóa thì không cần nhìn mặt cũng biết nhị đệ rồi, sao hần lại đứng như trời trồng thế?

- Đại tỷ(Nhị đệ)! - Hai người cùng gọi nhưng vẫn không thấy đối phương quay lại nhìn mình.

Chạy ra trước mặt định vẫy tay trước mặt xem có bị gì không thì thấy 2 người nhìn nhau...có chút “đắm đuối”. Tuyệt Tiên Nhan há hốc mồm:

- Này! Này! Đại tỷ, nhị ca! Hai người quen nhau à?

Lúc này mới để ý có người trước mặt mình, một người đang nghĩ kế trả đũa, một người thì tìm cách xin lỗi mới sực tỉnh:

- A! Không quen(Có)! - Sau đó Tuyệt Tiên Trang trừng mắt Lam Vũ, sau đó mới để ý mình thất thố, rất nhanh lấy lại cảm xúc, mỉm cười rất ôn nhu.

- Hạ công tử! Ngươi quen ta sao? - Tiên Nhan ngờ ngác, lẽ nào thật sự không quen, mà là nhị ca gặp đại tỷ đã nhất kiến sinh tình(sét đánh).

Lam Vũ biết con nhỏ này nó nội tâm sâu lắm, làm người khó đoán, ai biết nó nghĩ gì, nhưng mà mình cũng không có gì ngại, có sai thì phải sửa, tư tưởng hiện đại, không gò bó, không hoa ngôn xảo ngữ, cũng chẳng dùng lời lẽ hoa mỹ ngon ngọt:

- Xin lỗi, Trang! Là V...là tui không biết, ngày đó tui không có ý, lúc đó tui cũng không biết là Trang! Mãi sau này mới biết, tui sẽ trả lại nhiều hơn thứ Trang đã mất. - Lam Vũ cúi đầu xuống, xin lỗi một cách chân thành bằng tiếng việt, dù sao thì cái này vẫn là dễ nói hơn dùng ngôn ngữ nơi này, lại có vẻ thật hơn.

Hai người không biết nhị ca(đệ) đang nói cái gì vậy? Gặp người đẹp nên choáng váng, mê sảng? Tuyệt Tiên Trang đương nhiên là Tuyệt Trang mà Lam Vũ đã gặp ở hiện đại rồi, chỉ là lúc nhỏ đam mê quyền lực và võ lực, lén lút trộm đi bí kíp võ công của Băng lão quái trước mặt Võ Lâm đồng đạo, bị truy sát với lại trong bí kíp của Băng lão quái có nói rõ muốn tu thành mật tịch bí điển này phải trường kỳ ở trong hầm băng giá lạnh mà ở Võ Lâm cảnh hai mùa mưa nắng đông thì chỉ có tuyết rơi, băng có có thì cũng thỉnh thoảng mùa đông mới có, đào đâu ra hầm băng cả năm cho cô tu luyện, mà chỉ có một thể giới khác mới có, ngày xưa Băng lão quái cũng sống trên đỉnh Himalaya luyện công mới có được ngày trở thành đệ nhất thiên hạ mà cô lại rơi nơi khác, không phải đỉnh Himalaya nhưng mà thời gian khác nhau, nơi đó chỉ cần có tiền thì bao nhiêu cái hầm băng chả có, với trí thông minh và vũ lực thì không khó để tạo thành một thể lực giang hồ nho nhỏ rồi các loại mảnh khóc và cơ hội để làm giàu kiếm cha mẹ làm bù nhìn cũng không khó! Hai người mỗi người đều nói một câu:“Có duyên sẽ gặp lại?”, quả nhiên là có duyên...Chỉ là Hạ Cửu Vĩ nói với Tuyệt Trang sau khi cứu nàng, còn Tuyệt Trang lại nói với Lam Vũ lúc rời bỏ thể giới hiện đại, thế nên nàng còn chưa biết gì. Nghe lời xin lỗi chân thành của đối phương, Tiên Trang lại không thêm quan tâm, nói đùa, làm gì có chuyện dễ dàng như thế, có ngon để ta phế đi rồi ta lại xin lỗi nhé, ta hứa sẽ chịu trách nhiệm luôn! Hừ lạnh trong lòng nhưng ngoài mặt lại cười tươi hơn:

- Hạ công tử, ngươi nói cái gì đó, ta không hiểu? Có phải mê sảng không? - Cười tỏa nắng.

- Đúng vậy nhị ca! Ngươi làm sao vậy? - Tuyệt Tiên Nhan chạy lại hỏi.

- Nhị ca? Tiểu Nhan, muội nói ta nghe xem! Vị này chính là nhị ca chân yếu tay mềm mà muội nói? - Cố ý nói đùa.

- Đại tỷ!!! Muội khi nào nói chân yếu tay mềm, chỉ nói là không biết võ công thôi mà, người ta là văn nhân, tỷ nói như vậy không được! - Dùng dắn, quay qua nhìn Lam Vũ nháy mắt, hiểu lắm, hiểu lắm thôi.

- Haha! Hạ công tử, có đúng không? Tiểu Nhan nói ngươi là văn nhân không biết võ công? Xem xem, da ngươi kia, còn trắng hơn ta, thật ghen tỵ đó nha. - Nàng không từ thủ đoạn nào, cho hần mất mặt cũng được.

Lam Vũ có chút buồn bực, cô nói xấu tôi sao? Xin lỗi, tôi chả ngại, nhưng mà cũng phải phản bác chút:

- Xin lỗi Trang rồi! Ta đúng tên là Hạ Cửu Vĩ nhưng ta không phải họ Hạ, cũng không phải công tử, có thể gọi là Cửu, còn nữa, ta thật sự không biết võ công, càng không phải văn nhân, nhưng lại không phải...không phải chân yếu tay mềm! Tin tưởng ta, ta sẽ trả lại cho nàng, kể cả vốn lẫn lời! - Mọc bà, lấy có chút nội lực còn không đủ cho ta tiến được một nấc level, làm như chịch xong chạy không bằng.

Ngơ ngác toàn tập, thực sự mê sảng rồi sao? tên Hạ Cửu Vĩ mà không phải họ Hạ? Nói đùa gì vậy. Thấy đối phương nghiêm túc giải thích như vậy, Tuyết Tiên Trang cũng thấy có chút...loạn, thằng này có vấn đề à? Nói năng lộn xộn, câu trước tạt vào mặt câu sau, câu cuối là sao? Để cho cô tin tưởng hẳn, chờ hẳn trả lại nội công à, làm sao cho lại, lẽ nào truyện hết công lực của hẳn sang?

- Nhị ca!! Huỳnh nọ tỷ tỷ cái gì à? - Đưa tay lên trán Lam Vũ sờ xem có nóng không.

- Một chút, nhưng rất nhanh sẽ hết thôi, hiểu lầm thôi. - Đúng là chỉ có chút xíu mà, sau này cô nhất định cảm thấy may mắn tôi phé cô đi.

Tuyết Tiên Trang vốn giả vờ không quen biết Lam Vũ, biểu cảm đang rất tự nhiên, cứ ra vẻ anh thấy người quen bắt quàng làm họ vậy, ai ngờ nghe hẳn nói từ “một chút” khiến cô không kiềm chế được cảm xúc:

- Một chút! Chỉ một chút, anh nói lại tôi coi! Anh coi đó là một chút sao, đồ ngu quân tử, tôi ghét anh! - Khóe mắt đã có chút ước, dù sao cô cũng là con gái, mạnh mẽ đến đâu cũng là con gái, mười năm khổ luyện võ học, thêm 7 năm chịu lạnh chịu rét ngồi im bên hầm đông lạnh mà hẳn nói chỉ có một chút, lần trước lúc mới xảy ra truyện cô đã ráng khóc cho hết, tự hứa sẽ không buồn lòng về chuyện này nữa vậy mà... Lần này cô nói thẳng bằng tiếng việt, cô không muốn đưa em mình biết cái gì, chưa rõ mối quan hệ giữa hẳn và em cô ra sao, không tiện phá.

Quỳnh Vô Ưu thì tin tưởng Lam Vũ, chỉ đứng đó nhìn, không liên quan tới mình, cũng không tiện chen vào, còn Tuyết Tiên Nhan thấy chị bắt đầu “mê sảng” giống nhị ca, hình như 2 người đang nói chuyện bằng thứ ám hiệu gì đó mà cô không hiểu, lại thấy chị khóc. Hung hăng nhìn qua Lam Vũ:

- Nhị ca!!!!(nghe từ chữ) Huỳnh làm chuyện gì có lỗi với tỷ tỷ đúng không? Huỳnh với tỷ ấy quen biết bao lâu rồi. - Thật tưởng Lam Vũ “ăn” xong bỏ chạy, giờ gặp lại người ta muốn chịu trách nhiệm.

Vừa nói hết câu đã bị Tuyết Tiên Trang néo lỗ tai, nở nụ cười hoa nói:

- Nha đầu này! Lại nghĩ bậy, đừng tưởng tỷ tỷ không biết muội nghĩ gì, ta không quen biết hẳn! Còn nghĩ nữa đừng trách ta độc ác! Có gì muốn nói mau nói, không phải muội đi tìm ta sao? - Trí thông minh vẫn cao như trước, khả năng đọc và đoán tâm như thần.

- Thật không quen biết? - Cô không nhìn tỷ tỷ mà nhìn Lam Vũ.

Lam Vũ cau mày nhìn Tuyết Tiên Trang, nhưng mà giấu lại thì tôi mất éo gì phải theo ý cô, nọ thì tôi trả, nếu không phải là cô đối với tôi tốt, cho tôi nhiều gợi ý, còn muốn giúp tôi lúc ở thế giới hiện đại thì giờ tôi mới không thêm oán, nhưng mà ít nhất tôi và cô từng coi nhau là bạn thân, đúng không?

- Có quen! Muội đừng nghe lời cô ta, cô ta đang cố trốn tránh để tìm cơ hội chọc phá mà thôi. Mặc dù ta không cố ý, nhưng vẫn là ta sai, ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng. - Đừng tưởng anh hiền, anh không biết chơi mưu kế, mặc dù đúng là không biết thật nhưng mà ít nhiều cũng đọc qua không ít truyện tiểu thuyết nhé, về mặt chân thành nhìn Tuyết Tiên Trang.

Tuyết Tiên Trang muốn tức nổ phổi, hẳn..hắn lại nói ám muội, muốn ám chỉ cái gì đây, hẳn chịu trách nhiệm gì với cô? Éo biết, trả nội lực lại đây... Hẳn cố ý muốn người xung quanh hiểu lầm, nhưng...tức thì tức, muốn chơi mưu kế với cô, nhìn hướng nào thì hẳn vẫn còn non kém, cô mới không thêm giải thích với người khác, giờ cô không tiện ra tay nhưng người khác thì không phải không thể.

- Xi, nhớ lấy! Ta chờ ngươi. - Nói với giọng nhỏ nhỏ, còn kèm theo cái cúi đầu.

Lam Vũ mở to mắt ra, cô nàng không ngại? Không quần quýt giải thích với người khác sao? Còn hòa theo anh? Nhưng mà..anh nghĩ mãi vẫn không ra, thế thì cô được lợi ích gì ngoài việc bị người khác hiểu nhầm? Anh vốn không có nghĩ đến cô sẽ lợi dụng người khác đã kích mình, dám sao? Mà có dám thì làm được gì, chả nhẽ mời con hổ kia! Anh mới không tin cô mời được hẳn, mời được hẳn thì cô cũng chả thêm phiền tức chút nội lực kia rồi. Nhưng Lam Vũ tính sai rồi...Tuyết Tiên Trang có khi...mời được, chỉ là không biết để mời thôi!

- Tỷ...tỷ!! Lẽ nào... - Tuyết Tiên Nhan cho rằng liệu có thể trong thời gian nhị ca mất tích thì gặp đại tỷ hay không? Rồi họ xảy ra chuyện gì?

- Tiểu Nhan!!!!(gần từ chữ) Cẩn thận cái miệng của muội! Tôi việc chính đi! Có chuyện gì?

- A, mãi để ý nhị ca với tỷ tỷ ta quên mất! Nguy rồi, nguy rồi, ở đại hội người cầu hôn tỷ rất nhiều, cha cũng không cách nào cản bọn họ, bọn họ còn đòi so tài đánh nhau để dành tỷ nữa, hẹn nhau ai thắng sau cùng sẽ là phu quân của tỷ.

- Cái gì! Bọn họ dám? Cha sao la... - Nói tới đây cô nàng ngừng, nghĩ lại chuyện này...cũng tốt, coi như một cơ hội. Liếc Lam Vũ:

- Cửu ca! Đến lượt ngươi thể hiện thành ý của mình, cố gắng lên! - Tưởng ngươi vô đối trên đời sao? Để cho ngươi thấy anh tài của võ lâm ta.

- Cửu ca???? - Tuyết Tiên Nhan nghi hoặc, sau đó mỉm cười như hoa, xác định tư tưởng trong lòng mình, Lam Vũ nhìn qua, lờ mờ một cái, con bé này, éo phải như em nghĩ đâu, rồi lại ngộ chính chủ, giả vờ lực bất tòng tâm:

- Trang à! Ta thật sự không lừa dối cô, không biết võ công đâu! Tùy cơ ứng biến thôi. - Anh biết ở cái xã hội này chuyện chiêu hiền kén rể bằng hình thức này cũng bình thường thôi, chả có gì ghê gớm hay vi phạm thuần phong mỹ tục cả, đúng tư tưởng cha mẹ đặt đâu con ngồi đó! Tuy vậy nhưng mà nếu như cô thật sự không thích mấy người kia, anh sẽ không ngại làm một chiếc gậy chọc bánh xe, chỉ cần cô không ngại mang tiếng thì anh ngại gì, nhưng mà ở bên ngoài sao cũng được, anh biết cô trước kia chỉ coi anh là bạn, anh cũng vậy, đã thế anh còn có người yêu rồi, không thể bắt cá hai tay, 2 người biết trong lòng có suy nghĩ như thế là đủ, sẽ không xảy ra điều gì đáng tiếc(nhất như cây, tư tưởng mới mẻ quá mà).

- Hừ! Ta chờ biểu hiện của huynh, Cửu ca! Đừng để ta thất vọng, đừng để công sức của ta thất vọng. - Ý chỉ nội lực của nàng không thể nào phế như vậy được, hút hết rồi còn không làm được gì thì đừng trách.

Không thèm nói lại nữa! Tuyết Tiên Trang không hiểu gì nên càng lo lắng:

- Hừ, không nói với nhị ca nữa! Đại ca, huynh giúp tỷ tỷ ta được không? Nghe nói võ công huynh cũng khá mà, tham gia đấu võ đi. - Vẽ mặt cầu khẩn, nàng không muốn tỷ tỷ bị mấy tên thô tục chỉ biết đánh đấm ngoài kia hái mất, còn chưa kể hình như tỷ tỷ và nhị ca có gì đó, nhị ca không có võ thì cũng thôi đi, đành nhờ đại ca, nàng cũng không rõ võ công của bọn Dương Khang thế nào, nếu nàng rõ thì cũng không nhờ Quỳnh Vô Ưu, nhưng mà..nàng cũng coi như chính xác, vì Quỳnh Vô Ưu không chỉ đơn giản là Quỳnh Vô Ưu.

- Không thể! Ta chỉ học vài ba võ mèo cào, thật sự không so được với bọn họ, ta đi trước đây! - Nãy giờ trầm tĩnh đứng nghe 3 người nói chuyện, bình thường anh sẽ không chen vào mấy chuyện tình cảm thế này, vì trong lòng anh đã có hình bóng một người con gái rồi, dù chỉ là đơn phương, nhưng anh cũng như Tiên Nhan hiểu lầm Lam Vũ với Tuyết Tiên Nhan có chuyện gì, là đại ca, anh không thể để “người thương” của nhị đệ mình chạy mất, vì thế anh sẽ tham gia vào vùng nước đục này, đương nhiên không phải với tư cách Quỳnh Vô Ưu mà là Vô Danh mà đầu, một năm qua võ công của anh tiến triển càng nhanh, giờ đây anh rất tự tin với võ công của mình.

Thấy đại ca đi mất, Tiên Nhan cũng cười khổ, giờ biết nhờ vào ai, hung hăng liếc nhị ca mình, bắt tài, đến người yêu còn giữ không được. Lam Vũ đương nhiên miễn cảm với các ánh nhìn tập trung lên mình:

- Này, đừng nhìn ta với ánh mắt đó! Chúng ta thuận tiện tới võ đài coi bọn họ đánh nhau đi, nhất định rất thú vị. - Cười tỏa nắng, Lam Vũ đưa tay, ý mời 2 cô nương đi trước.

- Caaaaa!!

- Tiểu Nhan! Cửu ca nói đúng, mau đi coi nào nhiệt thôi, hi hi.

Cô ngẩn ngơ, chuyện gì đang xảy ra vậy? Sao đến cả tỷ tỷ cũng thờ ơ vậy? Hay là mình nghe nhầm, mấy tên kia cầu hôn không phải tỷ tỷ mà là mình? Tuyết Tiên Trang nhìn Lam Vũ nháy mắt một cái, ý là chờ xem cậu thể hiện thế nào.

Lam Vũ cười khổ, xem ra có duyên thật rồi, lần đầu tiên gặp nàng, cũng tình huống tương tự còn gì, được cái hơn là lần đó nàng cho mình 500k để mình giả làm bạn trai, đuổi đi cái đuôi theo đuôi nàng. Lần này thì chả có lương bổng gì sất, còn mệt hơn năm đó....

=====Lời tác giả=====

fb.com/kaiz552.ms thảo luận mạnh lên nào các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Vô Danh Vs Dương Khang(1)

Hai người kéo theo Tiên Nhan đang hăm hực không hiểu cái gì tới võ đài, đúng lúc này Dương Khang đã diễn thuyết tới hồi kết:

- Như đã nói, Dương Khang đã khai ra chuyện này, đương nhiên tự mình lên làm đại chủ! Các vị ai không phục cứ lên khiêu chiến, nhưng mà nói trước đao kiếm quyền cước không có mất, huynh đài nào sợ mình bị thương thì xin chớ lên, Dương Khang sẽ không nương tay với bất kỳ ai! Lần này là quyết tâm cuối cùng của Dương Khang, mong các vị hiểu cho. - Rất đạo mạo, quân tử, ý nói cho mọi người biết rằng người là hán muốn lấy rồi đó, ai ngăn cản hán sẽ không nương tay, sợ thì đừng lên.

Nói xong đập đất bay lên võ đài, thuận tiện mang theo một cây thương dài, đây là cây thương thành danh với hán, Ngân Giao Thương. Cảm thương xuống đất, lưng dựa vào thương, bộ dáng một mình cân cả thế giới, làm thiếu nữ toàn trường ngất ngây, mắt trái tim mà tim trái bom, đập muốn nổ ra. Tiếc là chính chủ hán muốn gây chú ý lại không có tí cảm giác nào, đen cho hán nàng cũng đã sống ở hiện đại, tiểu thuyết võ hiệp cũng ngó qua một chút, thỉnh thoảng cũng hay bị các bạn gái cùng lớp rù coi phim ngôn tình, mấy cái mảnh này rõ quá rồi, mặt dù nàng anh khí hơn người, mạnh mẽ hơn nữ nhi nhà người khác, nhưng cũng là con gái, nàng cũng phải lấy chồng, đầu thế FA mãi được, tuy nhiên nàng không phải các em gái ngây thơ, nàng không tin vào “soái ca”, nàng cũng không thích làm bình hoa di động được người ta cưng chiều, càng thể hiện càng xấu, muốn làm bạn trai nàng trước hết phải mạnh hơn nàng, mạnh hơn người khác, cái đó chỉ là thứ yếu, cái quan trọng nhất là hán phải làm cái gì đó không biết nhưng phải là nàng để ý trước cái đã, kiểu như nàng gặp lần đầu mà không thể gây chú ý với nàng thì coi như xong, và lại nàng thích cầm cưa hơn là bị động để người khác cưa, nhìn nàng có vẻ rất nữ tính nhưng ai biết lòng háo hức ẩn dật trong đó. Dương Khang chưa gì đã...bị loại ngoài vòng gửi xe rồi.

- Người xem tên đó, đánh lại hán không? - Nàng nói băng quơ, nhưng mà Lam Vũ nghe được.

- Chuyện nhỏ, nếu chuyện này có thể trả nợ, cô nói tôi giết hán đi tôi cũng làm. - Cười cười, vỗ vai nàng, như hai người bạn vậy, anh đương nhiên không để ý cái món nợ này, chỉ cần anh có bạn mà tâm sự là tốt rồi, chuyện đời thường hay trước kia đâu thể nào chém gió với mấy người ở Võ Lâm cảnh này, anh đâu phải cái gì chính nhân quân tử phong độ, đâu phải lão tử mặt lạnh cả ngày, mặc dù không phải tuổi 17 nữa nhưng mà tâm hồn cũng tầm đó thôi,

nếu ở hiện đại thì đang cùng đám bạn ốc chó ôm quán nét cày game rồi, nhậu nhẹt kara, mạnh động..à nhầm hiểu động mới là thanh niên chứ, ở nơi này nói cái gì cũng bị tưởng thành chuyện xưa với truyền kể, căn bản chả ai tin, nên cũng chẳng nói, còn sợ tưởng mình điên nên Lam Vũ đã làm người lớn đủ rồi, còn lại đề lão tam lão tứ làm đại nam nhân đối trời đập đất đi, anh chỉ cần vui vẻ, anh cũng cần bạn chứ, mà người nơi này hờ một cái là vãn thao võ lược, tư tưởng con trai tuổi này lập gia đình được rồi không thể như con nít mãi, sẽ bị chê cười. Nói đến đây chắc là mọi người thấy lạ, sao Lam Vũ phải đề ý đến người khác, đơn giản là một xã hội không mặc đồ thì kẻ mặc đồ là kẻ khiêu dâm, anh có muốn hoạt bát thì chẳng lẽ hoạt bát một mình, hay tìm các tiểu cô nương hằng ngày dẫn đi chơi.

- Thật không? - Quay quá nhảy mắt.

Lam Vũ nhăn mặt:

- Thích không? Chỉ cần cô muốn như thế thì Cừu tôi sẽ làm, tôi có vài chuyện không nói thật với cô, nhưng hi vọng chúng ta vẫn là bạn. Cô trước kia nói cô không có bạn, tôi cũng không có bạn, vậy chúng ta là bạn, có được không? - Từ đầu đến cuối nói bằng tiếng việt, cũng không nhìn nàng mà nhìn trên lồi đài.

- Không có dễ dàng như vậy, anh muốn làm gì cứ làm, còn việc tha thứ là của tôi, không hỏi việc này nữa, nhưng mà...tôi hứng thú với những chuyện anh không nói thật với tôi. Nói nghe xem... - Lần này cô mới nói bằng tiếng việt.

Tuyết Tiên Nhan buồn bực đứng bên cạnh, không hiểu hai người bọn họ đang nói gì, ban đầu tỷ tỷ còn nói bằng tiếng “người” sau đó thì lại không nghe hiểu được gì nữa, nói xấu mình chẳng...Lam Vũ vẫn nhìn lồi đài:

- Tôi không phải con người... - Nói tới đây thì dừng, trực tiếp chuyển hẳn tâm tư lên sân đấu, vì lúc này có một thanh niên cầm kiếm lao lên khiêu chiến rồi.

- Cái gì? Anh có thể nói kỹ hơn không? - Cô thực sự tò mò đấy, không nhịn được quay đầu qua hỏi, nhưng mà làm cô bực là Lam Vũ, anh vẫn chỉ nhìn sân đấu, còn nhường mày về phía trước ý bảo cô coi đánh nhau đi.

Kề lên đài khiêu chiến là Từ Bán Nhiên, con của Kiếm Thánh Từ Liêm, tuy mang danh Kiếm Thánh nhưng lão vẫn chưa mạnh bằng ngũ bá, yếu hơn một chút.

- Dương công tử, Bán Nhiên từ nhỏ chỉ biết múa kiếm, nay đem chút tài mọn, muốn mong công tử chỉ giáo cho..

- Không dám, không dám! Mời Tiểu Kiếm Thánh lên đài, nhưng mà Dương Khang đã nói rõ, đao kiếm vô tình, lỡ có chuyện gì xảy ra, mong công tử thứ tội.

- Tại hạ cũng muốn nói lời đó! - Nói xong đập đất bay lên đài, gót chân đá lên bao kiếm đeo sau lưng, thanh kiếm bay lên không bị hấn bắt được, vừa chạm xuống đài thì kiếm khí xung thiên từ người hấn phát ra.

Dương Khang chỉ điềm nhiên nhìn hấn, không động thương, cũng không động thủ, khoanh tay đứng nhìn...Thấy tình cảnh đó dưới đài khán giả hò hét, trợ uy, có người mắng hấn kiêu ngạo, không để quần hùng vào mắt, có người khen hấn tuổi trẻ tài cao, khí khái bao thiên bla bla. Trên lầu thì ngũ bá, 2 tên Địa Linh cao thủ, 2 tên thiên vương Đại Nhật giáo vẫn bất động, không có cử chỉ gì rõ ràng, chỉ có Dương Tiễn mỉm cười, tán thưởng.

Thấy đối thủ hình như khinh thường mình Tiểu Kiếm Thánh nổi giận, võ đài quanh hấn xuất hiện vài vết kiếm, hấn bắt đầu áp xúc kiếm khí lên người Dương Khang, liên tục có những đợt kiếm khí hướng lên người Dương Khang mà oanh tạc, nhưng Dương Khang đâu có kém tí nào, chỉ nội lực toát ra ngoài thôi cũng đủ ngăn cản kiếm khí đó rồi. Lười tốn thời gian với mấy tên này, Dương Khang cuối cùng cũng động trước, không có rảnh mà lờ mờ nguyệt với tên này cơ hội tốt, hấn đứng thẳng dẩy rút cây thương cắm dưới đất ra, múa may quay cuồng giống tôn ngộ không múa bông một vài giây rồi hướng Từ Bán Nhiên đâm thẳng, một tư thế rất đơn giản.

- Ngân Giao Tiễn. - Thoạt nhìn như đâm thương bình thường, tốc độ cũng chậm, nhưng cảm giác quái dị khiến cho Từ Bán Nhiên cảnh giác, cảm kiếm tập trung nội lực định đánh ra một đòn Vạn Kiếm Quy Tông, ai ngờ đối phương vừa hô tên chiêu thức lên thì áp lực kiếm khí xung quanh hấn trở nên khủng bố, Dương Khang biến mất tại chỗ, vù một tiếng như tiếng gió mạnh rồi xuất hiện sau lưng hấn 5m, múa thương một lần nữa rồi rồi cắm xuống đất, quay lại ôm quyền với Từ Bán Nhiên:

- Vừa rồi Dương Khang chỉ đề Từ huynh chịu sát thương ngoài rìa chứ không phải trung tâm của Ngân Giao Tiễn, Dương Khang đã cố hết sức. - Làm một bộ dạng quân tử ái tài, thương người, mà hấn cũng có tài thật, dùng thương mà như dùng cung tiễn.

Nói xong quay lưng lại với họ Từ, Từ Bán Nhiên đang đứng thẳng bỗng dưng phụt ra một búng máu lớn, mặt đỏ như gấc rồi ngã xuống(Gao ồ, Gao ồ, Gaooo!). Vị Từ kiếm thánh kia ở dưới đài thấy con mình còn chưa kịp vùng kiếm đã té, vội vàng bay lên đỡ lấy con, bắt mạch kiểm tra thì biết là nội thương khá nghiêm trọng, không kịp nói nhảm, hừ lạnh trừng mắt Dương Khang rồi ôm con bay xuống dưới tìm lang trung. Dương Khang khẽ mỉm cười:

- Còn ai nữa không? - Hô to.

Ở dưới xôn xao một trận, nhất là các thiếu nữ, như dính bùa của hấn rồi, ai nấy mặt đỏ hồng hào, liếc mắt đưa tình. Tuyết Tiên Trang thấy vậy nhũn mày, nhưng không lo lắng mấy, nếu chỉ trình độ này thì lúc trước nàng cũng đánh bại được hấn, chỉ tiếc...à mà thôi, nhân cơ hội đã kích:

- Thế nào? Vẫn còn niềm tin đánh bại hấn chứ? - Nàng không hỏi giết nữa.

- Vẫn như cũ! Trong này chỉ có 3 người ta không giết được, không có hấn trong đó. - Tuy nói ngoài miệng giết giết nhưng trong lòng Lam Vũ vẫn dị ứng

với từ này, không muốn nhắc tới chút nào, mà..cũng chịu, này lờ nói giết hấn giúp nàng, tự nhiên không thể đổi thành đánh bại để làm mất mặt mình được.

- Ba người? - Nàng chỉ ngạc nhiên từ này, cũng không hỏi nữa tiếp tục quan sát.

Thực ra Lam Vũ muốn quan sát lôi đài, đương nhiên không phải vì quan sát đối thủ của mình điểm yếu điểm mạnh thế nào, đơn giản là...vì muốn “coi phim” rồi, ngày xưa ở nhà mê phim Anh Hùng Xạ Điêu, Thần Điêu Đại Hiệp các loại, đánh nhau rất đã mắt, tuy nhiên chỉ là kỹ xảo, không thể so với bây giờ tận mắt coi, đánh nhau thiệt đã ghiền, hay hơn cả phim, chỉ tiếc là tên Từ Bán Nhiên gì đó yếu mà đòi ra giố, chịu không nổi một chiêu, thật đáng thương, cũng đáng chê, này yếu thì tham lam bạn tao làm gì.

Lại có người nhảy lên đài, tên này ăn mặc khá bình dân, mái tóc xuống xõa, không chút gọn gàng, cầm một thanh đao lớn, đây là Lý Minh, con của Lý Chính Tắc. Dáng người khôi ngô, rất có khí khái đàn ông, cũng được không ít cô gái để ý tới, nhưng mục tiêu của hấn chỉ có một, hấn thích một người vợ mạnh mẽ, xinh đẹp, hấn không thích bình hoa di động chút nào, nên nghe tin đại tiểu thư Tuyết gia tài mạo vô song, lại võ công trác tuyệt, khi xưa được người xưa là đệ nhất tuổi trẻ, liền quyết tâm cưới cho được.

- Lý Minh ta không nói nhiều, Dương huynh chắc biết rõ ta rồi, chiến đi. - Rút đao ra, hoành đao về phía trước.

- Nhất Trảm. - Một đường đao khí lớn chém tới Dương Khang, Dương Khang không ngờ tên này điên không khác gì cha hấn, chưa mở lời đã tấn công, vội nhảy lên cao né.

- Nhị Trảm...Tam Trảm..Tứ Trảm.....Thập Nhị Trảm. - Chém liên tục 12 nhát không cho Dương Khang có cơ hội nghỉ ngơi, vũ đài bị hấn chém thành bình địa rồi, có lẽ trận sau đối võ đài khác cũng nên, trên nền đá là hàng tá vết đao kéo dài.

Dương Khang tuy không gặp nguy hiểm gì nhưng mà né đông né tây làm hấn cảm thấy bức mình, khá khen cho tên này, nếu hấn là Dương Khang trước kia chắc đã phải một trận này rồi, chỉ tiếc nay hấn đã là thần tiên rồi, không chơi với người nữa, đây là người tự rước lấy. Hấn đạp mạnh chân dưới đất nhảy lên cao, hai tay múa thương nhanh hết sức sau đó 2 tay nắm chặt cán thương, đầu thương hướng xuống dưới như sắp đâm thương xuống, miệng hét to, kèm theo nội lực hùng hồn khiến âm thanh vang xa vài km.

- Liên Hoàn...Ngân Giao Tiễn. - Lần này mới thật sự là Ngân Giao Tiễn, một con giao long màu xanh to bao bọc lấy hấn và cây thương lao nhanh xuống dưới như một mũi tên đã được bắn khỏi cung. Áp lực tự dung mạnh mẽ gấp trăm lần khiến Lý Minh cảm thấy khó thở, nội lực hùng hậu thế này..thế này đã không thua cha hấn rồi. Ngũ bá cũng cảm nhận được, đều bật ghé đứng lên, cảm thấy kinh ngạc, còn Lý Chính Tắc thì gấp không chịu được, nhảy nhanh xuống dưới rút thanh Yên Nguyệt Đao lưng danh thiên hạ theo mình nữa đòi ra, cũng dồn nội lực tạo ra thành hình một sói lớn màu tím lao tới vũ đài, Dương Tiễn thấy vậy cũng định động nhưng mà nghĩ lại người phía sau mình còn không gấp, mình gấp cái gì.

Giao long và từ lang giao nhau trước mặt Lý Minh, ầm ầm, lóa mắt khán đài, hô hấp mọi người trở nên dồn dập, thật kích thích. Trong đây chỉ có Lam Vũ là cảm thấy thú vị nhất, thật hay nha, thâm chí trên tay anh còn có mô hình nhỏ của bọn họ, tinh thần lực ảo hóa ra một con cún và một con giun lao vào nhau nữa, chỉ là lúc đó không ai chú ý anh, mọi người đều đặt chú ý lên 2 người giữa sân. Kimura và 2 lão già kia thì làm gì thêm mà để ý mấy tên này biểu diễn chứ, bọn họ đứng đây đều vì mục đích riêng của mình.

Giao tranh qua đi, Lý Chính Tắc che trước mặt con mình còn Dương Khang vẫn mỉm cười đứng phía đối diện, mỉm cười:

- Bá phụ, đã nhường rồi! Còn vị nào muốn khiêu chiến nữa không? - Cắm cây thương xuống đất.

Cả đại hội trở mắt ra, không thể nào chứ, Dương công tử đã mạnh ngang cha mình, điều này có nghĩa gì, tức là Dương gia sẽ có thêm một tuyệt thế cao thủ nữa, mà ngũ bá sẽ thành lục bá, Dương gia sẽ đứng đầu võ lâm, mà Dương công tử còn trẻ, một thời gian sau thì Dương công tử sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất nhân như Băng lão quái năm xưa. Nghĩ tới đây không ít cô gái càng thêm ý loạn tình mê, không ngừng liếc mắt đưa tình về phía Dương Khang, nhưng mà...hấn đâu có để ý, bọn họ cũng quên mất mục đích hấn lên cái võ đài này, nào đến lượt bọn họ chứ.

- Hiền chất tuổi trẻ vô song! Ta bái phục, Minh nhi, đi thôi! Chỗ này không còn việc của chúng ta nữa... - Kéo Lý Minh nhảy đi mất, không quản cái hội này nữa.

Tuyết Tiên Trang hứng thú nhìn Lam Vũ:

- Lần này thế nào?

- Vẫn như cũ. Coi tiếp đi! - Này bà cô đừng cất cảm hứng nghệ thuật của tôi chứ.

- Hừ, để ta coi! Người thế nào thể hiện...

Ở dưới võ đài, mọi người tranh luận rất hăng say:

- Thế này rồi thì con rể của Tuyết gia nhất định là Dương công tử, ai mà tranh được với hấn chứ!

- Sau này Dương gia Tuyết gia đồng khí liên chi, võ lâm chúng ta không ngại ma giáo nữa...

bla bla bla

bla bla bla...

- Các vị nếu không có ai khiêu chiến nữa thì ta xuống đài đây! Mặc cho đại tiểu thư có ưng ý Dương Khang hay không, người khác không được chen vào! Không thì đừng trách Dương Khang không linh tính. - Bộ dáng lần này trở nên bá đạo, tuyên bố chủ quyền, tuy nhiên lại càng làm các fan nữ ngất ngây, bọn công tử thì gato cực độ, nhưng cũng không dám chỉ trích, chỉ thầm mắng: “Chỉ được cái tứ chi phát triển.”

Bỗng một giọng nói vang lên, rất trẻ trung:

- Khoan đã, còn ta nữa.

- Là ai mà to gan vậy? - Cả đại hội đều chú ý người mới tới.

Người này phiêu phù (lơ lửng) giữa không trung, mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ. Mọi người nhìn đều biết là Vô Danh ma đầu, tại sao hắn lại ở nơi đây? Lẽ nào hắn cũng tham gia cái này.

- Vô Danh huynh thì ra còn trẻ như vậy, ta còn tưởng cũng phải là một tiền bối đức cao vọng trọng, huynh không ngại thì nên mở mặt nạ ra cho mọi người coi chứ. - Dương Khang nghe giọng đối phương còn trong trẻo như vậy, liền đoán chặc tuổi mình, thấy mình như vậy còn dám lên, lẽ nào cũng là một cao thủ ẩn tài, tuy nhiên hắn không lo lắng, hắn còn chưa dùng hết sức cơ mà.

- Nếu thắng ngươi, ta sẽ mở mặt nạ trước mặt Tuyệt đại tiểu thư, chuyện này còn không đến lượt ngươi quản. - Âm thanh lạnh lùng.

Thấy đối phương không linh tính, Dương Khang cũng âm trầm:

- Vậy huynh lần này đại diện cho thế lực nào, Đại Nhật Giáo? Huynh là giáo chủ Đại Nhật Giáo? - Các thế lực cầu hôn hắn cũng đã chiến rồi, còn mỗi ma giáo chưa lên, nên hắn đoán vậy.

- Không phải, ta đại diện chính mình! Chiến đi. - Nói xong thì nội lực phát tán toàn thân, khí đen như khói đậm đặc bao phủ quanh người hắn, khí thế vậy mà trở nên thánh khiết, thật là trái ngược so với cảnh tượng ma quái xung quanh hắn....

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Vô Danh Vs Dương Khang(2)

Khoảnh khắc nội lực thâm hậu của Vô Danh toát ra ngoài, Tuyệt Tiên Trang lập tức bị gây chú ý, đầu tiên nàng không tin, sau đó...mới thờ nhẹ, thì ra là nội lực, nhưng mà có điểm quái dị. Hắc khí xung quanh Vô Danh không còn mỏng manh lơ lửng như một năm trước nữa mà dày đặc như khói cháy trong các trận hỏa hoạn, đứng giữa không trung nhìn chằm chằm Dương Khang, không biết nghĩ gì.

Dương Khang cũng vậy, lần này hắn đã lộ thể hiện rồi thì thể hiện luôn, nhưng mà thể hiện cái gì thì phong độ thân sĩ phải có, khoanh tay ôm thương trước ngực chờ đối thủ ra tay, không phát ra tí khí thế nào.

- Vậy, mời Vô Danh huynh ra chiêu trước.

Vô Danh không nói, đám hắc khí tán loạn quanh người đã nhanh chóng tập hợp sau lưng hắn, tạo thành hình một cái đài sen và phật như lại từ bi ngồi trên đó, hư ảnh này cao 20m, đứng là khổng lồ, các đệ tử kinh ngạc không thôi. Dương Khang cảm nhận được không khí có chút quỷ dị, nhưng lại không thấy nguy hiểm hay áp lực từ nội công tí nào, chẳng lẽ chiêu này chỉ có hình thức bề ngoài, chưa để hắn và mọi người hết nghi hoặc thì phật như lại trên tòa sen mở mắt ra, tay phải vung lên, một hình chữ thập to tướng với tốc độ âm thanh vọt về phía mặt hắn... Phật Quang Sơ Hiện.

Không kịp phản ứng, Dương Khang đành phải đỡ trực diện, hắn múa thương xoay vòng trước người, hình thành một con giao long màu xanh lam xoay vòng vòng theo đầu mũi thương, tạo thành một lá chắn nội lực, nhưng...vội vàng đỡ làm sao bằng chuẩn bị kỹ, hắn bị hình chữ thập ấn sâu xuống lòng đất, tiếng vang cũng rất lớn. Vô Danh vẫn hờ hững nhìn, đang chuẩn bị cái gì đó. Mấy người ở dưới võ đài kinh ngạc, mồm há to đủ nhét quả trứng vào luôn:

- Không thể nào, Vô Danh ma đầu từ khi nào mạnh như vậy! Dương công tử không thể thua được, mỹ nhân không thể gả cho một ma đầu.

Vô Danh vì sao có cái ngoại hiệu ma đầu phía sau, bởi vì trước giờ hắn giết rất nhiều người, toàn là cao thủ, mà ít nhiều gì bọn họ đều liên quan đến nhau, liên quan đến vụ huyết án Thăng gia năm xưa. Chứ thực ra hắn chưa bao giờ làm chuyện thương thiên hại lý, ăn hiếp kẻ yếu, giết người cướp của...

- Dương công tử sao có thể một chiêu bị bại được. Không thể nào đâu, lẽ nào bây giờ thời đại ma giáo nổi lên...

Cắt lời hắn là hành động của Dương Khang, vung thương bay lên, chỉ có hơi bù xù một chút, quần áo rách một chút nhưng lại không có tổn thương gì, hắn ngửa đầu lên cười dài:

- Hahaha, thật sáng khoái, Vô Danh huynh, đòn huynh cũng đã ra, Dương Khang không nhường nữa. Liên Hoàn...Toàn Long Thương. - Ngâm tên một chiêu thức, hắn nhẹ nhàng đạp đất biến mất trước mắt thế nhân xuất hiện với một thương quét ngang Vô Danh. Đáp lại hắn là một tay phật đà ấn xuống Chưởng Trung Phật Quốc, vô số giao long màu xanh như điện xà bao quanh 2 người, liên tục tấn công Vô Danh, hai người giao chiêu liên tục, có vẻ bất

phân thắng bại.

Kim Đình Phật Đăng - Ngân Giao Xuất Hải

Phật Động Sơn Hà - Ngân Giao Phi Thiên

Phật Vãn Già Lam - Ngân Giao Thôn Hà

Phật Quang Phổ Chiếu - Bách Thương Triều Bái.

Thương ảnh đầy trời, kể cả Phật Đà hắc ám cũng chưa bao giờ yếu thế, võ đài đã sớm nát không thể nát hơn, nhưng mà không ai rảnh cũng như đám chen ngang trận chiến đề nghị đôi đôi võ đài, chỉ có thể để khán giả lùi xa xa ra mấy trăm mét.

- Vô Danh huynh, thật không thể khen huynh là một tuyệt thế nhân tài, Dương Khang ta bái phục, huynh có tư cách đón lấy Thương Tiễn Thập Tam Thức của danh chấn thiên hạ Dương gia ta.

Toàn trường chấn kinh, Thương Tiễn Thập Tam Thức, đúng là Dương gia trấn phái chi thức, kết hợp giữa tiền thức (các chiêu thức bản cung tên) và thương thức, trăm năm trước khiến Dương gia nổi danh thiên hạ, tuy nhiên trước giờ cho dù là ngũ bá thuộc Dương gia cũng chỉ tối đa học được 9 thức đầu của Thương Tiễn Thập Tam Thức, người sáng lập ra nó là Dương Kiên, tổ gia gia của Dương Khang cũng luyện max 9 chiêu chứ mấy, vậy mà hắn lại sáng lập ra lý thuyết cả 13 chiêu, tóm lại hắn viết công thức, mà chưa ai áp dụng được thời. Nên xưa nay người giang hồ đã đổi Thập Tam Thức thành Cửu Thức, vậy mà hôm nay Dương Khang nói là Thập Tam Thức.

Tuyệt Tiễn Trang tự hỏi mình:

- Thập tam thức? - Rồi quay qua hỏi Lam Vũ:

- Này, sao này giờ người im lặng thế? Có phải sợ rồi không? Ta nói thẳng nè, cha ta bây giờ cũng không thắng được Dương Khang đâu! - Nàng luôn tìm cái gì đó để đá kích Lam Vũ.

Nãy giờ hơi tập trung quan sát quá, lại còn mô phỏng nên Lam Vũ hết sức nghiêm túc, nghe Tuyệt Trang gọi anh mới thu hết tinh thần lại, đưa ngón trỏ lên môi:

- Suyt!!! Đừng hỏi về vấn đề đó nữa có được không? Cô không thấy nhầm sao, tên Dương Khang kia vẫn còn ẩn dấu thực lực, nhưng mà hắn có vết cạm sức lực ra đi chẳng nữa thì cũng chỉ là con tép trong mắt tôi thôi, căn bản không cùng một đẳng cấp, ok? Hỏi nhiều ư ! - Thử có người con gái xinh đẹp đứng bên cạnh lúc nào cũng nghĩ ngờ năng lực của bạn xem, có bức không, Lam Vũ lần này là lão đại, không phải lão nhị, không thích cái trò giả heo ăn thịt hổ (giả võ là một con heo yếu đuối, tới phút cuối mới hiện nguyên hình là một con hổ chúa, vậy cho dễ hiểu), càng không thích đi đường vòng, mượn đao, mượn kiếm giết người.

- Không cùng một đẳng cấp?

- Trăm thắng như nó cũng không đủ tôi nhét răng. - Lam Vũ có tinh thần lực, một thứ “năng lượng” biến thái, vừa như radar, lại có thể ảo hóa mọi thứ, lại còn có lực công kích cường đại, ngoài ra nó còn có khả năng phân tích, nhìn vào là biết mạnh hơn hay yếu hơn mình liền, dựa vào tốc độ xuyên thấu mục tiêu của tinh thần lực mà phán đoán ra mục tiêu yếu hay mạnh.

- Khoác lác không biết ngưng. - Cả Tuyệt Tiên Nhan và Tuyệt Tiên Trang đều chỉ vào anh.

- Ủ, hahaha! Chờ xem, muội chờ coi, còn cô...cô cũng chờ đi. - Anh cười tít mắt, bóp mũi Tuyệt Tiên Nhan, xong đó theo quán tính quay qua Tuyệt Tiên Trang thì mới...thôi, quay mặt qua coi chiến đấu, mình không thể đùa với nàng được, còn chưa có làm lành.

- Ta cũng đã lâu không trở về nơi này, không biết khi nào mà võ lâm lại có một anh tài như vậy, chiêu thức quái dị, kỳ lạ, ta chưa thấy bao giờ. - Chờ chọc ghẹo Lam Vũ xong Tuyệt Tiên Trang mới nói nghỉ hoặc trong lòng mình ra, rất bình tĩnh, cứ như trận chiến này không liên quan tới nàng vậy.

- Muội không biết, nhưng mà tên này trước kia từng giao thủ với cha, lúc đó hắn còn không phải đối thủ của cha, cha còn không dùng kiếm nữa.

- Trước kia? Bao lâu.

- 1 năm, chính muội cũng không tin được hắn là tên Vô Danh mà đầu từng xông vào nhà chúng ta 1 năm trước. À đúng rồi, năm ngoái cùng lúc với tên Vô Danh còn có một tên đeo mặt nạ đeo áo choàng nữa đen nữa, có điều rách rưới hơn thôi, nhưng hắn đánh thắng cha, hắn không phải người, chắc chắn là yêu quái ma quỷ, cha chém đứt tay hắn, hắn mọc lại tay, đâm xuyên tim hắn cũng không chết. - Nàng vẫn còn khiếp khi nghĩ lại năm ngoái, những chuyện kinh dị luôn ám ảnh nữ hài tử.

- Không phải người? - Nàng vô ý thức ngó qua Lam Vũ.

- Khụ, khụ, đừng nói nhầm nữa, tên kia đang sử dụng Như Lai Thần Chương đấy. - Lam Vũ ho khan 2 tiếng rồi.

- Như Lai Thần Chương? Sao người biết.

- Đọc truyện xem phim, chơi game, thiếu gì? Tuyệt học Thiếu Lâm đấy.

Tuyết Tiên Nhan chẳng hiểu gì, Tuyết Tiên Trang bĩu môi:

- Thì ra là gán ghép. Tưởng kiến thức gì cao siêu.

Dương Khang nhảy một cái lùi ra xa Vô Danh, từ cận chiến thành xạ chiến. Hắn hoành thương ngang ngực, chĩa thẳng về phía Vô Danh.

- Nhất Tiên Xuyên Dương - Nội lực của hắn hóa thành một cây thương lớn, 2 chân khụy xuống xuất hiện hư ảnh một cây cung, đưa hư ảnh cây thương vào giữa, tích thế uy vũ, khối bụi mù mịt, chợt dừng một cái, cây thương như một mũi tên à không, phải nói nhanh như một viên đạn bay về phía Vô Danh.

Oành Vô Danh vận nội lực xuất ra một chiêu Phi long tại thiên đỡ lấy, một con rồng đen xuất hiện há to cái miệng của mình lao thẳng lên trên đánh trúng cây thương, hai luồng nội lực chạm nhau lại nổ tung..

Trích Tinh Tiên - Dương Khang lại đổi tư thế khác, trên cung ảo xuất hiện một mũi tên khác, hình dạng khác, uy thế cũng mạnh hơn, khiến người xem ngộp thở, mọi người đều cảm thán thì ra trước giờ Dương công tử đều giấu tài như vậy, còn có người nói hắn là võ công trác tuyệt chính là si nhục, đúng là như thần rồi mà. Nhưng một mũi Trích Tinh Tiên này lại như sừng liên thanh, không chỉ bắn ra một mũi mà bắn ra tới 10 mũi liên tiếp.

Đeo mặt nạ nên người khác không nhìn ra Vô Danh đang có biểu cảm gì trước uy thế của chiêu thức kinh thiên động địa này. Thời thừa lục long- Long chiến vu dã-Song Long Xuất Thủy- Thần long bãi vĩ, liên tục ra 4 chiêu, rồng bay tứ tán rồi hợp lại 1 chỗ đỡ lấy Trích Tinh, uy thế kinh nhân. Mấy vị cao thủ trên đài cao kia không khỏi thờ dài:

- Aizz, đúng là sóng sau xô sóng trước, thiên hạ này sắp trở thành thiên hạ của người trẻ tuổi rồi.

- Haha, Vô Danh huynh, còn muốn đánh sao, ta còn 11 thức nữa chưa thi triển, chiêu sau mạnh hơn chiêu trước. - Hắn nhắc nhở trước, ý muốn đổi phương biết khó mà lui, tránh mất mặt.

- Ta không muốn nhiều lời, ta cũng chưa toàn lực, cứ đánh tiếp, hãy để thắng bại phân định, không dùng lời.

- Hừ, cho mặt mũi còn không muốn. - Hắn thực sự tức giận, khinh thường hắn là người sống dựa vào mồm mép sao?

Cửu Tiên- Phi Vũ Thương Tiên - Tức mình hắn sử dụng ngay chiêu thứ 9, không dây dưa nữa, cung xanh hướng lên trời, thương giờ mọc 2 cái lưỡi liềm 2 bên, trông như phượng thiên họa kích của Lữ Bố vậy, oanh động một cái, mũi tên đã bắn lên trời, chốc lát đã không thấy đâu.

Đại Phật sau lưng Vô Danh cũng động, hàng ngàn chữ thập màu đen xoay vòng vòng xung quanh hắn, đúng lúc đó trên trời bỗng dưng rơi xuống hàng ngàn cây thương tất cả đều rơi trong phạm vi 50m xung quanh Vô Danh, công kích phạm vi rộng như vậy thật không biết né chỗ nào. Tưởng như Vô Danh sẽ cất lực chống đỡ hay tránh né nhưng không ngờ hắn điên cuồng lên, hàng ngàn chữ thập nhỏ tụ hợp thành một bàn tay cực lớn, to hơn cả đại Phật cao 20m sau lưng hắn, hắn vào cả bàn tay kia ngang nhiên không sợ chết lao thẳng về phía Dương Khang:

- Vạn Phật Triều Tông. - Thanh âm như sấm, hét muốn chói tai.

Dương Khang bất ngờ, không ngờ lại có đầu pháp diện cuồng thế này, mặc cho trên người đã dính hơn mấy chục thương chiêu vẫn lao nhanh về phía trước, hắn không sợ mình sau chiêu này sẽ chết hay trọng thương, nhưng mà tự dưng bị thương, ai cũng không muốn, vội thu cung nội lực lại, đập đất lùi về phía sau.

- Đồ điên! Thập Tiên-Phụng Quang Tuyết Ảnh Tiên! - Lần này không xuất hiện hư ảnh cung nữa, mà cây thương trên tay phát ra ánh sáng màu lam chói mắt, nội lực quán chú lên cây thương, ném luôn cây thương về phía Vô Danh, đồng thời theo phản lực ném thương, hắn bay về thẳng về phía sau, cây thương sau khi rời khỏi tay hắn liền phát quang mạnh hơn, nhanh chóng tạo thành hình một con phượng hoàng màu lam, lao thẳng về kẻ địch, cái gọi là tuyệt ảnh chính là không nhìn thấy ảnh đâu, ngay khi con phượng hoàng lam xuất hiện thì nó đã biến mất, còn bàn tay Phật cực to thì nổ tung Vô Danh trúng tiền, à không nói cách khác là trúng thương, một thương đâm ngay vai trái, đâm xuyên qua, cắm hẳn vào tường vô đài, đúng là tuyệt ảnh, tốc độ của thương quá nhanh.

- Xong rồi sao! Vô Danh mà đầu đã chết? - Khán đài một mực xôn xao, Dương công tử thật sự muốn nghịch thiên rồi.

Dương Khang chân chạm đất sau cú phản lực, nhếch mép cười:

- Đã nói rồi, cho mặt mũi còn không muốn. - Nhìn Vô Danh bị găm trên tường, hắn có chút khinh thường.

Vô Danh chưa chết, cũng không phải trọng thương quá, chỉ là bị thương đâm xuyên qua vai trái, đau nhức khó chịu, thờ dài:

- Thật là! Ta lúc nào cũng là người yếu nhất, ta không cam lòng! Quý Di, tới lượt ngươi, ta cho phép ngươi ra, bắt kẻ giả nào, thắng cho ta! Phải thắng! - Nghiến răng, xong nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra, tự nói tự trả lời: - Được thôi! Ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt. - Thật đúng là quý đi.

Lúc cả khán đài tưởng như trận đấu đã kết thúc, Dương Khang định đi tới chỗ vô danh rút thương ra thì Vô Danh động, tay phải nắm lấy cán thương, rút mạnh ra, hắn cũng không rút xuống mà vẫn lơ lửng trên không, hắn ném cây thương trở lại chỗ Dương Khang, tất nhiên là mũi nhọn hướng về phía Dương Khang rồi, nhưng Dương Khang nhẹ nhàng bắt lại. Vô Danh bẻ cổ tay, lắc lắc cái cổ, còi áo choàng ra quăng xuống đất, để lộ vẫn là một thân áo 3 lỗ da thú, lấy trong ngực ra một cái mặt nạ trắng, khác với cái mặt nạ cười đang mang trên mặt là nó chỉ che nửa mặt dưới từ mũi xuống, mà còn cái răng nanh mọc lên, hắn tháo mặt nạ đang đeo quăng xuống đất theo áo choàng, để lộ ra khuôn mặt anh tuấn, tiêu dật, ánh mắt lộ trào phúng..

Cả trường kinh ngạc, nghe giọng biết Vô Danh rất trẻ, không ngờ lại trẻ như vậy, nhưng mà Vô Danh đúng là vô danh nha, không ai trong võ trường này biết hắn là ai cả, chỉ có một số người ở Thiếu niên anh hùng hội lúc này thấy hắn ở cạnh Tuyết gia nhị tiểu thư thôi, còn Tuyết gia nhị tiểu thư thì kinh ngạc thốt:

- Đại ca! Không giống, không giống, nhưng thật giống. - tay chỉ Vô Danh.

- Đại ca? là tên lúc này muội nhờ hắn giúp à! Không ngờ tên này cũng thật cao thượng nha, trước mặt giả yếu đuối, từ chối sau đó lên lên đi làm, không biết là có ý đồ gì đây! - Tuyết Tiên Trang mỉm cười nói vu vơ.

- Hắn là đại ca, cũng không phải đại ca. Không ngờ muội cũng rất tinh mắt, lúc này đeo mặt nạ chiến đúng là đại ca, nhưng từ lúc tháo mặt nạ ra lại không phải nữa rồi.

Hai người ngơ mặt khó hiểu, tại sao tháo mặt nạ ra lại không phải.

- Cô biết Multi Personality Disorder(ai không bik thì cứ rồi google). - Lam Vũ nói bằng tiếng việt, mặc dù tính cách có phần hơi trẻ trâu, nhưng mà đúng là tư duy của anh rất nhanh nhạy, nó không trở về như ngày xưa đâu.

- Hà? Hắn bị bệnh đó à? - Cô nói bằng ngôn ngữ Võ Lâm cảnh.

- Có lẽ vậy, nhưng mà không phải do hoàn cảnh hay biến cố sinh ra mà cố ý cưỡng ép sinh ra, có thể do võ công mà huynh ấy luyện. - Lam Vũ nhanh chóng nhìn ra, cái này cũng không khó đoán, bởi vì nếu tự nhiên sinh ra sẽ khó kiểm soát, bất ngờ mà đổi nhân cách là điều thường thấy mà cái này Lam Vũ chưa thấy bao giờ, theo anh thì Quỳnh Vô Ưu theo một góc độ nào đó khá giống anh, nhưng mà anh lại không giống anh ta, nói khá khó hiểu nhưng mà 4 con người của anh đều tồn tại độc lập với nhau, đều có tư duy riêng, có thể gặp gỡ, nói chuyện, đánh lộn, không như người khác, đó là bị bệnh tâm thần phân liệt mà ra, không bao giờ gặp được nhau, cũng chẳng có ký ức của nhau, cái này hại nhiều hơn là lợi, bởi vậy mới gọi là bệnh. Không phải anh coi thường thiên hạ, đó là anh tin tưởng mình à không, hư không chủ một cách tuyệt đối, những thứ hắn để lại, có trong 52 trang của Hắc Âm Tinh Thần tuyệt đối là trời đất khó tìm, đâu thể tùy tiện một người phạm có thể so sánh, anh hoàn toàn khẳng định Quỳnh Vô Ưu mạnh thì mạnh trong võ lâm này thôi, nhưng mà tuyệt đối là người phạm, còn tên Dương Khang kia hình như không phải..

- Ủm! - Tuyết Trang không hỏi nữa, cô biết mấy cái sau có hỏi cũng không biết thêm được gì, mà cũng không liên quan tới mình, đợi tí đấu xong, tên trên đài kia là đại ca của 2 người bên cạnh mình, muốn hỏi gì mà không được, Tuyết Tiên Nhan thì vẫn bộ dạng ngơ ngác, nào hiểu gì.

Vô Danh đứng trên không, đeo cái mặt nạ có răng nanh, che miệng lại, hét lớn:

- Diêm Vương Thiếp! Sinh Tử Oán Hồn Triều Tịch. - Ngay lập tức sau lưng anh xuất hiện một tấm thiếp lớn ghi chữ “Tử”, tấm thiếp mở ra, vô số hắc khí từ quyển sách xuyên qua cơ thể anh tỏa ra khắp bốn phương, ngày càng trải rộng. Dương Khang làm thử động tác, dùng Nhất Tiên Xuyên Dương bắn vào trong đám oán hồn bằng nội lực. Quái lạ là chiêu của Dương Khang hoàn toàn xuyên qua, không chút ảnh hưởng nào cả. Đến khi hắc khí bao phủ cả võ đài, Dương Khang mới nhắm mắt:

- Là kịch độc! - Hắn vội lấy trong áo ra một viên tròn tròn, có lẽ là đan dược mà Vô Vi chân nhân cấp cho, nhai vào, bởi vì hắn cảm giác da thịt quần áo đang bị ăn mòn dần.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Kimura Lên Sân.

Dương Khang thêm hậm hực trong lòng, hừ, kết thúc cho rồi, ta không muốn chơi với hắn nữa. Hắn cảm thương xuống đất, cả người khí thế thay đổi, xung quanh hắn không còn chút nội lực nào nữa mà thay vào đó là một ánh sáng màu lam khá huyền ảo, tuy có phần mỏng manh, nhưng nó nhanh chóng xua tan hết hắc khí đi, đó là linh lực, đây là một loại sức mạnh bậc cao, nói cách khác là khác biệt hoàn toàn về chất so với nội lực, cao cấp hơn nhiều, bởi vậy dù nó có ít hơn so với nội lực thì cũng dễ dàng thắng, ngoài ra thì nó còn có thể thiên biến vạn hóa, không khổ cực tập luyện tự hình như nội lực, một khi tự lực hình gì thì mãi sử dụng hình nội lực ấy để tấn công. Vô Danh là vì một quyền tuyệt thế kỳ công mà một cô gái đưa cho anh ta mới có thể sử dụng nhiều loại hình như rồng hay phật vậy.

- Đó là gì vậy, trông thật huyền ảo? Không giống nội lực. - Tuyết Trang rất hứng thú với võ học, bởi vậy nên tâm cô cũng rất cao.

- Linh lực, có thể hiểu là một dạng nội lực cao cấp, phi thiên độn địa, luyện đến cuối cùng trường sinh bất lão, tỷ tỷ năm tuổi thọ, vung tay là hủy diệt cả một mảnh ngân hà, thấu hiểu pháp tắc thiên địa, điều khiển trời đất, bọn họ gọi là tu linh giả. Hehe, bọn họ trong mắt cô là thần tiên đó. - Lam Vũ Anh theo ký ức của tên áo đen mô tả lại một chút, có cơ hội lên mặt với cô nàng, Lam Vũ không từ chối, ganh đua con gái rất vui, đặc biệt là bạn của mình, không lo người ta sẽ hiểu lầm mà tránh xa, nhưng với người mình thích thì không nên ganh đua, chọc ghẹo thì được, anh nói chuyện với cô này giờ đều dùng tiếng việt, có lẽ lâu rồi anh chưa dùng ngôn ngữ này, có chút nhớ chẳng.

- Thật sự có thần tiên tồn tại? Giống như trong phim sao?

- Hơn cả trong phim, tôi sẽ không lừa gạt cô đâu, hehe! Nhìn cho kỹ đi, tên Dương Khang kia chỉ mới tới Chân Linh cảnh sơ kỳ, không có quá nhiều cái gì ghê gớm để thể hiện, nhưng mà cũng ấn tượng hơn võ công của võ lâm này nhiều. - Búng tay trước mặt cô.

- Đang kể chuyện cổ tích sao? Tôi dễ dàng tin tưởng thì chắc tôi vào trại lâu rồi. - Cô có chút mơ hồ rồi, tên này đang kể chuyện cổ tích sao? Nếu là người thuần túy nơi này có lẽ còn tin một chút, còn cô từng sống ở Trái Đất, cô còn cho Lam Vũ mê tin dị đoan, tin được thì xác định gọi điện cho trại tâm thần được rồi.

- Thèm lừa gạt cô, không tin thì thôi! Chờ coi rồi biết, tí nữa có gì nếu tôi lên đài, chắc sẽ có chuyện hay.

- Vậy...anh là thần tiên à? - Nhớ tới Lam Vũ nói anh không phải người, cô liên nghi hoặc.

- Không phải! Tôi không giống bọn họ!

- Thế mà tưởng anh ghê gớm lắm, đền bù cho tôi thế nào?

- Chưa nói hết! Chỉ sợ cô nghe rõ liền sợ tôi thôi, không dám lại gần tôi, tôi cũng không còn cơ hội đền bù. - Đúng là anh rất sợ, người ta thấy cho mình là yêu quái, sẽ tránh xa hoặc sợ sự máu lạnh của mình, tại mới vừa rồi anh giết 2 người hộ vệ của một tên công tử bột trong hội thiếu niên, anh không hề có cảm xúc gì cả, không hề buồn nôn hay cảm thấy hoảng sợ, tim đập cũng không nhanh như trong mấy cuốn tiểu thuyết tiên hiệp, nhân vật chính lần đầu giết người sẽ có phản ứng rất thái quá, nôn mửa, ghê sợ .v.v. Tuy rằng sau này họ đều giết người như ngóe, nhưng đều là người ta chọc họ, dần rồi cũng quen, không nói làm gì. Anh ngay từ đầu đã thấy nghiêm nhiên, đủ thấy...đáng sợ, anh nghĩ lại nếu là mình trước kia, anh nhất định sẽ sợ mình bây giờ, rất sợ, sợ rất nhiều, thấy là tránh rồi chứ đừng nói là lại gần.

- Nói nghe xem, sao tôi phải sợ anh! Anh dám ăn hiếp một cô gái yếu đuối như tôi sao, hihi. - Còn bày đặt, lắc tay Lam Vũ, cười đáng yêu nữa chứ.

Tuyết Tiên Nhan lại bực mình, cô không nhịn nữa:

- Tỷ tỷ, nhị ca! Hai người...hai người thật đáng ghét, nói cái gì đó muội nghe không hiểu chút nào. Ưc hiếp muội, huhu. - Nhéo Lam Vũ một cái ngay hông.

Lam Vũ giả vờ đau:

- Á! Sao muội nhéo ta, không phải ta cố ý, nhưng đúng là có nói ra muội cũng không hiểu, nói làm gì. Mà sao lại nhéo ta, sao không nhéo tỷ tỷ của muội kia.

Cô bé giận rồi, dỗi rồi, quay mặt đi chỗ khác, không để ý Lam Vũ nữa. Lam Vũ lắc đầu, mặc kệ em, cũng không xảy ra chuyện gì là được rồi, muốn giận anh cho giận:

- Cô chơi trò gì thế! Đừng có tỏ ra yếu đuối, đáng yêu, dễ thương như vậy có được không? Tôi nhìn không quen, tôi quen nhìn thấy cô mạnh mẽ, tự tin và đầy xảo trá rồi. - Nếu là Mỹ Hương, anh nhất định sẽ bị dụ cho lạc hồn luôn rồi, tiếc cô nhỏ này không phải, anh còn chưa có ý định bắt cả hai tay đâu đấy!

- Hi hi! Tôi vốn yếu đuối như vậy, chẳng qua anh không biết thôi! Ủa? Nhưng mà tôi gặp anh chỉ vài lần vào nửa đêm, cũng không có đi đâu lâu, sao anh biết tôi tự tin, mạnh mẽ, lại còn xảo trá nữa? Tin tức là cái ở đâu ra vậy? À mà anh là thứ gì vậy? Tôi cũng cảm nhận được anh không hề có nội lực. - Cô rất khéo, lẩn quẩn vài vòng rồi làm như vô tình dẫn tới vấn đề chính cô muốn biết.

- Tôi là yêu quái! Biết không? Sợ chưa? - Biết ý cô đang dẫn mình để lấy được thông tin mong muốn, anh không ngại mà trả lời luôn, nếu coi là bạn thì mấy cái này đâu làm gì, dù sao trước sau gì cũng đối mặt, coi như là thành ý để theo đuổi tình bạn.

- Yêu quái? Haha, anh lừa ai. Yêu quái..yêu quái...ơ.. - Chợt cô nhớ tới năm xưa anh vì cô giết tới hàng trăm tên giang hồ đao búa, mặc dù lúc đó cô cũng chẳng sợ bọn chúng, một mình cô cũng dư giết hết bọn chúng, nhưng mà cô còn tính cho tên Thanh kia một cơ hội nên cô liên tục nói hấn sẽ hối hận, nên thả cô ra, ngay lúc cô định trở mặt thì Lam Vũ lại đập phòng lao vào, cô mới tiếc kiếm được một ít mồ hôi. Mặc dù người trong giang hồ thì cũng không ngại giết từng đó người, chính cô cũng không ngại, sau đó cô mới lóe ra một tia sáng.

- Vậy tại sao lần mà anh...cái lần..anh..- Nói tới đây nghiêng răng, hận ra mặt - anh hút hết nội lực của tôi, sao anh bảo anh không biết Võ Lâm cảnh là nơi nào, anh có phải muốn trêu tôi không? - Giận đỏ mặt, không phải là ngại.

- Không hề, lúc đó tôi cũng chưa từng đi qua nơi này! Tôi đã ở nơi này 17 năm rồi, chưa hề tới trái đất, tôi cũng rời trái đất mấy ngàn năm rồi. - Nói tới đây thì có chút nhớ ngày xưa, nhớ ba má một ít, anh em một ít, bạn bè một ít.

Cô nàng mặc dù thông minh cũng hoàn toàn đứng hình, hấn đang nói nhắm gì thế...

- Nói ra cô cũng không hiểu, sau này hấn nói, tôi là thời không hỗn loạn đem về mười mấy năm trước, cô nhớ tôi đã gặp cô ở trên đường 7 năm trước không? Cô rất dói, tôi đã cho cô hết đồ ăn của mình.

- Hả? Anh..anh là tiểu cô nương năm đó, hahaha. Thật không ngờ, không ngờ, anh lại có thể xinh đẹp như vậy, xinh đẹp đến mức tôi phải ghen tỵ, anh biết không, lúc đó tôi rất ghen tỵ đó, thật không hiểu ba mẹ cô nhóc đó nuôi cô ấy thế nào mà có thể xinh đẹp như vậy. - Cười ha ha, muốn lụy, nắm lấy tay Lam Vũ cho khỏi té, con người cô cũng thật lạ, có ai hận người ta mà như cô đâu, có thể thân thiết ở gần người ta như vậy.

Bóp Lam Vũ lấy tay đập vào mặt mình, thất bại của tạo hóa nha, tôi cũng đâu có muốn đâu. Đã qua rồi còn nhắc lại làm gì, nhớ lại thời đó còn có thắng to tình với mình, Lam Vũ muốn tìm cái hồ trốn cho rồi, bách nhục...

===== Cùng lúc Lam Vũ và Tuyết Tiên Trang trò chuyện, trận chiến đang diễn ra tuy đơn giản nhưng không kém phần căng thẳng =====

Vô Danh...à không, giờ phải gọi là Quỳnh Vô Ưu, một Quỳnh Vô Ưu khác, anh ta như sương mờ, khá bất ngờ, không ngờ tuyệt chiêu của mình mà sớm bị phá như vậy, chẳng lẽ luồng nội lực màu lam kia của đối phương còn tinh khiết hơn mình? Nhưng mà suy nghĩ nhiều bây giờ có ích gì, dồn toàn lực, một chiêu phân định thôi! Giờ chỉ có còn đủ nội lực để làm thức đó một lần rồi sẽ cạn kiệt, thứ này không phải bây giờ anh có thể sử dụng được nhưng mà ráng thì vẫn có thể, bởi vì anh thấy cái hào quang “nội lực” của đối phương thì lại thấy thiếu tự tin. Mặc dù cuốn bí kíp võ công của anh còn chưa tu luyện được một nửa, cũng đã đứng trên đỉnh võ lâm, cao cấp hơn Huyền Băng Mật Tích của Băng lão quá nhiều, nhưng vẫn thấy thiếu tự tin trước người này, đây là hoàn toàn chênh lệch về cấp nha. Liệu mạng, đã hứa với tên đó là sẽ thắng rồi, Diêm Vương Đoạt Hồn Thủ.

Dương Khang chờ xem đối phương thấy mình như vậy sẽ phản ứng gì, hắn ta từ đầu đã nắm chắc thắng lợi nên không vội, vốn muốn kết thúc nhanh, nhưng sau khi sử dụng linh lực mà sư phụ 2 năm trước dạy cho mình, thấy trong mắt đối thủ có chút bất đắc dĩ, hắn liền muốn dừng lại coi đối phương sẽ tuyệt vọng thế nào, con người hắn có đôi lúc tàn nhẫn như thế. Vô Ưu bay lên cao, cười cười một chút, cũng không có ý gì vui, tay trái điểm vài huyệt trên cánh tay phải, gân tay phải nổi lên như mạng nhện, từng đường tơ đỏ tím ẩn hiện, nhìn rất ghê, anh ta đang kích hoạt tiềm năng của tay phải để nội lực toàn thân có thể chuyển hết lên nó, đủ điều kiện thi triển Diêm Vương Đoạt Hồn Thủ, tay hóa đao, cánh tay bốc đầy khói đen lao nhanh xuống dưới, dọc đường theo đã hút hết hắc khí đang lan tỏa trên võ đài về phía bàn tay mình, không có có ảo ảnh, không có thanh thế gì cả, chỉ có tốc độ và cánh tay ngày càng đen.

Dương Khang nhếch mép, xung quanh linh lực tạo thành một vòng bảo hộ hình tròn, trông từ xa rất đẹp mắt, tính ra hắn chỉ là Chân Linh cảnh, nhưng mà chỉ mới tu được 2 năm, được Vô Vi chân nhân cho là tuyệt thế thiên tài, vòng hộ trảo này là một linh kỹ cấp bậc không thấp chút nào, rất cứng rắn, lại có công hiệu phân dâm, nhưng để cho chắc hắn tay hắn vẫn tạo ra một quả cầu cầm trên tay (ai khó tưởng tượng thì cứ tưởng tượng giống rasengan là được!)! Tùy ý để Quỳnh Vô Ưu lao tới, nhưng sau một phần mười giây hắn thấy Vô Ưu dùng tay phải đâm xuyên vòng bảo vệ hắn mới giật mình quăng quả cầu về phía Vô Ưu tay nhắc thương ra, con người cơ rút, kẻ này nguy hiểm, sẽ không ngại, do quá nhanh nên không kịp phản ứng tay Vô Ưu đã bóp nát quả cầu năng lượng đầy một chương vào ngực Dương Khang, sau đó lại nắm chặt lại, Dương Khang bay về phía sau, hắn cũng phản ứng đủ nhanh một con giao long màu xanh trong tay hắn bay ra găm vào ngực Vô Ưu, dư lực kéo theo Vô Ưu đang kiệt sức bay theo. Toàn trường kinh ngạc, lưỡng bại câu thương sao (cả 2 đều bị thương, đều thua, tôi hiểu thế)!

Dương Khang cảm thấy ngực đau như cắt, còn có 5 dấu tay cào vào bụng hắn, máu chảy tuy không đầm đìa nhưng cũng đau, còn có chất độc đã xuyên vào cơ thể, ăn mòn nội tạng và các cơ quan bên trong. Nếu là người bình thường đã sớm chết rồi, nhưng mà hắn là tu linh giả, các cơ quan có linh lực bảo hộ, ăn mòn chậm hơn nhiều, lại nói hắn là tu linh giả, có đan dược giải độc, sẽ không ngại, tính ra hắn bị thương không nặng, chính thức nặng mới là Vô Ưu, một cánh tay phải bị phế, trúng thương mạng theo linh lực đâm xuyên người, đúng là trận này đủ liều mạng.

Dưới đài, vô số người gào thét lên, ai cũng phấn khích, chỉ có Tuyết Tiên Nhan là đau lòng hét lên:

- Đại ca!! Mau cứu đại ca!! - Nàng không ngại gì mà chạy thẳng lên đài, tiếng hét của nàng đã cắt đôi cuộc trò chuyện của Lam Vũ và Tuyết Trang.

Lam Vũ thấy đại ca mình bị trúng chiêu, sống chết không rõ, lập tức nóng lòng, trách mình sao nãy giờ chỉ lo nói chuyện với gái! Anh dùng “Cổng không gian” mở ra sau lưng Vô Ưu, cây thương của Dương Khang còn dư lực kéo luôn Vô Ưu vào “Cổng Không Gian”, anh mở một cổng khác ở khác đó 50km, cho an toàn, sau đó anh cũng nhanh chóng tiến vào cổng không gian, biến mất giữa dòng người. Ngay giây phút hư không có chút động, Kimura lập tức chú ý tới anh, đó là phản ứng tự nhiên thôi, 2 cao thủ Địa Linh trên đài cũng rất miễn cưỡng, tuy rằng không biết là gì nhưng cũng lập tức chú ý, chỉ là chưa kịp nhìn thôi.

Hai người bọn họ làm gì biết tí nào về không gian, nên tuy thấy có cái gì đó chán độ mà lại không biết giải thích thế nào, cũng không biết từ đâu. Mặc dù ở thế giới của 2 bọn họ, có rất nhiều pháp tắc, cũng được tiên nhân tìm hiểu nhưng thời gian và không gian đại tiên thì chưa bao giờ xuất hiện qua, mà thời gian thì càng hiếm xuất hiện, hầu như tuyệt tích, chỉ có ở phía tây Kim tiền lục có một môn phái hùng mạnh là Hư Không Môn, tuy nói hùng mạnh nhưng chỉ đối với bọn họ thôi, không có tiên nhân chống đỡ, một mạch lại đơn độc, không hỗ trợ hay giúp đỡ được với các mạch pháp tắc khác, nên thế lực mạnh tại địa phương thôi, ra khỏi địa phương thì cũng không mấy mạnh mẽ nữa.

Kimura không có hứng thú đi tìm hiểu, hắn bây giờ chuẩn bị lên đài rồi, cuối cùng hắn cũng gặp được cố nhân, tí chơi xong, lấy nửa quyền còn lại, rồi mới rời bỏ giới này, qua thế giới cao cấp hơn, tung hoành ngang dọc, thế giới càng mạnh, mới càng xứng với hắn. Người nơi đây yếu xiu, lại còn sợ hãi thần tiên gì đó, thờ cúng các loại, bỏ đi, hắn mới không thèm làm vua nơi này, khác gì sơn tặc nhỏ chiếm núi xưng vương, có gì hay! Nhưng mà có một cô gái để hắn cảm thấy thú vị, không ngại mà chiếm hữu!

===== Cách đó 50km =====

Lam Vũ cùng Quỳnh Vô Ưu đáp xuống một chỗ, Lam Vũ lo lắng hỏi:

- Đại ca, huynh có sao không?

Quỳnh Vô Ưu đưa đôi mắt vô lực nhìn Lam Vũ:

- Nhị...nhị đệ! Là...là đệ sao? Khụ khụ.. - Phun ra một ngụm máu, khó khăn nói từng chữ, cả người đang bị linh lực tàn phá dần.

- Đừng nói, đợi một chút, ta xử lý linh lực trong cơ thể huynh đã. - Lam Vũ đặt tay lên vết thương của đại ca, tinh thần lực hắc ám vốn đã có thuộc tính cắn nuốt, hấp thu, nay chủ nhân của nó còn cố ý, tất nhiên rất dễ dàng hút hết linh lực ra, tuy nhiên Dương Khang mới chân linh, linh lực trong đó chẳng

nhét kê răng cho Lam Vũ, không tăng được cái gì cả.

Xử lý xong anh linh lực, anh theo thói quen khi xưa truyền mộc khí vào để chữa thương cho người khác, nhưng mộc khí đã tiêu tán hết khi anh bị lực lượng thời gian tiêu trừ hết rồi, chỉ còn truyền tinh thần lực hắc ám vào. Truyền 5 phút mà thương thể vẫn không có chuyển biến gì cả, ngay cả một giọt máu cũng không đông, wtf, mà vết thương còn có vẻ nghiêm trọng hơn nữa, sinh cơ lại tàn còn nhanh hơn linh lực. Cuối cùng anh cùng đánh buông tay, lấy hết tinh thần lực ra, trong lòng có chút nôn nóng, nhưng biết làm sao, hình như tinh thần lực hắc ám chỉ có công năng phá hoại, hủy diệt, cắn nuốt, chẳng hề có tí trị liệu nào, giờ anh thật chẳng biết làm gì, nhớ tới quyền công pháp mình luyện màu đen xì, bóng tối, đúng là chẳng có gì tốt đẹp cả, có lẽ là vì mình là người luyện nên nó mới có thể trị liệu cho mình....

===== Ô vô đài =====

Đan dược của tu linh giới, tất nhiên kịch độc của phạm nhân cũng dễ dàng hóa giải, rết một cái thương thể gì đó cũng khỏi hết. Ăn xong rồi hần mới hòa hoãn lại, thở ra một hơi, không ngờ nơi này còn có thể loại cao thủ như vậy, tuy không để vào mắt nhưng cũng không tệ. Hần mỉm cười ôm thương tiến lên phía trước:

- Dương Khang may mắn thắng Vô Danh huynh một chiêu, không biết còn vị huynh đài nào lên ứng chiến. - Hần ngoảnh quanh khán đài, nhìn thấy Tuyết Tiên Trang đang đứng đó nhìn, hần mỉm cười gật đầu một cái.

Tuyết Tiên Trang thấy hần cười gật đầu với mình, cảm giác trong lòng đắng ngắt như vừa mới ăn một con ruồi, cúi đầu xuống rồi nhắm mắt, yyy. Tên này nhìn cũng được, võ công cũng cao cường, nhưng mà sao cô thấy khó chịu, không muốn tiếp nhận ánh mắt của hần tí nào. Ánh mắt nghiêng nhiên coi cô là người của hần... Bực mình cô thốt lên:

- Cừu, ngươi lên sân đi, không phải nói hay lắm sao, đánh hần đi! - Quay qua mới thấy bên cạnh mình chỉ có muối muối, muối muối vẫn còn bị trảng cảnh trên đài chính phục, đánh nhau như thế mới là đánh chứ, nhìn thật đã mắt.

Tức giận dậm chân 2 cái:

- Thấy hần lợi hại liền trốn đi phải không. Đồ chết nhất, vô dụng, ba hoa, ta nhất định không tha cho ngươi. - Nàng ghét nhất là mấy tên mồm to khoác lác.

Thấy toàn khán đài không có ai dám lên, Dương Khang đắc ý, nhưng mà giữa chốn đông người, theo thói quen được dạy từ nhỏ, hần vẫn tỏ ra phong độ, đứng im mỉm cười quan sát, trong lòng cười hahaha rất vui, các ngươi mãi mãi chỉ là phạm nhân, là con kiến thôi....

Tam bá trên đài (trừ Cuồng Dao Lý Chính Tắc ôm con bỏ đi và cha của Dương Khang) ai nấy đều kinh sợ không thôi, từ khi nào có một người trẻ tuổi bá đạo như vậy, lúc này còn tưởng hần xấp xỉ bọn họ, có thể còn kém một chút, không ngờ lại mạnh hơn bọn họ nhiều vậy. Trước kia Lam Vũ chỉ thuận túy đánh bừa, không có thủ đoạn gì, cũng không có biến ảo, nên mới đánh ngang tay với Tuyết bá, nếu lúc đó có không gian thuật, thiết nghĩ chỉ cần ảo hóa ra một thanh kiếm ném vào công hư không trước mặt mình, tạo công ra sau lưng đối phương thì chết sớm rồi còn gì, chưa kể nay tinh thần lực mới up level, thuận tay bóp cũng chết người nữa....

Kimura thấy Tuyết Tiên Trang tức giận dậm chân mắng bên kia, hần nhún chân chạy sang, đưa tay lên:

- Xin chào đại tiểu thư! Chúng ta đã gặp lại! Có điều gì khiến cô không vui sao?

- A! Hòa đại ca, huynh cũng ở đây sao! - Cô bé Tuyết Tiên Nhan này là người hám chuyện mới lạ, rất thích nghe những câu truyện “cổ tích” ly kỳ của Kimura.

- Ta đang bực mình, mấy tên này, một tên ta cũng không thích, không có tí phong độ, nếu đã mạnh như vậy còn mồm dài thể hiện này nọ, sợ người ta không biết hần mạnh, sợ người ta không biết hần tuổi trẻ tài cao! Ta không thấy hần oai phong chỗ nào, còn liếc ta, ta chỉ thấy hần ý mạnh hiếp yếu thôi, có gì hay! - Quả thật nàng không thích Dương Khang chút nào, ngày xưa hần thua thảm trong tay nàng nàng đã “tuyệt cửa” với hần rồi, giờ mạnh thì mạnh thật, nhưng mà nàng cực kỳ ghét thể loại người cao ngạo, không để người khác vào mắt này, nàng rất thông minh, nhìn hần một cái là thấu gần hết, nàng quen quá mà, ở thể kỷ hiện đại thì không hiếm ngoài mặt tỏ ra quân tử, trong tâm thì ngược lại. Nhưng thể loại để mắt cao hơn đầu này thì đúng là hiếm!

Kimura cao gần 2m, hần anh tuấn, người không quá vạm vỡ nhưng body đúng chuẩn là rất đẹp, không nhìn giống thư sinh mềm yếu như Lam Vũ, nhìn kiểu gì cũng thấy hần là một người con trai mạnh mẽ, là một chỗ dựa vững chắc cho phái yếu. Hần nghe nàng nói vậy, biết là nàng đang kiếm tay đầm giúp nàng xử lý tên trên đài kia, mặc dù nàng không hy vọng những người ở đây có thể nhưng mà biết đâu bất ngờ, đúng không? Kimura nhảy ra trước mặt nàng, làm mặt cười bí hiểm, cứ như là một thằng bạn lâu năm, người khác không thấy hần thất lễ chỗ nào:

- Vậy tiểu thư thích người như thế nào?

Tuyết Tiên Trang nhướn mày, nhìn kỹ Kimura từ trên xuống dưới, trong lòng nàng nở hoa, hời, một con cá cắn câu, tuy rằng mượn lực người khác, khiến nàng khó chịu không ít, nhưng ai bảo nàng bị tên khốn kiếp nào đó làm thành phế nhân không chút nội lực chứ, giờ đầu thể tự mình ra tay được:

- Ta...ta thích nam nhân mạnh mẽ, đỉnh thiên lập địa, ngạo nhưng không kiêu, làm người chỉ cần thật tâm...đối với ta thôi, không cần với người khác và là một người tự lập, ta ghét dựa dẫm - Nàng giả vờ đỏ mặt, cắn môi dưới, tuy nhiên lời lại là thật, nàng ghét dựa dẫm người khác, nàng bây giờ phải cho mình lý do, mình là con gái, mình có quyền đó đi.

Kimura cũng biết suy nghĩ của nàng, rất phối hợp. Hần vỗ ngực, bộ dáng đáng tin:

- Vậy được! Vì nàng, ta sẽ lên đài đập tên kia một trận, thế nào?

- Hấn mạnh như vậy...chỉ sợ ngươi bị thương! - Làm bộ do dự, suy nghĩ cho hấn, phải công nhận nàng thật giỏi nhiếp nhân tâm! Tiếc là xung quanh nàng toàn quái vật, nàng chẳng thể nào lợi dụng ưu thế của mình.

- Nàng yên tâm, thế gian này còn chưa có người nào có thể làm ta sợ hãi mà chùn bước, hahaha. - Hào sảng, chính trực, tự tin, mạnh mẽ...là đây!

Tuyết Tiên Nhan ở một bên như người lạ, nàng hiện tại...rất tuổi thân. Đại tỷ của mình sao thế, lúc nào cũng nói chuyện không đề chỗ nào cho nàng chen vào được, với nhị ca cũng thế, với Hòa đại ca cũng thế, không hiểu gì hết(ngây thơ quá, không hiểu chuyện tình cảm)!

Đúng lúc đó Lam Vũ lại...tự dung xuất hiện, ôm theo Quỳnh Vô Ưu trọng thương gần chết còn bị anh “thiếu kiến thức” cho hắc ám lực xâm nhập, sida luôn, lở còn thêm ghê! Anh mang theo...ây này mà trở lại, với hi vọng có người biết y học, chữa trị cứu vớt lỗi lầm của mình, anh đúng là không biết làm sao cả!

- Nhị ca, đại ca sao vậy? - Chỉ có Tuyết Tiên Nhan đang bức bối tìm đá dưới chân mà sút mới thấy Lam Vũ xuất hiện, thấy luôn Quỳnh Vô Ưu, nàng lo lắng cho đại ca chạy tới hỏi. Kimura đương nhiên cảm thấy được không gian lực xuất hiện bên cạnh mình, nhưng đang bận...

- Mau mau mời thần y, mau cứu đại ca đi! Ta có lỗi với huynh ấy, mau đi tìm đi! - Mặc dù tâm tình rất tệ, nhưng biểu cảm của anh vẫn rất bình thản, giờ anh không biết làm sao để biểu cảm được cảm xúc của mình, rất khó chịu trong lòng.

Thấy người đại ca đầy máu, nàng cũng không nói nhiều nữa, vội chạy đi mất. Lam Vũ quay qua, thấy Kimura đang đứng với Tuyết Trang thì tệ lại thêm tệ, sao cô nàng lại dây dưa với thằng này... Kimura mở lời trước:

- Bạch đại ca, lâu quá không gặp, huynh vẫn khỏe chứ? - Lại còn thân thiện nữa chứ.

- Ta vốn không quen ngươi, đã nói bao nhiêu lần rồi. Ta đúng là biết ngươi, nhưng...thôi được rồi, Dung đệ, ngươi tránh xa cô nương này ra cho ta, nàng không phải trò chơi giữa ta và ngươi. - Thấy hấn Lam Vũ thấy được cảm giác không ưa đến tận linh hồn, mặc dù anh và hấn có quen nhau đâu, nhưng mà anh cũng cảm thấy khát vọng từ trong linh hồn của mình, chắc có lẽ là khát vọng hợp nhất của quyền sách màu đen, vậy chắc chắn hấn cũng có, 2 người có tránh cũng không được, mình không muốn, hấn cũng muốn nửa quyền của mình thôi! Thêm vào nữa là khi xưa ở Nhật Bản, Kimura và tên Hư Không chủ kia đấu đá nhau, đã cuốn theo một cô gái, cô gái kia cả 2 đều thích, nhưng Hư Không chủ lại yêu, tất nhiên là trước khi thức tỉnh ký ức, rồi trong cuộc chiến tàn khốc của 2 người, cô gái đó chết trong cái âm mưu cuối cùng của Kimura, chết theo Hư Không chủ, bởi vậy anh mới không muốn Tuyết Trang cuốn vào vòng xoáy định mệnh của 2 bọn họ.

- Cứu, ngươi nói cái gì thế! Ta và ngươi không có gì, sao ngươi có thể nói hấn tránh xa ta. - Tiên Trang tức giận, tên này đánh dấu chủ quyền với nàng sao?

- Cô im đi! - Anh không nhắc cô tránh xa Kimura, vì điều đó là vô ích, nếu hấn muốn, cô trốn đi đâu được, và lại có khi cô trốn anh luôn thì có.

- Vậy ngươi buông đi! - Hấn nói rất rõ ràng, chết đi, để lại nửa quyền sách, ta không đụng tới cô ta nữa.

- Ngu sao! Ngươi buông đi, ta sẽ không nhường! - Ai ngu mà tự dung chết lăng nhách vậy, cùng lắm thì đấu tranh, chỉ có giết đối phương mới lấy được sách.

Vì 2 người có điều cổ kị, không nói ra quyền sách, làm Tuyết Tiên Trang ở bên cạnh hiểu lầm, nàng thông minh, nhưng cũng vì thông minh mới càng hiểu lầm...2 người tranh nàng.

- Hai người các ngươi thôi đi! Có ngon lên đập tên Dương Khang đi, đứng đây nói có tác dụng gì.

Hai người cũng không rảnh mà để ý tới ẩn ý trong lời của cô nàng, ý là 2 người tranh nhau đập thẳng trên đài phân thắng bại hả? Đề lác đầu, làm eo gì dễ vậy, thằng đó thì có gì kích thích, và lại mạng sống, ai lại đánh cuộc theo gan đua thế này, mặc dù giờ Kimura mạnh hơn nhiều nhưng hấn không muốn bây giờ ra tay, hấn đợi, đợi đối thủ đủ sức uy hiếp, đánh như thế mới sáng khoái, coi như là một phần thưởng cho bản thân.

- Sau này ngươi cố gắng lên, hãy tỉnh! Ta không muốn cuộc chơi trở nên nhàm chán, không được từ bỏ quá sớm đâu đó. - Coi như đối phương đã nhận người rồi, hấn không lầy nữa chuẩn bị đạt mục đích trước mắt đã, nếu cô gái này còn dây dưa không rõ với đối thủ, càng kích thích.

Hấn định leo lên đài, thấy Quỳnh Vô Ưu đang nằm bất tỉnh dưới dựa vào tường, hấn cười cười:

- Đề ta giúp ngươi trị liệu nhé! Đại ca của ngươi...cũng là đại ca của ta mà, haha! - Vung tay ra, một luồng ánh sáng màu xanh lục chiếu thẳng vào Vô Ưu, dưới kinh ngạc của Tuyết Tiên Trang, vết thương lành lại với tốc độ mắt thường, chỉ vài giây đã lành hẳn vết thương, một tầng quang lưu màu xanh lá chạy khắp người Vô Ưu, nội thương cũng khôi phục hết luôn, cả vết máu cũng bốc hơi, chỉ để lại bộ quần áo rách.

Cười nhẹ, đi bộ từ từ lên đài, Tuyết Trang vẫn chưa tỉnh “ngủ”, nàng không tin vào mắt mình nữa, cái gì đang xảy ra vậy? Nàng đang mơ ngủ đúng không? Có lẽ vậy, mơ rồi. Nhéo má mình mấy cái, cảm thấy đau, mà vẫn chưa tỉnh...

- Haha, nhìn cô kia, đừng có hoảng hốt vậy chứ, đã nói là có thần tiên mà không tin, hấn là yêu quái đấy, biết sợ thì cẩn thận chút! - Đại ca không sao, Lam Vũ cũng nhẹ nhõm, cười lại được rồi.

- Hừ, vui lắm sao! Tránh qua một bên, ta muốn xem hán là thần thánh phương nào, đánh tên Dương Khang thế nào..

Lam Vũ thờ dài:

- Xin lỗi cô....

- Vì cái gì? Nếu chuyện kia thì đừng nói nữa, xin lỗi vô ích, ta không tha thứ đâu, trừ khi nghi cho ta cái năng lực giống như Hòa tử. - Nàng vẫn nhìn Kimura đi từ từ lên đài.

- Hán lên đài rồi, tên Dương Khang kia chắc chắn thua, ta cũng không có cơ hội để trả nợ, thôi để dịp sau vậy... - Rồi lại chăm chú nhìn lên đài, phải quan sát hán đấu thật kỹ, mong nhìn ra cái gì đó, có lợi cho mình sau này.

Nàng cũng im lặng không nói nữa....

fb.com/kai2552.ms/

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Muốn Chết

Nhìn Kimura nhàn nhả lên đài, mang theo bản mặt cười tươi, lại mang đồ “kỳ dị” hấp dẫn cả khán đài.

- Tên đó là ai thế? Mang đồ thật kỳ lạ.

- Có thể nào là man di không?

- Dương công tử võ công tuyệt đỉnh như vậy, không phải lên đài chịu đòn sao?

- Thật là ngu ngốc, nếu là ta thì dù đại tiểu thư đó có đẹp như thiên tiên ta cũng không ngu gì lên đài chịu trận, ta đoán rằng võ công của Dương công tử đã hơn ngũ bá rồi, Vô Danh ma đầu kia cũng không vừa, chỉ tiếc là vẫn không phải đối thủ, bọn họ chính là thiếu niên thiên tài của Võ Lâm chúng ta.

- Nhưng ta lại thấy hán thật dũng cảm, các người coi, giờ ta đã hiểu tại sao các người mãi chỉ ở tầng dưới của xã hội, không có một trái tim dũng cảm tiến lên, làm sao mà trở thành cao thủ...

...Khen có, chê có, chửi có, khó hiểu có..... Đủ lời bình luận hết, thể gian mà.

Kimura hoàn toàn hồ hững trước những lời khen chê, lúc bước chân đặt lên võ đài, hán vẫn tùy ý như bình thường, nhìn Dương Khang, không chào hỏi, tên kia không xứng. Dương Khang ngạc nhiên, mình đã thể hiện vậy rồi mà vẫn có người lên đài, tên này óc chó sao?

- Tại hạ Dương Khang, xin hỏi quý danh của huynh đài? - Chắp tay chào hỏi, không mất lễ nghĩa.

Hán vẫn nhìn Dương Khang, rồi mỉm cười cái:

- Đánh đi! Cho người đánh trước, ta cho người mặt mũi, cho người không chết! - Giọng nói thản nhiên, như thể đó là chân lý.

Dương Khang nghe đối phương nói vậy thẳm cười lạnh trong lòng, đủ ngông cuồng, muốn tàn phế sớm, nói rõ một tiếng, hán trước giờ rất ghét những người rõ ra về trước mặt mình, đó là người tự tìm, đừng trách ta độc ác.

- Vậy đa tạ huynh đài, tại hạ xin nói trước, ta sẽ không nhường huynh và...đạo thương không có mắt, nếu có lỗi mạo phạm xin huynh thứ lỗi.

- Mẹ mày, nói nhiều làm gì! Có lên không để tao đánh trước, nói nhiều như đàn bà, hay lắm sao! Cho mặt mũi còn không muốn, tao ghét nhất là những kẻ trước mặt tao mà giả thanh cao, quân tử! Thiên hạ không có quân tử, chỉ có ta. - Đột nhiên Kimura tức giận, ở trên đỉnh thế gian đã lâu, hán cực kỳ ghét những người yếu kém mà còn thích ra vẻ đạo mạo trước mặt mình, không nhường nữa.

Hán cũng không chuẩn bị gì hết, nắm chặt đầu quyền, thoát cái đã xuất hiện bên cạnh Dương Khang, đâm một cái ngay bụng, thốn phải biết, Dương Khang phản ứng cũng không kịp! Oạc cả nước ra, xương gãy mấy cái, chưa kịp định thần thì một tro ngay lưng đánh hán bay thẳng xuống sàn võ đài, nứt như mạng nhện, rắc rắc tiếng xương kêu rợn người, đau đớn khiến Dương Khang muốn ngất đi, từ nhỏ giờ hán chưa bao giờ bị thương nặng như vậy, lực phủ ngũ tạng gần như bị cú đâm ban đầu đánh đập nát cả rồi, hán sắp chết ư, hán không cam tâm, hán là thần tiên mà, còn chưa kịp theo sư phụ học nghệ, còn chưa làm nam nhân đỉnh thiên lập địa..

Vừa nhảy xuống đất, Kimura đưa chân mang theo cái guốc gỗ đập lên ngực Dương Khang. Dương Khang tuy đã bị thương rất nặng, nhưng dù sao cũng là cao thủ, tay còn chưa bị thương, vẫn còn sức cầm Ngân Giao Thương ra đỡ lại. Ai ngờ cây thương không chịu nổi một đập, gãy làm đôi, lúc guốc sắp chạm ngực, thì Kimura lập tức dừng lại. Cười tà mị, ngón tay chỉ lên đài cao, chỉ vào Dương Tiễn:

- Câm miệng, không tới lượt ông lên tiếng, ta không có ý định giết đứa con phế vật của ông! Hắn còn chưa xứng, chỉ dạy dỗ hắn một chút thôi! Làm người nên tự biết mình, có chút năng lực nhỏ bé như con kiến đã vênh mặt lên trời, tôi ghét nhất ngụy quân tử có biết không! Ngoại trừ đối thủ của ta của không ai có thể trước mặt ta làm ngụy quân tử! Về sau bảo hắn ngoan ngoãn làm phế nhân! Còn lão già bên cạnh ngươi, ta không sợ lão, tốt nhất tí nữa dùng cây gậy lên mặt, các người đặc tội ta không nổi. - Kimura cực kỳ nhạy cảm với những ai đánh chủ ý lên mình, vừa rồi định đập tên kia một cái, hắn biết lão già trên kia là một cao thủ, hiện giờ hắn chưa thắng được lão ta, nên cũng biết lão nhất định có đan dược cao cấp cứu tên này, nên không có gì ngại, tuy nhiên hắn cũng sợ lão, thử chọc hắn một cái coi, cả lão hắn cũng giết, đánh không lại là một chuyện, giết được lại là một chuyện khác, hắn là người sợ nhất không có đối thủ, nhưng mà không thích tự dưng gây sự với người, trừ khi có lợi ích gì khiến hắn động tâm thì may ra hắn chủ động gây hấn, dù gì lão già cũng chưa chọc hắn, nên hắn cảnh cáo trước lão già luôn.

Cha của Dương Khang, Dương Tiễn thấy con trong nháy mắt bị đánh ra bãi, định mở miệng bảo dừng tay, ai ngờ mới chỉ vừa đứng lên chưa kịp mở miệng đã bị đối phương nhảy vào hòng, ngay cả lão thần tiên cũng bị tên khốn dưới kia chỉ mặt mắng, hắn không thể để đối phương sỉ nhục lão thần tiên được, lão thần tiên là sư phụ của con hắn, nhìn con mình như bã mía ở dưới chân người ta, hắn sợ lão thần tiên mất hứng sẽ không để ý tới Khang nữa. Lần này hắn định mở miệng ra mắng trẻ con thiếu văn hóa thì lại bị lão thần tiên bên cạnh chặn họng lại:

- Im lặng! - Lão bắt đầu chú ý tới Kimura, một “phàm nhân” mà hắn không mấy chú ý đầu đến giờ.

Hắn nhìn vài giây rồi nói với Dương Khang:

- Ngươi biết ta? - Hắn lườm Dương Tiễn một cái, lẽ nào một tên nhân sĩ võ lâm “phàm nhân” có thể biết được sự tồn tại của mình, lẽ nào tên bên cạnh bán?

Kimura thấy lão già hỏi mình, mặt nghiêm lại:

- Không quen, không biết! Như vậy...nên lão xuống đem đồ đệ bắt tài của lão cứu chữa đi! Phế vật còn muốn nhúm cằm người con gái ta mà để ý. - Nhìn Dương Khang, hắn tiện chân đá một cái ngay tay rồi bước đi về chỗ Tuyết Tiên Trang, làm Dương Khang đau muốn ngất, gãy tay nữa rồi huhu.

Dương Khang uất ức muốn khóc mà khóc không được, hắn còn phải làm...đại trọng phụ, sao có thể tỏ ra yếu đuối trước mặt thế gian được, hắn là thần tiên mà, đau muốn ngất không dám ngất, kêu la không dám kêu la, khổ không nói nên lời, sao thế gian này có tên phàm nhân hung hãn như thế. Hắn cắn hận tên kia, phá vỡ màng hào quang sáng chói hắn vừa mới tạo ra được, giờ này khán đài tuyệt đối yên tĩnh, ngay cả con gió xào xạc cũng có thể nghe rõ, bởi vì bọn họ chấn kinh quá mức, quá mức kinh ngạc, khó chấp nhận, vừa rồi Dương công tử còn hào quang vạn trượng, đỉnh thiên lập địa, mới có mấy chục giây sau đã nằm như chó chết dưới đất, sự đối lập này khiến người ta khó mà tin tưởng được.

- Vừa rồi Dương Khang không phải là oai phong lắm sao, ta đã sớm không vừa mắt cái thái độ kiêu ngạo của hắn rồi, may mắn cho hắn là có một thiếu niên anh hùng ra giúp ta dạy dỗ hắn một phen, nếu không thì hôm nay ta cũng lên đài. - Trên đài không thiếu loại bình luận bỏ đá xuống giếng này, thực ra xã hội chính là vậy, không thiếu người gato, từ các tầng lớp thiếu nữ cho tới thanh niên, ở đây do Dương Khang hút hết ánh nhìn của các cô gái, làm các công tử tài tử gato không ít, lúc này Dương Khang phong quang như thế nên gato muốn mắng cũng chỉ dám mắng thầm trong lòng, mà giờ hắn nằm một đồng dưới đất thì mọi người cũng không ngại nói vài câu.

- Đúng vậy, đúng vậy! Huynh nói đúng, ta cũng chung lý tưởng...

Bên cạnh có cô gái thấy 2 tên này khoác lác không nhìn được:

- Các người chỉ được cái mồm, sao không đứng trước mặt Dương công tử mà nói. - Mặt dù “thần tượng” vừa rớt đài, nhưng mà cảnh tượng “đẹp trai ngồi ngồi” vẫn còn đó, ai cho người khác nói xấu.

Bọn họ liền ngậm miệng, ngu sao nói, cho dù sau này hắn thành phế nhân thì có cha hắn ở đó, mình cũng đâu làm gì được, không khéo rước họa vào thân.

Dương Khang đã là tu linh giả, thính lực hơn người thường nhiều, tất nhiên nghe được rất nhiều nghị luận trên khán đài, hắn máu giận dồn lên não, lấy một viên đan dược, là Tiểu Sinh Sinh Đan, một đan dược cứu mạng, sư phụ hắn dặn không phải phút cuối, không dùng, có thể lật kèo đối thủ, thực ra giờ hắn không cần dùng, có sư phụ hắn ở đó, hắn chết không được. Nhưng giờ hắn đâu có nghĩ được nhiều thế, nuốt vào, người hắn trọng thương gần chết, lập tức khôi phục lại.

Kimura bước tới biên giới đài, nhìn Tuyết Tiên Trang:

- Thế nào, ta thể hiện được chứ? - Quay qua cười cười với Lam Vũ như một anh bạn hàng xóm

- Đại ca! Không tệ chứ, có muốn lên đài thử một chút kh... - Chưa nói hết câu châm chọc đã bị một chương mang theo 10 phần linh lực của Dương Khang vào lưng.

“Đánh lên...” “Bỉ ôi...” Vô số người mắng lên, Tuyết Tiên Trang thì đang mơ màng, nàng đang suy nghĩ về những điều Lam Vũ nói, thần tiên yêu quái gì đó, rất hoang mang nha, phá vỡ giới hạn tâm linh của nàng. Dương Khang cười lạnh lùng, chỉ cần đạt được mục đích, ngại gì thủ đoạn, trên đài cao lão sư của hắn cũng không cần, vì hắn cần tính cách đó của Dương Khang, ở Tam Thiên Giới thì người mềm lòng hay tuân thủ quy tắc quá sẽ chết sớm. Khi khói bụi mù mịt bay qua, Dương Khang mặt cứng ngắt lại, Kimura thì đen mặt, dám nhân lúc hắn lo chú ý mỹ nhân mà đánh lên sao, hắn đánh lên người

khác thì không sao, nhưng ai cho phép người khác đánh lên hân. Hân vẫn đứng im chỗ cũ, mặc dù cường lực của Dương Khang mạnh mẽ bao nhiêu cũng không di chuyển một ly, không xước một chút da mà chỉ để lại trên người hân một cái áo rách, dm áo tao mới may.... Chết....

Lam Vũ cũng há mồm ra, ei, thằng Dương Khang này sao nãy phong độ lắm mà! Giờ lại chơi trò đánh lên sau lưng người ta thế. Cái này là nhục à nha, thà từ đầu đừng làm quân tử, ưng đánh lên ai cũng được, giả vờ làm chi giờ phải xé rách mặt nạ, vừa đau vừa nhục. Lam Vũ cũng không thấy cái gọi là quân tử trong mắt bọn người này có gì đặc biệt, cái gì cũng phải giữ khuôn phép, lễ sáo, cứ chi cũng phải tao nhã từ đi đứng tới ăn uống tới chào hỏi trò chuyện, khác gì một cái lồng giam, đối với Lam Vũ thì khác nào là ép người ta sống giả, có gì hay ho đâu, anh...tuyệt đối không thể làm loại người này, thà làm tiểu nhân, quyết không làm quân tử hay nguy quân tử...Nhưng mà lão nhị thì khác, anh ta chính là một đại nguy quân tử, may mắn hân đã bị nhốt, không thì gặp người quen mà xoắn như thế còn gì mặt mũi gì gặp người nữa. Kể cả lão tam lão tứ, một tên đều không tốt.

Kimura hít một hơi thật sâu, rồi thở ra, quay người lại nhìn Dương Khang:

- Muốn...chết!!! - Thái độ thờ ơ, lơ đãng nhìn chỗ khác. Hân không tức giận mà thay vào đó là thấy mắt mặt, trước mặt đối thủ mà để một con kiến cắn lên, không thấy nhục sao, bởi vậy thằng trên đài kia nhất định không sống qua được ngày hôm nay, ban đầu không muốn gây sự nhưng đã người ta đã gây hân rồi phải chết.

- Hahaha, chết cười! Đúng là éch ngồi đây giềng, người giết được ta sao? Có ngon giết thử ta xem - Đã lật mặt rồi thôi, không cần giữ hình tượng nữa, nghênh mặt lên thách thức, dù sao còn sư phụ già ở đó, sư phụ là siêu cao thủ cơ mà, già không chết được.

Lam Vũ thấy cảnh này không nhịn được cười to, phối hợp với tên kia hiểu lầm anh là Bạch Hư Không:

- Hahaha! Lão đệ, xem ra người đã xuống cấp rồi, thứ phế vật này cũng không sợ người, bảo làm sao lão ca sợ người đây! - Lam Vũ cũng không hiểu mình tại sao giờ phút này lại châm chọc tên kia? Minh đâu có nhiều chuyện rước phiền phức như thế?

Kimura liếc Lam Vũ cái, rồi chuẩn bị động thân, hân biết mất, tích tất một phần mười giây sau hân xuất hiện bên cạnh Dương Khang tung một đáp xuống... *Uỳnh* vô đài sụp đổ, đất đá bay loạn lên cả, Lam Vũ đứng trước mặt Tuyết Tiên Trang "hứng đá". Khởi bụi đi qua chỉ thấy một mình Kimura vẫn giữ nguyên tư thế cũ, tay còn dắm vào nền đất...hụt rồi. Mất mặt lv2, lại nghe tiếng cười nhạo to vang lên:

- Không phải miệng người lợi hại lắm sao! Giết ta? Người xứng sao? Tôi đây lần nữa đi! Hahaha. - Dương Khang hiện đang ở trên vô đài cách đó 130m, lão già kia đã đứng bên cạnh. Dương Tiên hoàn hồn lại, con trai yêu của hân mà suýt nữa đã chết, nếu bây giờ lão thần tiên đã ra tay thì không có gì lo lắng nữa rồi, tên kia cũng sẽ chết thôi.

- Khang nhị! Cảm niệm! - Vô Vi chân nhân quát Dương Khang, mặc dù rất yêu đồ đệ, nhưng hân không muốn đồ đệ mình quá ý lại vào bản thân, cường giả phải đứng bằng đôi chân của mình.

Kimura liên tiếp 2 lần mất mặt trước đối thủ và cô gái hân nhắm vào, sắc mặt của hân giờ không tốt chút nào, bình thân đứng lên, trừng lão già:

- Lão già chết tiệt! Biết điều thì giao hân ra, ta nhắc người lần cuối cùng này thôi! Đừng đem lại họa diệt tộc, sát môn cho bản thân. - Hân không muốn động thủ với lão già, có Lam Vũ bên cạnh, hân không muốn để cho anh đục nước béo cò.

- Cuồng đồ! Một phạm nhân như người còn dám uy hiếp lão phu? Vừa rồi thấy người thiên tư cũng tốt, vốn định thu người làm đồ đệ, nhưng mà tính tình của người như thế đi vào Tam Giới sớm muộn cũng có ngày rước họa vào thân! Ta không muốn hủy diệt nhân tài, đừng ép ta! Tuổi trẻ khí thịnh, ngông cuồng ngu ngốc, ta không trách! - Lão quả thật có chút yêu tài, trong mắt lão xem ra người này còn quý giá hơn Dương Khang, vốn rất thương thức, nhưng giờ thấy hân ngông cuồng tự đại như vậy, hân đã mất lòng rồi, không giết là đã may.

- Được, vậy để xem mày có bảo vệ được nó không nhé? 3...2....1... - Không muốn nói nhảm với đối phương nữa, hân biết trạng thái này của hân không đánh lại lão, đã vậy không cần che giấu thực lực nữa.

Mái tóc màu đen của hân nhanh chóng đỏ rực, rồi đầu ngọc tóc lại vàng sáng loáng. Con người thành màu tím yêu dị, hung khí phát ra làm toàn trường khán giả ngất xỉu trong thương, có người phụt máu, người người ngã rạp, không chỉ giới hạn trong khán đài mà là toàn bộ bán kính 20km quanh đó không người nào tỉnh được, trừ Lam Vũ, Tuyết Tiên Trang, Vô Vi chân nhân, Nguyên Đăng thiên sư, Dương Khang. Phải nói là cực kỳ tàn độc, hơn 80% người ở trong này đã chết, trừ tứ bá và một vài cao thủ khác nữa. Người thường làm sao chịu được khí thế của một vị chúa tể giết người không đếm được bằng số chữ. Dương Khang thì do có lão già chặn cho một ít, may mắn Tuyết Tiên Nhan, đã được Lam Vũ kịp thời dùng không gian lực đi xa. Anh cũng không khỏi kinh ngạc, Tuyết Tiên Trang vẫn còn tỉnh, mặc dù run rẩy đứng không nổi. Anh chỉ biết là khí thế này rất kinh khủng, là khí thế của cường giả chèn ép nhược giả, còn về phần anh, anh chả cảm nhận được chút nào cả, có lẽ do Bạch Hư Không trước kia còn mạnh hơn Dung Thiên Nhân một ít nên anh mới không cảm giác được gì.

Vô Vi chân nhân cũng cảm giác được hung khí phát ra từ người Kimura, có thể chèn ép cả lão một chút, đương nhiên không tầm thường, lão vội vàng bảo hộ Dương Khang, vì thế nên Dương Khang cũng không thấy có gì ghê gớm. Nguyên Đăng thiên sư cũng tương tự, về lý thuyết cơ bản bọn họ là Địa Linh cảnh, Lam Vũ và Kimura đều Nguyên Linh, đáng ra không thể dao động được cọng lông của bọn họ, nhưng mà lại có thể cho bọn hân dòn dập hơi thở, đủ biết kinh khủng thế nào. Lam Vũ thấy Tuyết Tiên Trang ngã vội đỡ lấy nàng, quét hết hung khí xung quanh nàng, mỉm cười:

- Thế nào, thấy được tôi có thể trả nợ cho cô không? Đã bảo rồi mà, có chút nội lực, tiếc gì. Thấy 3 tên kia không, chính là 3 tên mà tôi nói chưa giết được, tên Dương Khang của nàng đầu có lọt vào trong đó, haha. - Chỉ vào Kimura, Nguyên Đăng, Vô Vi.

Thấy được áp lực kinh khủng mà Hòa tử phóng ra khiến cô tí nữa là bất tỉnh, mà người con trai trước mặt cười nói vô tư, còn không chảy một giọt mồ hôi, đủ biết hân mạnh bao nhiêu, xem ra hân không nói khoác.

- Anh với Hòa tử ai mạnh hơn?

- Tất nhiên là hấn! Sao? Thất vọng hả? - Anh trả lời ngay, chuyện này có gì mà dẫu, hiện tại thực sự yếu hơn.

- Không! Hihi, hai người thật sự là yêu quái sao? Ta rất sợ, đừng ăn thịt tiểu nữ như ta nha, không ngon đâu, cũng không thể trường sinh bất tử.

- Xi, tôi cũng trường sinh bất tử rồi, không cần ăn thêm ai nữa, coi chiến đi, sẽ hay lắm đó! - Hehe, sắp được coi thần tiên đại chiến, sao không hay, nói không chừng lại suy nghĩ ra được vài cách tấn công mới.

Kimura nhìn chăm chăm kẻ địch, nhìn Dương Khang. Không đợi lão già công kích, hấn phát tay một cái không ngờ cả khu vực xung quanh hấn 20km đều đất đai sụp đổ hết, địa hình bao nhiêu gồ ghề, cao bao nhiêu, nhà cửa, đình viện của Tuyết gia sụp hết, người...tất nhiên là chôn luôn rồi, không chết cũng chết. Đúng lúc này may mắn những người cao thủ còn sống được Nguyên Đăng thiên sư cứu đi hết, tu phật mà, từ bi hi xả, trước nói không được hành động nhưng mà không thể dương mắt nhìn người ta chết hết được.

Lão già không biết đối phương định làm gì, nhưng mà lão biết đối phương năng lượng cỡ đình Nguyên Linh thôi, hấn cũng thờ phào. Thấy vậy lão yên tâm, muốn xem đối phương muốn diễn trò gì?

Một lần nữa mây đen kéo tới, mưa to trút xuống, gió thổi âm âm, mặt đất đang đỏ nát bỗng dừng trở nên bằng phẳng lạ thường, nhanh chóng khô ráo, mưa cũng tạnh, mưa có vài giây cũng quá quý dị đi chứ.

- Đã chuẩn bị xong, bắt đầu nào lão già...

Vừa dứt lời dưới đất rục rịch mạnh, càng giống đột đất, trong vòng bán kính 20km của hấn hàng trăm, hàng ngàn cây to mọc lên như điên, mỗi cây đều to 10 người ôm, mọc uốc éo bao phủ khắp nơi, nhanh chóng cao tới 100m. Rễ cây to như con bò mọc rậm rạp hết nhưng mà nó tránh mọc chỗ Lam Vũ, vùng đất bình địa mới chưa đầy một phút đã trở thành rừng rậm nguyên thủy. Về phần Nguyên Đăng thiên sư đã sớm mang người sống chạy đi đâu mất rồi...

- Tiểu hữu? Đây là công pháp, thần thông gì? Lại có thể điều khiển thảo đẳng, mọc thụ bao phủ, thật thần kỳ. Nếu như ngươi chịu thua, đi với lão phu về môn phái, nhất định sẽ trọng dụng ngươi. - Lão lại nổi lên tính yêu tài.

- Sư phụ!!! Không thể, hấn muốn giết con, sao có thể để hấn về môn phái. - Dương Khang sợ bên kia đồng ý với phản bác.

- Im miệng! Tiểu hữu, có phải ngươi là người của đại môn phái nào tới đây lịch lãm không? Thật là thiếu niên thiên tài. - Lão quát Dương Khang, ngầm nghĩ lại, đây là phạm giới, sao lại có tu linh giả, lẽ nào là người của đại gia tộc, đại phái? Người của Thanh Hoa Thiên ở Mộc Tiên Lục? Nếu thế thì hấn trâu không được. Tiếc cho lão là lão đã đoán sai, hấn không phải từ gia tộc hay đại phái nào ở bên Tam Thiên Giới kia cả, sai càng sai nữa là Kimura không phải tu linh giả.

- Mày mới im, bớ nói nhảm! Đây là người chết, vì cái gì ta phải nói. Ta nói luôn, từ sau trận tử chiến với vị tóc trắng dưới kia, ta đã ngộ ra một điều, môi trường chiến đấu cũng là thực lực, hahaha, phải không đại ca? - Hấn cười to lên, phải, ngày xưa dựa vào Thái Dương Tinh của Cửu Nguyên Giới mới có thể đánh ngang tay với Bạch Hư Không, đồng quy vu tận.

Tuyết Tiên Trang không hiểu gì cả? Tử chiến? Hai người bọn họ không phải là huynh đệ sao? Nàng cũng thật đau đầu, 2 người này ngoài mặt xưng anh em, lẽ nào là kẻ thù, sẽ không đem nào tranh dành mà xé làm đôi chứ? Lam Vũ im lặng, không nói. Thằng kia nhắc tới người đã chết, phải mình đâu, việc gì phải trả lời...

Sau tiếng cười dài bỗng cả khu rừng bốc cháy dữ dội, lửa này lại không phải là lửa thường, mà là ngọn lửa màu xanh lục, nhiệt độ cực kỳ khủng bố, phải lên đến cả một triệu độ C. Lam Vũ lập tức dùng tinh thần lực cô lập không gian xung quanh mình lại, khiến nhiệt độ không thể truyền vào trong. Lão già kia cũng có chút khó chịu, da dẻ cũng hơi hồng lên rồi, nóng thật hấn vội dùng linh lực tế ra một vòng bảo hộ màu lam, giúp hấn chắn lửa, rồi đưa cho Dương Khang một viên cầu màu lam, bảo hấn:

- Vì sư sắp chiến đấu! Ngươi bóp nát nó, có thể bảo vệ ngươi khỏi lửa nơi đây, tránh ra xa một chút.

- Vâng! - Dương Khang gật đầu, cầm lấy viên cầu bóp nát, xung quanh hấn cũng hiện ra một vòng bảo hộ màu lam giống Vô Vi, rồi hấn thức thời chạy ra xa.

Lam Vũ cũng kéo Tuyết Trang chạy ra xa tầm 1km mới dừng lại, trận chiến này ở gần sẽ nguy hiểm...

Bắt đầu rồi...

Cả người Kimura cơ bắp cứng lên, cả người tụ tập quang lưu màu đỏ bắt liên tục về phía lão già Vô Vi. Lão già rút ra một thanh kiếm, thái cực âm dương sau lưng hấn hiện ra, vô số thanh kiếm bay từ trong đó ra tấn công Kimura, Kimura lắc mình cái biến thành một tia sáng biến mất tránh né kiếm quang, ai ngờ mấy cây kiếm kia lại là loại hàng "chó điên" di không tha. Trúng mấy kiếm nhưng hấn chỉ sướt một tí da, chảy một tí máu. Lửa xung quanh không ngừng công kích vòng bảo hộ của lão, khiến lão phải duy trì linh lực liên tục, nếu còn tiếp tục dây dưa, lúc linh lực cạn thì lão phải chết. Đây chính là cái lợi của môi trường, là địa lợi.

Kimura thấy khí thế của lão lại tăng, biết là lão chơi thật rồi, cũng không đùa nữa, trên tay xuất hiện một tia cầu vòng, hợp thành một thanh kiếm nhật. Thanh kiếm này vốn là thanh kiếm Muramasa lừng danh, một trong những bảo kiếm của Nhật Bản, Kimura lấy được, luyện hóa nó thành kiếm bảo của mình, nâng cao chất lượng, độ sắc bén kinh hồn. Hấn hóa thành một tia sáng lao tới Vô Vi (tốc độ ánh sáng thì biết rồi...), chém ngang người lão, lão cũng

đưa kiếm ra đỡ lại, ngay khi đỡ được kiếm lão lại cảm nhận được sát khí sau lưng lại đưa kiếm ra đỡ, rồi lại thấy bên phải có chút lạnh, lại vùng kiếm. Tốc độ ra đòn quá nhanh, khiến lão cao hơn cả một cánh giới vẫn chống đỡ một cách bị động và chật vật, lão còn không có thời gian để ra tuyệt chiêu, làm sao mà thắng đây... Mới một giây mà hơn 100 kiếm chém loạn quanh người lão...

===== Trong lúc Vô Vi chân nhân và Kimura đánh tới hăng máu thì Dương Khang lại đánh chủ ý lên Tuyết Trang =====

Nghĩ thấy sư phụ đang bận chiến đấu, tên kia cũng không có thời gian để ý đến mình, hắn lại tin tưởng tuyệt đối thực lực của sư phụ, nên giờ rảnh rang chạy qua phía Lam Vũ.

- Tuyết đại tiểu thư, thấy thế nào? Đó là thần tiên, thích không? Chỉ cần nàng muốn, làm vợ ta, ta sẽ bảo sư phụ truyền cho nàng bản lĩnh thần tiên.

Lam Vũ vẫn mê mẩn nhìn trận chiến, não hoạt động còn hơn cả một cái máy tính, bên cạnh có mô hình nhỏ của hai người đang chiến đấu kia, là tinh thần lực mô phỏng, cử động và ra chiêu không khác gì 2 người thật, tốc độ cũng ngang luôn...

Tuyết Trang quay qua thấy Lam Vũ vẫn để ý trận chiến, nàng thì lại không thể nhìn xuyên màn lửa ngập trời này được, nên trừng Dương Khang:

- Cút! Cái thứ nam nhân không có chút phong độ như người, thắng thì thắng kiêu, thua thì thua không nổi, đánh lên vô si, đánh không lại còn gọi người lớn lên! Có chỗ nào xứng với bốn tiểu thư? Từ lúc nhỏ đến giờ người vẫn chẳng thay đổi chút nào, vẫn ngu ngốc như vậy, cỡ người còn muốn làm thần tiên, ta còn thấy thần tiên thật không đáng giá. - Ý có vị “đại thần” bên cạnh, nàng không ngại mắng tên này thật đau vào. Đem hết uất ức trong lòng ra, xả một lúc. Rồi sau đó bảo Lam Vũ chỉ cho nàng học làm “thần tiên”, chẳng cần lão già kia...

Lam Vũ lấy đi nội lực của nàng, hắn chỉ cho nàng học làm thần tiên, nàng sẽ không khách khí mà nhận, nhưng nếu là người khác, đừng nói là Dương Khang tội nghiệp kia, Kimura muốn nàng cũng không lấy. Đơn giản nàng rất tự lập, trong đầu luôn ôm tư tưởng “Trên đời không có bữa cơm nào miễn phí!” Nếu người khác mà tự dung tốt với nàng, trước tiên nàng sẽ suy nghĩ rằng hắn sẽ đạt được thứ gì từ chỗ nàng, rồi mới nghĩ lại giá trị của thứ hắn cho sau, sau khi thấy “thần tiên đại chiến”, giấc mộng trở thành cường giả hiệu lệnh thiên hạ của nàng lại trở về, ngu mới đi cưới chồng sinh con ý.

Dương Khang tức giận, một nữ nhân không biết sống chết, rượu mời không uống, lại thích uống rượu phạt. Được rồi, tí nữa gã bắt nàng lại, nhất định sẽ đè nàng ra, làm cho nàng sướng đến chết mới thôi, để coi lúc đó nàng còn dám mắng hắn nữa không hay là rên rỉ bảo hắn dừng dừng lại. Nghĩ là làm liền, hắn chạy về phía nàng, dùng linh lực phong tỏa xung quanh nàng lại, độc tác của hắn rất nhanh, nàng mất hết võ công, năng lực đặc biệt thì không muốn thì triển nên ngay lập tức bị hắn bắt lấy tay, kéo đi. Nàng biết mình sẽ không sao, kêu cứu:

- Cứu, cứu ta! - Tiếng có phần thất thanh, sợ hãi, mặc dù đang giả vờ nhưng nàng không chút áy náy, ai bảo anh gây cho bốn tiểu thư nhiều tổn thương như thế...

Lam Vũ đang coi phim tới đoạn hay, 2 con trâu kia đang húc nhau kịch liệt, lão già bị bóng cả tay trái rồi, Kimura thì cũng chảy máu nhiều chỗ. Đang chuẩn bị phân thắng bại thế mà bị tiếng kêu thất thanh cắt ngang, anh tức giận quay qua, thì thấy Tuyết Trang bị thằng cò hó kia túm lấy rồi, mà muốn giết người vì, sát khí kinh khủng vô ý thức trào ra dọa chết Dương Khang:

- Muốn chết? - Gắn từng chữ, cắt ngang khúc hay của bố, coi như chưa tính đi, còn tính bắt nạt bạn bố à?

fb.com/kai2552.ms

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Ngay giây phút Lam Vũ phát ra sát khí khủng bố, Kimura và Vô Vi chân nhân cũng dừng chiến, chú ý tới tình hình bên này. Tội nghiệp Vô Vi chân nhân, vừa đánh nhau không kịp thở nay lại thấy đồ đệ gây chuyện, gấp không chờ được nữa, hắn bay nhanh tới chắn trước mặt Dương Khang, kéo đồ đệ ra xa một chút, việc này ngày hôm nay lão làm tới 2 lần rồi, ức chế thiệt, thậm chí tên đồ đệ này mình thu có phải sai lầm không, chưa đầy 10 phút đã chọc 2 cường địch cho lão. Cảm được sát khí kinh khủng không thua gì hung khí của tên tóc đỏ trên kia, đặc biệt tên dưới này còn tóc trắng, lẽ nào bọn hắn là cùng một phe, rắc rối rồi. Lam Vũ thấy lão già chặn trước mặt Dương Khang biết là cơ hội mình cứu bạn đã qua đi, không khỏi tức giận, đôi mắt dần đỏ ngầu nghiêng rằng, chính anh cũng không rõ được về bề ngoài của mình biến hóa thế nào, hình dáng Hạ Cửu Vi nói đến gốc gác thì là Cửu Vi Yêu Hồ, là yêu thú, sau lại tu luyện đến bá chủ thiên hạ, mỗi lần tức giận thì sát khí và vẻ ngoài hung tợn lên là điều bình thường, Lam Vũ còn không biết không chế điều này, nhưng lão nhị và lão tứ biết. Tuy là chung kỷ ức nhưng bọn họ cũng chưa thể hiện điều này qua nên Lam Vũ thân là lão đại cũng không biết.

- Thà...người...ra! - Bao nhiêu sát khí của Hư Không chủ tuông ra từ linh hồn Lam Vũ, dồn hết vào lão già.

Kimura đứng ở trên không cũng như rụng mảy, phát tay một cái lửa tắt hết, để lại một khu vực tro tàn một cơn gió mạnh thổi qua đem những tro tàn này bay đi hết. Hắn bắt đầu rơi tự do từ trên không xuống, giờ phút này là lúc đánh khí thế rồi, không thể dùng những sở đoản nữa. Hắn đột nhiên găm một

tiếng, hung khí cũng tập trung vào lão già:

- Đang đánh với ta mà dám phân tâm!!!!!!Chếtttttttttt! - Khí thế của một người chính là vô hình vô trạng, cho dù thế nào cũng nhìn không ra, nhưng mà nó được tích lũy theo thời gian, bằng những việc họ làm, chém chém giết giết, hung bạo điên cuồng, chúng nó sẽ dần tồn tại song song với linh hồn, Lam Vũ chính là người kế thừa của Hư Không chi chủ, kế thừa hết những thứ hắc có, bao gồm cả sát khí chém giết mấy vạn năm của hắn, giết không biết bao nhiêu người thú, tính không nổi, chỉ ít cũng phải tỷ tỷ trở lên. Tuy nói hung khí và sát khí tên khác nhau nhưng thực chất đều khá giống nhau, đều áp bách lên linh hồn và thể xác người khác khiến họ sinh ra sợ hãi, người yếu thì trực tiếp chết.

Lão già khi bị Lam Vũ tập trung sát khí thì không tránh khỏi run rẩy một chút, tại sao lại có người có sát khí kinh khủng đến như vậy... Không chỉ 1 người mà là 2, từng đó phải giết chóc bao nhiêu mới đủ, chỉ khí thế thôi cũng đủ cho lão thấy bần rùn tay chân rồi. Tuy nhiên lão mạnh hơn người ta đến một cấp bậc, nên mới chỉ hơi bần rùn, gặp người cùng cấp bậc 2 bọn họ thì xui rồi, nằm im đó chờ đánh thôi. Kimura mặc dù nói thế như vẫn án binh bất động, hắn cũng chờ lão già thả người đã, tí đánh đỡ vướng tay vướng chân. Vô Vi chân nhân đồ mồ hôi lạnh, nhưng nghĩ lại bọn này có quái cũng là Nguyên Linh cảnh, có tư cách gì chất vấn lão chứ, muốn chết thì được, lão đây chiều:

- Hahaha, đúng là chuyện cười, từ bao giờ có 2 tiểu tử Nguyên Linh cảnh lại có thể uy hiếp một cao thủ Địa Linh đỉnh phong đây. - Cười to, lão cảm thấy thanh kiếm trong tay vận linh lực cuộn cuộn bùng bùng bao phủ lấy 2 người Lam Vũ, bây giờ lão mới có thời gian khởi động linh lực của mình ra ngoài hoàn toàn, này bị tấn công dồn dập quá.

Lam Vũ ngưng trọng nhìn lão già nhưng trong con mắt vẫn đồ ngẫu, người thường mà nhìn vào đảm bảo sẽ ngất. Kimura biết lão già giờ mới thực sự ra tay, nhếch môi rồi liếm một vòng, 2 tay kết ấn gì đó, bầu trời tối sầm đi, mây đen bao phủ khắp, *đùng* *đùng* tiếng sấm vang lên, quá trình xảy ra rất nhanh, ọc ọc vài tia điện bắn xuống chỗ bọn họ, nhìn là biết không phải hiện tượng thiên nhiên, càng không phải thiên kiếp khủng bố như Lam Vũ, mà là do người làm. Người thì ở đây có mấy người, Lam Vũ tự biết không phải mình, anh cũng không cho là lão già kia làm, vì trong ký ức của tên áo đen mà Lam Vũ nuốt linh hồn thì ở Tam Thiên Giới chỉ có một giáo phái tên Lôi Thần Giáo một trong 2 bá chủ của Hỗn Loạn Tiên Lục, không thuộc Ngũ Hành Tiên Lục, càng không thuộc Yêu Thiên Giới, hay Ma Thiên Giới. Đệ nhất giáo chủ là một vị Đại Tiên gọi là Lôi Thánh, thực lực nằm trong top thế giới cùng đồng danh với Phong Đế, một vị đại tiên khác của Hỗn Loạn Tiên Lục, 2 người gồng gánh Hỗn Loạn Tiên Lục sánh ngang Ngũ Hành Tiên Lục, Yêu Thiên Giới, Ma Thiên Giới.

Vậy ngoài anh và lão già chỉ còn Kimura thôi. Sau đó sấm sét đánh xuống liên tục, càng ngày càng nhiều, càng hỗn loạn, gió táp điên cuồng, thêm cả mưa nữa, đã có sét mà còn có nước, ôi nó truyện điện chết người, may mắn là phạm vi hỗn loạn chỉ có 10km không hơn. Đây chính là cái mà Kimura gọi là lợi thế môi trường, tuy là lão già không né kịp trúng vài tia sét còn bị nước nhiễm làm gián đoạn, nhưng mà cũng không ăn thua, chỉ hơi tê tê, không thể khiến gã bị thương được. Kimura cũng không trông vào cái môi trường “nhân tạo” này có thể làm bị thương lão già, chủ yếu môi trường là để tăng phúc các đòn tấn công của hắn và làm khó chịu đối thủ thôi. Dương Khang ngờ ngác nhìn 2 tên thanh niên đối diện, bọn họ là ai vậy? Cũng là thân tiên giống lão sư phụ sao? Có thể điều khiển lửa, nước, sét, gió bão, còn gì không thể nữa không? (Còn...là thời gian!).

- Không ngờ trên đời lại có công pháp bá đạo như vậy, chỉ một Nguyên Linh nho nhỏ cũng có thể gây chút phiền toái cho ta, lại còn có công pháp điều khiển được Phong Lôi Vân Vũ, thật là vận may của bản đạo, nói không chừng về công hiến cho môn chủ sẽ được thưởng Thăng Thiên Đan(Đan được dùng để trợ giúp up lv Thiên Linh). - Nếu là chỉ một trong 4 thuộc tính lão còn có thể đoán Kimura là người của Lôi Thần Giáo hoặc Phong Thần Bảo, Vân Vũ Tiên Môn. Mà cả 4 cái hợp lại, 4 cái này không giống như công pháp ngũ hành, công pháp ngũ hành đều đã phổ biến toàn thiên hạ, nếu có người biết thì cũng không có gì lạ(bởi vậy nên lão không thấy lạ khi Kimura thi triển ra lửa), còn 4 loại thuộc tính 2 chính(phong lôi) 2 phụ(vân vũ) kia rõ ràng là đặc trưng của một vài môn phái, cả thiên hạ tìm không ra, nhưng mà yêu thú có thần thông riêng thì không tính.

Kimura không đáp lời hắn mà dùng linh hồn lực truyền tin cho Lam Vũ:“Cứu người”. Cả người bốc lên một ngọn lửa vàng rực không khác gì người lửa trong X-men vậy, sau lưng hiện ra hư ảnh một con hổ màu đỏ sọc trắng yêu dị, khí tức thấp phẫn cổ xưa và khủng bố. Khiến người sống cả vạn năm như lão già tự nhận kiến thức uyên bác cũng kinh sợ không thôi:

- Đây là yêu thú gì? Sao lại có khí tức hồng hoang kinh khủng vậy. Thời cổ đại nhất định là một hung thú cấp đại thánh. - Kinh ngạc trong chốc lát hắn đã lấy lại tinh thần, cẩn thận cảnh giác chuẩn bị ứng chiến, vì có 2 tên chăm chăm nhìn vào hắn, không biết tấn công bên nào trước nên mới chờ người ta tấn công rồi ra quyết định.

Nếu Kimura mà nghe được lời chắc sẽ chửi lão một câu:“Đm, đồ thiếu kiến thức! Ngày xưa á, mấy chục vạn năm trước bố chỉ là một con hổ vằn nhỏ trong rừng thôi, thấy thợ săn cũng muốn chạy rồi! Ngu ngu ngu”(tác giả-Đùa thôi, không có đâu, haha). Cũng bởi hoàn cảnh trường thành bước lên đỉnh thiên hạ khá giống Hư Không chi chủ Bạch Hư Không, nên thời còn là trẻ bọn chúng kết nghĩa anh em, ai biết thời gian và quyền lực cũng như sức mạnh làm phai tình người, càng đứng lên cao lợi ích và mâu thuẫn khiến bọn họ xa cách dần, đến cuối cùng tranh chấp quyền sách kia đã hoàn toàn trở mặt thành thù.

- Lôi thần kiếp, Hỏa Thần Kiếp! Lôi Hỏa Lưỡng Trọng Thiên. - Tiếng Kimura bắt ngờ hét lên cắt đứt mạch yên tĩnh giữa 3 người, con hổ hư ảo phía sau lưng cũng gầm lên, khiến tâm linh người ta chấn động, Dương Khang và Tuyết Trang nằm trong vào che chở của Vô Vi chân nhân cũng chịu không nổi xiêu luân. Lam Vũ thì không bị ảnh hưởng, sau tiếng hét của Kimura Lam Vũ thấy trên trời cao có một tia...à không phải một cột sét to khủng bố bằng cả một cái tòa nhà lao với tốc độ “bản thờ” xuống dưới đầu lão già, Lam Vũ nghe được tiếng Kimura truyền âm trước nên cũng đã có chuẩn bị, phía sau lưng mọc ra 4 cái đuôi trắng như tuyết, thoát cái biến mất. “Người lửa” Kimura cũng không bất động hóa thành một quả cầu lửa như một tia sáng vàng lao lên bay vòng vòng quanh cột sét cùng lao vào lão già Vô Vi, trên trời lửa cùng sấm sét cuộn lại một chỗ hình thành một con hổ khổng lồ với tư thế vô mồi lao tới, hổ lửa, nhưng trong mồm đầy sấm sét. Lam Vũ ngay sau khi biến mất tại chỗ liền xuất hiện sau lưng lão già tay cầm một cây sáo ngọc, đập vỡ vòng bảo hộ của lão, tay phải ôm Tuyết Trang tay trái cầm sáo ngọc, chân đạp một cái lên người Dương Khang một cái rầm, đất nứt như mạng nhện, còn người thì thành một đồng thịt nhão, nhanh chóng chui vào cổng không gian ra khỏi phạm vi của Lôi Hỏa Lưỡng Trọng Thiên. Quá trình diễn ra có 1 giây, lão già có trùm cũng không ngờ tới “Cổng không gian” có công năng dịch chuyển tức thời bá đạo như vậy, không chỉ có thể dịch chuyển bản thân mà dịch chuyển người khác, chiêu thức cũng được, bất cứ thứ gì đều được. Bởi vậy đánh nhau mà không cần thận để gây ông đập lưng ông lắm.

Lão già có phản ứng như trời cũng chịu, đang chuẩn bị xuất kiếm thì thấy đồ đệ “yêu” đã thành một bãi thịt xay ở bên cạnh, hắn rú lên, rút ra thứ pháp

bảo bản mệnh mà tính cuối cùng mới xuất ra:

- AAAAAAA! Đèn mạng cho ai đồ của lão phu... - Thái cực đồ xuất hiện, dưới chân hấn phạm vi bán kính 30m xuất hiện một hình đồ thái cực âm dương.

Hình đồ âm dương xoay tròn, từ trong đó bay ra vô số phi kiếm, tất cả đều sáng trắng, lấp lánh linh quang, lão tiêu hao phần lớn linh lực mới kích hoạt được Thái Cực Tru Tiên Kiếm Trận trong thái cực đồ này....

Vô số kiếm khí bay ngang dọc, từ trong thái cực trận bay ra, hàng ngàn thanh kiếm bay vòng vòng quanh lão già cứ như lốc xoáy vậy, nó bay theo chiều quay của thái cực, quá trình diễn ra cũng chỉ nháy mắt. Hàng ngàn thanh kiếm như cos tiếng ngân vang, bay thẳng lên trời chống đỡ con hồ đang vô xuống, đại bộ phận tạo thành một cây kiếm bụi chẳng, xông thẳng vào con hồ, còn tầm 20% số kiếm còn lại thì tỏa ra bùa vây tấn công xung quanh con hồ lửa...

Lúc này Lam Vũ đã ôm Tuyết Tiên Trang đến chỗ Tuyết Tiên Nhan rồi kéo họ ra cách đó tầm 100km nữa cho an toàn, anh nhớ hình như lúc này Quỳnh Vô Ưu đã được tên Địa Linh như nhà sư cứu mang đi rồi thì phải. *Uỳnh* một âm thanh to kèm theo hình ảnh một quả nắm bằng khối khổng lồ hiện ra trước mặt Lam Vũ, anh nghĩ rằng, ở đây chắc có lẽ an toàn rồi, mình nên quay lại quan chiến, một là coi vừa giải trí vừa học hỏi, hai là mình giết đồ đệ lão già, nếu để tên Dung Thiên Nhân kia thua mất thì chẳng phải mình lãnh đủ sao? Tuy rằng e sợ lão, chờ vài năm nữa đực mặt lão luôn nhưng mà đêm dài lắm mộng, không muốn lúc nào cũng phải mang lo lắng trong người, nghĩ cái là làm liền, anh thoát biến mất.

Trong làn khói bụi mịt mù, mỗi người một suy nghĩ, Kimura cơ thể cứng chắc, nhưng cũng chỉ quanh quẩn nơi phạm tục mà tu luyện không có thiên tài địa bảo bồi vào nên cũng bị thương rồi, nhưng mà không nghiêm trọng, nhanh chóng lành lại liền, có mỗi tội là mỗi lần lành lại thì là mỗi lần thiếu sức hơn trước, đó là điều hiển nhiên, nếu mà bị thương xong lành lại ngay mà vẫn còn khỏe như trâu thì thôi, người ta còn đánh đấm gì cho cực, trực tiếp đầu hàng cho rồi, anh bắt từ người ta đánh anh không chết, người ta mệt, anh thắng...

Kimura trầm nghĩ:

- Nói gì thì nói, lão già này vẫn còn khỏe mạnh lắm, không thể lơ là được, có lẽ nên sử dụng quang thuật mà mình chưa thể khống chế tốt, đây cũng là một lần khảo nghiệm.

Lão già thì trầm ngâm trong lòng:

- Nhìn thế nào cũng nhìn ra hấn chỉ là một gã trẻ tuổi, sao thực lực mạnh như vậy, Thái Cực đồ của ta là Linh Bảo cấp Thiên, sư phụ cho ta, gặp Địa Linh hậu kỳ cũng có thể thuấn sát, vậy mà nhãi ranh Nguyên Linh còn không xây xát gì cả, là sao? Tuy là Kiếm Trận còn chưa phát huy hết công năng, cần rút thêm linh lực, đúng là quý quái, còn có tên tóc trắng nữa, có 4 cái đuôi, 2 tầng đều có sát khí khủng khiếp, có khi nào là yêu thú không? Trông không giống lắm, đều sử dụng là linh lực thiên địa điều khiển nhiều hệ mã? Đau đầu quá, trước tiên giết nhãi con tóc trắng đã, hấn có vẻ yếu hơn, và lại chính hấn giết đồ đệ cung của mình, ôi thiên tài, Khang nhi mà về được môn phái nhất định chương môn sẽ trọng điểm bồi dưỡng, 2 năm, chỉ 2 năm không có bao nhiêu tài nguyên có thể từ phẩm nhân lên Chân Linh, tiếc hận, đây dựa vào một con tiện nhân, tất cả đều phải đền tội... - Lão tiếc tiếc muốn đứt ruột, nếu dẫn được Dương Khang về môn phái sẽ được trọng thưởng, có khi may mắn tấn cấp Thiên Linh, trở thành một đời cường giả. Tiếc thì tiếc nhưng vẫn hận 3 người Lam Vũ, quyết tâm cắn răng nhai thêm đan dược hồi phục, truyền thêm linh lực vào Thái Cực Đồ.

Thái Cực Đồ phát sáng hơn nữa, kiếm thế càng ác liệt, kiếm minh bốn phương, càng nhiều kiếm hơn nữa bay ra, chúng tạo thành từng tốp, rất có quy luật, nhanh chóng bao quanh Kimura, bắt đầu tấn công dồn dập, kiếm thế sắc bén, ngay lúc Lam Vũ vừa xuất hiện bên cạnh, lão liền đem 2 phần kiếm quang trong thái cực đồ vây lấy anh. Éo hiểu gì, tính lại coi phim, có cơ hội thì ăn hôi một chút, vừa xuất hiện đã ăn vài kiếm vào bụng, đau muốn thấu trời, tại chưa có chuẩn bị, chưa né kịp, xuyên cả người, mọe. Phát bực rồi, mấy thanh kiếm sau khi đâm xuyên người anh thì bay lên trời tiếp tục hòa nhập vào kiếm trận, luân phiên có nhiều thanh kiếm tiếp tục hướng tới Lam Vũ, vết thương nhanh chóng hồi phục thấy rõ bằng mắt thường, Lam Vũ tạo quanh người mình là công không gian, đưa tới trước người Vô Vi chân nhân với ý tưởng để mấy cây kiếm của lão đâm lão, nhưng rất nhanh Lam Vũ liền thất vọng, cây kiếm của lão có bị công không gian chuyển qua chỗ lão thì nó cũng đi xuyên qua lão mà không để lại vết thương nào cả, cứ như là ảo ảnh 3d vậy, không có thật vậy, nhưng mà nó đâm qua người anh thì gây sát thương nha..

Trên trời bỗng dưng cũng có một cái Lôi Thần Kiếp y đúc cái vừa nãy của Kimura giáng xuống lão già, nhưng mà nó có màu đen. Bất ngờ lúc đó tự dưng mặt đất mọc ra 2 cánh tay úp lão già lại để cho Lôi Thần Kiếp được “giả lập” bằng tinh thần lực rơi xuống đầu Vô Vi. Làm áo quần lão rách bươm, đầu tóc bù xù, không còn tiên phong đạo cốt như ban đầu nữa, trông giống ăn mày hơn là đạo sĩ, tuy nhiên chỉ là nhếch nhác đủ thảm hại đất bụi đầy người, nhưng cũng không có bao nhiêu vết thương được tính là nghiêm trọng cả, coi như là chảy máu sơ sơ. Lão gầm lên, Thái Cực đồ lại tỏa sáng, tấn công Lam Vũ dữ dội hơn, kiếm chiêu lại biến hóa, khiến anh trúng kiếm không ít... Bên Kimura cũng không khá hơn, hấn liên tục dùng Tạo Hóa Lực của mình để khiến đất đá xung quanh công kích lão, cây cỏ thì quán quýt, sấm sét thì đánh lão liên tục, cây cỏ quán thì thôi, đằng này quán xong thì bốc cháy, khiến lão chật vật chịu thương, tuy không cái nào là trọng thương nhưng mà tích lũy dần cũng khiến lão khó chịu, như là kiến nhiều cắn chết voi vậy, lão chăm sóc Kimura còn nhiều hơn, bên hấn còn có kiếm quang tụ lại thành hình mà tấn công nữa cơ, mấy lần bị oanh tạc tay mất chân, nhưng mà sau vài giây lại mọc lại, tiêu hao không biết bao nhiêu Tạo Hóa Lực (Kimura sở hữu Tiên Thiên Ngũ Hành Phong Lôi Quyền còn hấn dung hợp được với một loại hệ thống khác tạo nên Tạo Hóa Ngũ Hành Phong Lôi Quyền, sở hữu Tạo Hóa Lực, diễn sinh vạn vật).

Bên này Lam Vũ còn liên tục mô phỏng mấy chiêu thương tiền của Dương Khang, uy lực mạnh hơn Dương Khang cả ngàn lần, mô phỏng Như Lai Thần Chương đã vậy còn mô phỏng cả kiếm quang với Thái Cực đồ của Vô Vi Chân Nhân nữa, làm lão tức không thôi, hàng mô phỏng thì nó cũng chỉ có uy lực ngang với mức độ tinh thần lực của Lam Vũ thôi, không yếu như Dương Khang, Vô Ưu, cũng không thể mạnh được như Vô Vi chân nhân.

Vô Vi chân nhân trong lòng lại tiếp tục gào thét, gặp thể loại gì thế này, mỗi kiếm quang đều có thể dễ dàng giết tụi nó, vậy mà tụi nó liền hồi phục, 2 tên quái thai bắt từ này từ đâu ra, không đánh chết được. Chờ lát nữa lão kiệt linh lực, lão thua chắc mất....

===== Còn tiếp....

Chương 32

Cái này người ta gọi là tiêu hao chiến đấy mà, 2 người tiêu hao cũng không ít nhưng khả năng hồi phục quá kinh, tinh thần lực và tạo hóa lực lại là hai hệ thống cao cấp, biến dị, có năng lực đặc biệt, so với linh lực của lão thì cứ như một chiếc xe đạp với một chiếc máy bay vậy, cấu tạo phức tạp hơn xa. Con sư tử con tuy rằng không mạnh nhưng vẫn có tố chất hơn là một con thỏ già.

Lam Vũ thì vừa chiến vừa quan sát bọn họ, anh đã mô phỏng rất nhiều thứ bằng ý nghĩ của mình nhưng mà...anh cảm thấy cho dù nó thay đổi thành hình dạng nào thì uy lực của chiêu anh sai cũng không hề thay đổi, chẳng qua là thay “skin”... Ví dụ dame là 100 thì cho dùng là Giáng Long hay Như Lai chương hay là đất đá đều là dame 100. Chỉ là được một cái lợi là cách thức tấn công đa dạng, không nhàm chán, khó đề phòng hơn chút. Chợt để ý tới những cây cỏ thụ mọc liên tục quần lấy Vô Vi Chân nhân ngay dưới chân lão, Lam Vũ lóe sáng, tại sao mình phải ngưng tụ tinh thần lực ở chỗ mình rồi phóng tới chỗ lão mà không phải là ngưng tụ ngay tại chỗ lão, cho lão điều bất ngờ, cách sai tinh thần lực của anh còn thô sơ quá, cứ như có súng mà lại cầm súng đi đập người...

Kimura thì lại suy nghĩ khác, hắn đang câu kéo thời gian, một là để suy yếu linh lực của Vô Vi, nhìn thấy lão đang diễn tiết tấn công liên tục, nhưng hắn hiểu là lão cũng đang rất bình tĩnh, mục đích chính của câu thời gian chính là để cho hắn đủ thời gian để “biến hình”, trở thành siêu xayda...ý lộn, trở thành một trạng thái mà hắn mới phát hiện được, trạng thái tràn đầy năng lượng ánh sáng, hắn đặt tên cho trạng thái này là Tiên Quang. Hắn chưa bao giờ dùng trong chiến đấu, 1 phần vì chưa gặp đối thủ, 1 phần chủ yếu là hắn chưa hoàn toàn nắm rõ lắm, nên mỗi lần kích hoạt phải chờ tầm nửa tiếng tích tụ tạo hóa lực. Lần này đánh nhau hắn cũng cực kỳ hưng phấn, hắn muốn “test” Tiên Quang xem nó uy lực đến đâu. Vừa nghĩ hắn vừa dùng các nguyên tố vạn vật xung quanh để công kích lão già, nhưng phần lớn lại dùng để bảo hộ xung quanh, đây chính là lý do một người hung mãnh bá đạo như hắn lại có một chỗ để sử dụng chiêu thức tầm xa, trong lòng thầm hô 15 phút nữa thôi.

Lão già liên tục dùng kiếm quang công kích hai người, nhưng phần lớn kiếm quang vẫn là để bảo vệ bản thân đấy, lão không hiểu sao nhưng mà chiêu thức của Kimura toàn xuất hiện bên cạnh lão khiến lão rất “khó đỡ”, né không kịp, hoặc nói là căn bản không có thời gian để né, không như thiếu niên tóc trắng, toàn dùng chiêu chương từ xa tới, có thể nhìn thấy, tránh được. Nên hắn dồn hết chú ý vào Kimura, với Lam Vũ chỉ liên tục công kích, hắn không cần phòng ngự, né được thì né, không né được thì cũng không sao, công kích Lam Vũ yếu hơn Kimura nhiều, hơi rất xú chứ mấy. Mỗi chuyện kỳ lạ là sao kiếm quang của lão tấn công hắn cứ biến mất rồi xuất hiện bên cạnh lão hoài, chẳng lẽ là chiêu Đầu Chuyển Tinh Di (ai không biết thì hỏi google

Chương 33: Bị Phong Ấn, Số Đen Như Mực. Ta Tên Gọi Hạ Vũ.

Anh ôm lấy 2 nàng, sử dụng cổng không gian ngay lập tức bỏ chạy xa, hướng anh muốn tới là Phong Lăng Thâm Uyên. Vừa cảm nhận được khí thế lọt ra khỏi không gian giao động là anh biết anh chẳng thể đỡ nổi một ngón tay của người này, không thấy cóm như Kimura cũng không kịp suy nghĩ mà cầm đầu chạy ngay sao? Anh không biết đi đâu, nơi này nhỏ bé như vậy, chạy chắc chắn không thoát khỏi tay người kia, có lẽ người kia là cứu binh già già Vô Vi gọi tới. Đúng nha, nghĩ lại mình chạy không biết có thoát không thì sao phải mang theo 2 cô gái vô tội này, người là mình giết... A, giờ mới để ý, tinh thần lực của mình tăng lên rất nhanh, không những hồi phục 100% mà còn tăng tiến, Lam Vũ cảm nhận được sức mạnh cuộn cuộn mà mình đang có, như con sóng dâng trào, sự tăng trưởng đột ngột này mang lại cho Lam Vũ cảm giác giờ mình nhấc tay cũng có thể nhấn chìm cả võ lâm này, tất nhiên chỉ có thể là cảm giác.

Cuối cùng sự tăng trưởng tinh thần lực cũng dừng lại, chính điều này đã xóa đi sự hoảng loạn trong lòng anh, bình tĩnh lại, anh nghĩ một lát thì ra lúc này là mình ăn hỏi tên kia phát cuối, giết được gã, không hiểu vì sao mình lại có thể lên “kinh nghiệm” khi giết cao thủ, nhưng mà hình như cái này cũng dễ chấp nhận mà, ngày xưa chơi game cây cấp, cũng chả phải thế này sao. Sắp up lv 5 rồi, tức là bây giờ tinh thần lực đã đạt tiêu chuẩn Nguyên Linh đỉnh phong của tu linh giới, á đù, vừa mới up lv thôi đã 99,9% cây “kinh nghiệm” rồi, tốc độ này có chút nhanh, cái này phải tính là “train boss” đấy, tính ra chỉ cần mình giết là được, sau này chăm chỉ ăn hỏi một chút. Còn 2 cô nương này nữa, mình làm sao đây, mang theo tuy không có thêm gánh nặng nhưng biết đâu mình chạy không thoát người kia thì sao, dù thoát hay không thoát mình cũng sẽ rời thế giới này mang theo 2 cô gái lỡ có gặp Mỹ Hương cũng không tiện, sau này về lại hẳn thăm các nàng sao.

Trước khi đi, anh cũng nghĩ tới sự an toàn của 2 cô gái, mình không có ở đây, đại ca thì được gã hòa thượng mang đi mất, không biết đi đâu, 2 nàng ở nơi này không an toàn, dù nói sau khi Kimura lộ mặt thì đa số phạm nhân cao thủ chết hết rồi nhưng vẫn còn đó những người không đi đại hội, hoặc bận bịu gì đó mà không đi, với nhan sắc của 2 cô gái thì sẽ chịu thiệt, anh cũng cho mình có một phần trách nhiệm khi hấp thu hết nội lực của cô chị, khiến giờ họ chân yếu tay mềm như vậy, thế nên trước khi bỏ đi anh quyết định ngưng tụ 80% tinh thần lực hắc ám của mình tạo ra 2 chiếc vòng tay đeo lên tay họ, vòng tay sau khi ngưng hình thì màu sắc đen huyền pha chút màu trắng đục, giống như cả phê đen pha thêm chút sữa vậy, sau khi ngưng hình hoàn chỉnh trên bàn tay 2 cô gái nó đã thành 2 cái vòng ngọc bình thường. Lam Vũ để lại vài câu nói trong vòng ngọc kia, khi 2 người tỉnh lại thì vòng ngọc sẽ

tự truyền tin vào đầu 2 người, anh không thông thạo những kỹ xảo này lắm nhưng những thứ phổ thông như truyền âm vẫn có thể làm được.

Vừa định ôm hai nàng đi tìm một nơi nào đó an toàn rồi bỏ xuống thì Lam Vũ cảm nhận được một áp lực khủng bố xuất hiện, gấp quá anh quăng hai nàng vào cổng không gian vừa tạo, đưa 2 nàng tới nơi cách đó tầm 9000km cho chắc, giờ tinh thần lực của anh đã bao phủ tới 9000km rồi, cũng do tinh thần lực hấp khò xác gã Vô Vi mới có được. Quăng hai cô gái đi không biết nơi nào, anh vội nhảy vào cổng không gian, nhưng chỉ 3s sau khi anh biến mất tại chỗ đó thì có một trung niên đạo nhân tướng mạo đường hoàng, tóc phần phật phiêu trần cầm một cây phát trần, trung niên nhân nghiêng rặng:

- Dám giết đồ đệ của Lăng Thiên đạo ta! Tam Thiên Giới còn có người dám vô cớ giết đồ đệ của Lăng Thiên đạo ta. - Trung niên nhân thoạt nhìn tựa 40 tuổi thực chất đã sống hơn 20 vạn năm (1 vạn = 10 ngàn)! Vì gã là thiên tài tu linh thể nên đột phá cảnh giới rất nhanh mới lưu giữ được nét thanh xuân còn sót lại này, đồ đệ của gã kém hơn, thể nên dù lúc đột phá Chân Linh thì còn là thanh niên phơi phới, nhưng kiên trì qua vài vạn năm không đột phá lên Thiên Linh khiến dung mạo càng ngày càng già đàng.

Gã tên là Lăng Thiên, ở Ngũ Hành Tiên Lục cũng là danh tiếng vang dội, một thân Thiên Linh đỉnh phong cao thủ tuyệt đỉnh, thái thượng trưởng lão của Vô Không Phái, nhưng mà cái gã dựa vào để nói Tam Thiên Giới không có người dám vô cớ giết đồ đệ của gã chính là Thái Tôn, một trong 10 Tôn giả ở Kim Tiên Lục, thu gã làm đồ đệ thứ 3, nên mọi người ai cũng nể mặt sư phụ gã...

Gã lúc này nhìn về phía 2 chị em Tuyết Trang bị ném đi, sau đó lắc đầu, 2 cô nương kia không liên quan tới cái chết của đồ đệ, hẳn là một cao thủ tuyệt đỉnh, có thân phận, tuyệt đối không ra tay với các thành phần nhai nhép không đắc tội mình, dù đoán có lẽ 2 cô nương này liên quan tới cái chết của đồ đệ. Trong lệnh bài vỡ truyền tin về hẳn thấy 2 người, một thanh niên tóc trắng và một tên như chó lợi như vàng thái dương, chỉ cần tìm 2 tên đó, rồi hẳn nhìn một hướng khác, là hướng mà Lam Vũ bỏ chạy, hẳn hừ lạnh một tiếng rồi biến mất. Xuất hiện ngay trên đầu Lam Vũ giáng xuống một chưởng một bàn tay không lồ ụp xuống không khác gì chụp kiến vậy, may mắn gần chạm tới thì Lam Vũ đã kịp nhảy vào cổng hư không tiếp theo. *Uỳnh* Sau khi khói bụi tan đi, một cảnh tượng khủng khiếp, nếu Lam Vũ còn ở đây chắc sẽ chết khiếp, dưới chân gã Lăng Thiên là một cái hồ đen mênh mông hình một bàn tay, không biết bàn tay nó to bao nhiêu luôn, đại khái là tầm vài nghìn cây, khiếp, mà hồ sâu không thấy đáy. Gã cũng không chân chừ, nhìn xung quanh xác định hướng Lam Vũ bỏ chạy, rồi lại biến mất. Để lại đầu đó một âm thanh lãnh khốc:

- Chạy đi, coi ngươi chạy đâu cho thoát khỏi tay ta!

Một lần nữa gã xuất hiện bên trên đầu Lam Vũ, kịch bản lặp lại, gã lại chậm nửa giây, Lam Vũ lại biến mất và thêm một cái hồ to hình bàn tay. Lần thứ 3 gã đuổi tới thì thấy Lam Vũ đã đứng trên một cái vực thẳm mà không chạy tiếp, giờ thì gã đã biết Lam Vũ có chạy đường trời, lạnh lùng nhìn tới, gã cũng không vui sướng gì khi bắt đồ đệ:

- Tiểu tử, có biết mình phạm tội gì không?

Lam Vũ không trả lời gã, một giây trôi qua tức là tính mạng trôi qua, đối với gã trung niên này, anh cảm thấy áp lực quá lớn, giờ có cảm giác như chính mình không thuộc về mình nữa, một ý niệm thôi đối phương cũng có thể giết mình mà không thể hồi phục. Không tốn thời gian trả lời, anh nhảy luôn xuống Phong Lăng Thâm Uyên, đi vào thế giới tinh thần, đó là chỗ dựa cuối cùng rồi, ở đó mình có thể thoải mái buông thả tinh thần lực, không gian, coi như là sân nhà.

- Muốn tự tử? Đừng hòng! - Gã phẫn nộ, không ngờ con kiến kia dám không trả lời gã, lại còn muốn tự tử, nào có chuyện chết dễ dàng thế? Bởi vì gã có thần thức, phóng xuống dưới Phong Lăng thâm uyên ai ngờ lại không thấy đáy, càng sâu lại càng mờ mịt giống các cấm địa ở Tam Thiên Giới, gã mới đưa ra nghi vấn là tên này muốn tự tử.

gã lấy ra một chiếc vòng tay, niệm chú rất nhanh rồi ném về phía Lam Vũ, không ngờ chuẩn và chính xác đến như vậy, nó đang to như cái vại nước tức thì bay tới chỗ Lam Vũ vừa vịn chui vô tay anh lập tức nhỏ lại trở thành một cái vòng ngọc thù hoa, dù không biết là cái gì nhưng Lam Vũ cũng mặc kệ, đã rơi tự do anh còn có ý dùng tinh thần lực đẩy mình xuống cho nhanh nữa.

Gã không ngờ tiểu tử kia bị vòng Thanh Linh phong ấn rồi mà vẫn còn năng lực để tăng tốc rơi, gã hơi do dự, không dám nhảy xuống theo, gã sợ đây lại là một cái cấm địa, một đi không trở lại, nhưng cuối cùng can đảm cũng chiến thắng, nghĩ rằng ở cái thế giới cấp thấp này thì có cái cấm địa gì làm khó được gã chứ? An ủi tinh thần vài giây sau đó gã bay theo xuống thâm uyên...

Càng xuống sâu càng tối, do 2 người đều tăng tốc rơi nên tốc độ rơi nhanh hơn rơi tự do ngày trước Lam Vũ rơi nhiều, nhưng mà gã mạnh Lam Vũ biết bao nhiêu, chỉ chớp mắt đã đuổi kịp, đúng lúc định vươn tay ra tóm lấy đối phương thì tự dừng xung quanh Lăng Thiên tối om, tối đến mức không nhìn thấy gì luôn, cảm giác cũng không cảm giác được gì, nghe cũng không nghe được gì, một giây trước còn nhìn thấy đối phương rõ ràng, còn nghe tiếng gió mà 1 giây sau đã không còn cảm nhận được gì nữa, 6 giác quan như bị hư vậy. Gã bắt đầu hoang mang, gã mặc dù không có cảm giác gì nhưng lại có cái cảm tưởng là hình như mình bị lực lượng nào đó lôi đi thật xa rồi, không còn ở gần tiểu tử kia nữa, nhưng mà để cho chắc gã chường loạn xung quanh với hi vọng có thể ngẫu nhiên đánh chết tiểu tử mang thù với mình. Không cam lòng để yên, gã còn bồi thêm một câu cho chắc:

- Tiểu tử, ngươi chạy trốn cũng vô ích, trong không gian tịch mịch này vốn không có linh khí, ngươi chắc chắn phải chết, vòng tay Thanh Linh là pháp bảo phong ấn cấp Thiên Linh, người bị phong ấn sẽ mất sạch tu vi, chờ chết đi, ngươi không chết ta cũng truy sát tới cùng... - Tuy rằng chắc chắn Lam Vũ phải chết nhưng lão vẫn muốn đe dọa tâm lý đối phương, để cho đối phương sống nốt quãng thời gian còn lại trong lo âu, sợ hãi. Theo lão thì tu linh giả sống nhờ linh khí, một khi không có linh khí thì khác nào người thường, mà người thường thì tuổi thọ thấp, phải ăn uống, trong không gian tịch mịch này không có linh khí, lại bị vòng tay Thanh Linh phong ấn, mất hết tu vi, trở thành người thường, qua chục ngày không ăn đảm bảo chết đói.

Âm thanh đó rất to, vang vọng khắp nơi, mặc dù ở nơi rất xa nhưng Lam Vũ vẫn có thể nghe được âm thanh này, không phải vì nó phát đi xa quá mà do, thế giới này là thế giới tinh thần được vị Tiên Nhân kia sáng tạo ra riêng cho tinh thần giả, tất nhiên nó là thế giới Lam Vũ có đủ thứ ưu quyền. Tuy rằng biết lão vào đây chắc chắn lạc đường và không nhìn thấy gì, do lúc nhận truyền thừa anh đã đọc qua, ngoại trừ tinh thần giả và cao thủ cấp Tiên ra thì bất cứ ai vào đây cũng mất hết giác quan. Nhưng mà mất hết thì mất hết, lão còn đeo cho mình cái vòng tay Phong Ấn này nữa, không biết cái vòng này có công hiệu truy tung không nữa, nghĩ tới đây anh lại không dám về trái đất, rước tên hung thần này về thì trái đất bị hấn gổ một cái sụp mất. Nhắc tới

phong ấn mới nhớ, hình như tinh thần lực của mình đang biến mất dần một cách “không phanh”, lập tức Lam Vũ nghĩ đến ngay chạy tới thế giới gọi là Tam Thiên Giới kia. Nơi đó rất rộng lớn, trong trí nhớ gần ảo đen cũng miêu tả như vậy, trốn cũng dễ hơn, nhờ sau này gã đạo sĩ kia nổi điên lên phá hoại cũng không liên quan tới mình, đỡ áy náy, vả lại cái vòng chết tiệt này muốn phá có lẽ cần nên đi cái nơi sản xuất ra nó.

Vội vàng chạy tới chiếc hố 7 màu trước khi tinh thần lực còn chưa biến mất hết... Má nó! số đen như mực, Lam Vũ muốn chửi thề, vừa chui vào lại gặp không gian loạn lưu (Không gian hỗn loạn), nhưng mà trong đó có may mắn là không gặp thời gian loạn lưu, nếu không trở thành em bé một lần nữa chắc Lam Vũ out liên luôn, chui về trái đất làm người thường...

.....Trong không gian huyền ảo màu tím hồng với những đốm sáng mỹ lệ, lẩn lộn mấy vòng cũng thấy được mặt trời.....

bịch Mông chạm đất, Lam Vũ đau điếng, đã lâu lắm rồi chưa có cảm giác bị té mà đau thế này... Ngó lại thấy tinh thần lực của mình đã tiêu đâu gần hết, may mắn đã dừng rồi, không còn bị biến mất vô lý nữa... Nhưng... tinh thần lực còn lại chỉ có bao phủ 5km... đây là cái khái niệm gì, trời ơi, từ hơn 9000km xuống còn 5, yếu đến mức đáng thương, giờ chắc cái tên Hoàn Nhan Hồng Anh không biết sống chết thế nào ở đại hội võ lâm kia nhắc tay cũng có thể chường mình sụi lờ. Thở dài, mái tóc trắng như tuyết rồi mù, mặt thì nhem nhuốc, quần áo thì rách rưới, nhìn chả giống ai cả... à quên, giống ăn mày chứ. Nhìn xung quanh một lượt, khung cảnh thì có nhà cửa, tường san sát, nhưng mà không biết xây bằng chất liệu gì, chưa thấy qua, lại có vẻ cao to, hoành tráng, tường thôi đã cao hơn 20m, đứng đây còn thấy một tòa nhà chọc trời nguy nga tráng lệ mà không kém khí chất cổ xưa, cái này không phải hoàng cung nước nào chứ? Bỗng nghe mấy tiếng quát to:

- Có nam nhân xâm nhập.... - là một tiếng con gái.

Rất nhanh có vài cô gái tập trung đến đây với vẻ mặt hung ác....

Nhìn 7 nữ nhân phong thái tiên thiên, xinh đẹp tuyệt trần trước mặt, lại mang theo sát khí nhắm thẳng vào mình, anh nuốt nước miếng, cái vòng tay phong ấn chết tiệt của thằng cha già kia, hèn. Một cô gái trong đó rút kiếm ra, quát:

- Người là ai? Có biết Hư Hoa Am chúng ta là từ địa của nam nhân không? Không ngờ ở Lam Thiên Vực này còn có kẻ to gan như thế? Nói rõ thân phận và mục đích của người, chúng ta sẽ cho người chết toàn thây. - Kiểm soát vào huyệt người đang nằm dưới đất.

Khóc... cảm xúc hiện tại là muốn khóc, thiệt là oan quá mà. Ta không chết trong tay cao thủ Thiên Linh thì thôi, lại bị mấy tiểu cô nương Chân Linh hành xác, tuyệt đối lăng nhách. Nghĩ lại lời nói của đối phương thì nơi này là một cấm địa không cho phép con trai vào, lóe sáng một cái, nhưng mà lẽ nào phải đi tới bước đường nhục nhã này hay sao... Chỉ còn vài giây trước khi bị hành hình, không có thời gian để nghĩ được nhiều như thế được, thà có lỗi với lương tâm, nhục nhã một chút còn hơn là mất mạng, tìm cơ hội bỏ chạy khỏi cái am ni cô này là được rồi. Một đám khói đen nhẹ toát ra, trước sự ngỡ ngàng của đám mỹ nữ hung thần ác sát, chàng mỹ thiếu niên lại trở thành một mỹ thiếu nữ, giọng trở nên nhỏ nhẹ yếu đuối:

- Xin lỗi các vị tỷ..tỷ, ta..ta bị người truy đuổi, mới..mới giả nam trang!!! - Nói tới đây “nàng” ngắt đi, thực ra là già vờ...thôi! Sợ nói nhiều quá bị lộ tẩy, dù sao thì anh không biết con gái thì sẽ dùng biểu cảm gì lúc nào...

Dùng chút tinh thần lực còn lại của mình, biến hóa một chút, cũng không ai biết... Dù sao anh cũng đang tu trường phái Hư Tiên, cơ thể vốn có thể hư hóa, ảo hóa, biến muôn hình vạn trạng, không một chút sơ hở, bởi vậy cái hệ thống tu luyện này quá đặc biệt. Chắc các bạn thắc mắc nếu vậy ở thế giới kia người ta tu Hư Tiên còn nhiều hơn kiến ở trái đất cộng lại thì biến hóa hoài ai biết ai đúng không? Đương nhiên cái gì cũng có cái giá của nó, bù lại người noi đó phát minh ra công pháp phân biệt linh hồn khí tức và nó cũng đã phổ biến khắp có vũ trụ đó, ai ai cũng nhận ra người kia dù có biến thành cục đá ven đường đi chẳng nữa, nói ra thì đại khái giống mùi á, mỗi người đều có khí tức riêng biệt, cả vũ trụ không ai giống ai, không sinh linh nào giống sinh linh nào, chỉ có vài trường hợp đặc thù mới có thôi, nhưng mà như đã nói, cái gì cũng có giá của nó, cũng có vài thiên tài, cao thủ lại sáng tạo ra công pháp giả mạo linh hồn khí tức, bởi vậy mới có thể nói thiên đạo tuần hoàn, không có cái gì là hoàn mỹ. Hoặc giả như công pháp giả mạo linh hồn khí tức bá đạo thật nhưng cũng chỉ giới hạn tác dụng với những người yếu hơn người sử dụng hoặc mạnh hơn 1 chút thôi, mạnh hơn quá thì người ta nhìn cái là phát hiện ra sự ngụy tạo liền.

Lam Vũ từng học sách sinh học cộng thêm tuổi trẻ bồng bột coi không ít JAV, thích nhất là Takizawa Lau...à mà thôi! Ngưng chuyện này, nói tiếp vấn đề chính, chính vì vậy nên anh cũng biết đại khái cơ thể con gái, biến hóa giống y hệt không có gì khó. Cái khó là khó ở trong lòng thôi, khó chịu lắm, trai thẳng, lại máu gái, đứa nào cam chịu biến thành gái đâu... Nhưng mà lấy lý do vì sống tiếp để cứu Mỹ Hương, không phải vì mình tham sống sợ chết đâu nên tạm chấp nhận chịu nhục (lý do, lý trấu)...

Vì phải giả ngắt nên Lam Vũ nhất quyết chui luôn vào trong hồn giới, không có ai điều khiển, tất nhiên cơ thể đơ luôn chứ sao. Đám mỹ nhân thấy Lam Vũ đột nhiên thành con gái, có chút giật mình, sau đó có cô còn mang bộ dạng đứng cảm không sợ chết tiến lại gần Lam Vũ sờ nhẹ trên mặt anh, cảm giác rất mềm mại, nàng an tâm một chút, kéo tay xuống dưới thò vào trong áo bóp một cái, đỏ mặt rồi mới hướng các tỷ muội gật đầu:

- Đúng là nữ nhi! Mau cứu người. - Cô nàng này vội bế Lam Vũ đi.

Ở trong hồn giới Lam Vũ thấy những chuyện vừa xảy ra, anh muốn tìm một cái gối đập đầu mà chết quá, nhục quá đi, huhu! Đường đường một “đại mỹ nam” đội trời đạp đất lại có ngày phải giả thành một “tiểu mỹ nhân” để sống sót, tui thân quá đi! Thật ra anh muốn khóc lắm mà khóc không được, bởi vì 3 thằng trấu kia tỉnh rồi, không ngừng gào thét này giờ đòi thả ra, liên tục đập phá phong ấn, 3 thằng hợp lực, cái phong ấn cũng có cảm giác ăn không tiêu, mà giờ tinh thần lực mất hết rồi, lấy gì mà sửa chữa phong ấn, đúng là đời đen như cút chó! Hết vận này đến xui kia tiếp chân nhau mà tới. Phức bất trùng lai, họa vô đơn chí mà (phức thì không bao giờ đến liên tiếp mà họa thì không bao giờ đi một mình)!

- Lão đại, bọn tao kính mầy làm trưởng, lại chơi trò thừa nước đục thả câu! Lợi dụng lúc bọn tao suy yếu mà phong ấn, có biết nhục không? - Lão tam nổi điên lên, quát.

Lão tứ thì điềm tĩnh hơn nhưng mà là hung ác hơn:

- Thả ra, nếu không có ngày mày sẽ hối hận! Tao chắc về điều đó! - Nói xong anh lại làm mặt lạnh.

Lão nhị đang thì đang ngẫm nghĩ, không thấy nói năng gì... Tên này chính là tên thâm hiểm nhất trong 3 tên, không biết giờ hắn đang tính cái âm mưu hay trò chơi gì...

Lão đại trực tiếp bỏ bộn nó, đang đau đầu! Không muốn ra ngoài kia tí nào luôn, thật! Nhưng mà ngẫm lại mình còn phải tính lại để còn tìm cách bỏ trốn, không thể nào ngất mãi được! Chắc vô tình vào, muốn đi chắc không ai cản đâu nhỉ? Đang nghĩ đến mộng cảnh bỏ trốn thì tay anh đập vào trán, muốn... tìm cái hồ mà trốn quá, huhu.

Bên ngoài lúc này mấy cô gái lúc này đang thay “quần áo” cho Lam Vũ, có cô còn bạo gan “dạng” chân Lam Vũ ra, ngó kỹ chỗ ấy, xem xét rồi còn bạch ra soi nữa, đã vậy xong còn gật đầu với đám chị em “Đúng là nữ nhi không sai!”. Lam Vũ bây giờ có cảm giác tận thế, tận thế tới rồi, ông trời ơi, sao lại đối xử với tôi như vậy, tôi đã làm gì sai? Tôi muốn sống cũng là sai sao? Ông trả lời đi, không được, phải mau chóng tỉnh dậy, không thì còn không biết bao nhiêu cô tới kiểm tra nữa. Ai bảo chém giết máu tanh là ghê tởm, đây mới là ghê tởm, đây mới là địa ngục trần gian, chết tâm mới là khổ nhất.

Bởi vì khả năng hư hóa tiện lợi này, ở thế giới trước kia của Hư Không chủ không ít người biến thái, tự xử như thế đó! Tuy nhiên cái độ biến hóa thuần thực hay huyền diệu, thâm ảo hay không còn tùy thuộc vào công pháp và tu vi của hư tiên đó nữa, ví dụ như hư tiên mà tầm tầm Chân Linh đến đầu Nguyên Linh theo như hệ thống tu linh thì khó mà biến hóa giới tính được, cũng không thể biến cái gì quá cao siêu, đơn giản thôi! Nhưng nào phải loại công pháp tầm thường? Lam Vũ kế thừa trọn vẹn Bạch Hư Không có chỗ nào tầm thường? Bởi vậy nên anh biến ảo cái gì cũng như thật, lợi cái nữa là anh hoàn toàn dùng tưởng tượng mà điều khiển biến hóa trong phạm vi tinh thần lực của mình, còn hư tiên khác phải niệm chú, bắt ấn...

Lam Vũ vội mở mắt ra, liền nghe mấy cô gái lao nhao:

- Tỉnh rồi, cô gái kia tỉnh rồi, hỏi xem tại sao cô nàng lại bị người ta truy đuổi?

- Hỏi đi, mau!

Các cô này cũng thật là hiếu động, nóng giãm nói tránh thôi, nói thẳng ra là nhiều chuyện, Lam Vũ xác định ngay là như thế. Có một mỹ nhân có vẻ chừng chạc nhất trong bọn ngồi lên giường hỏi Lam Vũ:

- Tiểu muội muội, muội tên gì?

Muội muội? Đã lâu rồi Lam Vũ chưa có nghe lại người khác gọi mình thế này, hơn 8 năm rồi, ngày xưa người ta hiểu lầm nên Lam Vũ không có cảm giác gì ghê lắm. Còn bây giờ thì thấy nổi cả da gà... Không biết nói giọng điệu thế nào, đành phải bắt trước Tiểu Nhan:

- Ta..ta..ta tên gọi Hạ Vũ!

===== fb.com/kai2552.ms/ =====

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Lão Đại À, Mọi Việc Để Ta.

- Ha! Hạ Vũ cô nương, người không phải là người của Lam Thiên Vực sao? - Một cô gái hỏi, bởi vì thấy trang phục Lam Vũ có vẻ kỳ lạ.

Nhắm tít mắt lại, mặc dù đã tự nhủ chỉ đang giả dạng, tìm cơ hội bỏ trốn nhưng mà bị người ta coi như vậy đúng thật là không dễ chịu chút nào, tuy nhiên cũng là do mình tự rước lấy, chịu thôi. Có lẽ nên tỏ ra là lạnh lùng gọn để tránh có biểu hiện thái quá, lộ tẩy, với lại như thế người ta có khi xa lánh mình hơn, ít tiếp xúc, dễ dàng bỏ chạy, chứ đã giả dạng rồi mà còn bị chém chết mới lãng nha.

- Vị tỷ tỷ này! Xin đừng gọi ta là cô nương! - Xin chị đừng....

Nghe vậy thì ngay lập tức cả đám thay đổi sắc mặt, không khí có chút lạnh hơn:

- Tại sao không gọi như thế? Người không phải là cô nương? - Âm thanh lạnh nhanh vì luôn.

- À...vì..vì gọi như vậy có chút..chút xa lạ, các vị tỷ tỷ cứ gọi ta là Hạ Vũ được rồi! Coi như cảm ơn các vị đã cứu ta! Ân tình này sau này ta sẽ trả! - Trả cái đầu các cô, hại tôi xấu mặt như thế, then với lòng như thế, chưa trả thù là may rồi, nhưng mà những lời này anh không dám nói ra, nói ra lại sợ không đi được, giờ mình rất yếu nha, NHÃN NHỊN...NHÃN NHỊN.

Bọn con gái chưa bao giờ ra khỏi cái am này nên tâm cơ cũng không sâu, cũng không nghĩ nhiều, nếu đụng mấy đứa đa nghi ngoài kia thì cũng nghi ngờ ít nhiều. Vừa trải qua cảm giác thấp thòm, Lam Vũ quyết định không trả lời dài dòng nữa, hỏi gì nói nấy, đau tim... Không biết vì lý do gì mà sao các cô

nuong như hoa như ngọc ở cái am này lại hận con trai thế!!! Hay là cái bà am chủ ở đây bị người yêu đá đấm ra hận đời?

- Vậy, ta gọi muội là Hạ Vũ nhé! Muội muội thật xinh đẹp, mái tóc trắng này thật đặc biệt...

- Đúng vậy nha, Hạ muội tử, sau này đây chính là nhà muội, am chủ bề quan rồi, chưa ra, đợi bà ấy ra chúng ta làm lễ gia nhập cho muội.

.....Mỗi đũa 1 câu, coi như đám này làm Lam Vũ ức chết nhưng mà lại càng tỏ rõ cái ngây thơ của bọn họ, thế mà trong ký ức tên áo đen bảo là người ở trên đời không ai đơn giản, tâm cơ ẩn dấu trùng điệp, sẵn chân 1 cái là không biết chết lúc nào...

Thật ra tên áo đen kia không hề sai, chỉ là các cô gái chỗ này từ nhỏ đã được mang về đây nuôi, chưa tiếp xúc với chất bản ngoại xã hội và lại cao nhất ở đây cũng mới ba mươi mấy tuổi chớ mấy, với số tuổi này ở hiện đại thì còn có thể cho là lớn, nhưng so với cái thế giới tuổi thọ vô biên này thì đúng là con nít... Thêm việc các cô bị cô lập xã hội càng thêm con nít hơn.

- Gia nhập??? Ta..ta..ta không muốn gia nhập am của các tỷ tỷ! - Dm, có ngu mới ở lại, trong này tuy toàn gái đẹp, lại ngây thơ, bình thường Lam Vũ sẽ ở lâu hơn chút ngắm gái trò chuyện, nhưng mà nếu chỉ được ở dưới cái dạng thân thể này thì miễn...cho em xin! Và lại anh thấy ở nơi này không có ai có thể phá được cái vòng chết tiệt này cho mình... Biết đâu có ngày lão trung niên kia mò tới đây mình chết chắc, mà mấy chị em chỗ này chưa chắc đã tốt lành gì.

- Không muốn? Tại sao không, muội tử, muội thấy đó, trên đời này lắm điều bắt công với nữ nhân chúng ta, muội lại xinh đẹp như thế, đi ra ngoài nhất định sẽ không có kết cục tốt, không phải ta hù muội đâu. Hư Hoa Am chúng ta ở Lam Thiên Vực này tuy không phải đệ nhất môn phái nhưng mà cũng là coi như có danh tiếng, được vực chủ che chở, không có nam tử nào dám mạnh mẽ xông vào.

- Diệu Hoa tỷ nói đúng đó, Hạ muội muội, chúng ta đều là nữ nhân, sẽ không nói dối với muội.

...Đều là khuyên bảo...- _' , Lam Vũ ngoài mặt không cảm xúc nhưng trong lòng trống kêu oan đã đánh muốn rụng tim rồi, từng tiếng “muội muội” như dao đâm vào lòng, cái gì mà “đều là nữ nhân” chứ? Các người đều là nữ nhân thì có, tôi không phải!.....

Nói trắng ra tố chất tâm lý Lam Vũ khá kém, quá dễ xúc động, chỉ là giả vờ một chút, người ta nói đúng cách mình giả vờ, có gì đâu mà cứ kỳ thị trong lòng, chỉ cần giữ vững bản tâm, ai nói gì đều mặc, thậm chí có thể lợi dụng loại ưu thế này nữa...

- Không đâu các vị tỷ tỷ, ta xa nhà đã lâu, rất nhớ cha mẹ và ca ca! Ta đi lâu như vậy khẳng định bọn họ cũng rất nhớ ta, ta mà còn không về bọn họ sẽ cuống cuống đi tìm - Đây, anh vất kiệt óc rồi đó, ngon thì tìm sơ hờ đi, khuyên nữa đi.

- Thì ra Hạ muội tử còn có nhà, muốn về cũng phải, chỉ tiếc chúng ta không có nhà, không có ai để nhớ mà cũng không có ai nhớ chúng ta. - Một vị cô nương tức cảnh sinh tình.

- Nhưng...nhưng mà vẫn không được, Hoa chủ đã nói vào Hư Hoa Am thì không thể ra ngoài nữa! Trừ phi trở thành đệ tử cao cấp của am chúng ta mới thỉnh thoảng có cơ hội ra ngoài. À còn có một vài trường hợp đặc thù mới được Hoa chủ cho phép đi! - Cô gái khác lại tỏ ra thương cảm.

- Nhưng mà ta chưa phải đệ tử trong am của các tỷ, tại sao luật lại hạn chế ta? Trường hợp đặc biệt là gì? - Anh gom 2 câu hỏi lại một chỗ luôn.

- Chỉ cần là nữ nhân đều như thế, nam nhân trực tiếp giết, ta mặc dù cảm thấy có chút vô lý nhưng cũng không dám thắc mắc... - Một cô gái tên Diệu Thanh.

- Diệu Thanh, có mấy lời không thể nói được, nếu lọt vào tai trường lão hay Hoa chủ thì muội chết chắc. - Diệu Hoa chặn họng cô gái Diệu Thanh, lời này tuy gay gắt nhưng cũng chỉ muốn tốt cho cô gái kia.

- Vâng! Muội biết sai rồi, Diệu Hoa tỷ! Còn về trường hợp đặc thù thì chúng tỷ muội không ai biết cả.

- Vậy..ta ở ngoài có một ý trung nhân đang chờ ngày ta về, có tính đặc biệt không? - Thật đấy, thế! Mỹ Hương đang chờ... Cố dùng tinh thần lực tạo thêm vẻ ửng đỏ trên mặt cho nó chuẩn bài.

- Hạ Vũ, muội cũng đừng tin tưởng quá, nam nhân không có ai tốt đẹp cả. - Diệu Linh lên tiếng, mặc dù nói thế nhưng trong lời nói âm điệu không có chút thù hận hay căm ghét nào.

- Ai dạy tỷ nói thế? - Lam Vũ phản bác liền, dm, anh là con trai đây, anh tốt 100%, thế luôn!

- Sư phụ nói, trường lão nói, Hoa chủ cũng nói vậy... - Các chị em đều đồng thanh.

Lam Vũ sững sốt, xong rồi, thật sự xong rồi, đời mấy cô gái này trừ khi biến thành les nếu không xong thật rồi. Cuộc sống không ái tình, không được trải nghiệm ái tình, đã vậy còn tự cho mình là đúng, ở giá nguyên một đồng tới già còn cho là có lý.. Trên đời còn có chuyện nào bi ai hơn nữa... Đều bị mấy mụ già ế nhấn răng dạy hư cả rồi...

Bó tay, không thể nào phản bác với mấy cô này lúc này được, có khi còn bị cho là phản động chém ngay tại chỗ ấy chớ, tuy rằng không nghiêm trọng thế nhưng ai biết được, lỡ đâu thì sao?

- Ta không tin, không tin! Để khi nào các tỷ tỷ gặp ca ca ta rồi sẽ không nói như thế nữa. - Chỉ có thể nói như vậy rước lại chút mặt mũi cho mình, để coi, ngày nào đó anh tháo cái vòng này ra rồi, lượn một vòng quanh đây cho các tỷ muội mở mang tầm mắt, sau đó sẽ giáo dục lại.

- Ca ca muội tên gì? Người ở đâu? Là người thế nào? - Ui trúng cái ổ 8, lâu lắm rồi mới có người mới vào, có cơ hội được nói chuyện mà không sợ bị môn phái trách phạt, các nàng không buông tha.

- Ca ta..ta tên là Hạ Cửu Vĩ, ở..ở..Thủy Tiên Lục, Băng Phong Đế Quốc. Ca ca lớn lên anh tuấn, được mọi người công nhận là đệ nhất mỹ nam tử, là tuyệt thế thiên tài, 19 tuổi đã là Nguyên Linh đỉnh phong, cái cô nương mê ca ca đếm không hết. - Chém, chém mạnh vào, số liệu hoàn toàn chân thật, nhà ở địa phương thì lấy quê quán của tên áo đen bị mình nuốt, anh có ký ức của gã nên biết nơi này không phải Thủy Tiên Lục, mà cách một Tiên Lục muốn tra khó còn hơn lên trời, ít nhất mấy tầng lớp Thiên Linh trở xuống tra không nổi, nên cũng yên tâm mà chém, bởi vì mình đang tăng bốc mình nên không có gì ngại cả, dù sao cũng đâu có ai chứng thực, và lại nghe nói tuyệt thế thiên tài, có khi lão bà từ chủ cái am này nể mặt thả mình đi. Anh mặc dù trải qua mấy nghìn năm rồi nhưng mà toàn ngồi 1 chỗ, và lại từ lúc trở thành trẻ sơ sinh thì mọi thứ cũng làm lại từ đầu, coi như đúng 19 tuổi.

- Thần tài, quý tài, có thật vậy không.. Không thể nào, chắc hẳn ca ca của muội ở Tam Thiên giới cũng rất nổi danh nhỉ? Chúng ta tu luyện hai mươi mấy ba mươi năm khó khăn cực khổ, tài nguyên chồng chất mới tới được Chân Linh cảnh, còn chưa đỉnh phong, nếu muốn vượt qua Nguyên Linh tới đỉnh phong ta sợ 300 năm nữa ta cũng chưa làm được, người ta 19 tuổi đã làm được...

Nghe các cô gái cảm thán, Lam Vũ mỉm cười bình thản nhưng trong lòng cũng chấn động không ít, thì ra tên phế vật Dương Khang kia mới là tuyệt thế thiên tài đó nghe, hèn gì lão Vô Vi chiều chuộng hẳn hết sức, tu luyện ở cái võ lâm khi ho có gáy kia, không biết bao nhiêu năm nhưng chắc chắn không quá 7 năm mà đã là Chân Linh cảnh, vì 7 năm trước hẳn bị Tuyết Trang hành ra bã, không thể nào là tu luyện lúc đó được, thật đúng là không thể khinh thường, mình và Kimura không thể tính là thiên tài được, coi như là top 1,2 thách đấu hàn lập lại nick cây rank lại thôi, không đáng nhắc tới. Nếu như Lam Vũ biết Dương Khang “phế vật” kia chỉ tu có 2 năm thì sẽ thực sự tiếc thay cho cái Vô Không phái, thu được thiên tài chưa kịp dùng đã bồi táng theo sự phụ...

- Thật sự! Nếu các vị tỷ tỷ để cho ta về nhà, lại còn đã cứu ta, ca ca ta nhất định sẽ biết ơn các vị, sẽ tới đây cảm ơn, quà tặng tuyệt đối không thể thiếu.
- Ngon ngọt hết sức, cộng thêm biểu cảm rất nhu thuận, khiến người khác dễ tin tưởng, nếu là có thằng nào mất mủ nào ở đây sẽ mất hồn liền.

- Nhưng..chuyện này chúng ta không làm chủ được... - Các cô cũng có vẻ áy náy, chia cách gia đình người ta cũng không phải là việc vẻ vang gì.

Sớm biết như vậy, Lam Vũ cũng chỉ ôm chút hi vọng thôi, không được thì thôi! Đành chờ thời gian kiếm kế khác, chỉ tiếc là anh trước giờ sống có mưu kế gì đâu, coi như là trưởng thành hơn học sinh cấp 3 một chút, chịu đau tốt hơn một chút, còn lại cái gì cũng không hiểu, ngay cả yêu đương cũng rất ngốc...chỉ có 18+ là am hiểu chút thôi...

Trò truyện một lát nữa thì chuyện gì tới cũng sẽ tới, dm, các cô ấy rủ đi tắm suối nước nóng. Ôi, “nóng quá”!

- Hạ Vũ, muội hôn mê cũng đã 2 ngày, người rất bẩn, không ngại đi tắm cùng chúng ta chứ. - Con gái rất thích sạch sẽ, ngày nào mà không tắm sẽ chịu không được, mà thấy Lam Vũ 2 ngày không tắm, các cô cũng nghĩ rằng chắc “cô ấy” cũng khó chịu lắm mà không tiện miệng hỏi.

- Vâng! - Tuy có chút xấu hổ, nhưng..Lam Vũ cũng có chút chờ mong.

Nhưng mà cái dự tính và hiện thực có mấy lần giống nhau. Cả đám kéo tay Lam Vũ đi tới suối nước nóng, cái mặt hàng suối này đều là nhân tạo cả, được cái là sạch sẽ, lúc mọi người cởi đồ ra chuẩn bị bước xuống thì Lam Vũ được một phen nóng cả người. Ngực này, mông này, ui ui, cả cái rừng rậm Amazon kia nữa, bọn chúng không chút che đậy này lộ trước mặt anh, có chút xúc động, nóng hết cả người, chỗ nào cũng nóng, đỏ cả mặt... Vấn đề đã đến, mấy tỷ mũ tung tăng hắt nước:

- Muội muội! Xuống đây, đừng ngại!

- Phải đó! Mau thoát y phục xuống đây! Mọi người rồi sẽ là tỷ muội mà. Ngày trước ta tới đây ta cũng ngượng lắm, rồi cũng quen! - Bọn họ còn tưởng tình huống của Lam Vũ giống bọn họ.

... Dù lời mời chào đầy kích thích, nhưng nếu bây giờ Lam Vũ không có giả dạng thì cũng lao xuống ôm ấp một phen rồi, dù sao cũng không mất gì mà còn sướng nữa. Giờ đang giả trang, mà giả trang thì đang là hình con gái, Lam Vũ không dám nhìn chính mình, nên mới không dám cởi, có cái gì đó hơi khó chấp nhận. Tự đưa mình vào tình huống đó xem là biết! Lam Vũ hơi lúng túng, đồ này sao mà cởi... Mình nhìn bọn họ còn được, còn đã mất, chứ mà nhìn mình thì biến thái chết... Không xuống được đâu!

- Không..không, để lần khác đi, ta..ta không khỏe. - Có chút run rẩy, các bạn cứ tưởng tượng mình một đảng nam nhi đội trời đạp đất mà có ngày cởi đồ ra thấy mình có..ây ấy xem. Không muốn thấy luôn ấy chứ. Tuy là anh không chế như vậy, nhưng cũng khó mà đối mặt.

Nhìn thấy vẻ do dự, ngập ngừng, e dè, run rẩy lấp lỏ của Lam Vũ, bọn họ cười khúc khích đầy mê hoặc:

- Hìhì, vẫn còn ngại sao? Để các tỷ tỷ giúp cho, khả khả. - Các cô làm bộ mặt nham hiểm, 2 3 cô trần truồng bước lên bờ, 2 tay làm tư thế vô đưa về hướng Lam Vũ.

Nằm dưới nước còn mập mờ cũng thấy phê rồi, đằng này 3 cô đang lỏa thân chạy về phía mình, nhất thời kích động say mê nhìn ngắm. Trong mắt anh giờ chỉ có những hạt đào đỏ ửng, ngọn thánh nữ phong nhấp nhô, chân dài nha. Không kịp để ý, mấy cô đã tóm lấy được anh, *rẹt* quần áo của anh đã bị xé, bộ đồ này cũng là do các cô thay cho anh nên các cô xé rất tự nhiên, Lam Vũ không kịp phản ứng chỉ kịp “A” một tiếng thật to, rồi chống cự yếu ớt, vẫn bị lôi đi, các cô Chân Linh cả rồi mà anh mới bị reset lv. Quăng xuống nước *ùm*, mở mắt ra đầu tiên là nhìn thấy mình chẳng khác gì các cô ấy, anh vội nhắm tịt mắt lại, tuy anh cố gắng để nó hơi nhô một chút cho đỡ ngượng, chứ không dám làm to như các cô, nhưng mà vậy cũng hơi ghê.

Đột nhiên trong đầu vang lên âm thanh của lão nhĩ:

- Lão đại, mày không chịu được thì thả tao ra đi, tao giúp mày qua màn này, không, hết màn già gái này luôn. - Giọng rất chân thành.

Lão đại khó lắm mới phong ấn 3 thằng kia lại để “một mình một máy”, “tha hồ cấm”, đại gì thả:

- Đéo! Ngu sao tự dưng phải chia thời gian với bọn mày, với lại bọn mày toàn gây chuyện, tao không thích! - Không cần suy nghĩ, đáp thẳng luôn.

- Khoan hãy nói, tao biết cái phong ấn này sau khi bị trúng cái vòng kia thì không giữ bọn tao được bao lâu nữa, lão tứ với lão tam rất tăng động, đập chừng 10 ngày nửa tháng nữa là sập thôi, mày biết tính lão tam với lão tứ rồi đó, không giết người bừa bãi thì cũng đi kiếm người ta đánh lộn, mà tội nó chịu để thân hình con gái mà nhân nhện mới là lạ, lúc đó thì chết cũng không biết chết thế nào.

Lam Vũ thấy đối phương nói cũng đúng quá, 2 thằng kia hung hăng không sợ chết, mà còn thích cương ngạnh, theo suy đoán có lẽ chết cũng không chịu, không biết đối phương muốn gì.

- Vậy tao thả mày ra không phải cũng thế sao, mày hay kiểm tra, chọc mấy cô này không sao, chọc trúng mấy mẹ bán cá hay mẹ trường lão, môn chủ hận đàn ông thì tao chết cũng không cam lòng.

- Cứ yên tâm, tao biết giới hạn, không giống bọn nó! Tao có thể tìm đường trốn khỏi nơi này! Nói trước, đừng nghĩ rằng đợi vài hôm nữa bọn họ lo là với mày thì mày chạy ra khỏi được cái am thiếu nam này, mấy môn phái ở thế giới này chỗ nào cũng có trận pháp, cổng nào cũng có người gác, mấy cao thủ có thân niệm bao phủ rộng khắp cái am, đừng hòng mà lén lút ra, trừ khi mày khôi phục lực lượng, một đạp đá cửa ra, chẳng cần kiên nhẫn gì cả. Tin tao đi, khi tao ra khỏi phong ấn thì phong ấn cũng đỡ chịu công kích hơn, tao với mày đan xen vừa tu luyện vừa trấn áp 2 tội nó, thế lực mới cân bằng, đỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Mà khoan hãy nói những vấn đề đó, vấn đề trước mắt, để tao cho.

Ngẫm nghĩ lại anh thấy cũng có lý, giờ tuy là mình chỉ hơi ngại thôi, dứt khoát buông thả thì không vấn đề gì, nếu hẳn chỉ nêu ra lý do này thì còn lâu mình mới đồng ý, nhưng mà về sau chuẩn quá, 2 thằng kia max tù, lúc như chiến tranh hay đồ sát, đánh lộn thì thả tội nó ra còn có lý, còn có hiệu quả hơn cả mình và lão nhị, còn thường ngày thì tội nó đúng là mấy thằng điên. Mình cũng biết tính thần lực của mình bị phong ấn, cái phong ấn của mình cũng yếu theo, đoán chừng cầm cự 3 tháng cùng công kích cũng không được bao lâu, mà mình không thể ở trong hõn giới cả ngày để duy trì, tu sửa. Thôi thả một thằng ra còn hơn 3 thằng, cùng lắm thì 12-12, mỗi đứa nửa ngày. Đáp ứng lão nhị, Lam Vũ đáp:

- Được, nhưng mà cấm giờ trò, mày cũng biết nếu cả 3 đứa đều ra thì thời gian của mày sẽ ít đi một nửa, mà nhiều lúc gây họa, không có thời gian chơi đâu. - Cảnh cáo lại một câu, sợ thằng này nghi binh đợi mình thả ra rồi sẽ trong ứng ngoài hợp phá phong ấn thả 3 thằng, dù sao cần không được thì dứt khoát đánh cược.

- Tốt, mày chỉ cần niệm chú thả lỏng khu vực phong ấn tao là được, tao tự ra! Lão đại à, mọi chuyện ở đây cứ để tao lo. - Mím cười.

===== Ở ngoài thực tế =====

Mấy cô gái ném Lam Vũ xuống, chờ cũng lâu, mấy phút rồi mà không thấy người nổi lên, có chút lo lắng, nhưng mà cái suối nước nóng nhân tạo này sâu có 20m, trong veo, người thường cũng khó chết chứ đừng nói tu linh giả. Mấy cô gái ném Lam Vũ xuống lúc này bất an hỏi nhau:

- Muội ấy..muội ấy không phải không biết bơi chứ?

- Ta không biết. - Lắc đầu.

Diệu Hoa thấy lo tiến tới chỗ Lam Vũ chìm, chưa kịp lặn xuống thì một thân ảnh từ dưới nước nhảy vọt lên ôm lấy cổ cô, làm cô giật bắn cả mình. Lam Vũ cười tươi như hoa, nhanh chóng kéo Diệu Hoa xuống nước:

- Dám chơi đùa ta, cho các tỷ biết tay, haha! - Tiếng cười trong trẻo, bá mị vô song, nếu có nam nhân ở đây chắc chịu không nổi đâu.

Lão đại ở trong hõn giới tròn mắt há mồm, cái wtf, mày là gay hay gái vậy? Tôm bỏ mẹ, max tôm, ghê vl, quá ghê, aaaaaaaa, tra tấn! Anh còn có móc họng cho ói ra nữa, không biết là thả nó ra đúng không.

Đương nhiên lão đại biết nó chính là mình, mình là con trai thì nó cũng là con trai, mà sớm biết vậy nên thấy giọng điệu của nó khiến anh cảm thấy ghê tởm như mới đón một cục cứt vậy... Mày bảo kiếm cách đào tẩu mà vậy à? Khó chấp nhận, khó chấp nhận. Ví dụ như bạn biết cái thằng bạn mình là con trai, đến một hôm bất ngờ nó mặc đồ con gái, nói giọng dễ thương cực kỳ, thì bạn sẽ thấy thế nào, cho dù nó xinh hơn khả năng bạn cũng thấy gớm, đeo yêu thương nổi, đeo xích lại gần nổi.

Còn người ngoài không biết, người ta đương nhiên bị lừa rồi...

Thực ra lão nhị cũng không có biến thái như vậy, nhưng mà anh mặt rất dày, bôi cả tấn kem chống nắng lên mặt, cái gì anh làm đều tính cả rồi... Anh tính toán lão đại đã già gái thì mình già cho tròn vai, như vậy ở đây mới dễ dàng được tín nhiệm, dễ dàng tìm kiếm sơ hở từ những người trong này hơn, anh không tin có cái gì tuyệt đối đúng hay tuyệt đối sai, có lẽ mấy bà lão trong môn phái này hận đàn ông chắc do ngày xưa bị đàn ông đá, chứ khi không ai lại hận, như mấy cô gái non tơ anh đang ôm, mặc dù ngoài miệng nó không tin với ghét đàn ông nhưng mà giọng nói lại hơi hột, tất nhiên là chả có tí hận nào trong đó cả, đa phần là do người lớn dạy thôi, vậy cái môn phái này toàn là mỹ nữ, làm sao mà yên bình tồn tại được, đừng nói thế giới này giống như trái đất, nam nữ bình đẳng, đến trái đất còn có mấy thằng biến thái hiếp dâm, mấy thằng công tử thiếu gia chơi gái rồi bỏ, đừng nói là cái thế giới mạnh được yếu thua này, anh không tin môn phái này mạnh nhất cái Lam Thiên vực, vì đệ tử tầm trung chỗ này mới vừa tiến vào Chân Linh, vậy đệ tử trùm cùng lắm là đỉnh Chân Linh hoặc sơ cấp Nguyên Linh, môn chủ có thể bao nhiêu mạnh, anh đảm bảo cái môn phái này max là Địa Linh, mà sợ còn là Địa Linh sơ trung kỳ, vì trong ký ức gã áo đen cái Băng Phong đế quốc mà gã sinh ra thì cường giả mạnh nhất cũng chỉ là Địa Linh đỉnh, vậy mà lớp

tuổi trẻ đã Nguyên Linh đầy ra, tầm trung cũng là Chân Linh đỉnh rồi, tuổi 30 mà chưa tới Đỉnh Chân Linh vậy chính là phế vật! Vậy để một đám mỹ nhân như hoa như ngọc này tồn tại mà không bị mấy thằng dê già ngấp nghé thì tất nhiên là phải có cường giả chống lưng phía sau rồi, có cường giả chống lưng tức là có thể lực ngoại lai xâm nhập vậy tức là ở cao tầng có lẽ sẽ phải đưa ra các hôn ước chính trị nhằm duy trì môn phái, anh suy đoán như thế, nếu vậy thì chỉ cần trèo lên cao dụ vài thằng dẫn mình ra là được rồi, tất nhiên anh không có nhiều cái lý do đạo đức cổ kị như lão đại, chỉ cần tìm thằng nào đó càng biến thái càng tốt, dụ nó dẫn mình ra, mình sẽ chẳng tha cho hắn sống tiếp, coi như thay trời hành đạo.

Đùa giỡn một lúc rồi tự dừng tay Lam Vũ bóp lấy quả cầu tuyết có điểm hồng của Diệu Hoa, mặt còn ra vẻ khó chịu:

- Diệu Hoa tỷ, tỷ chỉ cho muội làm cách nào mà ngực tỷ to thế, của ta...của ta nhỏ quá. - Bộ đáng thèm khát, còn nhỏ giọng ra vẻ khó khăn lắm mới mở miệng được thật ra thì cũng thèm thật, thiếu chút nữa là cắn rồi.

Đám tỷ muội cười ầm lên, Diệu Hoa tỷ đỏ mặt, ngượng quá, không biết nói sao, mắng Lam Vũ:

- Hạ Vũ, nói nhăng nói cuội! Đó là do muội còn nhỏ tuổi, đợi muội bằng tuổi ta rồi cũng sẽ như ta thôi! Mà sao...sao người muội nóng thế, còn đỏ ran nữa?

Tinh trùng lên não đó tỷ à, tiếc là “hàng” đã bị dấu đi. Nếu không...

===== Kai =====

Mấy thanh niên thích sắc không?

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Một Năm Sinh Hoạt.

Giờ tám cũng qua, mặc dù đùa giỡn, chiếm không ít tiện nghi, nhưng lão nhị cũng không để những điều này trong lòng, chỉ là vui đùa một chút, dù sao người ta cũng không biết, mình cần gì vẫn vương trong lòng. Sau khi tám xong, các cô gái đều lấy cho mình một bộ y phục mà họ cho là đẹp nhất cho họ, Lam Vũ cũng không ngại gì, thậm chí anh còn rất nhiệt tình, dẫn đo chọn lựa, phải nói là diễn cực kỳ nhập tâm.

Sau khi tám xong, cả đám kéo nhau về sảnh đường của riêng bọn họ, là Diệu Hoa Cư, Hoa Hư Am này cũng phân cấp đệ tử, lớp đệ tử chia làm 3: cao, trung, thấp. Mỗi cấp đệ đều có tên chữ khác nhau và thực lực cũng vậy. Đệ tử cao cấp tên chữ “Hư”, đệ tử trung cấp tên chữ “Diệu”, đệ tử cấp thấp tên chữ “Ly”, bọn họ chia ra như vậy để dễ dàng chỉ dạy, khổ thân đệ tử cấp thấp mạnh nhất cũng chỉ là Hư Linh đỉnh cao, tư chất không cao, không biết bao nhiêu năm nữa mới lên Chân Linh được, đãi ngộ cũng thua đệ tử trung cấp, không có cư xá riêng, không được dẫn người ngoài vào, không có quá nhiều đặc quyền mà còn bị sai vặt rất nhiều! Thế giới này là thế đó, yếu hơn người khác chỉ có thể cam chịu thôi, nhưng mà ở trong môn phái bọn họ thân phận thấp nhất phái nhưng ít ra, khi gặp phạm nhân, bọn họ đều là tiên gia, ngang cao đầu, có thể kiêu ngạo rồi, mà ở môn phái cũng có tuyển các thiếu nữ phạm nhân, thiên tư thấp, không có khả năng tu luyện lên cấp bậc gì đáng nói, ở lại môn phái làm những việc như nấu nướng giặt giũ, chẻ củi, không khác gì đi ở đợ, nhưng bọn họ cũng có phúc lợi, đó là người thân ở nhân thế được ăn no mặc ấm, bọn họ cũng mãn nguyện rồi.

Bởi vậy nhân thế có câu: “Làm người hầu cho tiên môn còn có tiền đồ hơn làm công chúa của hoàng gia”. Công chúa tuy ăn sung mặc sướng nhưng nhiệm khối bụi trần gian, người trong hoàng gia tuổi thọ thường không cao, mà ở tiên môn, không khí max trong lành, lại còn thường xuyên hít “kế” linh khí tụ tập do các tiên sư tu luyện thải ra, cũng làm phạm nhân trường thọ rồi, ít nhất cũng trăm tuổi, cuộc sống vô âu vô lo, còn gì sung sướng hơn, đã thế còn để lại phúc lợi cho người nhà, ai mà chả ham. Đương nhiên mấy người tu luyện được thì họ chả ham gì chút tài vật với tuổi thọ 100 năm ngắn ngủi, như bù lại bọn họ khó mà yên bình, nhân sinh cũng không trọn vẹn, ngoài tranh đấu ra cũng chỉ có thể tranh đấu. Tài nguyên tu luyện ít ỏi, mỗi cá nhân muốn mạnh mẽ bản thân mình cần đi tranh đoạt với hàng trăm thậm chí hàng ngàn người khác, ai cũng minh bạch, thả làm phạm nhân an hưởng cuộc đời bình yên, còn không nếu đã bước lên con đường tu luyện, không đấu tranh, không tiến tới ắt phải lùi, không mạnh mẽ thì sẽ không nắm giữ được vận mệnh bản thân...

Kế tiếp chuyện các cô gái muốn làm là kiểm tra mức độ phù hợp của Lam Vũ, gọi là linh giả tư chất, hay trong các tiểu thuyết mà chúng ta hay đọc gọi là linh căn, độ phù hợp từ 1 tới 9, giữa các con số còn có thượng trung hạ các loại đẳng cấp, ví dụ như nhất đẳng thượng sẽ ngon hơn nhất đẳng trung v.v. Càng cao đẳng thì tư chất càng cao, tu luyện càng nhanh, ngoài ra thì còn các linh thể đặc thù mang theo hệ của nó, ví dụ giả ảo đen khi xưa ở Trái Đất là nhằm tương Lam Vũ với loại thể chất cực hàn là Chí Ma Chí Băng Thánh Thể, tu luyện công pháp hệ hàn sẽ học 1 hiểu 10, lên lv nhanh chóng. Giờ các cô kiểm tra xem, để coi Lam Vũ thuộc cái đẳng linh căn nào, để rồi làm thủ tục nhập môn và cho điều kiện tu luyện phù hợp với tư chất, đại khái có thể hiểu là nếu nhất đẳng thì chắc đi làm culi thì nữ giống mấy phạm nhân, còn nhị đẳng sẽ thành đệ tử cấp thấp, tam đẳng thì trung, mà tứ đẳng sẽ là cao cấp đệ tử, đãi ngộ khác nhau hoàn toàn.

Mọi người tìm chỗ ngồi trong đại sảnh Diệu Hoa Cư, rồi Diệu Hoa, đại sư tỷ trong lớp trung cấp đệ tử sẽ đi tập vật đường mượn cái Linh Căn Dẫn, hôm nay hiểu là một cái thiết bị kiểm tra đi. Diệu Hoa mang trước mặt Lam Vũ:

- Hạ muội muội! Người mau đặt tay vào Linh Căn Dẫn này, sau đó tâm linh phải sạch sẽ, không chút suy nghĩ vẩn vơ, tự nhiên sẽ có kết quả. - Nàng mỉm cười, hướng dẫn Lam Vũ.

Lam Vũ cũng cười đáp lại:

- Vâng! - Anh theo ký ức của tên kia cũng biết cái này dễ làm gì! Không biết mình được mấy đẳng, chả nhẽ không được 9 cũng được 8 chứ.

Đặt tay vào, trong đầu anh cũng thanh tịnh. Chờ 10 phút, 15 phút, nửa tiếng rồi mà cái kia Linh Căn Dẫn không có tí biến đổi nào cả...

Sắc mặt của các cô ngày càng xấu đi, số 0 cả nửa ngày cũng không nhảy lên được một bậc, Diệu Thanh, một cô gái không nhận được thốt lên:

- Diệu Hoa tỷ, có khi nào cái Linh Căn Dẫn này sai rồi không, sao Hạ muội lại có thể là 0 được. Trước giờ ta chưa nghe nói người nào như thế, trong sách thánh của các vị đại tiên cũng nói rõ, phạm là người sinh ra đều có mức độ hòa hợp với thiên nhiên là một, có thể hấp thu một ít linh khí để tu luyện tối đa là Luyện Thể cảnh, tức là tu linh giả cấp thấp nhất! Nhưng nếu linh chất chỉ tới nhất đẳng thì trừ khi gặp cơ duyên nghịch thiên nếu không cả đời cũng chỉ dừng ở Luyện Thể, đến 2 khác rồi, có thể tu lên Hư Linh, may mắn thì tu tới được Chân Linh, rất hiếm người tu linh mà linh căn có 2 mà có thể tu lên nguyên linh, nhưng mà cũng có một ngoại lệ, đó là tần tần ma tôn Vũ của Ma Thiên Giới, linh căn chỉ có 2, ai cũng phán rằng ông ta không thể tu quá Nguyên Linh, vậy mà chỉ với 300 năm từ một người phạm vọt lên đỉnh thiên hạ đạt cảnh giới Ma Tôn tức là Tiên cảnh ở Ngũ Hành Tiên Lục, không biết ông ta tu luyện thế nào, hiện nay ông ta đang là truyền kỳ của giới tu luyện Tam Thiên Giới, cũng chính là thần tượng của đám linh căn 2,3,4 này, cổ vũ bọn họ cố gắng tu luyện, nêu cao tinh thần cố gắng thì có thu hoạch, tư chất tuy hạn chế nhưng cũng không nói lên được điều gì, còn đối với đám trên 5,7,8,9 thì cũng có hãm mộ, cũng có đổ kỵ. Phải biết là tuyệt thế thiên tài cửu đẳng thượng của Ngũ Hành Tiên Lục gần 500 tuổi mà mới chỉ Thiên Linh đình phong, đủ biết ma tôn Vũ có bao nhiêu thần kỳ. Nghe nói ông ta tu luyện công pháp chí tôn Diêm Vương Thiếp, quý dị vô cùng, lại là công pháp do chính ông ta tìm hiểu và tự sáng tạo nên danh vọng của ông ta cực kỳ cao ở Ma Thiên Giới, ngay cả các ma tôn lâu năm cũng không dám nhòm nhắt.

- Có thể lắm, nhất đẳng ta thấy nhiều rồi, nhưng con số 0 này là sao? Ta đọc qua nhiều sách mô tả về căn bản của tu linh giới cũng chưa nghe nói có người nào mức độ hòa hợp với linh khí là 0 cả, ngay cả phạm nhân cũng hòa hợp được 1 tí, tệ nhất là 1 tròn. Vậy mà có 0 sao? Có lẽ có sai sót gì đó, muội tránh ra, ta thử lại đã.

Lam Vũ tránh ra, Diệu Hoa thế chỗ test lại, chờ có 5 phút là cái Linh Căn Dẫn nhảy lên 3,8. Coi như là tam đẳng thượng, đâu có lỗi gì đâu ta, thế là bảo Lam Vũ tiếp tục. Chờ nửa tiếng vẫn là 0. Các cô lần lượt thử, vẫn thấy không sai, mà sao tới lượt Lam Vũ lại về 0. Cuối cùng các cô cũng buông tha, một số liền tiến tới an ủi:

- Muội muội đừng lo, có thể là do cái Linh Căn Dẫn này bị trục trặc gì đó thôi, hay là để chúng ta đi tìm trưởng lão giải đáp thử tại sao tới lượt muội lại không hoạt động.

...Lam Vũ cũng gạt gù cho qua, thật ra trong lòng anh đã có đáp án, có thể là do mình đã tu luyện một hệ thống khác ở một thế giới khác, nên ở thế giới không thuộc về mình này, anh chả thể nào hưởng dụng được cái gọi là linh khí ở đây, không biết là mấy cái thiên tài địa bảo gì đó có tác dụng gì với mình không, chả nhẽ mình ra thế giới này cũng chẳng thể nào tu luyện được sao? Ít nhất ở trái đất anh còn hấp thu được năng lượng từ các nguyên tố, tuy chậm và ít nhưng vẫn có, còn ở Võ Lâm cảnh tuy cũng không tăng lên bao nhiêu nhưng vẫn có thể làm cho anh 2 năm vừa chơi đàn thôi sáo về tranh lại có thể lên tới tầng 3 tinh thần lực, ngang với Chân Linh. Vậy mà ở đây không hấp thu được chút nào luôn, không biết có phải là do cái vòng phong ấn này không nữa. Nhưng mà anh tin tưởng cái khả năng “farm quái up lv” của mình nhất định còn, quyền sách bóng tối ấy đã trở thành 1 với chính mình, theo cấp độ quyền sách thì một cái vòng phong ấn của một tên Thiên Linh không thể nào mà tẩy máy được, nếu hết cách thì đành tu luyện kiểu ấy vậy, cái vòng ấy là để phong ấn linh lực, tuy của mình là tinh thần lực nhưng cũng có uyên nguyên từ linh lực diễn biến ra, dù sao Phong Linh Tinh Thần Quyền cũng là từ một vị tiên ở thế giới này tạo ra, mà do bị quyền sách màu đen nuốt đi mới tạo thành Hắc Âm Tinh Thần Quyền, tinh thần lực cũng thành hắc âm tinh thần lực có thêm đặc tính cắn nuốt, thôn phệ, ngoài ra còn có năng lực về không gian và thời gian...Cái này tạm thời chưa nói tới, về cả không gian lẫn thời gian Lam Vũ còn chưa biết gì, không gian còn đỡ, có một ký ức tu luyện của Bạch Hư Không dẫn đường, sau này bỏt đi lòng vòng khổ cực, còn thời gian đúng mù tịt...

Diệu Hoa biết là có vấn đề, cô vội đi vào thư viện của Diệu Hoa Cư lấy ra một quyển Linh Quyết Cơ Sở, đưa cho Lam Vũ:

- Muội mau theo quyền sách này vận hành thử, coi có cảm giác gì không? - về mặt khá nghiêm trọng.

Um một tiếng, Lam Vũ cầm lấy, theo lối vận hành trong sách mà làm thử, quả nhiên không có hiệu quả gì cả, một tia linh khí cũng không cảm nhận được chứ đừng nói là hấp thu. Kể lại y những gì mình đã trải qua, các cô gái càng đen mặt:

- Không thể nào, đến cả các thị nữ giúp việc dưới chân núi cũng có thể vận hành Linh Quyết Cơ Sở này, người kém cỏi nhất cũng hấp thu được ít nhất một hai sợi linh khí cường tráng cơ thể, sao có thể không cảm nhận được gì? Nói vậy là hình như muội là một trường hợp đặc biệt, không có duyên lắm với linh khí thì phải! Không được, để ta tìm sư phụ hỏi thử!... - Nói trắng ra là vô duyên.

Lam Vũ lắc đầu, mỉm cười thái độ ung dung, lão đại ở trong hồn giới phải than thở, dm, sao có thể max thực nữ như thế:

- Không cần thiết đâu! Thực ra việc này ta đã sớm biết rồi, các tỷ tỷ còn nhớ ca ca của ta không, ta mới kẻ ấy! Biết ở đế quốc đó chúng ta được gọi là gì không?

- là gì? - Các cô gái rất hiếu kỳ với cường giả, đặc biệt là thiên tài.

- Yêu Hồ song kiều!

- Yêu Hồ song kiều? Là nói huynh muội 2 người?

- Chính xác, có biết vì sao có cái tên đó không?

- Người mau kể đi, còn có câu dẫn bọn ta? Cẩn thận ta đánh mộng người. - Diệu Thanh đe dọa, biết người ta hứng thú rồi mà còn cố đưa đây, bộ tưởng đây là dân nghe kể chuyện ngoài đường à?

- Haha, vì ca ca ta là tuyệt thể thiên tài, tài mạo vô song, người người xưng là Yêu, yêu trong yêu nghiệt, còn ta là muội muội song sinh với huynh ấy, lại có thể chất gọi là Hư Không chi thể, đúng y tên gọi, không thể hấp thu bất cứ thứ gì, không thể tu luyện, chính vì sự đối nghịch này nên ta cũng trở nên nổi tiếng, người khác gọi ta là Hồ, hồ trong yêu hồ, vừa có yêu vừa có hồ... - Nói tới đây thì ngừng, mỉm cười đầy mê hoặc.

- A, ta hiểu rồi, là do Hạ Vũ muội muội của chúng ta tuyệt sắc khuynh thành, mị lực vô song, nên mới có hiệu là Hồ trong yêu hồ đúng không? Ca ca là Yêu, muội muội là hồ, không phải là hợp lại là yêu hồ sao! Còn tưởng lấy hiệu của muội đặt luôn ấy chứ.

- Còn nữa, ta hình như nghe muội nó ca ca muội tên Hạ Cửu Vĩ đúng không? Tên của ca ca muội đúng hợp với danh hiệu này, hợp lại không phải là Cửu Vĩ Yêu Hồ sao?

- Nghe rất có lý..

Các cô đúng là thành phần buông chuyện ly bán cá, nếu mà cho mấy cô về trái đất sống chắc trở thành chuyên viên nghiên cứu ngôn tình, phim hàn các loại quá. Câu truyện tất nhiên là Lam Vũ bịa ra, làm mọe gì có thật, cũng chả có thiên tài nào tên Hạ Cửu Vĩ ở Băng Phong đế quốc kia cả, nhưng mà anh nghĩ bịa chuyện ra kể để cho đám con gái tò mò, kích động, nhìn bọn họ bàn luận tới lui còn phản bác lẫn nhau, cũng rất vui về.

- Haha, ta cũng không ngờ. - Anh rất vui, mấy cô gái này khá ngây thơ, nói cái gì cũng tin.

Đang cười vui thì trong đầu vang lên tiếng chuông rủa:

- Dm, mày có cảm không? Không nói người ta bảo mày cảm à? Làm ơn, có làm mọe gì tao cũng éo quan tâm, đừng có làm điều bộ như con gái có được không? Không thấy mất hình tượng à? Đến khi các cô biết mày là con trai, lúc đó mày còn mặt mũi nào nữa không? Còn tao nữa. - Lão đại ruốc cuộc không nhin nữa, đến cả mình cũng bị biểu cảm của “chính mình” mê hoặc, cảm giác này khác mọe nào...tí nữa là tự luyện, hơi tòm.

- Được rồi, không đùa nữa! Thật không biết thú vị là gì? Người như mày sống mãi chẳng hiểu được lạc thú nhân sinh, tao làm vậy không phải là lấy được tín nhiệm của các cô à, để vào tay mày chắc làm lạnh lòng ế “girl” cả đời ở chốn này, ok?

Nói thế nhưng lão nhị cũng không tiếp tục đùa giỡn, dù sao làm đúng lúc thì vui, giỡn quai cũng nhảm, coi chừng thành biến thái thật, buê đuê cái thì chết mọe luôn. Biết là thế nhưng các cô gái vẫn an ủi Lam Vũ vài câu, nói rằng nếu không có linh căn, không cảm nhận được linh khí thì môn phái sẽ không cho gia nhập, nhưng mà các cô sẽ nuôi Lam Vũ, coi như là giúp đỡ tận tình, dù sao đệ tử trung cấp cũng được mang một ít người vào cư xá của mình, chỉ cần là nữ, có điều bọn họ lần này đã vi phạm nội quy rồi..

Đang cười nói bỗng nhiên bụng vang lên ọt ọt, Lam Vũ đỏ mặt, lần này đỏ mặt thật sự nha, không phải diễn, chính anh cũng bất ngờ, từ lúc tu luyện thành tầng 3 tức là mấy năm trước anh đã không cần ăn nữa rồi, chỉ cần thực khí mà sống thôi. Qua đây vừa bị yếu đi trầm trọng, lại không hấp thụ bất cứ thứ gì của thế giới này, tự nhiên cơ thể sẽ “đòi ăn”, phản ứng bình thường. Các cô gái cũng che miệng cười, thế nhưng các cô cũng không thể cho Lam Vũ đồ ăn được, các cô có biết nấu nướng gì đâu, chỉ cần tu luyện là không đói rồi, từ lâu cũng không ăn gì, nhân tiện thể là dẫn Lam Vũ đi xuống chân núi để mấy phạm nhân dọn đồ ăn ra, các nàng đi theo chủ yếu là bồi Lam Vũ thôi.

Thế là từ ngày đó Lam Vũ ở lại Diệu Hoa Cư của bọn họ, nhưng anh cũng không rảnh rồi, ngoài lúc bọn họ tìm ra thì anh vô thư viện tìm kiếm mấy cái sách miêu tả về truyền thuyết và cổ sự khắp thế giới này, cái này cũng giống đọc tiểu thuyết, khá thú vị, ngoài ra thì bọn họ cũng không thể bồi theo Lam Vũ đi ăn hàng ngày được, Lam Vũ lại còn ăn rất nhiều, nên Lam Vũ đành tự tập tành nấu nướng mấy món ăn mà mình thích thôi, tuy rằng thế giới này con trai không bao giờ vào bếp, quan niệm con trai phải làm cái gì đó to lớn, nhưng mà Lam Vũ cũng chẳng để tâm, ở trái đất thế kỷ 21 chẳng phải là đầu bếp giỏi toàn đàn ông sao? Phụ nữ có mấy ai chứ! Thành thạo thôi sáo cho tinh thần sáng khoái, sinh hoạt cũng bình thường! Ngoài ra thì anh vẫn lợi dụng lúc những người khác đi tu luyện, lén lút đi khắp nơi, tìm kiếm cơ hội ra khỏi đây, không thể làm đệ tử, đương nhiên không thể ra ngoài rồi, mấy phạm nhân ở dưới chân núi cũng thế, một khi vào đây cả đời đều không thể ra, lão nhị sống 1 năm trước quá, chỉ tội lão đại 1 năm ở trong hòn giới không ngừng quát mắng, ối liên tục. Không phải anh không dám ra, mà mỗi lần gần đi ra khỏi phạm vi Hư Hoa Am anh đều cảm thấy có ai đó dò xét mình, chỉ sợ mình vừa bước ra khỏi ranh giới một bước cũng bị người ta giết, vì quy định của môn phái này với người ngoài và phạm nhân cực kỳ tàn khốc, đây là môn phái của oán phụ...

Ngày qua ngày chốc lát đã qua một năm trời, anh cũng dần quen thuộc với đám “chị em” nơi đây, kho sách cũng đọc hết rồi, cũng không có quá nhiều thứ mà gã áo đen kia không biết, qua một năm này vì phục vụ chính mình, tài nấu ăn của anh cũng trở thành đệ nhất trong đám phạm nhân, nhưng mà anh chẳng nấu cho ai ngoài mình và mấy cô gái cả, mà các cô cũng ít ăn, nên chủ yếu mình ăn, anh cảm thán, đã rất lâu rồi chưa có sinh hoạt lại như trước kia, trước khi xảy ra biến dị đó, thật là hoài niệm sáng đi học, trưa ăn cơm, chiều đi cắm nét với bạn bè, tối lại ăn cơm, còn có những ngày lễ cả xóm tổ chức hội nữa, bình thường biết bao! Tuy đều là lão đại trải qua nhưng 2 người vốn là một, cùng ký ức, nên anh cũng hơi đa sầu đa cảm rồi. Qua một năm sống nơi đây, anh cũng giao lưu cùng không ít thiếu nữ phạm nhân dưới chân núi, cũng qua họ anh đã tìm ra đại khái phương pháp ra khỏi đây, chỉ có ra khỏi đây anh mới có thể “farm quái” được, nếu không thì cả đời ở đây làm ni cô chắc?

Cứ cách vài tháng sẽ có một vài vị công tử thế gia hay thiên tài môn phái khác lén lút vào đây, do có sự bảo vệ của đám đệ tử cao cấp nên sẽ dễ dàng đi vào, đám cao tầng thì có người ủng hộ người thì căm ghét, nhưng mà người căm ghét cũng im hơn chẳng dám nói gì, dù sao thì quả thật môn phái bọn họ là nữ lưu đã vậy còn có những điều lệ hà khắc, không có các thế lực khác đồng minh hay chống lưng thì sợ khó mà tồn tại nổi. Tóm lại là bọn họ đều ngầm đưa ra lý do cho mình là: “Thời chuyện của bọn trẻ, chúng ta già rồi không nên xen vào làm gì”. Nhưng mà thực vô sỉ, nếu công tử nào đó gia thế tốt, lớn, có thế lực thì bọn họ mắt nhắm mắt mở, còn con trai mà thân đơn thể đơn hay thế lực yếu hơn bọn họ thì đừng hòng nhé, giết ngay tại chỗ bất luận chung tình hay không chung tình, thật lòng hay không thật lòng, mà nữ đệ tử đó cũng bị phạt nặng vì “dễ tin đàn ông lừa gạt”.

Lam Vũ khinh bỉ, thế đặt ra cái điều luật cấm con trai làm mẹ gì, ghi mẹ ra tuyển rở cao cấp đi, cho rõ ràng, tránh các anh hùng hào kiệt nhà nghèo bị chết oan. Đúng là đám thực dụng thế giới nào cũng có...

Ngày hôm nay đã đến, ngày công tác “vượt ngục” bắt đầu, hôm nay như thường lệ thì Ngân Trung công tử, tu vi Nguyên Linh sơ kỳ, con của Ngân Thắng, gia chủ Ngân gia, một gia tộc lớn ở Lam Thiên Vực này, thế lực mạnh hơn cái am “tàn hoa bại liễu” này một chút, Ngân Thắng kia chính là Địa Linh trung kỳ đấy, ngon hơn bà Hoa Chủ một chút, gã ta nhìn trúng một đệ tử cao cấp trong am tên Hư Lan, cũng là một trọng điểm đệ tử, tu vi Chân Linh đỉnh phong, được cưng chiều từ nhỏ lại sống ở cái am “thiếu” nam này lớn lên nên cũng khá dễ dụ, vừa ra khỏi cửa am thì bị gã Ngân Trung nhìn trúng ngay cái dáng vẻ ngây thơ của cô nàng, thế là tán, quả nhiên bản lĩnh và kinh nghiệm tán gái cao siêu, chỉ vài chiêu anh hùng cứu mỹ nhân và chịu một kiếm không mất bao nhiêu máu đã cura đồ cô nàng, cô nàng lại đang trong tuổi lớn, dễ bị rung động, thế là yêu liền, tên này cũng không thật lòng bao nhiêu, nhưng thấy gái đẹp là không chịu được muốn “chịch”, nhưng mà được cái là thằng này đáng hoàng hơn đám đám tặc, gái hán phá hoại đều tự tay tán được, không có cưỡng ép, nên biết là thằng này bại hoại lừa tình rất nhiều nhưng chẳng ai nói được gì. Lam Vũ chuẩn bị dụ dỗ hẳn, cũng là xác định cuộc đời tâm hoa vẫn liễu của hắn chấm dứt tại đây...

Mai Kai sẽ phải lên đà nẵng đi học lại, tốc độ sẽ không còn 2 ngày 1 chương được đâu nhé!

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Người Lừa Thì Ta Gạt.

Cuối cùng trời cũng không phụ lòng người, Lam Vũ đứng ở cách cái cổng vào tầm 3km, dùng tinh thần cẩn thận quan sát từ sáng tới giờ mới thấy được một nam thanh niên trông khá phong độ, cũng tuấn tú, ngó quanh cẩn thận rồi đường hoàng bước vào cửa chính, thằng này còn ngẩn khá cao đầu, chắc là nghĩ mình ngon lắm. Hắn chỉ vừa bước vào cổng chừng 10 bước thì đã có một 2 cô gái bộ dạng lấm lét dẫn hắn theo, Lam Vũ cũng cất bước theo nhưng vẫn để khoảng cách là 3km cho an toàn, để đề phòng rủi ro anh còn mang theo một quyển “Thiên Địa chỉ” là sách ghi chép các kiến thức thường thấy trong trời đất, các hiện tượng, các yêu thú, các loại năng lực.v.v chỉ là hàng thường thấy, nên thiếu sót khá nhiều, nhưng mà ai quan tâm chứ, Lam Vũ chỉ giả vờ đưa mắt chăm chú vào quyển sách còn tinh thần lực vẫn theo dõi và chân cứ bước theo bọn họ thôi, lỡ ai bắt thì bảo là mãi mê đọc đi lộn đường. Quả nhiên trên đường vô tình đụng một vị “sư tỷ” hỏi đi đâu đó? Và cái có tất nhiên sai tốt, tuy nói người ở tam thiên giới không có mấy ai hiền lành, nhưng mà mấy cô nàng ít trái mùi đời ở nơi đây khá dễ lừa, nói là tin liền...

Sao đó nàng bảo nói đến tiếp theo là Hư Thiên Viện, không phải đệ tử của Hư Thiên Viện hoặc người thân của đệ tử trong Hư Thiên Viện thì không được bước vào. Lam Vũ vờ vâng dạ rồi lên bỏ đi đường khác, thiếu gì đường đâu, có cái map 5km thì việc tìm đường khác cũng không quá khó. tất nhiên là Lam vũ phát hiện được sự tồn tại của vị “sư tỷ” kia nhưng mà lúc đó nàng lại đang ngồi tu luyện ở cái sảnh đối diện Lam Vũ, tưởng nàng không để ý nên anh ới tiếp tục đi qua, ai ngờ nàng thật để ý, nhưng mà thôi, không nói nữa...

Cuối cùng bọn họ cũng dừng bước, là trước một tiểu viện nhỏ, một cô gái trẻ chạy ra ôm chầm lấy hắn, mấy cô gái dẫn đường biết điều đều lui xuống. Thanh niên cũng ôm cô gái thăm thiết:

- Tiểu Lan, ta nhớ muội lắm.

- Trung ca, ta cũng rất nhớ huynh, chúng ta đã 3 tháng không gặp nhau rồi. - Bất ngờ trao một nụ hôn thăm thiết, chắc tại cô bé này nhớ gã thật.

Bọn họ lại bắt đầu hôn nhau, không để ý có một người đang tiếp cận lại gần.

- Trung ca, người mấy tháng nay làm gì mà không đến thăm người ta. - Sau giây phút mặn nồng thì cô gái hôn dẫn liếc mắt đi chỗ khác.

- Ta á..ta còn có công việc cha giao, mãi mới có thời gian ta lập tức chạy tới đây ngay đây thôi! Muội biết cha ta rồi đấy, ông ấy là gia chủ một gia tộc lớn như Ngân gia, bận trăm nghìn việc, thân làm trưởng tử, phải biết chia sẻ gánh nặng với cha mình chứ, muội muốn ta làm kẻ bất hiếu sao. - Hắn tỏ vẻ bất đắc dĩ.

- A! Không có, ta nói vậy bao giờ, huynh..huynh đừng có nghĩ bậy, người ta chỉ cố ý chọc người thôi. - Nói ra hết câu thì cô nàng đỏ mặt, quỳnh quáng sợ người yêu hiểu nhầm mình không tôn trọng cha hắn.

Ngân Trung cười ha ha:

- Haha, không có gì, không có gì! Ta chỉ nói vậy thôi, bảo bối, em đừng để ý.

- Đáng ghét. - Cô nàng đâm thùm thụp vào ngực hắn.

- Hahaha! - Ngân Trung cười khoái trá, cô nàng này quả nhiên ngây thơ đáng yêu, chia sẻ gánh nặng gì chứ, ông già ở nhà chỉ mong mình một lòng tu luyện, làm gì có sự vụ mà chia sẻ với mình, lão còn mong mình còn không nên đi trừu hoa ghẹo nguyệt nữa là lão mừng rồi, hahaha! Ày, nhắc mới nhớ tiểu Diệp hôm qua làm quá sáng khoái, uốn éo cái mông thật kích thích, mình phải tìm cách ăn cô nàng này mới được, tư sắc của nàng ta còn hơn cả mấy

tiểu tình nhân cũ của mình.

Lam Vũ ở ngoài xa chắc lưỡi, thôi chết rồi! Nàng ta đã rơi vào lưới tình của tên này, mà anh cũng khó hiểu, đến mấy cô gái phạm nhân ở dưới chân núi còn biết rõ chân tướng của tên sở khanh này, sao cô nàng này lại không biết mà để rơi sâu thế nhỉ? Hắn nói xạo bà cố cũng tin, chỉ cần người có đầu óc thì biết thiếu chủ một gia tộc như hắn thì làm gì cần phải đi quản lý tạp vụ chứ, đều có người dưới lo hết rồi từ ăn ở tới quần áo, cả đàn được để tu luyện cũng cung cấp, hắn thì cần lo cái gì, trừ khi lên chức gia chủ mới phải bận nhiều vấn đề khác thôi.

Thực ra cũng không thể trách cô nàng, nhất là mấy cô nàng ở cái am u ám này, nội quy thì nghiêm khắc, muốn ra ngoài phải xin phép qua tới cả chương môn, vì thế đa số chỉ ở trong am mấy tỷ muội quen từ nhỏ chơi với nhau, làm gì có lừa lọc đầu đá nên mới tạo nên các cô gái đơn thuần như thế. Các cô gái từ một chỗ như thế tất nhiên tin tức chẳng hề lưu thông, cô nàng Hư Lan kia ngoài biết hắn tên Ngân Trung, con trai trưởng của gia chủ Ngân gia có địa vị cao hơn cái Hư Hoa Am của nàng thì chẳng còn biết gì nữa, nên mới dễ dụ như thế.

Hai người lại bắt đầu hôn hít, Lam Vũ vừa đi tới vừa quan sát cũng thấy thêm quá, đã quá lâu rồi mình còn chưa được hôn ai, Mỹ Hương, em ở nơi đâu rồi! Nhắc tới thấy...chết tiệt, phải ra khỏi cái am u ám này ngay và luôn. Đang suy nghĩ bỗng nhiên anh nhìn thấy tên kia đã tẩy mấy cái tay trên ngực thiếu nữ, nàng bị hắn hôn nên chỉ biết ư ư um um. Dm kích thích vl, thế nhưng đại sự không thể hồng, không thể ngồi coi mãi được, sững vài phút mà ôm hận chết già ở nơi này thì anh chịu sao nổi. Khi tới gần bọn họ, anh chuẩn bị tâm lý vài giây rồi hít một hơi thật sâu, tuy nói rằng lão nhị rất vô tư, vô ưu nhưng mà chuyện này vẫn có chút áp lực, anh cảm thấy quyến sách để trước mặt, làm ra vẻ chăm chú vừa đi vừa đọc.

Ngân Trung tí nữa đang phê như hút cần, tay liên tục vuốt khắp lưng nàng rồi tới vòng 3, sắp chạm vào cấm địa rồi thì lại bị một tiếng “A” quấy phá làm mỹ nhân đang ôm trong lòng hoảng sợ đẩy hắn ra tìm chỗ núp. Theo quán tính thì hắn quay về phía phát ra âm thanh quát một tiếng thị uy:

- Ai! Mau bước ra đây cho t... - Nhưng khi thấy người gây ra tiếng động là một “cô gái” xinh đẹp tuyệt trần đang ôm đầu than đau vì đụng trúng cột nhà thì hắn lập tức tắt tiếng.

Người đầu mà đẹp thế, khuôn mặt hoàn mỹ, mái tóc trắng như tuyết buộc lên kiểu đuôi gà, đến cả nhãn nhô cũng hút hồn. So sánh với bồ hiện tại của gã thì đúng là không cùng cấp bậc mà, chết trân nhìn đắm đuối. Còn Hư Lan thì đầu tiên thấy ngại ngùng vì cảnh người yêu sờ soạng sầm sờ bị người ta thấy được, muốn tìm chỗ trốn, nhưng sau đó lại thấy người phát hiện lại là một cô gái xinh đẹp, hơn cả mình, chính nàng cũng phải công nhận như vậy, sau đó nàng lại thấy người yêu đang nhìn cô gái phía trước một cách si mê, mặc dù “cô gái” kia còn nhắm tịt mắt ôm lấy trán than đau, còn chưa có nhìn người yêu nàng nhưng nàng cũng cảm thấy ỳ ỳ khuất, đau lòng, tình yêu đầu đẹp dễ như mộng mới chớm nở đã bắt đầu xuất hiện những chiếc lá úa...

Lam Vũ mở mắt ra, nhìn thấy đôi nam nữ trước mặt thì trong lòng bộn rộn có chút khó chịu, cô gái thì hơi hơi mất mát, còn nhất là thằng dê cụ kia, chứng kiến ánh mắt gã nhìn mình khiến anh là lão nhị, rất thích chơi những trò kích thích thế này cũng cảm thấy lần này mình làm hơi quái rồi, nhưng vì tương lai, hi sinh, hi sinh... Anh miễn cưỡng nở một nụ cười:

- Chào hai vị ca ca, tỷ tỷ! Là ta..ta không cần thận..cần thận đụng trúng cột, quấy rầy hai vị...cái kia. Thật lòng xin lỗi, ta..ta đi đây! - Làm bộ xấu hổ, chính mặt mình đỏ một chút rồi dùng giọng nói nhỏ nhẹ nhút nhát để “lừa tình” thằng kia, “thả thính” chỉ cần như vậy là đủ rồi, nói nhiều phản tác dụng, không tin tên này không lật cái am này lên tìm mình, nhanh chân chạy đi mất, từng động tác cũng phải diễn sâu để cho đối phương một ấn tượng là “dễ dụ”.

Chạy liền một mạch về lại Diệu Hoa Cư, trong lòng cũng khó chịu không ít, nhưng mà cảm giác đúng là thật kích thích nha, lão nhị không khỏi khoe miệng cười ngây ngốc, phê thật, chơi vài lần như vậy chắc sẽ rất vui. Ngược với lão nhị bắt đầu thấy kích thích với trò chơi mới, lão đại trong hôn giới không ngừng thờ dài, không nói nên lời, nhưng mà thôi kệ, vấn đề này anh đã mắng gậy lưỡi rồi, có nói tiếp chỉ thêm nhảm mà thôi, còn âm thầm thề sau này có thực lực rồi nhất định sẽ quay về đây “giải tán” cái am u ám này luôn, không thì ít nhất cũng xóa hết cái quy định cấm trai này.

Lam Vũ đi rồi mà tên kia vẫn còn ngây ngốc đứng như cái cột, có si mê, có thèm khát. Thấy người yêu biểu hiện như vậy cô nàng Hư Lan càng đau lòng, lay lắt mấy cái, gọi vài tiếng vẫn thấy hắn không mấy để ý thì nàng tức giận òa khóc lớn, bỏ chạy. Lúc nghe tiếng nàng khóc lớn hắn mới định thần lại, trong lòng có chút không ổn, hàng đưa tới miệng còn chưa kịp ăn mà, tính đuổi theo xin lỗi nhưng lại thôi, hắn vừa rồi lóe lên một kế hoạch khác, không cần dây dưa cô nàng nữa cho thêm rắc rối. Ngay lập tức lúc đó hắn cũng bỏ đi, ra tới công am hắn nháy mắt với mấy tên thuộc hạ, dặn dò vài câu, tên thuộc hạ vâng dạ rồi chạy đi...

Lam Vũ sinh hoạt bình thường chưa tới 2 ngày thì tên kia đã mò tới, quả thật tin tức rất linh thông, xem ra thằng cha này cũng có tay trong ở cái môn phái này, nội ứng ngoại hợp thế này bảo sao cô gái lại kia rơi vào bẫy tình của hắn..

Hai ngày nay vẫn cứ cầm cuốn “Thiên Địa chí” ánh mắt giả vờ cứ dăm dăm trong đó bước đi, thực tế là tinh thần lực ít ỏi 5km vẫn quan sát không ngừng, vì ra khỏi cái “tù” lv gái đẹp được nhìn ngắm mà không thể làm anh cũng có chút khó chịu rồi, có mấy lần suýt nữa không chịu được mà lộ tẩy.

Lần này cũng vậy đang lang thang vu vơ sau khi ăn trưa thì tên kia đã xuất hiện trong tầm nhìn của tinh thần lực, mà hắn còn từ từ hướng về phía mình nữa. Mím cười một cái, cuối cùng cá cũng cắn câu, ngày tháng tự do cây lv, chơi những trò chơi kích thích đã tới rồi, phải bình tĩnh, chuẩn bị, từ nửa cần thận, dù sao thì cũng thủ tiêu hắn ngay sau khi xong việc, không việc gì phải ngại. Quả nhiên tên này tán gái có bài bản, hắn thấy mình liên giả vờ lần la làm bộ vừa đi vừa ngắm cảnh, không để ý trước mặt, mà hắn đã định sẵn hướng tới chỗ mình rồi nửa chứ.

Lam Vũ thấy đối phương đang giả vờ vừa đi vừa nhìn qua bên phải ngắm cảnh núi non vừa huýt sáo có vẻ đang xuất thần, anh lập tức đình chỉ, tạo một ra một cái bóng mờ mờ mông mông có hình dáng giống mình hiện tại ở phía trước rồi đứng im chờ hắn thực hiện kế hoạch.

Bing Quả nhiên y như dự đoán, hắn đã đụng trúng cái bóng mờ, anh giả vờ ngã xuống làm rơi quyển sách. “A” một tiếng cho giống thật, để cho chắc chắn không bị nghi ngờ anh còn vờ ôm trán, suýt xoa, đây là lần đầu tiên chơi lớn, phải nghiêm túc.

Gã Ngân Trung đang đi thẳng hướng tới người đẹp, đầu không nhìn thẳng, dựa theo hắn 2 ngày nay được mật báo thì người đẹp này thường xuyên chăm

chú đọc quyển “Thiên Địa chí” có vẻ rất hứng thú, hầu như không rời, cũng không để ý xung quanh, có mấy lần suýt đụng người ta, bởi vậy hắn liền đưa ra kế sách này, có một tiếng động vang lên, hắn cảm nhận được mình vừa đâm phải cái gì mềm mềm thì phải. Cười to trong lòng hắn vội vàng giả vờ hoảng hốt quay đầu lại, nhìn thấy thân ảnh yếu đuối đang té trên mặt đất:

- A, cô...cô không sao chứ? - Không hiểu sao đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi, thêm cả kinh nghiệm của gái của hắn phải nói là phong phú vậy mà trước mặt cô gái này vẫn có chút ngập ngừng, hô hấp dồn dập không thể tự nhiên được...

- Không! Không có gì, a, là vị ca ca hôm nọ! Xin lỗi là ta không cố ý. Đỡ ta dậy với. - Lam Vũ thầm cười, đồ ngu, vậy mà còn không biết ta đang cố ý tiếp cận người sao? Đúng như vậy, trên đời này ngoài nhất kiến chung tình thì làm gì có dụ con gái đặc biệt là mỹ nữ lại dễ dàng thân cận với nam tử chứ, tuy Lam Vũ biết làm thế thì hơi kém, nếu đối phương thông minh và có đề phòng thì việc này rất dễ suy đoán là tiếp cận có mục đích.

- Rất hân hạnh! - Ngân Trung thấy mỹ nữ nhờ thì mắt sáng lên, đầu còn suy nghĩ được gì nhiều, trong lòng còn thầm hô may mắn, xem ra đây là một cô nàng rất ngây thơ, còn dễ dụ hơn cả Hư Lan, lừa nàng thật dễ.

Lam Vũ giả vờ xấu hổ quay mặt đi chỗ khác, cái này nói khó không khó, nhưng nói dễ không dễ chút nào, đặc biệt là với các nam thanh niên chuẩn men, tóm gọn lại cho dễ hiểu là rào cản tâm lý thôi. Ngân Trung thấy vậy thì càng lộ ra vẻ say mê, tuy kinh nghiệm lâu năm nhưng hắn vẫn không thể nào kiềm chế được cảm xúc biểu hiện trên mặt mình, quả thật quá dụ người phạm tội.

- Vị ca ca này, ta có một yêu cầu hơi quá phận không biết huynh có thể giúp đỡ ta không? - Đưa ngay vấn đề chính ra, Lam Vũ không sợ thẳng này từ chối, anh nghĩ hắn mong còn không được nữa là.

- Được, được chứ! Bất cứ thứ gì muội nhờ ta đều làm được. - Vỗ ngực cam đoan, góm, chưa quen biết gì đã xưng muội rồi, Lam Vũ thầm cười khinh bỉ cái đức hạnh tình trùng lên não này, cũng may anh cũng đang cần hắn phối hợp, chỉ sợ hắn tỏ ra xa cách mà thôi, càng gần chứng tỏ việc này chắc đã thành rồi.

- Ta muốn ra ngoài, ta muốn đi khắp thế giới này, ta không muốn cả đời phải chết già ở nơi đây. - Ánh mắt lộ quyết tâm, khếp hờ.

- Muốn ra ngoài? - Hắn thắc mắc, cũng không thấy cái gì không hợp lý, nhưng mà đệ tử ở đây chỉ cần thành đệ tử cao cấp thì mỗi năm vẫn có quyền xin sự môn ra ngoài 1 lần hay sao.

- Đúng vậy, chắc huynh cũng biết ta rất hứng thú với những sự việc, sự vật thế giới ngoài kia rộng lớn! Mà ta chỉ là một phạm nhân không thể tu luyện, ta không quyền rời khỏi nơi này. - Nói xong ánh mắt chợt âm trầm, cúi đầu.

Ngân Trung đỏ mặt, xem ra người ta cũng biết hắn điều tra người ta thật kỹ rồi, việc hắn điều tra ra người ta thường cầm đầu vào sách “Thiên Địa chí” người ta cũng biết, nhưng mà hắn cũng đan xen một cảm giác tiếc nuối, người ta chỉ là phạm nhân, cái dung mạo thiên tiên này bảo trì cũng không được bao lâu, nhưng hắn cũng vui mừng nữa, xem ra cô gái xinh đẹp kinh diễm kia muốn nhờ vả hắn giúp “nàng” ra khỏi nơi này, hahaha, được thôi, nhưng mà không có được chu du thiên hạ đâu, ở phòng của ta mà chu du nhé.

- Được, muội cứ yên tâm, việc đó cứ để ta, tưởng gì khó lắm, may mắn muội gặp ta, ta là người lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui. Hehe. - Ba hoa một chút, hắn nghĩ rằng chuyện này có thể tới tay rồi.

- Thật không? Nhưng mà, quy định của am không cho phép phạm nhân ra ngoài, lỡ như... - Khích tướng cũng là một chiêu chuẩn xác trong trường hợp này.

Thấy người đẹp nghi ngờ khả năng của mình, Ngân Trung liền cười ha ha, đính chính lại một câu:

- Haha, cứ yên tâm, chuyện này ta định chắc rồi, thế giới bên ngoài nhất định rất đặc sắc, muội sẽ không hối hận đâu. - Làm bộ đáng không gì trên đời có thể làm khó ta.

Thấy hắn không còn đường lui như thế Lam Vũ cũng không muốn tiếp tục nói chuyện với hắn nữa, tính toán kết thúc thì anh nhận ra hình như có ai đó đang tới chỗ này, liếc cái thì mỉm cười:

- Thật sao ca ca?

- Thật hơn vàng nữa, yên tâm, yên tâm, haha!

- Vậy còn vị tỷ tỷ hôm nọ thì sao, hình như nàng là tình nhân của huynh đúng không? - Còn làm bộ có chút thất vọng, giọng âm trầm một chút.

Tên này tình trung lên não rồi đầu có nghĩ được gì nữa, thấy người đẹp hình như hơi buồn với việc hắn có người yêu, tên này liền “quăng” người yêu lên 18 tầng mây:

- Ahaha, tưởng gì, muội đừng hiểu lầm, cô gái đó không phải là tình nhân của ta đâu, ta đâu có thích cô ta, nhưng mà cô ta cứ mê mẩn bám riết lấy ta, may mà hôm kia có muội phát hiện kịp nếu không ta đã bị cô ta chiếm tiện nghi rồi, nói đến đây cũng phải cảm ơn muội mới được. - Bộ đáng nguyền nhiên ta luôn chân thành.

Chưa đợi hắn đắc ý thì sau lưng hắn truyền đến một tiếng gào khóc thảm thương, cô nàng Hư Lan bụm miệng lại, nước mắt dàn dụa, nàng không thể tin được tình huống trước mắt, nhưng mà nàng cũng đã tận mắt nhìn thấy rồi, bao nhiêu mộng tưởng tan vỡ, thì ra ta trước giờ đều là ảo tưởng... Nàng khóc lớn một tiếng rồi bỏ chạy... Kể cũng tội, nàng sau ngày hôm đó khóc chạy, thấy người yêu không đuổi theo mình dỗ dành thì cảm thấy tim đau nhói,

nhưng mà qua 2 ngày thấy người yếu vẫn không liên lạc, tự an ủi mình là hình như mình ghen thái quá làm huynh ấy không thích thì phải, huynh ấy giận mình phải không? Dù sao cô gái kia đẹp thật nhưng mà chỉ vừa mới gặp, làm sao có thể so sánh với mình chứ, xin lỗi Trung ca là muội không biết suy nghĩ... Nghĩ tới đó cô nàng cảm thấy nên đi tìm Ngân Trung xin lỗi, vừa hay nghe các sư muội nói Ngân Trung mới vừa vào am thì ngay lập tức bỏ hết mọi thứ chạy qua, vậy mà kết quả nhận được lại như vậy, nàng bây giờ chỉ muốn chết mà thôi, mối tình đầu của nàng ai ngờ chỉ là như thế, đối với một cô gái ngây thơ không hiểu sự đời thì đây là một đả kích chí mạng..

Tất cả là do Lam Vũ thấy nàng tới rồi mới cố đổ thêm dầu vào lửa, anh qua nói vài câu với điều tra là đủ biết cái thằng công tử này là cái dạng đức hạnh gì, đau ngắn không bằng đau dài, dứt khoát làm ác nhân chia rẽ uyên ương, cứu rồi cuộc đời của cô nàng, cũng như vạch rõ bộ mặt đều đặn của thằng cha này để cho nàng sau này đề phòng hơn... Còn thêm một cái nữa là để cho nàng sau... vài ngày nữa có nghe tin đám tang thằng này thì cũng không cần phải đau lòng vì hắn, anh tính ra vẫn coi như là người tốt một ít...

Mặt tên Ngân Trung lúc này thập phần phiền muộn, đen như quạ thế, tiếc thật, một mỹ nhân còn chưa kịp chơi mà, aizzz, mà thôi kệ, đổi lấy một tuyệt thế mỹ nhân này cũng được, coi như là không lỗ, mặc dù nàng ta là phẩm nhân, vài chục năm sau sẽ già đi, lúc đó hắn chắc cũng phải vứt bỏ nàng đi, hơi tiếc...

- Vậy một lời đã định nha, mai ta ở chỗ này chờ huynh. Cần thận một chút, nếu như am chủ biết được sẽ giết huynh đấy, cẩn thận nha. - Còn cố ý xát thêm đường vào nỗi bộ toàn tình trùông làm tên này nhảy cẫng cẫng như chó phe bả.

Bỏ đi, Lam Vũ thờ phào cười tươi, haizz, ngày tháng ta xuất hiện trên thế gian này sắp tới rồi, ngày sau thiên địa ai ai cũng phải biết cái tên Lam Vũ này. Hừ, Thanh Hoa Thiên, Mộc Tiên Lục, đợi đó cho ta, chỉ cần một ngày ta tiến tới Địa Linh, ta nhất định tới thăm...

===== Lời tác giả

Lâu ngày không viết nên không quen lắm :V

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Vừa ra tù lại vào tù

- Được, muội cứ yên tâm, ta nói là làm được mà, chuyện này đơn giản hơn cả trở bàn tay, nói cho muội biết nha, đừng nói lung tung đó, cha ta mạnh hơn lão yêu bà ở Hư Hoa Am này nhiều, nên muội không cần lo lắng, bà ta không dám làm gì ta đâu. - Đắc ý lắm

- Vậy...hôm nay chúng ta ra luôn đi, muội rất muốn nhìn thế giới bên ngoài. - Nói đùa, tao ở đây cũng cả năm rồi, không thể không ra ngoài, nhanh 1 giây thì tốt 1 giây, anh thế thằng này trúng tà của mình rồi, nói gì hắn cũng tuyệt đối không nghi ngờ.

- Được, muội yên tâm, đợi ta chút. Ta cũng phải nói qua với trưởng lão am một chút, khéo gây ra chuyện, mặc dù không sao nhưng mà cũng rất phiền phức. - Nói xong hắn hôn ha hôn hờ chạy đi tìm trưởng lão nào đó, chắc là tay trong của hắn.

Nhìn hắn như vậy Lam Vũ cũng cảm thấy rất buồn cười, đúng là tình trùông lên não, chắc gấp gấp muốn chơi xxx đây mà, rất tiếc là sau khi ra khỏi am này xxx không có mà chỉ có cái chết đang chờ thôi, mấy sống tử chặt đứt, biết là cái thế giới này mấy thằng đều đặn như thằng ngu này không một tỷ thì cũng 10 tỷ là ít, mình dù ghét cũng oán không hết, chỉ cần đừng chọc vào mình với người mình quen là đủ rồi, mà hiện tại ở nơi này mình cũng chẳng quen ai tính là thân...

Anh thấy hắn rời đi, tìm gốc cây nào đó hóng mát cho rồi, ngắm lại thấy tội mấy cô gái như cô nàng Hư Lan kia quá, việc mình vừa làm không biết có được tính là anh hùng cứu mỹ nhân không nhỉ? Suy nghĩ vu vơ cho vui mấy cái thì thẳng bại não kia đã chạy tới rồi.

- Muội có cần chuẩn bị gì không? Nếu không chúng ta đi thôi.

- Đi thôi, không cần chuẩn bị gì đâu, ở nơi này ta cũng không còn gì lưu luyến nữa. - Câu này thật lòng, dm, anh mày đến tay không chẳng nhẽ lúc đi lại mang theo mấy cái đồ con gái?

- Được, vậy muội đi theo ta, tới nơi này. - Không đợi hắn nắm tay, Lam Vũ chạy về hướng hắn muốn đi trước, còn giả vờ cười khúc khích cho hắn chạy theo, thậm chí dm, tao diễn thôi nhưng mà tiếp xúc nó không khỏi biến thái quá, không chơi.

Hắn cùng cười hắc hắc đuổi theo, giống trư bát giới chơi trò “bắt em đi” vãi...

Chạy một lúc rồi hắn bảo dừng rồi đi theo hắn đến một căn viện lớn, vừa bước vào thì có mấy cô gái đứng canh ở đó đã chào hắn:

- Ngân thiếu gia!

- Ngũ trưởng lão đâu? Việc kia tới đâu rồi? - Hắn cũng rất gấp muốn dẫn Lam Vũ ra khỏi nơi này để tiện hành sự ấy chứ.

- Ngũ trưởng lão đang chờ thiếu gia vào. Mời!

- Đi gặp Ngũ trưởng lão thôi! - Hần nói với Lam Vũ.

Trên đường đi hẳn giải thích cho Lam Vũ một chút tiện khoe gia thế:

- Ngân gia ta cũng là một trong các bá chủ của Lam Thiên Vực, thể lực còn mạnh hơn cả Hư Hoa Am nữa, nhưng muội có biết tại sao nơi này cấm nam tử bước vào mà ta lại có thể thoải mái đi lại trong này không? Không hoàn toàn nhờ gia thế đâu.

Chưa đợi Lam Vũ trả lời hẳn đã nói tiếp:

- Đây là bí mật của Ngân gia ta, muội đừng nói lung tung nhé! Ngũ trưởng lão tên thật là Ngân Thái Hoa, là em ruột của cha ta, cũng là cô cô của ta, nàng rất yêu thương ta, nàng lại là đệ nhị cao thủ ở Hư Hoa Am nữa, nên ta mới rất thoải mái ở nơi này.

Lam Vũ tròn mắt, ừm ừ cho qua! Dm, cái đó không phải gia thế thì là con mẹ gì, thằng ngu này! Dựa vào cha mày thì gọi là dựa vào gia thế, còn cô mày thì không phải à? Anh vẫn chưa hiểu tại sao mấy thằng thiếu gia công tử này có tiền tài tu luyện lại không tu, mà lại đi chìm đắm vào mấy trò chần rau đá gà này, không thấy chán à, mãi không có được một tình yêu thật lòng...

Nhưng mà Lam Vũ đâu có ở trong trường hợp của tui nó nên đâu biết được, đa số mấy tên hoa hoa công tử như thế này đều sinh ra trong nhung lụa, cái gì cũng không cần làm, chỉ cần ăn chơi mà thôi, từ nhỏ đã thế nên mới đào tạo nên mấy tên thích hưởng thụ mà không chịu phấn đấu thế này, nói đơn giản là bọn hắn không có mục tiêu phấn đấu, nên chỉ biết sống sao mà tui nó cảm thấy là vui vẻ nhất để qua ngày. Còn anh thì khác, anh từ một xã hội khác qua, có động lực tu luyện, có tình yêu, lại có chút hoài bão “cao sang”, cũng nhờ lớn lên trong một gia đình hộ nghèo, anh cũng đâu có thấy cái vụ chơi gái mỗi ngày có gì vui, đồng ý là gái đẹp thì ôm rất sướng nhưng mà nếu không có tình cảm thì nó có ý nghĩa gì? Thế kỷ 21 người ta đều đề cao tình yêu, còn cái thế giới này là đề cao sức mạnh, gia thế, các cô gái nếu có gia thế đều không làm chủ được hôn nhân đại sự của mình, còn nhà nghèo thì chỉ có thể đu theo các công tử làm bé, làm thị nữ, hiếm có cái gọi là tình yêu lắm, nên tư tưởng bọn hắn như thế cũng bình thường, ai có chút thực lực cũng đều cho bọn hắn cũng không có gì sai.

Đi một đoạn nữa là vô một cái đại sảnh, có một cô gái thoát nhìn 27 28 tuổi đang ngồi ở trên cao, mang áo bào rộng thùng thình, lạnh lùng không cảm xúc, thấy Ngân Trung vào thì lập tức nở nụ cười tươi. Thực tế “cô gái” này đã hơn 4000 tuổi, Lam Vũ gọi là bà lão cũng không ngoa, nhưng mà tuổi ở thế giới này không tính như phạm nhân, 4000 tuổi mà ở Địa Linh cảnh sơ kỳ thì cũng tính là trung niên, không quá già, bà ta chính là cô cô của Ngân Trung, Ngân Thái Hoa:

- Trung nhi, con đến rồi! - Nói xong nhìn qua Lam Vũ rồi đánh giá sơ lược từ trên xuống dưới rồi mỉm cười:

- Rất đẹp, tốt! Chuyện con nhờ ta đã chuẩn bị rồi, vốn hôm nay tam đệ tử của ta Hư Hiền được phép đi ra ngoài, nhưng ta đã thương lượng với nó, để cho cô gái kia giả mạo nó bước vào trong kiệu xe, rồi ra ngoài, Hư Hiền hôm nay đi kiệu ra Thanh Linh Trấn ai ai cũng biết, vì vậy không cần lo lắng, kiệu của ta không ai dám dò xét đâu.

- Đa tạ cô cô, sau này cháu và muội muội sẽ đến thăm cô cô, muội muội, mau lên kiệu. - Hối người đẹp mau lên chứ, người đẹp thế này hẳn còn chưa nhìn thấy bao giờ, đảm bảo các huynh đệ trong nhóm ăn chơi cũng chưa hề nghe nói qua chứ đừng nói là gặp, vậy mà mình may mắn, dạng con gái như thế này chỉ có thể là thần nữ mà thôi.

- Được, hi hi! - Lam Vũ giả vờ điềm điềm đáng yêu một chút, ráng diễn cho bà già kia coi, tránh lộ sơ hở.

Thật ra chỉ là do anh lo xa quá thôi, bà ta quét mắt một cái liền nhận định Lam Vũ là phạm nhân thì cũng không thêm để ý nữa, cho dù có âm mưu quỷ kế gì cũng không thể thực hiện được...

Lam Vũ liền ngồi lên kiệu sau đó...cái kiệu nó tự bay, vl! Anh ở trong xe cũng thấy đủ ảo, nhưng ngẫm lại cái thế giới này đủ loại thần kỳ thì thấy cũng không có gì lạ! Ngân Trung lập tức cũng chui vào kiệu, cười hehe xuất phát.

Quả nhiên ở cái am này bà già công tử lẫn lộn kia có uy quyền thật, cái kiệu của bà ta ngang nhiên bay qua cổng am mà không có ai dám cản lại hay hỏi han gì cả, đứng chết. Trên kiệu thì ngay sau khi đi qua khỏi cái cổng, tên kia bắt đầu không an phận, vì hẳn cho rằng từ lúc cô gái kia ra khỏi cổng am thì hoàn toàn thuộc về mình rồi, có xảy ra chuyện gì thì cũng không ai quản, tuy ở trong kia hẳn cũng dám làm nhưng sợ cô cô giận nên ra ngoài hành sự thì không cần kiên nhẫn gì nữa. Hẳn quay đầu qua Lam Vũ cười cười dâm tiện:

- Hạ muội muội, chúng ta đã ra khỏi, có phải nên cho ta chút thành ý không? Vì đã giúp muội thực hiện mơ ước này! - Mặt đủ dâm.

- Há? Thành ý gì? - Thích chết rồi sao, nhưng mà Lam Vũ vẫn chưa biết được là tới nơi nhiều người hay ít, anh cũng sợ bị phát hiện chứ bộ, nhà thằng này coi bộ cũng có vài Địa Linh cảnh, tình cảnh của mình bây giờ sao mà đánh cho lại?

- Đơn giản mà, chúng ta ấy ấy nhé. - Nói xong thì không đợi đối phương trả lời đã tự ý vươn tay về phía trước định gỡ trò, đã ra khỏi khu vực phiền phức thì cần gì phải giữ bộ dáng đứng đắn, đối phương cũng không phải quyền cao chức trọng gì.

- Khoan đã! - Lam Vũ đẩy hẳn ra, dm mày cứ từ từ để tao mở màn ra coi có ai cũng đã chứ. Thuận tiện mở tấm màn cửa sổ ra giả vờ quan sát xung quanh nhưng thực tế đã có tinh thần lực rồi, quanh đây tuy ít người nhưng vẫn là có, anh chỉ không biết mấy người này có phải “đại hiệp” trong truyền thuyết, thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ hay không thôi!

- Sao vậy? Không muốn. - Hần đen mặt lại, chắc hôm nay phải làm ác nhân rồi, hẳn làm cũng quen rồi nhưng mà nếu không cần thì càng tốt.

- Chỗ này có người, người..người tìm chỗ nào vắng vẻ một chút, người ta sợ bị phát hiện. - Dm, nói thật lòng luôn rồi đấy.

Hắn theo bản năng ngóc đầu ra ngoài coi có người nào không, quả nhiên thấy lác đác vài người, nghĩ lại chắc con người ta ngại, nên liền chiều theo ý. Điều khiển cái kiệu bay đi một chỗ vắng vẻ, địa hình để hành sự thì ở Lam Thiên Vực hắn cũng rất rành, tìm kiếm không có gì khó khăn.

Lam Vũ nhìn hắn mỉm cười, đứng rồi, tốt nhất là không có người, ta cũng khỏi lo bị lộ, cho dù điều tra có ra là Hạ Vũ ra tay thì thế nào, Hạ Vũ sau này cũng không tồn tại trên đời nữa...

Tên này quả nhiên hoang dã hắc ám, chỉ vừa mới nhờ mà chừng 20 phút hắn đã tìm được cái nơi chim không thèm ỉa luôn, 5km xung quanh đến con chó còn không có chứ đừng nói là người, mà hoàn cảnh xung quanh lại tuyệt đẹp, cây cối nhiều nhưng lại không có những bụi rậm gây ngứa, có thì mềm, phải nói là nơi tuyệt hảo để “dã chiến”, nhưng cũng là nơi tuyệt hảo để giết người, chôn xác...

- Tới nơi rồi, chúng ta ra ngoài đi. - Hắn đã gấp lăm rồi, chưa gì thằng nhỏ đã lên nòng.

- Được, xuống ngay đây, hi hi. - Tới giờ phút này rồi, để hành sự chót lọt còn phải chơi màn kịch cuối cùng, nói cho cùng thì mình còn không đánh lại chân linh chứ đừng nói là nguyên linh cảnh, nhưng nếu ám sát thì...khà khà.

- Tới bên kia đi. - Hắn chỉ vào một bãi cỏ nhỏ ở bên cạnh một gốc đại thụ, khá kín đáo.

- Được. Tới ngay. - Có ý để giọng nói của mình thêm ngọt, cái này cũng khá bất công cho hắn, ai bảo Lam Vũ là chân hư đồng tu, hư tiên muốn thay đổi cái gì cũng đều dễ.

Tên này nghe giọng nói thánh thót xong thì tình trạng đã lên não, vội vàng chạy tới chỗ đó trước, Lam Vũ thì không vội, từ từ bước tới, trên miệng còn nở một nụ cười tươi, anh biết giờ càng cười càng thêm % thành công. Tới nơi, hắn vội vã muốn đề ra hôn, Lam Vũ chặn lại ngay, chưa kịp để cho hắn phản ứng lại, anh lại làm một động tác đó là dùng tay của mình vuốt ve vùng ngực của hắn(nghe có vẻ biến thái nhỉ) khiến hắn ngay lập tức phê mà không suy nghĩ gì nữa.

- Muốn không? - Anh hỏi nhỏ.

Tên này như trư bát giới ngay lập tức gật đầu lia lịa, miệng còn chảy nước miếng khiến Lam Vũ thầm mắng tôm lươn

- Muốn, muốn chứ.

Tay Lam Vũ dần hướng về phía tim của hắn, nhỏ nhẹ nói vậy:

- Vậy... - Ngay lúc đó mấy móng tay của anh dài ra, 5 chiếc vuốt nhọn đã đâm phập vào ngực của Ngân Trung, do có tính thần lực dò xét nên nó đâm chính xác vào vị trí tim của đối phương, để thêm chắc chắn, Lam Vũ còn tạo thêm những chiếc gai nhọn từ dưới đất mọc lên đâm thẳng vào đầu và lưng của Ngân Trung, hắn chết không kịp ú ớ gì luôn, ngay cả ánh mắt si mê còn chưa kịp đổi mà, đúng là không đề phòng thì ngay cả con nít cũng có thể giết người...

Tên này vừa chết đột nhiên Lam Vũ cảm thấy người mình sáng khoái ra hẳn, lực lượng đang tăng lên thì phải, nháy mắt từ lv1 nhảy lên lv3(thực ra là tầng thứ 3, mà kai thích ghi lv), tính ra là Chân Linh sơ kỳ ở đây rồi, tinh thần lực up lên 100km rồi, ngon vé! Mà tính ra thì không biết có hao hụt gì không nhưng mà sao thằng này Nguyên Linh kỳ mà mình giết hắn chỉ lên có Chân linh, chắc là trong quá trình hấp thu phải loại bỏ hay bị rò rỉ kinh nghiệm chăng? Thật ra là năng lượng nhưng Lam Vũ lại tư duy theo cách anh thích, nên cứ gọi là kinh nghiệm.

Lam Vũ cười haha:

- Hahaha, thằng ngu này, xem ra sau này mình cũng phải cẩn thận mới được, nơi này còn nhiều cao thủ lắm. Ph... - Chưa nói hết câu thì trong đầu đã vang lên tiếng thét dài:

- Tự do rồi phải không, để tao ra, mau lên, 1 năm rồi chơi chắc đủ vui chứ hả? - Lão đại thấy chuyện vừa xong liền ngay lập tức đòi quyền liền, nó chơi cả 1 năm rồi, giờ phải tới lượt mình.

Lão nhị đương nhiên là không muốn vào nhưng mà cũng đuối lý, dù sao thì mình cũng ra hơn 1 năm rồi, nhưng mà giấu lại 1 năm này ngoài đùa giỡn con gái ra thì có cái gì vui đâu, mới chơi được có 1 trận, chưa kịp cười to đã hết giờ, đổi lại là ai cũng không vui về chút nào, nhưng biết sao được, luật là luật, nhắm mắt xuôi tay thôi. Hai người ngay lập tức chuyển đổi, lão đại đưa tay lên nhắm ngía một lát rồi cười tươi:

- Dm, cuối cùng cũng trở về chính mình! - Nói xong dùng tinh thần lực trở về lại hình dáng Hạ Cửu Vi, nhưng ngay sau đó lão nhị đã lên tiếng:

- Không sợ phiền phức hay sao dùng hình dáng nổi bật thế? Chưa gì riêng mái tóc cũng đủ để người ta chú ý rồi, tạm thời giờ yếu... không nên ra gió.

- Có lý, thực ra thì tao cũng không phải thích lắm, nhưng mà dạng này lại mạnh hơn dạng kia, tao tính để vậy cho an toàn mà nghe mày nói thì có lẽ cái kia an toàn hơn. - Lão đại nhận ra mình thiếu sót, anh nói đúng, tuy biến hình trạng thái 2 mạnh mẽ hơn, cứng rắn hơn trạng thái 1 nhưng mà dễ gây sự chú ý, nếu để mấy tên Địa Linh chú ý thì thôi rồi...

Thế là một đám khói đen bao phủ anh một giây, anh đã trở về trạng thái nguyên bản của mình, dung mạo bình thường, không xấu không đẹp trai, tóc đen phổ biến, sẽ không gây chú ý hay chói mắt. Xong thủ tục, lão đại mới đề ý tới cái xác của thằng Ngân Trung, chết mà còn si mê ở dưới đất, đột nhiên

nghĩ ra cái gì đó anh nhìn xung quanh 2 bàn tay của gã, thấy có 1 chiếc nhẫn, từ đầu tiên anh nghĩ đến là nhẫn trữ vật trong truyền thuyết.

Tháo nó ra dùng tinh thần lực dò xét vào nó thì mới mỉm cười, quả nhiên bên trong có không ít linh ngọc, chai lọ quần áo, kiếm đao, diện tích cái nhẫn này tầm cỡ 50m vuông, khá to đấy.

Anh cũng không có cảm giác gì vui mừng cả, vì trong đó ngoài quần áo ra thì chẳng có cái gì anh sai được cả, mức độ hòa hợp với linh khí của anh là 0, anh chả sai được tài nguyên của cái thế giới này, mà quần áo chẳng lẽ mặc lại của thằng khác, thế nên coi như là chẳng có thu hoạch gì cả...

Đào lên một cái hố chôn hẩn xuống để tránh người ta thấy mà báo án, dù sao mình cũng làm, có tội giết mình chứ... Không biết nơi này như thế nào nên anh cứ chọn đại một hướng mà đi thẳng, tất nhiên là không chọn hướng cái am kia...

Vì có cái "map" 100km và giờ lên chân linh rồi, hoàn toàn có thể bay, anh không biết hư tiên họ bay thế nào nhưng anh chỉ có thể dùng cách thô sơ là tưởng tượng ra dưới chân mình có vật nâng đỡ bay lên, cuối cùng trời không phụ lòng người anh đã nhìn thấy một con đường mòn, có khá nhiều người đi, anh lập tức hạ xuống tìm một góc nào đó hòa nhập vào con đường.

Đường này cũng không phải là quá tắc nghẽn nhưng mà cũng không ít người, Lam Vũ thấy có một trung niên nhân đang đi trên đường, liền tiến lại dò hỏi một chút:

- Đại thúc này, cho ta hỏi đây là nơi nào vậy?

Đại thúc kia kinh ngạc:

- Cái gì? Người là người từ nơi khác tới à? Nơi này là con đường mòn Hoa Đại dẫn tới thị trấn Yên Tĩnh, đây là thị trấn phồn hoa nhất 200km quanh đây!

- Cảm ơn đại thúc! Vậy người có biết đường ra khỏi Lam Thiên Vực này không?

- Cái này..ta chỉ là phạm nhân nên không biết rõ, nhưng mà ta nhớ hình như trước kia đã nghe qua là phải tới Cảng Đá Biển, nơi đó hình như là nơi giao thương tấp nập, người có thể đi thuyền đi sang vực khác, còn một con đường nữa hình như là đi xuyên qua Khu Rừng Ngủ Say, hình như là thế, ta cũng không rõ, trước kia con ta có nói qua. - Thực ra ông cha này nói cũng không phải cái gì cao siêu, phạm nhân nơi này cũng biết có tiên tồn tại, hiểu biết cũng không ít.

- À, cảm ơn đại thúc. Vậy Rừng Ngủ Say hướng nào? Cảng Đá Biển hướng nào? - Anh không biết là đi nơi nào cho chính xác nên cứ hỏi hết cho chắc.

- Cái này..thật ngại quá, ta lại không biết! Nhưng mà ta khuyên tiểu huynh đệ người nên đi Cảng Đá Biển thì hơn, nơi đó nhiều người, bỏ chút tiền là có thể đi qua vực khác, an toàn khá cao. Còn Rừng Ngủ Say thì ta khuyên người không nên đi, càng vào sâu trong rừng thì yêu thú ngày càng nhiều và mạnh, nghe nói còn có các yêu thú bị hắc ám xâm chiếm linh hồn, không còn linh trí, hơi thở tà ác, thấy thứ gì là tấn công thứ đó, rất đáng sợ, còn có cả thực vật thành tinh nữa. - Gã là phạm nhân nên chỉ nghe nói qua thôi chứ thật sự cũng không biết thế nào.

- Vậy ta cảm ơn một lần nữa, ta đi tìm người khác hỏi đây. - Biết hỏi người này tới đây là hết đất rồi nên anh cũng không định dây dưa thêm, đang định cáo biệt thì người kia ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn bầu trời.

Lam Vũ cũng nhìn theo, thì thấy trên bầu trời xuất hiện 1 chữ Lam thật lớn. Người trên đường thấy thế hoảng loạn bỏ chạy qua 2 bên đường hét, chỉ vài giây đường đã vắng tanh, chỉ còn mỗi Lam Vũ ngu ngơ không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Anh còn tự hỏi chẳng lẽ đây là tiêu ký của đám cướp chẳng?

Bất thành linh một chiếc tàu bay nguy nga xuất hiện trong tầm mắt, con tàu đủ sang trọng, bay cách mặt đất 10m, chiếm hết cả con đường, phía sau còn có những tên Nguyên Linh Chân Linh bay theo, có lẽ là quý tộc nào đó chăng? Lam Vũ tự hỏi một lần nữa... *Bụp* tự dưng đầu ra dưới đất nhảy ra 4 thẳng mang 4 cái xích lớn trói Lam Vũ lại:

- Cuồng đồ to gan, dám cản đường xa giá của Lam gia? - 4 người quát to, chỉ trong chốc lát 4 sợi dây xích đã quấn Lam Vũ không khác gì xác ướp rồi.

Trên trời có một âm thanh lớn vang vọng xuống:

- Có chuyện gì thế? - Âm thanh uy nghiêm.

- Tam gia, có tên vô tri cản đường. Kỳ quái, tên này thoát nhìn giống phạm nhân nhưng bị 4 sợi Xích Lam Thi trói mà không hề tiêu hao sinh mệnh. - 4 người cung kính đồng thanh đáp.

- Vậy đem hẩn ném vào Địa Ngục Bóng Đêm của Lam gia đi, sống chết tùy theo số phận của hẩn, chúng ta sẽ nghiên cứu sau.

- Vâng... - 4 tên lại đồng thanh.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Thành Phố Hỗn Loạn

Xích Lam Thi, nghe thì tưởng là một sợi xích nhưng thực ra nó giống một dải băng hơn, nó được làm từ tơ nhện Lam Thi vốn mệnh danh lấy bền bỉ, chắc chắn làm tiếng, lại được gia cố thêm các loại tài liệu và linh lực, tạo tác dụng trời rất chặt, còn chặt hơn xích sắt nhiều, đao kiếm dưới cấp Nguyên Linh khó mà làm xước được Xích Lam Thi này, mà nó lại như một dải tơ lụa vậy, mềm mại uyển chuyển gì biến chiêu, không cứng nhắc như các loại xích kim loại khác, bởi vậy nó rất được người ưa thích dùng vũ khí loại xích hay roi thêm khát, nhưng mà không phải ai cũng có thể có được, đơn giản vì nó đắt, nhện Lam Thi tuy rằng không có độc nhưng mà người nó chẳng khác gì một khối kim cương di động vậy, toàn thân bọc giáp cứng chắc, lực mạnh khó lường mà con nhện Lam Thi trưởng thành nào cũng to ngang cái ô tô, nhện chúa như tòa nhà 4 tầng, vậy nên từ xưa tới nay người chết vì đi tìm nhện Lam Thi lấy tơ không phải là ít. Gia tộc họ Lam là gia tộc mạnh nhất Lam Thiên Vực, ý nghĩa cái tên Lam Thiên là vùng trời của họ Lam, mạnh thế nên có không ít tơ Lam Thi để tạo thành Xích Lam Thi cũng là điều dễ hiểu.

Giờ Lam Vũ trông không khác gì xác ướp Ai Cập cả, quần băng kín mít, ngay cả đôi mắt cũng không hở, tuy nhiên nếu ở thế giới này thì mọi người chỉ cho là một tên tù nhân nào đó bị trời thổi, bởi vì xác ướp trông khác, nơi này không thiếu xác ướp, có xác ướp tu thành tiên cấp, đứng đầu thiên địa nữa là, nhưng bọn họ ngoại hình đa số thì khô quắt như cây củi, không có tí máu nào hay nước nào nên trở thành như thế, tuy nhiên số ít cao cấp xác ướp giữ nguyên lại hình hài trước khi chết, chỉ có điều là nhìn xám ngoét không tí sinh khí thôi, có máu nhưng máu của bọn họ chính là máu độc màu đen hoặc tím, không đồ giống người sống. Lam Vũ giờ mới lv2, làm sao mà phá được mấy dải băng này, tuy có thể hóa khí thoát đi nhưng mà anh biết bên ngoài còn có rất nhiều nguyên linh, địa linh có tới 2 người lận, ra cho chết hả! Bởi vì anh có tinh thần bóng tối nên quan sát rất rõ, bọn họ có quần che mắt cũng bằng thừa!!! Bọn họ cũng không biết rằng cả con tàu bay này đều nằm trong tầm nhìn của Lam Vũ hết, chẳng có bí mật nào che giấu được, kể cả cái lão mà bọn họ cung kính gọi là Tam gia đang xxx gái ở trong khoang tàu anh cũng thấy, máu lên ngó một tí chắc không sao, haha!

Cũng thật oan uổng cho tên Tam gia, quanh phòng hắn đều được làm bằng chất liệu chống thần thức dưới Thiên Linh xâm nhập, dòm ngó, bởi vậy mới yên tâm mà xxx, thế là một đời cao thủ Địa Linh cảnh lại trở thành diễn viên porn cho Lam Vũ coi tạm thời để giải trí, quan trọng là cô nàng dưới thần hắn rất nóng bỏng nha, 3 vòng như đồng hồ cát...thôi bỏ qua! Thật ra thì Xích Lam Thi cũng có công năng ngăn cản thần thức, để phòng người bị bắt nhìn thấy những điều không nên thấy, aizzz, tất cả đều vô dụng với tinh thần lực bóng tối... Anh không biết chúng sẽ đem mình đi đâu, nhưng mà hiện tại anh cũng không vội, cũng biết mình nhất định không chết được, nên đành mặc cho tụi hắn đem đi đâu thì đi, nghe nó Địa Ngục Bóng Đêm gì đó cũng khiến anh chờ mong, nguyên nhân không phải là anh thích ngược đãi ở Địa Ngục mà nghe thấy 2 chữ Bóng Đêm, tức là Hắc Ám. Ở nơi này anh muốn tu luyện cũng không được, linh khí thu không được, linh quả ăn cũng vô dụng, hoàn toàn là phế vật mà, may là có cái năng lực farm lv chứ không anh cũng chịu thua, tìm đại chỗ nào làm phàm nhân sống cho rồi. Nay nghe thấy hắc ám gì đó, biết đâu có cơ hội gì đó cho mình thì sao, chờ mong một chút...

===== Cùng lúc đó tại một một cung đình lớn ở Hòa Kim Lục =====

Một thân ảnh hùng hục lửa đứng ở trên không cười một cách điên cuồng dưới ánh nhìn của hàng vạn con người:

- Hahahaha, một tiểu phế vật cừu cấp linh căn mà cũng đòi so sánh với ta, dạy dỗ ta, đánh không lại thì gọi người sao? Đây sẽ là một tấm gương sáng cho các người, trêu chọc ta trước giờ chưa bao giờ có kết cục tốt. - Cười to dọa người một tiếng rồi cả người hắn tỏa ra ánh sáng chói lóa, 1 tia sáng lớn phụt lên thiêu rụi cả một cung đình khổng lồ trở thành tro bụi trong nháy mắt, trong cung đình có không ít người, đều nhìn hắn bằng ánh mắt không cam lòng và hối hận, trong đó còn có một lão già Thiên Linh trung kỳ đỉnh...tất cả mọi thứ trong tầm mắt hắn đều thành tro bụi trừ những người chứng kiến sự hùng mạnh của hắn, sau màn chói lóa hắn cũng biến mất.

Trong mấy ngày tiếp theo, Lam Vũ bị nhốt trong một căn phòng biệt lập, nhưng mà chả có ai canh giữ cả, có lẽ vì chúng chẳng coi anh ra gì nên không cần phải phái người trông, sau đó con tàu cũng dừng lại, Lam Vũ lại bị áp giải bằng một chiếc xe có cái lồng thêm vài ngày nữa tới trước một cái hồ đen hun hút sâu không thấy đáy, chúng ném anh xuống hồ, sau đó bỏ đi.

Anh lại rơi xuống vực thẳm, tuy nhiên cái vực này không thể nào so sánh với thế giới bóng đêm của anh được, chỉ chừng 5 phút là đã nhìn thấy đáy rồi, không đợi anh rơi xuống thì đã có một đám người mặc quân phục tới trực tiếp dùng linh lực nắm lấy. Một tên nhún vai cười:

- Khả khả, lâu lắm rồi mới thấy có người rơi xuống, còn được bọc bằng Xích Lam Thi nữa! Có lẽ là tù nhân mà cao tầng muốn tra khảo gì đó, đem hắn vào ngục giam đi.

Hai tên đồng bọn cũng đồng ý với ý kiến của gã, gã thấy vậy thì nhếch nhếch lấy trong nhẫn ra một cái bàn tròn có 4 cái lỗ và một cái tay cầm, gã cầm lấy cái tay cầm. Trong cái bàn tròn có 4 cái xích sắt lao ra trời lấy Lam Vũ:

- Ngục nhân, chào mừng tới Thành Phố Hỗn Loạn! - gã cười như chào đón thành viên mới, cũng không phải giả tạo mà thật lòng như thế, đây là một thế giới nhỏ phụ cận Lam Thiên Vực, một thế giới không có mặt trời, gió lốc, các loại rác, đất đá, bụi mù bay loạn khắp nơi, một thế giới không có pháp luật, chỉ có sức mạnh, một thế giới hỗn loạn thực sự, tên gốc nơi này vốn là thế giới Hỗn Loạn mà trong thế giới này cũng có người và những con người đã chung tay xây dựng lên một thành phố, gọi là Thành Phố Hỗn Loạn. Ngoại vi Thành Phố Hỗn Loạn đều là các sinh vật kỳ lạ, có lẽ bởi nơi này là thế giới Hỗn Loạn nên các sinh vật đều rất "hỗn loạn", nhất là đi vào Đàm Lầy Rễ Cây, nơi đó rừng thiên nước độc, cả đầm lầy chỉ có một cái cây, cây cao chọc trời nhìn không thấy đỉnh, thân cây to bằng cả ngàn người ôm, rễ cây to lớn mọc chằng chịt khắp đầm lầy, nơi đây vốn chẳng có đất, chỉ là một cái hồ rộng lớn nhưng do có rễ cây chằng chịt thì lại tạo thành một cái đầm lầy.

Tóm lại một câu là nơi này chẳng phải là nơi tốt đẹp gì, đừng nói là giữa người với thiên nhiên mà giữa người với người cũng cực kỳ khắc nghiệt. Tới nơi này chắc khác nào đi đày, ai mà muốn chứ, kể là được Lam Gia phái tới cai quản cũng thế, nơi này mỹ nữ thì không có, tiền tài thì khan hiếm, tự dung có thêm một tên chịu chung số phận với mình, nên có chút cao hứng chào hỏi cũng phải.

Lam Vũ chẳng nói gì, anh đang dùng tinh thần lực dò xét xung quanh, trong lòng thầm thất vọng, quanh đây quả nhiên khắp nơi vẫn là linh khí, vô dụng

với mình, điều đầu tiên anh muốn là rời khỏi đây, nhưng ngẫm lại thấy linh khí nơi đây yếu hơn ở Lam Thiên Vực một ít, nên đi dạo một vòng quanh đây kiểm soát hay mấy thằng ngu farm một lượt đã, giờ mình cũng đang yếu xìu, tìm một bãi quái thích hợp còn có lý hơn là đu theo cái map lv cao thì khi nào mới lên lv. Tư duy của lão đại là như thế đó, xuất thân từ game thủ nên đến một thế giới không khác gì game anh lại đem mấy kiến thức thông thường này thành từ ngữ game cho dễ phân tích.

Gã cảm xúc định nổi giận vì đối phương khinh thường mình những nghĩ lại thấy đối phương lại bị Xích Lam Thi trói nên có lẽ muốn nói muốn nghe đều không được, thì thôi gã cũng không muốn tự làm mất mặt tự kỷ với người điếc nữa... Gã dù gì cũng là một Nguyên Linh cảnh trung kỳ cao thủ, phải giữ phong độ (cao thủ gì tầm này, ^_^, chú thích của Kai: thằng này nó tự cho nó là cao thủ cần phong độ, không chấp với người khuyết tật!) Gã nói với 2 đồng bạn:

- Tụi mày vào quán nhậu Đại Loạn mua tí rượu ngon, đồ nhắm, lần trước ta bao rồi đó, giờ tới tụi mày tự phân chia đi. Chờ ta áp giải tên này vào ngục thành rồi quay lại anh em ta lại rai.

Hai tên kia cũng cười ha hả, có lẽ tình bạn của bọn họ khá tốt! Gã kéo Lam Vũ đi...

Đi được nửa đường tới một đoạn đất đá hỗn loạn thì bỗng dưng Lam Vũ phát ra tiếng nói:

- Này!

Gã kia đang nóng lòng đi nhanh về nhanh để mau chóng “nhậu cho đã” một phen thì nghe có giọng nói vang lên, gã hơi hoảng một chút, vội vàng lấy trong nhẫn ra một thanh chiến đao khá to rồi quát lên:

- Ai đó, có gan thì bước ra đây, núp núp trốn trốn sao có thể coi là anh hùng!!! - Gã không cho là Lam Vũ nói, vì người bị Xích Lam Thi trói thì gần như là ngu quan bị phong bế, hơ đao khắp nơi.

- Bên cạnh mày đây, nói chuyện vài câu coi! - Lại một âm thanh hờ hững, hư vô xuất hiện khiến cho hắn giật mình, sau đó nhìn quanh người 360 độ một lượt rồi mới quay về phía Lam Vũ:

- Là mày?

- Ủ! Nơi này là nơi đâu? Có con đường nào để qua vực khác không? Hay là Mộc Tiên Lục càng tốt.

- Hừ, thì ra là tên tù nhân này! Hừ ta sợ một phen, mày là ai mà ta phải trả lời? Nói cho mày biết câu hỏi của mày đa số mấy người lần đầu tiên đến đây đều hỏi qua, mong một chút hi vọng trở lại Lam Thiên Vực chứ gì, ta nói đừng có mong, trừ khi ngươi nổi tiếng ở Thành Phố Hỗn Loạn, Lam Gia sẽ tuyển ngươi làm hộ vệ hoặc làm Lam Thiên Quân, mới được truyền tống ra khỏi đây, haha! Bí mật nói cho ngươi một chút hi vọng, trên đỉnh cây Phong bắt từ ở Đầm Lầy Rễ Cây có một con đường thông tới một thế giới khác, ngươi có thể thử, nhưng mà nhắc trước trên cây Phong bắt từ có không ít sinh vật kỳ lạ, có cả những sinh vật bắt từ như xác ướp nửa đó. - Hừ dọa một phen rồi gã tiếp tục cười, nhưng sau đó nụ cười tắt hẳn, vì...người bị Xích Lam Thi thì làm sao mà nói được, trừ khi người ta là cao thủ Địa Linh trở lên.

Tay phải Lam Vũ đã đặt lên cổ hắn, mặc dù hắn hơn anh một cấp độ nhưng đã để anh tiếp cận được, và lại hắn cũng đang tưởng Lam Vũ là một vị tiên bối nào đó nên cũng không phản kháng. Thực tế tới giây phút này hắn phản kháng cũng vô dụng vì cái tay đặt lên cổ hắn chỉ là động tác giả, chỉ cần hắn nhúc nhích một cái thì hàng loạt gai góc kiếm đao sẽ xuất hiện sau lưng hắn đâm hắn quy thiên ngay, động tác giả này có tác dụng thu hút hết sự tập trung của hắn. Lam Vũ thật sự không muốn giết tên này, dù sao thì hắn cũng chưa có ác ý với mình, chỉ là hắn phải làm việc cho người ta thôi. Anh hờ hững nói:

- Thành Phố Hỗn Loạn hướng nào, ta muốn qua đó một chút.

- Hướng...hướng đông, tiền..tiền bối tha mạng. - Tên này bắt đầu nói lắp bắp rồi, cũng phải thôi, thường thường các cao thủ do sinh mạng dày đặt đã khiến tâm lý của họ dần trở nên bất bình đẳng, không bao giờ cho phép người yếu hơn mình mà làm cản trước mặt, gã cũng hay làm vậy với thuộc hạ nên giờ gã mới sợ.

Lam Vũ liền bỏ tay xuống, bay theo hướng Đông...

Thấy một màn này gã liền xác định người trước mặt là một tiên bối nào đó rảnh rồi không có gì làm giả vờ bị bắt để vào nơi này chơi chăng? Ai mà biết, người điên gã gặp qua nhiều rồi... Nếu không phải tiên bối Địa Linh cảnh thì sao bị Xích Lam Thi trói buộc như vậy mà vẫn còn bay được, quan trọng nhất là hắn không nhìn ra đối phương là cấp bậc nào, thường như thế thì một là phạm nhân, 2 chính là cao thủ mạnh hơn mình mà thôi. Nghĩ tới đây hắn cũng không dám chần chừ ở lại đây nữa, biết đâu tiên bối kia nổi hứng gì đó quay lại giết hắn diệt khẩu thì sao!

Lam Vũ bay một đường chừng nửa tiếng đồng hồ cũng gần 700km thì mới thấy một đồng đồ nát siêu lớn, quan sát kỹ thì thấy quanh đồng đồ nát có rất nhiều sinh vật kỳ lạ, những con dơi màu tím đen bay lượn giữa không trung, vì nơi này không có mặt trời mà chỉ có một ít ánh sáng cam tím sau rặng mây không biết cái gì phát ra nên nhìn sơ sơ qua sẽ không thấy bọn chúng, nhưng Lam Vũ không cần dùng mắt mà. Trong các đồng đồ nát còn có những con rắn nhỏ màu xanh lục mà lại có 2 cái móng vuốt nhỏ phía trước đang trườn, còn có một con nhìn giống con đười ươi trụi lông, mắt đỏ, mỏ nhọn đầy răng chạy loạn khắp nơi. Nhưng mà đa số chúng cũng không phải quá mạnh mẽ, có mấy con đuôi mù lại hiển “kinh nghiệm” cho Lam Vũ, đương nhiên anh không từ chối mà cho vài quyền chết luôn.

Nhìn đồng đồ nát có kết cấu kia Lam Vũ đoán rằng trước đây cũng là một phần của Thành Phố Hỗn Loạn này, sau đó có thể bị mấy cái sinh vật kỳ lạ này phá hủy. Xung quanh cũng có không ít người nha, đa số là Chân Linh cảnh và Hư Linh ra đây chiến đấu tập luyện và săn tài liệu từ các sinh vật ở đây. Lam Vũ bay thẳng về phía thành phố, nơi này đúng chất hỗn loạn, trên đường đi có không ít cảnh giết người đoạt bảo, giết người vì tư thù, hoàn

toàn chẳng có ai quản ai cả. Đi vào trong thành phố thì mọi thứ trước mắt làm Lam Vũ đứng hình luôn, thật không thể tin được, nơi này có những tòa nhà chọc trời xây dựng bằng đá trắng hay các loại kim loại như ngọc, khá đẹp, cấu trúc này hoàn toàn không giống với các ngôi nhà gỗ cổ lỗ sĩ thời phong kiến tí nào mà giống những tòa cao ốc ở hiện đại hơn, tuy nhiên nó chẳng có máy móc gì cả, hay nói là bọn người biết dùng phép này chả cần máy móc hỗ trợ mình nên chẳng ai bỏ thời gian ra để đi nghiên cứu mấy cái máy móc chứ.

Nhưng dù kết cấu có chút tiến bộ nhưng hỗn loạn vẫn hỗn loạn, không ít công trình bỏ hoang, không ít nơi có lưu lại vết máu, bụi và các loại vật thể như giấy đồ bay khắp nơi, con người thì khắp nơi đều thấy đánh chém, dành tài nguyên. Điềm mạnh nữa mà anh thấy chính là các khu vui chơi, đèn đóm cũng rất rực rỡ, nhưng mà có điều là đèn ở đây không phải loại đèn sáng bằng điện giống trái đất mà một loại đèn phát sáng nhờ linh khí, hay linh ngọc, chúng chẳng cần cấu trúc hay phát minh gì cả, chỉ cần bỏ năng lượng vào là tự động năng lượng nó phát sáng. Ngoài ra còn có các quán ăn nhậu như Đại Loạn, Tam Sắc...v.v Khách khứa rất đông, cuộc sống vô cùng nhộn nhịp, Lam Vũ cũng phục mấy đĩa ăn nhậu nơi này, bên cạnh có mười mấy mét có 2 đám tu lĩnh già đánh chém chường ầm ầm mà vẫn còn vừa ngồi vừa uống rượu vừa bình luận éo khác gì bình luận game. Tuy nhiên Lam Vũ không biết tuy thành phố hỗn loạn nhưng vẫn có trật tự, trật tự đến từ cường giả, đằng sau mỗi quán nhậu đều là cường giả cấp bậc Địa Linh, đụng vào là chết, ai dám chứ. Nói là quán nhậu chứ thực chất quán nào cũng to bằng cả cái thị trấn ở hiện đại, chất liệu đá làm ở đây rất đẹp, cũng rất rắn chắc, cỡ 1 2 chiều cũng không thể tạo thành tổn hại với các công trình ở nơi đây.

Lam Vũ tiến lại gần một quán nhậu để kiểm đồ ăn vì đang rất đói, cũng phải cả tuần rồi chưa ăn cơm chứ ít đâu, mình có tiền mà, tiền ở Tam Thiên giới này chủ yếu là linh ngọc, mình có linh ngọc cướp được từ tay tên Ngân Trung mà. Số lão đại đen đuôi sao chổi ngay cả ăn cơm cũng có người phá, có một đám người kéo đến, đương nhiên là chú ý đến người mới:

- Đây người anh em, chúng ta thấy ngươi giống như là một người mới, có gia nhập thế lực nào chưa, có hứng thú gia nhập bang Hỏa Sư của bọn ta không? Nói cho người anh em biết, 80% người mới tới thế giới Hỗn Loạn này đều không sống nổi qua 1 tuần đâu, biết tại sao không? Vì ở nơi đây không chết bởi yêu thú thì cũng đánh nhưng người không giết người thì người cũng sẽ giết người, đơn giản vì chút tiền tài trong túi người thôi.

- Vậy sao biết ta có tiền, lẽ như ta không có đồng nào thì sao?

- Vẫn cướp, thà cướp nhảm còn hơn bỏ sót mà.

- Vậy 20% còn lại?

- Gia nhập các bang phái để bảo vệ lẫn nhau. Chúng ta chính là một trong những bang phái hùng mạnh ở khu phía tây Thành Phố Hỗn Loạn này! - Tên kia cầm một thanh đao dài vừa múa vừa cười.

- Vậy...để hôm sau ta sẽ tìm các người tính chuyện gia nhập, giờ ta đói bụng muốn vào ăn đã. - Lam Vũ từ chối, dm, ngu đéo gì gia nhập tụi mày, ngon thẳng nào bước ra đây, tăng cho tao chút “kinh nghiệm”.

- Như thế không được, vì nếu hôm nay anh bạn không có câu trả lời thì sẽ chết đó, tin lời bọn ta đi. - Tên này cười đầy ẩn ý.

- Sao lại chết? Ta có gây thù với ai đâu?

- Trước đúng là không có nhưng giờ có rồi! Haha, cho mày 10 giây để quyết định nếu không...CHẾT!!! - Cười gần nhăn mặt chữ cuối, ngay lập tức đám người bao vây Lam Vũ lại.

Lam Vũ cũng dừng nhìn mấy tên Nguyên Linh cảnh sơ kỳ đang uy hiếp mình cũng với lũ đàn em Chân Linh đang bủa vây, thế loại gì đây? Ngại sống lâu? Hay là biết tao đang thiếu lv nên qua hiến?

=====Kai

Đừng thắc mắc tại sao Kai lại hạn chế dùng từ hán việt lại nhé:) Vì không thích nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: First Blooddddd

Im lặng chờ 10s đi qua, đám người kia dần lộ ra vẻ hung ác, tên nào tên nấy mắt khá đỏ, sát khí mãnh liệt, hẳn là đã giết không ít người. Mà ở đây nói điều này cũng vô ích, người ở Thành Phố Hỗn Loạn này ai chả thế, chẳng có ai hiền cả, có chẳng hiền thì giờ mộ cũng xanh cỏ rồi.

- Hừ, rượu mời không uống, thích uống rượu phạt! Giết nó đi, hôm nay thật xúi quẩy, không thu được một đàn em nào cả. - Tên đầu lĩnh Nguyên Linh cảnh quát lớn rồi quay đầu bỏ đi. Bọn đàn em cũng đã quen với việc này, một tên Chân Linh cảnh trung kỳ nhìn Lam Vũ cười khinh khinh lao tới.

Thờ dài một hơi, tuy rằng lão đại không phải lần đầu giết người, nhưng mà vẫn là tư tưởng trong xã hội hiện đại, không thích tay nhuộm máu, nhưng mà biết làm sao được, nhường nhịn thì chết, thôi kệ, mình không tu luyện được thì đánh phải giết bọn họ nâng cao cảnh giới vậy. Tên kia vừa cầm thanh đại đao xông tới trước mặt Lam Vũ thì khựng lại, ánh mắt khó tin nhìn cái gã quần băng trắng kín người trước mặt mình, tay gã...

Tay Lam Vũ đã đâm xuyên qua ngực hắn, có thể thấy phía bên kia ngực bị thủng là một bàn tay quẩn đầy băng nắm một trái tim còn đập, hành động này vừa lúc hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người, bao gồm cả khách ăn nhậu trong quán. Có điều bọn họ không để ý tới móng tay Lam Vũ hiện giờ khá dài và nhọn. Rút tay ra ném xác hắn đi rồi cắt một giọng lạnh lùng:

- Không muốn chết cứ lên. - Đồng thời trong người có một luồng năng lượng mới chạy quanh làm anh rất sáng khoái, lại nâng được chút “kinh nghiệm”, nói thì vậy nhưng mà anh cũng mong bọn này lên hết đi, dù sao thì nghĩ lại. bọn họ cũng đâu phải là người ở trái đất, không có một chút gì là lương thiện cả.

Bên đám thực khách thấy chuyện biến hay thì vỗ tay hoan hô, còn có mấy tên đứng lên cổ vũ nữa. Còn đám người kia thì đen mặt lại, tên thủ lĩnh mới đi được 5 bước cũng chậm rãi quay đầu:

- Tao không muốn thấy chuyện này lặp lại. - Trong ánh nhìn sâu thẳm không cảm xúc của hắn toát lên một tia tàn nhẫn, đe dọa đám đàn em.

- Lên.

Cả đám cảm kiếm bay tới, dù sao thì bọn hắn cũng chỉ mới Chân Linh cảnh, kiếm khí đao khí đều có tầm 5 đến 6m thôi, nên tất yếu phải cận chiến. Tránh né trái phải các đường, anh thật sự chưa đủ quyết tâm, thử hỏi một người hiện có tâm lý bình thường không biến thái liệu có thể giết người liên tục dù có lý do không? Nếu anh sống lâu ở thế giới tàn khốc này thì có lẽ sẽ không thấy vậy nữa, nhưng mà anh cũng chỉ mới vừa ra được có vài ngày thì lại bị nhốt ở cái ám “thiếu nam” đó, được vài ngày lại chìm đắm trong hồn giới, cộng hết ra nhân sinh ngắn ngủi chỉ cỡ 18 tuổi là cùng.

Thấy Lam Vũ liên tục né tránh, gã Nguyên Linh cảnh cao thủ cười lạnh, từ trong túi áo cầm ra một thanh dao găm nhỏ đen xì, có lẽ là tẩm độc:

- Tránh né đi! Thì ra cũng tới như vậy mà bày đặt lớn miệng.

Đám người này mỗi người yếu nhất đều là Chân Linh cảnh, ngang cấp với Lam Vũ, hãy cứ tưởng tượng bị một đám thanh niên bằng vóc dáng mình đánh hội đồng xem, nếu như không tấn công mà chỉ tránh né thì có võ cũng bó tay.

Một tên cảm kiếm dài chém ngang hông, Lam Vũ nhảy lên cao, lập tức bốn năm đường kiếm hướng tới, chặt vật né tránh, thật ra anh cũng muốn bạo phát rồi, đem đám người thu làm năng lượng, nhưng vẫn còn một tầng giấy mỏng tâm lý, giết một hai người có ý đồ với mình thì được chứ vài chục người thì anh chưa bao giờ.

- Chết tiệt, đám người này dai như đũa, ép ta quá đáng, không động thủ thì ta có lỗi với bản thân mình mất. - Thầm đưa ra quyết định cho bản thân mình, đúng lúc đó có một âm thanh vang tới.

- Tới đi lão đại, đây không phải thế giới của chúng ta! Đừng quên mục đích ban đầu, không có thực lực cảnh giới thì đừng nói đem Mỹ Hương trở lại, ngay cả gặp còn không thể! Đây là một trò chơi, thế giới này là một trò chơi, trò chơi của anh em chúng ta. - Lão nhị lên tiếng nhắc nhở, tránh cho lão đại mềm lòng hại bản thân mình.

- Phải, nơi này không phải Trái Đất, không có pháp luật, không có nhân đạo, ta đây phải sợ cái gì chứ, nhập gia tùy tục. Đây chỉ là một trò chơi cần ta leo top mà thôi, vậy từ nay người cản đường ta đều là quái, đều là creep. - Ánh mắt của anh trở nên hứng phấn, chỉ cần mê hoặc mình đang chơi một trò chơi thực tế ảo giống Sword Art Online thì anh không còn chút bận tâm gì cả, chỉ còn lại niềm vui khi chơi game thôi.

Ngay lúc đó thằng đầu tiên thí nghiệm cái tư tưởng của anh đã xuất hiện, vừa lúc này một gã đàn em cầm một cây lang nha bổng hướng đầu Lam Vũ đập xuống. Chưa kịp đụng tới thì một nắm đầm đã thui vào ngực hắn, làm toàn bộ xương ngực và nội tạng vỡ nát, văng vài chục mét bay vào quán nhậu đập vào một bàn thức ăn có 4 người đang ngồi vừa ăn vừa coi náo nhiệt làm cái bàn vỡ đôi. Biến cố ngay lập tức làm mọi người xung quanh biến sắc, đám du côn đang hung hăng hồng hách muốn đánh người cũng lập tức xanh mặt, bỏ bạn vừa chết nằm một đồng đó mà chạy hết.

Người trong quán thì xôn xao, đều đem ánh mắt tội nghiệp nhìn Lam Vũ, anh nhún vai, xem ra đã chọc vào cái phiền toái gì đó rồi, haha. Ta còn sợ không có creep để farm đây này, đánh không lại thì mở cổng không gian chạy, tin rằng trừ Địa Linh cường giả thì khó có người đuổi kịp. Anh cũng không ngu, có lẽ là mình vừa đắc tội với cái quán ăn nhậu này, xem ra vào đây ăn không được rồi, đành tìm quán khác vậy. Lắc đầu bỏ đi, mặc dù không thêm quan tâm nghe ngóng những lời người ta bàn luận nhưng anh vẫn nghe đại khái là mỗi cái quán ăn nhậu lớn ở Thành Phố Hỗn Loạn này đều có hậu trường rất mạnh, ông chủ đều là cường giả, quấy rối ở đây chính là gây sự, đều chết không có ngoại lệ.

Anh cũng không sợ, ở đây có max cũng chỉ là Địa Linh Cảnh, mà mấy tuyệt đỉnh cao thủ ai lại chen vào chuyện của một tên Chân Linh nho nhỏ chứ, bởi vậy ra tay tới đa cũng chỉ là Nguyên Linh, tầm đó thì gây được bao nhiêu nguy hiểm cho mình chứ. Đi lòng vòng quanh thành phố tìm kiếm một cái quán ăn, nhưng coi bộ khó, vì nơi này có rất ít người dám mở tiệm, đừng nói tiệm đông người vào như quán ăn, đi cả một đoạn đường dài 200km rồi vẫn chưa đi được một phần nhỏ của thành phố nữa. Thật ra là anh cố ý đi lòng vòng tìm kiếm mà không bắt người lại hỏi là vì anh cảm giác phía sau mình có 3 người đang theo dõi, theo như đồ mặc và vị trí theo dõi thì Lam Vũ chắc là chúng không cùng một phe. Mặc kệ mục đích của bọn chúng là gì, cứ ăn trước đã, cơm nước rồi “kinh nghiệm” sau.

Đi gần cả 2000km mới thấy một cái quán ăn khác tên là Lam Yêu, quán này quy mô tương đối nhỏ hơn quán kia một chút nhưng mà nhìn bên ngoài cũng thấy rõ ràng là nó quy củ hơn rất nhiều, không có người nào ồn ào bàn luận, không khí giống như trong một nhà hàng tây sang trọng, im ắng thêm vào âm nhạc sâu lắng, tuy nhiên nó không giống nhà hàng ở hiện đại chút nào đâu nhé! Trông nó khá âm u, dù thế giới này không có mặt trời vậy mà bên trong không có bất cứ một ánh linh đăng (đèn chạy bằng linh khí) nào cả, tối thui à. Bước vào trong quán, Lam Vũ nhìn không gian khá rộng xung quanh, tìm đại cái vị trí vắng vẻ nào đó ngồi xuống, anh thấy khách thì đa số là đi một mình, hiếm lắm mới thấy 2 người đi chung, phục vụ trong này còn nhiều hơn là khách, có bàn có 1 khách mà có tới 3 phục vụ. Có lẽ đây không phải là một quán ăn bình thường, mà thấy người ta vẫn kêu đồ ăn ăn bình thường thì anh không suy nghĩ nữa, kinh doanh gì kệ họ, liên quan ế gì tới mình mà quan tâm chi.

Anh vừa ngồi xuống thì đã có phục vụ chạy tới, phục vụ nơi đây mặc từ trên xuống dưới là đồ đen như mấy cha thích khách trong phim cổ trang vậy, không có vẻ gì là cung kính, đưa thực đơn ra, rồi đứng im đó chờ. Lam Vũ lật ra xem thì mới ngạc nhiên, 40 món đầu đúng là tên các món ăn, làm từ các sinh vật kỳ lạ quanh thành phố Hỗn Loạn, còn 12 món cuối cùng lại được làm ở một trang riêng. Kinh ngạc là 11 món cuối cùng này là tên của 11 loại cảnh giới tu linh, từ Chân Linh sơ kỳ, Chân Linh trung kỳ, Chân Linh hậu kỳ, Chân Linh đỉnh phong, Nguyên Linh sơ kỳ... cho đến Địa Linh hậu kỳ. Cảnh giới càng cao giá càng đắt, tí dụ như Chân Linh sơ kỳ chỉ có 5 linh ngọc hạ phẩm thì Chân Linh trung kỳ đã là 50 linh ngọc hạ phẩm, mà tới Nguyên Linh lại tính đơn vị linh ngọc trung phẩm, Địa Linh thì là thượng phẩm, nhưng mà một Địa Linh sơ kỳ lại tới 1000 linh ngọc thượng phẩm. Linh ngọc chính là đơn vị tiền tài ở thế giới tu linh này, tu linh giả có thể thông qua nó hấp thụ linh khí, mỗi cấp bậc chênh nhau 10 lần, ví dụ như 1 linh ngọc trung phẩm bằng 10 linh ngọc hạ phẩm, cứ tương tự như thế mà lên cao. (Dành cho bạn nào fan tiên hiệp, thì linh ngọc mình nói ở đây là linh thạch nhé, mà tại vì mình nghĩ là cái gì đó nó huyền bí thì nên để thành ngọc vừa trong suốt vừa đẹp còn hơn là một viên đá xù xì nên mình đổi!)

Anh cũng đầu ngu, nhìn bộ đồng thăng phục vụ với cái menu phía sau thì hiểu ngay cái quán này cho thuê sát thủ công khai, hèn chi nó có vẻ âm u mà yên ắng hẳn so với các quán ăn nhậu náo nhiệt ồn ào khác. Nhưng mà anh chỉ tới ăn, quan tâm gì tới trang sau chứ, gọi vài món thịt bạch tuộc với rau có gì đó lạ là ăn thử, từ lúc qua thế giới này đến giờ anh không hấp thụ được bất cứ thứ năng lượng gì ngoài ăn cả, thế mới đau, ngày xưa ở trái đất với võ lâm cảnh còn có nguyên tố chân khí để duy trì năng lượng, không cần ăn cơm cả đời cũng được, mà qua đây vài ngày không ăn là đói, vài tuần không ăn là ọc ọc ngay. Sau khi gọi món lên ăn một chậu thiết no, ăn phải gấp 10 lần lúc chưa biến dị. Ăn xong thì thanh toán hết chỉ có 3 linh ngọc hạ phẩm, giá như vậy đủ biết giá thuê sát thủ đắt cỡ nào. Nhưng mà không sao, Lam Vũ cướp chiếc nhẫn của tên ăn chơi Ngân Trung cũng phải có tới 2000 thượng phẩm linh ngọc nha, tính ra hạ phẩm thì tới 200000 linh ngọc, ăn chơi xả láng cũng chưa hết. Quá trình ăn cũng không có gì hưng phấn lắm, đồ ăn cũng chỉ hơi ngon, mỗi tội là phải dùng móng tay rạch một đường miệng trên Xích Lam Thi mới có thể đưa thức ăn vào, móng tay Lam Vũ còn sắc nhọn hơn cả vũ khí cấp bậc Nguyên Linh nữa, ít nhất hiện tại là sắc bén ngang Địa Linh cảnh vũ khí.

Đi ra khỏi quán thì anh ngay lập tức cảm nhận được rất nhiều người đang chú ý lên mình, nhưng 3 người của 3 thế lực theo dõi Lam Vũ lúc này chỉ có 2 thế lực mang theo người tới chuẩn bị vây đánh, còn thế lực thứ 3 kia thì vẫn không có động tĩnh gì, yên lặng quan sát. Anh đưa ra phán đoán như vậy vì bên trong 2 đoàn người đao kiếm hung hãn kia nhắm đến anh thì có 2 thằng lúc này đã theo dõi, còn thằng thứ 3 kia vẫn tiếp tục theo dõi, ghi ghi chép chép truyền tin đi đâu đó mà không có người nào ở bên cạnh hẳn cả. Trong lòng anh hưng phấn, lv đến rồi, càng lên lv nhanh càng sớm chấm dứt tháng ngày chém giết không bạn gái, không người yêu càng nhanh, cổ lên. Vừa đi vừa dùng tinh thần lực tra xem có khu vực nào vắng vẻ một chút không rồi đi tới đó, vừa đi vừa suy nghĩ:

- Đếm sơ sơ qua thì tụi nó 2 nhóm cũng phải tới 10000 thăng, nếu cứ tay đôi mà giết thì đến khi nào mới xong, không một chết mình mới lạ. Để xem, nếu lúc này mình chơi game thì phải dùng chiêu thức trên diện rộng, là chiêu gì nhỉ? Ummmm... - Đăm chiêu suy nghĩ, đột nhiên đầu anh lóe sáng một cái, mỉm cười. Trong lòng cười to:

- Haha, cần mẹ gì chiêu thức chứ, hôm nay ta sẽ là nhân vật chính, haha. Hôm nay là xạ thủ bóng tối đi, haha. - Lúc này trong lúc đang dùng trí nhớ của mình để nghĩ ra các chiêu thức trên diện rộng mà ít tổn kém tinh thần lực thì lại vô tình nghĩ qua skill “Thanh Trùng” của Lucian với chiêu “Phân Bóng” của Zed. Anh cười muốn tới cả mang tai, tưởng tượng tới phân bóng bắn súng liên thanh, haha, còn gì nữa, “Cung Ánh Sáng”, “Tên Lửa Đạn Đạo Siêu Khủng Khiếp”, mặc dù đều là tinh thần lực mang hình dáng và kiểu công kích khác nhau, đều được cái nã nhưng hôm nay thế là đủ rồi, cần gì phải đi tìm mấy cái chiêu thức võ học phức tạp chứ, cả kho skill đang chờ đây nè.

Trên 2 tay hư không hiện ra 2 khẩu súng lục, anh vừa đi vừa quay như cao bồi nghịch súng. Các bạn đừng thắc mắc tại sao hơn 10000 thăng mà rầm rộ xuất hành trên thành phố không sợ gì tại sao lại không chặn đánh ngay, đơn giản vì cái này nói là thành phố chứ nó rộng còn hơn Trái Đất, đảm bảo luôn, với cái diện tích rộng như thế thì 10000 người chạy đôn chạy đáo cũng không ai quan tâm ấy chứ, như muối bỏ bể, mà tụi nó thì ngại rắc tội với bang phái khác hoặc thế lực lớn chẳng hạn, nên chỗ mà nhiều kiến trúc với người thì tốt nhất không nên động thủ, ai biết trong quá trình đánh nhau có lỡ đã thương người của bang phái này hay là con của trùm thế lực kia thì sao, nơi này hỗn loạn không có chút quy tắc nào nhưng mà tất cả đều sợ hãi kẻ mạnh, không phải là vì kẻ đó mạnh nên họ sợ mà là bất cứ kẻ mạnh nào ngoài “Tứ đại quán ăn” không có thế lực của riêng mình, mỗi ông trùm đều nắm trong tay ít nhất là hàng triệu dân em, lỡ tay mà đắc tội một cái thì cả mình lẫn bang phái đều bị diệt vong, chuyện này vốn không lạ, xưa nay không ít bang phái chìm trong dòng lịch sử vì lý do này rồi. Thế giới này vì có 2 chữ hỗn loạn nên một khi đã đắc tội thì 2 bên đa số không chết không thôi, rất khó hòa giải. Có biết vì sao “Tứ đại quán ăn” bao gồm “Đại Loạn, Địa Hạ, Lam Yêu, Tử Thiên” mặc dù không có thế lực riêng không sợ các ông trùm nhân số đông như vậy không? Bởi vì đơn giản bọn họ đều là cao thủ Địa Linh Hậu Kỳ, lại là 4 Địa Linh hậu kỳ duy nhất của thành phố hỗn loạn, nên chỉ cần 1 người là đủ rồi, một Địa Linh hậu kỳ dư sức quét một bang phái 50 triệu thành viên một cách dễ dàng. Tuy nhiên bọn họ lại không hề tranh đấu dành tài nguyên với các thế lực khác mà lại mở tiệm buôn bán kiếm tài nguyên, hơn nữa 4 quán ăn chính là 4 nơi có quy tắc duy nhất trong thành phố Hỗn Loạn, không biết là dị loại hay là thông minh nữa.

- Tới rồi thì ra đi mấy anh bạn, à không, mấy nghìn anh bạn. Haha, cái này có tính là dungeon không? Haha.

Đang đi bỗng dưng Lam Vũ dừng bước rồi cười to, hét lớn đầy hào khí. Bọn kia cũng thấy quanh đây vắng vẻ định lao ra chặn đường thì nghe Lam Vũ hét lên như vậy thì cũng không cần thần thần bí gì nữa dứt khoát ào ra đông như tổ kiến vỡ. Hơn 10000 thăng phân biệt 2 trận doanh chặn trước mặt và sau lưng Lam Vũ vậy mà chỉ có hơn 100 thăng Nguyên Linh cảnh, còn lại đều là Chân Linh, đủ thấy cấp càng cao thì nhân số càng ít. Hai bên này một bên là của Bang Cá Mập do Lam Vũ giết người của bọn hắn, còn bên kia là người của quán Tử Thiên mà Lam Vũ lúc này đánh Bang Cá Mập vô tình quảng người vào bàn ăn của người ta, quán này không có thế lực riêng, nhưng mà chắc là thuê người từ bang nào đó chăng? Dù sao bọn họ cũng rất giàu, một trong 4 quán ăn độc quyền mà. Chắc các bạn còn thắc mắc tại sao mà đối phó với một Chân Linh cảnh tiểu nhân vật mà 2 bên đều phái ra rất nhiều người không, đơn giản thôi. Một là để thể hiện sự mạnh mẽ của bản thân, 2 là do bọn họ có tình báo, đều biết có một bên khác cũng tham gia vào chuyện này, do cả 2 bên đều không biết nhau, không biết là tới bảo vệ hay giết Lam Vũ nên cứ mang thật nhiều người vào. Bên của quán ăn Tử Thiên chưa kịp mở miệng chất vấn Lam Vũ thì đã thấy anh nhảy lên cao 5m tay phải đặt lên tay trái làm động tác kéo cung ngang, miệng hét lên hưng phấn:

- First Blood!!!!!!! - Một cung “bóng tối” hình bán nguyệt to lớn bay thẳng về phía bọn quán ăn.

4h chiều mới viết nên giờ mới có chưa. Ae all mid.....

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Kamekameha, không thể lên cấp?

Một đường cung bóng tối ngang qua quét gần 50 tên Chân Linh cảnh đi đầu hàng, chết không nhắm mắt. Tuy nhiên sau đó thì cũng lắm chi lắm bị thương vài người, càng không nói tới Nguyên Linh cảnh không có gì sứt mẻ, cái cung mô phỏng này khá giống với Cung Ánh Sáng thật sự, mỗi lần xuyên qua một người thì sẽ hao bớt một phần tinh thần lực, càng ngày càng yếu đi một ít. Qua một đợt Lam Vũ cảm thấy tinh thần lực của mình gia tăng một ít. Có chút động lực tất nhiên là hưng phấn muốn ra tay tiếp, đúng lúc này tên cầm đầu Bang Cá Mập tại chỗ quát lên:

- Người anh em, ta thấy công pháp ngươi tu luyện bất phàm, có hứng thú gia nhập Bang Cá Mập bọn ta không, ta cho ngươi chức đường chủ, quản lý 5000 anh em. Chắc ngươi cũng biết tình huống của mình bây giờ nha, quyết định nhanh một chút. - Hắn thấy qua thực lực đại khái của Lam Vũ, tâm tư thu dần em đặc lực lại nổi lên, hắn hiện tại chỉ là một phó bang chủ, quyền hạn cho người khác tối đa cũng chỉ là đường chủ cấp mà thôi, đây cũng là ưu đãi lớn nhất của hắn rồi.

- Hừ! Sa Văn Thái, ngươi an an ổn ổn làm cái phó bang chủ quyền cao chức trọng của người đi, xen vào chuyện của Tử Thiên Vương coi chừng có ngày diệt bang. - Bên quán sự quán ăn Tử Thiên nghe thấy đối phương muốn thu tên này, bảo vệ hắn, thì lập tức trở mặt đe dọa, dù sao hậu trường của hắn là Tử Thiên Vương một Địa Linh hậu kỳ cao thủ, sợ ai chứ, bang chủ Bang Cá Mập cũng chỉ là một tên Nguyên Linh đỉnh phong, so một cái là biết ai lợi hại liền.

- Hahaha, cười chết ta mất! Cười chết ta! Chuyện còn con của một tiểu Chân Linh cảnh mà cũng phải kinh động tới Tử Thiên Vương đại nhân sao? Ngài thêm quan tâm sao? Đừng nói là một tiểu Chân Linh cảnh, coi như hôm nay các ngươi chết sạch, chỉ sợ Đại Nhân cũng không thêm ngó nữa con mắt. - Tên phó bang chủ cười to, kéo theo đám đàn em cười a dua, hắn nói đúng, mỗi vị Vương giả trong Tử Đại Vương Giả: Lam Yêu, Đại Loạn, Tử Thiên, Địa Hạ đều là loại người cao cao tại thượng, dưới bọn họ không có nhiều người nhưng đều là đỉnh cấp trong đỉnh cấp, trừ khi có thuộc hạ Địa Linh cảnh bị thương hay mất mạng bọn họ mới quan tâm, còn lại đều không quản, nhưng mà có một số thuộc hạ thân tín của bọn họ quản.

- Ngươi... Mẹ nó, dám coi khinh ta! Bây đầu, lên giết hết bọn chúng cho ta. Lénmmmm. - Thẹn quá hóa giận, tên này trút lên đầu đám Bang cá mập. Đám kia chỉ là dân dâm thuê chém mướn, chủ thuê bảo sao thì làm vậy, đều vì tiền cả.

Lam Vũ đứng ở một bên trốn mất há mồm!!! WTF, cái gì thế này, bọn này không phải tìm mình gây chuyện à, sao lại đổi thành đánh nhau thế. Bọn này bị nã? Sau đó cười nhẹ một cái lặng lẽ tan vào trong bóng đêm, vì giờ không ai đặt sự chú ý lên anh nữa nên mọi thứ cũng trở nên đơn giản hơn. Anh tìm một chỗ hỗn loạn rồi lẩn vào trong đó, vừa suy nghĩ vừa lâu lâu “lỡ tay đâm chọt” vài vị kiếm chút “kinh nghiệm”. Anh vẫn đang tìm vị trí đông người nhất mà chuẩn bị xả skill, xung quanh người đến xem chiến ngày càng nhiều, sau đó đều chuyển thành tin tức truyền đi khắp nơi. Tên quán sự của quán ăn Tử Thiên thấy thế trận thế này thì cảm thấy không linh, kêu thêm người cho chắc:

- A Bảo, ngươi mau chạy về quán ăn báo cáo chuyện này lại với Thiên Tàn trưởng lão, bảo ngài chi viện cho ta, mau lên! - Quát lên với tên tâm phúc bên cạnh, dục hắn mau đi, trong lòng định ninh chờ đợi Thiên Tàn trưởng lão mà đến thì chuyện này chắc chắn chấm dứt, ai mạo phạm hắn đều phải chịu tội.

- Vâng, quán sự đại nhân! - Tên này chân cũng khá nhanh nhẹn, không nói 2 lời liền chạy thật mau. Ai ngờ chạy được 300m thì “Đoàng” một tiếng thật lớn vang lên, 1 tia sáng đen huyền koe lên rồi biến mất, tên A Bảo nọ đã nằm thẳng cẳng trong vũng máu rồi. Biến cố này làm 2 bên tạm thời ngừng chiến, nhìn sang hướng tia sáng đen phát ra. Bên bang Cá Mập thấy vậy thì cười to, còn bên quán ăn thì vẻ mặt thêm nghiêm trọng, bọn họ nhìn thấy cái gã “mục tiêu chung” đang nhón nhó đứng đó cầm trên 2 tay là một “vũ khí” gì đó kỳ quái. Đúng, đó là Lam Vũ, anh đang cầm trên tay khẩu súng Barret M99, tất nhiên nó chỉ là hàng mô phỏng có vẻ ngoài thôi, bên trong chẳng có gì cả, thật ra anh mô phỏng AWM hay M700 thì uy lực nó cũng như con Barret thôi, vì đều là hàng giả, nhưng mà anh thích thế, ngày xưa chơi CF thì con Barret này ngon nhất trong các dòng súng nhắm đây, ngoại hình nhìn rất oai, anh cười to:

- Haha, nhìn ta cái gì! Các vị...tiếp tục đánh đi, ai thắng ta sẽ theo kẻ đó, haha! Ngại quá, ta chỉ là một trọng tài công tư phân minh thôi, công bằng là trên hết, ai lại chơi gọi người, thắng thua do trời đi! Các anh em cứ chơi thoải mái, không cần đề phòng người ngoài đâm phía sau đâu, haha. - Tất nhiên không cần đề phòng người ngoài, nhưng ta là người trong nghe, haha. Đằng sau những dải băng kín mít hiện lên nụ cười thú vị, hôm nay ta sẽ là diễn viên chính. Không biết tự bao giờ lão nhị đã lên “cầm quyền”.

- A Bảo, A Bảo! AAAAAAAAAAAAAA! - Tên quán sự gọi to tên tâm phúc lâu năm của mình, thấy hắn đã không còn tí hơi thở nào thì hét lớn, gân nổi chằng chịt, bên ngoài bốc lên lên những hào quang màu tím. Hắn thật sự bạo nộ rồi, tuy A Bảo là đàn em của hắn nhưng theo hắn đã hơn 100 năm, tình cảm gần như huynh đệ, hôm nay gã chết, hắn có thể không giận sao, bỏ qua luôn bất quy tắc của Thành phố Hỗn Loạn là trong thành đánh nhau trừ phi sống chết thì tránh sử dụng linh lực.

- Lang Manh, ngươi dám vi phạm bất quy tắc? - Sa Văn Thái thấy tên quán sự quán ăn tử thiên bùng nổ linh lực thì quát lớn, không ngờ to gan tới mức dám vi phạm bất quy tắc, bất quy tắc là gì, tức là quy tắc ngầm, không có luật nào định ra cả, cũng không phải do ai định ra nhưng mà cả thành phố đều ngầm coi là một quy tắc, ít người dám vi phạm, dù sao thì các công trình kiến trúc tuy đổ vỡ nhiều nhưng vẫn còn đó, cũng là mái nhà chung của mọi người, là chỗ dựa để chống lại các đợt xâm lấn của sinh vật khác, sao có thể để con người đánh nhau tàn phá được, nếu không có quy tắc này thì thành phố Hỗn Loạn xây bao nhiêu cái công trình cũng khẳng định đều sụp đổ.

- Haha, người biết điều thì mau biến đi, không đừng trách tại sao ta độc ác, tiểu tử kia nhất định phải chết, người... - Chưa kịp dọa nạt hết câu thì “đoàng” một tiếng, một viên đạn to như trái trứng gà găm thẳng vào tim hắn, tuy nhiên đã bị linh lực của hắn chặn mất, nhưng cũng khiến hắn bị hất văng ra mười mấy mét, nơi bị trúng đạn đau nhói, mặc dù không gây ra vết thương thực chất.

- Người... - Lần này hắn lại chỉ tay vào mặt Lam Vũ.

- Người người cái gì, đồ ngu, có ngon thì tới đây. Haha, tới đây! - Đồ dẫu vào lửa thì lúc nào cũng lớn hơn mà.

Tên Sa Văn Thái của Bang Cá Mập thấy Lam Vũ đang cố khiêu khích tên Lang Manh, thì cho rằng anh dựa hơi vào Bang Cá Mập của hắn mà làm càn, gây họa nên mặt trầm xuống:

- Tiểu tử, đừng tưởng Sa Văn Thái ta yếu tài muốn chiêu mộ người thì người muốn làm gì cũng được, khiêm tốn một chút cho ta, nếu không ta không ngại một đao chém chết người đâu. - Hắn tất nhiên sợ nhất là có mấy tên thuộc hạ mất cao hơn đầu, thích trêu chọc người khác, đầu phải ai cũng trêu được, lỡ chọc trúng mấy cường giả mạnh hơn hắn thì xác định cả tên thuộc hạ lẫn hắn thì sao? Chuyện này xảy ra đâu có ít lần.

Lam Vũ nghe vậy thì phì cười, tên này cũng có óc suy tưởng phong phú quá, nhưng mà anh ngại nhiều lời với hắn, anh chỉ cần chọc người nào mà anh thấy chọc sẽ vui thôi. Đáp lại bằng hành động sẽ là thực tế nhất, anh đối khẩu Barret trên tay thành khẩu Desert Eagle, làm một tư thế hình sự chĩa súng vào hắn. Sa Văn Thái thấy đối phương chĩa “vũ khí” vào mình thì vội vàng vận linh lực tạo ra một lớp lá chắn bảo vệ trước mặt mình rồi quát:

- Haha, nực cười, tưởng cái vũ khí kia của người có thể làm bị thương ta sao, biết điều thì bỏ vũ khí xuống, bước qua đây, chức đường chủ ta còn có thể để cho người. - Đoàng, một tiếng súng vang lên, đạn bay trúng tâm chắn của hắn thì tan biến, nhưng lá chắn của hắn cũng nứt như gương vỡ, tuy nhiên nó là lá chắn do linh lực tạo thành, nếu vẫn còn linh lực thì nó sẽ khôi phục mãi mãi.

- Haha, chỉ có thể thôi sao, rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt vậy thì chết đi, ta đã mất kiên nhẫn.. - Chưa kịp hết đe dọa hết câu thì hắn run rẩy một trận, trừng mắt nhìn cái thứ nhọn hoắt đen thui vừa xuyên qua ngực mình từ phía sau. Ngó lại thì thấy cái thứ đó nó mọc từ dưới đất lên, chưa kịp phản ứng thì đã bị thêm mấy cái đâm liên tiếp vào đầu và bụng. Tên này chính thức “lên bàn đếm số”. Lam Vũ làm bộ đáng đưa nòng súng lên miệng rồi thối:

- Đồ ngu, với người khác thì người tập trung đề phòng trước mặt thì còn có lý, chiến với ta thì đến cái quần của người cũng phải đề phòng! - Âm thanh có chút lãnh khốc, như âm u truyền vào tai của hàng ngàn người xung quanh. Thật ra là có phần diễn sâu thôi, lão nhị hắn đang chơi game mà.

Cả bọn như gặp kinh địch, 2 bên đều đem ánh nhìn “chết chóc” tập trung lên người Lam Vũ. Lam Vũ cảm thấy trong người một trận thoải mái, lại up được tí “kinh nghiệm” rồi, làm sao đây, giờ có nên oanh tạc diện rộng kiếm exp hay là đùa chơi một chút đây. “Chơi..không chơi...chơi...không chơi” Đấu tranh tư tưởng dữ lắm.

- Người là ai? Công pháp là linh lực quý dị như vậy ta chưa thấy bao giờ? - Tên quản sự của quán ăn Tử Thiên cũng không dám hống hách nữa mà từ từ hỏi lại lịch cái đã, đôi khi...công pháp cũng là đại diện cho tầng lớp. Và lại anh cũng mới vừa giết tên Sa Văn Thái, Nguyên Linh Hậu Kỳ bằng cấp với hắn, nên hắn cũng là hơi rét. Thật ra là hắn hiểu lắm, Lam Vũ làm gì mạnh đến thế, chỉ là do tên kia theo lý thuyết thông thường khi gặp cường địch thì sẽ tập trung linh lực ra đỡ nơi mà địch tấn công, như thế sẽ tăng thêm tính chắc chắn của lá chắn, nên bao nhiêu linh lực hắn đều để trên lá chắn, có chăng là đầu tiên hắn đều rất cẩn thận, phòng thủ toàn thân lúc đó Lam Vũ có đánh lên cũng chưa chắc thành công, có điều là đen cho hắn khi mà Lam Vũ bắn xong phát đạn thì hắn cảm giác anh không có bao nhiêu uy hiếp nữa nên mới thả lỏng, linh lực toàn thân chuyển thành trước người để chắn, vừa tiết kiệm sức vừa làm cho lá chắn cứng hơn, ai ngờ hành động thông minh của hắn đã khiến hắn trở thành một đồng “exp” của Lam Vũ, đã thế trước khi chết hắn còn giúp Lam Vũ dọa nạt đám người còn lại, vừa bị bán mà còn giúp người ta đếm tiền, thiệt là oan biết bao.

Thấy Lam Vũ không đáp lại lời, tên này lại cho là anh khinh thường hắn, tiếp theo hắn định đánh trước tính sau thì Lam Vũ hét lên một tiếng:

- Không chơi! - Tức thì 5km xung quanh đã xuất hiện thêm rất nhiều “Lam Vũ”, chừng hơn 50 người trải rộng khắp nơi, trừ Lam Vũ thật thì còn lại đều màu xám đen. Năm mươi người đều cùng một động tác giống nhau là hướng 2 tay lại với nhau rồi đưa ra phía sau, động tác giống như gồng chiều Kamehameha. Phân Thân Bóng Tối + Kamehameha.

- Kamehamehaaaaaaaaaaaaaaaaaa! - Sau một lát suy nghĩ thì anh quyết định “quét sạch” cho rồi, bọn này đông như vậy mà không có tên nào thuộc loại “có đẳng cấp”, chơi tâm lý không vui, không đặc sắc. Đã vậy bọn này còn không mang lại cho mình cảm giác kích thích, có lẽ là...không có gái chăng? Thôi ráng up tí level rồi out nơi này sớm thôi, đúng hỗn loạn mà, dò xét này giờ cũng cả mấy ngàn km vuông rồi mà một bóng con gái cũng không có, đừng nói là gái xinh, không hiểu sao cuộc sống thiếu một nửa như vậy mà bọn họ có thể sống qua cả hàng hà sa số năm tháng như vậy, bội phục, bội phục!

Chương tung ra tuy không có uy lực phá núi xây đường như trong Dragon Ball nhưng mà cũng có được cái hình dáng và phạm vi sát thương! Thành phố Hỗn Loạn đã tới nay còn tới hơn, 10000 người chỉ trong một nốt nhạc mà chỉ còn lại hơn 300 người, đủ biết chiêu vừa qua nó uy lực mạnh mẽ đến nhường nào. Nhưng mà anh chỉ là một tên tiểu Chân Linh cảnh, làm sao đây, chỉ có thể “dọn” được đám Chân Linh cùng cấp, còn tới hơn 200 tên Chân Linh hậu kỳ hay đỉnh đều không si nhê chi hết tron, có trọng thương, có thương... Còn gần 100 tên Nguyên Linh thì vẫn nguyên vẹn như cũ, chỉ có hơi chật vật thôi. Còn Lam Vũ thì...kiệt sức cmnr...

Mọc nó, đáng ghét, Lam Vũ chửi thầm, nếu không phải tại cái vòng chết tiệt này thì mình đâu có thể nào dùng cả ultimate mà chỉ dọn được đám creep, còn đám hero thì không sao cả (dùng hết cả tinh thần lực mà chỉ dọn được đám lâu la, còn mấy tên hơi mạnh một chút thì không làm được gì!) Thở hồng hộc, đột nhiên có một dòng năng lượng mạnh mẽ tiến vào, khiến anh có cảm giác khoan khoái, thật nhẹ nhàng. Làm sao đây, phê mất, lâng lâng, lv đang up thì phải, ẹt ẹt, tinh thần lực từ tầng thứ 3 sơ kỳ như nước lũ tràn đê bay thẳng lên trung kỳ, rồi hậu kỳ, đỉnh phong. Đang hưởng thụ cảm giác phê phê này thì tự dưng nó dừng lại, không thăng cấp nữa, lv3 “99,99%” exp đã dừng lại rồi. WTF, gì kỳ vậy, cảm giác là dòng năng lượng vẫn còn đang

tràn vào, hơn 9700 người cơ mà, nhìn quanh cơ thể mình thì thấy cái vòng chết tiệt của lão đạo sĩ kia đang phát sáng liên tục! Cái DM nó chứ, Lam Vũ muốn chửi thề, thì ra là tới đây là hết đất vì bị cái vòng này hút exp. AAAA, trong lòng gào thét, tiếp theo anh liên tục đập cái vòng như có về là..không có tác dụng gì hết, cái vòng đến xước một cái cũng không.

Để xem, hình như còn 0,01% năng lượng nữa thì mình phục hồi trở lại lv4! Nhân lúc bọn họ còn đang lẫn lộn trong đám khói bụi mịt mù, Lam Vũ nhắm vào một tên Nguyên Linh cảnh sơ kỳ phóng tới, lần này thì hoàn toàn là cận chiến, dùng vuốt nhọn đâm lên! Tên kia hoàn toàn không biết gì mà chết đi một cách tức tưởi như vậy. Dừng lại một lát, Lam Vũ vẫn cảm nhận được năng lượng tràn vào tiếp nhưng lại bị cái vòng này hấp thu mất. Đứng hình vài giây, rồi anh mỉm cười, mặc dù hơi thất vọng nhưng không đến nỗi tuyệt vọng, lão nhĩ trước giờ luôn là người lạc quan, thôi không sao, nếu đã không thể up lv nữa thì cứ như vậy bỏ đi, tìm cách khác vậy, anh cũng biết cái thằng cha kia mặc dù mạnh đó nhưng tuyệt đối xa xa mới tới mạnh nhất, nên không sợ mình không phá được cái vòng này.

Anh không để ý phân tích chứ nếu không ai sẽ thấy lạ là tại sao đây là một thế giới đầy sự huyền bí, mình tới phía sau lễ nào bọn họ không phát hiện sao? Thực tế chính anh cũng không biết là mình vốn là người không có tí linh lực nào, lại có tinh thần lực hắc ám bao phủ, tính chất hoàn toàn khác biệt với bọn họ, mà bóng tối còn có khả năng làm cho người ta trở nên vô hình, nên trừ phi mạnh hơn anh quá nhiều hay nhìn thấy bằng mắt thường, nếu không sẽ không cảm nhận được sự tồn tại của anh. Lắc đầu, Lam Vũ thấy chán ngán cái nơi này rồi, thôi tìm kiếm gì đó rồi khỏi nơi này rồi tính tiếp, bọn còn sống này đông vl ra, không giống mấy con creep lúc này, có khi anh sẽ phải mệt chết đó. Dù sao thì vui cũng không có, “kinh nghiệm” cũng không, ở lại đây làm chi? Đầu có rãnh đâu! Lén lén “phân bóng” chuẩn đi mất.

Đám người chỉ chỉ sau 10s anh đi mất thì đã hoàn toàn ổn định đội hình, người chưa chết lập tức phân làm 2 phe đề phòng đối phương bỏ đá xuống giếng. Điềm danh xong lập tức quân sự máu nóng hết lên:

- Tên quán băng chết tiệt Từ Thiên Quán nhất định không tha cho người, AAAAAAAAAA. - Bên gã chết gần hết, chỉ còn hơn 30 tên Nguyên Linh, trong đó tên xui xẻo bị Lam Vũ test coi có lên kinh nghiệm không lại là một huynh đệ thân thiết nữa của hắn tên Lai Thắng, tên này cấp Nguyên Linh cảnh sơ kỳ, là bạn bè, không phải là đàn em như tên A Bảo Chân Linh cảnh trung kỳ lúc này. Người phe hắn chết bao nhiêu hắn cũng không quan tâm vì bọn kia chỉ là một bang phái chuyên đâm thuê chém mướn được quán ăn Từ Thiên bỏ tiền ra thuê, hắn thì đi dẫn đội thôi, chết hết cũng không liên quan tới hắn, vậy mà hết lần này đến lần khác từ đàn em thân thuộc cho tới huynh đệ chết trước mặt hắn, bảo sao hắn không hận Lam Vũ chứ.

Bên kia Bang Cá Mập thức thời hơn quán ăn Từ Thiên nhiều, bọn họ tuy cũng là một bang phái có tiếng nhưng tính ra cũng chỉ là một bang phái tầm trung mà thôi, ở đây này giờ gây chuyện cũng đủ lắm rồi, ở lại thêm một chút nữa có khi sinh biến, bọn họ nhà nhỏ không gánh được nhiều quán ăn Từ Thiên, và lại mục tiêu cũng biến đâu mất rồi ở lại thì làm được cái gì? Thế là nhanh chóng xếp hàng lui mất trong màn đêm.

=====Một tuần trôi qua=====

Bảng “Wanted” truy nã Lam Vũ đã dán đầy khắp nơi (thực ra nó không ghi là Wanted đâu, Lam Vũ thích tư duy như thế thôi)! Tính tới hôm nay Lam Vũ đã giết thêm được tới 1200 tên truy sát mình lấy tiền thưởng như trên bảng truy nã, là lão đại, sau khi trở lại biết có farm thêm cũng không thể lên cấp, lão đại có chút sinh chán nản, không còn hứng thú như ngày đầu nữa. Thế là phải tạo ra thêm một chiếc áo choàng đen trùm mũ che kín khắp người và một chiếc mặt nạ của Vô Danh đeo vào để che cái thân hình quần đùi của mình! Không phải anh thê tháo cái dải băng xuống mà là không muốn, bởi vì mấy ngày nay đánh nhau liên tục, chỉ cần không phải Nguyên Linh cảnh đều không thể gây được một vết xước nào lên cái dải băng này, mà Nguyên Linh cũng chỉ làm hơn được một tí, rách vài phát thôi, chưa si nhê, tính ra cái dải băng này làm đồ phòng ngự cũng không tệ, cần tác vô áy náy mà.

Vừa bị truy nã vừa thay đổi áo choàng đi khắp nơi tìm hiểu một chút thì mới biết là cái thành phố Hỗn Loạn này không hề đơn giản như đã thấy, chủ yếu là 4 cái quán ăn lớn kia, ngoài việc chúng đều là những nơi có quy tắc ra thì chúng đều là những nơi cung cấp những dịch vụ đặc thù. Ví dụ như anh đã thấy, quán ăn Lam Yêu chuyên cung cấp sát thủ, cho thuê sát thủ, hoặc cho đăng ký làm sát thủ, cũng là nơi đặt ra các nhiệm vụ ám sát cho sát thủ đi làm. Quán ăn Đại Loạn chuyên về buôn bán, bên trong ngoài bán đồ ăn ngon hơn 3 quán còn lại ra thì còn bán các loại tài liệu, vũ khí, quần áo, hành trang, đương nhiên còn thu mua các loại tài liệu sau khi giết được từ yêu thú, sinh vật kỳ lạ hay các loại khoáng thạch quý, tài nguyên tu luyện.v.v Quán Ăn Địa Hạ, đây là một thế giới ngầm thật sự, mỗi quân sự đều là bang chủ của một bang phái đâm thuê chém mướn nào đó, tuy rằng quán ăn không có thế lực riêng nhưng mà cũng âm thầm thông qua chiêu mộ các bang chủ, phó bang rồi cũng âm thầm khống chế họ và thế lực của họ từ đằng sau, hơn 70% bang phái giang hồ đều ít nhiều bị quán ăn Địa Hạ khống chế, sai đâu đánh đó, phải nói là một thế lực ngầm, chìm ngấm, người khác không thể nào ngờ được, nếu như nó đồng thời nổi lên thì có lẽ thành phố hỗn loạn này sẽ là của bọn họ mất. Nói đến quán ăn Từ Thiên, đây là một quán ăn chuyên cung cấp các loại dịch vụ ăn chơi xả láng dành cho những người có tiền, có phải thắc mắc tại sao nơi này không hề có con gái mà sao bọn họ đàn ông có thể sống hàng thế kỷ ở đây đúng không? Không phải là không có mà là đa số các cô gái đã bị quán ăn Từ Thiên bắt, đưa về làm gái, cho nam nhân mua vui, đúng là một thế giới Hỗn Loạn, chẳng ai quản việc này cả. Ngoài gái gú ra thì quán ăn Từ Thiên này còn cung cấp đánh bạc, cá cược, đua yêu thú, sinh vật kỳ lạ và rất nhiều loại hình giải trí khác.

Lam Vũ cảm thấy quán ăn Từ Thiên khá thú vị, tính đến đó chơi cho biết, dù sao linh ngọc gì đó mình cũng sai không được, không bằng đem đi chơi. Còn về thù ghét, tuy rằng quán ăn đó đang truy nã anh nhưng mà có hề gì, đó là quy củ của người ta, mình là người vi phạm, tuy rằng anh cũng không cho là đúng nhưng mà mặc kệ, cho dù thực sự ghét thì cũng không thể nào trê trâu tìm cách giết phá quán ăn của bọn họ được, cugnf lắm thì..anh vào sòng bạc phá vậy, hà hà! Nào...chúng ta đi đánh bạc!

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Có cách phá vòng!! Ăn gian? Vậy ta gian chết các

người

Đem theo chiếc nhẫn không gian đi vào quán ăn Từ Thiên, cũng chẳng có ai chào đón cả, khách ở đây đều là tự động đi chơi. Lam Vũ thăm mắng nghiệp vụ thấp kém, thế nhưng mà độ đông thì chắc có lẽ không có khu vui chơi nào ở trái đất đông bằng đâu, dọc đường đi xuyên qua biết bao nhiêu khu giải trí (thanh lâu, đấu võ đài, đấu thú trường.v.v) Lam Vũ mới thấy mức độ cuồng nhiệt và điên cuồng của cái thành phố này, chữ “Hỗn Loạn” này anh thấy không hề ngoa tí nào mà còn có phần điệu thấp, kiến thức anh học cấp 1,2,3 gì gì đó đến đây đều vứt xó hết, cái gì mà đạo đức, cái gì mà nhân văn, cái gì mà nhân tính nhân tâm, giáo dục công dân đều là loại hàng con nít không thèm đọc người lớn chả thèm tin. Đi mồn dép mới tới sông bạc, náo nhiệt về lờ lờ. Đang không biết nên chơi cái gì trước thì có một tên cũng mang áo choàng đen kín tiếp cận Lam Vũ:

- Vị huynh đệ này, chúng ta đã gặp nhau chưa nhỉ? - Hắn làm bộ nghi ngờ hỏi.

Lam Vũ kinh ngạc giật một cái: “Không phải chứ, chưa chơi đã bị lộ rồi sao?”. Bên ngoài vẫn giữ bình tĩnh đáp lại:

- Người rất lạ, ta chưa gặp qua bao giờ. - Tao nói thật đấy, chưa gặp qua mày bao giờ, anh thăm nói trong lòng.

- Umm, có lỗi quá, là ta nhận nhầm người! Nhưng không sao, người đến đây để chơi bạc đúng không, để tạ lỗi ta sẽ chỉ cho người chơi vài ván, kiếm một ít tiền! Được chứ? - Tên này cười cười rõ thân thiện, Lam Vũ thở ra một hơi, thì ra là tên này đi môi giới, tường gì, haha!

- Uhm, vậy người giới thiệu ta trò nào để chơi, mà nhanh ăn tiền một tí. - Hiện tại cũng đang không biết nên chơi cái gì trước thôi thì thằng này giới thiệu cho lựa, còn về có thua hay không thì chơi mới biết.

- Được, tốt, sáng khoái, haha! Đi theo ta! Đảm bảo cho người 1 ăn 5 ăn 10 luôn, mau! - Tên này mừng rỡ vội đi trước dẫn đường.

Lam Vũ thấy biểu hiện như lượm được tiền của hắn thì khẳng định là trong vụ này ắt có cái âm mưu lừa đảo gì đó, có lẽ là chiếm đoạt tài sản chẳng? Mà chắc không phải, ở nơi này đâu được phép đánh nhau, chắc là lừa đi chơi bạc rồi tui nó gian lận hột tiền mình, có lẽ là thế! Nhưng mà..khà khà, anh cũng muốn thử một lần cho biết, có sao đâu, tiền cũng là tiền chùa, sai mua đồ ăn là dư rồi, để lại cũng chẳng làm gì.

Ngó lại vài lần thấy Lam Vũ đi theo, gã liền yên tâm mà đi tiếp! Hai người đi một đoạn đường chừng 1km thì tới một cái biệt thự, thực ra là trong mắt Lam Vũ nó giống một cái biệt thự thôi, còn thực chất nó chỉ là một cái phòng đánh bạc, đoạn đường 1km đó cũng chỉ trong phạm vi sông bạc thôi, lớn chưa? Haha!

Trong cái “phòng bạc” này có rất nhiều người, Lam Vũ đếm qua cũng phải hơn 50 người, vậy mà chỉ có một cái bàn chơi lớn ở giữa. Trên bàn bày rất nhiều thứ, từ vũ khí, bảo ngọc cho tới linh ngọc, xem ra là vật đắt cực. Lam Vũ vừa vào thì mấy tên cầm cái liềm chú ý tới, có tên còn ám muội nhìn tên vừa môi giới Lam Vũ cười một cái, tên kia cũng cười cười rồi khom người, xong rất nhanh giả vờ hòa vào đoàn người chơi hồ hào đắt cực. Nếu không phải Lam Vũ có tinh thần lực quan sát toàn diện, bất chấp mọi cảm chế thần niệm thì có lẽ cũng không biết được nhà cái chơi xấu tới mức nào.

Anh cũng chen vào đám người đặt đang chơi, vừa lúc đó tên môi giới vừa rồi chen tới chỗ Lam Vũ, cười hớn hờ nói:

- Huynh đệ, để ta giới thiệu cho người, đây là trò đoán con số. Còn vật hình đa giác ở giữa bàn là con lắc số có 128 mặt(hãy tưởng tượng một con rubic 128 mặt sẽ thế nào, khá giống với tổ ong), mỗi mặt sẽ xoay ngẫu nhiên từ 1 đến 9. Việc của người cần làm chính là đoán xem số điểm của nó, chỉ cần trúng là ăn gấp đôi liền, chính xác điểm thì sẽ ăn gấp 5. Tất nhiên người không cần thiết phải đoán chính xác điểm, chỉ cần trong phạm vi là được. 1152 điểm là tối đa và 128 điểm là tối thiểu, và chia làm 9 mức điểm để đặt từ 1 tới 9, mỗi mức sẽ bao gồm 128 điểm, ví dụ như 1 tới 128 là 1 mức, tiếp theo 129 tới 256... - Hắn liền thuyết giải thích luật chơi cho Lam Vũ, bộ dáng rất nhiệt tình, cứ như một người bán hàng nhiệt tình vậy.

- Được rồi, để ta coi vài ván rồi sẽ chơi, nếu người có việc thì cứ đi làm đi. - Lam Vũ ngắt lời hắn, đi mau lựa dùm ta với, nói nhiều vl.

- Được được, vừa hay lúc ta có việc phải làm, gặp lại sau, huynh đệ phát tài không được quên ta đâu đấy. - Hắn cười thật tươi.

- Tất nhiên, sẽ không quên. - Lo đang nói một câu rồi Lam Vũ dồn sự chú ý lên bàn bạc, mà thật sự anh chả để tâm hắn đi đâu.

Tên kia nhìn Lam Vũ vài lần nữa rồi mới gật đầu bỏ đi. Canh bạc mới sắp bắt đầu rồi, nhà cái lên tiếng:

- Chú ý, canh bạc chuẩn bị bắt đầu! Mọi người mau nghe nhìn cho kỹ rồi chuẩn bị đặt cửa cho mình, quy tắc vẫn như cũ. Trúng mức thì 1 ăn 2, chính xác thì 1 ăn 5, ta chuẩn bị xoay đây. - Chờ tầm 1 phút thì nhà cái truyền linh lực vào cái dấu ấn hình bàn tay trên bàn lớn cạnh khối xoay số, 128 mặt của nó sáng lên và bắt đầu xoay tròn lấp rập các kiểu giống như xoay rubic vậy, các con số thay đổi liên tục, như ma trận vậy, tuy nhiên chỉ sau vài giây đó có một vật như cái chuông từ trên cao rơi xuống che đi con xoay, chừng 10 giây sau nữa thì cái bàn ngừng sáng. Nhà cái mới tiếp tục lên tiếng:

- Rồi, có thể đặt.

Hắn vừa dứt lời thì đã có rất nhanh tiếng ồn dồn dập đáp tới:

- Ta đặt cửa 7, 30 linh ngọc trung phẩm.

- Cho ta 1 linh ngọc thượng phẩm vào cửa 5.

- Cửa 2 100 linh ngọc hạ phẩm.

- Cửa 9.....

Lam Vũ tò mò xem thử bên trong đó có cái gì thú vị, thế là dùng tinh thần lực xuyên qua cái chuông chứa cái hộp. Không ngờ lúc đầu muốn đi qua cái chuông có chút khó khăn và hơi nặng nhưng ước chừng vài giây thì cuối cùng vẫn xuyên qua được, anh thấy bên trong có rất nhiều con số từ 1 đến 9, cộng lại được 593, uhmm, là cửa 5. Để coi, cửa 5 này giờ đặt tổng cộng chỉ có 3 linh ngọc thượng phẩm à, mấy cửa khác cộng lại cũng phải là hơn 12 linh ngọc thượng phẩm, xem ra ván này cái ăn đậm rồi. Chờ ván sau anh cũng tham gia đặt cho vui, ván sau anh sẽ không thèm nhìn trộm, như vậy mất đi kích thích, tới đây anh cũng không quan sát nữa:

Nhà cái định mở chuông thì có một tên mặc quần áo hoa lệ xông vào:

- Khoan đã! Đợi ta, 20 linh ngọc thượng phẩm vào cửa 5.

- Hả? Là Địa Hạ Lương thiếu gia.

- Ôi, lại một cái túi tiền nữa đến!

- Nhà cái hôm nay không sợ lỗ rồi.

...Có rất nhiều lời bàn tán xung quanh thanh niên mới tới, thì ra tên này là một tên ăn chơi nổi tiếng khu quán ăn Từ Thiên này, tuy nói thế giới này tàn ác và đầy hỗn loạn nhưng vẫn còn tồn tại các khu ăn chơi như thế này và các con cháu đời sau của các cường giả, mà đã có 2 thứ này tất nhiên là sẽ tồn tại một loại “con nhà giàu ăn chơi trác táng” thôi, mấy tên thế này hầu hết thời gian trong cuộc đời đều dùng trong các khu ăn chơi này đây, từ thanh lâu đến sông bạc, đến đầu trường đầu đầu cũng có. Bọn hắn căn bản không là cái đỉnh gì ở ngoài thành phố, nhưng mà ở trong các khu vui chơi đông người, là nơi công cộng, có rất nhiều người nề cường giả nhà bọn hắn hoặc.. có thể là sợ. Lương Thanh Thư, cháu trai của Địa Hạ Thiên Vương Lương Thiện, là một thiếu gia ăn chơi nổi tiếng tại đây, tuy nhiên thế giới này rất hỗn loạn, mang tiếng là thiếu gia ăn chơi nhưng chỉ bị trách là tiêu tiền như nước mà thôi, hắn có lẽ ngày nào cũng ăn hiếp người khác nhưng chưa từng giết người qua. Dân ăn chơi trác táng ở cái thế giới này chả ai sợ cả, chỉ cần không chọc hắn cũng chả làm gì được ai, cũng lắm đánh đập một phen mà thôi, vì nơi này là nơi tôn sùng sức mạnh, không có bất kỳ thứ gì có quy củ, ông già của Lương Thanh Thư cũng không có trợ giúp hắn làm mình làm mẩy chút nào, hắn ta sống trong cái thế giới hỗn loạn này, hắn không cho phép con mình nhu nhược, nên trừ khi con mình chết, còn lại thì sẽ không quản, thuộc hạ của hắn cũng biết ý hắn nên tên ăn chơi này mới không có cửa đi càn quấy, chỉ còn cách cầm tiền đi mua vui, thực ra thì hiện trạng của mấy tên ăn chơi ở đây cũng không khác tên này bao nhiêu, đều chỉ có thể cầm tiền đập người.

Nhà cái nghe Lương Thanh Thư đặt cửa 5 20 linh ngọc thì nghi hoặc nhìn hắn một giây rồi sau đó mỉm cười:

- Tốt, Lương thiếu đã tới góp nhiệt thì thật là vinh hạnh cho chúng ta rồi, vậy mời mở chuông. - Hắn đưa tay trái xuống dưới bàn làm động tác gì đó, còn tay phải thì bấm vào cơ quan trên bàn để mở chuông. Ở một tiếng lớn lên, nhất thời vang lên đủ loại âm thanh, gào thét đau lòng cũng có, mà vui mừng cũng có, nhưng mà chắc chắn là vui mừng ít hơn đau khổ nhiều. Lam Vũ cười cười, thấy trò này có vẻ vui đó, đang định đặt thì nghe nhà cái lên tiếng:

- Xin chúc mừng những người đặt cửa 6, con xoay xoay ra 689, xin chúc mừng, người thua cũng đừng nản chí, lần sau sẽ may mắn hơn, các vị có 5 phút chuẩn bị, chúng ta bắt đầu vòng khác, Lương thiếu gia, ngài lại xui xẻo rồi, may mắn lần sau. - Tên nhà cái cười vui vẻ.

Lam Vũ giật mình, cái gì? Có nghe nhầm không vậy, 689? Không phải 593 sao? Không thể nào, tinh thần lực của mình không phải là máy móc, không thể nào có sai lầm được, mà cửa 6 lần này lại là cửa ít tiền nhất sau cửa 5. Vậy... là nhà cái ăn gian rồi, OMG, vậy mà thật sự ăn gian. Lam Vũ quyết định coi kỹ lại một ván nữa....

Quả nhiên là ăn gian, lần sau anh quan sát thấy điểm dừng ở 732 là ở cửa 6, vậy mà đen đủi thế nào thằng Thanh Thư kia lại đặt cửa 6 20 linh ngọc thượng phẩm, thế là tên nhà cái vận dụng cơ qua gì dưới bàn truyền thêm 1 ít linh lực vào con xoay làm nó giao động thêm 1 tí nữa chạy ra 116, thành cửa 1. Móa nó, may mắn mình có thằng Thanh Thư coi tiền như rác kia trùng hợp trúng 2 lần, chứ nếu không hôm nay mình coi như bị lừa rồi. Hừ, mở tiệm mà dám làm ăn dối trá, được thôi, tao hôm nay chơi cạn túi với bọn mày.

- Lão đại, để ta, để ta. Hôm nay để ta chơi đi, vừa rồi với đám người kia toàn là kiến, chơi không đã tí nào, đi nào! Ta đã có cách giúp chúng ta phá vỡ cái vòng đàng ghét kia rồi, sẽ có ngày chúng ta đứng trên đỉnh thiên hạ.

- Hả, mày có cách? Vậy..ừm, chơi chán thì đưa ta ta chơi, dù sao thì đánh bài cũng không hay bằng chơi game. - Lão đại nhún vai, quả thật là một gamer chính hiệu. *Hoán Chuyển* Đồi mắt đậm nhiên kia bỗng dưng có chút linh lợi.

Lam Vũ cười cười, đưa tay vào trong nhãn lấy ra chừng 20 chục viên linh ngọc thượng phẩm. Vừa hay lúc đó ván mới đã bắt đầu, con xoay bắt đầu hoạt động, sau đó nó được úp lại, Lam Vũ nhìn trộm thì thấy rõ là 243, nhưng anh chưa vội, vì giờ mà đặt là dễ bị đối lăm, đợi một chút.

Hình như ông trời đứng về phía Lam Vũ hay sao ý, đúng lúc anh vào chơi thì cái thằng Thanh Thư gì kia lại đặt cửa 7, không phải là cửa 2, dự rằng tên kia ván sau đặt cửa 8. Nhà cái thấy Lương Thanh Thư đặt rồi thì yên tâm, không thèm gian lận nữa, đối với hắn chỉ cần thắng một cửa của Lương Thanh Thư thì coi như có thua cả bàn cũng đáng. Đang định ăn cơ quan nâng chuông thì có người chen vào:

- Khoan đã, ta muốn đặt cược 30 viên linh ngọc thượng phẩm, được chứ? - Lam Vũ chen ngang vào, anh vào rất đúng lúc.

- Được chứ, haha, chúng ta đương nhiên rất hoan nghênh! - Nhà cái mắt sáng lên như đang thấy một túi tiền từ trên trời rơi xuống.

- Vậy được, tôi đặt số 243, 1 ăn 5 có phải không?

- Đúng vậy. - Lời này của hắn có chút chột dạ, không ngờ đối phương lại có thể chọn ngay điểm chính xác, hắn chuẩn bị đưa tay xuống dưới đôi số thì

Lam Vũ mỉm cười, chính anh đã đưa tin thần lực vào trước.

Gã nhà cái bấm xong nút đổi số, làm cho số chạy lên 343, cửa 3. Ngay lúc gã định mở thì Lam Vũ lại dùng tinh thần lực mô phỏng theo cách hoạt động của dòng linh lực lúc này xoay con xoay lại 243 điểm. Gã nhà cái đang đắc ý nhắc chuông lên, chuẩn bị hốt 50 linh ngọc thượng phẩm, 5000 linh ngọc hạ phẩm đẩy nha, không đùa được đâu, còn số lẻ của những con bạc khác hẳn chẳng thèm đếm luôn.

Nhưng cười chưa đủ sượng thì sự thật đáp trả lại cho hắn là thương đau, tại sao vẫn là 243 điểm, chẳng lẽ là cơ quan gian lận bị hư, chết tiệt! Chưa để hắn kịp mắng cái cơ quan gian lận thì Lam Vũ đã lên tiếng:

- Hay quá! 243 luôn kia! 150 viên linh ngọc thượng phẩm, haha, thầy bói nói quả nhiên không sai, hôm nay ta có duyên với con số 243.

Nhà cái đen mặt, trong lòng đau xót không thôi, sáng giờ mở sòng ăn còn chưa được 80 viên linh ngọc thượng phẩm nữa mà giờ đi tong 150 viên rồi. Lẽ nào cơ quan bị hư, đành phải sàu thăm chung tiền. Lương Thanh Thư thấy Lam Vũ trúng đậm thì nhanh chân chạy tới hỏi:

- Huynh đệ, người thật có tài nha, có thể chi ta vài hướng đi không, ta nói không ngoa với người, ta chơi ở đây lâu như vậy, cũng phải hơn 100 năm rồi mà chơi thua là chủ yếu, tính ra tổng số lượng cũng phải hơn 100 vạn thượng phẩm linh ngọc rồi đó. - Đúng vậy, thằng này chơi đã lâu vậy nhưng toàn bị người ta coi là máy ATM để rút dần, nên hắn hiếm lắm mới thắng được 1 ván, nhưng mà ván thắng được đó cũng là do người ta cho hắn chút mặt ngọt để tiếp tục rút tiếp mà thôi, sợ hắn thua nhiều quá chán.

- Được, tính người gọi ta một tiếng huynh đệ hôm nay ta dẫn người đi phát tài, haha. Thầy tướng số nói ta hôm nay ta có duyên với số 243, 342, 234,432. Người cứ đặt theo ta là được rồi. - Anh có ý định hớ bọn nhà cái gian lận này một phen, cũng một phần nghe sự tích của cái thằng chơi 100 trận thua 99 này rồi, nên cho hắn chơi chung coi như là thuận nước đẩy thuyền, mục đích thật sự của anh còn lớn hơn nữa. Anh thì thâm vào tai hắn.

Lúc đó trong lòng anh thầm nói:“Ma Tinh Na Di, nhờ hết vào người, hi vọng không làm hổ danh người nằm ở trang sách thứ 39 của ta.”

- Được, nếu hôm nay ta thắng được thì từ nay về sau người là huynh đệ của Lương Thanh Thư ta, ở Tử Thiên quán này sẽ không có ai dám gây sự với người. - Tên Lương Thanh Thư lớn tiếng tuyên hô.

Lam Vũ chỉ mỉm cười, nhưng ở đằng sau chiếc mặt nạ nên không ai rõ ràng, như người, còn lâu mới có thể làm huynh đệ với ta, ta và người không cùng một thế giới. Cũng không phải Lam Vũ khinh thường hắn, nhưng mà làm huynh đệ của anh, người đó phải là người có thể đi chung con đường với anh đến đỉnh thiên hạ, chứ không phải là bạn chơi bạc. Lão nhị là thế, anh thích vui chơi, thích nháo sự, thích đùa giỡn, nhưng yêu cầu và kích thích ngày càng cao, vì thế nên tầm mắt của anh luôn cao ngất ngưởng, cũng một phần vì anh cho rằng anh, Lam Vũ anh đã kế thừa một vị đệ nhất đại thần đứng trên đỉnh của cả một vũ trụ, anh hay lão đại, lão tam, lão tứ đều không được phép là người bình thường để kẻ khác mạnh hơn khi dễ.

Lần này anh không muốn thay đổi trong chương đề hồ nhà cái nữa mà trực tiếp can thiệp lúc con xoay đang xoay trước mặt mọi người.

- Mọi người chuẩn bị, con xoay chuẩn bị hoạt động! - Nhà cái nói xong thì đặt tay lên bàn, truyền linh lực vào. Con xoay bay lên một khoảng 2m rồi phát sáng, 128 mặt bắt đầu nhảy số.

Trong lúc nó đang xoay tinh thần lực của anh đã xen lẫn vào linh lực của nhà cái, nhẹ nhàng nuốt nó đi, số thứ tự của các mặt khác đi nhưng tổng lại vẫn là 243. Mọi người nhao nhao đặt cửa, lúc này Lương Thanh Thư mới hỏi Lam Vũ:

- Huynh đệ, chúng ta đặt cửa nào đây?

Lam Vũ cười:

- Haha, sao phải đặt cửa, không phải ta nói thầy tướng nói hôm nay ta có duyên với số 243 sao, cứ đặt 243 tiếp. Ta đặt 243 100 linh ngọc thượng phẩm. - Giọng anh rất lớn nên mọi người đều chú ý.

Có mấy tên cười:

- Haha, thằng nhãi này đúng là không biết trời cao đất dày, ngẫu nhiên thắng một ván, liền tưởng có ván thứ 2 sao.

- Đúng là đầu óc có vấn đề, nếu là ta hôm nay thắng được 150 thượng phẩm linh ngọc thì đã ra quán ăn gọi món cho thỏa thích rồi, dù sao thì thịt yêu thú đều có một chút linh lực, có thể tăng tốc tu luyện.

- Đúng vậy đúng vậy, haha.

.... Bọn họ cứ làm như tiền đây là của mình hay sao ý, luận đủ kiểu, có lẽ con người ta đối với những người có suy nghĩ và hành động khác xa mình thì đều có ít nhiều khen chê.

Lương Thanh Thư chần chờ một chút rồi cũng tin Lam Vũ, đằng nào dù sao trước giờ hắn cũng có thắng bao nhiêu đâu, thua 1 ván nữa cũng không có gì, nhưng mà hắn không tin lắm nên hắn chọn:

- Ta đặt cửa 2 30 linh ngọc thượng phẩm. - Hắn cuối cùng cũng không quá tin nhiệm thầy bói gì đó.

Nhà cái mặt mày xám tro, hắn đương nhiên biết trong kia lại là con số 243, nhưng hắn bấm cơ quan này giờ cơ quan cũng không nhúc nhích, có lẽ hư thật rồi, đen vãi, hôm nay chắc thất thu bằng cả tháng quá, hắn cũng muốn ngay bây giờ tuyên bố nghỉ sớm để về sửa lại cơ quan, nhưng mà hắn làm ăn

lâu dài, nếu vừa thua mà chạy thì ảnh hưởng đến uy tín, sợ sau này không ai qua chơi phòng hắc nữa. Mở hay không mở cũng là một điều khó khăn của hắc, mở ra chung 560 linh ngọc thượng phẩm, không mở thì kiểu gì sau này cũng không làm ăn, làm sau đây.. Nút cơ quan hắc bấm nát rồi vẫn không có tác dụng, 560 nha, đó là tiền lãi hắc làm nhà cái nửa tháng trời đó, hôm nay mà thua kiểu này có khi cái phòng bạc này cũng không giữ được nữa rồi, chi tiêu tháng này phải làm sao, bỏ nghề đi ra ngoài lăn lộn chém yêu thú kiếm tiền sao?... Hàng loạt khả năng đã được hắc liệt kê ra.

- Lẹ lên mở ra đi. - Hàng loạt tiếng xúi dục.

Cuối cùng vẫn là lựa chọn tương lai lâu dài, hắc đành mở ra. Xám xịt chung tiền, đến thu tiền của mấy cửa khác hắc cũng không thấy có tí cảm xúc nào. Lam Vũ cầm tiền nhưng cũng không vui mà càng thêm thận trọng, mục đích vẫn chưa đạt được, xem ra phải tăng chi tiêu.

- Huynh đệ quả nhiên là Bạc Thánh, giờ ta sẽ hoàn toàn tin tưởng ngươi, ngươi chỉ số 128 ta không dám đặt 129. - Tên này như lần đầu tiên trong đời được thắng vậy, vui mừng hết cỡ.

....

- Ta đặt 342 150 thượng phẩm linh ngọc.

- Ta cũng đặt 342 50 linh ngọc thượng phẩm

- Oa haha, huynh đệ quả nhiên như thần, nhà cái đầu, đưa cho bốn thiếu gia 250 linh ngọc, huynh đệ của ta 750 linh ngọc thượng phẩm

.....

- Ta đặt 432 300 linh ngọc thượng phẩm - Lam Vũ tiếp tục tăng, anh thăm chửi nát nhà cái, sao hèn yếu thế, trong tiểu thuyết mà lão đại độc thì bây giờ người của nhà cái đã bao vây đánh anh rồi? Để coi các ngươi nhường nhịn tới mức nào.

- Bạc Thánh huynh đệ đã nói vậy thì ta đặt số 432 250 linh ngọc thượng phẩm, hôm nay ta chơi tới với các ngươi. - Tên Lương Thanh Thư máu quá, liền đem tiền vừa thắng được đập hết vào ván này.

Lần này quả nhiên con xoay lại dừng ở tổng điểm 432, nhà cái lần này cẩn thận trốn mất lên, không thể tiếp tục như vậy được nữa, ván này mà chung thì mình mất cái phòng này ngay:

- Tên kia, ngươi gian lận, người đầu, bắt lấy hắc... - Hắc thực ra muốn tìm chứng cứ Lam Vũ gian lận ngay từ đầu anh thắng cơ, mà tìm mãi vẫn không biết anh gian lận chỗ nào, anh không hề chạm vào cơ quan, 2 tay cũng không chạm lên bàn, vậy gian lận cách nào, hắc khẳng định anh gian lận luôn, nhưng không có chứng cứ, giờ thì khác rồi, tình huống bất buộc, không có chứng cứ cũng phải bắt.

- Ai dám, hôm nay kẻ nào đụng vào Bạc Thánh huynh đệ thì đừng trách Lương thiếu ta không nể mặt, hôm nay ta có tiền, các ngươi có tin ta cầm tiền thuê người xử lý các ngươi không, đừng tưởng thường ngày ông nội ta không quản ta, nhưng chỉ cần ta chịu hứa với ông ấy sẽ chăm chỉ tu luyện 1 năm thôi, đừng nói là sông bạc các ngươi, cả khu sông bạc của Từ Thiên Quán ông nội ta đều có thể dẹp được. - Tên Lương Thanh Thư quát to lên đe dọa, vị Bạc Thánh này có khi sau này là chỗ hắc kiếm niềm vui, sao có thể để người ta bị bắt chứ.

- Chuyện này...chuyện này...! - nhà cái vừa nghe nhắc tới Địa Hạ Vương thì bủn rủn tay chân, không dám hành động gì nữa.

- Hôm nay bốn thiếu mất hứng rồi, Bạc Thánh huynh đệ, để ta dẫn ngươi đi nơi khác chơi, bọn này thật không biết điều. - Nói xong thì hướng của chính bỏ đi.

Lam Vũ cũng đi theo ra, nhìn cái đám run rẩy trong phòng thì anh hết hứng rồi, kế hoạch A thất bại, xem ra Ma Tinh Na Di chưa cần sử dụng, thực ra anh cũng không nhắm tới cái đám này gây sự đầu, mà anh nhắm tới tầng lớp cao hơn, càng cao càng tốt, quấy đến khi nào Từ Thiên Vương ra cũng được, chỉ cần đối phương đủ mạnh, thì anh không ngại chơi, vì kế hoạch thoát khỏi cái vòng đàng chết.

Nhưng ra ngoài phòng, Lam Vũ viện có có việc phải đi, bỏ thằng kia ở lại đi chơi 1 mình, anh đâu có rảnh đâu mà đi theo hắc chơi, anh đi kiếm nơi khác tìm phiền toái. Chợt anh giật mình quay lại phía sau, nhìn quanh một lượt rồi âm thầm hướng một nơi không người để đi. Anh cảm nhận có ai đó theo dõi mình...

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Người là người của bốn tôn, chết là ma của bốn tôn

Quả nhiên có người đi theo, chỉ cần ra khỏi đám đông thì anh liền nhìn thấy 1 người ở phía sau mình 2km, đang theo dõi mình, tuy nhiên nhìn cũng không phải quá rõ ràng, xem ra người này ẩn thân rất giỏi. Anh tìm một chỗ trống trái rồi ngồi thiền xuống, 2 tay kết ấn Ma Tinh, sau 5 lần kết ấn, đôi mắt trở nên lấp lánh tinh quang, nhìn cứ như một ngôi sao sáng trên trời vậy. Anh đứng dậy rồi lơ lửng giữa không trung, quay đầu lại nhìn về phía sau, 2 tay lật mũ trùm xuống, để lộ mặt nạ quý vô danh, cái anh muốn chính là chơi 1 trò vui về với người sắp tới, cũng phải làm màu một chút mới phải.

- Người tới rồi, hãy ra mặt đi, hay là để bọn tôn mời ngươi ra? - Lam Vũ bắt đầu lời kịch của mình, anh là ai chứ? Lão nhĩ đó.

Người núp lùm đằng kia chột dạ, lẽ nào hắn phát hiện ra mình, không thể nào, theo tình báo thì thực lực của hắn trong tầm Chân Linh kỳ thôi mà, mình là sát thủ thuộc hàng top trong Nguyên Linh kỳ, đến cả Địa Linh kỳ không để ý thì cũng khó mà nhận ra mình đang ẩn nấp cơ mà. Hắn.. đã có cảm giác không yên tâm, nhưng cuối cùng vẫn cho rằng đối phương chỉ phô trương thanh thế.

Chờ mãi không thấy đối phương lộ mặt, Lam Vũ xi cười một tiếng, người này thú vị, xem ra phải tiếp tục diễn vai của mình. Dùng tinh thần lực mô phỏng làm khối đen bao phủ khắp bản thân rồi không ngừng bùng lên mở rộng ra 4 hướng, cảnh tượng vô cùng kỳ dị. Anh đưa tay ra chớp về phía trước, không gian phía trước mặt gấp khúc, một cổng không gian được tạo ra, anh biến mất tại chỗ.

Bên kia, người theo dõi Lam Vũ giật mình, không thấy đối phương đâu thì rời khỏi chỗ núp, chạy ra nhìn xung quanh, tức mình dậm chân dưới đất:

- Khốn kiếp! Hắn chạy thoát rồi, biết vậy nãy mình ra tay cho rồi. Phải chờ dịp khác mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, mệt thật. - Bỗng dưng có một cánh tay khoác lên vai hắn hỏi:

- Nhiệm vụ gì vậy?

- Thì nhiệm vụ của Lam Yêu quán chứ gì! Ngươi vậy mà không biết à, giờ ở Lam Yêu quán người ta treo giải hắn tới 10 linh ngọc thượng phẩm lận đó, một Chân Linh kỳ nho nhỏ mà có giá đó thì ai mà không ham. À, khoan đã, ngươi là ai? - Theo tự nhiên thì người khác hỏi hắn sẽ trả lời, nhưng chợt ra nơi đây hình như có một mình mình thì phải, giật mình quay đầu lại thì thấy một người đeo mặt nạ quý, đầu quấn băng, hắn hoảng sợ tung một chưởng toàn lực hòng đẩy đối phương ra và gây sát thương.

Ping một cái, trên người Lam Vũ ngay chỗ bị tấn công xuất hiện một vầng sáng như ánh sao bao bọc rồi ánh sáng đó di chuyển về tay trái của Lam Vũ làm cánh áo và băng quấn Xích Lam Thi đều nát vụn, Lam Vũ bay xa 1 đoạn 20m, tuy nhiên vẫn lơ lửng trên không. Lam Vũ đưa tay trái lên nhìn thấy chiếc vòng ngọc thật đẹp mà ghê tởm, không hề si nhê, chắc là phải tìm một cái phiên toái mạnh hơn.

Đây đúng là cách mà lão nhĩ nghĩ ra để phá cái vòng chết tiệt này, trong hồn giới anh nghiên cứu cuốn sách Hắc Âm Tinh Thần Quyển thì lật sang trang 39 có loại thuật pháp là: "Ma Tinh Na Di", đây cũng không phải là loại thuật pháp thần kỳ gì, mà là loại thuật pháp liều mạng, quan trọng nhất trong thuật pháp này chính là 2 chữ "Ma" và chữ "Di", đó là dịch chuyển đòn tấn công của địch lên một vị trí trên cơ thể. Đây cũng không tính là một phương pháp né đòn gì nhưng trong những thời khắc mấu chốt sẽ đem lại hiệu quả cứu mạng hoặc chiến thắng. Đơn giản ví dụ như bạn và người khác đánh nhau, phút cuối cùng cả 2 cùng tấn công vào đầu hoặc tim của đối phương, mà bạn chuyển đòn của đối phương sang các vị trí không chí mạng của mình như chân hoặc tay thì cho dù bạn có mất tay hoặc chân thì bạn vẫn là người chiến thắng, còn đối phương thì chết vì bị vết thương chí mạng, dù sao chỉ cần còn mạng thì tay chân cũng có cơ hội khôi phục lại như cũ, trong các trận chiến đỉnh cao khi mà sức khôi phục của những người tham gia cực kỳ khủng khiếp, đứt tay đứt chân mọc lại liền thì đây là một môn thuật pháp bất khả chiến bại, đối phương tấn công bằng trời cũng không giết được mình, còn mình tấn công đối phương thì đòn nào chất lượng đòn đấy.

Còn trong trường hợp này thì Lam Vũ chuyển nó vào cổ tay trái của mình, nơi đeo cái vòng chết tiệt, để mọi thứ dồn hết lên nó, chỉ cần người đủ mạnh thì chiếc vòng này có lẽ sẽ vỡ. Người này quá yếu so với cái vòng rồi, đến một vết xước cũng không có, nhưng mà anh đang có hứng thú với người này:

- Này! Người đang tìm ai đó?

Người này chỉ vào Lam Vũ:

- Ngươi..ngươi tại sao ở sau lưng ta?

- Thì ta thấy có ngươi hình như cần sự giúp đỡ nên... - Lam Vũ nói tới đây thì bất ngờ lao tới.

Người áo đen cũng phảng phất biến mất trong bóng tối nhưng sau đó lại xuất hiện ngay tại vị trí của Lam Vũ đánh ra một chưởng cực mạnh. Nhưng hắn đánh chỉ tan đi một làn khói, làn khói nhanh chóng tập hợp lại quanh người hắn "khoác vai" hắn:

- Gì mà căng thế! Từ từ nói chuyện.

Hắn tức giận trả lại 1 cùi trỏ tay trái, *bang* một tiếng, một vầng sáng lóe lên, Lam Vũ lui lại mười mấy bước, ngoài ống tay trái đã rách bươm thì không có tổn thương gì, chỉ có tiêu hao khá nhiều tinh thần lực thì triển "Ma Tinh Na Di" thôi. Đối phương lập tức như gặp đại địch, cởi phăng áo choàng ra, *rầm* một tiếng vang khá lớn phát ra từ đồng đồ, xem ra là "hắn" mặc đồ tăng trọng lượng. Thân hình của "hắn" đã hiện ra, ngoại trừ đầu được đeo mặt nạ đầu lâu ra...một body lồi lõm rất sexy hiện ra trước mắt Lam Vũ, mặc dù là áo quần đầy đủ và phủ kín không hở một tấc da thịt nào nhưng mà là quần áo bó sát dành cho võ sĩ để hoạt động. Mặc dù đã biết trước rồi nhưng mà Lam Vũ vẫn bị thấy..rất kích thích. Đây là một cô nàng, không cần kể tới mặt mũi, riêng cái thân hình thể này là đủ ăn đứt mọi loại hot girl ở trái đất rồi, cô nàng sát thủ này 2 chân xếp trước sau, 2 tay nắm chặt đưa lên trước ngực:

- Ngươi là ai, ngươi không thể chỉ là một tiểu Chân Linh cảnh được! Xem ra người tuyên bố nhiệm vụ chuẩn bị tư liệu không hề có một chút nào chính xác cả, xem ra lần này về ta sẽ đòi gấp trăm lần tiền thù lao.

- Nói ra ta sợ ngươi không dám tin! Bọn tôn tông là một đệ nhất tiên nhân trong trời đất, vì một số nguyên nhân không thể nói rõ mà ta cũng kẻ thù cũng chết đi, một lần nữa ta trọng sinh sống lại, ta thấy ngươi rất có tiền đồ, đi theo ta, ta cho ngươi đứng trên đỉnh thượng sinh. - Lam Vũ bắt đầu ba hoa chích chòe, anh đang nhắm tới một thứ khác, không phải chỉ vì cô nàng là một cô gái, mà anh để ý thấy linh lực của cô nàng vừa cương mãnh, vừa bá đạo, toàn là sát sát thương, không giống như linh lực âm u, lạnh lẽo của người sống ở thế giới hỗn loạn này, anh đoán rằng cô nàng đến từ nơi khác, anh muốn vờn cô nàng một rồi sẽ tìm cách moi ra cô nàng từ đâu tới, có cách nào rời khỏi đây không.

Nắm chặt đôi tay lại cô nàng quát lớn:

- Hừ, lửa trẻ con! - Nói xong cô nàng biến mất tại chỗ, không khí chỗ cô nàng đứng vừa rồi nóng rực, đất thì nát vụn.

Lam Vũ chưa kịp phản ứng thì cô nàng đã xuất hiện ngay bên cạnh giáng cho anh một đấm, Lam Vũ chỉ kịp đưa 2 tay lên che mặt. *Rầm* Anh bay đập vào tòa kiến trúc hoang phế ở cách đó 50m, *rầm* *rầm*, có lẽ 1 tòa kiến trúc còn chưa đủ dùng anh lại. Trong lúc anh còn đang bay thì cô nàng đã xuất hiện ngay trên đầu anh, tính giáng thêm một cú nữa, may lúc này anh đã kịp đề phòng, đối phương giáng xuống một quyền nhưng lại xuyên thấu, làn khói tan biến anh xuất hiện cách đó 15m. Thở dốc, trong lòng thâm thán:

- Má ơi, con nhỏ này mạnh vãi! Hoàn toàn là bạo lực chứ có phải tu luyện gì đâu, cái này là Tsunade, là Sakura mà! Không được rồi, không chơi cách cũ được, không thể lấy được, đối phương án B, lấy bạo chế bạo. - Nhìn vào cánh tay phải đã queo sang một bên, có chút đau đớn, gầy rồi!

Cô nàng đương nhiên cũng thấy điều này, đứng xa xa cười lớn:

- Haha, chết cười ta! Đệ nhất tiên nhân trong trời đất, chỉ có bản sự như vậy thôi sao? Vậy ta là cái gì đây? Haha, thế nào, thừa nhận mình là cận bã thích lừa con nít đi, ta cho ngươi chết êm ái. Ta cũng rất phục ngươi, một tiêu Chân Linh Kỳ mà có thể khiến ta rơi vào trạng thái chiến đấu, ngươi là người đầu tiên, chắc cũng là người duy nhất. - Cô nàng mỉa mai cùng tán thưởng.

Lam Vũ yên lặng vài giây rồi đột nhiên cười điên cuồng, một luồng sát khí kinh thiên tỏa ra, mọi vật xung quanh ngừng chuyển động:

- Ngươi là cái gì à? Haha, ngươi sau này là người của bản tôn, chết là ma của bản tôn, hahaha.

Cô nàng bị sát khí kinh khủng bao tỏa, khiến cô nàng trong chốc lát bị mất kiểm soát cơ thể, cả người trở nên vô lực. Cô có cảm giác như một con kiến đang chứng kiến một ngọn núi chọc trời vậy, vô lực và cam chịu, trời đất sục sạo.

Anh nhanh chóng mở cổng không gian, một bên dùng tinh thần lực đẩy cô nàng vào cổng trước mặt, thế là cô nàng xuất hiện ngay trước mặt anh. Lam Vũ bóp lấy cổ cô nhắc lên:

- Thế nào, còn không tin? - Giờ anh lại đổi thành giọng đùa giỡn lúc này.

- Tin..tin thì thế nào..nào? Ngươi giết ta đi...đừng vội mừng, tên ngươi vẫn còn trong bảng nhiệm vụ của Lam Yêu quán, ngươi...chạy không thoát đâu, cho dù họ không thể giết ngươi thì cũng cho ngươi phiền chết. Giết ta đi. - Cô nàng khó khăn lắm mới nói thành lời, dù sao thì sát khí của Hư Không chủ thì cho dù là gã sư phụ của Dương Khang đỉnh Địa Linh còn thấy run thì đừng nói là một cô gái Nguyên Linh kỳ, cho dù sát thủ đi chăng nữa! Mà càng là sát thủ thì càng tôn sùng sát khí nhỉ.

- Vậy ngươi muốn chết sao? - Lam Vũ hỏi lại.

Chỉ nghe được một tiếng hừ, rồi không thèm trả lời. Lam Vũ một lần nữa hỏi:

- Nếu hôm nay được chọn giữa sống và chết ngươi sẽ chọn con đường nào?

- Tất nhiên...là..là sống! - Bị bóp cổ thêm tâm thần vừa ổn định.

- Vậy ngươi chỉ cần trả lời câu hỏi của ta!..Ngươi biết nơi này mạnh nhất là cảnh giới gì! - Lam Vũ thả cô nàng xuống, anh cũng khá yên tâm vì anh biết cô nàng bị sát khí của Hư Không chủ làm cho vô lực rồi, mặc dù anh chỉ duy trì sát khí đó được vài giây, nhưng với một Nguyên Linh kỳ vậy là đủ rồi. Vì không phải sát khí của anh nên tối đa anh chỉ có thể kéo dài thêm được 15 20 phút.

- Địa Linh hậu kỳ.

- Aizz, không đủ, không đủ! Vậy ngươi biết đường nào rời khỏi nơi này không?

- Có! 1 tháng nữa tham gia đấu loại ở quảng trường Thiên Lam, đăng ký làm hộ vệ cho dòng chính Lam gia, sẽ được đem ra khỏi đây tới Lam Thiên vực, từ Lam Thiên Vực có thể đi thông sang các vực khác, cao thủ càng nhiều hơn.

- Không còn đường nào sao?

- Không còn! - Cô nàng trả lời rất gọn, xem ra không có chút thiện ý nào.

- Sao ta nghe nói là trên đỉnh cây Phong bất tử có đường liên thông tới một thế giới khác mà? - Anh nhắc lại cái truyền thuyết hỏi được lúc đầu,

- Đúng là như thế, nhưng mà người ở nơi này không đi được, trên đỉnh cây Phong có một con yêu thú 10 vạn năm tuổi, tu vi ngang ngửa Thiên Linh đỉnh phong. Ai mà đi qua địa bàn của nó thì bị nó thì..

- Thế thì thôi, ngươi đã trả lời. Vậy bản tôn sẽ giữ đúng lời đã nói, ngươi đi đi, ngươi sẽ có ngày hối hận vì không đi theo bản tôn, chờ bản tôn tháo phong ấn ra thì chính là lúc bản tôn chiến thiên hạ. - Trước khi thả Lam Vũ còn nhân tiện chém gió tí cho vui, haha, cảm giác như một đại nhân vật vậy.

Cô nàng nhìn anh một vòng rồi không nói 1 lời, quay đầu bỏ đi. Lam Vũ thấy cô nàng lạnh lùng như thế thì nổi hứng lên trêu chọc thêm một câu:

- Nhớ đó, người là người của bốn tôn, chết là ma của bốn tôn, chờ bốn tôn phá phong ấn sẽ đi tìm người, lúc đó người mà đi theo kẻ khác thì đừng trách bốn tôn diệt sạch những kẻ liên quan tới người, kẻ cả người thân lẫn kẻ thù.

Nghe thế thì cô nàng càng chạy nhanh hơn nữa, thoáng đã biến mất khỏi phạm vi 100km của Lam Vũ. Lam Vũ đắc ý cười ha hả, quả thật qua thế giới này đã mấy tháng rồi mà mãi mới thấy được một cô gái, lại còn là gái đẹp, chọc 1 tí cũng thật vui vẻ, mặc dù cô ta chẳng ưa gì mình, còn muốn giết mình, nhưng mà ai quản điều đó, chọc thì chọc thôi, có phải là người yêu đâu mà quan tâm làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Lăng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Vĩnh Hằng!!! Ta là thầy cúng

Cô nàng khuất bóng, Lam Vũ cũng không muốn ở đây ngây ngốc nữa, có lẽ nên vào thành tìm hiểu coi cái cuộc đấu tuyển hộ vệ kia xem, đoạt được một vị trí rời khỏi đây rồi tính tiếp, nếu không ngại thì tìm vài kẻ chọc chơi. Qua trận vừa rồi Lam Vũ còn biết thêm một điều nữa là Ma Tinh Na Di hình như không có tác dụng với những đòn tấn công vật lý, đại khái là lúc này cô nàng bạo lực kia đâm mình một cái, Ma Tinh Na Di không hề dịch chuyển được một tí nào, nếu vậy thì tấn công vật lý chỉ có thể dùng Công Không Gian để dịch chuyển nhưng mà nó có giới hạn bởi tinh thần lực của mình, nếu mạnh hơn nhiều thì sẽ bị vỡ. Xem ra sau này tìm người chọc cũng nên lựa chọn một chút, tốt nhất là tránh trêu chọc mấy thằng cao to đen hời.

===== Ở Kim Tiên Lục, tại Lăng gia, một gia tộc hùng mạnh, cao thủ như mây, Thiên Linh cao thủ có tới 12 người, hiện giờ 12 người đều có mặt tại đây, còn có thêm một nam tử anh tuấn mặc áo tím đứng trên cao =====

Một người sáng chói toàn thân là ánh sáng như mặt trời đang bị bọn họ bao vây ở giữa, bao bọc quanh hẳn là một người khổng lồ trong suốt. Một người trong 12 vị Thiên Linh của Lăng gia lớn giọng quát:

- Dung Vĩnh Hằng, đầu hàng đi, cho dù ngươi được mọi người xưng là vạn cổ đệ nhất thiên tài thì thế nào, đều chỉ là một người không có căn cơ mà thôi, lên được Thiên Linh đỉnh phong hay không còn không biết! Lăng Thái Quỳnh không phải người có thể nhúm chàm, đừng mơ tưởng nữa, cháu ta từ nhỏ đã xác định là cháu dâu của Thái Tôn, thế tử của Thái Thiên Thánh rồi, nếu ngươi chịu gia nhập là ngoại môn trưởng lão của Lăng gia ta, sau này có lẽ còn cơ hội cưới nhi nữ Lăng gia.

Người kia cười to:

- Hahaha, nực cười, họ Dung ta đỉnh thiên lập địa, khi nào cần các ngươi che chở! Người con gái của ta, chưa có người nào có thể ăn hiếp hay ép buộc được. Hôm nay các ngươi tưởng mời ra Thái Tôn thì có thể cản ta sao? - Cười khinh thường, tuy nhiên do ánh sáng trên người hắn quá chói lóa nên người ngoài không nhìn được sắc mặt của hắn, nhưng mà có lẽ theo âm điệu cũng nhận ra được.

- Ngu cuồng, giết hắn. - Một người khác trong 12 người quát lên, linh lực khổng lồ dâng lên, tạo thành đạo quang mang xông tới Dung Vĩnh Hằng kia, mấy người bên cạnh cũng tham gia vây công theo, tất cả bọn họ đều công nhận tên “tiểu bối” vừa mới lên Thiên Linh cảnh này là một đại cường địch. Dung Vĩnh Hằng kia lâm trận không biến sắc, mạnh lạnh đọc vài câu chú ngữ khó hiểu, tay kết ấn với tốc độ “bàn thờ”, người khổng lồ trong suốt kia mọc thêm 2 tay ở dưới, 2 tay trên hiện ra một cái khiên giống như một cái gương và một thanh kiếm(Yata no Kagami và Kusanagi no Tsuguri, gương thần yata và kiếm thần Kusanagi, bạn nào không biết thì coi thần thoại nhật bản, còn để hình dung thì gương thần Yata là chiếc khiên mà Susanoo của Itachi mang, còn kiếm thì thì bạn cứ tưởng tượng cây kiếm của thằng Orochimaru phóng to lên nào, rồi làm cho nó trong suốt, phát sáng hay bốc lửa, tóm lại nhìn cái người khổng lồ này rất giống với susanoo của itachi, đây chính là thứ mà Kimura đã dùng hợp bằng Tiên Thiên Ngũ Hành Phong Lôi Quyền, tương tự với Phong Linh Tinh Thần mà Lam Vũ thôn phệ bằng Hắc Ám Thời Không Quyền)!

Chúng ta hãy tạm gọi nó là Susanoo đi, khá khá! Susanoo đưa khiên ra trước mặt, kiếm dài chìa thẳng, 2 tay dưới kết ấn liên tục, sau đó Susanoo xoay vòng tròn như một cái ốc xoáy vậy(giống garen không:D). *Rẹt**rẹt*... Susanoo chấn hết tất cả các đòn tấn công tới hắn, bỗng dừng trên bầu trời lơ lửng, ánh sáng ngày càng chói lóa, trên đỉnh đầu Susanoo xuất hiện một thiên sứ khổng lồ với đôi cánh sáng chói, trên tay cầm một thanh kiếm cong như trăng lưỡi liềm vậy, 2 tay thiên sứ chụm lại cầm thanh kiếm để ở giữa, dọc theo người, như tư thế phán quyết vậy. Susanoo quay mạnh hất tung bọn họ về chỗ cũ rồi ngừng xoay, 2 tay trên mang kiếm khiên nghiêng xuống một góc 45 độ so với vai, hai tay dưới không ngừng kết ấn. Dung Vĩnh Hằng nọ gào lên điên cuồng:

- Hahaha, tất cả các người hãy cùng lên đây đi, Thái Tôn, chúng ta cùng nhau làm một trận đi, trận này người thua thì chết, người thắng thì...ta tha cho người, haha, nào đến đây! Vĩnh Hằng Thiên Cô! - Hai pháp tướng khổng lồ một trên một dưới phát sáng dữ dội, đèn nổi 12 người kia phải nhắm tịt mắt mình lại, Thái Tôn còn phải khép hờ 2 con mắt. Cũng phải công nhận hắn có chút ngông cuồng, điên nhưng mạnh và đầy tự tin, có ai đòi đánh nhau rồi nói người ta nếu mày thắng thì tao tha cho mày, còn mày thua thì mày sẽ phải chết không? Nếu ở hiện đại chắc là bị chửi điên chắc luôn, không khéo có đồng bào nào đó hảo tâm gọi điện luôn trại tâm thần, haha.

Ánh sáng tan dần, 2 người khổng lồ đã tan biến, đập vào mắt đầu tiên là một đôi cánh lớn trong suốt nhưng lại phát quang, Dung Vĩnh Hằng đã thay đổi hoàn toàn, đôi mắt trở thành màu xanh dương mỹ lệ, tóc dài vàng óng phát phơ sau lưng, sau lưng có một chiếc đuôi vằn ngoe nguẩy, tay cầm một thanh trường kiếm, đầu kiếm to hơn một chút và cong lên trên, rẽ nhánh thành 3 mũi kiếm, nếu không phải nó là một thanh kiếm sắt thì có lẽ sẽ bị mô tả là giống một cây chổi chà.

- Thái Tôn, hôm nay ngươi phải cho ta chứng kiến được sự chênh lệch giữa Linh cảnh và Quang Hợp cảnh của ta cái nào mạnh hơn, đừng để ta thất vọng, ta còn tới 3 cấp nữa chưa thắng đó nha, hắc hắc. - Vì lý do ban đầu là vì cứu gái mà giờ đổi thành vì bản thân thèm khát rồi...

- Hừ, đúng là nghe con không sợ cạp, tiểu mao đầu Thiên Linh sơ kỳ như ngươi mà cũng dám lớn lớn trước mặt Thái Tôn tung hoành thiên hạ thì không biết tổ gia gia ngươi còn đang bú tí ở đâu nữa. Thật đen đui cho Quỳnh nhi có loại người tưởng có chút tài vật liền ngông nghênh coi trời bằng vung như ngươi đề ý, hôm nay đề ta tự tay xóa bỏ hậu hoạn cho cháu mình. - Bên Lăng gia thấy Thái Tôn cao cao tại thượng được bọn họ mời tới bị người ta coi thường, sợ Thái Tôn giận chó đánh mèo nên ra mặt, thế giới này ai cũng vậy, 1 là cực kỳ coi trọng mặt mũi, 2 cực kỳ coi trọng tính mạng, nhưng mà tính mạng lại là trên hết, nhiều lúc cũng phải hi sinh mặt mũi.

- Haha, khoan hay nói tới tổ gia gia của ta! À mà thôi, quá khứ rồi, dù sao thì cái chức thiên hạ đệ nhị cũng không phải vinh quang gì, thôi vậy! - Câu đầu nói rất to, nhưng câu sau lại là nói thầm. Sau đó đội nhiên đôi cánh đập nhẹ một cái một người lao lên đối chiến với 13 người...

===== Lam Vũ đi vào thành được 3 tiếng đồng hồ

Đang hưởng tới quang trường Thiên Lam đăng ký thì lại thấy một đám “ruồi” bu đến. Là...đám người bên sông bạc, hừ, đúng là bọn họ chẳng hề sợ lời uy hiếp của tên công tử bột kia, giờ đòi vai với lão đại ra đây chơi, mà toàn gặp mấy con tép thể này thì lỗ chết, có khi nào hoạt động nhằm nhiều quá lão đại đòi lại hay không ta? Nói tới đây là thấy chán rồi, anh quyết định làm lẹ một chút, biết giờ anh mạnh nhất là cái gì không, là không gian thuật và sức mạnh cơ thể, anh đang tưởng tượng có cái gì đó trên đầu mình. Bên kia tên nhà cái đang nhẹ giọng hỏi mấy tên bên cạnh:

- Ngươi có chắc là hắn không có liên lạc gì với tên công tử bột kia chứ?

- Yên tâm, tên công tử bột kia đang giờ “cứng lớn” ở đấu trường thú, hắn không để tâm tới bên này đâu. - Một tên ngồi bên cạnh đình ninh. Nói tới thắng này cũng thực nhẹ, mỗi lần Lương Thanh Thư vào đấu trường thú chơi đấu thú, hắn đúng là toàn chọn thú mạnh nhất đấu trường lúc đó để đặt cược, lượt người khác thì không sao, lượt của hắn thì con thú kia bị thuốc, vào trận chỉ biết chịu đòn. Thế nên người của nơi này ai cũng kêu hắn là “đại thiện nhân”.

- Được vậy tất cả lên, bắt hắn lại cho ta, nhớ đừng để chết, ta còn phải tra hỏi bí quyết gian lận của hắn. - Cả bọn kêu rõ một tiếng rồi đồng loạt lao ra như chớp bao vây Lam Vũ lại.

Lam Vũ thấy bọn họ ra cả rồi thì hít một hơi thật sâu, xem ra phải cho mình một chút áp lực, nếu không sẽ...chán! Giải quyết nhanh thì phải nhanh, nhưng không được thiếu vui vẻ. Mặt nạ anh hóa thành khí đen biến mất, để lại một tầng băng quán, nhanh chóng ngón tay của anh mọc ra móng vuốt xé rách nó ra, để ra khuôn mặt tuấn mỹ, mái tóc trắng dài tới gần vai, anh nhẹ nhàng bước lên rồi bẻ vài ngón tay. Nhà cái bước ra định nói vài câu cho oai phong đánh phủ đầu tinh thần:

- Haha, ngươi cũng có ngày hôm nay... - Chưa nói hết câu thì Lam Vũ đưa ngón trỏ lên môi.

- Suytttttttttt! Im lặng chút, ta đang cứng! - Anh làm bộ dáng của một tên thầy cứng, trên tay xuất hiện ra ba cây nhang to, lập tức xung quanh anh hiện ra một cái bàn cứng, trên đó còn có gài vịt đang bốc khói, tất nhiên chúng đều màu đen huyền và tự đứng dưới chân mỗi tên mọc lên một nắm mộ còn có cây thánh giá nữa chứ, cũng tại Lam Vũ chưa thấy mộ phương đông bao giờ mà anh cũng cho rằng mộ phương tây trông rất thần bí và nổi da gà.

Thấy đối phương giả thần giả quỷ, lại còn có vô số thứ kỳ quái không không mà hiện ra khiến nhà cái thấy hơi rợn người, hắn căng giọng lên hỏi:

- Ngươi...ngươi đang làm cái gì đó?

- Suytttttttttt!! Đã bảo rồi mà, đang cứng, đừng làm phiền, sắp xong rồi, chờ xíu rồi biết. - Cứng thật ra cũng là anh kiếm chút vui vẻ biến thái của mình mà cũng câu chút thời gian.

Vài mấy vài hướng 4 phương, cắm 3 nén nhang lên lên bàn cứng rồi hướng từng ngôi mộ một cắm xuống một nén nhang, bọn kia có chút khó hiểu, sao có 3 cây nhang mà cắm hoài không hết vậy(tôi cũng thắc mắc midalee tại sao có 1 cây lao mà ném hoài không hết), xong hết anh mới mỉm cười:

- Các vị, xong rồi. Nãy muốn nói gì? - Vừa nói anh vừa buộc tóc ra phía sau lưng, anh rất thích hình tượng này.

Hắn rất muốn nói mấy lời oai phong lúc nãy nhưng mà con tò mò đã khiến hắn chậm một bước, chậm một bước để bỏ chạy:

- Ngươi nãy cứng cái gì vậy?

- Chà, không thấy xung quanh đây nhiều mộ vậy sao, cứng cho các ngươi đó, đi mạnh khỏe nhé! Phù, cái thiên thạch này tạo một muốn chết đi được! - Cũng may thế giới này vốn tối tăm, ánh sáng thì mờ mờ, nên chẳng ai để ý có cái gì lạ cả.

- Ngươi..huynh đệ, giết hắn đi! - Thì ra nãy giờ là hắn trêu chọc mình, lợi ích có thể mất, nhưng mặt mũi thì không, giếttttttttttt!

- Khoan đã! - Lam Vũ đưa hai tay ngăn lại, miệng thì rõ cười tươi.

Tên nhà cái cũng không phải là ngu, xem ra mấy tình tiết trong phim đều là giả, giả hết:

- Không cần nghe lời hắn, hắn đang câu giờ chờ cứu viện đó! Cứ lên giết cho ta.

Lam Vũ thấy thời cơ đã tới rồi! Hai tay quơ quơ, đầu thì lắc, chỉ chỉ lên trời:

- Byeee!

Bọn hắn còn hung hăng không chịu tin cầm kiếm đao lao lên thì nhận ra có thứ gì thật khổng lồ lao xuống. Một thiên thạch đen xì to như quả núi rơi xuống, *Oành*... tranh thủ lúc đó anh dùng cổng không gian đi ra phía sau của những tên còn sống sót thọt cho vài phát.

Cuối cùng những nắm mộ bên đường lại là mồ chôn bọn hắn thật. Anh thở dốc, có chút mệt, tạo cái thiên thạch thôi mà tích tụ tới tận gần nửa tiếng, hao gần cạn tinh thần lực, nhưng mà được cái là lực phá hoại rất ghê, nguyên cả một vùng rộng 1000km thành bình địa, chắc nơi này sắp náo nhiệt, tránh gió cái đã. Quả nhiên chỉ 5 phút sau khi Lam Vũ biến mất thì có rất nhiều người tập trung đến đây, tuy rằng chỉ có 1000km đường kính nghe thì rất lớn nhưng mà so với thành phố hỗn loạn lớn gấp mấy lần trái đất thì lại chẳng là gì.

~~ Hai tuần sau.

Lam Vũ đứng trước một chiếc gương lớn, sửa sang lại đầu tóc, quần áo, anh chọn quần tây áo khoác da, xé hết mấy dải băng kia ra, mang theo một cái mặt nạ quý, anh nghĩ rằng chuẩn bị đi kiếm việc làm, cũng nên chau chuốt một tí, khả khả, còn cái mặt nạ, tất nhiên là đeo để người khác không biết mình là ai, mà chủ yếu vẫn là đeo cho vui, anh thích cái vẻ thần bí, khiến người khác tò mò, anh rất vui.

....

Bước quảng trường Thiên Lam, ui, cái quảng trường này lớn lắm, to bằng cái tỉnh của Trung Quốc là ít! Nhìn hàng người xếp hàng như rồng rắn lên mây anh có chút mất kiên nhẫn, nhưng thôi...chờ vậy...

- Ngươi, báo danh đi! Tên gì? Cảnh giới? - Người chủ sự thông báo.

- Vâng! Ngụy Hiền, Chân Linh kỳ đỉnh phong.

- Tốt, qua khảo hạch, tiến qua bên kia.

- Ngươi tên gì? Cảnh giới?

- Lâm Chấn Hùng, Nguyên Linh trung kỳ.

- Tốt, chuẩn! Qua bên khu nguyên linh.

- Ngươi tên gì? Cảnh giới?

- Hạ Lam Vũ, Chân Linh đỉnh phong.

- Tốt, qua bên kia điểm danh. - Hắn chỉ qua bên khu chân linh cảnh.

- Ngươi..

- Không đủ điều kiện, loại!

- Ngươi...

- Tốt.

- Ngươi...

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Haha, dám dùng Hư Không chi đạo đối phó ta?

Sau khi đã đăng ký, Lam Vũ được chỉ định qua bên Chân Linh cảnh xếp hàng. Tới nơi thì thấy cả một hàng dài người đứng xếp, bóc thăm gì đó, nghe qua thì ra là bóc thăm lôi đài. Lam Vũ cũng bước vào hàng, chờ tới lượt bóc thăm, anh thăm than đệt mỵ, nếu theo cái hàng chừng tính người theo đơn vị chục ngàn thế này thì cả tuần cũng chưa chắc tới lượt mình mất. Rảnh rồi đi nghe ngóng, bọn họ bàn luận về thể thức của cái tuyển dụng “vệ sĩ” này một chút, tất nhiên là không phải anh có hứng đi làm vệ sĩ cho người khác, mà cũng không muốn đi làm, anh đang định là sau khi được tuyển, bọn họ dẫn anh ra khỏi cái thế giới này thì anh sẽ “đào ngũ”, ai trách anh được chứ, trách thì làm gì, truy sát à, trừ phi truy đến là một lũ cao to đen hôi không dùng linh lực thì may ra còn ngại tí, cơ mà bọn nó thì anh chỉ cần dùng cổng không gian bỏ chạy, chúng là được gì đâu, nên anh căn bản là vô ưu vô lo.

Sau khi nghe ngóng khắp nơi mới biết là cái hội tuyển này có tất cả 10 lôi đài, nhưng mà nếu mỗi lôi đài đều có hàng chục nghìn người đến cả triệu người vậy đầu khi nào cho xong, tất nhiên là bọn họ có cách, đó là quần đầu, mỗi lôi đài sẽ được phân chia ra một khu vực khá chật hẹp, chừng bằng một cái

thị trấn nhỏ ở thế kỷ 21, từng đó người ở trong đó phân chia thắng thua, 100 người còn sống sót hoặc còn có khả năng đi tiếp sẽ được tuyển chọn vào đầu lời đãi, nghe có vẻ tàn khốc, nhưng trong lòng mỗi con người ở thành phố Hỗn Loạn này đều có tư tưởng tiến lên không nhàn, biết chết nhưng vẫn lao vào, vì tương lai có quyền, có sức mạnh, bọn họ chẳng lùi mà cũng chẳng thể nào lùi, nếu không tham gia thì sẽ không có cơ hội được Lam gia bồi dưỡng, mà không có cơ hội thì vẫn yếu như vậy, ở thế giới Hỗn Loạn đâu ai có thể cam đoan ngày mai mình còn sống hay chẳng chứ (Trừ tứ đại vương giả)! Nếu như vậy thì lựa chọn chết nhưng có thể có một ít cơ hội trở thành cường giả còn hơn là chết lãng xẹt không hiểu vì sao! Muốn bằng chứng? Đơn giản, 4 đại vương giả của thế giới Hỗn Loạn khi xưa đều đình cấp hộ vệ của Lam gia, theo Lam gia gia chủ chinh chiến khắp Lam Thiên Vực và vùng đất Hỗn Loạn này, xác định vị trí bá chủ của Lam gia ở đây.

Sau khi chinh chiến chấm dứt, bọn họ mới được Lam gia gia chủ cho nghỉ ngơi, không cần làm chức hộ vệ nữa, muốn thưởng bọn họ một thứ gì đó cho xứng với công lao, Lam Thiên Vực chính là căn cơ của Lam gia, nếu cho bọn họ đất ở đây thì lâu ngày có thể tình hình sinh biến, nên suy nghĩ kỹ thì quyết định tặng luôn thế giới Hỗn Loạn cho bọn họ cai quản, thế là bọn họ muốn trở thành những người cai quản vùng đất bóng tối này thay Lam gia, chỉ là thay thôi, mỗi 10 năm Lam gia đều từ nơi chết chóc này tuyển ra khá nhiều hộ vệ ưu tú cho con cháu của mình..

Trận chiến lớn ở Kim Tiên Lục

Một ngày một đêm qua ở phụ cận Lăng gia vực, không xuất hiện âm thanh phá trời, cùng với ánh sáng rực rỡ cả ngày lẫn đêm, cuối cùng trận chiến cũng có hồi kết. Ánh sáng rực rỡ cũng đã trở nên le lói, trở lại chiến trường, 14 người chiến với nhau mà giờ đây chỉ còn có 13 người, 4 người bị thương nặng. Người con trai với đôi cánh màu vàng là một trong 4 người đó, ánh sáng như mặt trời giữa trưa của hắn đã trở nên yếu ớt như ngọn nến trước gió, hắn thở dốc, người đầy máu, người trên chiến trường ai cũng chật vật nhem nhuốc, chỉ có riêng Thái Tôn vẫn còn nguyên vẹn, chỉ là tay áo rách một đoạn thôi, hắn lạnh lùng nhìn Dung Vinh Hằng. Dung Vinh Hằng tuy đã kiệt sức nhưng mà tâm hồn không hề nguội lạnh mà càng thêm kích thích, một trường lão Lăng gia cầm một cây côn rồi hóa lớn lên công tới phía Dung Vinh Hằng:

- Chết đi đồ ngỗng cuồng! Đền mạng cho thất đệ ta, AAAAAAAAAA! - Trên mặt nổi đầy gân xanh, mắt rất nhiều tơ máu, phải biết người em thứ 7 của lão chính là người chết duy nhất trong trận chiến này.

Không đủ năng lượng duy trì tiếp trạng thái Vinh Hằng Thiên Cổ để chiến đấu, hắn hóa giải nó rồi lóe lên một chút ánh sáng vàng, biến mất tại chỗ! Xuất hiện cách đó 2km, hắn cười lớn:

- Lúc trước, ta không biết sau này ta có chết hay không! Người muốn giết ta nhiều lắm, bọn hắn chẳng có ai yếu hơn các ngươi cả! Nhưng mà bây giờ, ta biết người giết được ta chỉ có chính mình mà thôi, haha! Đừng phí sức nữa, để dành chút thời gian cuối cùng để bảo vệ cho tốt Thái Quỳnh của ta, ngày ta trở lại nếu nàng có đứt một sợi tóc thì Lăng gia sẽ trở thành quá khứ, ngươi tin ta làm được mà phải không? Chắc biết ta một đường từ Nguyên Linh đình phong lên Thiên Linh chỉ có hơn 1 năm thôi! - Hắn cười tự tin, không hề ngồng cuồng tí nào, vì hắn có tiền vốn, hắn có tư cách này, là một người kiêu ngạo! Hắn đe dọa người ta cũng chỉ vì muốn bảo toàn người con gái của hắn trước đã, hắn sợ lúc hắn đi rồi bọn họ sẽ làm khó cô, thế nhưng giờ hắn không thể ở lại đây nữa, cha Thái Tôn kia vẫn còn nguyên vẹn chưa sút mẻ, hắn vẫn chưa phải đối thủ của tên Thái Tôn này, này giờ tên Thái Tôn chỉ thỉnh thoảng ra vài chiêu mà hắn chủ chốt vật rồi, nhưng mà ít nhất hắn cũng đã trả được một đòn ra trò rồi.

- Hừ! Tiểu ngỗng cuồng, người tưởng bây giờ ngươi còn có thể sống sót rời khỏi đây sao? Ta cũng công nhận ngươi là một thiên tài, thiên tài hạng nhất trong đám thiên tài ta đã từng thấy, nhưng như vậy thì sao, nếu đã chết thì không còn là thiên tài nữa. - Thái Tôn lãnh giọng nói, đối với hắn tên này đã có chút uy hiếp rồi, phải thừa dịp chưa lớn lên mà bóp chết mới yên tâm được.

- Thái Tôn đúng không? Ngươi chờ đó đi, biết điều thì không nên hành động thiếu suy nghĩ, nếu không sau này ta trở lại không chỉ mình ngươi là gặp chuyện không hay đâu, còn có thân nhân của ngươi nữa, ta sẽ nhổ sạch, haha! Nhân tiện nhắc nhở tên đồ đệ cưng thứ 3 của ngươi, đừng có gặp ta trên đường, tạm biệt! - Nói chưa hết câu thân ảnh của hắn đã mờ nhạt dần.

Thái Tôn gầm lên:

- Chạy đi đâu!!!!!!!!!!!!!! - Trên trời mây mù bị tán ra, một bàn tay khổng lồ như úp xuống, 5 ngón tay như 5 cây cột chống trời găm thẳng xuống mặt đất, linh lực cuộn cuộn tràn ra, đến linh vực của riêng hắn, linh vực không gian, một linh vực thuộc hàng đỉnh cấp trong các linh vực cũng tuôn ra luôn, không gian xung quanh bị phong tỏa lại, ngay cả một con ruồi muốn đập cánh cũng không được, vạn vật đứng im. Mười một trường lão Lăng gia kính hãi, Linh cảnh quả nhiên quá hùng mạnh, không phải người như bọn họ có thể chống cự được, cả người bọn họ cứng đờ như bị bóng đè vậy, muốn cử động cũng không được. Thái Tôn dùng tay trái một cái Dung Vinh Hằng lại trở về trước mặt nó:

- Hừ! Ta đã nói rồi, ngươi chạy không thoát khỏi tay ta đâu! Còn lời gì trần trối thì nói đi, ừ ừ ngươi là một thiên tài vạn năm khó gặp, ta có lẽ sẽ đáp ứng!
- Ánh mắt lãnh đạm như nắm giữ sinh tử của người khác.

Dung Vinh Hằng không có hoảng sợ, ngược lại nét cười trên mặt ngày càng đậm, sau đó cười lớn:

- Tưởng thế nào! Tưởng đạo của ngươi ghê gớm thế nào, ta còn muốn dẫn đo nghiền cứu đối phó một chút! Thì ra là không gian chi đạo! Nực cười, chút không gian chi đạo đó mà đòi giết ta, hahaha! Nói cho ngươi sức chơi, ta có quen biết một người cũng là tu không gian chi đạo, trình độ không gian chi đạo của hắn đã tới mức thiên hạ vô song, so với hắn ngươi chẳng là gì cả. Bởi vậy... - Nói tới đây hắn nhếch mép cười.

- Nói càn, đệ nhất không gian đạo là Hư Tôn của Hư Không môn còn chưa dám xưng thiên hạ vô song! Hắn cũng không dám khinh thường không gian đạo của ta! Nói mau, nếu không nói được ta bóp chết ngươi! - Hắn gầm lên giận dữ, cái hắn luôn tự hào nhất chính là không gian chi đạo, nay lại bị người chê.

- Haha, dám tự xưng Hư Tôn, còn có Hư Không Môn nữa à! Thú vị, thật mong được thấy hắn biết có người lấy danh mình sẽ hành động thế nào! Haha, thôi, ta mệt rồi, thôi nhá! Đi nhá! - Hắn thật muốn coi Bạch Hư Không khi biết có người lấy tên mình làm hiệu thì sẽ thế nào, hắn nhớ năm đó, nguyên cả một vũ trụ, bất cứ thế lực hay cá nhân nào lấy tên Hư Không lấy không gian chi đạo làm hiệu đều bị Bạch Hư Không một tay đàn áp hết, không thần

phục thì tận diệt! Cuối cùng cả vũ trụ vô biên lúc đó chỉ có duy nhất một Hư Không thánh địa của Bạch Hư Không làm chủ.

Nói xong câu thì thân ảnh của hắn lại một lần nữa mờ nhạt, nhưng khác lần trước, lần này ánh sáng lại một lần nữa lóe lên, xung quanh 2 người xuất hiện thêm hàng nghìn, hàng vạn Dung Vĩnh Hằng nữa, tất cả đều mờ ảo, chiều thức này là Dung Vĩnh Hằng sáng tạo ra nhờ lý thuyết sự truyền ánh sáng, ánh mắt ta có thể nhìn thấy được là nhờ có ánh sáng truyền vào, khi không có ánh sáng thì ta chẳng thể nhìn thấy gì cả và hắn cũng tự thử nghiệm tại sao mình có thể nhìn rõ rệt trong bóng đêm, hắn phát hiện ra thì ra khi hắn có tiên thiên lực (hoặc tu linh giả thì có linh lực) có thể thông qua mắt truyền ra một loại ánh sáng ẩn mà chỉ có mắt mình mới có thể nhìn thấy, rồi ánh sáng đó sẽ bị phản xạ lại mắt hắn, nên tóm lại hắn rút ra chỉ cần không có ánh sáng hoặc ánh sáng không truyền vào mắt đối phương, hoặc khống chế ánh sáng ẩn được tạo ra bằng năng lượng của đối phương thì đối phương sẽ chẳng thấy gì. Hôm nay là trường hợp đặc biệt, một Linh cảnh cường giả không chỉ nhãn quan mà xúc quan cũng cực kỳ nhạy cảm, nếu làm cho hắn không thấy mình nữa thì vẫn có thể cảm nhận được mình, nhưng nếu tạo ra hàng vạn “mình” nữa, rồi đồng hóa mình cùng một dạng năng lượng với các “mình” và đổi vị trí thì hắn sẽ không thể tìm ra, tranh thủ vài giây ngắn ngủi thì triển bố thuật Quang Độn, rời khỏi nơi này. Còn nói về lĩnh vực không gian của Thái Tôn há, trong mắt Dung Vĩnh Hằng nó còn quá nhiều sơ hở, một người đã chịu trận qua không gian chỉ đạo của Bạch Hư Không thì sẽ không còn coi của người khác ra gì nữa, dù sao 2 người cũng quá chênh lệch về cấp độ, nói về Bạch Hư Không tốt xấu gì nếu so với thế giới này thì ít ra cũng Tiên cảnh đỉnh phong, còn tên này mới Linh cảnh trung kỳ, yếu hơn rõ rệt.

- Vô ích thôi, có làm màu hơn nữa thì vẫn không thể chạy thoát... - Nói tới đây thì Thái Tôn tắt tiếng hắn, hắn nhận ra trong lĩnh vực không gian của hắn chỉ còn lại mình hắn với 11 tên Lăng gia trưởng lão kia chứ mấy, Dung Vĩnh Hằng đã biến mất đâu rồi, mặc dù hàng vạn hư ảnh của hắn vẫn còn đây nhưng người thật đã đâu mất rồi.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! - Hắn nổi điên, đây là lần đầu tiên hắn biểu lộ cảm xúc trước mặt người khác, thường ngày hắn rất lạnh nhạt thường thờ ơ với mọi thứ, vậy mà hôm nay, một con vịt đã nướng chín rồi, chỉ chờ bỏ vào miệng thôi cũng tự động sống dậy bay mất, cảm giác uất ức khó tả. Hắn giận quá một lần một chương ra phía tay trái, làm cả một khu vực cỡ 1/3 Lam Thiên Vực tan thành hư không. Hắn giận run người, tránh làm hành động quá khích, ảnh hưởng tới danh tiếng, hắn liền tìm một chỗ không người mà bay thật nhanh tới, hắn cần phát tiết.

Sau khi hắn đi, 11 người kia mới có thể cử động được, bọn họ cũng hoàn hồn, thở phào, may quá, không bị Thái Tôn giận chó đánh mèo, giết chết! Bọn họ cũng không dám ở lại đây lâu, mang theo xác người anh em đã chết chạy đi trước đã, sợ Thái Tôn đổi ý quay trở lại. Cường giả càng mạnh thì tính tình càng cổ quái, ai biết được, 1 giây trước còn cười tươi, 1 giây sau đã giết người! Kỳ quái phải không, Dung Vĩnh Hằng, một cái tên lạ! Đó là tên giả thôi khi hắn đi chơi thôi, hắn vô tình gặp cô gái Lăng Thái Quỳnh trong một hội giao lưu tuổi trẻ ở trọng Lăng Gia Vực, cũng không phải là hắn tán cô nàng, mà hắn biểu hiện lúc đó quá chói mắt, cô nàng đã trót dại... yêu hắn. Rồi như bao... cuốn tiểu thuyết khác.... có mấy thanh niên miệng và tay chân nhanh hơn não, tụ hội lại chọc Kimura, hắn tất nhiên chả phải loại hiền lành gì cho cam, chọc hắn há, hắn đánh cả bọn, đánh lớn rồi kéo lên cả người lớn trong nhà bọn thanh niên kia ra mặt, tất nhiên lúc đó hắn đã là cấp độ Tùy Quang đỉnh phong, tương đương với Địa Linh đỉnh phong rồi, ngại bộ con thẳng nào. Tự động cô nàng này lại đứng ra bảo kê cho hắn, với thân phận thiên kim Lăng gia tất nhiên là hòa giải xong trước mặt, ai về nhà nấy! Hắn cũng từng sờ khi tự động cô nàng lại ra giúp mình, nên hắn cũng không cậy mạnh háo thắng mà can thiệp, sau đó một thời gian cô nàng cứ đi theo hắn, một thời gian đầu hắn thấy thật phiền phức nhưng sau đó lại thấy cũng không tệ, có mỹ nữ đi theo bồi nói chuyện, dễ hắn chọc một ít cũng vui, dù sao hắn cũng có một khoảng thời gian gần 20 năm sống ở đô thị trái đất. Một hôm người nhà cô nàng biết chuyện, rất giận dữ vì cô nàng đã có hôn ước ới cháu trai Thái Tôn còn đi ra ngoài với nam nhân khác, tìm giết hắn. Tất nhiên là hắn không biết, nên cô nàng lên giấu hắn tự mình đi về, còn thuê người giả làm hắn cho người nhà giết. Hắn về không thấy nàng đâu, bực dọc dùng biện pháp mạnh hỏi người sống quanh đó thì rõ chân tướng, nhưng lúc đó đang trong thời kỳ hắn sắp đột phá Quang Hợp cảnh nên không thể phân tâm đi quản được, vừa đột phá xong hắn chạy ngay tới Lăng gia gây chiến đòi người, mạnh mẽ đem Lăng gia đập xuống 1 đồng, cuối cùng đem 12 trưởng lão Lăng gia và Thái Tôn đang bàn chuyện hôn sự, tại thấy hắn và cô nàng có chuyện nên gấp rút giả đi để tránh đem dài lâu mộng... Và chuyện là thế đó.

===== Lúc “người bạn già” đang oanh oanh liệt liệt dương danh thiên hạ thì Lam Vũ đang gật gà gật gù ngồi chờ xếp hàng để được... sớm ngày ra khỏi cái nơi mà anh cho là không đủ tiêu chuẩn để phá vòng cộng thêm ừ có gái (anh tin rằng cô nàng kia tuyệt đối không phải là người ở nơi này)!

Chờ mãi chờ mòn, thì cuối cùng cũng tới lượt anh. Tên phân chia lời đài kia thật cao hơn đầu xác xược hỏi:

- Người bốc đi lên, nhanh còn tới người khác! Chậm chạp ta gạch tên.

Chả so đo với hắn, một thằng làm công quyền, so làm chi, anh cũng đang mong bốc xong đi cho lẹ nè, nghe nãy giờ thì thấy so tài năm nay có vẻ cực kỳ kích thích.

- Được rồi, người giờ thuộc lời đài thứ 52! Nhớ rõ, đi lộn lời đài sẽ tính không hợp cách, loại đó! Đi mau để cho người khác lên! - Vẫn hất cằm cảm râm.

Xùy, xùy! Tao mới không thèm đứng ở đây nhìn mày!!! Anh rời đi, trên đường về anh tổng hợp lại những thứ mình nghe được. Sau khi qua được vòng “gửi xe” 100 người thì sẽ đấu lời đài, 100 cái lời đài thì cũng chừng 1 vạn người. Đấu xong vòng loại “gửi thân” này thì tất cả lời đài còn lại mỗi lời đài 3 người, tức là 300 người. Ba trăm người này sẽ không đấu lời đài nữa, mà tham gia vào một cái bí cảnh để thu thập các loại tài liệu mà ban tổ chức yêu cầu, ai càng nhiều thì sẽ có thứ hạng càng cao, càng chắc chắn được Lam gia tuyển dụng hơn. Tất nhiên là nguy hiểm hơn so với đấu lời đài nhiều, vì kiểu thi đấu này thì sẽ có chuyện giết người cướp của, đã thế còn chơi đoàn đội, PT nhóm để làm nhiệm vụ cơ, lần nào cũng mấy thằng mạnh PT (PT là party trong game ý, tổ đội hay nhóm) nhau, mấy thằng yếu chỉ có thể bị cướp, KS (Kill Steal, là ka-ét mà các thanh niên hay nói ý, tranh mạng tranh đồ! Giống như ăn cướp, không làm mà hưởng!) bằng hết! Vì thế nên trước khi vào bọn top 300 thường chủ động đi tìm người để tạo nhóm vào làm nhiệm vụ cho dễ, tránh chết oan! Nhưng mà Lam Vũ càng thấy kích thích, anh chả cần đội nhóm gì cả, trong bóng tối, anh sẽ là bóng ma của trò chơi này, cướp của cướp càng thú vị!

Hmm, nghe nói năm nay là một thánh địa bỏ hoang của thế giới Hỗn Loạn, Điện Thờ Bóng Tối, thờ Thần Bóng Tối! Trong điện thờ Bóng Tối, còn có một bí cảnh cao cấp hơn, là một bí cảnh thuộc hàng đỉnh kẻ cả trên khắp Tam Thiên giới này! Tức là không so với thế giới Hỗn Loạn trình thấp này, so với cả các thế giới hùng mạnh như Ngũ Hành Tiên Lục, Ma Thiên Giới, Yêu Thiên Giới thì nó vẫn là một bí cảnh hàng đầu! À không, phải nói là một cảm

địa thì đúng hơn, riêng bản thân nó đã cực kỳ nguy hiểm rồi. Đó là Ngôi Đèn Thời Gian. Không phải điện thờ ai đó, mà không biết ngôi đèn đó có từ bao giờ, trong đó tràn ngập lực lượng của thời gian và cũng như cái nơi mà nó được dựng lên, thời gian vô cùng hỗn loạn, có chỗ chỉ có một giây thôi mà đã trôi qua hàng trăm năm, còn có chỗ đã qua cả ngàn năm rồi mà thực tế chỉ có một ngày... Thời gian... Lam Vũ cảm thấy khá kích thích.

===== Điện thờ bóng tối và Đèn thời gian, kích thích lắm đó nha:)) ===== Kai;

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Phong ấn lỏng lẻo, sáo ngọc bá đạo

Sau khi được phân chia lời đài, thì người tham gia hoàn toàn có thể nói là rảnh, ưng làm gì thì làm, chỉ cần tới lúc vào khu vực dành cho lời đài của mình thì phải tới đúng giờ là được, không có hạn chế hay quản lý gì cả. Kể cái quá trình này cũng chán, Lam Vũ chả thân quen ai cả, và lại chuẩn bị tham gia tuyển dụng này nọ, ngại nhất là đi tìm phiền phức, mất công đụng phải con ông cháu cha nào đó, mình thì không sợ, chỉ sợ tụi nó đi cửa sau cho mình bị loại vô lý mà thôi. Bình thường thì anh vốn chả để tâm, tham gia chỉ để cho vui, cho dù không được thì sao, còn có thể trà trộn vào để đi, nhưng lần này nghe nói cái gì Điện Thờ Bóng Tối với Đèn Thời Gian, sao có thể không đi chơi 1 chuyến chứ.

Thế là chạy sâu một chuyến đi vào khu đầm lầy rễ cây farm quái, kiếm chút thú vui, nâng cao thực chiến. Tất nhiên chỉ dám đi vào đoạn đầu của cái đầm lầy thôi, ngu sao đi sâu, max trình độ chỉ cỡ Chân Linh cảnh, vào đó ăn hành à, chết thì không chết, nhưng mà có vào đó đánh quái cũng chả được tí năng lượng (exp) nào, làm việc không chút kích thích, thì thôi chơi mấy cái kiếm hơn chút mà hoạt động chút chân tay cho phê còn hơn!

===== Ở một ngôi đình viện lớn.

- Người chú ý cho ta, trong lần tuyển hộ vệ lần này nếu có một tên nào bị Xích Lam Thi trói toàn thân thì báo lại, rõ chưa? - Ra lệnh.

- Vâng, thưa t... - Hạ nhân chưa nói hết câu thì bị cắt ngang.

- Được rồi! Lui ra đi, ta muốn nghỉ ngơi. - Phất tay.

- Vâng! - Cung kính lui ra ngoài.

Người kia cầm hận cắn môi:

- Chờ đó đi, người mà lọt vào tay ta thì... - Nắm chặt tay.

===== Cuối cùng thì cũng chờ tới vòng gửi xe.

Tất cả người tham gia đều tập trung ở một khu vực lớn cỡ một thị trấn đã được đánh dấu sẵn cho lời đài của mình, Lam Vũ thì lời đài số 52 nên chọn khu vực được đánh dấu số 52. Ra tới nơi được phân bố Lam Vũ mới nhận ra thêm một cái “hỗn loạn” nữa của thế giới này, mọe, rõ ràng lúc đi phân lời đài thì phải xét cảnh giới mà trong lời đài thì có đầy đủ từ Chân Linh cho tới Nguyên Linh, Nguyên Linh đỉnh phong cũng có nữa. Khá là bất công, nhưng mà có lẽ như vậy cũng đúng, nếu một lời đài toàn kẻ yếu chắc chỉ lựa được mấy tên được được trong kẻ yếu, ai cần chứ. Còn một lời đài toàn kẻ mạnh thì chả lẽ chỉ lựa được mấy tên mạnh nhất? Còn mấy người khá tốt thì sao, chả nhẽ bỏ. Đầu phải Lam gia chỉ cần hộ vệ loại tốt đâu, đầu phải Lam gia chỉ cần bảo vệ con cháu dòng chính đâu!!! Còn có cả những có dòng thứ hoặc các gia tộc yếu thế hơn cũng cần thuê thì sao? Đó cũng là một hình thức kinh doanh kiếm lợi của Lam gia.

Sau khi cảm giác đã đầy đủ người, một tên Địa Linh cảnh sơ kỳ bay lên cao lớn giọng thông báo:

- Được rồi, lời đài 52 đã gần đủ thí sinh, quy tắc chắc các người cũng rõ rồi, chính là chẳng có quy tắc nào cả. Mạnh được yếu thua, thông minh sống ngu chết, cuối cùng chỉ còn 100 người sống sót duy nhất sẽ được tham gia lời đài chính thức. Nhớ kỹ, trong số các người chỉ còn có 100 người thôi, nếu bây giờ ai sợ có thể rút, ta cho 5 giây. 5...4...3...2...1. Được rồi, hết giờ, giờ chỉ cần có ai đi ra khỏi ranh giới được phân định thì tổ trọng tài sẽ giết chết không giải thích, các người có 10 phút chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đối diện với cái chết, chỉ 10 phút thôi! Ngay khi tiếng chuông cổ ngân lên chính là phút chém giết. - Tên trọng tài nói xong lại biến mất.

Mười phút chuẩn bị, chính ân huệ cuối cùng của Lam gia dành cho những người chết và cũng là cơ hội cho bọn họ thi triển các loại thủ đoạn. Có người tìm một góc rồi đặt bẫy, có người chui xuống đất, có người tìm vị trí thích hợp mà ẩn núp(đầu có gì sai, chỉ cần sống sót là đủ mà! Núp mà sống được thì cũng ngon rồi!)...nhưng đại đa số người ở nơi này đi tìm người để lập đoàn đội, tạo thành từng tốp mấy chục người đến trăm đi chung với nhau để tăng khả năng sống sót và tiêu diệt đối thủ cạnh tranh.

Lam Vũ chả làm gì cả, không núp, không bẫy, cũng không đi tìm đoàn đội gì cả. Cũng vì anh chẳng có áp lực sinh tử giống như đám người tham gia ở đây, max ở đây cũng chỉ là Nguyên Linh, sao có thể làm gì được anh chứ. Ui, nhắc tới lại thấy cảm cái vòng à, nếu không có nó giờ bỏ mầy có phải là lên tầng 5 rồi không, Địa Linh lúc đó ra bao nhiêu bồ càn hết bấy nhiêu. Đang mắng chửi cái vòng thì có một tốp chừng 15 người tiến tới gần chào hỏi Lam Vũ:

- Chào người anh em! Người đã có đội ngũ chưa? Có hứng thú tham gia đội ngũ của chúng ta không? - Có lẽ là đội trưởng, ai biết, theo Lam Vũ thì thắng đầu tiên đi mời giới có lẽ là thắng trùm.

- Chưa có! Nhưng mà tại hạ lại không cần! Cảm ơn ý tốt của các người, các người đi mời người khác đi. - Đi chỗ khác chơi, tâm trạng anh mày đang không tốt nha, cẩn thận tí game start anh đi sẵn bọn mày bây giờ, anh đột nhiên nổi ra một cái hứng thú.

Một người trong đội kia thấy Lam Vũ từ chối thì tức giận bước lên quát:

- Người đừng có không biết điều! Chỉ là một tiểu tử Chân Linh cảnh mà dám từ chối nhỡ ý của bọn ta. Có biết là... - Hắn chưa nói hết câu thì tên đội trưởng kia đã đưa tay ngăn lại.

- Không cần nhiều lời, người ta không muốn thi thôi! Thời gian không còn nhiều, chúng ta đi mời người khác! Nhớ kỹ hắn một chút là được! Đi thôi! - Vì thời gian gấp gáp nên tên đội trưởng cũng không muốn nhiều lời với Lam Vũ, tránh tốn 10 phút bằng vàng này chỉ dành để cãi lộn.

Bọn kia lũ lượt kéo đi, có vài tên còn hung hăng trừng anh. Anh nhún vai, đồ cái bọn điên này, bọn mày đang đi ngược với mục đích PT(party, đội nhóm) rồi đó! Chỉ biết đi tìm phiền phức là giỏi, ghi nhớ mặt tao sao, cứ nhớ đi. Má nó chứ, tại cái vòng chết tiết này, nếu không mấy đứa này làm gì có gan mà đứng trước mặt mình nhảy múa chứ, tao thề, sau khi đập vòng, thằng nào hồ báo tao giết, tao farm hết. Lão nhị rất dễ kích động nha, cứ như con nít hay dễ mảy cái lật vạt! Trên khu vực được phân, hầu hết những người không đi núp, không đi bầy người ta thì đều có đoàn đội hết rồi. Đang râm rang đi mời hội viên thì có tiếng chuông ngân lên. Rất nhanh, chỉ 1s sau 3 tiếng chuông tiếng hét thảm vang lên khắp nơi, chém giết đã bắt đầu. Chiêu thức bay loạn xạ, tại không gian khá chật hẹp máu đã phun như mưa rồi, huyết trường...

Lam Vũ lập tức bay lên trời cao, tâm trạng đang cay, muốn thể hiện với phát tiết một chút. Nhưng cách thức cũng quá “sống ảo” đi, bay lên chừng 50m, gây ra sự chú ý không hề nhỏ, trong tay anh xuất hiện một cây sáo ngọc, các chú cứ chém giết thoải mái, anh cho các chú một khúc nhạc cách mạng cho nó hào hùng nhé? Quanh người anh xuất hiện một đạo hào quang sáng lóa màu trắng chói mắt, tạo thành 6 chữ “Không phận sự cấm làm phiền”, 6 chữ lớn xoay quanh người anh. Ở nghĩ lại, anh cho rằng có lẽ nhạc epic sẽ hay hơn, kích thích hơn, tháo chiếc mặt nạ xuống. Chưa kịp đưa sáo lên môi thì có ít nhất 30 thằng đang hướng về phía anh, mục đích đương nhiên là giết người khác tạo cơ hội cho mình. Lam Vũ đương nhiên không bị động đốn đồ, anh chuyển sang trạng thái chiến đấu tốt nhất, cơ bắp nổi lên một chút, móng tay nhọn dài ra chừng 5 cm, đôi mắt thành con ngươi đỏ, đây chính là mức trạng thái mạnh nhất của trạng thái 2 rồi, tại cái vòng nên chả mọc đuôi được, không thể nâng hơn, lão nhị không thích tóc dài nên không chế nó vẫn như cũ, lực chiến yếu đi một chút(tóc cũng là một vũ khí, đoạn này mô tả biến hình thôi, chừng chưa được 1 giây nên các thánh đừng bảo giống siêu nhân, tại sao oroku lại có thể chờ bọn siêu nhân biến hình rồi mới đánh nhé).

Anh vận dụng công không gian thật nhanh ra phía sau lưng một tên, cầm sáo ngọc đập thật mạnh vào cổ hắn, làm tên này bị gãy cổ, đầu quẹo hẳn ra phía sau rơi xuống dưới, tất nhiên đã là tu linh giả, như thế thì không chết được, nhưng mà kết cục của hắn mọi người cũng đoán ra, trong chiến trường này lơ tề một cái có lẽ chắc không chờ được có người tới đỡ đứng lên thì đã có tới hơn cả ngàn người xung phong tới giết rồi, dù sao chết đi một người thì tỉ lệ lọt top 100 sống sót của mọi người lại cao hơn 1 chút, dẫu chỉ một chút nhưng từng chút đó mới tạo nên cơ hội thật sự. Sau đó lại đâm thẳng về phía trước, cú đâm của anh đã xuyên tim một tên cách đó 30m vì có công không gian nên anh có thể đứng im 1 chỗ mà tấn công mọi nơi mà tinh thần lực có thể hướng tới. Đang đánh thì tự dưng thấy hưng phấn lạ thường, hơi thở gấp gấp, cố gắng không chế nhưng mà cơ mặt vẫn cười! Anh lập tức ý thức được vấn đề, phong ấn bị lỏng, lúc trước anh ở trong hồn giới thì còn có anh gia cố phong ấn bọn lão tam lão tứ, còn lão đại ở lâu trong đó mà chắc là chả để ý, lão tam thì không rõ nhưng anh hiểu rõ lão tứ, mỗi lần lão đại giết người thì lão tứ đều hưng phấn lên, công kích phong ấn mạnh hơn! Anh cũng hiểu rõ rằng lão tứ là người duy nhất trong 4 người mà sức mạnh tăng tiến rất dị thường, và anh ta sẽ dành quyền kiểm soát mỗi khi có máu tanh, cũng là người khó kiểm soát nhất mà anh và lão đại nên lo lắng hiện nay. Còn về phần lão tam chỉ có chiến đấu thuần túy mới có thể kích thích hắn, cái gì chứ muốn anh và lão đại đi tìm người solo thì còn lâu đi, giờ chưa lo xong cái vòng thì còn lo gì được cái khác nữa. Còn về anh, lão nhị anh thì bị kích thích bởi những thứ rất quái dị, một trò chơi, hay một thú vui cũng có thể khiến anh hưng phấn, đặc biệt là diễn kịch phá đám, rất vui đó. Còn về phần lão đại, anh chẳng có gì đặc biệt cả, anh thích thì anh ra thôi, đó cũng là một điểm nhấn nổi bật của anh...à mà thôi, bỏ đi. Tuy rằng lão đại không có gì đặc biệt nhưng lão nhị anh rất hâm mộ điều đó, không bị kích thích bởi điều gì, hoàn toàn làm chủ bản thân và cảm xúc, sẽ không xảy ra tình huống mất kiểm soát, khiến bản thân lâm vào bế tắc, không phải là trời sinh phá hoại như anh, hay trời sinh đánh lộn, trời sinh chém giết, vì trời sinh nên cuộc sống của 3 người các anh có lẽ chỉ dành cho 3 điều trên, thật thiếu màu sắc, đáng buồn thay.

...

Sau khi nhận ra sự khác biệt của mình, anh lập tức đưa ra phương án giải quyết, tạo ra công không gian cho bọn kia tự giải quyết nhau, còn anh gọi lão đại:

- Lão đại, mau gia cố phong ấn, bọn lão tứ đang gia tăng tấn công, sẽ hỏng mất. Sau này thì không sao nhưng bây giờ còn đang bị dính cái vòng, bọn này ra phá hư hết.

- Ok! Tao cũng thấy rồi, dm, nó rú này giờ nè! - Lão đại cũng vừa mới thấy, đang cố gắng niệm chú với truyền tinh thần lực vào gia cố.

Xong xuôi phân phó, Lam Vũ tiến tới hồi biểu diễn chính. Anh nhẹ nhàng hạ xuống đất, ngồi tư thế thiền, tạo xung quanh mình là hàng chục công không gian kết nối với nhau một cách ngẫu nhiên, đề thắng nào không có mắt thì cứ lao vào, nó tự đâm chết thẳng khác thôi. Anh đang có hứng thôi một vài khúc, trước tiên anh tạo ra bên cạnh mình vài cái nhạc cụ để cùng hòa tấu cho vui. Đầu tiên anh chơi bài: Call of Heroes - một bài epic khá hào hùng (nhaccuatui.com/bai-hat/c...) tăng kích thích cho bọn họ đấu nhau.

Khi cái dàn nhạc “tự chế” của anh cất lên những âm thanh đầu tiên, nó không vang xa lắm, chỉ chừng 1km trở lại, mọi người xung quanh đó đều trong giây lát bị gây chú ý. Tuy rằng cảm xúc bọn họ có chút gia tăng nhưng lại không bao nhiêu, không đạt mục đích, Lam Vũ ngưng lại, giờ mới cảm cây sáo, đưa lên môi, bắt đầu thổi, anh chọn bài Người Da Vàng(nhaccuatui.com/bai-hat/n...) bài này khá hào hùng, có thể thổi chạy bằng sáo được, còn mấy bài epic thì chơi tạp quá. Âm thanh bắt đầu vang vọng, lần át tiếng ồn, âm thanh nhanh chóng lan khắp khu vực, thâm nhập vào từng tế bào của mỗi người nơi đây, chính Lam Vũ cũng phiêu rồi, quả nhiên cây sáo này không hề tầm thường tí nào. Tới đoạn điệp khúc cao trào, mọi người đều như điên cuồng hơn, vì cái giai điệu vinh quang trong bài Người Da Vàng mà càng thêm khao khát thể hiện bản thân, mỗi phút giây qua đi càng có thêm nhiều

người hơn nửa ngã xuống, những người còn sống đều hai mắt đỏ ngầu, cười lớn, lao tới mục tiêu trước mặt, không còn đoàn đội gì rõ ràng nữa, chém giết loạn xạ cả lên. Cả chiến trường chỉ có một ít người hơi tỉnh táo, nhưng cũng không thể phân thân ra can thiệp Lam Vũ được, vì bị người khác tấn công tới tấp. Còn Lam Vũ ngồi lắc lư, phê không thấy trời đất gì nữa, trong đầu chỉ còn lại những giai điệu...

Chỉ chưa đầy 4 tiếng đồng hồ, cả chiến trường hàng chục triệu người mà chỉ còn lại 89 người còn sống bao gồm Lam Vũ, 11 người đáng lẽ phải sống đi vào vòng trong thì lại bị chết do người khác hưng phấn quá không tha. Thế là chiến tranh kết thúc, mọi người đều mệt mỏi cực độ, trọng tài cũng xuất hiện thông báo, rồi ai nấy lại đi con đường của mình chờ 1 tuần sau tái chiến trên lôi đài. Vì có khúc ca thúc đẩy của Lam Vũ nên chiến trường của anh kết thúc chóng vánh, các chiến trường khác thì tới 5 6 ngày mới kết thúc, do còn nhiều người núp, có rất nhiều đoàn đội âm mưu, đấu đá tránh mặt nhau, nên rất lâu. Qua chuyện này anh lại thấy thêm sự kinh khủng của cây sáo ngọc, quá ghê tởm rồi, tuy không rõ công năng cụ thể nhưng dựa vào độ cứng rắn và cái âm thanh dễ dàng xâm nhập vào trí óc người khác thì bá phải biết...

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Huyền Ảnh Thánh Đồng

Và thế là các lôi đài cơ bản cũng đã loại hết chỉ còn trong tầm 100 người trở lại. Lam Vũ sau khi rời khỏi nơi thi đấu, tìm một nơi vắng vẻ, lấy cây sáo ra ngắm nghía một lúc, cũng không nhìn ra điểm gì kỳ lạ. Cát nó đi, anh tìm một nơi vắng vẻ, cẩn thận ăn núp rồi chạy vào hồn giới.

Anh xuất hiện trong không gian vũ trụ vô tận và lấp lánh những vì sao. Vào trong này anh không phải là Lam Vũ nữa mà là lão nhị, dịch chuyển tới trước phong ấn, thấy lão đại vẫn còn ngồi thiền, chưa đợi anh gọi thì lão đại đã lên tiếng:

- Tụi nó hung hăng mày à! Tao xem ra cái phong ấn này cũng không chịu được bao lâu, bọn nó ngày càng mạnh! Mạnh hơn cả tao với mày rồi. Tao phải không cho âm thanh truyền ra nếu không ớn chết.

- Tao cũng cảm nhận được! Chừng lâu lắm nếu như không phá cái vòng thì cái phong ấn chỉ trụ được nửa năm. Đó là trong điều kiện 2 chúng ta không có đồng thời bị thương, việc 2 đứa chúng nó thoát ra cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi, tạm thời vẫn nên đàm phán với tụi nó một chút, tránh tụi nó thoát ra bất ngờ, lại làm ra cái gì đó bất lợi nữa.

- Vậy đợi tí, tao bật volum lên.

-!@#%#@#%#SY&\$%^%&#@!@#%#\$... - Hàng loạt câu gào thét của lão tam, đại khái là thả tao ra! Còn lão tứ vẫn cứ lãnh tĩnh như vậy, chỉ công kích phong ấn mà không nói một lời nào. Đương nhiên cả 2 bên đều nhìn thấy nhau, lão nhị cười nói:

- Lão tam! Bình tĩnh đi, từ từ nói chuyện.

Lão tam có vẻ là người ít nói nhất trong 4 người, nhưng tuyệt đối không phải ngu, anh chỉ là bị cái tính cách thô bạo của mình ràng buộc, cũng như lão tứ lạnh lùng hiếu sát, hay lão nhị tinh ranh vui vẻ, tất cả chỉ đều là một bản sao của lão đại nên tư duy và hành động đều bị lập khuôn. Lão tam dừng la hét, lão tứ cũng chú ý qua bên này, có lẽ vì âm thanh đã được giải phóng, không còn yên tĩnh như lúc nãy nữa. Lão nhị lại tiếp:

- Chắc tụi bây cũng biết, chúng ta đang bị người khác phong ấn. Cái vòng phong linh của gã đạo sĩ trung niên kia kiềm hãm sự phát triển của chúng ta, vấn đề bây giờ không phải nội bộ lục đục, mà làm sao để đập nát cái vòng này, rồi tìm tên đạo sĩ thú kia biết hẳn đã chọc tới ai. - Càng nói tới cuối câu thái độ càng tiêu cực.

Chưa đợi lão tam lên tiếng thì lão tứ đã bật lại:

- Nói hay lắm! Vậy mở phong ấn ra, chuyện phá vòng phong ấn và báo thù cứ để tao. - Nói xong vẫn lạnh lùng nhìn 2 người đối diện.

Lão tam đương nhiên bèn vực “đồng minh”:

- Lão tứ nói đúng! Thả ra đi, ta đã lâu rồi chưa có tìm được đối thủ.

Vừa nói hết câu thì đã bị 3 người còn lại đồng thanh quát:

- Đối thủ cmm! Đừng có gây chuyện nữa. - Chính lão tứ cũng không thể đồng tình cho “đồng minh” của mình, người ta chọc anh thì anh giết là xong chuyện, còn tìm người đánh nhau, tự dưng đang yên lành lại đi gây chuyện với người khác, thua mà bỏ chạy được thì không nói, lỡ thắng tụi nó về méc phụ huynh hay họ hàng kéo sang thì phiền phức, đen đủi nữa thì có một thằng đạo sĩ khác cầm thêm một cái vòng tới thì sao? Lẽ nào thấy đeo 1 tay chưa đủ đẹp, kiểm thêm một chiếc để đeo?

Lão nhị liếc nhìn lão tam rồi đột nhiên cười lạnh:

- Thấy chưa! Đây là lý do vì sao mà tao và lão đại không cho tụi mày ra, sợ tụi mày gây thêm thôi! Cứ ở yên đó đi, đợi khi nào phá xong chiếc vòng, chúng ta sẽ xóa bỏ phong ấn tụi mày, ok? - Chớp thời cơ đục khoét ngay, công lý, công tâm v!

- Không được! Lẽ nào 2 đứa tụi mày có thể phá vòng mà tao lại không thể? Nếu không tự mở thì cứ chờ đó đi, nhanh thì mười ngày nửa tháng, lâu thì 2 tháng! Tao sẽ đập đổ cái phong ấn này, lúc đó đừng trách tại sao tao độc ác! - Lão tứ đương nhiên không đồng ý, có ai lại thích mình bị nhốt đâu.

Lão tam sau đợt bị 3 người chữa dùi vào thì chỉ biết mình không nên nói nữa, tránh cho đầy đồng minh của mình sang team địch. Hai bên im lặng nhìn nhau chằm chằm, không khí có chút căng thẳng, vấn đề này đúng là đau đầu, lão nhị tính nói thêm vài câu thì lão đại khoát tay:

- Được rồi! Đừng nói xàm nữa! Chắc tụi mày cũng giống tao, tao không biết tụi mày vì cái gì, nhưng mà tao không thể chỉ mãi ở dưới đáy xã hội này chơi với lũ cấp thấp được, tao còn phải leo lên cao hơn nữa, vì người tao yêu, tao phải phá vòng! Giờ đơn giản, nếu tụi mày đã nói là có cách phá vòng thì cũng được thôi! Tao chỉ cần kết quả, không cần quá trình! Nhưng mà để cho nó rõ ràng vậy thì đánh 1 trận đi, tao với mày, lão nhị với lão tam. Bên thua sẽ nghe lời bên thắng, thế nào?

Lão tứ nhìn lão đại một lát rồi gật đầu:

- Được thôi! Tao chấp nhận, mở phong ấn ra!

- Tốt! - Lão đại quyết đoán định mở hắc phong ấn cho bọn hắc.

- Lão đại... - Lão nhị tính ngăn lại nhưng lập tức bị lão đại ngắt.

- Tụi nó không phải mày, cứ yên tâm! - Nói một câu như dội nước vào đầu lão nhị! Cũng phải, trong 4 người chỉ có mình lão nhị là thích nói một đàng làm một nẻo chứ mấy.

Lão nhị cũng gật đầu, anh cũng tin 2 thằng kia không phải là người thích “ảo diệu” như mình, chắc sẽ giữ lời! Lúc này anh cũng lo lắng, bởi vì bây giờ một khi đã mở phong ấn thì sẽ không thể phong ấn lại được nữa, vì cấp độ không đủ, còn thêm bị cái vòng chết tiệt đó siết nữa chứ. Giờ thì cũng yên tâm, anh chợt mỉm cười, lần đầu tiên anh thấy lão đại cũng đều bỏ mịc, sau này mình cần phải cân nhắc suy nghĩ kỹ một chút, tránh để bị lão đại lừa gạt mà không biết.

Phong ấn đã hoàn toàn mở ra, lão tứ và lão tam bước ra. Lão đại mở đầu:

- Được, thời gian cấp bách, chúng ta tới luôn đi! Lão tứ, lão tam, 2 người các người cùng lên đi! Ta cân hết! - Mọi chuyện đã định xong hết, đến hợp đồng bán thân cũng ký thì còn gì nữa mà không trở mặt.

Lão tứ thấy kỳ lạ, sau đó mới chợt nhận ra vấn đề, anh đập tay vào mặt mình:

- Tốt, coi như mày giỏi! Nhưng mà tao vẫn không phục, đánh cái đã rồi biết. - Lão tứ biết là mình đã bị chơi nhưng mà vẫn cố chấp không chịu thua, phía sau mọc ra 4 chiếc đuôi lao tới(trong hồn giới thì chẳng có gì có thể cản được 4 Lam Vũ thì triển cái gì, không thứ gì có thể phong ấn hồn giới của một vị đỉnh cấp đại thần như Bạch Hư Không!)

Lão đại cười to, lúc trước mới phân anh còn hơi thiếu kiên thức, còn bị bắt nạt một phen, chứ giờ thì anh cân tất nhé! Ngoài kia không biết ra sao chứ trong hồn giới anh thực là bá chủ, kể cả 3 thằng ở kế này cũng không là cái đinh gì hết. Lão tứ dùng tốc độ kinh hoàng lao về phía lão đại nhưng mà... đã 5 phút trôi qua, lão tứ không biết mình đã bay bao nhiêu km rồi mà hình khoảng cách giữa anh và lão đại chưa bao giờ thu hẹp lại dù chỉ là 1cm. Lão đại cười cười, anh cứ tưởng tượng khoảng cách giữa anh và lão tứ là vô cực đi, mặc dù ngoài thực tế mọi người vẫn thấy chỉ cách nhau có mấy trăm m, bay khi nào cho tới em ơi.

Lão đại nắm chặt nắm đấm lại, đấm về hư không phía trước, bỗng dưng lão tứ xuất hiện ngay trước mặt và ăn luôn trọn quả đấm lại bay ra xa. Tuy không bị thương vì quả thật lão tứ hiện nay mạnh hơn lão đại, nhưng mà rõ ràng thể hiện sự bất lực của lão tứ rồi, trong này lão đại là tồn tại vô song, tuy rằng không thể làm cho 3 thằng “cùng phòng” này trọng thương nhưng mà bọn họ cũng chả bao giờ động chạm gì được lão đại, giống như quyền vice administrator với quyền administrator vậy, cũng là vô đối trong hồn giới nhưng vô pháp gây tổn thương tới lão đại!

- Ta tới! - Lão tam thấy thế thì tính lao lên. Lão tứ đứng dậy chen ngang:

- Bỏ đi! Chúng ta thua rồi, thua ngay từ đầu! Ngay từ đầu ta và người điều không coi trọng lão đại mà chỉ chú ý lão nhị! Điều này làm ta quên mất là nếu có đấu nhau thì chỉ có thể đấu ở trong hồn giới này, mà ở đây chúng ta vĩnh viễn không phải đối thủ của lão đại! Được rồi, thua thì thua! Chúng ta sẽ tuân thủ lời đã nói, trước khi phá vòng sẽ không ra ngoài trừ phi có gì ngoài ý muốn!

- Tốt! - Lão nhị ở một bên vỗ tay, suốt quá trình anh ta có can hoạt động chân tay gì đâu, ngồi mát ăn bát vàng.

Chuyện đã giải quyết xong, lão nhị tính ra ngoài lại thì lão đại ngăn cản:

- Dm, mày chơi đủ rồi! Lần này để ta, lúc nào đi chơi âm mưu thì cho mày! - Anh ngồi muốn rũ trong hồn giới rồi, ra ngoài thì đấu còn thấy vui hơn!

- Được, được! - Qua chuyện vừa rồi, tự dưng lão nhị thấy nên tôn trọng lão đại hơn một chút!

Cười khì, đoạn muốn đi ra lại bị lão tứ ngăn lại:

- Khoan đã lão đại! Mày lúc tham gia chiến đấu không thể thua 1 ván nào, nhưng cũng tuyệt đối không thể dùng những thứ đặc trưng của chúng ta! Như tụi mày tính, có thể sau khi đoạt được 1 danh ngạch rồi khỏi Lam Thiên Vực, tụi mày đào ngũ, thì đặc điểm vô công của tụi mày có thể bị Lam gia công

khai ra để truy nã, không nguy hiểm bao nhiêu nhưng mà sẽ ảnh hưởng tới quá trình phá vòng phong ấn! Đi đâu cũng bị người ta nhận ra là tội phạm truy nã thì còn làm ăn gì nữa.

Cả 3 người gật đầu khen phải, lão đại nhủ mầy:

- Vậy thì làm sao? Chúng ta đánh nhau chỉ toàn dùng tinh thần lực, căn bản không còn phương thức khác! Trước kia không bị phong ấn còn có thể hóa yêu rồi đánh chạy, giờ cơ thể cũng không phải thực sự mạnh mẽ! - Đúng vậy, giờ một cái đuôi cũng nặn không ra, chơi làm sao, chỉ có cách tưởng tượng ra skill mà đánh thôi.

- Bởi vậy, tụi mầy chỉ chăm chú vào Hắc Ám Thời Không Quyền mà quên đi các trang giấy còn lại! Thịnh thoảng lòi ra tìm có trang nào có thuật pháp hỗ trợ phù hợp thì sai, đầu thế tận dụng hết ưu thế! Ta và lão tam nghiên cứu tìm được đồng thuật Huyền Ảnh Thánh Đồng, trang số 46, tuy không xếp hạng cao nhưng đây là tuyệt thế đồng thuật do cái thằng cha Bạch Hư Không kia sáng tạo cho tộc Cửu Vũ Hồ của hắn, sai rất được, về phần nội dung và cách dùng thì mầy ra ngoài học tập một chút sẽ rõ! Tạo ra một hình tượng mới, khi nào thoát hoàn toàn phong ấn chúng ta sẽ trở lại, đường đường chính chính xông lên đỉnh. - Lão tứ không quên khát vọng trèo lên đỉnh thế giới, lão tam và lão nhị tuy rằng tính cách quái dị nhưng cũng đều có chung một ước mơ này.

Lão đại triệu hồi Hắc Ám Tinh Thần Quyền, lật ra trang 46, quả nhiên có loại thuật pháp tên Huyền Ảnh Thánh Đồng, là đồng thuật, thuật pháp kích hoạt thông qua mắt, tiêu hao năng lượng tác động lên mắt đối phương dẫn tới xâm thực linh hồn tạo ảo giác. Tác dụng chỉ có vậy thôi, nhưng mà trong chiến đấu lại cực kỳ khủng bố, cái này đợi lúc chiến đấu sẽ rõ hơn.

===== Lam Vũ mở mắt ra, vì trong hôn giới anh không chế được thời gian nên thực tế chỉ trôi qua có nửa tiếng đồng hồ.

Vẫn là bầu trời tối tăm không bao giờ thấy mặt trời, chỉ có ánh sáng tím mập mờ sau đám mây đen! Vẫn còn vài ngày thời gian mới tới lời đài chiến, Lam Vũ quyết định làm theo ý kiến nội bộ là tu luyện Huyền Ảnh Thánh Đồng, tạo dựng hình tượng mới, hình tượng một cao thủ đồng thuật, không liên quan gì đến cận chiến hay dùng chiêu thức đặc thù nào khác! Cái vụ nhập vai này cũng không phiền phức, anh cũng thấy vui vui, thích là làm luôn. Dựa theo hướng dẫn trong trang 46 anh bắt đầu tu luyện đồng thuật...

Sau 3 ngày anh cũng luyện thành sơ sơ Huyền Ảnh Thánh Đồng, mặc dù chỉ là nhập môn nhưng cũng không tệ, có thể sử dụng để đánh nhau tốt! Anh lại đang tưởng tượng đến cái lúc đó, chắc là vui lắm đây. Vì tinh thần lực liên tục tập trung lên mắt nên giờ mắt anh căng muốn nứt rồi, chắc phải ngủ một giấc mới được, nhức mắt vc!

Cuối cùng ngày lời đài chiến cũng đến, Lam Vũ mở mắt dậy ngáp ngáp 2 cái, rồi dùng cổng không gian teleport cho nhanh. Lần này hình thức lời đài chiến không phải là theo thứ tự lần lượt lên đài chiến mà là trong vòng 1 ngày, mỗi lời đài sẽ 3 cái lời đài nhỏ, mỗi lời đài nhỏ có một người xung phong đầu tiên lên làm người khiêu chiến, tức lời đài chủ, nhiệm vụ của 97 người còn lại là lên lời đài nhỏ khiêu chiến với lời đài chủ, chiến thắng thì sẽ được làm lời đài chủ lời đài nhỏ đó, còn thua... tất nhiên là chết. Cuối cùng như vậy mỗi lời đài sẽ tuyển ra được 3 người mạnh nhất, sẽ đi vào vòng tiếp.

Lam Vũ còn hơi mỏi mắt, đương nhiên ngu gì lao lên làm thằng khiêu chiến đầu tiên chỉ cho nó mệt vậy! Tuy nhiên có một số người muốn gây chú ý với “nhà tuyển dụng” là Lam gia sẽ tự mình lên làm lời đài chủ, thể hiện bản lĩnh trấn áp quần hùng để được ưu tiên, cũng có nhiều người có suy nghĩ như vậy lắm nên không sợ không có lời đài chủ tự nguyện. Lời đài khác anh cũng lười quản, không đi xem làm gì, sau một đoạn bla bla diễn văn gì đó của mấy thằng trọng tài Lam gia, đại khái mô tả lại cái quy tắc không có quy tắc kia một cách rõ ràng là chỉ cần chiến thắng, bất luận thủ đoạn, bi ôi hay vô si cũng đều được dùng. Tất nhiên là không cho phép thí sinh nhận thua, chỉ có đánh nhau tới chết, lời đài cũng được thiết kế kết giới khiến cho người tham gia không thể nhảy ra ngoài lời đài để chạy trốn, nghe có vẻ ác nhưng mà đây cũng là điều hợp lý, Lam gia đang tuyển hộ vệ cho con cháu bọn họ cơ mà, bọn họ không thể nào tuyển mấy tên ham sống sợ chết được, nếu như gặp phải cường địch, hộ vệ sợ bỏ chủ chạy mất thì làm sao?

Lời đài số 52 của anh có 3 tên nhảy lên làm lời đài chủ, một tên là Loạn Kiếm, chuyên dùng kiếm, sở trường sở đoản gì đó không ai rõ, mà chắc cũng ít người bị lộ bài lắm. Người thứ hai là Huyết Ưng, dùng vuốt sắt làm vũ khí, người thứ 3 là Tật Lôi, cầm trọng kiếm bự chẳng mà phang người. Tất nhiên đây đều không phải là tên thật, trong tất cả lời đài hầu hết đều dùng tên giả, dụng ý thì Lam Vũ không rõ, có thể là cho oai chảnh? Hay là thích thì đặt, anh bó tay! Rõ ràng chính anh cũng dùng tên giả để chuẩn bị lỡ có “đào ngũ” thì cũng tránh làm ô nhiễm thanh danh của mình.

Anh là anh nhắm trước lời đài nhỏ số 3 rồi, quyết định sẽ chiến ở lời đài đó, mặc dù tên Tật Lôi đó là một cao thủ Nguyên Linh đỉnh phong, đều là thuộc hàng top của cuộc tuyển rồi, chính vì thế nên hắn mới tự tin lên làm đài chủ. Anh chọn hắn làm đối tượng vì hắn là một tên cận chiến hoàn toàn, không phải chiêu thức ảo diệu như 2 lời đài còn lại, mặc dù điều đó khiến hắn mạnh hơn, tàn bạo hơn! Nhưng mà cũng là một tiêu đề dễ dàng test “Huyền Ảnh Thánh Đồng” hơn.

Anh chờ, chờ gần hết ngày sẽ lên đài... Qua các trận chiến của tên Tật Lôi này, Lam Vũ đánh giá hắn là, người cũng như tên, tốc độ tấn công cực nhanh, lực lại mạnh, thêm vào cây trọng kiếm như Dương Quá thế kia thì khác nào cầm búa tạ mà gõ đầu, thường thường đối thủ toàn bị hắn ra tay bất ngờ không kịp trở tay, đập bẹp lép. Nhiều người trên lời đài đánh giá muốn thắng hắn chỉ có thể là người nhanh hơn và mạnh hơn hắn mà thôi. Lam Vũ khi cười, để coi, sắp rồi, anh sẽ chứng minh cho bọn mầy thấy, anh không hề động tay chân vẫn có thể thắng. Xem thử “Huyền Ảnh Thánh Đồng” có thể ghê gớm nhưng trong mô tả không.

Xế chiều, mặc dù là xế chiều nhưng cũng chả khác gì buổi tối, buổi trưa cũng không khác buổi tối luôn nhé! Người ta cũng không phân biệt ngày đêm, mà phân theo giờ, vẫn là 24 giờ thôi, giờ là 5h nên Lam Vũ coi là xế chiều. Tật Lôi vẫn bách chiến bách thắng, tuy nhiên người này cũng không quá huênh hoang, không nói nhảm nhiều. Lam Vũ tranh thủ lúc người khiêu chiến vừa chết thì bước lên đài nhỏ số 3, không làm cái gì màu mè:

- Hạ Lam Vũ! Người chấm dứt người! - Cười tà, mắt lóe lóe.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Vô đề

Tật Lôi cũng tiết kiệm lời:

- Tật Lôi! Người nói câu này này giờ cũng nhiều lắm rồi mà chưa ai làm được! - Hai tay hắn nắm chặt lấy thanh trọng kiếm

Lam Vũ kích hoạt Huyền Ảnh Thánh Đồng, tròn đen trong đôi mắt càng ngày càng to hơn, chiếm hết đôi mắt thì mới dừng lại. Trong khoé mắt thỉnh thoảng còn có khối đen bốc ra, trong giây phút hắn nhận ra sự kỳ lạ của đôi mắt đối thủ thì cũng chính là lúc hắn nhìn qua đôi mắt của đối phương, hắn thấy Lam Vũ đột nhiên lao về phía hắn. Hắn cười khinh thường, đúng là không biết sống chết, một tiểu tử Chân Linh cảnh chưa hỷ mũi sạch mà thôi, còn dám chủ động tấn công ta, nhẹ nhàng vác kiếm lên bỏ xuống đầu Lam Vũ.

Vũ Thanh trọng kiếm xuyên qua người Lam Vũ, nhưng chỉ có tiếng gió, không có chút tiếng động nào giống như va chạm vào xác thịt cả, Lam Vũ biến thành hư ảo, xuất hiện bên trái hắn 5m. Tất nhiên đây chỉ mới là tầng 1 sơ thành của huyền ảnh thánh đồng, chỉ có thể mê hoặc xúc giác với thị giác, lại không thể ảnh hưởng tới thính giác, tầng cao hơn thì sẽ càng giống thật, máu me đầy đủ, truyền rằng tầng thứ 4 trở lên thì hoàn toàn có thể hóa ảo thành thật, cực kỳ bá đạo. Thôi tạm thời ta quay lại trận đấu...

Rầm Ngay khi Lam Vũ vừa tan mất thì thanh trọng kiếm của hắn lại đập rầm xuống nền, làm cho nền lồi đài nứt như mạng nhện, nhìn khá ghê, phải biết là nền lồi đài được làm bằng nguyên liệu đặc biệt, Chân Linh cảnh đỉnh phong có dồn hết lực tấn công cũng chưa chắc làm nứt mẻ được 1 chút chứ đừng nói nát như thế này. Đánh hụt khiến tâm tình Tật Lôi trở nên u ám hơn, mục đích của hắn khi xung phong lên làm lồi đài chủ là làm gì? Tất nhiên là gây sự chú ý với “nhà tuyển dụng” rồi, vậy mà giờ lại đánh hụt một tiểu quý Chân Linh cảnh, có khi nào gây mất điểm không? Càng nghĩ hắn càng quyết tâm đánh nhanh thắng nhanh.

Dùng tốc độ như sấm sét của hắn thoát cái đã ở trên đầu Lam Vũ, làm một tư thế “úp rổ” cầm cây trọng kiếm bỏ xuống đồng Lam Vũ. Lại *rầm* một tiếng, mặt nền lại nát bấy ra nhưng người thì lại ở một nơi khác rồi, hắn nhìn thấy Lam Vũ đưa ngón giữa lên hướng vào mặt hắn còn ngoắc ngoắc, miệng cười cười như đang vui đùa. Hắn giận muốn nổ tung, chưa bao giờ hắn bị 1 người yếu hơn hắn một giai cấp đùa giỡn như vậy, nhưng mà Tật Lôi rất nhanh lấy lại bình tĩnh, làm nguội cái đầu, hắn biết càng nóng giận thì càng dễ thua. Hắn chỉ cho rằng tên này thực lực yếu đuối, chỉ ý vào thân pháp kinh khủng của mình để câu giờ để cho hắn mệt mỏi, tiêu hao chiến với hắn, nghĩ tới đó hắn lại càng tự tin, hừ, trước thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu đều chỉ là hư ảo.

Hắn thả một tay ra, cầm kiếm bằng 1 mình tay phải, hắn nhìn chằm chằm Lam Vũ...

Thực tế, Lam Vũ vẫn đứng yên ở chỗ cũ, đang ôm bụng cố nén cười, thật sự buồn cười chết mất, trên khán đài cũng không ít tiếng xôn xao, không biết bọn hắn đang diễn trò gì, tên Tật Lôi vốn bách chiến bách thắng kia bỗng dưng tự nhiên nổi điên tấn công loạn làm gì thế, hắn còn nghiêm trọng nhìn lên khán đàn làm gì chứ, rõ ràng đối thủ của hắn ở bên tay trái của hắn mà. Lão nhị ở bên trong kích thích quá chịu không nổi liên tục đòi ra, nếu anh ra chắc sẽ nghĩ ra nhiều trò đặc sắc hơn lão đại nhiều, cho ra đi mà...

Lại nói tới tên Tật Lôi bị ảo giác, cứ nghĩ Lam Vũ ở bên kia, hắn đang xúc thế, chờ làm một phát bùng nổ tốc độ cho đối phương không kịp phản ứng. Không có dấu hiệu nào báo trước rằng Tật Lôi sẽ ra tay, nhưng chỉ thoát một cái hắn đã ở bên cạnh ảo ảnh Lam Vũ đang cười cười tung xuống một trảm, *rầm* lại khò cái nền, tuy nhiên sau khi hắn hoàn thành đòn đánh thì dư ảnh của hắn ở chỗ cũ mới bắt đầu tan biến, đủ biết vừa rồi tốc độ của hắn nhanh bao nhiêu, đây cũng là một tuyệt chiêu của hắn. Tất nhiên hắn lại một lần nữa hụt, đối thủ lại tự dưng nhảy về phía bên cạnh hắn cách hắn chỉ có 2m, hắn ngay lập tức tấn công ngay, tính toán không cho đối phương cơ hội để phản ứng, nhưng mà sao đối phương vẫn có thể né được hay vậy,

rầm

rầm

rầm

rầm

rầm

rầm

Nhìn thấy đối thủ cầm trọng kiếm đập liên tục xuống sàn làm sàn nhà nát tươm, đánh loạn lên hết, người trên đài càng xem càng không hiểu hắn ta đang làm gì. Sàn đấu chỉ sau 5 phút mà đã nát hết tron ngoài chỗ Lam Vũ đứng, Lam Vũ nhịn không chịu được ôm bụng lăn ra đất cười lớn, quả thật rất buồn cười, hắn ta cứ liên tục cầm trọng kiếm bỏ lên bỏ xuống như bác nông dân đang cày ruộng vậy, nền lồi đài bị hắn cày cho “toi xóp” luôn, nếu như được trở về lại thế kỷ 21, Lam Vũ nhất định dụ thằng cha này đi cày thuê (cày ruộng thuê), rất có tư chất! Đột nhiên nghĩ tới một trò khác hay hơn, cố gắng nín cười, anh điều chờ lúc tên này “cày” hoa mắt thì mới bắt đầu thay đổi hoàn cảnh...

Sau khi đã dùng tốc độ và sức liên tục Tật Lôi hơi mệt thở hồng hộc, tự dưng hắn thấy mình bị hoa mắt, nhìn cái gì cũng không rõ, theo bản năng hắn nhắm lại dụi dụi vài cái rồi mở mắt ra, ơ? Mọi thứ đã trở lại bình thường rồi, mọi chuyện hôm nay thật quý dị, hay là thắng này là cao thủ Địa Linh cảnh,

Lam gia phải xuống thử thách mình chăng? Sao mà quý dị thế. Hắn tiếp tục đứng thẳng dậy, nghiêm túc đánh giá lại đối thủ của mình...Nhưng mà hắn không biết rằng thực tế hắn đang đứng ở góc lõi đài, mà hắn giờ đang thấy mình đứng ở giữa lõi đài, đối thủ cách hắn 10m đối diện...Mà...vị trí Lam Vũ trong mắt hắn đang đứng lại là một vị trí ngoài lõi đài... Tật Lôi tức giận quát:

- Người có phải là đàn ông hay không? Chạy trốn thì được coi là bản lĩnh gì. Giỏi thì đứng lại đối chiến với ta. - Hắn hét muốn “cày thuê” rồi, đành phải dùng kế khích tướng.

Hắn đang chuẩn bị tấn công thì thấy đối thủ đưa tay ra lập tức xung quanh đối thủ xuất hiện một chiếc màn ngăn đôi sân đấu, tưởng đối thủ đã bị mình khích tướng thành công thì mừng thầm, tự khen mình vĩ đại vài câu! Lại nghe được tiếng Lam Vũ vang vọng quanh đó:

- Tới đi, ta không né tránh nữa, chỉ cần người phá vỡ được chiêu Hắc Âm Phong Cẩm Thiện Hạ Vô Định Vũ Trụ Vô Song Vô Đối Vô Kiên Bất Phá Bất Bại Bất Bại Bảo Hộ này! Thì ta sẽ nhận thua, mặc cho người chém giết, thế nào?

Đầu óc của hắn vừa choáng xong, lại vừa vui mừng vì sử dụng thành công kế khích tướng, lại bị Lam Vũ xoắn một tràng làm hắn mơ hồ luôn:

- Cái gì mà Hắc Âm Cẩm Định Trụ Bất Phá Bất Bại?

- Là Hắc Âm Phong Cẩm Thiện Hạ Vô Định Vũ Trụ Vô Song Vô Đối Vô Kiên Bất Phá Bất Bại Bất Bại Bảo Hộ!

Hắn muốn lập lại nhưng lại không kịp, Lam Vũ đọc nhanh quá, tức mình quát:

- Hừ! Ta mặc kệ là thứ mai rùa gì, chết đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! - Bình thường hắn cũng thuộc dạng người bình tĩnh lắm, nhưng sau 1 hồi “cày thuê” muối mặt, thì tâm tình xấu đi không ít, lại thêm bị lấy, bực cũng phải. Hắn hét lên vùng kiếm chém xuống.

Trên khán đài, mọi người đều có chung một suy nghĩ là tên này thắng nhiều quá nên điên rồi, tự dung hướng về phía mọi người chửi mắng một hồi rồi vùng kiếm chém loạn lên kết giới bảo vệ, biểu tình hung ác giống như muốn phá kết giới ra để lao lên khán đài đồ sát vậy, trong khi đối thủ của hắn thì vẫn còn nằm lăn lóc ôm bụng cười lớn, quả là trò khôi hài. Không lẽ là 2 bọn này thông đồng với nhau, tên kia cho tên điên này lợi ích gì, sau đó tên điên giả điên để nhận thua mà khỏi chết?

Mà dưới đài Lam Vũ không ngừng cười lớn, chưa có ngày nào vui như hôm nay, anh thấy quyết định học cái môn Huyền Ảnh Thánh Đồng này thật chính xác làm sao!! Lão tử đúng là chu đáo, chu đáo quá! Anh cười đến nổi lão nhị trong kia nổi bão đòi ra liên tục, kháng nghị có trò vui không cho anh ta chơi! Nhìn tên Tật Lôi không ngừng quát hét đánh đập cái kết giới, anh lại không nhìn được tiếp tục lẫn lộn...

===== Lúc này có một trọng tài của lõi đài 52 thấy vậy lên lút chạy tới nơi cao nhất của quảng trường Thiên Lam, nơi mà cao tầng Lam gia có liên quan đến tuyển dụng dùng để quan sát các lõi đài tìm người ưu tú. Hắn bấm báo:

- Bấm Yêu trưởng lão! Bấm Kết Y tiểu thư! Lõi đài số 52, tiểu đài 3 có chuyện lạ xảy ra!

- Chuyện gì? - Yêu trưởng lão lạnh nhạt hỏi lại.

- Lõi đài chủ của tiểu đài 3 vốn là một hạt giống được đánh giá là có thể vượt qua vòng 2 này nhưng đột nhiên không hiểu vì sao nổi điên đập phá lõi đài rồi giờ lại mắng chửi đập phá kết giới, trong khi đối thủ của hắn chỉ là một tiểu tử Chân Linh cảnh thì lại ôm bụng cười.

Gã trưởng lão không đáp lại tên trọng tài mà trầm ngâm, có lẽ đang suy nghĩ gì đó! Còn Kết Y tiểu thư kia thì hỏi lại:

- Đối thủ là một Chân Linh cảnh sao?

- Vâng thưa tiểu thư!

- Được.. dẫn ta tới xem một lúc. Yêu bá, chúng ta đi xem một lúc.

- Được! Dẫn đường cho tiểu thư. - Yêu trưởng lão lạnh lùng ra lệnh, chỉ có lúc nói chuyện với vị tiểu thư kia là giọng khá cứng chiều thôi.

===== Ra tới hiện trường, Yêu trưởng lão hứng thú nhìn cảnh tượng bên dưới, còn Kết Y tiểu thư thì ngay lập tức chú ý đến tiểu tử Chân Linh cảnh kia, sau đó lại ngó qua các lõi đài khác, như đang tìm kiếm gì đó, rồi lại thất vọng, không quan tâm nữa.

Lão giả gọi là Yêu trưởng lão kia chăm chú nhìn Tật Lôi, sau đó lại nhìn Lam Vũ. Ngay lúc đó vừa lúc Lam Vũ có cảm giác có người quan sát mình thì theo bản năng nhìn lại, 4 mắt chạm nhau. Lam Vũ đương nhiên không biết sợ, vẫn cứ nhìn lão chăm chăm. Lão lại nhìn tên Tật Lôi, sau đó lão đột nhiên vùng tay chường một cái, làm tên Tật Lôi đang điên cuồng tấn công kết giới bẹp dí, chết không hiểu vì sao. Lão lại lạnh lùng ra lệnh với trọng tài:

- Người xuống tuyên bố tên kia là người thắng đi!

Nói xong không thèm nhìn mặt trọng tài mà chờ đợi vị Kết Y tiểu thư kia! Nàng thăm dò quanh một hồi rồi lại cảm thấy chán, bữu môi kéo Yêu trưởng lão về lại ghế quan sát.

=====

Lam Vũ mới là người ngạc nhiên nhất! Tự dung, chưa chơi đã mà thằng già nào kia ra làm một đập chết mọe đối thủ, xong mình thành người thắng, cuộc

thì cũng có công bằng quá đi! Nhưng không sao, hết thằng này thì có thằng khác....

Tất nhiên sau khi được tuyên bố chiến thắng, Lam Vũ nghiêm nhiên trở thành lời đài chủ, chưa hết ngày nên vẫn có người lên khiêu chiến....

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tôn giả cảm khí?

Ngay khi trọng tài hô Lam Vũ chiến thắng trở thành lời đài chủ thì ngay lập tức có người lên đài khiêu chiến ngay, hiện giờ tất cả mọi người đều coi Lam Vũ là một con mồi may mắn, may mắn tự đứng thẳng chủ lời đài thuộc hàng mạnh nhất trong 3 lời đài nhỏ lại bị điên bất ngờ, thế là bị giám khảo loại ngay. Giờ ai cũng có tâm lý nhanh chóng lên đài sớt thắng này dành được cái lời đài..

Tên mới lên đài là một người trung niên, mặt râu ria xồm xoàm, tay cầm khảm đao, xưng tên:

- Ta tên Đại Dao, Nguyên Linh Hậu Kỳ! Tiểu tử, biết điều thì mau chóng để im ta chém một đao, đảm bảo ngươi chết nhẹ nhàng nhất! Chống cự sẽ đau lắm đấy. - Còn bày đặt liếm lưỡi đao nữa chứ.

Lam Vũ há hốc mồm, có ai lại đi khuyên đối thủ sinh tử đứng im cho chém mà lại đứng im thật đấy, thằng này đúng là khoe mẽ. Tốt, ta đứng im. Cười cười mà không đáp lại, đôi mắt lại một lần nữa bị màu đen bao phủ. Tên kia cũng thấy mắt Lam Vũ tự động đen toàn phần như thế thì theo bản năng lui lại, hỏi:

- Mắt của ngươi... - Gã chỉ vào mắt Lam Vũ.

Trong nháy mắt cảnh tượng xung quanh đã thay đổi, hắn đã không còn thấy ai nữa, lời đài đâu, khán giả đâu, đối thủ đâu, đều không thấy nữa. Trước mặt hắn là vùng đất hoang tàn trơ trọi, không cây cối, không cỏ không chim không thú, hắn chỉ thấy rất nhiều quái vật gớm giếc, nước dãi chảy đầy, rất nhiều quái vật từ xa xa đang hướng phía hắn chạy tới, bỗng dưng hắn cảm thấy một luồng sát khí kinh thiên động địa ở đằng đó bùng lên, khiến hắn sợ hãi run cầm cập, ngay lúc sát khí xuất hiện thì phía đó có một con quái vật khổng lồ khác đang. Không hắn muốn dính chính lại, đây không phải là quái vật mà là một con yêu thú khủng bố, một con cáo trắng như tuyết có 9 cái đuôi, mặt hung ác, sát khí kinh thiên phát ra từ nó, hình như nó đang lừa bịp quái vật chạy về phía hắn thì phải. Hắn run rẩy, đầu tiên muốn nhúc nhích cũng không được, nhưng vài giây sau lại có thể cử động, hắn muốn bỏ chạy, hắn ngay lập tức co giò lên cổ chạy, nhưng vừa chạy được vài bước thì hắn lại thấy con yêu thú khổng lồ kia vùng 1 chân trước lên gõ mạnh xuống mặt đất một phát, mặt đất xung quanh hắn mọc lên 4 bức tường đất bao phủ hắn bên trong, vừa vùn 4 bức tường này tạo thành một hình vuông vừa bằng cái lời đài, tình huống xảy ra quá nhanh khiến gã bỏ chạy đâm vào một bức tường sưng cả đầu bị bật lại lăn lóc trên mặt đất...

Ngoài thực tế, Lam Vũ chỉ cố gắng nặn ra chút sát khí của Bạch Hư Không chĩa vào mặt đối thủ, chỉ một tia sát khí nhỏ thôi, người ngoài kia sẽ không cảm nhận được chút kỷ lạ nào. Chỉ thấy tự động tên kia đang hùng hổ dọa tiểu tử Chân Linh cảnh trên đài, sau đó lại run rẩy một trận hoảng sợ bỏ chạy húc đầu vào kết giới té ra đất, khiến mọi người một phen cười vỡ bụng. Sau đó mọi người thấy một cảnh không thể tin nổi, tiểu tử kia từ bước về phía tên Đại Dao thì Đại Dao lập tức hoảng sợ lết lết lui dần về phía góc lời đài hết lớn:

- Đứng, đứng tới đây! Cứu, ai cứu tôi với, aaaaaa! - Gã sợ sệt như là thiếu nữ vô tội bị yêu râu xanh ép vào bức tường vậy.

Cười cợt nhả vài tiếng, Lam Vũ lấy trong nhẫn không gian của tên Ngân Trung công tử kia ra một chiếc kiếm cấp Nguyên Linh thôi. Đam phạm vào tim hắn, kết liễu đối thủ của mình, tên Đại Dao trước khi chết còn thấy yêu thú khủng bố kia dùng một móng vuốt đâm xuyên tim mình, chết không nhắm mắt. Trọng tài ngay lập tức mở kết giới mang xác tên Đại Dao đi, phục hồi lại lời đài rồi tuyên bố Lam Vũ chiến thắng. Giờ thì không còn ai cho rằng tên tiểu tử Chân Linh cảnh này chỉ là may mắn nữa, 2 người đều mạnh hơn hắn một giai cấp lớn đều bị điên, đây không thể nào là trùng hợp. Chuyện tên Tật Lôi do đánh cả ngày mệt mỏi sinh thân kinh còn có thể chấp nhận đi, còn tên Đại Dao kia đã đánh trận nào đâu, trước khi lên đài còn sinh long hoạt hổ uy hiếp nữa mà, cuối cùng vẫn điên, nói chính xác hơn là hắn rất hoảng sợ, hắn đã nhìn thấy cái gì trước khi chết mà có thể khiến hắn không dám cử động phản kháng..

Dù loại suy đoán xuất hiện trên khán đài, kể cả Lam gia quan sát đài. Nào là yêu thuật, tà thuật mê hoặc gì đó, nguyên rủa blabla đều được người ta suy đoán ra, nếu có người phản bác, bọn họ sẽ hét lại là vậy người giải thích sao khi không tự đứng lên đài khiêu chiến thì đều bị điên hết. Trên đài Yêu trưởng lão phán một câu:

- Tiểu tử này quá tà! - Chính lão cũng không biết Lam Vũ làm gì bọn họ nữa, nhưng mà lão khác bọn khán giả hay người tham gia trong các lời đài, lão lỡ mồm cảm nhận được chút sát khí mờ nhạt mà kinh khủng, tuy chỉ là vô tình cảm nhận được và sát khí không hề tập trung vào lão nhưng cũng cho lão chảy mồ hôi hột, nhưng lão lại không cho là đúng, mặc dù có nghi ngờ nhưng dù sao Lam Vũ hiện tại cũng chỉ Chân Linh cảnh, có nghịch thiên bằng trời cũng không thể nào là đối thủ của một cao thủ Địa Linh cảnh như lão, sợ cái gì. Lão đã nắm chắc tùy thời có thể khống chế Lam Vũ trong tầm tay nên không vội, cứ chờ xem anh có mưu đồ gì, nếu không có thì cứ cho làm họ vệ binh thường, lão chỉ có chút để ý thôi, dù sao thì vẫn là một tiểu tử cảnh giới thấp tẹt có muốn gây sự cũng chả gây được gì.

Vị tiểu thư bên cạnh thì không quan tâm, mắt vẫn hướng các lời đài khác. Sau khi trận chiến thứ 2 của Lam Vũ xong thì người tham gia khác không nóng vội lao lên, ai nấy đều thận trọng quan sát kỹ xem cái tiểu tử này có chỗ nào kỳ lạ. Nhưng nhìn rưng mắt cũng không tìm ra được điểm nào khác biệt, tất nhiên bọn họ nếu chăm chú nhìn lúc Lam Vũ thi triển Huyền Ảnh Thánh Đồng sẽ nhận ra đôi mắt Lam Vũ sẽ hóa đen hoàn toàn, dù chỉ trong chốc lát.

Cuối cùng vì thời gian 1 ngày gần hết, cũng có người nhện không được mặc kệ tất cả nhảy lên đài khiêu chiến, cơ hội không có nhiều, nếu 10 năm sau mà hân vẫn không tiến bộ thì tuyệt đối sẽ thua, nói thẳng ra đây chính là kẻ hờ duy nhất của cuộc thi đả mấu này, nếu trong một ngày khiêu chiến lôi đài, trong 100 người đó ai không muốn chết thì đừng lên khiêu chiến. Tên này cảm cơn dài, 2 đầu có đinh lỏm chồm:

- Lang Ma! - Vừa xưng tên xong thì tên này rút kinh nghiệm với 2 tên đi trước, không dám nói nhiều, cũng không dám câu thời gian, sợ tự dung bị điên giống bọn họ. Thông minh...

Lam Vũ cũng không ngờ tên này vừa lên đã đánh ngay mà không nói năng gì, làm anh không kịp dùng Huyền Ảnh Thánh Đồng, đành phải lách thân mình để né cơn. Tên này quả nhiên là rút được kinh nghiệm từ 2 thằng đi trước, ngay lập tức hân tấn công liền mà không kịp cho Lam Vũ một giây suy nghĩ nào. Và hân đã đúng, vì chênh lệch đẳng cấp nên Lam Vũ làm sao nhanh bằng hân, bị quất trúng một cơn bay thẳng vào kết giới, may mắn khựng lại được, may mắn Lam Vũ dùng tay đỡ đòn, đen một cái là tay phải, không phải tay trái có đeo vòng nên cái tay bị gãy cong queo, đặc biệt còn có vài lỗ thủng do gai nhọn đâm. Nghiến răng, đau chết đi được, vết thương tất nhiên là lành rất nhanh, chỉ cần hư hóa cơ thể rồi tái tạo lại thôi, vì đây chỉ là tổn thương vật lý, không có gì đáng ngại. Gã Lang Ma này biết chần chờ 2 giây thì lợi thế tiên hạ thủ vi cường đã qua, không thể tiếp tục bay lên đánh cận chiến để gây áp lực nữa, phải lấy ra chiêu thức linh kỹ thôi.

Một hư ảnh cây côn to lớn đập lên đầu Lam Vũ, anh đâu biết làm gì hơn, đành phải dùng chiêu “Phân Thân Bóng Tối”, tách đôi bản thân ra 2 bên trái phải né cái côn ở giữa. Sau đó vừa nhập lại thì bị một cơn khác quất ngang hông, văng đi một đoạn, Lang Ma mới cười to:

- Haha, thì ra tiểu tử này thật ra chỉ là may mắn, báo hại ta lo lắng gần chết, haha! - Cũng vì nãy giờ tâm lý căng cứng lo âu nên giờ thấy đối phương thật sự yếu ớt thì cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, dừng lại vài giây mua mai đối phương cho đỡ ức.

Không phải Lam Vũ không có sức chống trả tên này mà do thằng này hạ thủ nhanh quá không cho Lam Vũ thời gian và cơ hội để phản kích! Anh còn tính nếu tiếp vài đòn mà vẫn còn ăn hành thể này thì nhất định dùng Công Không Gian bao phủ quanh mình để né chiêu rồi mới bắt đầu phản công, ai ngờ thằng này tự dung đứng lại cười vào mặt anh, đúng là cơ hội trời cho. Anh sao bỏ qua được, lập tức nhân cơ hội kích hoạt Huyền Ảnh Thánh Đồng tấn công vào mắt hân ngay lúc hân đang nhìn anh cười. Lúc hân nhìn thấy đôi mắt đen của anh thì cũng giống như tên Đại Đạo lúc trước, phát hiện ra sự kỳ lạ, chính giây phút đó hân đã đoán ra thứ gì làm cho 2 tên trước bị điên rồi, nhưng mà đã muộn...ai bảo hân nhìn vào rồi. Hân tự dung hoa mắt, hân đang ở góc tây lôi đài tự dung giờ lại thấy đang đứng ở giữa lôi đài, hân nhắm mắt lại lắc lắc đầu mấy cái không tin được cái gì đang xảy ra trước mặt mình, hân không hành động thiếu suy nghĩ như 2 tên trước, hân trước giờ là người có đầu óc.

Lam Vũ lại sử dụng chiêu cũ lúc đối phó với Tật Lôi...

Chậm trễ không tấn công, Lang Ma nhìn chằm chằm đối thủ trước mặt, đang đánh giá phân tích tình huống xảy ra nãy giờ, thực ra bây giờ hân đã nhìn về phía lôi đài rồi, không phải nhìn Lam Vũ nữa. Nhưng cuối cùng hân cũng phải tấn công vì đối thủ của hân không thấy động đậy gì, chỉ đứng đó cười, nếu hân không chịu chủ động thì hân nghĩ chắc tới hết ngày còn chưa phân thắng bại và lịch sử lặp lại, hân lao tới tấn công đối thủ nhưng đối thủ lại tạo ra một cái tường ánh sáng bảo vệ gì đó, hân cố đập cái tường đó tới 8 lần hết cả sức mà nó không suy yếu chút nào...

Trên khán đài lại một lần nữa kinh ngạc, vốn thấy tên tiểu tử Chân Linh cảnh lần này bị người ta đánh cho ngu người thì cho rằng 2 ván trước hân gặp may, nãy giờ thì bản luận chế cười đủ điều, nào là chỉ dựa vào may mắn thì không thể thành công được blabla. Còn đang hăng say thì tự dung cảnh tượng kỳ lạ đập thẳng vào mặt bọn họ, tên “cao thủ” kia vốn đang hành tên tiểu tử “may mắn” thì lại bị giống như tên Tật Lôi, nỗi khủng cái gì đó lao sang đánh đập kết giới.

- Một lần là may mắn, 2 lần có thể miễn cưỡng coi là trùng hợp, 3 lần thì không còn là ngẫu nhiên nữa mà tên tiểu kia thực sự có năng lực làm người khác phát điên! - Một khán giả trên đài phán chắc như đinh đóng cột.

- Chuẩn rồi! Ta cũng đoán như người vậy, không thể may mắn hay trùng hợp 3 lần liên tiếp được. Hay là công pháp tu luyện của tiểu tử này đặc thù gì đó?

.....

Lang Ma sau một hồi tấn công không có kết quả, hân vẫn cho rằng tên tiểu tử này tuyệt đối không có năng lực tạo ra lá chắn hoàn hảo như vậy và điều hân suy đoán là chính xác, Lam Vũ đâu thể nào tạo ra lá chắn mạnh mẽ như vậy khi mà bị cái vòng chết tiệt đó ép còn hơn vòng kim cô của Tôn Ngộ Không nữa. Sau đó hân bình tĩnh lại, nhớ tới tình trạng của tên Tật Lôi đi trước và tình cảnh của mình trước khi nhìn vào mắt đối phương thì hân đưa ra một suy đoán rằng mình nãy giờ đang tấn công kết giới lôi đài chứ không phải là lá chắn gì đó của đối phương. Nghĩ là thử nghiệm ngay suy nghĩ của mình liền, hân nhớ lại vị ban đầu hân đứng lúc nhìn vào mắt đối thủ rồi tính toán nãy giờ mình di chuyển thế nào rồi bất ngờ quay đầu ngược lại tấn công sang vị trí mà hân tính là một kết giới lôi đài khác nếu suy đoán của hân là đúng.

BING Một tiếng, đây không phải là lá chắn của đối phương mà mình vẫn bị cản, xem ra suy đoán của mình là đúng, hân cười to:

- Hahahaha, thì ra là như vậy. Ta đã hiểu rồi, tất cả chỉ là ảo ảnh mà thôi, giờ để coi người làm gì được ta. - Hân nhắc còi lên múa may quay cuồng một lát.

Lam Vũ kinh ngạc, thằng này thông minh thế, chỉ một lát đã phát hiện ra mánh khéo của mình rồi. Xem ra thủ đoạn của mình còn quá sơ sài, phải kết hợp thêm ảo cảnh với công không gian mới được, tưởng mình mảy thông minh sao. Anh cũng cười:

- Giỏi thật! Vậy ta cũng không giỡn nữa, từ giờ người sẽ không chạm được ta. - Anh phát tay một cái, ảo ảnh biến mất, mọi thứ trở về như ban đầu, Lang Ma cũng thấy hân đã đứng ở góc lôi đài, không còn ở giữa như hồi nãy nữa.

Lang Ma là một tên xảo quyệt và tinh ranh làm sao có thể lỡ mất cơ hội tấn công ngàn vàng này, gã lao lên tấn công Lam Vũ ngay mà né tránh ánh mắt

của anh ra. Nhưng mà lần này hần vừa lao tới thì không hiểu lại đâm trúng kết giới ngã lăn ra đất, hần không hiểu điều gì xảy ra, sao có thể, chẳng lẽ đây lại là một ảo cảnh khác? Lại đứng lên dùng tất tốc lao về phía Lam Vũ một lần nữa, lịch sử lại tái hiện, chỉ vừa chạy được có 3 bước mà hần đã đâm xam vào kết giới muốn sung cái đầu luôn... Hần kinh sợ không biết chuyện gì đang xảy ra, rõ ràng cho dù hần đang ở góc lồi đài nào đi chăng nữa, ảo cảnh nào đi chăng nữa thì cũng sẽ không thể nào bước 3 bước mà đã đâm trúng một kết giới khác được, vô lý quá, tốc độ của hần hần tự biến, muốn từ góc kết giới này lao sang góc kết giới bên cạnh cũng phải cần tới 15 bước chứ đừng nói là kết giới đối diện, hần bắt đầu hoang mang, mất tự tin vào bản thân.

Lam Vũ tất nhiên là không dùng ảo cảnh nữa, mà dùng cổng không gian, trực tiếp đặt trước mặt đối phương, một cổng ra đặt ngay một kết giới nào đó là được. Đối phương bị hố 2 phát liền thì ngay lập tức choáng, nhân cơ hội này anh quyết định giải quyết luôn đối thủ tinh ranh này, tránh cho đêm dài lắm mộng. Vẫn là sử dụng cổng không gian, anh không dùng kiếm của tên Ngàn Trung mà dùng hần tinh thần lực tạo ra một con dao găm nhỏ, nắm trong tay rồi anh đâm về phía sau lưng mình, tránh cho đối thủ cảnh giác, ngay lúc đó tạo một Cổng Không Gian dẫn tới trái tim đối phương. Vì đang hoang mang và không thấy Lam Vũ tấn công nên Lang Ma không kịp đề phòng và *phập* một tiếng, máu phun ra như mưa, trái tim của hần đã bị đâm xuyên... Lại một lần nữa có người gục ngã mà không biết vì sao lại như vậy, rõ ràng tuy hần hoang mang như vấn đề ý kỷ đối phương mà, đối phương vẫn đứng im tại chỗ, có làm gì đâu, sao hần lại chết, hự hự, không cam lòng...

Tiếp theo là trọng tài tuyên bố Lam Vũ thắng cuộc, vì đã 3 lần Lam Vũ “gặp người điên” liên tục nên người tham gia thi đấu ở dưới không ai còn cho rằng tên này gặp may nữa mà là một loại nguyên rủa gì đó khiến đối thủ phát điên, không thấy có người đánh điên cuồng vào kết giới vừa mắng chửi, có người sợ sệt té ngã không làm được gì, có người đập kết giới vài cái rồi lại liên tục húc đầu mình vào kết giới sao. Ai mà dám lên chửi, nếu có cơ hội tranh thủ tương lai cho bản thân, bọn họ còn liều chết lên khiêu chiến, thà như Tật Lôi hùng mạnh bọn họ vẫn còn dám khiêu chiến, chứ loại đối thủ mình không biết thủ đoạn thế nào mà chính mình bị điên rồi chết oan uổng không chút lợi lộc, không chút hi vọng thì ai mà dám lên chửi, dù sao không lên cũng không chết, thôi năm nay đen, ráng chờ 10 năm nữa vậy. Thế là từ lúc đó tới hết ngày Lam Vũ chả có ai khiêu chiến cả, anh thuận lợi vào vòng trong.

- Được rồi! Đã hết ngày thi đấu, xin mời các tiểu lord đài chủ xuống đài! Đi đâu đó mặc các ngườì, 3 ngày sau tập hợp tại đây để nghe quy định vào vòng tiếp theo, diễn ra tại Điện Thờ Bổng Tối. - Nói xong hần bay lên chỗ khán đài của trưởng lão Lam gia để báo cáo.

Lam Vũ nhàn nhả nhảy xuống đài, tiếp theo là tìm một nơi vắng vẻ chui vào hần giới bàn kế với các anh em... Đi lang thang vài vòng để đánh lạc hướng mấy tên đi thu thập tin tức theo dõi mình, rồi kiếm một góc đẹp chuẩn êm. Đang lúc tọa tĩnh thần lực ra kiểm nơi vắng vẻ hoang vu thì thấy góc bên kia có ba người, đều là Nguyên Linh Đình Phong. Nếu là 3 Nguyên Linh Đình Phong bình thường thì Lam Vũ sẽ lơ đi, kiểm chỗ khác vậy, nhưng lần này anh có cảm giác 3 tên này còn mạnh hơn cả Địa Linh cảnh sơ kỳ nữa xấp xỉ trung kỳ rồi, bọn họ còn lên lút thì thăm cái gì đó. Anh nghe lén một lát...

- Này Lộc đường ca, nhiệm vụ gia chủ giao có thật không? Điện Thờ Bổng Tối ở cái nơi khi họ cò gáy này thực sự tồn tại cảm khí của Tôn giả sao?

- Chuyện này đương nhiên là thật, thế nên gia chủ mới giao nhiệm vụ cho 3 huynh đệ chúng ta trà trộn vào cái cuộc thi điên rồ này của đám man nhân Lam gia, chứ không để nói xem con cháu dòng chính Tái gia chúng ta tại sao phải tham gia một cuộc thi tuyển hộ vệ của Lam gia nhỏ nhỏ này. Cái này là do gia chủ trong một lần đầu giá hội đã mua được một bản đồ phản ngoại điện của Điện Thờ Bổng Tối, trong đó có đánh giá một cảm khí của cao thủ Linh Cảnh Tôn giả. - Linh cảnh là cảnh giới ngang cấp Thái Tôn đấy.

- Cái gì? Ngoại điện mà đã chứa bảo vật cấp Tôn giả rồi sao, vậy nội điện có gì?

- Ta không biết nữa! Có thể là cấp đại tiên chăng? Nghe nói ngày xưa Thế Giới Hỗn Loạn này có tên là Hắc Ám Thánh Vực, có tồn tại một vị đại tiên, không hiểu sao một ngày tự dung trên trời một cái Ngôi Đền Thời Gian xuất hiện vô thanh vô tức trên Hắc Ám Thánh Vực, giây phút nó xuất hiện đã làm thời gian trên Hắc Ám Thánh Vực đảo lộn không ngừng, mọi thứ trên Hắc Ám Thánh Vực đều bị thời gian hỗn loạn làm tan biến vào hư vô, cư dân đều bị lão hóa nhanh chóng và tan thành cát bụi, vị đại tiên kia cũng không thoát khỏi số phận bị thời gian lu mờ tan biến trong lịch sử. Sau đó thì Hắc Ám Thánh Vực trở thành một vùng đất chết, các tiên lực thiên vực khác biết chuyện cũng không dám vào để điều tra, lâu dần chả ai quan tâm đến nơi này nữa và Hắc Ám Thánh Vực lừng danh thiên hạ nhanh chóng trở thành một thế giới không tên. Vì bị thời gian hỗn loạn tàn phá nên mọi thứ như thời tiết hay hiện tượng tự nhiên ở thế giới này cũng bị đảo lộn theo, hỗn loạn vô cùng, cuối cùng sau này thời gian hỗn loạn cũng thu gọn phạm vi từ toàn thế giới về chỉ còn quanh Đền Thời Gian, lúc đó thì người ta mới vào đây sinh sống được, nhưng vì bị thời gian tàn phá nên tài nguyên chẳng còn gì đáng giá thế nên người ở các vực cao cấp chả thèm để ý nơi này, từ đó về sau nó có tên Thế Giới Hỗn Loạn này đây. - Tên này rất hào hứng kể lại chuyện xưa tích cũ, Lam Vũ cũng rất hứng thú nghe.

- Thì ra là như thế! - Hai tên đường đệ còn lại gật gù.

- Nhưng mà ngoài chúng ta ra còn nhiều gia tộc khác ở Thánh Hoàng Vực nữa, nên chúng ta phải hết sức cẩn trọng, đám nhãi nhép bản địa thì không sợ, chúng tôi đa chỉ là Nguyên Linh cảnh đỉnh phong, cho dù Lam gia trưởng lão cũng chỉ Địa Linh Hậu kỳ, không việc gì lo ngại. - Đương nhiên gia tộc bọn họ có Thiên Linh cảnh cao thủ, đâu coi Lam gia ra gì, bọn họ là gia tộc đến từ vực khác là Thánh Hoàng Vực, hiện tại Thánh Hoàng Vực vẫn chưa có gia tộc độc tôn mà có tới 4 gia tộc ngang cấp nhau.

- Nếu như lấy được cảm khí Tôn giả thì chắc chắn Đình gia chúng ta sẽ trở thành gia tộc độc tôn, lúc đó sẽ không gọi là Thánh Hoàng Vực nữa mà là gọi là Đình Thánh Vực. Gia chủ sẽ cho chúng ta vào đội ngũ bồi dưỡng trung tâm, lúc đó lên Thiên Linh cảnh không còn là giấc mộng nữa.

- Hahaha, vậy thì vì tương lai của Đình gia, vì tương lai chúng ta, liều mạng, haha! - Bọn họ mãi mộng mơ mà không biết có người đang ở xa xa nghe lén, dù sao thì tinh thần lực của Lam Vũ cũng cao cấp hơn thần thức bọn họ nhiều, nên bọn họ không biết cũng phải.

Lam Vũ lẩm bẩm:

- Cảm khí của Tôn giả, chả phải là có lực công kích của Linh cảnh cao thủ sao? Haha! - Cười nhẹ, cuối cùng anh cũng tìm ra cách để đập cái vòng chết tiệt này rồi.

Chương 49: Quỷ

Anh đã tìm ra được một con đường mới để đập cái vòng này ra, đó là theo dấu bọn này, mà lúc tụi nó đi lấy đồ vật thì lạng lẹ tạo ra vài cái ảo ảnh rồi cướp đi, dùng cái cấm khí của Tôn giả kia để phá cái vòng này ra. Nghe bọn này nói chuyện thì có vẻ là bọn này tới từ Thánh Hoàng Vực, là một vực cao cấp hơn so với Lam Thiên Vực, ngoài bọn này ra thì còn mấy bọn khác nữa, các nhóm đều muốn trà trộn vào đám thi cử để mưu đồ chiếm lấy cái Tôn giả cấm khí ở vòng ngoài kia, bọn này chắc là thiên tài của các thế lực gia tộc ở vực kia, mỗi tháng đều Nguyên Linh đình phong và có sức chiến đấu bằng Địa Linh sơ kỳ bình thường, không thể khinh thường được. Nhưng không quan trọng lắm, anh chuẩn bị đi cướp giật trộm cắp chứ không phải chính diện đánh nhau, nói gì thì nói, tàng hình vẫn là ưu điểm của bóng tối mà.

Lam Vũ đánh dấu ấn ký tinh thần lực lên người 3 thằng kia cho chắc, rồi mới rời đi. Ấn ký không phải là loại truy tung gì cả, đó chỉ là một dấu hiệu tự vẽ ra thôi, thích hình gì thì vẽ hình đó, anh vẽ 3 cái hình tròn vuông tam giác lên 3 thằng, khi nào tụi nó hiện hữu trong tầm tinh thần lực của anh thì anh sẽ biết vị trí tụi nó đang ở đâu. Giờ rảnh rồi anh cũng muốn đi lang thang đây đó nhưng mà giờ tình huống hơi gấp, anh sợ đi xa mất dấu mấy thằng cha này, lúc tụi nó đi vào lấy đồ anh không theo được thì teo. Cũng vì Điện Thờ Bóng Tối có rất nhiều cổng vào, khoảng cách mỗi cổng cách xa nhau cũng phải cả chục ngàn km, vì thế nên tầm 20 lói dài lớn sẽ hợp lại đi chung một cửa, có 5 cửa mà. Tức là một cửa có tới 60 người, khá đông đấy...

Ờ? Nghĩ tới đây lại thấy mâu thuẫn, nếu đã phân chia theo tổ để tiếng vào Điện Thờ Bóng tối thì cần mẹ gì mình phải đứng cạnh bọn này, thôi kệ mẹ tụi nó, ưng đi đâu thì đi, ta cũng cần đi. Kiểm chỗ khác yên tĩnh hơn, đi một đoạn nữa lại thấy một nhóm 3 người thì thăm ở góc vắng, theo bản năng anh nghe lên thử xem liệu đám này có phải là một gia tộc khác không để đánh dấu.

- Ê Ngụy huynh! Ta có một người anh họ làm hộ vệ ở Lam gia kỳ trước, hẳn có tiết lộ cho ta một bí mật để chắc chắn được vào Lam gia. Có muốn nghe không? - Tên này ra vẻ bí ẩn, xem ra muốn dụ kéo gì đó.

- Nếu có bí mật tốt như vậy tại sao người phải chia sẻ cho ta? - Tên đồng bạn này cũng rất tinh táo, không dễ dàng bị dụ, nói cũng đúng, nếu bạn có cách tốt có thể giúp bạn trót lọt qua một kỳ thi nào đó, bạn có nguyện ý chia sẻ với người khác không, không sợ bí mật này không còn là bí mật và bị ban tổ chức xóa bỏ à?

- A! Thất lễ quá, là ta quá nóng vội, là thế này, nếu mình ta biết cái này thì đương nhiên càng tốt, nhưng mà nếu chỉ có một mình ta thật thì ta không đủ lực lượng để làm cách này! Mười năm trước anh họ ta phải cùng với 4 người khác cùng hợp tác mới có thể hoàn thành! Bây giờ bọn họ đều là hộ vệ của Lam gia, được Lam gia cho rất nhiều tài nguyên tu luyện, năm đó anh họ ta chỉ là một Nguyên Linh trung kỳ mà giờ đã là Địa Linh cảnh sơ kỳ, người thấy tiền đồ có rộng lớn hay không? - Tên kia muốn đập đầu thằng kẻ chuyện quát: "Lại chả không?" DM, 10 năm mà thăng lên mà lên được từ Nguyên Linh trung kỳ tới Địa Linh sơ kỳ đối với tầng lớp thấp bọn họ đã là kỳ tích rồi. Cũng đúng, năm đó Lam gia vì nhận được thứ tốt từ tay anh họ thằng này, đã đầu tư rất nhiều tài nguyên cho anh họ hẳn để anh họ hẳn trong vòng 10 năm lên tới Địa Linh cảnh, rút ngắn cả trăm năm tu luyện.

- Cái gì? Địa Linh cảnh? Người mau kể ta nghe xem? - Quả nhiên bao nhiêu bình tĩnh không thể ngăn cản sức hút của nâng cao đẳng cấp. Có đôi khi con người nơi đây không biết bọn họ phải tu luyện vì cái gì nữa, chỉ biết cầm đầu cầm cổ mà thôi.

- Haha, cứ bình tĩnh! Ta biết huynh sẽ rất hứng thú mà! Đó là lần tuyển chọn trước, anh họ ta cùng với 3 người đồng đội tự lập, đi vào Điện Thờ Bóng Tối, tất nhiên mục đích chỉ để sống sót, nhưng vô tình 4 người đi lạc vào một ngõ cụt bất ngờ bị truyền tống đi một nơi nào đó không rõ, đi loạn một phen thì vô tình nhóm của anh họ ta lấy được một quyền trục (là sách làm bằng thẻ tre ngày xưa hay sao ý) nhỏ, không biết thứ đó là thứ gì mà cũng chẳng biết dùng, đồng thời lượm lặt được vài thứ lặt vặt khác. Sau khi kết thúc thời gian rồi ra ngoài thì nhóm anh họ ta không biết dùng cái quyền trục đó thế nào nhưng biết nó bất phạm vì nó nằm ở vị trí rất cao so với các bảo vật còn lại, bèn tìm cách đi cửa sau tặng cho vị trưởng lão Lam gia năm đó làm giám khảo, sau vài ngày tự xưng vị trưởng lão đó trở lại cười nói, bảo nhóm anh họ ta có thể vào Lam gia làm hộ vệ, tất nhiên sống sót sau Điện Thờ Bóng Tối thì được làm hộ vệ rồi, nhưng mà nhóm anh họ ta còn được bọn họ tặng rất nhiều tài nguyên tu luyện, chỉ 10 năm mà cả nhóm đều lên Địa Linh hết, giờ đang là trưởng lão ngoại môn quản lý tục sự của Lam gia rồi, oách đúng không nào, 1 tháng trước anh họ ta cho người gửi tới ta một bức thư.

- Thật sao? - Tên này mắt lóe lên, thật sự động tâm

- Đương nhiên là thật! Anh họ ta còn gửi cho ta một bản đồ sơ bộ mà anh ấy cùng đồng đội nhớ lại rồi vẽ. Hi vọng ta cũng có thể kiếm được chút gì đó rồi nâng cao hi vọng tiến vào Lam gia cũng như đột phá cảnh giới trở thành cao thủ. Người cũng biết đó, những người tầng thấp như chúng ta nếu không có tài nguyên dồi dào như các đại gia tộc thì cũng phải vài trăm năm nữa mới lên được Địa Linh cảnh, mà trước đó không biết là chết dọc đường trong một trận chiến dành tài nguyên nào đó rồi. - Ban đầu hưng phấn kể sau dần hẳn nói với giọng buồn bã, miêu tả đúng thực trạng của tầng lớp "nông dân nghèo" của bọn họ.

- Haizz. - Thở dài một phen rồi tên "bị dụ" sáng mắt lên, lộ ra vẻ quyết tâm. - Được, ta đồng ý! Dù sao trong Điện Thờ Bóng Tối cũng cực kỳ nguy hiểm, ta cũng cần một tổ đội để vượt qua.

- Tốt, huynh đệ, chúng ta sau này có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia. - Vỗ vai đối phương. - Giờ chúng ta tiếp tục đi tìm thêm 2 người nữa cho chắc, đi thôi! - Bọn hẳn kéo nhau đi.

Lam Vũ nghe nói bọn này có con đường nào có tìm được báu vật thì ngay lập tức đánh dấu vào, có khi bọn đệ tử gia tộc kia không tìm được gì thì mình

còn có phương án dự phong là bọn này. Thế là đủ rồi, đi một đoạn nữa ngo quanh không có ai rồi anh mới yên tâm tìm một chỗ khuất khuất núp vào, ý thức chìm vào hôn giới. Vừa vô trong đã thấy 3 thằng ngồi đó thảo luận gì đó, anh chào:

- Tụi mày này giờ chắc cũng nghe rồi chứ! Haha, còn cách mới mà không cần phải đi tìm kẻ thù mạnh rồi. - Lão đại cười.

- Nghe rồi! Nãy giờ tụi tao đang bàn luận đây, nếu như thật sự có thể cướp được cảm khí tôn giả trong tay đối phương thì mọi chuyện đơn giản rồi. Chỉ là bọn này đều là mặt hàng cao cấp, sức chiến đấu không tệ, tao nghĩ là không chỉ 2 3 gia tộc đâu, mà mỗi gia tộc phải 3 4 thằng như thế thì hơi đông. Tao nghĩ mình núp núp me me chờ lúc tụi nó đang tranh dành thì lên vào cướp rồi chuồn đi thì êm đẹp, gọn lẹ, mà lão tam nó đòi chính diện lao ra khiêu chiến bọn nó rồi quang minh chính đại lấy thành quả, còn thằng điên lão tứ thì đòi bá đạo 1 chọi tất cả, giết sạch rồi ung dung mang đồ đi. Mày nói tụi này... - Nói tới đây ngừng.

Lão đại nghe xong thì ngờ mặt, bắt đầu nhìn qua lão tam và lão tứ rồi ra cái vẻ mặt kiểu như: "Nhìn là biết rồi", hai cái thằng đấy thì nói làm gì nữa, toàn hành động theo bản tính, anh đâu có ngu mà ủng hộ, đang yếu bệnh tật khắp người mà hung hăng hô báo thì được gì, muốn thể hiện thì cũng phải đợi sau khi mọi chuyện xong hết đã. Anh lờ 2 thằng ngáo đá kia đi, nói với lão nhị:

- Ok! Tao thích cách của mày hơn, đương nhiên nếu như lúc chúng ta hùng mạnh thì tao thích cách của lão tam, lão tứ hơn, sẽ rất tuyệt, haha. Nhưng mà vẫn là điều kiện phá xong cái vòng đã, sau khi đánh giết còn được hưởng kinh nghiệm, còn giờ có được mẹ gì đâu, ai muốn tự ngược chứ.

- Được, vậy giờ tới lượt tao chứ gì! Ngó mày chơi chán quá. - Lão nhị nhanh nhẩu, anh mong mỗi lần ra là có trò gì đó chơi thôi.

- Ừm, tao cũng coi mày thể hiện, haha! - Là người hiện đại, sở thích coi phim màn hình lớn vẫn chưa bỏ, đôi khi rất kích thích. Cũng phải nhường đất diễn cho bạn với, dù sao cũng là anh em cùng phòng.

Lão nhị nhún một cái biến mất. Lão tam lão tứ trừng mắt nhìn lão đại rồi khao khát nhìn lão nhị biến mất, nhưng mà cũng chả làm gì, ai bảo cá cược, thua phải chịu chứ sao.

===== Bên ngoài, Lam Vũ mở mắt ra. Mỉm cười, ngo quanh rồi nhảy ra khỏi chỗ ẩn nấp, bắt đầu đi lang thang.

Anh đang đi thì bất gặp một đám người đang đi "tuyển đồng đội". Anh chạy lại gần, cười cười nham hiểm, xoa xoa tay. Đối tượng chiêu dụ lại là một người đeo mặt nạ mặt áo choàng đen, à tất nhiên là đa số người dân của thành phố Hỗn Loạn đều tự che dấu bản thân mình, vì hoàn cảnh ác liệt và khắc nghiệt, cũng 1 phần vì gần đây có cuộc thi tuyển này, Lam gia có rất nhiều quân sự và có 1 2 trưởng lão đáp xuống đây quan chiến nên thành phố Hỗn Loạn mới trở nên "hiền" như vậy, không có tình trạng gập là cướp là giết như ngày thường, bởi vậy nên trong thời gian này thành phố Hỗn Loạn khá an toàn, chỉ thỉnh thoảng ở góc quá vắng người mà xa quảng trường Thiên Lam mới xảy ra những chuyện cướp giết thôi. Tất nhiên là có cướp giết gì đó thì Lam Vũ cũng không sợ, nhất là trong môi trường thiếu ánh sáng, anh càng khỏe, càng trở nên vô hình trong mắt người khác.

- Vị huynh đệ này, chúng ta cũng đều là những người đã chiến thắng trong vòng lõi đài vừa rồi, như ngươi đã biết về Điện Thờ Bóng Tối, hay còn cách nói tâm linh hơn là Thần Điện Bóng Tối nguy hiểm tới mức nào, bên trong đó còn rất nhiều sinh vật bóng tối, có năng lực ăn mòn như độc dược, lại ẩn hình rất khó phát hiện, ngoài ra còn có rất nhiều cơ quan trận pháp tuyệt sát, nếu như ngươi đi một mình vào thì sống chết khó nói. Nhưng mà... nếu huynh đệ ngươi gia nhập với chúng ta thì tỷ lệ sống sót cao hơn, ngươi sẽ có cơ hội lớn hơn để thăng tiến cuộc đời mình, dù sao thì càng nhiều người thì sức càng lớn mà, gia nhập với chúng ta chứ? - Thằng mở miệng ra mời chào không biết là trưởng nhóm hay là người giỏi mồm mép nhất được mọi người cử ra đi thuyết phục.

- Đương nhiên là ta biết. Nhưng... - hần có do dự gì đó.

- Còn chần chờ gì nữa, ngày mai là tập trung trước khi tiến vào thần điện rồi, còn do dự sẽ không kịp, lúc đó đừng có hối hận. - Phải nói tên này rất biết thuyết phục người, nếu cho hần về hiện đại có thể sẽ là một tên bán hàng xuất sắc.

Lam Vũ cười tà từ từ tiến lại gần vẫy tay:

- Hello, xin chào! Konnichiwa, Sawadikha... - Toàn ngôn ngữ trái đất, sau đó anh tranh thủ lúc bọn này còn đang sững sờ nhìn mình chằm chằm vì không hiểu thằng điên trước mặt đang nói cái gì thì triển Huyền Ảnh Thánh Đồng.

Ngay sau câu nói đó thì thanh niên đeo mặt nạ quý kia lại biến mất trước mắt bọn họ như chưa từng tồn tại. Tìm thêm vài phút nữa bọn họ vẫn chẳng thấy ai cả, đành cho rằng lúc nãy mình bị ảo giác. Lúc này mới quay lại tên bọn họ định tuyển thì thấy tự dưng sao thân hình tên này trở nên lờ lờ hấp dẫn quá vậy, có tên không nhìn được đề tiện hỏi:

- Huynh đệ, ngươi có thể tháo mặt nạ ra chúng ta làm quen được không?

Tên được tuyển đổi sắc mặt sang đỏ phồng, mấy thằng này sao tự dưng nhìn mình đầy dục vọng vậy? Chẳng lẽ nhóm này có sở thích khác người, bắt giác vô ý thức che mờng lại. Nhưng mà hành động này trong mắt lũ bị ảo giác kia lại thành thẹn thùng, càng kích thích dục vọng của bọn chúng. Trong thế giới Hỗn Loạn, con gái hiếm cực, 100 thằng đàn ông chưa chắc có một phụ nữ nữa, đó là chưa chắc, thỉnh thoảng cũng có. Dù biết tỉ lệ nó thấp tới cỡ nào, mà có có cũng là ở đâu đó trong thanh lâu của quán ăn Từ Thiện, đào đâu ra một cô gái ngoài đường thế này, thế nên bọn họ nhất định không bỏ qua. Có khi tự dưng trước khi quyết từ lại được giải tỏa áp lực, sung sướng một phen ai mà chả thích. Nhưng đen cho bọn họ tên kia thật sự là đàn ông, chỉ vì bọn họ bị Huyền Ảnh Thánh Đồng trên cọt thôi.

- Các ngươi...ta không phải người có sở thích giống các ngươi, ta không tham gia đội các ngươi đâu, ta có đồng ý tham gia đội khác rồi. - Quả thật hần đã đáp ứng tham gia đội khác rồi, nãy hần đang định uyển chuyển từ chối để tránh bị bọn này thẹn quá hóa giận giết người, ở thành phố Hỗn Loạn này đây là điều bình thường, ai ngờ biết được bọn nam nhân này có sở thích xxx nam nhân thì hần quyết liệt từ chối luôn, không lý do gì hết, đúng là làm

người ta sợ hãi.

- Haha! Huỳnh đệ a, người sợ gì, chúng ta đều là nam nhân cả mà! - Cả bọn cười dâm tà.

Lam Vũ đứng một bên bịt miệng cố nín cười, nhìn biểu cảm của đám người như khi động đực với biểu cảm của tên sắp bị hấp làm anh muốn cười rụng hàm, không ngờ cái Huyền Ảnh Thánh Đồng này lại chơi hữu dụng như vậy, anh đang nghĩ mình có nên dừng tu luyện Hắc Âm Tinh Thần Quyển để chuyển sang tu Huyền Ảnh Thánh Đồng không? Nghe nói tu đến tầng cuối cùng thì Huyền Ảnh Thánh Đồng có thể hóa ảo thành thật, thật thật ảo ảo không ai phân biệt được, ngay cảm âm thanh, xúc giác, vị giác đều bị làm ảo, lúc đó chơi chắc sướng lắm..

- AA, dừng lại đây! Cứu mạng, AAAAAAAA, ta sẽ giết chết các người, tránh ra aaaaaaa! - Hắn bị gần 2 chục thằng đè xuống, lột mặt nạ ra, đương nhiên cái mặt hắn rất nam nhân, còn hơi xấu xí nữa, nhưng mà... trong mắt bọn kia lại là một mỹ nhân mỹ miều, xinh đẹp tuyệt trần.

Mấy tên này thấy cái mặt thì hưng phấn như vừa mới chơi rocket 1h. Nước miếng chảy thành sông, có tên nhìn không được lột hết đồ tên bị đè ra, do bị ảo cảnh không chế nên bọn hắn lại thấy một thân hình đồng hồ cát tuyệt mỹ, trên trần công dưới phòng thủ cực kỳ sexyyyy. mấy tên nhìn không được bóp vài phát, nhưng nhanh chóng có cảm giác lạ, sao nhìn da thịt trắng trẻo hồng hào mềm mại vậy sao rờ vào lại chai chai cứng cứng sao vậy, cảm giác không đúng. Tên dưới kia sau khi chống cự bất lực thì ngưng gào thét, biểu hiện thất thần, không ngờ.. một đại nam nhân ta chưa được chơi 1 cô gái nào mà có ngày lại lọt vào động gay, bị hấp diêm tập thể thế này, nhục hơn cả cái chết. Cảm giác còn nhục hơn là một thiếu nữ bị chục thằng đàn ông cưỡng hiếp nữa, giờ hắn mới thấy thương các cô gái bị cưỡng hiếp, vậy mà ngày xưa khi thấy người ta làm vậy hắn còn cười cười đứng xem náo nhiệt nữa, hắn đúng là cảm thú mà, nếu có cơ hội được làm lại, sau này nhất định hắn sẽ ngăn cản người ta cưỡng hiếp các thiếu nữ, hắn thề. Hắn giờ ước mong lớn nhất không phải là sống sót qua Thần Điện Bóng Tối hay vào Lam gia hay thăng cấp gì mà mong có người nào đó vô tình đi ngang đây cứu lấy hắn... Thật bị đất...

Tất nhiên Lam Vũ không phải thể loại biến thái như thế... Được rồi, anh thừa nhận có chút biến thái, nhưng không đến độ dựng chuyện để coi mấy thằng đàn ông chịch nhau, anh ngay lập tức hóa giải huyền cảnh. Bọn “dâm thú” kia đang hưng phấn thì đột nhiên đen mặt, bọn hắn đang đè đầu phải mỹ nhân gì mà là một thằng cao to đen hời. Giờ đèn lợt tinh thần bọn này chết lặng, không nói nên lời cảm giác bây giờ, có thằng còn đang đặt “cậu nhỏ” trước “ass” tên bị đè, chậm 1s nữa là hắn đâm vào rồi, may mắn trong bất hạnh, may mắn trong bất hạnh, giờ bọn nó mới vỡ lẽ ra tại sao lúc này tại sao mấy thằng thử đâm “cậu nhỏ” vào “cái động” của “nàng kia” mãi không được tính chuyện qua ass mới chết chứ, thì ra “nàng” này làm mẹ gì có cái “động” nào đâu, chỉ có 1 cây súng giống bọn họ. Sau vài phút đứng hình nguyên một đám người chạy ra xa ói mửa kinh hoàng như chưa bao giờ được ói...

Lam Vũ rước cuộc không nhìn được ôm bụng cười lớn:

- Hahahahahahahahahahahahaha! - Tiếng rất to nên ngay lập tức thu hút sự chú ý của tất cả bọn chúng... à quên còn thằng tí nữa đâm vào với tên bị đè vẫn chết lặng, hình như hồn chưa về xác thì phải... đối với bọn họ đây là một đã kích nặng nề...

Có tên nhận ra tên đang cười nhất định là tên giờ trò, đang định tiến lên chém giết cho hả giận thì đột nhiên thanh niên đang cười đứng dậy bay về phía bọn họ, tốc độ bỗng dưng dài hơn và phát phơ bay trong gió, mặt quỷ đỏ lên như ác ma, ngay khi lao trúng bọn họ thì không ngờ bóng người kia tan biến thành mây khói, như chưa hề tồn tại. Bọn họ dần mất ra, không biết chuyện gì đang xảy ra...

.....

Ngày hôm sau, trong thành phố Hỗn Loạn xuất hiện tin đồn Quỷ Tóc Trắng, chuyên hù và trêu chọc người khác xong biến mất trong hư vô như chưa từng tồn tại, tạo nên ám ảnh khá lớn đối với những người bị hại.... Hôm nay cũng là ngày bắt đầu tiến quân vào Điện Thờ Bóng Tối...

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Điện Thờ Bóng Tối

Lam Vũ được phân chia vào công số 3, ngay lúc anh tập hợp đúng giờ ở nơi được phân định thì chuyện gì đến nó cũng sẽ đến, lại gặp mấy thánh đi tìm tổ, câu mở đầu rất quen thuộc:

- Huỳnh đệ à! Nghe nói trong thần điện nguy hiểm lắm, chúng ta phải đoàn kết mới có sức mạnh, mới có tí lệ sống cao.v.v bla bla. - Đại loại cấu trúc câu mỗi mọc là như thế, tới tận 3 4 lượt, Lam Vũ đều lạnh nhạt từ chối hết, rảnh đầu mà đi chung đội với tụi này, ca còn “n” việc khác cần làm.

Trong số 20 đội từ 20 lời đài bước ra thì lam vũ để ý có tới 5 tên có hơi thờ khá giống với 3 tên mà anh đánh dấu, nhưng lại không có tên nào trong 3 tên bị đánh dấu ở cùng công với anh cả. Có nghĩa là có thể 5 thằng này cùng tới từ cái Thánh Hoàng Vực gì đó. Tieten thể đánh dấu luôn 5 thằng này, anh cũng chỉ là làm ký hiệu thôi, mà ký hiệu này chỉ có tinh thần lực mới nhìn ra, giống như một hạt bụi dính lên người, bọn họ cũng chả phát giác được. Như lệ cũ, một tên quân sự có chức vụ khá lên tuyên bố vài cái quy luật của vòng này:

- Trong vòng này, các người sẽ phải tranh tài trong Điện Thờ Bóng Tối. Nhưng vòng này không phải tranh hơn thua nữa mà tranh sự sống, nhiệm vụ của các người chỉ cần sống sót sau 3 ngày là sẽ được tính là thông qua. Nhưng mà nói trước, bảo vật trong thần điện có rất nhiều, nhưng không phải là ai cũng thấy, cần có cơ duyên nhưng mà lỡ cùng một cơ duyên đến với nhiều người thì phải làm sao, tất nhiên là phải tranh dành, ta không quan tâm các người phân chia thế nào, thủ đoạn ra sao, chỉ cần sống là đủ. Đó chỉ mới là 1 trong 3 nguy hiểm các người phải đối mặt, nguy hiểm thứ 2 chính là từ

những sinh vật bóng tối ở trong thần điện, ngày xưa Điện Thờ Bóng Tối có rất nhiều sủng vật, sau khi dị biến Ngồi Đền Cửa Thời Gian xuất hiện thì mọi sinh vật đã chết, nhưng không hiểu vì sao sau khi Đền Thời Gian thu hẹp phạm vi thì những hậu đại của sủng vật kia lại có thể sinh sôi nảy nở trở lại nhưng mà có điều yếu hơn rất nhiều so với tổ tiên của chúng, nhưng yếu hơn thì yếu hơn, chúng nó vẫn rất nguy hiểm đối với cấp Thiên Linh trở xuống. Còn nguy hiểm thứ 3 chính là bóng tối, trong đó các người chẳng thể thấy được gì, thần niệm đều vô dụng, mọi thuật pháp ghi hình đều vô dụng, các người chỉ nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng mà sẽ chẳng thấy gì, vì bên trong chả có tí ánh sáng nào có thể len lỏi vào, các người phải tự tạo ánh sáng cho mình hoặc dùng dạ minh châu, chúng ta sẽ phân phát cho các người mỗi người 1 viên dạ minh châu, ai mà làm mất nó cũng tương đương một bước khó đi. Nhưng mà nói trước là dạ minh châu chỉ chiếu sáng trong phạm vi 5m, ngoài 5m sẽ chẳng thấy gì nữa và một cảnh báo cuối cùng là khi các người lấy dạ minh châu ra thì rất dễ trở thành mục tiêu nổi bật của sinh vật bóng tối, kẻ ác tâm và những người bị mất dạ minh châu nữa. Đã đủ, bây giờ ta xin tuyên bố bắt đầu, các người nhanh chóng tiến vào đi! Ba ngày sau người nào ra được ngoài này là sẽ đạt chỉ tiêu và chỉ có 1 ngày thời gian để ra ngoài, quá thì tính là đã chết...

Các thí sinh lần lượt theo tổ bọn họ tự lập tiến vào thần điện bóng tối, vốn thế giới Hỗn Loạn này đã tối, trong đó còn tối hơn nữa. Các bạn biết rồi đó, trong bóng tối thì hiểm họa tiềm tàng chính là những thứ ta không biết. Ai nấy đều thận trọng quan sát cố tìm những linh cảm và thăm cầu may mắn. Lam Vũ đi có một mình đương nhiên gây tới 1 vài sự chú ý nhỏ nhỏ, có hai loại người luôn gây sự chú ý, một là loại thiên tài giỏi giang đi đâu cũng hấp dẫn người khác, hai là loại người lập dị, bây giờ Lam Vũ chính là lập dị. Nhưng mà chú ý thì chú ý, chỉ liếc qua một cái thấy Chân Linh cảnh thì chả ai thêm quan tâm nữa, cho dù lời đài số 52 cũng chả ai thêm quan tâm, vì đơn giản ở mỗi lời đài bọn họ đều đánh cực nhọc, thời gian đâu mà chú ý người khác chứ.

Trước khi bước vào phạm vi của Điện Thờ, Lam Vũ được người Lam gia phát cho một viên dạ minh châu, có thể phát sáng trong bóng tối mà không cần năng lượng, nếu như để mất viên đá này chắc chắn chết rục xương trong thần điện vì không tìm được đường quay trở về. Lam Vũ cũng như bao người khác cuois cùng cũng đã đặt chân vào phạm vi của cổng số 3, đúng như lời quân sự Lam gia nói, ngoài phạm vi 5m của dạ minh châu thì toàn là một màu đen không pha tạp sắc, quả nhiên là không thấy gì, ánh sáng phát ra từ dạ minh châu của người khác cũng không thấy luôn, vậy có nghĩa là mọi tầm nhìn ở đây đều bị triệt tiêu, đúng bản chất của bóng tối vô tận...

Ngán người ra, Lam Vũ tuy là lão nhị nhưng mà anh vẫn có ký ức đầy đủ, cái sự âm u và làm người ta không nhìn thấy gì này quen quen nha, chính xác là đã gặp qua rồi, chính là lúc anh còn ở trái đất, lúc đó Tuyết Trang đã cho anh rơi vào cục diện mù mờ thế này đây, nhưng mà làm sao cô nàng có thể làm được nhỉ, hình như là nguồn gốc từ bọn dị nhân GodW, sau này nếu có cơ hội phải tìm hiểu 1 chút, giờ vào việc chính. Anh mỉm cười, anh phát hiện ra 2 điều cực kỳ thú vị, một là tinh thần lực của anh hoàn toàn "tự do" trong cái thần điện này, chả thấy hạn chế gì cả, bá rồi! Hai là anh vừa nghĩ ra một trò chơi khăm có lẽ sẽ vui, đương nhiên là lợi dụng ưu thế tinh thần lực không hề bị hạn chế, anh nhìn thấy hầu hết bọn họ mà chẳng ai nhìn thấy anh cả. Anh cười tà tiền những người gần nhất, nhóm đầu tiên có 8 người, anh thấy ít người nhất nên mới chọn để thử xem. Anh tiến lại cách bọn hắn chừng 40m cho chắc ăn, vì 8 thẳng 8 viên dạ minh châu kết hợp lại cũng tạo ra được một vùng sáng diện tích hơn 30m, biết chia đội hình đấy. Anh tưởng tượng 1 tí tạo ra một quái vật hình dạng giống như Cho'gath lù lù trên không nhảy xuống, anh tính hù chơi, Cho'gath mỏng manh như làn khói thôi! Anh có ý nghĩ rằng nửa đêm mà hù ma mới vui.

Quả nhiên trời tối đen lại thêm những hiểm họa tiềm tàng xung quanh khiến những người tham gia có cảm giác như đang tự mình tham gia một bộ phim kinh dị vậy, à tất nhiên là bọn họ chả biết phim kinh dị là cái gì nhưng mà có thể hình dung như vậy, ngoài mặt trấn tĩnh nhưng nếu lúc này đây có con gì nhảy ra là bọn họ sẽ thót tim ngay, nhưng mà nói cho cùng bọn họ đều là những người mỗi ngày đều sống trên ranh giới sinh tử, tâm lý căng thẳng chút, nhưng không vấn đề, chả ai chùn bước cả. Nhưng mà tự dung đang căng thẳng cố gắng quan sát xung quanh thì tự dung trên trời đầu ra rơi xuống một con quái vật khổng lồ răng mọc lồm chồm, gai đầy người nhảy xuống làm mọi thần kinh đang căng thẳng đứt luôn tại chỗ, đội hình nhanh chóng tán loạn, mạnh ai nấy tạm thời né chạy cái nơi mà quái vật rơi xuống để tránh thương vong, nhưng đúng là dân sống trên máu người khác, bọn họ rất nhanh lấy lại bình tĩnh, phản ứng cũng không hề kém một tí nào, nhanh chóng lấy vũ khí ra tấn công, kiếm đao thương ảnh như mưa lao về quái vật, nhưng sự thật phũ phàng, hại bọn họ bị hoảng một trận, quái vật kia nhìn to con ghê rợn vậy mà chỉ qua một đòn đã tan thành mây khói, trọn mất há mồm một phen, rồi mới thờ phào. Tập hợp lại thì bọn họ mới hoảng hốt...

Lam Vũ ở bên ngoài cười rất đã, tuy nhiên không vui bằng hôm qua troll lũ kia, anh cũng nhận ra, về trái đất thân yêu chơi trò này còn vui chứ ở thế giới như thần thoại trong truyền thuyết thế này chả có quái vật nào làm bọn họ nao núng cả, cái team ít người nhất đã có thể phản ứng nhanh chóng sau vài giây thì team lớn hơn chắc chẳng chơi được gì. Cuối cùng anh quyết định tập trung chuyên môn hoặc là tìm ra trò khác, không chơi trò này nữa, không chơi nữa! Phì phì chán nản, nhưng đang định than một câu thì anh nhận ra chỉ vài giây hỗn loạn team 8 người bọn họ chỉ còn lại 6 người, hai người kia đã lạc khỏi vòng ánh sáng được tạo bởi 6 cái dạ minh châu...nhưng mà...Lam Vũ rùng mình một cái, anh chỉ thấy có một thẳng đang lạc ở cách đó 15m chứ mấy, không hề nghĩ là chỉ 15m mà hẳn không phân biệt được phương hướng, càng ngày chạy càng xa đoàn đội, anh nghĩ là mình chơi hơi lố rồi, cái này là vô có hại người này. Nhưng tất nhiên anh không rảnh mà chạy lại gọi:

- Anh gì đó ới, đi lộn đường rồi này! Đi ngược lại mới đúng. - Chắc nếu mà anh nhắc thật thì có lẽ anh bạn đi lạc kia sẽ chạy tới ôm anh mất. "Cảm ơn anh bạn rất nhiều, anh thật là người tốt!". Không!! Tất nhiên là không bao giờ, lờ rồi thì thôi! Anh không cần làm người tốt, à không, làm người tốt thì tất nhiên cần, nhưng bọn này thì không thể nào... Điều khiến anh rùng mình chính là tổ đội đó có 8 người, sau khi bị anh hù thì bị lạc 2 người, vậy mà trong bán kính tinh thần lực 100km của anh chỉ thấy có một người đi lạc, vậy thẳng kia biến đâu mất rồi. Thấy ghê ghê, anh nổi da gà, ừ, anh quyết định dừng cuộc chơi tại đây, tìm kiếm vị trí đánh dấu 2 thẳng hôm qua bảo là anh họ nó tìm được đồ ngon, mò theo ăn hỏi cho nó chắc, đúng là Điện Thờ Bóng Tối, không thể đoán trước cái gì được...

Xác định mục tiêu cách mình chừng 87km, anh nhanh chóng chạy như bay về phía bọn họ, nhóm bọn họ kiếm thêm được 9 thẳng nữa, tổng cộng 11 thẳng! Bọn hắn đều đi rất có trình tự và nhanh chóng, không rườm rà kiểm tra cảnh giác xung quanh như nhóm vừa rồi, quả nhiên là có bản đồ! Mặc kệ bản đồ gì, cứ đi theo cái đã...

Đang đi theo thì anh thấy gần mình xuất hiện cái gì đó, kiểm tra sơ sơ qua thì không thấy gì, nhưng cảm giác vẫn còn đó, cố gắng dò kỹ lại thì thấy dưới lòng đất đang có mấy con quái thú trông như bọ cạp nhưng lại chỉ có 2 chi trước, đào đất rất ghê, khó to nữa. Hình như...không kịp rồi, anh vội dùng tinh thần lực bay lên cao thật nhanh. Vừa lúc đó từ dưới mặt đất bay lên một cái mồm rộng như cái ống cống vừa tanh vừa hôi đớp một cái hụt rồi lại rơi xuống mặt đất, nó nhanh chóng đào đất chuồn đi mất, cực kỳ nhanh như thể đang ở trong biển vậy, anh có cảm giác con này là con cá mập trắng version đất đá. Anh chưa dám đi xuống, cũng tại thực lực cả, mới ngang tầm Chân Linh, trong thần điện thì so với quái vẫn còn yếu như sên. Tấn công thì không

đến nỗi nào, trong khoảng tới gần Địa Linh vẫn phang được tất, nhưng phòng thủ thì đúng yếu, ý là phòng thủ vật lý thôi, còn phòng thủ các linh kỹ thì quá dễ dàng, chấp Thiên Linh nhé! Uĩ, tránh né mũi nhọn, đằng trước nhóm 11 người của bọn họ cũng gặp tấn công của mấy con “cá mập đất cát”, tại không biết tên nên Lam Vu gọi đại, chỉ bị hai con quái tấn công. Tên nắm giữ bản đồ bị Lam Vũ đánh dấu có vẻ là đội trưởng, hấn khăn trương:

- Mau lên, dàn đội hình như lúc trước đã định, ai giỏi phòng ngự lao lên giữ chân quái thú, còn lại ở xa công kích vào mắt nó hoặc miệng nó ấy, quái thú ở dưới lòng đất con nào cũng giáp xác chắc chắn rất khó công phá! - Gào lên, rút kiếm ra một cái khiên lớn rồi tự mình lao lên phía trước.

- Mau mau phối hợp với đội trưởng...

Đọc sách lịch sử tiến hóa của loài người hoặc coi các bộ phim kể về thời kỳ đồ đá nhiều lần rồi mà bây giờ Lam Vũ mới hình dung cảnh con người ta săn thú lớn ngày xưa là như thế nào! Bọn họ có lẽ lúc mới chào đã luyện tập qua thì phải, có người thấy con quái thú định chui xuống lòng đất thì lao mình lên công kích nó để cho nó tức giận tấn công hấn, liền có một đồng đội khác mang khiên lao tới chắn đòn cho hấn, rồi cả 2 đều lui xuống, phía sau có vài người dùng linh kỹ kiếm đao chém tới mắt và cổ họng con quái thú. Cứ như thế mà nhảy người nào bị thương là ngay lập tức lui về phía sau để đồng đội hỗ trợ, mấy tên cầm lá chắn cũng khá chắc chắn, 11 người chia làm 2 đội tấn công 2 con quái thú, không cho nó đào đất trở về sân nhà, đúng vậy, ở dưới lòng đất chính là sân nhà của con “cá mập đất” này, nó mà chui xuống thì bọn họ biết đề phòng thể nào đây, bọn họ cũng chả có tinh thần lực bá đạo như Lam Vũ, may mắn lúc này có người cảm thấy đất rung kêu cả đội nhảy lên cao chứ không cũng chết vài người rồi. Sau nửa tiếng quần quật thì 2 con kia đã xui lơ nằm thẳng cẳng trên đất, tất nhiên bọn này chả chịu lời thời cơ làm giàu, đem 2 con quái thú cắt thịt da giáp ra chia nhau cả! Xong thì bọn này nghỉ ngơi 3 tiếng đồng hồ rồi mới đi tiếp làm Lam Vũ chờ muốn hết kiên nhẫn, tí nữa là bỏ đi tìm bọn khác.

Đi theo bọn nó thì dọc đường cũng gặp không ít sinh vật bóng đêm, nhưng ít con nào khó chịu như 2 con “cá mập đất” kia, nên cũng dễ dàng, sau 1 ngày rong rã, Lam Vũ đang nhìn chăm chăm bọn hấn thì tự dưng nguyên 11 thằng biến mất trong không khí, không để lại 1 hơi thở nào cả. Sau đó Lam Vũ lại có cảm giác không gian giao động, xem ra có cái gì đó giống cổng không gian ở gần đây, Lam Vũ liền chạy lại chỗ bọn nó biến mất thì anh cũng biến mất theo. Xuất hiện ở một nơi khác, Lam Vũ lại thấy 11 người kia, nhưng điều làm anh ngạc nhiên là anh cũng nhìn thấy tới tận 4 nhóm đến từ Thánh Hoàng Vực kia nữa, mỗi nhóm 3 người, vậy tức là trừ anh ra thì khu vực nghe nói có bảo vật gì đó có tới 23 người...

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Một lần thu hoạch vô ích...Trà trộn Lam gia

Đám người này vẫn không ngừng mò mẫm, Lam Vũ định đi theo bọn đến từ Thánh Hoàng Vực để ăn hỏi cái cảm khí tôn giả gì đó để giải phong ấn nhưng nghĩ lại bọn này đồng người như thế lại chia ra nhiều thế lực, bên nào cũng muốn cả chắc chắn tí sẽ có 1 phen tranh giành khốc liệt, lúc đó hãy chen vào sau, giờ đi theo bọn này coi bảo vật mà khiến Lam gia bỏ ra tài nguyên đủ để nâng một Nguyên Linh cảnh trung kỳ lên Địa Linh, đó là một số lượng tài nguyên khổng lồ đấy. Quyết định nhanh chóng rồi lặng lẽ bám chân các vị thí sinh “nguyên chất”, tại sao gọi là nguyên chất? Đơn giản vì bọn họ là thí sinh thật, thật lòng mong muốn được vào làm hộ vệ cho Lam gia thôi, còn bọn còn lại là trà trộn vào, mục đích chẳng qua là cái cảm khí của tôn giả gì đó mà thôi, bọn họ chả sợ Lam gia, gia tộc bọn họ còn lớn hơn Lam gia, nhưng có lẽ vì sợ kinh động các thế lực lớn khác nên mới trà trộn vào chẳng? Lam Vũ không biết rõ, cũng chả quan tâm...

Mười một người vẫn còn y mười một người, bọn họ từ từ lần theo bản đồ vẽ tay của tên đội trưởng, phân chia đội hình cũng rất tốt, làm sao để cho 11 viên dạ minh châu có diện tích phát sáng rộng nhất. Lúc đi ngang qua một cái ngã tư, tên đội trưởng chỉ vào con đường phía tay trái của mình:

- Con đường này là con đường gần mười năm trước anh họ của ta và đồng đội đã đi qua, chúng ta không cần đi nữa! Vì đồ tốt và bảo bối bọn họ đã lấy hết rồi, chúng ta nên đi bên phải. - Giải thích rất kỹ càng.

- Có khi nào bọn họ bỏ sót thứ gì không? - Một thành viên trong nhóm đưa ra thắc mắc, có thể bọn họ sót chỗ nào đấy thì sao, dù sao thì bản đồ vẽ tay của anh họ tên đội trưởng cũng chỉ vẽ con đường tiến vào con đường phía bên trái mà thôi, bởi vì đó là con đường mà bọn họ đã đi qua, những con đường còn lại đều là hư vô mù mịt cần đám người này đi khám phá, nguy hiểm nhất định sẽ có, nhất định sẽ có người chết.

- Phải đó!! - Vài người cũng mang thiên hướng an toàn phụ họa.

- Không! Anh họ ta đã nói rõ ràng, cơ hội tốt như thế bọn họ nào chịu bỏ qua, từng tấc đất trong kia đều đã bị bọn họ đào qua 1 lần rồi, chúng ta không cần phải cầu may mắn nữa, thời gian có hạn, chỉ còn có 2 ngày thôi. - Nghiêm túc nói.

Lý lẽ rất thuyết phục! Có lẽ đi những con đường chưa ai đi qua sẽ có cơ hội lớn hơn cho cuộc đời bọn họ và có thể vài trong 11 người sẽ một bước lên trời sau vụ này. Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, cả đám quyết định quăng cái bản đồ qua một bên rồi hướng về phía bên phải đi, Lam Vũ dùng tinh thần lực dò xét bên trái xem thì vô cùng kinh ngạc, không ngờ lại không vào được quá sâu, bị hạn chế lại, xem ra bên trong mỗi con đường này đều dẫn đến một nơi kỳ bí, anh không đành xem xét, bám theo thôi.

Một đoạn đường dài, bọn họ đi rất bình yên, trên con đường này chả có gì sất, chỉ có rất nhiều vết tàn phá cổ xưa, có lẽ con đường này cũng được tiền nhân khám phá qua 1 phen rồi, chả còn gì để ngó nữa, tất nhiên là cái gì cũng có thiếu sót, không thể hoàn mỹ được, có thể người ta bỏ quên nơi nào đó chưa xét thì sao. Tới đây thì hấn Lam Vũ chán rồi, tìm đường quay trở lại thôi, cũng mất mẹ nó gần cả 1 ngày nữa, chỉ còn 1 ngày, anh không thể nào hao phí thời gian với bọn này nữa, con đường bị người khác tìm thấy trước là điều bình thường, không có gì khó hiểu cả, dù sao thì trải qua hàng chục, hàng trăm nghìn năm chả nhẽ chỉ có mình nhóm anh họ thắng đội trưởng đi vào, không thể nào. Bởi vậy nên anh mới không thêm hi vọng nữa, ra me bọn

kia có khi tốt hơn, mò đầu quay lại, đương nhiên là thời gian sẽ không tốn thêm 1 ngày, bởi vì vừa đi vừa khám phá vừa tìm tòi nó lâu hơn là chỉ nhẹ nhàng bước trên con đường đã định sẵn.

Trên đường về anh cũng kiểm tra kỹ lại xem có bỏ sót cái không. Dò xét một hồi thì thấy trong hốc của một căn phòng thờ nọ, bọn kia cũng kiểm tra rồi, nhưng mà tinh thần lực của anh đương nhiên tốt hơn bọn họ, anh có thể thâm thấu được vài tia đằng sau bức tường trước tượng thờ thần bóng tối, có nghĩa là có thể đằng sau còn có căn phòng bí mật nào đó, hứng trí lên anh tiến lại gần, đối với người khác không gian tối đen không 1 chút cảm quan nào sẽ thấy bất an và cẩn thận dò xét, nhưng anh thì rõ như ban ngày, chả lo gì tối, đẩy đẩy vài phát thì thấy không nhúc nhích 1 tí nào. Cái này thì lúc này đám 11 người kia đi qua cũng thử đẩy các bức tường 1 phen rồi, nhưng mà không được gì, anh nghĩ có lẽ là có cơ quan nào đó. Có kinh nghiệm coi phim “Anh Hùng Xạ Điêu” 1 trong các tuyệt tác của Kim Dung mà Lam Vũ thời trẻ rất thích, ở đoạn nhà hoang ở Ngưu gia thôn, bọn họ cũng tìm được 1 cái mật thất đó thôi, điều đầu tiên là nhấc thử tất các vật trong căn phòng. Đúng là thần tiên trong mắt người phàm, Lam Vũ hoàn toàn có thể dùng tinh thần lực nhấc tất cả đồ vật lên cùng một lúc mà không phải đi thử từng cái một, rất nhanh anh tìm ra được vấn đề, mọi thứ đều bình thường chỉ riêng 2 cây đèn trên bàn thờ là không di động được. Mím cười thắng lợi, anh tiến lên dùng 2 tay xoay nhẹ về phía bên phải, xoay được mà hình như không có chuyện gì xảy ra, chả nhẽ phán đoán là sai, không tin, anh liền xoay ngược chiều lại, lần này thì thấy xoay rõ nặng và khó di chuyển hơn nhiều, nói chung là nặng hơn, quả nhiên là coi phim nhiều cũng không phải là vô bổ như ngày xưa bố hay mắng chửi, quả nhiên cái tường đằng sau cái bàn thờ đổ rạp xuống, nghe 1 tiếng rầm muốn điếc tai, đủ thấy nó nặng và cứng tới mức độ nào, mà thôi bỏ qua đi.

Bước vào trong, ấn tượng đầu tiên của Lam Vũ chính là đồ đạc khá là nhiều, nào là đan dược, nào là vũ khí, nào khai giáp, sách công pháp, linh thạch rất nhiều! Cái này tính ra giàu hơn cả một gia tộc lớn như Lam gia cũng nên, có thể đây là một cái kho chứa đồ bí mật của 1 nhân viên thần chức nào đó trong thần điện bóng tối chẳng? Lam Vũ tìm nãi cũng để ý được 3 món có vẻ ngon, một cái tấm áo choàng có độ bền cực cao, Lam Vũ khẳng định nó là đồ vật ít nhất cấp Thiên Linh, một thanh đoản đao cũng cùng cấp nhưng có vẻ thấp hơn chút còn lại là một cái mũ, trông như mũ phù thủy ở phương tây vậy ý, nhưng mà Lam Vũ tin rằng đây không phải là loại mũ dành cho phù thủy phù thiếc gì đâu, chiếc mũ này làm cho phần đầu to và dài nhỏ hơn lên trên vì bên trong còn có không gian nữa, nó là một chiếc mũ không gian giống như nhẫn không gian vậy, phẩm chất khá cao, cũng là cỡ Thiên Linh cấp. Nhưng mà, Lam Vũ mặt lạnh như tiền, không cảm xúc.... Mấy thứ này thì làm được gì chứ, anh đâu có cần, đan dược gì đó, linh thạch gì đó anh sài không được, còn cái 3 món đồ ngon kia thì cũng mới trong cấp Thiên Linh, cây đoản đao anh cũng thử rồi, cầm chặn cái vòng mũi cũng không có xước 1 chút, toàn mấy thứ phế vật, kiểm tra lại toàn bộ thì đan dược toàn bộ đều bị thời gian bào mòn hết trơn rồi, chả sài được nữa, may mắn còn được linh thạch với ít trang bị, thôi thì để mang cho oai, cái áo choàng mang vào để tăng phòng ngự cũng được, mặc dù anh chả dùng thêm được các thuộc tính chức phúc của nó. Đem hết mấy thứ linh tinh quăng hết vào cái mũ rồi đội vào, cộng thêm đeo cái mặt nạ, khoác áo choàng, trông oai phết, mặc dù không có được cái lợi gì thực tế nhưng Lam Vũ cũng không phải về tay không, thôi nhanh chóng chạy tới cái bọn Thánh Hoàng Vực xem sao.

Nhanh chóng chạy ra ngoài hết 1 tiếng đồng hồ, vừa tới đường chính thì anh nghe tiếng hô quát tháo to, có người đánh nhau, thực ra trong môi trường của thần điện này không hiểu sao những nơi không có ánh sáng đều không thể truyền được gì cả, kể cả âm thanh nên nơi này mới đáng sợ như vậy, nhưng mà tinh thần lực của Lam Vũ lại nghe được.

- Tài gia các người nhanh chóng giao ra cấm khí tôn giả đây để tránh cho thương vong không đáng, trước mặt là Thiên gia, Hoàng gia, Ngọc gia chúng ta thì các người có thể lấy 1 dịch 3 được không? - Có người trong đám người đang vây công đám người Tài gia mà Lam Vũ đánh giá đầu tiên cười lạnh quát.

Quả nhiên là đang có 9 người đang vây công 3 người, ép bọn họ giao ra thứ cấm khí Tôn giả gì đó. Lam Vũ thầm lưu ý, lẽ nào bọn họ đã lấy được món cấm khí gì đó rồi chẳng? Anh tập trung tinh thần lực dò xét khắp 3 người đang bị vây công, kể cả nhẫn không gian (thông thường không dò xét được nhẫn không gian của đối phương trừ khi thần thức quá mạnh, còn Lam Vũ là vì có tinh thần lực bá đạo cộng thêm linh vực am hiểu nhất hiện tại là linh vực không gian nên không có gì khó cả)! Nhưng mà kết quả lại không thấy gì ngon cả, đồ còn tội hơn cả anh vừa lấy được từ căn phòng bí mật lúc này.

- Đã nói là bên trong hoàn toàn trống trải rồi mà, lúc bọn ta vào thì bên trong đã chẳng còn gì nữa rồi! Có cái gì mà phải giấu chứ, nếu có được cấm khí Tôn giả bọn ta còn sợ các người vây công sao, lấy ra làm 1 nháy thì các người nghĩ các người còn sống sao. - Người được gọi là Lộc đường ca lên tiếng giải thích, quả thật hần vớ trong thì bên trong đã chẳng còn mề gì nữa hết, bảo hần lấy cái gì mà giao ra đây.

- Haha! Chuyện cười, xưa nay có ai trộm bảo mà bảo mình không trộm không? Đương nhiên là các người tới trước các người lấy hết đồ thì bên trong phải trống chứ, chả nhẽ tốt bụng để lại vài thứ cho bọn ta. Còn vụ các người không lấy ra oanh kích thì đơn giản thôi, chắc các người cũng thử mà biết rằng chỉ với cảnh giới Chân Linh như các người thì làm sao mà sử dụng được chứ, mặc dù cấm khí thường thì ai sài cũng được nhưng mà đồ vật của Tôn giả mấy cấp khác sao so sánh được, haha, lừa con nít hả? Đếm đến 3, không giao thì chết, Tài gia các người tuy rằng gia nghiệp rộng lớn cũng không giám bảo thủ 3 gia tộc chúng ta liên thủ đâu, biết điều chút đi. - Một người khác chen vào, mục đích chung cuộc vẫn là cấm khí, dù đổ ra được là tốt nhất, tránh đánh nhau càng tốt, dù sao Tài gia cũng là 1 trong 4 đại gia tộc của Thánh Hoàng vực, ngang hàng với bọn họ, đâu thể nói giết là giết được, nhưng nếu không chịu giao thì đành phải ra tay vậy.

- Đã nói hết rồi, các người không tin bọn ta cũng chịu, Tài gia chưa bao giờ có ai sợ chết, cũng chưa có ai dám đem tiếng tăm của tổ tiên để lại làm cho xấu đi! Chết vinh còn hơn sống nhục, 2 vị đường đệ hôm nay chúng ta cùng nhau sống chết, lên đi, sống có gì vui, chết có gì mà phải sợ, yahhhhhh!

Nghe vậy Lam Vũ thầm gật đầu, đúng là dân dị giới, có nhiều chả biết sợ chết là gì.

- Được, các người muốn chết thì bọn ta chiều, các huynh đệ Hoàng gia, Ngọc gia, giết 3 bọn hần rồi chúng ta tìm ra cấm khí, khi đó sẽ phân chia lại sau, dựa vào bản lãnh thật sự của mình.

- Được(Được)! - Hai nhà kia cũng đồng thanh, cấm khí tôn giả thật sự quá quan trọng với bọn họ, không thể để mất được.

Hai phe lại lao lên chông nhau, tất nhiên là lợi thế nghiêng về phía 1 bên đông người rồi, anh cũng muốn làm anh hùng lao vào can lâm mà dm, bọn này đùa nào cũng mạnh hơn anh, sao mà chơi! Anh hùng cũng phải có mạng mới chơi được! Đột nhiên anh giật mình, nhìn vào cái chỗ mà bọn Tài gia đang đứng hình là cái công mà thằng anh họ của team 11 người hồi nãy đi qua cách đây 10 năm phải không nhĩ? Đệt mợ, lẽ nào... Giờ anh có thể đoán được đôi chút tại sao thằng anh họ thằng đội trưởng được Lam gia dốc tài nguyên đào tạo lên Địa Linh cảnh rồi, dm, công hiến hần cấm khí Tôn giả chả thế,

vậy mà ém hàng vc. Để giờ bọn Thánh Hoàng Vực vẫn chưa biết điều gì xảy ra, vẫn coi Lam gia như con kiến. Có ngày ăn đủ trái đắng, Lam Vũ lắc đầu, nếu đã đưa ra đáp án hợp tình hợp lý thì cũng không còn lý do gì ở lại đây nữa.

Ngay lúc đó 3 người kia nhanh chóng bị 9 người kia bắt lại, trói lại một chỗ, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Muốn chém muốn giết tùy các ngươi, không cần giờ trò tra tấn, không có là không có! Các ngươi nên chuẩn bị tinh thần bị trường bối Tà gia chúng ta bắt gặp đi là ngoài đường đi. Đừng tưởng các ngươi âm thầm tới đây không ai biết, ở mỗi nhà các ngươi đều có nội ứng của Tà gia chúng ta, tuy chỉ là nội ứng tin tức, không làm việc tổn hại thực tế đến lợi ích nhà các ngươi nhưng mà cũng đủ cho Tà gia chúng ta biết tuổi trẻ 3 nhà các ngươi cùng xuất phát với chúng ta, haha! Lúc đó các ngươi đừng mong thoát. Chắc các ngươi cũng biết tứ đại gia tộc chúng ta đều có linh hồn ấn ký của các trưởng lão và gia chủ, khi ta chết chúng ta sẽ bám lên kẻ giết ta, lúc đó, khả khả, tuy rằng chúng ta không chính diện đối chọi 3 gia tộc các ngươi nhưng mà đặt nhiệm vụ ở Vô Tận Sa Mạc chắc được chứ? - tên gọi là Lộc đường ca chẳng sợ gì cả, như thế hẳn đoán trước được tình huống này rồi.

- Hừ, cảm miệng! Không giết các ngươi thì thế nào, các ngươi vẫn phải chết mà thôi! Ta lấy đi dạ minh châu của các ngươi, các ngươi sẽ chết rục trong này mà thôi, haha! Các huynh đệ soát người, kiểm tra lấy hết huyệt không gian của bọn chúng, lấy luôn dạ minh châu rồi rồi giết 2 tên bên cạnh Tà Lộc đi, bọn chúng không có ấn ký của gia chủ Tà gia đâu, bọn họ chỉ là con cháu thứ chi thôi. - Hẳn đương nhiên không thể giết Tà Lộc được, nhưng 2 tên em họ thì sao lại không?

Sau khi lục soát lấy hết đồ cần thiết, bọn họ cười gằn tính giết 2 tên em họ không có quyền thế trong gia tộc họ Tà thì dị biến xảy ra, 3 người họ bỗng dưng biến mất, đúng vậy, là hoàn toàn biến mất trong mắt 9 người bọn họ mà không để lại dấu vết nào.... Điều này khiến những người sống ở thế giới thần thoại đầy huyền bí này hoang mang, đây không phải xã hội khoa học, bọn họ tin tưởng ma quỷ thần thánh còn hơn các tín đồ ở trái đất nữa, thôi... Chuẩn gấp, 9 tên sau khi lấy đồ được thì bỏ đi luôn cho kịp giờ ra khỏi đây...

Ba người bọn họ lại xuất hiện tại một nơi khác, bọn họ chưa hoàn hồn. Nhất là 2 tên đường đệ, tí nữa thì bị chém, tự dưng bị dịch chuyển đi một nơi khác, đang thối mồm thì ánh sáng xuất hiện trước mặt bọn họ, cùng với đó là một người magn áo choàng đen và chiếc mũ khá kì lạ, cộng thêm cái mặt nạ quỷ nữa, khiến bọn họ cảm thấy bất an. Đó chính là Lam Vũ, dù sao anh cũng thường thức tỉnh tâm của bọn họ, nhân lúc 11 người kia triệt tiêu hết linh lực xung quanh anh thực hiện 1 pha công không gian kéo bọn người này về chỗ mình, dù sao bọn hắn cũng đã cung cấp cho anh 1 thông tin khá quan trọng là cảm khí có thể đang ở Lam gia. Thấy bọn họ đề phòng mình, Lam Vũ cũng không muốn nói nhiều:

- Các ngươi không cần nghĩ nhiều! Chỉ là ta tiện tay đi ngang qua thấy nên cứu mà thôi, đây là viên dạ minh châu của ta, cầm lấy đi, sống sót tùy duyên. - Nói xong không đợi bọn họ trả lời anh dùng công không gian biến mất tại chỗ, giờ anh phải ra ngoài rồi, Lam gia này... phải trả trộn 1 phen, hmm, mệt thật.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Đền Thời Gian

Theo lộ tuyến cũ trở về nơi xuất phát, mong mỏi chấm dứt hành trình nhàm chán hiện tại. Nhưng mà thế nào... vừa ra khỏi đoạn đường cố định các gian nhà thì anh lại mơ hồ...cảnh vật lại hoàn toàn khác so với ban đầu, các what the fuck gì thế này. Anh lại thấy đám người ở Thánh Hoàng Vực cũng hoang mang, nguyên 8 đứa đang chỉ trích 1 đứa về vấn đề gì đó:

- Tại ngươi đấy, ngay từ đầu các vị trưởng lão đã căn dặn chúng ta sao? Ngoài mục tiêu nhiệm vụ ra thì không nên tham lam cái gì khác, đặc biệt là những thứ quá dễ tìm được. Giờ thì tốt rồi, ngươi thấy một chiến vòng cổ thì cho là bảo vật, sợ bọn ta tham, lên một mình tiến lên lấy đi, ai ngờ kích hoạt cơ quan truyền tống, truyền tống cả một khu này đi chỗ khác, giờ không biết đây là chỗ nào làm sao mà về. - Một tên hình như là người Hoàng gia đang chỉ trích 1 tên Ngọc gia.

- Ngọc Gia Nghĩa, tên thì có nghĩa mà lại thấy lợi quên nghĩa. Bây giờ ngươi bảo chúng ta phải tìm đường nào trở về đây! Đây là một nơi hoàn toàn xa lạ! Cho dù bây giờ lấy ra đỉnh cấp dạ minh châu gia chủ đưa cho phạm vi phát sáng 30m cũng chưa chắc tìm được đường về! - Một người khác của Ngọc gia cũng trách mắng người nhà mình.

- Gia Tín huynh.. - Tên bị mắng nhìn về phía người Ngọc gia còn lại, cũng là huynh trưởng của 2 người, cũng nằm trong số 3 người mạnh nhất ở đây!

Tên Ngọc Gia Tín có vẻ trầm ổn hơn, hẳn không có tố thái độ gì cả. Sau đó hít một hơi thật sâu:

- Chuyện đã lỡ rồi, về phân trách phạt hay gì đó thì đợi ra ngoài được hãy nói, bây giờ thời gian không phải là vấn đề của chúng ta, cho dù Lam gia có đóng cửa thần điện thì gia tộc chúng ta vẫn có thể mở được. Nhưng nếu vĩnh viễn không tìm được đường ra thì chỉ có con đường chết, bây giờ tình huống càng cần nhiều người càng tốt, không nên chia rẽ nội bộ hay nội đấu nữa! - Hẳn nói không sai, bây giờ không phải là lúc đổ lỗi cho người khác. Chỉ sợ chính các ngươi trong tình huống của Ngọc Gia Nghĩa cũng làm như hắn mà thôi, ai mà chả muốn mình có được kỳ ngộ để tăng cao thực lực và địa vị chứ.

Bọn họ cũng không phải là người ngu, chẳng qua lúc này nhất thời nóng giận thôi, ngay lập tức gạt đầu trở lại bình tĩnh! Lam Vũ ở cách đó 100m thì nghiêng răng nghiêng lợi, cái dm! Thế tao thì sao? Tao có liên hệ gì với bọn bây đâu mà phải chịu chung chứ! Nhưng cũng chịu, không thể nhảy ra trước mặt bọn chúng mà mắng người được! Thấy bọn họ bắt đầu đi "khám phá bản đồ", Lam Vũ cũng lèo đèo theo sau! Chứ giờ anh cũng đang vô phương

hướng, thôi thì đi chung với bọn này cho có bạn, có gì không tới kịp lúc Lam gia đóng cửa thì còn có gia quyền của bọn này mở cửa hộ cho ra ngoài. Đi hết 3 ngày 3 đêm rồi vẫn chưa thấy gì nhưng mà cả Lam Vũ và 9 người kia đều cảm thấy có cái gì đó đang tác động lên tất cả bọn họ, Lam Vũ thì thấy quen quen nhưng tạm thời chưa nhớ rõ, nhưng anh cũng chưa có thay đổi gì. Nhìn lại bọn người kia thì anh thấy bọn họ dường như đang dần lão hóa thì phải. Càng đi bọn họ càng thấy cơ thể mình mệt mỏi hơn, nhưng 1 lúc sau lại khỏe mạnh như cũ, không biết là chuyện gì xảy ra nhưng tựa hồ trong đầu bọn họ đang đều có chung 1 ý nghĩ: “Đền Thời Gian”. Trên mặt bọn họ hiện ra rất nhiều cảm xúc trái chiều, vừa hồi hộp vừa mừng rỡ lại vừa lo lắng sợ hãi... Cũng đúng thôi, Đền Thời Gian là một khu vực cấp độ kinh khủng tới mức nào, ngay cả đại tiên cao cao tại thượng cũng không dám chắc mình có thể an toàn sinh hoạt ở trong đó, đây có thể là tồn tại vượt qua Tiên Linh Cảnh, cụ thể là cảnh giới thì chả ai biết, có lẽ các đại tiên sẽ biết, nhưng bọn họ chả tiết lộ gì cả. Một khu vực cấp cao như thế này nguy hiểm luôn đồng hành với cơ duyên kỳ ngộ, chỉ cần may mắn có thể bước vào được đền thời gian, chỉ cần lấy được đại 1 vật nào trong đó ra cũng đủ dương danh thiên hạ, gây ra bão táp bên ngoài rồi. Từ ngàn xưa, người ta đúc kết lại 1 câu: “Muốn vào Đền Thời Gian thì phải dựa vào may mắn, không liên quan đến thực lực”.

- Có...có...có phải là chúng ta đang trong ngoại vi Đền Thời Gian không? - Một người của Thiên gia áp ứng hỏi.

- Ta thấy có thể lắm. - Cả bọn gật gù đồng ý.

Lam Vũ đứng như chết trân, nhắm mắt lại cảm ngộ một chút rồi thả lỏng người nhìn về phía thứ hùng vĩ đồ sộ cách anh 54km. Một ngôi đền...à không, phải nói là một đền thờ khổng lồ không thấy biên giới, treo đầu lối vào ngôi đền là hình một chiếc đồng hồ dây cót. Xung quanh 2 bên là những cái cột chống trời, cao xuyên qua những tầng mây, anh chả thấy đỉnh đâu cả. Con đường lát gạch trắng phau sạch sẽ... Anh mà nghe bọn họ bàn luận chắc sẽ thấm mắt: “Lũ ngu, ngôi đền phía trước tụi mày đấy”....

=====Do kai bị lảm lẩn một chút nên quên mất kịch bản là có cả ngôi đền thời gian trong thần điện nên cả chiều viết lộn phần ra về, đáng ra viết về khu vực Đền thời gian phải 2-3 chương. Sr nên mới bắt đầu viết lại nên chỉ 1 đoạn giới thiệu về đền thời gian mà đã hết giờ rồi phải post k ăn chữi!)

===== Đây là nửa đầu

Theo đường trở về anh lại gặp đám người ở Thánh Hoàng Vực, cả đám đều một bộ dạng buồn thui ruột, có lẽ vì nhiệm vụ mà người lớn trong nhà giao đều không thể hoàn thành, về có thể bị ăn chữi, maybe... Lam Vũ không biết!!! Đương nhiên anh sẽ không mũi lòng thương hại mà chạy lại báo đồ các người cần Lam gia lấy được từ 10 năm trước rồi, tới đó mà đòi đi! Sau chừng 2 tiếng đồng hồ, chỉ có 43 người tập hợp trước cổng số 3! Con số thật quá ít so với con số 100 người đi vào, còn chừng nửa tiếng nữa là vòng thi đấu này sẽ kết thúc, những người không tới kịp có lẽ sẽ...vĩnh viễn không tới! Hơn một nửa người không rõ sống chết trong thần điện này, đó là còn chưa kể 9 tầng Thánh Hoàng Vực và mấy người lưu vong từ cổng khác qua, con số sống sót thật thảm thương, những người còn sống mà không thể ra ngoài trong vòng nửa tiếng nữa có lẽ cũng sẽ chết già chết mòn trong đó. Thế giới này mạnh được yếu thua, đất đai quá rộng, nhân số thì khủng khiếp hơn so với trái đất nhiều, nếu nhân số ở trái đất như số lượng của loài Hổ Trắng thì nhân số ở Tam Thiên giới này như vi khuẩn vậy... nên sinh mạng trở nên mong manh như ngọn nến, chả ai quan tâm cả. Dần dần không biết tự bao giờ Lam Vũ cho dù là lão đại đi chăng nữa cũng chả quan tâm tới sự sống chết của những người không liên quan đến mình.

Nửa tiếng trôi qua nhưng chỉ có thêm được 1 người quay về kịp lúc, người này thì bộ dạng thảm thương thì thôi, quần áo rách bươm, mất 1 cánh tay trái, máu me rất nhiều, tuy thế nhưng hắn vẫn cười, cười rặng rờ, bởi vì hắn đã chiến thắng, hắn đã sống sót, tương lai của hắn sẽ tốt đẹp hơn. Nhìn người này Lam Vũ nghĩ tới thằng này có thể gặp một thể loại sinh vật bóng tối nào đó, nhưng chắc chắn không phải là cái con “cá mập đất” anh đã gặp, con đó nó góm bỏ mịe, đến anh có cái radar phát hiện rõ ràng hành tung của nó còn phải chặt vật né tránh, đừng nói những con người mù đường tội nghiệp kia. Hết giờ, cánh cửa mở ra, một quân sự Lam gia trình trọng lên tiếng:

- Xin chúc mừng, các người đã vượt qua tất cả thử thách, đã đủ điều kiện để gia nhập Lam Gia Hộ Vệ Đoàn! Các người có thể bước ra khỏi cánh cổng này, trở về thu xếp, 3 ngày sau tập trung ở quảng trường Thiên Lam, chúng ta sẽ cho các người rời khỏi địa vực hắc ám hỗn loạn này. - Giọng của hắn bất ngờ vang lên trong những viên dạ minh châu, có lẽ là một phương pháp đặc biệt nào đó để liên lạc trong thần điện bóng tối này, nơi mà không có thứ gì có thể truyền đi trong bóng tối đầy quỷ dị, kể cả âm thanh, giống như chân không vậy, tất cả có thể truyền ở những nơi có ánh sáng mà thôi.

Đám người đang vui mừng hân hoan, thì quân sự lại lên tiếng:

- Nhưng khoan, cuộc tuyển lần này khác với những lần khác! Lam gia quyết định bỏ ra một lượng lớn tài nguyên để đầu tư cho các hộ vệ để nâng cao sự an toàn cho những người các người sẽ phải bảo vệ. Tuy nhiên chúng ta không thể chia đều phần tài nguyên này được, vì như thế sẽ không công bằng và lượng tài nguyên cũng không đủ mà chia, sau một thời gian tranh cãi bàn luận thì cao tằng Lam gia đã đưa ra quyết định về việc phân chia số tài nguyên này! Đó là chia theo công hiến, 1 lần cho tất cả, ngay tại đây, các người chỉ cần công hiến những gì thu hoạch được trong thần điện mà các người cho là vô ích, chúng ta sẽ lên danh sách và phân chia tài nguyên hợp lý, đảm bảo tương lai các người thăng tiến so với hiện tại mới thôi. - Sau sự kiện 10 năm trước khiến Lam gia ý thức ra vấn đề những vật phẩm trong thần điện đôi khi quá sức hoang đường, từ ăn hối lộ sau lưng trở thành công khai rồi.

Lam Vũ không ngờ năm nay bọn họ lại có thể đưa ra vấn đề “tham nhũng” một cách quang minh chính đại như vậy! Kiểu như “Nói rõ ràng với các người luôn, chúng ta tài nguyên dồi dào! Nhưng không phải vào làm thuộc hạ cho Lam gia cũng được phân chia tài nguyên, nhưng chỉ cần các người hồi lộ những thứ lấy được trong thần điện thì chúng ta sẽ cân nhắc cung cấp cho các người đầy đủ, không có hà, vậy thì xin mời đồng chí ráng làm việc không thương dãi dãi! Chỉ tới đa có 1 số lượng ít ỏi cố định!”. Sau đó có vài người tiến lên phía trước “hồi lộ” trước hàng chục ánh mắt hâm mộ còn lại, nào là thảo dược, vũ khí đến tàn phế cũng có... Lam Vũ xúc động muốn lên đánh đám người này một trận quá, đám câu thời gian của bố... Nhưng rất tiếc, anh không thể làm lúc này hồng đại kê hết, mà có thể làm cũng không dám làm, anh hiện tại chỉ là 1 tên Chân Linh nhỏ nhỏ mà thôi...

Mẹ tui nó! Mãi 4 tiếng đồng hồ sau mới xong vụ này, mặc dù người ít nhưng không ít người do dự không dám nộp, Lam gia cũng biết nên cho bọn hắn thời gian suy nghĩ. Hại một người thiếu kiên nhẫn như anh cả ngày như đứng trên tổ kiến! Kết thúc lễ “tặng quà” đối với Lam Vũ cứ như là mưa trên đất cạn, từ từ được phóng thích. Nhanh chóng hóa thân quỹ đầu bạc đi kiểm tra vui mới...

Ba ngày sau, những người sống sót sau vụ thí luyện đều tập trung ở quảng trường Thiên Lam. Tất cả có hơn 97 người, con số này quá nhỏ bé so với con

số thiên văn hàng chục tỷ người tham gia thí luyện ban đầu, giờ Lam Vũ cứ thấy nó trống trải thế nào ấy, đúng là ở dị giới này sinh mạng thật không đáng một đồng, sáng cười chưa đã trưa đã chết, không ai biết được liệu 1 phút sau mình còn sống hay không? Sau khi mọi người đã tập hợp đầy đủ thành hàng. Một tên quân sự khác của Lam gia lên tiếng:

- Tốt lắm, khá đầy đủ, chỉ thiếu 12 người, đã không đến xem như bọn họ đã bị loại(12 thằng kia nó thêm vào, nó về nhà rồi)! Các người chú ý nhìn trên bầu trời, sắp tới rồi, mới thủ tục thử thách đã xong, chúng ta cũng không muốn nhiều lời với các người nữa! - Hắn ngẩng đầu lên cao, trên trời từng đám mây tách ra! Một con thuyền bay không lồ đang bay xuống, Lam Vũ ngẩn ngơ, cứ có cảm giác như anh đang sống trong cổ tích vậy “Peter Pan” hay là “Doraemon ở vương quốc gió” vậy, con tàu bay cao như vậy lần đầu tiên Lam Vũ nhìn thấy. Con tàu đáp xuống gần mặt đất, trên tàu nhảy xuống 1 đám người. Đám này đều là những người trẻ tuổi, phong độ phi phàm, ăn mặc đẹp đẽ không giống như đám người đến từ cái nơi hỗn loạn này.

Một quân sự khác vừa từ trên thuyền lớn nhảy xuống cất cao giọng:

- Chào các người! Bọn ta là người đến từ Lam Thiên Vực! Những vị anh tài tuổi trẻ trước mặt có lẽ tương lai sẽ là cố chủ của các người! Bọn họ đều là dòng chính của Lam gia hoặc thiên tài của gia tộc phụ thuộc Lam gia. Bọn họ được quyền ưu tiên lựa chọn hộ vệ cho riêng mình! Tư liệu ngoài Thần Điện Bóng Tối

=====phía trên là bản đồ của đền thời gian nhé:O:) Kai rất thích MS nên kai sẽ dựa vào các bản đồ ở đây.

Theo lộ tuyến cũ trở về nơi xuất phát, mong mỗi chấm dứt hành trình nhằm chán hiện tại. Nhưng mà thế nào... vừa ra khỏi đoạn đường cố định các gian nhà thì anh lại mơ hồ...cảnh vật lại hoàn toàn khác so với ban đầu, các what the fuck gì thế này. Anh lại thấy đám người ở Thánh Hoàng Vực cũng hoang mang, nguyên 8 đứa đang chỉ trích 1 đứa về vấn đề gì đó:

- Tại người đấy, ngay từ đầu các vị trưởng lão đã căn dặn chúng ta sao? Ngoài mục tiêu nhiệm vụ ra thì không nên tham lam cái gì khác, đặc biệt là những thứ quá dễ tìm được. Giờ thì tốt rồi, người thấy một chiến vòng cổ thì cho là bảo vật, sợ bọn ta tham, lên một mình tiến lên lấy đi, ai ngờ kích hoạt cơ quan truyền tống, truyền tống cả một khu này đi chỗ khác, giờ không biết đây là chỗ nào làm sao mà về. - Một tên hình như là người Hoàng gia đang chỉ trích 1 tên Ngọc gia.

- Ngọc Gia Nghĩa, tên thì có nghĩa mà lại thấy lợi quên nghĩa. Bây giờ người bảo chúng ta phải tìm đường nào trở về đây! Đây là một nơi hoàn toàn xa lạ! Cho dù bây giờ lấy ra đỉnh cấp dạ minh châu gia chủ đưa cho phạm vi phát sáng 30m cũng chưa chắc tìm được đường về! - Một người khác của Ngọc gia cũng trách mắng người nhà mình.

- Gia Tín huynh.. - Tên bị mắng nhìn về phía người Ngọc gia còn lại, cũng là huynh trưởng của 2 người, cũng nằm trong số 3 người mạnh nhất ở đây!

Tên Ngọc Gia Tín có vẻ trầm ổn hơn, hẳn không có to thái độ gì cả. Sau đó hít một hơi thật sâu:

- Chuyện đã lỡ rồi, về phân trách phạt hay gì đó thì đợi ra ngoài được hãy nói, bây giờ thời gian không phải là vấn đề của chúng ta, cho dù Lam gia có đóng cửa thần điện thì gia tộc chúng ta vẫn có thể mở được. Nhưng nếu vĩnh viễn không tìm được đường ra thì chỉ có con đường chết, bây giờ tình huống càng cần nhiều người càng tốt, không nên chia rẽ nội bộ hay nội đấu nữa! - Hắn nói không sai, bây giờ không phải là lúc đổ lỗi cho người khác. Chỉ sợ chính các người trong tình huống của Ngọc Gia Nghĩa cũng làm như hắn mà thôi, ai mà chả muốn mình có được kỳ ngộ để tăng cao thực lực và địa vị chứ.

Bọn họ cũng không phải là người ngu, chẳng qua lúc này nhất thời nóng giận thôi, ngay lập tức gạt đầu trở lại bình tĩnh! Lam Vũ ở cách đó 100m thì nghiêng răng nghiêng lợi, cái dm! Thế tao thì sao? Tao có liên hệ gì với bọn bây đâu mà phải chịu chung chứ! Nhưng cũng chịu, không thể nhảy ra trước mặt bọn chúng mà mắng người được! Thấy bọn họ bắt đầu đi “khám phá bản đồ”, Lam Vũ cũng leo theo sau! Chứ giờ anh cũng đang vô phương hướng, thôi thì đi chung với bọn này cho có bạn, có gì không tới kịp lúc Lam gia đóng cửa thì còn có gia quyến của bọn này mở cửa hộ cho ra ngoài. Đi hết 3 ngày 3 đêm rồi vẫn chưa thấy gì nhưng mà cả Lam Vũ và 9 người kia đều cảm thấy có cái gì đó đang tác động lên tất cả bọn họ, Lam Vũ thì thấy quen quen nhưng tạm thời chưa nhớ rõ, nhưng anh cũng chưa có thay đổi gì. Nhìn lại bọn người kia thì anh thấy bọn họ dường như đang dần lão hóa thì phải. Càng đi bọn họ càng thấy cơ thể mình một nhọc hần, nhưng 1 lúc sau lại khỏe mạnh như cũ, không biết là chuyện gì xảy ra nhưng tựa hồ trong đầu bọn họ đang đều có chung 1 ý nghĩ: “Đền Thời Gian”. Trên mặt bọn họ hiện ra rất nhiều cảm xúc trái chiều, vừa hồi hộp vừa mừng rỡ lại vừa lo lắng sợ hãi... Cũng đúng thôi, Đền Thời Gian là một khu vực cấp độ kinh khủng tới mức nào, ngay cả đại tiên cao cao tại thượng cũng không dám chắc mình có thể an toàn sinh hoạt ở trong đó, đây có thể là tồn tại vượt qua Tiên Linh Cảnh, cụ thể là cảnh giới thì chả ai biết, có lẽ các đại tiên sẽ biết, nhưng bọn họ chả tiết lộ gì cả. Một khu vực cấp cao như thế này nguy hiểm luôn đồng hành với cơ duyên kỳ ngộ, chỉ cần may mắn có thể bước vào được đền thời gian, chỉ cần lấy được đại 1 vật nào trong đó ra cũng đủ dương danh thiên hạ, gây ra bão táp bên ngoài rồi. Từ ngàn xưa, người ta đúc kết lại 1 câu: “Muốn vào Đền Thời Gian thì phải dựa vào may mắn, không liên quan đến thực lực”.

- Có...có...có phải là chúng ta đang trong ngoại vi Đền Thời Gian không? - Một người của Thiên gia ấp úng hỏi.

- Ta thấy có thể lắm - Cả bọn gật gù đồng ý.

Lam Vũ đứng như chết trân, nhắm mắt lại cảm ngộ một chút rồi thả lỏng người nhìn về phía thứ hùng vĩ đồ sộ cách anh 54km. Một ngôi đền...à không, phải nói là một đền thờ khổng lồ không thấy biên giới, treo đầu lối vào ngôi đền là hình một chiếc đồng hồ dây cót. Xung quanh 2 bên là những cái cột chống trời, cao xuyên qua những tầng mây, anh chả thấy đỉnh đâu cả. Con đường lát gạch trắng phau sạch sẽ... Anh mà nghe bọn họ bàn luận chắc sẽ trầm mắng: “Lũ ngu, ngôi đền phía trước tụi mày đấy”....

Số bọn này và Lam Vũ đứng xui xẻo, vì ngay sau khi bọn họ rời khỏi phạm vi của khu vực chứa bảo vật thì tòa nhà và con đường kia đã biến mất, một lần nữa trở về vị trí cũ, có lẽ là nó có pháp trận cảm ứng được đám người này đã ra khỏi phạm vi của nó. Bọn cuối cùng cũng quyết chí tiến về phía

trước, tiến về phía nơi thời gian hỗn loạn hơn, cũng là nơi bọn họ tỏa sáng hoặc nơi chôn thân bọn họ...

Lam Vũ đi theo sau bọn họ, anh không muốn đi trước vì anh không biết cái gì sẽ xảy ra nên cứ lấy bọn họ làm gương mà soi cái đã. Nhưng mà Lam Vũ quá cẩn thận rồi, phụ cận đền thời gian không hề có bất cứ một sinh vật sống nào, kể cả thực vật, đều không thể tồn tại trong môi trường khắc nghiệt này. Cả một đoạn đường an toàn mãi cho tới khi bọn họ nhìn thấy ngôi đền, cả bọn càng quyết tâm hơn, đồng thời ai nấy cũng vô cùng kinh ngạc, ngay khi bước vào phạm vi bên ngoài ngôi đền 10km thì bọn họ lại có tầm nhìn trở lại, bóng tối đáng sợ của thần điện đã tan biến, có thể chỉ có một cách giải thích đó là quy tắc của thần điện không thể nào áp đặt lên ngôi đền thời gian và ngoại vi được, nên bóng tối không lan được tới đây. Cả bọn đồng thời bước về phía trước, chính lúc này dị biến xảy ra tên Ngọc Gia Nghĩa bỗng dưng đau khổ kêu cứu:

- Cứu ta, cứu ta...aaaaaaaaa.- Hắn đang biến hóa từ trung niên bỗng dưng lão hóa ngày càng nhanh cho tới khi già khom, da thịt nhanh chóng nhăn nhoe rồi thối rữa trở thành một bộ xương trắng, chẳng mấy chốc đã hóa thành một đồng bụi hình người... Anh ấy đã... chính thức trở về cát bụi.

Tám người còn lại vô cùng sợ hãi, mặc dù này giờ bọn họ bị thời gian làm hỗn loạn liên tục nhưng mà ai nấy đều bị ảnh hưởng lão hóa tới trung niên là cùng, bị trẻ hóa cũng tới nhi đồng 10 tuổi là sẽ bị đẩy lên lại, không ngờ Ngọc Gia Nghĩa lại bị 1 lần lão hóa tới chết. Trong lòng mỗi người đều hoảng sợ, có chút lo lắng về bản thân, nhìn cơ thể liên tục biến đổi bọn họ chẳng biết nên làm gì, cuối cùng vẫn là Ngọc Gia Tín nhanh trí:

- Không cần lo sợ! Cái gì tới sẽ tới, các ngươi có biết vì cái gì Đền Thời Gian đã tồn tại từ rất rất lâu rồi, việc nó tọa lạc trong thần điện bóng tối không phải là một điều bí mật, đề Tam Thiên Ký cũng ghi chép về sự tồn tại của nó... Vậy vì cái gì qua bao nhiêu năm tháng như vậy chẳng có ai, chẳng có thể lực nào có thể độc chiếm được nó? Kể cả những vị Đại Tiên cao cao tại thượng kia nữa, đơn giản vì bọn họ kém may mắn, muốn vào Đền Thời Gian cần may mắn, cho dù cường đại như Đại Tiên mà thiếu may mắn cũng bỏ mình như ai, còn cho dù là Hư Linh tiểu nhân vật mà may mắn thì có khi lại nắm được truyền thừa của ngôi đền. Bất quá đó chỉ là dân gian đồn đại, không chính xác lắm vì chưa từng có vị Đại Tiên nào dám bước vào thần điện, vì tính mạng của bọn họ quá vĩ đại, bọn họ không thể nào chết oan trong bất kỳ trường hợp nào được, nghe nói ngoài Tam Thiên Giới chúng ta ra còn có giới nữa, bọn chính là những kẻ xâm lăng, chúng ta cần các vị Đại Tiên để bảo vệ hòa bình. Còn một điều nữa mà chưa ai xác nhận là Hắc Ám Đại Tiên chết trong Ngôi Đền Thời Gian, nhưng mà cũng có nhiều cường giả đang đứng trên đỉnh thiên hạ từng trải qua 1 lần lột xác ở Đền Thời Gian. - Trong giọng điệu của hắn còn mang một chút ảo vọng, không...hoặc nói là hi vọng cho cả hắn và đồng bọn lúc này.

- Nói đúng lắm, đã tới đây thì kiểu gì cũng chết già, không bằng tiến về phía trước còn có hi vọng sống sót và biến cường. - Hoàng Văn Khánh, một trong 3 người mạnh nhất nhóm thuộc Hoàng gia.

Cả bọn gật gù, mặc dù biết có thể sẽ phải chết nhưng lúc này không ai lộ ra vẻ khiếp sợ hay đau buồn cả! Vốn bọn hắn chẳng bao giờ tin tưởng lẫn nhau, trong đầu ai cũng từng có suy nghĩ lừa gạt hay chơi dối phurong 1 phen để dành lợi ích cho mình nhưng bây giờ bọn họ bỏ hết những thứ sau lưng, bọn họ đang đối mặt với một vấn đề lớn hơn cả nhiệm vụ đó là cái chết, vì thế giờ chẳng còn gì để mất nữa, không tin tưởng lẫn nhau thì làm được gì...

Đi thêm 1 đoạn nữa thì lại có một người chết, lần này không phải là lão hóa mà bị trẻ hóa, từ một người lớn trẻ dần cho tới khi thành trẻ sơ sinh rồi thành thai nhi rồi thoái hóa dần đến lúc biến mất luôn, Lam Vũ nghĩ chắc nó thành tình trùng cmnr. Chỉ đề lại cho người đồng bọn đã chết 1 ánh mắt cầu siêu rồi tiếp tục tiến bước. Một đoạn nữa lại có người chết vì lão hóa...

Chính Lam Vũ cũng bị nguyên tố thời gian ảnh hưởng, nhưng không ngờ tinh thần lực hắc ám ngăn cản được 1 phần, anh chỉ bị chênh lệch vài tuổi thôi, không đi xa nên không vấn đề gì, chứ không như ngày trước chưa có cái gì bị làm 1 phát thành em bé nữa thì khổ nhưng mà cảm giác cơ thể thay đổi liên tục cũng khó chịu lắm. Tuy nhiên mức độ tiêu hao tinh thần lực thì không nhỏ, nhưng không đáng ngại lắm nhưng lại nói khi tiến vào khu vực ngoại vi ngôi đền thì bóng tối đã hết, Lam Vũ đành phải chi thêm tinh thần lực để ẩn thân, cách sử dụng đơn giản, tưởng tượng cơ thể mình thành 1 làn khói màu đen là được, quanh đây đầy ra, ai mà phát hiện.

Đứng cái cổng đá không lồ của ngôi đền, con người trở nên nhỏ như con kiến vậy. Dấu tích thời gian trên chiếc đồng hồ dây cốt khổng lồ như vĩnh hằng, ngay dưới nó, thời gian như chậm lại từng phút giây. Ba người..à không 4 người, kể cả Lam Vũ đều đứng đực dưới chiếc đồng hồ dây cốt chừng 5s, trong 5s đó trong đầu mỗi người đều hiện nhưng hình ảnh quen thuộc của đời mình...

Lam Vũ... không phải, mà là cả 4 người đều có chung một trải nghiệm trong 5s đó... Hình ảnh một thanh niên da ngăm đen cao chỉ chừng 1m6 đeo kính cận.....con đường đầy là quen thuộc, tiệm internet mà thanh niên đó hằng ngày vẫn lên lút sau lưng bố mẹ cùng đám “chó” tiến vào...những hình ảnh bị bắt nạt...những khao khát thuở ấy...ngôi nhà đầy hơi ẩm ướt...bố mẹ, em trai...cuộc sống từng ngày qua ngày thật bình dị, yên tĩnh, những niềm vui thật nhỏ nhất...rồi hình ảnh về đêm mưa gió định mệnh ấy, người thanh niên dần thay đổi về cả tinh thần lẫn thể xác....những tình cảm đầu tiên nở rộ....những người bạn xa rời...cuộc gặp gỡ “duyên”...những sóng gió đầu tiên trong cuộc đời...khi có được người con gái đầu tiên của cuộc đời...khi ngấm nhìn cô ấy không “chướng ngại vật” lần đầu tiên...cả hai phải chia xa...rồi qua một thế giới mới, chàng thanh niên đã trở thành 4 người khác nhau...từng con người trải qua cuộc đời họ...lại một thế giới mới.....

Sau khi những hình ảnh trôi qua hết thì có một bóng đen xuất hiện trong đầu Lam Vũ, đó là một bóng đen đúng nghĩa, đen thui từ đầu tới chân, cất tiếng hỏi:

- Chào mừng ngươi đến với ngôi đền Thời Gian! Nơi tôn thờ nữ thần Thời Gian, mặc dù thời đại của các vị thần đã qua quá lâu rồi! Ta là hình chiếu của người giám hộ ngôi đền, đừng nói gì cả! Những câu trả lời của ngươi sẽ quyết định sự sống chết của bản thân, hãy suy nghĩ thật cẩn trọng.

Bốn người Lam Vũ tròn mắt:“Dm, bố đã nói câu nào đâu?”! Cái gì nữ thần thời gian đó nghe có vẻ ghê nhưng thẳng này chỉ là 1 thẳng giữ đền, lại còn là 1 hình chiếu, khẩu khí ghê vl. Ban đầu mấy người cũng hơi lo vì lực lượng thời gian của ngôi đền có thể ảnh hưởng tới anh, nhưng tới khi anh ý thức được thẳng này đang ở trong Hồn Giới của bản thân thì cười xòa, để im xem hắn nói gì:

- Ngươi sinh ra vì cái gì? Lý tưởng nhân sinh của ngươi là gì? Mục tiêu của cuộc đời ngươi là gì? Trả lời 3 câu hỏi hợp với ý nghĩa của thời gian ngươi sẽ sống sót. - Lời nói không mang chút cảm tình nào, rất lạnh lẽo...cũng đúng thôi, hắn chỉ là một cái hình chiếu để lại từ thời xa xưa, chẳng phải sinh vật sống thì lấy đâu ra tình cảm.

Cuối cùng Lam Vũ cũng hiểu ý nghĩa của cái đồng hồ dây cót ở trước cổng đền, chính là cho người ta 1 lần nữa quan sát cuộc đời của mình, xác định lại mục tiêu! Giúp người tới được ngôi đền có 1 cơ duyên luyện tâm tuyệt hảo, có thể đi xa hơn trong tương lai. Nhưng cũng có người vì thi mà nội tâm rối loạn, những thứ đã được chôn vùi trong ký ức từ lâu lại 1 lần nữa trở lại khiến bọn họ táng thân tại chỗ, hoặc sau khi trải qua luyện tâm mà vẫn không tìm ra được ý nghĩa của cuộc đời thì vẫn phải chết. Anh thì chẳng có lo lắng gì, cũng phải cảm ơn thằng này 1 phen, một lần nữa cũng cố thêm quyết tâm,...nhắc lại chuyện cũ khiến anh tự dừng nhớ nhà, nhớ người thân vì ra.

- Ta sinh ra vì được sống! Lý tưởng của ta là cùng người ta yêu trở lại nơi yên bình xưa kia làm 1 con người bình thường! Mục tiêu của ta hiện tại là đủ mạnh mẽ để mang nàng trở về(tự do)(thiên hạ đệ nhất)(tự do) - Ba người đồng loạt xuất hiện, nói ra mục tiêu của đời mình, bất ngờ hơn cả là lão nhị cùng lão tứ đều có cùng mục tiêu là tự do, lão nhị thích đùa giỡn, thích làm gì làm nấy thì tự do không khó hiểu, lão tứ mà cũng chọn tự do làm 3 người còn lại không hiểu lắm.

Bóng hình kia im lặng một lúc rồi thở dài một hơi:

- Lại một người nữa lầm đường lạc lối,haizz! Để ta đưa người 1 đoạn đường về với cát bụi. - Hiển nhiên là câu trả lời của Lam Vũ không phù hợp với tiêu chí của thời gian, hay nói rõ là tiêu chí về ý nghĩa cuộc đời của ngôi đền này, ngôi đền chỉ đem lại cơ duyên những người có chí hướng phù hợp với những gì mà những năm tháng xa xưa trước kia nữ thần Thời Gian đã để lại.

Hình bóng đó phất tay một cái, bên ngoài hồn giới lực lượng thời gian cuồng bạo đang lao về phía anh... Nhận thấy nguy hiểm, Lam Vũ nhanh chóng tạo ra hố đen nuốt chửng bóng đen trong hồn giới, nhưng mà chỉ có thể đình chỉ cường độ hỗn loạn của thời gian, không thể làm tan thời gian bạo động ra được....

Trong khi đó ở bên kia đã có 2 người hóa thành tro bụi và người cuối cùng còn sống sót là Ngọc Gia Tín. Có lẽ gã là người có ý nghĩa nhân sinh phù hợp với tiêu chí của Thời Gian.... Gã tiếp tục bước vào ngôi đền, nét mặt cười đầy ý vị, không hề đau buồn vì cái chết của đồng bọn.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Truyền thừa Nữ Thần Thời Gian

Lực lượng thời gian hỗn loạn cuồng bạo ập tới, Lam Vũ làm sao có thể phản ứng kịp, nháy mắt cơ thể anh lại phải trải nghiệm thêm cái cảm giác thay đổi liên tục, thành em bé rồi lại thành ông già. Không thể, mình không thể nào bắt đầu mọi thứ lại từ đầu hoặc chết được, niềm tin của ta là bất diệt.....aaaaaaaaa! Lam Vũ điên cuồng dồn hết tinh thần lực bao bọc quanh bản thân mình không ngừng ngăn cản ảnh hưởng của thời gian. Nhưng mà một quần áo vải dù có đan chặt chẽ đến đâu cũng không thể ngăn nước thấm vào, nhưng giống như anh đang ở giữa biển rộng vậy, càng vùng vẫy nó càng chìm nhanh hơn. Tuy không cam lòng nhưng Lam Vũ lại không hề thấy tuyệt vọng, ngay giây phút này không ngờ trong lòng anh trống rỗng, cảm xúc chợt tiêu biến hết, yên bình nhìn cơ thể mình đang hóa tro với tốc độ chậm rãi mất thường có thể nhìn thấy được.. Cảm giác yên bình lạ thường này thật kỳ quái, anh không cảm nhận được nguy cơ như lúc đầu nữa...Cái gì cũng có nguyên do của nó, đúng lúc này quyền sách đang trôi nổi giữa hồn giới đột nhiên rung động mạnh, rồi lao ra ngoài.

Quyển sách bay ra hẳn ngoài thực tế, một quyển sách đen huyền bí xuất hiện ngay trên đầu Lam Vũ. Nó tự động mở ra, giữa 2 trang giấy xuất hiện 1 cái hố đen nhỏ bắt đầu hút, nhìn bằng mắt thường thì không thấy được cái hố nó hút gì nhưng mà chính Lam Vũ lại cảm nhận được thời gian hỗn loạn quanh mình đang giảm dần. Sau một lúc thời gian cuồng loạn đã tan biến, khi tác nhân gây hại đã mất thì Lam Vũ khôi phục rất nhanh. Kinh biến xảy ra, cái hố đen và cuốn sách càng ngày càng lớn, lực hút ngày càng kinh khủng, chỉ 1 chốc lát thời nguyên tố thời gian hỗn loạn bên ngoài ngôi đền đã bị quyển sách hút sạch.

Quyển sách nhanh chóng biến hóa, có thêm các hoa văn hình dáng như ký hiệu thời gian ở bên bề ngoài cuốn sách, nội dung của từ nay đầy đủ không sót, trở nên hoàn chỉnh... Trước kia nó chỉ hấp thụ kiến thức và lực lượng không gian của Bạch Hư Không mới thành hình, nay hấp thụ lực lượng thời gian mới trở thành bản đầy đủ, cách tu luyện quy tắc thời gian... Quyển sách sau khi hoàn chỉnh thì tự động đóng lại rơi vào tay Lam Vũ.

Cầm quyển sách trên tay Lam Vũ ngẩn ngơ, đây là lần đầu tiên anh cầm được cuốn sách này, trước giờ nó đều phiêu phù trong hồn giới, kêu gọi hay chạm đều không được, chỉ có thể dùng ý nghĩ mà lật trang. Mở ra xem thử thì thấy toàn trang trống, cảm giác không khác gì so với những cuốn sách bình thường, nhưng mà có thêm một lượng thông tin nho nhỏ bay vào đầu anh. Cuốn sách này với nửa cuốn sách ánh sáng của Kimura chính là 2 nửa của một vũ khí tối thượng “Vũ Trụ”. “Vũ Trụ” cũng là tên của cuốn sách gốc lúc chưa bị chia 2. Tạm thời không nhắc tới vấn đề này vì Lam Vũ còn chưa thể nào động chạm gì tới cuốn sách của Kimura được, hiện tại cuốn sách chỉ có 1 công năng duy nhất “Khuyết Đại”, mọi chiêu thức dùng tinh thần lực truyền qua cuốn sách ở mặt giấy trắng sẽ thông qua các hoa văn ở bìa mà khuyết đại lực lượng tùy theo cấp độ của người sử dụng và một tính năng duy nhất là cứng rắn bất diệt mà thôi, trừ phi đến mức độ Hư Không chủ năm xưa thì Lam Vũ không chắc nhưng trước cấp đó thì dùng cách gì chiêu gì cũng không thể làm tổn thương cuốn sách này được. Khi không dùng có thể dùng ý nghĩ thu lại cuốn sách vào Hồn Giới.

Sau khi tiêu hóa đoạn thông tin vừa rồi, Lam Vũ trầm mặc nhìn đèn Thời Gian trước mắt vài phút đồng hồ rồi cầm theo cuốn sách tiến vào ngôi đền. Mọi vật trong ngôi đền bằng đá trắng này đều thật hùng vĩ, to lớn, Lam Vũ chưa từng thấy qua kiến trúc nào cao ngất ngường như vậy, cũng chả có thời gian mà ngắm nhiều, men theo lối đi anh nhìn thấy có rất nhiều bức tượng khổng lồ quanh hai bên đường, đủ thứ hình dạng kỳ dị, yêu ma quỷ quái thiên sứ, nhân loại, anh đoán rằng có lẽ đó là những chư hầu năm xưa của nữ thần Thời Gian chăng? Ở ngôi đền này quả nhiên mọi thứ đều sạch sẽ, đến hạt bụi cũng không có chứ đừng nói là đồ đạc gì, đi đến cuối cùng thì thấy ba căn phòng cực lớn, không có mái che, cả 3 căn phòng, 2 bên trái phải và ở giữa.

Căn ở giữa lớn hơn cả, có bức tượng của một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, anh không biết dùng từ ngữ gì để mô tả vẻ đẹp của nàng. Bên trái phải là 1 nam 1 nữ, ở tư thế khom lưng 1 chút có lẽ là người hầu của nàng. Anh nhìn thấy Ngọc Gia Tin, hẳn đang quỳ xuống trong căn phòng bên phải của người nam tiếp thu cái gì đó, có thể là truyền thừa. Lam Vũ không để ý nữa, nhìn chăm chăm bức tượng nữ thần ở giữa, cảm nhận trong tay cuốn sách, anh có cảm giác rằng nếu tiến vào đó thì sẽ có cái gì thật tốt đối với bản thân mình.

Bước chân vào căn phòng to hơn cả cái thị trấn, Lam Vũ ngay lập tức cảm giác được thời gian trong này không ổn định, lập tức cuốn sách tỏa ra lực hút bảo vệ anh, thời gian bên cạnh bức tượng càng hỗn loạn hơn cả bên ngoài rất nhiều tùy thời có thể áp đến bên người. Quyển sách vẫn không động đậy, nhưng mà anh cảm nhận được nó đang nhắc nhở anh chú ý tới viên ngọc trong suốt sáng lấp lánh trên tay tượng nữ thần. Ngay lúc đó cảnh tượng xung quanh biến đổi, đây là không gian vô định có rất nhiều tia sáng nhỏ bay qua, ánh sáng cũng vừa chói lóa vừa nhạt nhòa, khá là mờ ảo, có những gấp khúc làm Lam Vũ có cảm tưởng như anh đang ở trong lòng một con sông vậy, bỗng nhiên vô số tia sáng nhỏ tụ hợp lại 1 điểm, tạo thành hình một cô gái, xinh đẹp như tiên giáng trần, khuôn mặt hoàn mỹ không góc chết, cơ thể hoàn mỹ, phải nói là đẹp từng centimet...Đó chính là nữ thần Thời Gian, anh chắc chắn là thế vì cô gái này giống y hệt bức tượng. Nàng lạnh lùng vô tình như chính thời gian vậy, chẳng có chút tình cảm nào:

- Rất tốt, rất tốt, đã gần 100 tỷ năm rồi mới có một người tiến vào được chính điện của ta. Người không bị thời gian ở chính điện giết chết tức là có duyên với ta, cuối cùng thì thời gian cũng được truyền thừa, sẽ không kém hơn so với các quy tắc khác. - Tuy lời nói có vẻ vui mừng nhưng nét mặt của nàng vẫn vô tình như cũ.

Nàng không muốn thử thách gì thêm nữa, mặc dù trong thật tâm nàng muốn thêm thử thách để có thể kiểm tra năng lực của người được chọn nhưng, chờ lâu quá rồi mới có 1 người vào được đây, nàng biết thời gian không còn đủ để cho mình kén cá chọn canh nữa, thời điểm Nguyên Giới và Tam Thiên Giới xuất hiện lỗ hổng gần tới rồi. Những chúa tể của Nguyên Giới chưa bao giờ ngừng đem quân xâm chiếm Tam Thiên Giới, mặc dù mỗi lần gần hết thời gian 2 thế giới giao nhau bọn họ đều rút hết về vì bọn họ chẳng thể nào phát triển ở Tam Thiên Giới, không có tài nguyên nào của Tam Thiên Giới mà người Nguyên Giới có thể sử dụng được ngoại trừ 1 vài thứ đặc thù. Nàng và các đại thần cách hệ cần đào tạo nhân tài mới để có thể đối đầu với bọn họ, những đối thủ nổi tiếng với sức sống mãnh liệt, nhưng mà nàng đã quá chậm so với các hệ rồi, các hệ khác đều có người thừa kế chậm nhất cũng đã cách đây cả vạn năm. Vì thế nên nàng không cần đưa thêm yêu cầu gì, cũng không dài dòng:

- Đây là Thời Gian Ngôn Cầm, thứ giúp ngươi có thể kế thừa năng lực của hệ ta! Trước hết ta kể với ngươi về sứ mệnh, để cho ngươi biết vì sao mỗi người khi tiến tới gần đền của ta đều phải trải qua thử thách để tìm ra người có ý chí phù hợp nhất với ta và phù hợp nhất với sứ mệnh vĩ đại bảo vệ mảnh đất Tam Thiên. Phải nói về về 300 tỷ năm trước, lần đầu tiên mà có một thế giới khác va chạm với Tam Thiên Giới chúng ta, tất cả các vị thần lúc đó đều tập trung trước biên giới của 2 thế giới, rồi một đám người 8 người xông ra, đều là các tồn tại cực kỳ cường đại trên đời, bọn họ có hệ thống tu luyện khác chúng ta, bọn họ đều có sức sống mạnh mẽ hơn chúng ta rất nhiều, cơ thể rắn chắc còn hơn cả yêu thú và người luyện thể ma giới, sức khôi phục có thể so sánh với nữ thần Thiên Nhiên, thậm chí có người trong đó còn có chút vượt qua. Bọn họ quá mạnh mẽ, lúc đó 7 vị thần và 5 vị chí cao thần của Tam Thiên Giới bao gồm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi 7 vị, Thời Gian, Không Gian, Hủy Diệt, Hắc Ám, Thiên Nhiên đã giao chiến kịch liệt với bọn họ, cuối cùng đã có 6 vị thần và 2 vị chí cao thần là Không Gian và Hắc Ám thân tử đạo tiêu, 6 vị thần còn đỡ vì có chí cao thần của họ là (Ngũ Hành)Thiên Nhiên nữ thần, và (Phong Lôi)Hủy Diệt chiến thân đào tạo lại các vị thần thế hệ sau, còn Không Gian và Hắc Ám chí cao thần thì đã đoạn tuyệt truyền thừa, hiện nay ngoại trừ có tuyệt thế thiên tài có thể tự mình tu thành chí cao thần còn không thì vĩnh viễn 2 hệ này sẽ không có truyền nhân, tất nhiên bên kia cũng không dễ chịu gì khi bọn họ chỉ còn 1 người nắm giữ Lôi còn sống. Cứ cách 100 tỷ năm, 2 giới lại va chạm vào nhau, 200 tỷ năm trước bọn ta không hiểu sao bọn họ vẫn 8 người xuất hiện, 7 gương mặt mới nhưng không hề yếu hơn nhân vật cũ 1 tí nào, trận năm đó bọn ta cũng chết đi 7 người, nữ thần Thiên Nhiên lại chết càng làm cho bọn ta yếu thế, bọn họ thì chỉ có chết 4 người, 4 người còn lại mang theo người của bọn họ tới đây để cướp những tài liệu luyện khí, những thứ bọn họ cho là có giá trị và phá hủy những thứ quý giá của chúng ta, nhưng cũng trong thời gian đó bọn họ nhận ra rằng mình không thể phát triển ở Tam Thiên giới này, thực lực bọn họ sẽ không tăng trưởng vì bọn họ không dùng linh khí, bọn họ sẽ chết già ở nơi này, vì thế nên bọn họ sau khi cướp hã hê lại bỏ về, mang theo rất nhiều nhân tài và nô lệ. Và trong bất hạnh có cái may mắn, 100 tỷ năm sau lại có 1 thiên tài tu thành chí cao thần Thiên Nhiên, và ta được Thời Gian chí cao thần đời trước truyền thừa, trở thành thần Thời Gian tiếp theo. Thôi không nói nhiều nữa, ngươi đã nghe đại khái rồi đó, trận 100 tỷ năm trước có 7 người thần diệt ta và Hủy Diệt chỉ còn 1 tia linh hồn còn sót lại, vì vậy ngươi phải thay ta thủ hộ tam thiên này, sau khi tiếp nhận ý chí của ta, ngươi sẽ nhận được Thời Gian Như Ý Ngọc phụ trợ ngươi tu luyện, sau bức tượng có truyền tống trận đưa ngươi ra khỏi đây, ta có 2 người hầu đều là cấp Đại Tiên, bọn họ đều đã có truyền nhân của mình từ lâu, ngươi chỉ cần cho bọn họ thấy Thời Gian Như Ý Ngọc thì bọn họ sẽ toàn lực nghe ngươi sai khiến, chúc ngươi thành công, truyền nhân của ta.

Nói xong một lèo nàng không kịp chờ Lam Vũ đặt câu hỏi đã tan biến theo mây gió, nơi đang đứng cũng dần tan biến, trả Lam Vũ lại hiện thực, trên tay anh có thêm 2 thứ là 1 lá bài có vẽ ký hiệu thời gian, có lẽ là Thời Gian Ngôn Cầm và một viên ngọc trong suốt hình cầu. Lam Vũ ý thức được chỗ mình vừa vào lúc này là hồn giới của nữ thần Thời Gian, nàng nhằm lần mình là người đã vượt qua tất cả thử thách của nàng thì phải? Hoàn toàn là do giúp mình "hack map" vượt ải, tự dung được cho đồ ngon vl. Hồn giới của nữ thần Thời Gian đã tan biến tức là nàng cũng triệt để chết đi rồi, Lam Vũ phì phì, xin lỗi rồi, 1 lần nữa tạo thành chí cao Thời Gian thần thì Lam Vũ còn đáp ứng chứ cái gì bảo vệ Tam Thiên giới chắc thôi! Anh không rảnh lo chuyện bao đồng, anh có phải người Tam Thiên Giới đâu, chỉ cần đừng đụng tới anh là được rồi! Thời gian trong căn phòng này đã trở nên hiền dịu hơn đối với anh, đang định ra phía sau bức tượng để truyền tống thì 2 thứ trên tay đã bị cuốn sách tham ăn kia nuốt sạch, sau đó nó biến này 1 lần khói đen bay lại vào hồn giới. Lam Vũ lắc đầu, tính ra người kế thừa nàng ta là cuốn sách này chứ có phải anh đâu! Không quản nữa tiến ra phía sau bức tượng.....

Theo đường trở về anh lại gặp đám người ở Thánh Hoàng Vực, cả đám 3 người đều một bộ dạng buồn thui ruột, có lẽ vì nhiệm vụ mà người lớn trong nhà giao đều không thể hoàn thành, về có thể bị ăn chửi, maybe... Lam Vũ không biết!!! Đương nhiên anh sẽ không mủi lòng thương hại mà chạy lại báo đồ các người cần Lam gia lấy được từ 10 năm trước rồi, tới đó mà đòi đi! Sau chừng 2 tiếng đồng hồ, chỉ có 43 người tập hợp trước cổng số 3! Con số thật quá ít so với con số 100 người đi vào, còn chừng nửa tiếng nữa là vòng thi đấu này sẽ kết thúc, những người không tới kịp có lẽ sẽ...vĩnh viễn không tới! Hơn một nửa người không rõ sống chết trong thần điện này, đó là còn chưa kể 4 thành Thánh Hoàng Vực và mấy người lưu vong từ cổng khác qua, con số sống sót thật thảm thương, những người còn sống mà không thể ra ngoài trong vòng nửa tiếng nữa có lẽ cũng sẽ chết già chết mòn trong đó. Thế giới này mạnh được yếu thua, đất đai quá rộng, nhân số thì khủng khiếp hơn so với trái đất nhiều, nếu nhân số ở trái đất như số lượng của loài Hổ Trắng thì nhân số ở Tam Thiên giới này như vi khuẩn vậy... nên sinh mạng trở nên mong manh như ngọn nến, chả ai quan tâm cả. Dần dần không biết tự bao giờ Lam Vũ cho dù là lão đại đi chăng nữa cũng chả quan tâm tới sự sống chết của những người không liên quan đến mình.

Nửa tiếng trôi qua nhưng chỉ có thêm được 1 người quay về kịp lúc, người này thì bộ dạng thảm thương thì thôi, quần áo rách bươm, mất 1 cánh tay trái, máu me rất nhiều, tuy thế nhưng hắn vẫn cười, cười rạo rờ, bởi vì hắn đã chiến thắng, hắn đã sống sót, tương lai của hắn sẽ tốt đẹp hơn. Nhìn người này

Lam Vũ nghĩ tới thăng này có thể gặp một thể loại sinh vật bóng tối nào đó, nhưng chắc chắn không phải là cái con “cá mập đất” anh đã gặp, con đó nó gớm bô mệ, đến anh có cái radar phát hiện rõ ràng hành tung của nó còn phải chặt vật né tránh, đừng nói những con người mù đường tội nghiệp kia. Hết giờ, cánh cửa mở ra, một quân sự Lam gia trình trọng lên tiếng:

- Xin chúc mừng, các người đã vượt qua tất cả thử thách, đã đủ điều kiện để gia nhập Lam Gia Hộ Vệ Đoàn! Các người có thể bước ra khỏi cánh cổng này, trở về thu xếp, 3 ngày sau tập trung ở quảng trường Thiên Lam, chúng ta sẽ cho các người rời khỏi địa vực hắc ám hỗn loạn này. - Giọng của hắn bất ngờ vang lên trong những viên dạ minh châu, có lẽ là một phương pháp đặc biệt nào đó để liên lạc trong thần điện bóng tối này, nơi mà không có thứ gì có thể truyền đi trong bóng tối đầy quỷ dị, kể cả âm thanh, giống như chân không vậy, tất cả có thể truyền ở những nơi có ánh sáng mà thôi.

Đám người đang vui mừng hân hoan, thì quân sự lại lên tiếng:

- Nhưng khoan, cuộc tuyển lần này khác với những lần khác! Lam gia quyết định bỏ ra một lượng lớn tài nguyên để đầu tư cho các hộ vệ để nâng cao sự an toàn cho những người các người sẽ phải bảo vệ. Tuy nhiên chúng ta không thể chia đều phần tài nguyên này được, vì như thế sẽ không công bằng và lượng tài nguyên cũng không đủ mà chia, sau một thời gian tranh cãi bàn luận thì cao tằng Lam gia đã đưa ra quyết định về việc phân chia số tài nguyên này! Đó là chia theo công hiến, 1 lần cho tất cả, ngay tại đây, các người chỉ cần công hiến những gì thu hoạch được trong thần điện mà các người cho là vô ích, chúng ta sẽ lên danh sách và phân chia tài nguyên hợp lý, đảm bảo tương lai các người thăng tiến so với hiện tại mới thôi. - Sau sự kiện 10 năm trước khiến Lam gia ý thức ra vấn đề những vật phẩm trong thần điện đôi khi quá sức hoang đường, từ ăn hối lộ sau lưng trở thành công khai rồi.

Lam Vũ không ngờ năm nay bọn họ lại có thể đưa ra vấn đề “tham nhũng” một cách quang minh chính đại như vậy! Kiểu như “Nói rõ ràng với các người luôn, chúng ta tài nguyên dồi dào! Nhưng không phải vào làm thuộc hạ cho Lam gia cũng được phân chia tài nguyên, nhưng chỉ cần các người hối lộ những thứ lấy được trong thần điện thì chúng ta sẽ cân nhắc cung cấp cho các người đầy đủ, không có hã, vậy thì xin mời đồng chí ráng làm việc không thường dài dài! Chỉ tôi đa có 1 số lượng ít ỏi cố định!”. Sau đó có vài người tiến lên phía trước “hối lộ” trước hàng chục ánh mắt hâm mộ còn lại, nào là thảo dược, vũ khí đến tàn phế cũng có... Lam Vũ xúc động muốn lên đánh đám người này một trận quá, đám câu thời gian của bồ... Nhưng rất tiếc, anh không thể làm lúc này hòng đại kê hết, mà có thể làm cũng không dám làm, anh hiện tại chỉ là 1 tên Chân Linh nhỏ nhỏ mà thôi...

Mẹ tui nó! Mãi 4 tiếng đồng hồ sau mới xong vụ này, mặc dù người ít nhưng không ít người do dự không dám nộp, Lam gia cũng biết nên cho bọn hắn thời gian suy nghĩ. Hại một người thiếu kiên nhẫn như anh cả ngày như đứng trên tờ kiến! Kết thúc lễ “tặng quà” đối với Lam Vũ cứ như là mưa trên đất cạn, từ từ được phóng thích. Nhanh chóng hóa thân quỹ đầu bạc đi kiếm trò vui mới...

Ba ngày sau, những người sống sót sau vụ thí luyện đều tập trung ở quảng trường Thiên Lam. Tất cả có hơn 97 người, con số này quá nhỏ bé so với con số thiên văn hàng chục tỷ người tham gia thí luyện ban đầu, giờ Lam Vũ cứ thấy nó trống trải thế nào ấy, đúng là ở dị giới này sinh mạng thật không đáng một đồng, sáng cười chưa đã trưa đã chết, không ai biết được liệu 1 phút sau mình còn sống hay không? Sau khi mọi người đã tập hợp đầy đủ thành hàng. Một tên quân sự khác của Lam gia lên tiếng:

- Tốt lắm, khá đầy đủ, chỉ thiếu 4 người, đã không đến xem như bọn họ đã bị loại(3 thăng kia nó thêm vào, nó về nhà rồi, còn thăng nhận được truyền thừa của đại tiên hầu nữ thân chắc giờ nó cóc thêm cái Tôn giả gì nữa)! Các người chú ý nhìn trên bầu trời, sắp tới rồi, mới thủ tục thử thách đã xong, chúng ta cũng không muốn nhiều lời với các người nữa! - Hắn ngẩng đầu lên cao, trên trời từng đám mây tách ra! Một con thuyền bay khổng lồ đang bay xuống, Lam Vũ ngẩn ngơ, cứ có cảm giác như anh đang sống trong cổ tích vậy “Peter Pan” hay là “Doraemon ở vương quốc gió” vậy, con tàu bay cao như vậy lần đầu tiên Lam Vũ nhìn thấy. Con tàu đáp xuống gần mặt đất, trên tàu nhảy xuống 1 đám người. Đám này đều là những người trẻ tuổi, phong độ phi phàm, ăn mặc đẹp đẽ không giống như đám người đến từ cái nơi hỗn loạn này.

Một quân sự khác vừa từ trên thuyền lớn nhảy xuống cất cao giọng:

- Chào các người! Bọn ta là người đến từ Lam Thiên Vực! Những vị anh tài tuổi trẻ trước mặt có lẽ tương lai sẽ là cổ chủ của các người! Bọn họ đều là dòng chính của Lam gia hoặc thiên tài của gia tộc phụ thuộc Lam gia. Bọn họ được quyền ưu tiên lựa chọn hộ vệ cho riêng mình! Tư liệu của các người ngoài Thần Điện Bóng Tối bọn họ đều đã xem qua, nào, cuộc chọn bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54: Lam Chân Hy

Đám thiếu niên thiếu nữ đêm chiều nhìn 1 lượt hết những người trên quảng trường, cơ bản là xem số liệu thì đa số đã ngầm chọn được đối tượng hộ vệ cho mình, xem xét lại 1 lần nữa cũng là thủ tục thôi, cũng đôi khi người ta sẽ trải qua biến hóa trong Thần Điện thì sao! Một thiếu niên đứng ra khỏi hàng chỉ vào 4 người ở các nơi khác nhau:

- Người! Người! Người và cả người! Từ này các người sẽ là hộ vệ cho thiếu gia ta. Ráng hoàn thành tốt chức trách của mình thì ta sẽ không bạc đãi các người! - Nói xong hắn lãnh ngạo quay đầu bay lên con tàu, chuyện tiếp theo xảy ra sẽ không còn liên quan tới hắn nữa.

Lục tục đám người cũng tiến lên chọn hộ vệ cho mình, có một sự ấn ý không hề nhẹ, bọn họ không hề chọn trùng người, có lẽ đã phân định chia người từ trước rồi. Cũng có rất nhiều người không được chọn, có lẽ vì khả năng của họ còn kém, nếu không được chọn thì đành phải về Lam gia, làm hộ vệ hoặc cu li cho Lam gia hoặc những gia tộc phụ thuộc Lam gia rồi, cuộc sống sẽ không tốt bằng những người được chọn, đến thế nào Lam Vũ cũng chả được ai chọn cả, có lẽ vì anh chỉ là một tiểu tử Chân Linh cảnh, không có tác dụng lắm trong việc bảo vệ người, mặc dù có thành tích chiến thắng

Nguyên Linh cảnh, bọn họ cho rằng anh có thủ đoạn đặc biệt, nhưng mà cũng vậy thôi, căn bản Chân Linh cảnh quá “giấy” sát thương không lớn, cạnh tranh ngoài đời còn khốc liệt hơn với 1 vs 1 trên lôi đài nhiều, lúc đó có khi 100 vs 1 ấy chứ, nên họ toàn tuyển người có năng lực ổn định hơn là 1 tiểu tử Chân Linh có thể may mắn vài ván gặp “may” đối thủ bị điên...

Lam Vũ cũng muốn phát sầu, không có mấy con ông cháu cha này nhận về thi việc tiếp cận mấy cái kho tàng của Lam gia lại khó hơn không ít, căn bản là 2 chữ “quyền lực” mà thôi, hộ vệ của một tiểu doanh nhân đương nhiên kém hơn hộ vệ tổng thống nhiều. Anh nghĩ rằng nếu như thật sự không được chọn thì nữa đường anh sẽ đào ngũ, thật đấy!!! Anh có mục đích rõ ràng, nếu nhưng con đường đó không thể đạt được mục đích thì bỏ, đi đường khác, thế gian rộng lớn 3000 thế giới, thiếu gì cách, chưa kể anh mới nhận được thêm thông tin từ anh đã có thể dùng tinh thần lực để chuyển hóa thành năng lượng thời gian, điều khiển thời gian, dù đang còn rất thô và khô khan về cách dùng nhưng cứ từ từ mà luyện tiếp, sau khi quyển sách đầy đủ thì cũng đã có thêm được vài chiêu thức hướng dẫn sử dụng tinh thần lực rất khủng bố, có cơ hội thì từ từ mình test thôi. Đám thiếu niên cuối cùng cũng chọn gần xong hộ vệ cho mình, trên quảng trường giờ chỉ còn 1 cô bé tầm mười 14 15 tuổi với vị Kết Y tiểu thư kia còn chưa có chọn và 58 người chưa được chọn, đương nhiên sắc mặt đám người này không tốt chút nào, bọn họ không nhận được tài nguyên lớn nhất cho nghề hộ vệ rồi...

Cô bé nhỏ kia bộ dạng đồng đánh đánh đá nhìn qua đám người, ai nấy đều cố gắng tăng khí thế của bản thân lên mức cao nhất có thể, mong được người ta nhìn trúng. Cô bé nhìn tới Lam Vũ thì dừng lại, trong đầu hiện lên số liệu của anh:

Tên đăng ký: Hạ Lam Vũ

Tu vi: Chân Linh đỉnh phong.

Sở trường: Áo thuật.

Biểu hiện trong thi đấu: Chưa bại 1 trận nào, chiến thắng đối thủ 1 cách kỳ lạ, dường như may mắn.

Thành Tích Tốt Nhất: Thắng qua Nguyên Linh cảnh đỉnh phong, sống sót rời khỏi Điện Thờ Bóng Tối.

Đánh giá: Áo thuật khó lường, có thể gây bất ngờ với đối thủ có tâm linh yếu kém.

Thực lực phỏng đoán: Nguyên Linh sơ kỳ đỉnh.

Cô bé nhỏ kia cân nhắc 1 tí rồi nhếch môi lên chỉ vào Lam Vũ:

- Người là hộ vệ duy nhất của ta. - Nói xong nàng ta nhảy thẳng lên tàu, như bao nhiêu người khác. Trước khi nhảy còn không biết là cố tình hay vô ý lườm nguýt Kết Y, xem ra 2 người này có xích mích gì đó.

Kết Y cũng chẳng để ý nàng ta mà nhìn chăm chăm vào Lam Vũ, cô nàng đang đánh giá người được con nhỏ ngang ngược kia là thần thánh phương nào. Nhìn kỹ cũng chẳng thấy gì đặc biệt, nàng lại không quan nữa, tới lượt nàng chọn nhưng nàng chỉ lướt qua những người còn lại rồi nhảy thẳng lên tàu, không thêm chọn 1 ai cả. Có lẽ trong mắt nàng, đám người này chả có gì nổi bật, nàng mới không cần đám phế vật này bảo vệ, dựa vào thân phận con gái trưởng của tộc trưởng Lam gia, hộ vệ Địa Linh cảnh cũng có thể kiếm được ấy chứ. Phải Nói đến cô bé ngang ngược lúc này là nhị tiểu thư của Lam gia, em gái cùng cha khác mẹ của Kết Y, Lam Chân Hy, cũng vì cái vấn đề khác mẹ này nên 2 nàng chẳng ưa gì nhau, khác nhau ở chỗ là Chân Hy luôn muốn hành hạ hay chọc phá Kết Y nhưng Kết Y chưa bao giờ để tâm, cũng chưa bao giờ sợ hãi, nàng còn tùy hứng hơn cả...

Đám người “thất nghiệp” ở dưới thất vọng cúi đầu thờ dài, đã cố gắng hết sức rồi mà vẫn không lọt vào mắt người ta thì chịu thôi, nhưng thôi kệ dù sao thì sau này vẫn được ra khỏi nơi căn cứ này, được cung cấp tài nguyên mỗi tháng dù ít ỏi cũng tốt hơn hiện tại nhiều lắm rồi...

Lam Vũ hóa giải hết mặt nạ, áo choàng ra, giờ đi làm chính thức rồi, không giống như ở thế giới này nữa, không được chơi trò ẩn thân nữa, dù sao thì người ta cần là một cái thân phận sạch, chứ nếu không ai dám cho người theo sát con cháu chúng ta mỗi ngày, nhờ đâu kẻ thù trả nợ thì sao? Lam Vũ nhảy lên thuyền rồi theo hướng của cô bé đã chọn mình đi tới, một lát sau khi đám chấp sự Lam gia dặn dò đám người “thất nghiệp” ở dưới thì bảo bọn họ nhảy theo lên thuyền, chuẩn bị về Lam gia. Thấy Lam Vũ tới gần, Lam Chân Hy mới lạnh lùng quát:

- Họ Hạ, người muốn chết, cách xa ta tối thiểu 10m! - Cô nàng gắt gỏng, đồng thời 2 hộ vệ phía sau cô nàng cũng rất nhanh tụt lực, khí thế mạnh mẽ, như thể Lam Vũ bước thêm 1 bước nữa sẽ ra tay đánh chết.

Lam Vũ không trả lời, y lời lui ra đúng phạm vi 10m! Lòng thầm mắng con nhỏ đánh đá này, ta lại gần người thì sao chứ? Hấp người được à? Thật ra anh không biết mấy hộ vệ mới được tuyển chưa được người ta tin tưởng thì phải bảo trì khoảng cách nhất định để bảo đảm an toàn cho cố chủ. Lần này tâm anh cũng phát lạnh, anh rất không thích người khác tỏ thái độ với mình, nhưng đứng trên lập trường mình chỉ là thằng làm thuê, nên anh cũng không để trong lòng nữa, hạo cảm vì đối phương là 1 bé gái đã tiêu tan mất rồi. Cô nàng hừ nhẹ:

- Không có lệnh của ta cấm được lại gần! Hừ, nói bôn sự lớn nhất của người cho bản tiểu thư nghe xem, để ta suy nghĩ nên trọng dụng người thế nào? - Nói tới đây mặt biến thành cười tỉnh ranh. Nhìn bề ngoài dù hơi lép chút, nhưng mà khuôn mặt cũng rất xinh xắn nên nó càng làm cô nàng thêm dễ thương, người ta nói người đẹp mà ác thì càng đẹp mà. Tất nhiên đó là đánh giá chung của các thanh niên thế kỷ 21, dù sao thì những năm anh đi học cấp 2 cấp 3 con gái đứa nào cũng nhỏ nhắn và lép cả, hiếm lắm mới có đứa body chuẩn girl, đợi thêm chừng 5 6 năm nữa bọn hán mới lớn. Mỹ Hương của mình cũng hơi nhỏ một chút, ặc, nói tới đây là muốn nóng người, thôi bỏ qua! Cô nàng muốn xem năng lực của mình, cũng được thôi! Lười nói nhảm anh thể hiện bằng sự thật, con nhỏ này dù tuổi nhỏ nhưng cũng đã Chân Linh cảnh đỉnh phong, nhưng mà từng đó chưa đủ để ngăn cản Huyền Ảnh Thánh Đồng. Con người màu đen của anh mở rộng, tinh thần lực thông qua mắt tiếp xúc với ánh mắt của Lam Chân Hy...

Lam Chân Hy đang chờ xem năng lực của thuộc hạ mới thu thì cảm giác xung quanh mình có gì đó là lạ, bỗng dưng hoàn cảnh xung quanh thay đổi, đang trong phòng trên thuyền lớn lại hóa thành một con đường lát gạch rất đẹp, 2 bên đường trồng thành 2 hàng cây rêu quạt, gió thổi thoảng thoảng làm cho

hoa rẻ quạt tung bay trong gió, khung cảnh thật mộng ảo, xa xăm phía trước mặt lại là 1 ngọn hùng vĩ từ giữa núi lên tới đỉnh tràn ngập tuyết trắng, đây là một khung cảnh ở thế giới hiện đại mà Lam Vũ tưởng tượng ra được. Tất nhiên là ở trong phòng không cảm nhận được gió, nhưng để cho ảo thuật thêm phần sức sống thì anh dùng tinh thần lực tạo thành 1 cơn gió nhẹ luân chuyển trong phòng, cho cô nàng cảm giác chân thật hơn, còn 2 người hộ vệ Địa Linh sơ kỳ thì không hiểu gì, nhưng thấy cũng không có hại nên không có động thủ, tuy nhiên cũng chuẩn bị tinh thần, nếu như có biến cố xảy ra thì sẽ lập tức giết Lam Vũ. Chỉ thấy Lam Chân Hy đột nhiên tròn xoe mắt nhảy lên:

- Đẹp quá, đây là đâu? Thật là đẹp... - Nghe chủ tử nói vậy 2 hộ vệ lập tức căng cứng tinh thần lên, tập trung lên người Lam Vũ và Lam Chân Hy, may mắn thấy Lam Chân Hy vẫn hoàn hảo, cảnh giác xem chừng Lam Vũ. Đúng là hộ vệ có tâm.

Lam Vũ đứng ở trong ảo cảnh của Lam Chân Hy, chỉ mỉm cười không nói, sau đó cây cối cháy rụi hết núi tuyết phun trào dung nham, trong núi lửa nhảy ra một con khủng long bạo chúa rực lửa lao về phía 2 người đang đứng, nhưng mà rất nhanh Lam Vũ đã biến mất khỏi đó, để lại một mình Lam Chân Hy. Mặc dù trình Lam Vũ còn kém, không ngại tạo âm thanh hay khí thế, cảm xúc được, nếu 2 hộ vệ của Lam Chân Hy mà ở trong này thì nhất định nhanh chóng nhận ra đây là một ảo cảnh, vì nó quá lộ liễu, nhưng Lam Chân Hy mới 14 15, còn non chán, chưa từng trải qua sự đời, không có khả năng phát hiện ra là cảnh giả ngay được. Nhất thời cô nàng hoảng sợ hết hồn bỏ chạy về phía sau:

- A Đại, A Nhị, các người đâu rồi, cứu ta, cứu ta với! - Nhưng tốc độ của nàng làm sao so được với khủng long, chỉ 1 giây đã bị bắt kịp, nàng ngã bịch xuống sàn, mặt cắt không còn giọt máu. Khủng long lửa há miệng ra tính dớp Lam Chân Hy, nàng sợ hãi hét lớn “AAAAAAAAA” đồng thời đưa hai tay ra phía trước, nhắm tịt mắt lại. Nhưng chờ 10 giây qua đi, không có chuyện gì xảy ra cả, nàng mở mắt ra thì thấy mình đang nằm ngửa dưới sàn tàu, 2 người hộ vệ của mình đã khống chế Lam Vũ, ảo cảnh cũng đã biến mất. Cô nàng đang phun trào nước mắt cũng phải tỉnh lại, cổ cổ vuốt ngực, thờ dốt, thật đáng sợ đối với 1 cô bé từ nhỏ sống trong nhung lụa. Tuy là nói sống trong nhung lụa, chưa từng trải qua nguy hiểm như vậy nhưng mà nàng ta giết người chưa chắc ít hơn Lam Vũ đâu. Nàng lên tiếng:

- A Đại, A Nhị! Khoan đã, thả hân ra, đợi ta một chút! - Cố gắng lấy lại nhịp đập bình thường của tim sau cơn hoảng sợ.

Vài phút sau nàng mới quát:

- Hừ, đáng ghét! Đổi hoàn cảnh mà không báo trước cho bản tiểu thư! Nếu không phải nể tình người có thực tài thì ta đã giết người rồi! Lui xuống đi, khi nào về phủ ta phân công việc sau! - Quả thật như thế, nếu không phải nàng nghĩ ra chiêu trò mới, cần Lam Vũ thì đã giết anh luôn rồi, nàng từ nhỏ đã được nuông chiều, đến cha nàng là gia chủ Lam gia còn chưa từng mắng nàng chứ đừng nói làm nàng sợ muốn chết như hôm nay, bình thường tỷ nữ lễ làm bản quần áo nàng hay hộ vệ nào dám ngắm nhìn nàng thì ngay lập tức nàng kêu người chặt tay móc mắt ra rồi. Một bà cô nhỏ từ nhỏ đã sống còn cao quý hơn cả công chúa trong hoàng cung thế tục thì điều này cũng dễ hiểu. Giờ thì Lam Chân Hy cũng hiểu tại sao Lam Vũ lại vượt qua được lời đòi đơn giản như thế rồi, nàng lấy kiến thức hạn hẹp của mình thì cho rằng người khác cũng như thế, đấu với loại người này thực lực ngang bằng hay cao hơn 1 chút thì có nghĩa lý gì, bằng chứng là chính nàng Chân Linh đỉnh phong ngang cấp đối phương mà cũng bị dọa chết khiếp. Nàng ta lại không biết là cho dù chính diện đánh nhau không cần Huyền Anh Thánh Đồng thì nàng cũng không đỡ được 1 đòn của Lam Vũ...

Lam Vũ cũng không có cúi đầu chào nàng như hộ vệ khác, gật đầu rồi quay lưng đi ra ngoài. Anh còn có chút ngạo khí, không thích cúi đầu trước mấy con nhỏ điều ngoa thế này, thả mấy em gái ngoan hiền 1 chút anh còn cố gắng 1 phen... Nhìn bóng lưng Lam Vũ bước đi, Lam Chân Hy nhoen miệng cười, nàng đang nghĩ các ý tưởng để lợi dụng năng lực của Lam Vũ để giáo huấn người chị khác mẹ cùng cha đáng ghét Lam Kết Y đầy kiêu ngạo kia....

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Đấu giá hội, Tuyệt Lôi Yêu Báo tinh huyết

Con thuyền bay rất nhanh trong không gian vô định, nếu nhìn từ trên boong thuyền sẽ chẳng nhìn thấy cái gì ở phía trước cả, chỉ thấy một màu đen xen lẫn ánh tím của những đám mây trôi nổi mà thôi. Đứng trên sàn tàu nhìn vu vơ, cảnh tượng tang thương trên dưới làm anh hơi thổn thức, lắc đầu, không nghĩ nữa, không nhìn nữa, Lam Vũ tìm về căn phòng nhỏ được phân chia cho mình rồi chìm vào giấc ngủ, thực chất là đưa ý thức vào hồn giới...

Một tuần sau, con thuyền đứng trước một cánh cổng cực lớn tạo thành từ 2 cột đá cao cả ngàn mét, tất nhiên nói cực lớn thì chỉ so với con người thôi, nếu so với cái cổng của đền thời gian thì 2 cây cột này chỉ là kiến so với voi, đủ thấy độ hùng vĩ của Đền Thời Gian, ngôi đền của một vị thần. Lam Vũ bị đánh thức ngay thời điểm đó vì sự nhay cảm bởi chấn động không gian, anh chạy ngay ra boong thuyền, nhìn thật kỹ cánh cổng này, ở giữa 2 cột đá là một mảng sáng mỏng chập chờn mờ ảo, thỉnh thoảng có vài tia điện nhỏ hiện ra. Tuy nhiên chỉ vài giây nó đi qua cánh cổng và được dịch chuyển thẳng tới Lam Thiên Vực, vì khoảng cách dịch chuyển không xa nên con đường trong truyền tống trận ở cánh cổng chỉ dài có 40km, tính ra thì đoạn đường đi thực tế chừng vài chục tỷ km...

Mặt trời sáng chói hiện ra trước mặt, đa số những người dân bản địa ở Thế Giới Hỗn Loạn đều lấy tay che mắt mình lại vì thấy chói, bọn họ không quen với cường độ ánh sáng thế này. Thuyền bay 3 tiếng đồng hồ nữa thì tới Lam Thiên Thành, thành trì tổng bộ của Lam gia cũng là ngôi thành hoành tráng nhất Lam Thiên Vực, mọi người ai nấy đều theo cổ chủ trở về nơi ở của họ, còn những người chưa có ai nhận thì sẽ theo quân sự Lam gia tới Hộ Vệ Đoàn, nơi thu lưu các hộ vệ của Lam gia, ở đó sẽ có người thuê bọn họ làm việc....

Lam Vũ cũng không ngoại lệ đi theo con bé đánh đá Lam Chân Hy về lại nhà của nàng ta, không chỉ riêng gì nàng ta mà tất cả con cháu Lam Gia từ chi thứ cho tới chi trưởng đều có nhà riêng ở Lam Thiên Thành. Nhà của cô nàng tất nhiên chỉ có mình cô nàng ở, to như một cái biệt thự vậy, có đầy đủ phòng sách, phòng thơ tranh, bể bơi, sân vườn, đến con chó mà Lam Chân Hy nuôi cũng có nhà riêng nữa, tất nhiên những thứ nơi này không phải xây

dựng theo phong cách hiện đại như thế kỷ 21, cũng không phải giống như thời cổ đại của trái đất, bởi vì có cửa làm bằng chất liệu trong suốt giống thủy tinh, trong nhà còn có đèn đóm là các loại đá phát sáng chạy bằng linh lực, ở một khía cạnh nào đó còn hiện đại ở cả thế kỷ 21 nữa, nhưng cũng có chỗ cổ lậu như thời cổ đại vậy, có lẽ vì cuộc sống bọn họ khác với người trái đất nên tư duy phát triển cũng rất khác...

Anh được phân cho 1 căn phòng nhỏ trong biệt thự, hạ nhân được phân phó dẫn anh đi tới phòng của mình, sắp xếp đồ đạc rồi vài ngày sau sẽ theo tiểu thư 24/24 nếu tiểu thư ra ngoài phủ, còn ở trong phủ thì không cần Lam Vũ lo, hộ vệ có rất nhiều. Lam Vũ thì có đồ đạc gì mà cần sắp xếp chứ, nên vừa vô phòng là bắt đầu suy nghĩ nên làm thế nào để tìm hiểu thông tin về bảo vật 10 năm trước mà Lam gia lấy được...

Tận 10 ngày sau có một quân sự tới chỗ Lam Vũ gõ cửa:

- Tiểu thư sắp đi đấu giá hội mua đồ, người ngay lập tức chuẩn bị, 15 phút sau có mặt tại đại sảnh, bảo vệ sự an toàn của tiểu thư. Đây là lần đầu tiên người hành sự nên ta nhắc nhở người, nếu tiểu thư mất 1 cọng tóc thì cũng đủ lý do đưa người ra xử tử rồi, nhớ rõ chưa? - Người quân sự kia nói xong không đợi Lam Vũ trả lời đã vội đi mất, căn bản nhiệm vụ của hắn chỉ là nhắc nhở hộ vệ, chỉ cần hoàn thành đúng chức trách là được rồi, hắn cũng không rảnh rỗi đi ra oai với loại hộ vệ thân cận bên cạnh tiểu thư, mất công người ta tố cáo với tiểu thư thì chết.

Ngưng suy nghĩ, Lam Vũ cũng tính ra 1 hướng đại khái để tìm hiểu thông tin, nhưng mà giờ có nhiệm vụ thì cứ đi theo cái đã, đây cũng là 1 phần kế hoạch, đợi người ta hết cảnh giác mình như 1 người mới không rõ lập trường thì mình sẽ hành động, trước tra bảo khổ người ta chỗ nào đã. Đúng 10 phút sau anh đã có mặt ở đại sảnh, với khuôn mặt và dáng người của Lam Vũ chính gốc thì cũng không gây chú ý bao nhiêu, quả thật đúng là người bình thường mà. Lam Chân Hy ngồi ngay cái ghế chủ nhà, cô nàng thấy Lam Vũ tới thì đứng bật dậy:

- Đi thôi, tí nữa có thấy tràng diện kiểu nào cũng không được thất thố, làm mất mặt bản tiểu thư rõ chưa? - Nàng ta sợ Lam Vũ nhìn thấy của cải ở trên phòng đấu giá thì sẽ biểu hiện thêm thường, có khả năng theo thói quen cũ ở Thế Giới Hỗn Loạn mà lao lên cướp đoạt, hẳn chết không vấn đề gì nhưng làm mất mũi của chủ tử như nàng đề ở đâu.

Lam Vũ không trả lời, chỉ gật đầu 1 cái biểu hiện biết rồi. Lam Chân Hy bỗng gay gắt:

- Này người không có miệng à? Hay là bị câm? - Nàng gắt cũng đúng, nói chuyện với người mà người ta không trả lời lại cũng gây ức chế lắm, nhưng mà Lam Vũ cũng chỉ vì làm việc không đúng đắn, vào nhà người ta ăn trộm và lại cũng không thích tính tình đanh đá của nàng ta nên căn bản không cần để lại ấn tượng tốt gì cả.

Lam Vũ chỉ gật đầu, không nói chuyện, thích nghĩ sao đó kệ nàng ta, dù sao nàng cũng chỉ là 1 con nhóc nhỏ tuổi, bị gia đình chiều hư mà thôi. Nàng hừ lạnh 1 tiếng, không để ý Lam Vũ nữa, nếu không phải có việc cần nhờ Lam Vũ thì nàng đã sớm băm chết tên này ra nghìn mảnh rồi, chưa bao giờ nàng cảm thấy mình tốt với thuộc hạ như vậy, thứ không biết điều...

Nàng đi trước, Lam Vũ đi theo sau, đi tới 1 cái tòa nhà lớn, có rất nhiều người ở đó, đa số mọi người thấy nàng đều cúi đầu chào, xem ra cái mặt nhị tiểu thư của Lam gia vẫn còn rất lớn. Chỉ có một người chả thèm để ý tới nàng mà vẫn đạm nhiên đưa thiệp mời vào cửa cho đội soát thiệp, sau khi kiểm tra xong nàng tự nhiên bước vào trong, đó là Lam Kết Y, đúng phong độ của đại tỷ, mấy ngày ở Lam gia Lam Vũ cũng biết nàng ta được mệnh danh là đệ nhất thiên tài Lam gia trong hơn 10000 năm qua, tuổi 27 đã Nguyên Linh đỉnh phong, chỉ 1 chút nữa có thể tiến lên Địa Linh cảnh, phải biết là tên áo đen mà Lam Vũ gặp ở thế giới hiện đại cũng là Địa Linh cảnh sơ kỳ nhưng mà tuổi của hắn đã hơn 1000 tuổi rồi, mấy Địa Linh của Lam gia ai nấy đều đã ít nhất 5000 6000 tuổi rồi, đừng tưởng anh họ của tên kia được Lam gia nâng trong vòng 10 năm lên được Địa Linh sơ kỳ thì ghê lắm, chẳng qua hắn ta đã có căn cơ khá chắc vì dừng lại ở cảnh giới nguyên linh đã lâu, cộng thêm 1 bảo vật khác mang tính tăng đẳng cấp hắn nhất được cùng chỗ với tôn giả cầm khí kia mới có thể 10 năm lên Địa Linh cảnh, cũng không thể phủ định Lam gia đã tốn không ít tài nguyên để bồi dưỡng 1 Địa Linh trong thời gian ngắn như vậy, đủ để bồi dưỡng gần 100 Nguyên Linh đỉnh phong đấy, cái giá khá đắt nhưng cả là gì so với cầm khí Tôn giả cả, vì cầm khí tôn giả đôi khi là trấn tộc chi bảo, thời khắc mấu chốt cứu lấy 1 gia tộc.

Lam Chân Hy thấy Lam Kết Y đi thẳng vào mà không thèm ngó mình thì mắt hiện lên vẻ căm ghét quá lên:

- Lam Kết Y, đứng lại cho ta! - Nàng ta đuổi theo. Lam Vũ chậm rãi đi theo...

Nhưng Lam Kết Y làm như không nghe thấy rồi đi vào hắn bên trong, Lam Chân Hy chạy theo thì bị bảo vệ cản lại:

- Xin lỗi tiểu thư nhưng xin người hãy xuất trình thiệp mời hoặc nộp 5000 linh ngọc trung phẩm. Nếu không chúng ta không được phép cho người tiến vào, xin thứ lỗi.

- Người không biết là ai sao? - Nàng ta tức giận hỏi ngược lại.

- Ta đương nhiên biết người là nhị tiểu thư Lam gia, quyền cao chức trọng, đại nhân đại lượng xin đừng làm khó tiểu nhân vật bọn ta, chúng ta chỉ làm theo chức trách của mình thôi. - Người cũng tuy biết thân phận của nàng nhưng vẫn không nhượng bộ, nếu không còn đâu là quy tắc của đấu giá hội nữa, mình cho nàng qua thì tí nữa các vị trưởng lão ai sẽ tha cho mình, dù sao mình cũng đúng lý nên không sợ.

Lam Chân Hy định phát tác thì hình như nhận được thông tin truyền âm nào đó, Lam Vũ có thể nghe nhưng không có hứng thú nghe. Nàng ta dậm chân không cam lòng rồi rút trong nhẫn ra một tấm thẻ bài, coi như là thiệp mời của đấu giá hội đưa cho bảo vệ soát vé, người bảo vệ cầm lên soi 1 tí rồi trả lại cho Lam Chân Hy, lùi sang một bên đưa tay vào trong phòng đấu giá:

- Xin mời tiểu thư tiến vào.

- Hừ! - Cô nàng lườm bảo vệ một cái rồi ngông nghênh bước vào, Lam Vũ đi theo sau bị cản lại nhưng nàng bảo là hộ vệ của nàng nên thuận lợi đi vào. Tất nhiên trên mỗi tấm thẻ bài đều có đánh số thứ tự cả rồi, bên trong cũng có phòng nhỏ có số thứ tự tương tự để người vào có thể có được vị trí của

riêng mình.

Chỉ 1 tiếng sau đấu giá cũng bắt đầu, bọn họ bắt đầu từ những thứ có giá trị thấp nhất và cao dần cho tới vật phẩm tối cao của ngày hôm đó. Người chủ trì bước lên bục sân khấu:

- Xin chào các vị đạo hữu, ta là Quang Bảo đạo nhân, chắc nhiều vị cũng đã biết quá, cũng tin tưởng vào tài nghệ giám định và uy tín của bản nhân. Không nhiều lời nữa, hôm nay ta là người chủ trì, vật phẩm đấu giá đầu tiên là một thanh kiếm xuất sứ thì tay Lan Văn đại sư, kiếm cấp Nguyên, giá bắt đầu là 3000 linh ngọc trung phẩm, mỗi lần tăng giá không ít hơn 500, bắt đầu.

Rất nhiều người bị 2 chữ “Lan Văn” này đánh động, Lam Vũ không rõ nhưng có lẽ đây là tên của một tên thợ rèn nổi tiếng ở Lam Thiên Vực chăng? Tất nhiên ở đây người ta gọi là luyện khí đại sư, tức là luyện vũ khí, nhưng Lam Vũ vẫn thích gọi theo cách cũ là thợ rèn. Đối với tất cả những gì thuộc thể giới này mà cần linh khí kích hoạt hoặc hấp thụ linh khí thì Lam Vũ đều không hứng thú, anh sai đâu có được, đan dược đồ đồ anh cũng đồng dạng ăn không được, à không, phải nói là ăn được nhưng vô bổ, chả có ích lợi gì cả. Thế nên anh cũng không quan tâm lắm hội đấu giá này, có ra cái quý bằng trời cũng mặc kệ, trừ phi là các vũ khí hoặc cấm khí cấp Tôn giả, mặc dù sử dụng không được nhưng anh cảm để đập nát cái vòng của mình chắc không tệ chứ?

- 4000 linh ngọc trung phẩm.

- Ta trả 4500.

- 5000.

- 6000.

....

Cuối cùng thanh kiếm lọt vào tay một người trẻ tuổi nào đó với giá 7500 linh ngọc trung phẩm. Vật phẩm tiếp theo là đan dược chữa thương....rất nhanh bị đám người tranh đoạt, đối với họ chữa thương tương đương vào bảo vệ mạng sống của bản thân, cực kỳ quan trọng...

Gần 4 tiếng trôi qua, tràng đấu giá đã đi đến vật phẩm cuối cùng, cô bé Lam Chân Hy này mua được 11 thứ từ hội đấu giá, nhưng cái nàng cần thực ra chỉ 4 cái mà thôi. Hai bộ quần áo đẹp để làm từ chất liệu thượng hạng có công năng phòng vệ, một bình đan dược bảo vệ nhan sắc và một cái roi da yêu thú cấp 5, còn 7 cái còn lại là nàng vì háo thắng tranh đấu vô vị với Lam Kết Y thôi, thấy Lam Kết Y muốn mua cái gì là nàng phải đấu giá cho bằng được, mặc dù không dùng chúng, Lam Kết Y cũng không muốn tranh chấp với nàng tới hạn mức nào đó Lam Kết Y đều từ bỏ, có lẽ nàng ta cần nhưng không phải là bắt buộc, không có thì thôi. Nào là bao tay sắt, nào là đan dược, nào là yêu đan... sau này có lẽ đành vứt xó. Người chủ trì hít một hơi sâu rồi cao giọng:

- Vật phẩm cuối cùng tối cao của chúng ta chắc chắn sẽ làm các vị cảm thấy hứng thú, đó là một giọt máu trong tim của Tuyết Lô Yêu Báo, yêu thú cấp 9 tương đương với cao thủ Thiên Linh kỳ của nhân loại chúng ta, chỉ có một giọt máu, tính ra thì đối với nhân loại cũng không có bao nhiêu tác dụng nhưng mà với các luyện đan đại sư thì đó là một bảo vật khó tìm, có thể chế ra nhiều loại đan dược tăng tiến linh lực cao cấp, nói không ngoa nếu chư vị tìm được 1 vị Đan Vương thì có thể yêu cầu luyện Thăng Thiên Đan, có thể giúp Địa Linh kỳ đỉnh phong cao thủ tăng lên tỷ lệ đột phá Thiên Linh kỳ. Giới thiệu đã hết, giá bán bắt đầu từ 10 vạn trung phẩm linh ngọc, mỗi lần tăng giá không thấp hơn 1 vạn. - Nói xong hắn gõ bàn 1 cái.

Nghe nói tới đột phá Thiên Linh thì ai nấy đều như uống thuốc kích dục, nhòm chằm chằm vào lọ máu nhỏ trên bàn đấu giá. Nhưng cũng chỉ có tầm 6 7 người gì đó là có khả năng mua thôi, những người khác không vì thực lực quá yếu thì cũng tiền tài ít, không có khả năng mua được, mua được cũng chỉ sợ không sống ra khỏi Lam Thiên Thành được thôi. Người hô giá đầu tiên không ngờ là Lam Kết Y:

- 15 vạn. - Con số tăng quá nhanh đánh ngất rất nhiều người, từ 6 7 người muốn mua rõ ràng chỉ còn lại 4 người hô giá.

- 16 vạn. - Một lão già Địa Linh hậu kỳ mở miệng, có lẽ lão càng là người khao khát thứ này hơn ai hết.

- 17 vạn. - Một trung niên nhân Địa Linh sơ kỳ, có lẽ là mua cho trưởng bối trong nhà hoặc là để dành mai sau cho mình.

- 20 vạn. - Lam Chân Hy ngáng chân, nàng ta cũng không biết mua cái này về làm gì, nhưng mà nếu nó có thể chộc cho Lam Kết Y nổi giận một phen thì đáng giá, tiền đối với nàng không có ý nghĩa, tuy nhiên nàng cũng không có nhiều, Lam gia quản tiền rất chặt, muốn có nhiều tiền thì phải thể hiện ra tài năng tương ứng của bản thân thì gia tộc mới chu cấp càng nhiều được.

- 22 vạn. - Lão già lập tức lên tiếng, thứ này rất quan trọng nha, bỏ không được đâu.

- 25 vạn. - Trung niên nhân cũng không chịu thua kém.

Lam Chân Hy lắc đầu, tiền của nàng đã không đủ rồi, dù sao nàng chỉ là nhị tiểu thư của Lam gia, tiền cha mẹ cho cũng chỉ chừng 30 vạn, nàng thấy Lam Kết Y không báo giá nữa thì cũng không ngu mà báo tiếp.

Cuộc chiến dường như chỉ còn giữa trung niên nhân và lão già...

- 30 vạn, Trần gia tiểu tử, dựa vào giao tình của ta và cha ngươi, buông tha đi, ta lập tức thiếu Trần gia ngươi 1 món nhân tình, tương lai nếu may mắn thành công tấn cấp Thiên Linh, ta sẽ bảo hộ gia tộc ngươi 1000 năm. - Lão già hứa hẹn.

- 35 vạn, Đình tiền bối, ta cũng muốn buông tha lắm chứ, nhưng mà cha ta cũng đồng dạng Địa Linh hậu kỳ như tiền bối, bảo ta làm sao ăn nói với cha nếu như buông tha đây, yên tâm, nếu cha ta thành công tấn chức sẽ cố gắng giúp tiền bối tấn chức theo, năng lực của Thiên Linh cường giả chắc tiền bối cũng không lạ.

- Vậy được, ta không khách khí nữa. 40 vạn, có gan thì theo. - Lão già cũng không muốn dùng lời lẽ để tránh đoạt nữa, trực tiếp ra giá.

- Đắc tội rồi, 50 vạn.

- 60 vạn, nếu nguoi ra được giá hơn nữa thì ta thua. - Lão già này chỉ là một tán tu không nhà cửa, đương nhiên 60 vạn đã là vét sạch thân gia của lão rồi.

- Xin lỗi người, ta và cha sẽ bãi phóng chuộc lỗi sau, 61 vạn. - Lúc này trung niên nhân mới mỉm cười đưa quyền về phía lão già, làm bộ dạng xin lỗi.

Không thấy ai báo giá nữa, chủ trì mới hỏi:

- Còn ai ra giá nữa không?

Hắn nói thật linh, vừa hết câu thì Lam Kết Y lạnh lùng hô giá:

- 100 vạn.

Hắn lại hỏi:

- Vị tiểu thư này đã ra giá một trăm vạn, còn ai ra giá cao hơn không?

Trung niên nhân sững sờ, rồi lại thở dài, 100 vạn, hắn lấy ra còn không nổi, tuy rằng hắn có đại gia tộc nhưng sao mà so được với Lam gia, hắn cũng nhận thức Lam Kết Y, sự tình đệ nhất thiên tài của nàng hắn cũng biết nên hắn cũng rõ mình không thể nào so sánh được tài lực với nàng, chỉ còn cách buông tha.

- 1!!!2!!!3. Xin chúc mừng Lam đại tiểu thư, đạt được Tuyệt Lôi Yêu Bảo tinh huyết. - Gõ một cái.

Lam Kết Y nhẹ nhàng gật đầu, lấy về vật phẩm vừa đấu giá xong, tất nhiên là tiền trao cháo múc. Lam Chân Hy lúc này nghiêng răng nghiêng lợi ghen ghét, vì cái gì mà Lam Kết Y được gia tộc coi trọng, tiền bạc tài nguyên vô hạn cung cấp, không tiếc 1 chút, mà nàng có hạn, tháng nào cũng chỉ được vài chục vạn, căn bản không đủ tiêu nha. Thật ra là nàng được voi đòi tiên, có sướng không biết cảm nhận, những người nghèo ngoài kia dù là Nguyên Linh cảnh chỉ trông mong có vài linh ngọc trung phẩm mỗi ngày để tu luyện thôi đã hạnh phúc rồi..

Kết thúc đấu giá, ai về nhà nấy, mua được thì vui, không mua được thì cũng chỉ biết ngậm ngùi, làm gì được đâu. Lâm Chân Hy trên đường về chặn Lam Kết Y lại, ý định rõ ràng muốn nhờ Lam Vũ cướp cái bình máu mà Kết Y mới mua được... Lam Kết Y hững hờ nhìn người chặn đường mình:

- Lam Chân Hy, nguoi muốn làm gì?

- Haha, Lam Kết Y, sống trong sung sướng quen rồi nên ngốc hay sao? Ta là muốn cướp, đem thứ vừa mua được giao ra đây, nếu không đừng trách ta độc ác.

Bỗng dung bộ dạng lạnh lùng của Lam Kết Y lộ ra một nụ cười mỉm dịu dàng động lòng người, cứ như một người chị thân thân thiết nhìn em gái vậy:

- Chỉ bằng vào người và tiểu Chân Linh cảnh như hắn sao? - Ánh mắt nhìn Lam Vũ phía sau, có vẻ châm chọc, khác với nụ cười của nàng.

Người trên đường đoán ra là chị em Lam gia lại tranh chấp gì đó, cái này ở Lam Thiên Thành đã là chuyện quen thuộc rồi, ai nấy cũng không muốn dính vào tràng nước đục này nên đều rất ý thức tránh xa hết. Lam Chân Hy cười gằn ra lệnh cho Lam Vũ:

- Nguoi mau dùng bản lĩnh của mình cướp lại đồ vật đó cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Trở mặt

Lam Vũ vẫn trợ trợ, nhìn Lam Kết Y, Lam Kết Y cũng nhìn lại, để xem được tên Chân Linh cảnh này có tài cán gì mà Lam Chân Hy bảo hắn xử lý mình. Mắt Lam Vũ chớp lát bị màu đen bao phủ, vừa nhìn thấy đôi mắt hoàn toàn màu đen....

Ngay khi bắt gặp đôi mắt ấy, Lam Kết Y lập tức nhận ra không ổn, nhưng lại không biết là không ổn chỗ nào. Đột nhiên tiểu tử Chân Linh cảnh xuất hiện ngay bên cạnh nàng vung tới một chưởng, là một cao thủ, nàng phản ứng rất nhanh, dùng 1 đấm để trả đòn đối phương, ai ngờ chỉ nhẹ nhàng trúng 1

đòn đối phương đã tan thành mây khói. Bềnh bồng thì ra đối phương vẫn đứng ở chỗ cũ. Nàng lập tức cẩn thận đánh giá hân một phen, nhưng vẫn không nhìn thấy điểm nào hơn người, thậm chí còn có điểm thua người, đầu tiên là nàng cảm giác thì đối phương rõ ràng là trình độ Chân Linh cảnh linh giả, nhưng xem xét kỹ lưỡng thì không thấy gì cả, không hề thấy bất kỳ dao động linh khí trong cơ thể đối phương, cứ như là phàm nhân vậy.

Nàng bồng bồng nghĩ đến chuyện gì đó, che miệng bật cười:

- Haha, có phải là nguoi không?

Lam Vũ nhìn nàng, không nói gì! Trong lòng thì có tạt giạt mình, có khi nào con nhỏ này vạch trần mình không? Âm mưu thất bại, phải chơi cứng với Lam gia? Nhưng bên ngoài cũng không thay đổi chút nào! Nàng ta thấy Lam Vũ có vẻ bơ mình cũng không tức giận, nguoi lại cười:

- Tường nguoi ghê gớm thế nào, ai ngờ cũng phải chui vào cái Lam gia nho nhỏ này đi làm hộ vệ! Chí nguyện kinh thiên, hào khí ngút trời đâu mất rồi! - Tuy lời nói có vẻ mỉa mai nhưng giọng nói và tiếng cười trong trẻo lại khiến người khác không nghe ra vẻ mỉa mai của nàng.

Lam Chân Hy thấy Lam Kết Y loạn chương thì mừng rỡ, cho rằng hộ vệ của mình đã mê hoặc được con đàn bà xấu xa kia, đối phương lại hồ ngôn loạn ngữ cái gì đó mà hình như nói tên hộ vệ tép riu sau lưng mình ghê gớm lắm càng làm nàng mừng rỡ, tự dung nghe cô ta nói Lam gia nho nhỏ làm nàng dựng lông tơ lên:

- Đúng là sinh ra có tư chất phản đồ! Từ nhỏ ăn cơm Lam gia, uống nước Lam gia, tu luyện của Lam gia, sài tiền của Lam gia, nay mở miệng ra là nói Lam gia nho nhỏ, thật tường rằng mọi người gọi nguoi là thiên tài thì chưa lớn lên đã bắt đầu coi rẻ gốc rễ không? - Lời nói chất chứa phẫn nộ, bởi vì trong mắt Lam Chân Hy đã coi Lam gia lớn bằng trời rồi, bởi vì nàng từ nhỏ đã được mẹ nhồi nhét tư tưởng bá chiếm Lam gia, đã kích những người tình khác của cha.

Lam Kết Y hừ lạnh, không thèm để ý, nàng chỉ muốn xem Lam Vũ phản ứng thế nào thôi, với tư chất tốt, thể chất đặc thù, nàng tu luyện rất nhanh, tầm mắt cũng dần cao theo thời gian, dù Lam gia có nuôi dưỡng nàng đi chăng nữa thì đối với nàng một Nguyên Linh cảnh đỉnh phong 27 tuổi, một gia tộc chỉ có Địa Linh cảnh đỉnh phong thì có gì to tát, nói không chừng vài chục năm nữa nàng cũng đạt tới độ cao đó rồi, nàng phải đi ra tìm thế giới rộng lớn hơn, đâu thể nào ở cái ao làng này mà làm đại vương được.

Đề nàng thất vọng là Lam Vũ cũng không phản ứng gì cả. Lam Chân Hy thấy đối phương không thèm để ý lời mình thì tức giận cười:

- Haha, Kết Y! Vốn hôm nay chỉ định cướp đoạt một phen, ai ngờ nguoi lộ ra bản chất phản đồ, ăn cháo đá bát, hôm nay ta thay Lam gia chúng ta thanh lý môn hộ! A Đại, A Nhị, ra đây xử lý à đi! Chúng ta đã có chứng cứ, gia tộc cũng không thể nói gì được. - Thật ra cái gọi là chứng cứ chỉ là một lời nói coi khinh 1 chút mà thôi, gia tộc có nghe được cũng lắm cũng là trách phạt 1 phen, không có gì to tát, nhưng mà đối với phe phái của nhị phu nhân mưu đồ nắm quyền Lam gia đã lâu thì tuyệt nhiên là một cơ hội tốt, tí nữa về thêm nắm thêm muối là được, gần ngay cái mác phản động thì người ủng hộ Lam Kết Y cũng không làm được gì.

Tức thì 3 người không biết ở đâu ra nhảy tới, ấy vậy mà đều là Địa Linh cảnh, 2 cái sơ kỳ. Lam Kết Y bất ngờ với chuyện xảy ra, trước giờ nàng cứ tưởng chị em trong nhà, ghét nhau thì ghét, cũng lắm chơi đá đểu, ăn chặn nhau một chút cho bỏ ghét! Từ khi nào lên tới mức chém giết thế này, trước giờ nhỏ kia nhiều lần gây sự, nếu nàng thật sự muốn chém giết thì 1 quyền đâm chết từ lâu rồi.

- Các nguoi dám, Lam gia sẽ không tha cho các nguoi đâu. - Lam Kết Y cố gắng đe dọa 1 chút, dù sao thì đối mặt với 2 Địa Linh cảnh, cho dù đều là sơ kỳ đi nữa thì cũng quá sức, nàng vẫn chỉ là Nguyên Linh cảnh đỉnh phong thôi mà.

- Haha, đại tiểu thư à, thường ngày chúng ta làm sao mà dám tổn thương nguoi một chút chứ. Nguoi là bảo bối của Lam gia cơ mà, khả khả. - A Đại cười âm hiểm.

- Vậy các nguoi rút lui đi, chuyện hôm nay ta có thể làm như chưa từng gặp các nguoi. - Kết Y lạnh giọng.

- Nhưng mà, hôm nay nguoi nói lời đại nghịch bất đạo, chúng ta thân làm thân tử Lam gia, đương nhiên phải vì Lam gia thanh lý môn hộ rồi, nhị tiểu thư, nguoi về nhớ bẩm báo cho phu nhân, đừng quên công lao của chúng ta nhé! - A Nhị đáp lời.

- Đương nhiên! A Đại, A Nhị, các nguoi ra tay nhanh một chút, tránh đem dài lâu, nguoi ủng hộ Lam Kết Y có thể đến đây. - Lam Chân Hy vội vàng thúc dục, nay đã triệt để trở mặt thì phải làm cho nhanh, tránh để lại hậu hoạn, đó là những gì mẹ nàng đã dạy nàng từ nhỏ đến giờ.

Hai người đồng thời gật đầu, té ra bảo kiếm, kiếm quang sát lém, đồng thời lao tới. Lam Kết Y lui lại rất nhanh, nàng lấy trong nhẫn ra một thanh trọng kiếm, bự hơn cả người nàng, nhẹ nhàng huy kiếm, linh lực truyền vào kiếm làm thanh kiếm phát ra kiếm quang, dùng chung một chiêu thức với 2 người kia mà đáp trả lại...

*rầm*rầm* 2 tiếng vang lớn, bụi đất tung lên, Lam Kết Y bị đẩy văng đi 20 mét, mặt đỏ hồng, có lẽ do máu dồn lên nên trông như vậy, 2 tay nàng đau buốt, đau 2 bắp tay, vừa rồi nàng một mình đã dùng hết sức mình, còn 2 người kia chỉ là 1 chiêu Nguyệt Kiếm Lưu Quang bình thường thôi, không hề độc toàn lực, nhưng mà điều đó cũng rất ghê rồi, trừ những thiên tài bậc cao của các thế lực lớn thì chưa nghe nói qua một Nguyên Linh có thể đỡ được 2 Địa Linh công kích mà không chết hoặc trọng thương đâu, dù là 1 kích tiện tay đi nữa. A Đại kinh ngạc rồi hờ hờ quát:

- Quả nhiên là phản đồ từ trong trứng, linh kỹ Nguyệt Kiếm Lưu Quang của Lam gia dùng mềm mại sát bén và linh hoạt nổi danh, vậy mà nguoi đi ngược lại, lấy nặng nề cứng rắn khô khan làm tiêu chí. Hôm nay không giết nguoi sau này để nguoi ta chê cười Lam gia sao, sáttttttt.

Quả nhiên cùng 1 loại kiếm pháp nhưng nàng đã đi ngược lại hoàn toàn loại kiếm pháp đó, cái đó người ta không gọi là kiếm pháp nữa rồi, mà gọi là chùy pháp luân, hoàn toàn dùng lực đập mà đập. Đối phương lập tức hành động sau kinh ngạc, 2 người phân biệt trước sau mà bao vây lấy nàng. Một

Kiểm đằng trước, một kiểm đằng sau, song kiểm hợp bích, chỉ 3 lượt ra chiêu đã đem nàng về ra 5 vết kiếm, 3 trên 2 cánh tay và 2 trên chân phải, nàng biết đối phương cũng sợ ra tay quá mạnh sẽ dẫn tới nàng dùng chiêu pháp liều mạng, đồng quy vu tận (2 bên đều chết) nên mới bảo trì nhịp độ công kích, mãi mòn chờ nàng kiệt sức hoặc sơ hở sẽ cho 1 chiêu chí mạng, vừa đỡ một lại ít tổn thương bản thân nhất, vì dù gì cũng không thể nào chạy thoát khỏi tay 2 bọn họ được nên việc gì phải vội, nhị tiểu thư hối nhanh vì sợ người ta phát hiện nhưng bọn họ lại biết đại tiểu thư Lam Kết Y thường ngày cao cao tại thượng, kiêu ngạo bất tuân, chẳng hề để ai vào trong mắt, vừa rồi không thèm để Lam gia vào mắt là mình chứng rõ ràng nhất. Vì kiêu ngạo nên chẳng thèm thuê hộ vệ, cũng không cho gia tộc cử hộ vệ đi theo mình, mặc dù có người ủng hộ nhưng nhiều lần bám đuôi bảo vệ bị Lam Kết Y trách mắng đã sớm ngưng trệ này lâu rồi, nên không cần vội.

Lam Kết Y chặt vật đỡ đòn, trong lòng thầm hận:

- “Lẽ nào ta phải bạo lộ bí mật của bản thân sao? Như thế tuy rằng nhẹ nhõm thoát được phen này nhưng bí mật lộ ra, cả tu linh giới sẽ truy sát ta mất!”... - Trong lòng dần do suy nghĩ có nên bạo phát thực lực thật sự hay là không? Đó là bí mật của nàng, chỉ có cha nàng, gia chủ Lam gia mới biết, cha nàng biết thì không sao, nhưng nếu người thứ 3 biết thì nàng sẽ bị người người truy sát mất thôi.

Chỉ 5 phút sau nàng cũng ruốc cuộc cũng chống đỡ không nổi, chuẩn bị liều mạng bạo lộ bí mật thì đột nhiên người hộ vệ Chân Linh cảnh nhỏ nhoi này giờ im lặng bỗng lên tiếng nói:

- Đại tiểu thư! Nếu nàng đồng ý giúp ta một chuyện quan trọng, ta hứa sẽ bảo vệ nàng.

Ba người kia đều sửng sốt, đầu tiên phản ứng của bọn họ là cười lớn:

- Haha, ta đang nghe cái gì thế này? Một Chân Linh cảnh tiểu tử trước mặt 2 Địa Linh cảnh đòi cứu một Nguyên Linh cảnh, hahaha.

Lam Chân Hy cau gắt:

- Giết hắn đi, đồ vô dụng! Nếu đã phản bội ta thì giết đi, vốn định trọng dụng hắn nhưng giờ không cần nữa. - Đòi này nàng hận nhất kẻ phản bội mình.

Lam Kết Y cũng bất ngờ, nhưng nàng rất nhanh ổn định tâm lý, nhân lúc bọn họ đang cười cợt nàng hô lớn:

- Được! Chỉ cần ngươi cứu ta, điều kiện gì của ngươi ta cũng đáp ứng. - Nàng là người quyết đoán, sinh tử trước mặt không cần đắn đo gì nữa, sống được rồi tính sau.

Ba người kia đều cười:

- Xem ra đại tiểu thư bị chúng ta ép điên rồi, không ngờ cầu cứu một tên phế vật, haha.

A Đại cười chỉ Lam Vũ:

- Ta vây đại tiểu thư cho, A Nhị ngươi giết tên nhóc đó nhanh đi, rồi lại đây! - Trong mắt bọn họ Lam Vũ chỉ là con kiến, phát tay một cái 100 đũa cũng chết ngay, nên không để trong lòng. A Nhị sáng khoái đáp:

- Được, đại ca, phiền ngươi giữ chân đại tiểu thư rồi! Khoan hãy giết, ta còn muốn... - Nói tới đây hắn nháy mắt mấy cái với A Đại, A Đại cười lớn ra vẻ hiểu hiểu, ta hiểu rồi, ta cũng muốn! Còn Lam Chân Hy thì hừ lạnh chán ghét nhưng không phản bác.

Lúc này Lam Vũ đã chuẩn bị xong cả rồi, nói lớn:

- Tốt! Đại tiểu thư thả lỏng người! Ta tới đây....

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đàm phán điều kiện

Vừa nói hết câu thì kiếm của A Nhị cũng tiếp cận Lam Vũ, ngay lúc đó mắt Lam Vũ trông trắng hóa đen, nháy mắt đó 3 người đối phương đều đang muốn nhìn cảnh Lam Vũ bị 1 kiếm chém chết nên đều nhìn sang, vô hình chung làm cả 3 bọn họ trúng Huyền Ảnh Thánh Đồng trong chớp lát...

Lam Vũ đã sắp xếp đầy đủ cổng không gian ở sau lưng anh, trước mặt Lam Kết Y và cả ở điểm xa nhất cách anh 100km để bỏ chạy rồi. Anh có tự tin cũng không dám nhận mình đang bị phong ấn mà đánh lại 2 cao thủ Địa Linh cảnh, ngay lúc bọn họ trúng Huyền Ảnh Thánh Đồng, Lam Vũ giật lùi về phía sau lui vào cổng không gian, trước khi rời vị trí đó anh để lại 1 quả cầu năng lượng bằng 3/4 tinh thần lực của bản thân rồi hết lớn:

- Các ngươi muốn giết ta? Được, vậy tất cả cùng chết đi. - Giây phút anh hoàn toàn lui vào cổng không gian thì quả cầu đó phát nổ lớn.

Lam Vũ không cố ý nhắm vào Lam Kết Y nên nàng không bị trúng ảo cảnh, thấy Lam Vũ lùi về sau, để lại cái quả cầu màu xám đen rồi hết bầy bọ gi

đó, chưa kịp phân tích thì người kia đã xuất hiện bên cạnh nàng ôm lấy nàng, theo bản năng nàng muốn 1 chưởng đánh bay người nam nhân này ra nhưng không hiểu sao nàng cuối cùng vẫn không hành động gì. Chỉ trong nháy mắt thôi nàng cảm giác mình đang ở một nơi nào đó chứ không phải là ở Lam Thiên Vực nữa, nhưng mà cái nháy mắt đó qua đi thì nàng lại thấy mình vẫn đang ở Lam Thiên Vực, nhưng mà đã không còn ở nơi xảy ra tranh chấp nữa rồi, cảm giác đó lại xuất hiện vài lần trong vài giây tiếp theo, và mỗi lần nàng lại thấy mình ở 1 nơi khác nhau. Khoảng cách so với chỗ cũ đã xa tới vài trăm km rồi, nàng đương nhiên biết chứ, vì mảnh đất này là nơi nàng lớn lên, từ nơi này tới gần hội đầu giá ở Lam Thiên thành cũng gần 400km, mắt đẹp nghi hoặc: “Chẳng lẽ đây là luân di trong truyền thuyết mà cao thủ Thiên Linh cảnh trở lên mới làm được? Lẽ nào hần là tên kia?”...

Trở lại chốn xảy ra ầu đã chừng vài phút trước, trước đó khi nhìn thấy đôi mắt màu đen hoàn toàn của đối phương thì bọn họ cảm giác rằng có cái gì đó không đúng nhưng lại không biết không đúng chỗ nào, chẳng lẽ nói 1 tiểu tử Chân Linh cảnh dùng linh thuật lại có thể ảnh hưởng Địa Linh cảnh hay sao? Nói ra không sợ người ta cười cho à, bọn họ chẳng ai tin điều đó... Mắt thấy A Nhị sắp quét kiểm trùng người tên tiểu hộ vệ ngồng cuồng của nhị tiểu thư thì ai ngờ tên kia lại chơi trò tự bạo, cơ thể hần căng phồng lên như quả cầu rồi nổ tung làm A Nhị bị bỏng một phen, bị thương học máu, nhưng không ảnh hưởng lớn lắm, nghỉ ngơi vài ngày rồi sẽ khỏi. Điều làm bọn họ bức mình chính là tên này dám tự bạo, làm A Nhị bị thương nhẹ không nói, nhưng đã tạo cơ hội cho tiện nữ nhân Lam Kết Y bỏ trốn mất dạng, mặc dù đã tìm tòi rất kỹ nhưng bọn họ vẫn không tìm ra tung tích của Lam Kết Y, cũng không biết cô nàng tẩu thoát như thế nào mà bọn họ không hề có chút cảm ứng nào. Mang tâm tình thất bại và lo sợ, 3 người run cầm cập, A Nhị lo lắng:

- Chết rồi! Làm sao bây giờ, nếu giờ mà Lam Kết Y về tới Lam gia, lại tố cáo với gia tộc thì bọn ta chết chắc rồi, động thủ với tuyệt thế thiên tài của Lam gia, họ nhất định không tha cho chúng ta, nhị tiểu thư thì có lẽ còn bị trách phạt 1 phen nữa, cũng không thể bảo vệ chúng ta được nữa. Một khi đã bị truy nã thì ở Lam Thiên Vực này trên trời dưới đất không có chỗ cho huynh đệ ta nương thân... - Hần phân tích 1 chút làm A Đại rừng mình, Lam Chân Hy cũng thấp thòm không yên.

- Các ngươi.các ngươi đừng lo, ta sẽ về nói với mẹ ta, mẹ ta nhất định sẽ có cách mà. - Nàng cố trấn an bản thân mình, lúc làm ra chuyện này nàng cũng không có suy nghĩ sâu xa về hậu quả, đến giờ thất bại khiến nàng hoang mang.

A Đại nghiền ngẫm rồi lộ ra vẻ hung ác:

- Được rồi! Tiểu thư người nhanh chóng trở về Lam gia trước Lam Kết Y, nhưng ả đang bị thương nên ta đoán rằng ả hiện giờ chưa chạy đi xa nên hiện độ người đi xung quanh phạm vi 2000km xung quanh Lam gia tra xét, phát hiện Lam Kết Y lập tức! Ta thì trở về mai phục phụ cận Lam gia chặn đầu, nhanh hành động đi, chậm 1 lúc có khi chúng ta đều chết hết... - Hần không hổ là cao thủ Địa Linh cảnh, rất quyết đoán và kinh nghiệm.

Ba người nhất trí hành động...

Quay lại chỗ Lam Vũ, Lam Kết Y đang ngồi thiền vận công trị thương, Lam Vũ cũng mặc niệm cho tinh thần lực hồi phục, phải nói là Lam Vũ cũng chả tu luyện theo đa số 99,9999% tu luyện giả khác, cũng không vận hành theo quy trình giống như các loại công pháp khác là mỗi lần tu luyện phải niệm đi niệm lại các câu khẩu quyết và vận hành theo khẩu quyết đó, mà anh đang đi theo 1 con đường riêng biệt, đó là tinh thần lực, hoàn toàn khác với cái khái niệm tinh thần lực ở các tu luyện giới là lực lượng đến từ các vì sao, của anh là lực lượng đến từ não bộ, nhưng năng lượng lại tích tụ tại linh hồn, anh chỉ đọc qua và vận hành 1 lần vào lúc mới bắt đầu khởi tạo, còn lại hoàn toàn là dựa vào sự tưởng tượng điều hóa của chính bản thân mà không hề liên quan tới công pháp nữa và khi tiêu hao tinh thần lực quá độ thì anh cũng không dùng được cái đan được trị thương gì mà anh phải mặc niệm tinh thần, không được suy nghĩ hay hoặc động gì cả, để tinh thần tự động khôi phục, muốn nhanh hơn nữa thì phải ngủ, anh chả khác gì người thường cả, khi mệt mỏi tinh thần thì phải ngủ hoặc nghỉ ngơi 1 cái là khỏe. Chừng nửa tiếng sau, Lam Kết Y cũng khôi phục được 5 phần, mở mắt ra thì thấy đối phương đang nhìn mình cười cười thì quát hỏi:

- Người nhìn cái gì?

Lam Vũ quay qua chỗ khác rồi lại quay lại:

- Haha, không có gì! Gặp người đẹp thì tranh thủ ngắm 1 tí thôi, từ lúc ta tới Thế Giới Hỗn Loạn thì hiếm gặp qua nữ nhân! - Nụ cười rất hồn nhiên, chân thành và trong sáng, không có một ý nghĩ bậy bạ nào cả. Đây là lão đại, một thanh niên đến từ thế kỷ 21 ở trái đất, luật pháp chế độ 1 vợ 1 chồng, hiện đã có người yêu, tất nhiên không ra ngoài chộc thêm, nhưng mà gái thì lúc cần ngắm phải ngắm, ngày xưa còn đi theo lũ bạn tía gái nữa kia, giờ thì lớn rồi, không làm vậy nữa nhưng mà để trước mặt, lại còn đẹp hơn cả tán diễn viên ca sĩ ở trái đất, ngu gì không nhìn, nhớ tiếp ngày xưa anh có mê 1 cô diễn viên ca sĩ người Nhật Bản, mỗi lần coi phim cổ đóng là anh cứ như dán mắt vào màn hình, mê lắm...

- Ngươi...lưu manh! Nói điều kiện của ngươi đi. - Mặc dù tên này nhìn mình chằm chằm nhưng không có vẻ *dam dam*, lúc mình trị thương cũng không có hành động gì quá phận, mình cũng không có cảm giác chán ghét đối phương, nhưng mà...nói gì thì nói nàng là con gái, lại xinh đẹp, sao có thể cho con trai thích thì nhìn chằm chằm như vậy được, thêm nữa tên này chỉ là 1 tiểu tử Chân Linh cảnh, dù có biến thái hay kỳ dị tới đâu thì cũng là chân linh cảnh mà thôi, nàng không có ý nghĩ gì kỳ lạ cả.

- Đợi 1 tí. - Lam Vũ hít 1 hơi thật sâu rồi nhắm mắt lại, vài giây sau lại mở mắt ra, cười cười có vẻ rất giống với mấy thánh đa cấp nhìn thấy con mèo.

Lam Kết Y kinh ngạc, chỉ vài giây thôi mà con người có thể thay đổi đến mức như vậy sao, từ 1 người nhìn có vẻ chân thành, chính chắn, chốc lát đã thành lạnh lợi, nụ cười có phần giống như những đứa trẻ(nàng vẫn chưa nhìn ra sự xảo trá trong đó):

- Ngươi đây là...?

- Đại tiểu thư, hi hi! Từ từ, ta sẽ nói điều kiện ngay đây, đơn giản lắm, nhất với một người như cô. Trước tiên cho ta hỏi: Cô có biết 10 năm trước Lam gia nhận được vật gì không? - Lam Vũ chọn giúp Lam Kết Y không phải là vì cô nàng đẹp hay thiên tài gì đó như bọn người kia tán tụng, mà vì nghe nói cô nàng có địa vị trong nhà rất cao, lại thêm nữa cô nàng này hình như không coi Lam gia là cái gì to tát lắm, bàn điều kiện dễ hơn, tránh trường hợp vừa nói ra điều kiện đối phương hô 1 tiếng nghịch tặc rồi đuổi giết. Và đây là lão nhị, vừa rồi lão đại đã nhường chỗ cho anh.

- Có lẽ là có, nhưng lúc đó ta chỉ lo tu luyện, cũng không chú ý lắm! Nghe cao tăng Lam gia bàn tán thì đó là một kiện trọng bảo, cái gì mà mệnh Lam gia chúng ta lại cứng hơn 1 phần. Đừng nói điều kiện của ngươi là bảo ta đưa thứ đó cho ngươi nhé, bỏ ý định đó đi, ta không biết thứ đó là thứ gì, ta cũng không có nó! - Nàng nhận ra ngay ý đồ của Lam Vũ.

- Haha, khoan hãy từ chối, đầu tiên là ta rất cần thứ đó! Thứ 2 là ta đã cứu cô! Thứ 3 là mấy ngày qua ta tìm hiểu thì biết sắp tới Lam Thiên Vực có tổ chức Tứ Phương Vô Hội, hạn chế nhân tài dưới 100 tuổi, ta biết nàng cũng thuộc top 3 trên đại hội là ít. Nàng có 2 đối thủ là Đặng gia Đặng Kim Mai, cô ta đã 50 tuổi, Nguyên Linh kỳ đỉnh phong, Lý Minh Trường, 62 tuổi, Nguyên Linh đỉnh phong. Hai bọn họ tuy tuổi cao hơn tiểu thư ngươi, nhưng đối với tu linh giả thì tầm tuổi 62 đối với một Nguyên Linh cảnh năm 2000 tuổi thọ thì vẫn còn một tài năng, ta sẽ giúp cô chiến thắng tất cả thế nào?

- Ngươi nói điều kiện khác đi, ta không có thứ đó. Và lại ta không cần ngươi giúp cũng có thể đánh bại bọn họ. - Cô nàng không hề bận tâm.

- Vậy giúp cô tấn cấp Địa Linh thế nào?

Lần này nàng như rồng mây, có vẻ là động tâm, nhưng cuối cùng vẫn kìm nén được lắc đầu. Lam Vũ vẫn mỉm cười:

- Giúp cô tấn thăng Thiên Linh cảnh thế nào?

Lam Kết Y nghi hoặc nhìn hẩn như thể hỏi rằng ngươi có bản lĩnh đó sao? Lam Vũ biết nàng đã động tâm nhưng không tin tưởng mình, anh bồi thêm:

- Giúp cô tấn cấp Thiên Linh trong vòng 10 năm, bảo vệ cô trong thời gian đó! Thế nào? Tất nhiên khi cô giúp ta có được thứ ta muốn, điều này mới hiệu lực. Ta biết cô không tin nên ta sẽ cô thấy, chỉ cần cho ta niềm tin, ta sẽ cho cô một khung trời rộng lớn hơn. - Lam Vũ nói ngọt sớt như một thanh niên buồn trẻ em đang cầm kẹo dụ 1 đứa trẻ vậy, trong tay anh lấy ra một bình đan dược, bình này anh cũng không biết nó là cái gì nhưng anh nghĩ nó có tác dụng rất tốt, anh lấy được trong Thần Điện Bóng Tối, anh cũng không sai nhưng ngoài này chắc người ta sai rất nhiều.

Nàng ta nhìn bình đan dược có vẻ rất muốn, nhưng vẫn cố nén:

- Ngươi tưởng đem 1 bình đan dược ra có thể lừa gạt ta sao.

Lam Vũ lấy ra thêm 1 cái áo choàng:

- Cái này đủ chưa?

Nàng thấy cái áo choàng này ngay lập tức đoán nó 1 linh bảo ít nhất là cấp Thiên Linh. Nàng đang rất băn khoăn, nàng rất muốn thu lấy 2 món kia nhưng mà nếu người kia đưa nhiều thứ như vậy chỉ để đổi lấy 1 món đồ trong nhà nàng, thế thì món đồ kia có giá trị bao nhiêu.

- Đừng lo! Thứ đó cho ta ta cũng chường mất, nhưng mà hiện tại không thể không có được, sau này ta sẽ nói sau! Nói thẳng luôn đó là một cấm bảo của Tôn giả Linh cảnh, có thể thực hiện vài lần công kích của Linh cảnh cường giả. Ta chỉ cần 1 lần thôi. Dù sao nó cũng chỉ là 1 cấm bảo, dùng vài lần sẽ trở thành phế phẩm, làm sao bằng ta giúp nàng trở thành Thiên Linh cảnh cường giả được, hãy cân nhắc thật kỹ. - Lời nói dụ hoặc từng chữ không khác gì bọn đa cấp, theo anh đi bé, lương 1 tháng mấy tỷ đó...

Nàng cuối cùng cũng bị dụ, đang muốn đưa ra quyết định thì trên không phát ra tiếng cười lớn:

- Haha, một đôi cầu nam nữ, thì ra thằng nhãi kia cũng chưa chết. Hai người các ngươi ở đây tâm sự vui vẻ, chẳng bù cho nhị gia ta cực khổ này giờ tìm kiếm, giết các ngươi, khẳng định chủ mẫu sẽ trọng thưởng cho ta, haha. - A Nhị không biết từ khi nào đã xuất hiện cách 2 người vài chục mét.

Lam Vũ vẫn như cũ, không hề kinh hoàng, nháy mắt với Lam Kết Y:

- Cô bé này! Ta với cô làm thật hẩn luôn nhé, khởi đầu tốt đẹp cho sự hợp tác giữa chúng ta, hi hi. - Bộ dạng âm hiểm, nhanh nhẩu, chả có chút phong thái nam nhân nào cả...

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Võ Chiến Đạo

A Nhị bị A Đại phân phó đi tìm kiếm lục soát khắp 2000km quanh Lam Thiên Thành, số phận thế éo nào mà chi loanh quanh có chừng tiếng đồng hồ mà đã tìm được chỗ 2 tên nhóc kia chữa thương, hẩn tự cho là mình đã gặp may mắn...

Lam Vũ đương nhiên cũng hiểu rõ mình còn non và xanh lăm, về sức mạnh thì đã bị phong ấn, không thể đánh trực diện mà thắng cao thủ Địa Linh cảnh được, lực công kích không đủ nhưng lại hơn ở chỗ linh hoạt, có lá chắn cứng(cái vòng), lại khả năng tái sinh nhanh, công kích quỷ dị và có thể tập tới mặt bất cứ lúc nào. Phải nói là cái vòng này mang biết bao nhiêu ưu phiền cho Lam Vũ rồi, lấy đi phần lớn sự tự tin, lấy đi phần lớn tự do bay nhảy, lấy đi thời gian quý giá của bản thân anh, anh tự nói với bản thân mình rằng khi phá được cái vòng này tuyệt đối không tha cho cha già đã phong ấn mình.

Tạm dừng luyện thuyết để tới thực tại, Lam Kết Y hít cảm lên:

- Không cần người trợ giúp, chỉ cần người bảo vệ chính mà là tốt rồi! Chỉ 1 tên nô tài Địa Linh cảnh sơ kỳ thì có chiều thức gì ghê gớm chứ. - Nàng rất tự tin, vì nàng có ưu thế hơn hẳn người thường cùng cảnh giới. Trước giờ nàng chưa bao giờ lộ ra điều đó trước người khác, vì từ nhỏ cha nàng đã dặn dò kỹ, ở Ngũ Hành Tiên Lục hoặc nơi nào có người mà lộ ra thì chỉ có con đường chết hoặc bị bắt. Ngay bây giờ nàng cũng không có ý định lộ ra thực lực, dù sao trước mắt vẫn còn thẳng cha hộ vệ nữa.

Lam Vũ định giúp đỡ nàng 1 chút, nhưng mà nếu nàng đã nói thế thì thôi, anh cũng không ga lăng đến mức đó, chỉ cần chú ý đừng để cô nàng chết là được. Còn Lam Kết Y ngoài tự tin về bản thân ra thì còn muốn nhân cơ hội này rèn luyện chính mình, chỉ có chiến đấu liên tục thì nàng mới mạnh mẽ hơn được, đó là năng lực đặc thù của nàng. Lam Kết Y lấy ra một đôi găng tay lớn, đầu găng làm bằng kim loại cứng, nàng thử 2 nắm đấm va chạm với nhau nghe *keng*keng* rồi chân trái xoạt về phía trước, tay phải lui về phía sau, tay trái đưa về phía trước, 2 lòng bàn tay đối diện nhau, khí thế tăng mạnh (Khó tưởng tượng thì cứ tưởng tượng giống giống VI ý, tuy nhiên găng tay lớn cũng vừa phải nhé, không to như VI đâu, mặc dù trong đầu Kai hình dung hơi khác 1 tí). Tất nhiên tình huống chuẩn bị không lâu như kể, tất cả chỉ diễn ra trong vòng vài giây mà thôi, không có chuyện giống như phim siêu nhân, yêu quái đại siêu nhân biến hình đâu.

A Nhị chỉ cười xòa:

- Đại tiểu thư thật là được gia tộc nuông chiều hư rồi! Chuyện cười rồi! Người có biết chúng ta chênh lệch bao nhiêu lần không, Địa Linh sơ kỳ ta mạnh hơn Nguyên Linh sơ kỳ 10000 lần, cho dù đại tiểu thư là Nguyên Linh đỉnh phong thì ta vẫn mạnh hơn người 100 lần. Xét thế nào thì vẫn không có kết quả, hay là đại tiểu thư người... chịu ngủ với ta 1 đêm, ta sẽ tha mạng cho người thế nào? - Nụ cười *đam đang* trên môi, bây giờ hẳn bắt đầu tưởng tượng tới cảnh ấy ấy ấy với 1 mỹ nhân thường ngày cao cao tại thượng, quát tháo hần. Hần nghĩ rằng con người ai cũng như nhau, đối diện với cái chết thì thường thỏa hiệp...

Vừa nói hết câu thì Lam Kết Y gầm lên:

- Dâm tặc, hôm nay ta thay Lam phủ thanh lý môn hộ. - Hai chân nhún xuống lấy đà, *ầm* một tiếng bay lên tốc độ của nàng phải nói là cực nhanh, so sánh với nàng lúc trước đúng quả thật là 1 trời 1 vực.

Bất ngờ với tốc độ của đối phương, A Nhị không kịp phản ứng, chỉ còn cách cứng chọi cứng, nhưng mà hẳn cũng không sợ, ai đời Địa Linh cảnh cao thủ lại ngại công kích của Nguyên Linh cảnh đâu. Hần vùng kiếm lên cao, thanh kiếm quay vòng vòng quanh cổ tay hẳn như 1 cái máy quạnh vậy, để lại rất nhiều tàn ảnh và rồi thanh kiếm bốc lửa, ngọn lửa hùng hực như có trí tuệ ngưng hóa kiếm quan, A Nhị hét lớn:

- Bạo Dương Chi Kiếm! - A Nhị 1 thân linh căn hòa thuộc tính, tu luyện công pháp hệ hỏa mà linh kỹ cũng hệ hỏa. Hần không tu hệ khác mà có muốn cũng không tu được, trừ phi là linh kỹ phi thuộc tính như Nguyệt Kiếm Lưu Quang, ai ai cũng có thể học được!

Một tia lửa nhỏ như 1 ngón tay nhưng lại mang áp lực lớn, không khác gì 1 viên thiên thạch cỡ siêu nhỏ rơi xuống vậy, lấy tốc độ cũng cực nhanh tiếp cận Lam Kết Y đang trên đường lao tới. Dương nhiên biết chiêu này hung mãnh, ở xa mười mấy mét cũng cảm nhận được sức nóng khủng khiếp của nó, Lam Kết Y ngu dại gì mà chọi cứng với nó, tay phải nàng chưởng thật mạnh về phía bên trái tạo ra lực đẩy làm lệch hướng bay của nàng trong lúc mãnh chỉ treo chuông tránh né được đòn Bạo Dương Chi Kiếm, nhưng cũng bị sức nóng bên rìa chiêu thức làm bỏng 1 vùng da bên tay trái. Thuận theo lực đẩy của chiêu vừa rồi thêm lực nhảy lúc này tạo thành 1 đường vòng cung lao tới A Nhị, nàng hét lớn:

- Phi Yến Tam Cước. - Men theo đường bay, Lam Kết Y dang 2 cánh tay ra như tựa cánh, chân phải tựa ngàn từ trên đầu A Nhị bổ xuống (ai cần tưởng tượng thì google axe kick), mọi chuyện xảy ra quá nhanh A Nhị làm sao phản ứng kịp, dù cảnh giới cao hơn đi nữa, trong ấn tượng của hẳn thì tu linh giả thì phải dùng linh kỹ mà chiến đấu từ xa, trừ yêu tộc với loại tu luyện giả kia thì ai ngu sao mà dùng thân mình đi cận chiến chứ, tuy rằng nói tu linh giả khỏe mạnh hơn người thường rất nhiều, có thể nâng vật hàng tấn bằng 1 tay nhưng tu linh giả nhân loại vẫn là sinh linh có thân thể yếu ớt nhất trong đám sinh linh cao cấp trừ phạm nhân ra. Vì thế nên hẳn khiếm khuyết kinh nghiệm nghiêm trọng trong vấn đề này, ăn 1 cước như núi đè làm A Nhị rơi như sâu riêng rụng với tốc độ âm thanh. Chưa kịp chạm đất thì Lam Kết Y thuận theo quán tính đá thêm 2 cước liên hoàn nữa cho tròn Tam Cước nên thẳng xuống dưới đất, làm mặt nứt nẻ như mạng nhện.

Chưa hết, nhân lúc đối phương đang choáng, nàng một lần nữa nhẹ nhàng như chim yến nhảy lên cao rồi 2 chân chụm lại tay trái để ngang ngực, cùi trỏ tay phải gõ lên lòng bàn tay trái, 1 quả tạ hàng chục tấn hình người rơi xuống chỗ A Nhị đang nằm. Lam Vũ cũng nói da gà, có hôm nào đang ngủ mà bà cô này rơi lên người thì chỉ có tan xương nát thịt, anh nhắm tịt mắt lại và *rầm*... Lam Kết Y đã rơi lên người A Nhị, chấn động và âm thanh quá lớn, kéo dài 1 chút nữa thì sẽ có cao thủ tới, Lam Vũ không biết người ủng hộ cô nàng có tới hay không nhưng khẳng định tới đầu tiên là A Đại, vì hẳn lúc nào cũng sẵn sàng, chỉ cần có động tĩnh là bay tới ngay...

Chưa kết thúc, Lam Kết Y đè hẳn xuống, liên tục giã xuống như giã chày. Lam Vũ tặc lưỡi, cái này là bài học của mình đây, chỉ vì coi thường đối phương mà bị lỗ mất tiền cơ, bị đánh sml luôn, không kịp thở chứ đừng nói chống trả, anh quyết định sau này không đánh thì thôi, đánh thì phải đánh trước. Lam Kết Y bộc phát sức mạnh đâm muốn nát mặt A Nhị ra rồi, nàng cuối cùng cũng mệt phờ người, hết combo là nàng cũng thoát lực luôn, nàng đứng lên đi về phía Lam Vũ nói:

- Đi mau, rất nhanh sẽ có 1 đám người tới đây. Coi chừng đám người của nhị nương ta. - Nàng ta cũng không ngốc, cũng biết sau khi gây ra động tĩnh lớn như thế thì người của nhị nương tức mẹ của Lam Chân Hy sẽ là đám người chú ý đầu tiên, cũng là đám người đến đây đầu tiên.

Lam Vũ sau khi thấy Lam Kết Y dòn "damage" thì đã không thêm để ý tới gã A Nhị kia nữa rồi:

- Ta cũng nghĩ như vậy! Không ngờ cô cũng mạnh lắm, như 1 võ sĩ hung mãnh chứ không giống 1 tu linh giả tí nào. - Cô nàng đứng là không dùng 1 linh kỹ nào cả mà toàn dùng võ kỹ, thứ này những cấp độ đầu của tu linh giả như Luyện Thể, Hư Linh mới hay sai, lên tới Chân Linh, người ta đã tu luyện ra

linh lực xuất thế, tấn công từ xa, uy thế cực mạnh, từ lúc đó trở đi chả ai buồn xử dụng võ kỹ cận thân cả, vừa nguy hiểm lại uy lực yếu.

Nàng ta không thèm trả lời, chọn 1 phương hướng rồi định đi thì cảm nhận được 1 sát cơ và áp lực mạnh mẽ từ phía sau lưng, đó là 1 đạo kiếm khí nóng muốn chảy da thịt, nhìn khí thế nàng liền biết là Địa cấp sơ giai linh kỹ Nhất Kiếm Phần Thiên, hòa hệ linh kỹ cực mạnh ở trong hàng sơ giai Địa cấp, tiêu hao cực lớn uy lực cũng thế, đây là hỏa linh kỹ của Lam gia, Lam Kết Y cũng đã từng đọc qua, kiếm này luyện tới cảnh giới tối cao có thể 1 kiếm đâm thủng núi cao, làm bốc hơi cả 1 hồ lớn, đây cũng là 1 bí kỹ trong tộc, không truyền ra ngoài, không ngờ nhị nương bà ta dám lấy của công đem cho thuộc hạ. Nhưng nói gì đi nữa cũng muộn với tốc độ nổi danh của Nhất Kiếm Phần Thiên thì nàng không có cơ hội tránh khỏi chiêu này khi nó đã đến sát lưng rồi. Bây giờ đến cả thời gian để hồi hận cũng không có, đúng là nàng đã quá tự tin và kiêu ngạo rồi, nàng nhắm mắt lại chờ đợi cơn đau tới. Nàng cảm nhận được nhiệt độ khủng khiếp đã tiếp cận, áo sau lưng nàng đã cháy thành tro rồi, nhưng chờ tới 3s nàng vẫn không thấy có cái gì đâm tới mình, chỉ là lưng mình đã bông nặng rồi, rất rát và đau nhưng vẫn chưa tính là tổn thương nghiêm trọng, nàng ngay lập tức phản ứng, nhún một cái nhảy ra xa 30m rồi mới quay đầu lại nhìn, ngay người 1 giây sau đó nàng rất nhanh phản ứng.

Lam Kết Y biến mất tại chỗ xuất hiện ngay trên đầu A Nhị đầu gối sút ngay đầu gối làm đầu A Nhị vỡ nát như tương, máu bắn cao mấy mét. Lần này chỉ là đòn thuần lực lượng không pha tạp 1 chút linh lực nhưng mạnh hơn lúc này cũng gần 100 lần, đây có lẽ cũng là cái gọi là bí mật của Lam Kết Y, ngoài cha nàng ra thì không ai biết cả, bây giờ thì có thêm Lam Vũ nữa rồi, mặc dù nàng ta nghĩ rằng Lam Vũ sẽ không biết vì nàng ra đòn khá nhanh, thu ngay lập tức. Nhưng mà trong khoảnh khắc đó Lam Vũ cũng nhìn thấy từ trên bàn tay nàng có mấy cái móng vuốt, cái này quá quen rồi, chính anh cũng có nha, nhưng mà đau quá, híc híc. Nóng rất kinh khủng, anh rất muốn chửi mẹ nó, cây kiếm đó lại đâm xuyên qua bụng phổi mình, nướng chín mẹ nó từ cổ tới hông rồi. Lam Kết Y nhanh chóng lại đỡ Lam Vũ:

- Ngươi...ngươi có sao không?

- Không sao! Đi mau, rất nhiều người đang tới, kéo..kéo ta chạy thẳng. - Rất đau, nói cho cùng Lam Vũ vẫn là con người từ trái đất qua, khả năng chịu đau lại không bằng những người ở thế giới này, những con người từ nhỏ sống với máu tanh.

Lam Kết Y cũng sợ bị A Đại đuổi tới, 2 người giết được A Nhị cũng đã rồi rồi, không thể đánh tiếp với A Đại... Càng lúc như thế Lam Vũ càng hận cái tên đã phong ấn mình hơn. Nhưng mà Lam Vũ không biết tình cảnh bây giờ của tên phong ấn mình còn tội hơn cả mình, hắn ta đuổi theo Lam Vũ vào thế giới tinh thần của vị Đại Tiên thiên tài kia, lạc vào trong đó ngũ quan của với thần niệm đều vô dụng, hắn ta giờ vẫn còn đang mò mẫm trong bóng tối, không biết khi anfo mới thấy được đường ra...

Lam Kết Y ôm theo Lam Vũ lao thẳng về phía trước, đột nhiên nàng lại trải nghiệm lại cảm giác kia, trống rỗng như vừa mới tới 1 thế giới khác vậy. Chính xác, Lam Vũ đã tạo ra sẵn công hư không để bỏ chạy rồi, nhưng giờ anh đau gần chết, đi còn không nổi...

Hai người vừa rời khỏi đó được 5 giây thì A Đại và 1 đám cao thủ trong đó có 4 Địa Linh cảnh, 3 sơ kỳ, 1 trung kỳ và 10 Nguyên Linh cảnh đỉnh phong đuổi tới. Chỉ còn thấy cái xác không đầu của A Nhị nằm bơ vơ ở đó, còn người sống thì chẳng thấy ai cả, A Đại lao tới chỗ người em của mình khóc lớn. Địa Linh cảnh trung kỳ kia quát lớn:

- Chia nhau ra tìm, chia mau! Các ngươi lần theo các dấu vết để lại, lần này đã triệt để trở mặt, phải làm cho gọn, đại kế của nhị phu nhân không thể thất bại. Đáng chết!!!

Bọn họ lại lật đặt chia nhau ra tìm, A Đại khóc lớn một hồi, mắt đỏ như máu, gằm lên thật to:

- Lam Kết Y, ngươi giết đệ đệ ta! Trên trời dưới đất dù ngươi chạy đi đâu ta cũng nhất định phải bắt được ngươi, đem ngươi tới trước mộ nhị đệ ta chơi ngươi 1 trận thống khoái rồi giết! Có như thế mới an ủi được vong linh của hắn.....AAAAAAAAAAAAA!

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Linh Thụ Tông và Lam Thiên Võ Hội

Ở cách đó 100km, Lam Vũ và Lam Kết Y thở dốc, vừa rồi thật là quá nguy hiểm, chậm vài giây là “đếm số” cả đời rồi, tuy Lam Vũ vẫn tin rằng cho dù mình đến đâu chạy không kịp thì cũng không chết được, anh vẫn còn vài kỹ xảo chưa dùng tới, muốn làm cho bọn họ lơ là vài giây để dùng công không gian không phải là không được. Lam Vũ nén đau nói:

- Lúc này, trước khi chết A Nhị kia có nói 1 câu:“Thật không ngờ là Võ Chiến Đạo!”, có nghĩa gì? - Anh vẫn thắc mắc, trong tí ký ức nhạt nhòa của tên áo đen định chiếm cơ thể anh chẳng có lý giải về Võ Chiến Đạo.

- Ngay cả điều này mà ngươi cũng không biết? Thật không biết những thứ ngươi chém gió với ta có thực hiện được hay không? - Ngay cả tí kiến thức cơ bản này mà cũng không biết, nàng thật sự nghi ngờ những lời hứa của Lam Vũ lúc này.

- Thôi được rồi! Tính sau, tính sau hết! Lam gia ở hướng nào, khoảng cách bao nhiêu! Mau, ta sắp thoát lực! - Cứ để thanh kiếm này cắm trong ngực lâu dài thì đúng là thoát lực thật, nhưng mà rút ra tại đây thì phải ngay lập tức khôi phục nhưng khôi phục sẽ lộ nhiều thứ, hiện giờ đang bị phong ấn nên anh cũng không dám cho người khác biết quá nhiều thứ thần kỳ của mình, anh cũng biết tu linh giả nơi này mạnh hơn cái cao thủ võ lâm ở Võ Lâm cảnh kia nhiều, có khả năng thông thiên triệt địa, phá núi đảo sông nhưng mà cấp thấp dưới Linh giả đừng hòng có khả năng khôi phục bá đạo như Lam Vũ,

thế giới này mạnh được yếu thua, tình cảm con người nhạt như nước ốc, ai khẳng định con nhỏ này thấy mình khôi phục nhanh như vậy có động tâm với công pháp của mình hay không, mặc dù anh thừa biết cho dù người khác có biết được khẩu quyết của cũng đừng hòng tu luyện được, vì căn bản nhất là phải có quyền sách kia, mới là gốc rễ của việc tu thành công pháp này, còn không có thì chịu.

- Hướng tây bắc, đại khái chừng 800km(Có thể hiểu là bên thế giới này người ta không sai đơn vị Kilo-mét như trái đất nhưng người ta kể lại thì cứ dùng vậy cho dễ hình dung! Kai cũng không nghĩ ở 1 thế giới nào đó người ta dùng đơn vị dặm của Trung Quốc đâu)! - Lam Kết Y cũng cho là Lam Vũ không ổn, nên tìm một chỗ để tránh nạn hơn là cứ chạy lông bông hết máu mà chết.

Chính hướng xong Lam Vũ yếu ớt nói(thực ra là do thờ không ra hơi, đau điếng):

- Ôm ta chạy thẳng về phía trước, tự nhiên sẽ tới Lam gia, cho..cho ta 1 chỗ yên tĩnh chữa thương. - Lòng thì luôn hồi thúc, nhanh lên bà nội, để tôi còn rút cái cây kiếm ra, mỗi lần cử động nhẹ là đau nhói, thật muốn hư hóa bản thân tại chỗ, chữa lành luôn vết thương này.

Lam Kết Y nhìn Lam Vũ, ngại ngần 1 chút rồi cũng cắn răng ôm Lam Vũ đặt lên vai, né phần thanh kiếm vẫn còn đang nóng hồng ra rồi chạy như bay về phía trước....

===== Nửa tiếng sau ở chỗ mà đám người của nhị phu nhân tập hợp

Gã cao thủ Địa Linh trung kỳ kia đang đứng giữa không trung đưa mắt nhìn quét khắp nơi với hi vọng nhìn ra được động tĩnh gì đó, cách suy nghĩ cũng hẳn cũng rất hay, hẳn lệnh cho thuộc hạ phân nhau ra tìm, nếu đối phương có thể giải quyết được Địa Linh sơ kỳ cao thủ thì trong nhóm người có những tên chỉ là Nguyên Linh kỳ sẽ gặp nguy hiểm, sẽ không bắt được đối phương, nếu vậy thì không cần kỳ kèo gì cho tốn sức, hẳn bảo đám thuộc hạ rằng nếu có gặp đối phương thì cứ dùng linh lực mà bắn ra 1 tia sáng lên trời, hẳn nhìn thấy thì sẽ bay tới ngay. Nhưng mà chờ nửa tiếng rồi vẫn không có động tĩnh gì cả làm hẳn cũng sốt ruột, thì đám thuộc hạ bay lại báo cáo:

- Thưa tổng quản! Chúng tôi đã phân chia ra tìm bốn phương tám hướng, dùng mọi biện pháp truy tìm dấu vết nhưng lại không thể tìm được đối tượng. Chỉ là có 1 điều kỳ lạ. - Hẳn nói tới đây thì ngược lên nhìn xem sắc mặt của tổng quản thế nào!

Mặt gã tổng quản hằm hằm:

- Điều gì? - Gã không hằm mới lạ, về nhà mà không có kết quả gì thì tránh không được bị nhị phu nhân mắng chửi, ai mà dễ chịu được.

- Là cách đây 100km có 1 đám máu tươi còn nóng, khẳng định là bị thương do Nhất Kiếm Phần Thiên của A Nhị, nhưng vết máu cũng chỉ xuất hiện ở chỗ đó, hiện trường y hệt chỗ này, cứ như là tựưng biến mất vậy, không để lại 1 dấu vết nào khác.

- Vô dụng! Các người tiếp tục chia người ra tìm, ta về bẩm báo với nhị phu nhân. - Hẳn có bức dọc hay gì thì cuối cùng cũng phải đi báo cáo cho nhị phu nhân 1 tiếng.

Đám người lại lật đật đi tìm, dù đều biết khả năng tìm được lại rất nhỏ...

===== Ở trong Lam phủ.

Theo sự chỉ dẫn của Lam Kết Y, Lam Vũ thiết đặt công không gian bay thẳng vào phòng của nàng:

- Đây là phòng riêng của ta, người ở trong này đừng có lên tiếng, cũng đừng đi ra ngoài, ta xuất hiện ở Lam gia thì không sao nhưng nếu người xuất hiện, đám người nhị phu nhân nhất định không tha cho người. Chờ một chút, ta đi kiểm đàn dược chữa thương, người cứ nghỉ ngơi đi. - Nàng thấy vết thương của Lam Vũ đã rất nghiêm trọng rồi, mặt dù chỉ bị đâm 1 kiếm, nhưng đó là kiếm toàn lực của Địa Linh cảnh cao thủ nha, nàng bị dính đòn này chắc chấn chết ngay tại chỗ, thế mà người này vẫn chưa chết, thật là trâu.

- Không cần, cô cứ đi ra đi! Cô cứ mang tới đây vài miếng băng để băng vết thương lại là được, sau đó trong vòng 1 ngày đừng vào đây. Nhớ điều kiện của ta đó, mau ra ngoài đi. - Đau lắm rồi nha, ức chế lắm rồi đó! Nhói đau tới tận xương tủy, vì sao ức chế? Không phải vì quá đau mà vì mình có thể ngay lập tức chấm dứt cơn đau này mà bị người khác ngăn cản, khiến nó kéo dài, cứ như kẻ phá đám ý. Để dễ hình dung thì bạn hãy tưởng tượng bạn với người yêu đang ở trong trọ mình, đang hôn hít và chuẩn bị làm gì gì đó thì đột nhiên thằng bạn cờ hó tới chơi, quỳnh quá bạn kêu người yêu mình đi nấp trong tủ hay dưới gầm giường gì đó, sau đó thằng bạn cờ hó đó mãi chưa chịu về cho mình hành sự, chả nhẽ phải đuổi nó đi, ức chế chứ sao, mặc dù tình huống không giống nhau nhưng cảm xúc đại loại cũng giống nhau.

- Điều này không được! Không nên cậy mạnh, dù người có là thần tiên chuyển thế nhưng vẫn đang là tiểu Chân Linh cảnh, ăn 1 kiếm toàn lực của Địa Linh cảnh hơn 2 cảnh giới lớn, làm sao có thể vô sự được! Ta... - Chưa nói hết câu thì đã bị giọng nói nghiêng nghiêng của Lam Vũ cắt ngang.

- Mau..đi ra!

Nhìn thấy thái độ của đối phương y như đuổi mình ra khỏi phòng. Lam Kết Y hậm hực đi ra ngoài:

- Ta có ý tốt, người không nhận thì thôi, còn làm gắt với ta! Hừ, để cho kiếm khí Phần Thiên đốt chết người đi! Ta đi, nhớ có chết cũng đừng có gọi ta đó! - Nhưng ra khỏi phòng nàng mới nhớ hình như đây là phòng nàng mà, sao lại bị hắn đuổi ra chứ? Nhưng cuối cùng nàng cũng không bước vào, chỉ nói thảm 1 câu: "Thấy người đang trọng thương! Bỏ tiểu thư không chấp nhận với người".

Lam Vũ không kịp đợi nữa, Lam Kết Y vừa đóng cửa lại là anh nén đau rút kiếm ra ngay luôn. Thờ dốt, mồ hôi đầy người, nhưng miệng lại mỉm cười:

- Phù, phù! Cuối cùng cũng rút ra, tranh thủ giúp cô nàng lấy đồ về! Cả đời ta sao có thể chôn chân ở Lam Thiên Vực này. - Vùng ngực bị kiếm nung chính của anh bốc khói đen, lập tức cả cơ thể như hư hóa, do đây là vết thương của cường giả mạnh hơn 2 cảnh giới lớn nên mất tới 15 phút sau vết thương mới dần được làn khói đen bù đắp trở thành như lúc bình thường, hoàn mỹ không tỳ vết.

Lam Vũ thờ phào tiến tới trước gương soi vùng ngực của mình, sau đó thử vận động 1 chút, quả nhiên có phong ấn bằng trời cũng không phong ấn được sự bá đạo của Hắc Âm Tinh Thần Lực, chỉ là giới hạn đi số lượng và chất lượng của nó thôi..

Tuy rằng nói không thêm đề ý nhưng chừng 2 tiếng sau Lam Kết Y quăng vào 1 dải băng sạch và 3 chai thuốc cùng với 1 tờ giấy hướng dẫn sử dụng. Lam Vũ đọc lên thấy buồn cười, nhưng mà cô nàng này coi cũng không tệ, thôi chỉ cần nàng giúp ta phá ấn, sau này giúp nàng lên Linh cảnh cũng có là gì. Lam Vũ cũng không biết nên làm gì bây giờ, tính ra ngoài chơi (đây là lão nhị) nhưng nghĩ lại đang thời kỳ đám người nhị phu nhân giới nghiêm, ra ngoài chọc phá thì mình khẳng định không sao nhưng không khéo lại họa đến cô nàng, tuy lão nhị ham chơi tâm địa có chút đều giả nhưng anh không hiểu sao lại không muốn gây tai họa cho cô nàng này.

Hai ngày sau, Lam Kết Y mới về, trước khi vào nàng ta gõ cửa:

- Ngươi thế nào rồi? Ta vào được không?

- Vào tự nhiên! - Giọng nói có vẻ điềm tĩnh hơn, hiển nhiên đây là lão đại, lão nhị sợ nhất là buồn chán không có gì làm, đã đổi chỗ cho lão đại, trong hồn giới 4 người đều có khả năng làm thời gian trôi qua nhanh, cũng có thể chậm lại, ý định của lão nhị rất rõ ràng, tua thật nhanh qua giai đoạn nhàm chán này.

Nàng bước vào, sau đó ngơ mặt ra, kinh ngạc vô cùng, trước mặt nàng là ai đây! Nàng quay lưng lại với Lam Vũ, mặt hơi đỏ, nàng không hiểu cái gì đang xảy ra nữa, tại sao! Mình đã lập chí tu đạo, sao có thể? Vội lắc đầu, điều chỉnh lại tâm tình, hít một hơi thật sâu rồi quay đầu lại, cố tránh né nhìn vào đối phương. Đúng vậy, lão đại sau khi đi ra, cũng gạt luôn âm mưu để dành trạng thái Hạ Cửu Vĩ để đi hù thiên hạ, trực tiếp hóa giải áo choàng quần áo cũ, chuyển thành 1 bộ quần áo trắng tinh tươm già vờ bố 1 chút quanh vết thương, đơn giản mà sạch sẽ, thêm mái tóc trắng, vẻ yêu dị của tộc cửu vĩ hồ chưa bao giờ kém, đó là sự tự nhiên, không phải là Lam Vũ cố ý (có khi cố ý khoe đẹp trai thật).

- Ngươi..ngươi là ai?

- Là ta! Trước kia cũng là ta, chỉ khác về bản chất 1 chút thôi. Giờ nói về điều kiện được chứ? - Có cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, nghĩa đen: đây là trạng thái 2, khi ở trạng thái này anh không phải là con người nữa rồi, tuy giống yêu tộc hơn nhưng khẳng định cũng không phải yêu tộc, theo như ký ức của Hư Không chủ thì đây chính là 1 dạng sinh linh cao cấp đã siêu việt chủng tộc, không còn thuộc bất cứ chủng tộc nào nữa, là thành quả khi hấn ta tu luyện thành chúa tể của 1 thế giới, vẫn là ta nhưng không còn là người nữa, bản chất ở đây là chủng tộc. Nghĩa bóng: trước kia nói chuyện tiếp xúc với nàng đa số là lão nhị, nay ta là lão đại, tuy cũng là ta nhưng khác về bản chất rồi, bản chất ở đây là tâm linh.

- Một quá! Ta mặc kệ, nói lại điều kiện đi! Nể tình ngươi cứu ta 1 mạng, ta sẽ cố gắng hết sức giúp ngươi!

- Cầm khí tôn giả! Ta đoán như thế! Đó là vật mà 1 hộ vệ các ngươi thu được ở Thế Giới Hỗn Loạn công hiến lên. Giúp ta lấy nó, ta chỉ mượn thôi, sẽ trả lại.

Nàng lờm 1 cái, xem ra cũng không quá để ý cái cầm khí này:

- Nhưng mà cấp độ của ta vẫn chưa đủ để tiếp xúc với bảo khố gia tộc!

- Vậy cô có cách nào, không ngại nói ra! Ta sẽ giúp.

- Đó là ta đạt được quán quân của Lam Thiên Thiên Tài Võ Hội cứ 10 năm tổ chức 1 lần ở Lam Thiên Vực vào tháng tới! Do Lam gia và 4 gia tộc lớn yếu hơn 1 chút tổ chức!

- Đó không phải dễ sao? - Lam Vũ thấy qua nàng ta 1 cước đá bay đầu 1 tên Địa Linh cảnh sơ kỳ nha, mặc dù hấn chỉ là nô tài của Lam gia, học nghệ thì không tinh, có là sói thì cũng là 1 con sói què, nhưng Địa Linh cảnh vẫn mạnh hơn Nguyên Linh cảnh nhiều lắm.

- Trước kia là dễ thật nhưng giờ thì ta không nắm chắc! Gia tộc họ Đặng ở Lam Thiên Vực có 1 Đặng Kim Mai, 50 tuổi Nguyên Linh đỉnh phong, vốn ta không đề vào mắt nhưng cách đây vài ngày có 1 ngoại môn trưởng lão của Linh Thụ Tông, 1 môn phái lớn Mộc Tiên Lục, ngao du tứ phương thì vô tình đi ngang qua Lam Thiên Vực ta, hấn nhìn trúng ta và Đặng Kim Mai, cô ta đã đồng ý gia nhập, còn ta thì không. Ta chỉ sợ sau này Đặng Kim Mai gia nhập Linh Thụ Tông, dù chỉ là ngoại môn đệ tử thì địa vị Lam Gia ta sẽ bị ép xuống mất.

- Nên cô lo lắng?

- Đúng vậy! Mộc Tiên Lục là 1 trong ngũ hành tiên lục, tình trạng tu linh ở nơi đó mạnh hơn Lam Thiên Vực không biết bao nhiêu lần, nếu như bọn họ chịu đưa cho ả ta 1 chút linh đan diệu dược hoặc truyền 1 ít pháp môn thì ta không nắm chắc.

- Vậy sao cô từ chối gia nhập Linh Thụ Tông?

- Ta có nguyên do của ta, ngươi không cần hỏi. Chỉ sợ điều kiện của ngươi ta khó có thể thực hiện rồi, xin lỗi! Ta cũng sợ trong lúc quyết đấu ả ta sẽ ra độc thủ với ta, thay chấp sự Linh Thụ Tông trừ gian vì ta đã từ chối hấn.

- Thế Linh Thụ Tông đó so với Thanh Hoa Thiên thì thế nào?

- Như kiến với voi, không thể so sánh. Tuy nhiên Thanh Hoa Thiên là môn phái đỉnh cấp trong thiên hạ, muôn đời xưng danh đệ nhất đại phái Mộc Tiên Lục, có Thanh Liên Tiên Tử một trong Ngũ Hành Đại Tiên bảo hộ, nhân tài vô số, tôn giả có tới mấy người. Linh Thụ Tông mạnh nhất là 1 vị lão tổ tôn giả, làm sao mà so sánh được. Thông tin của Thanh Hoa Thiên thì thiên hạ đều biết, Linh Thụ Tông thì tên chấp sự kia lúc mời chào đã kể lể với ta, chắc không sai bao nhiêu.

- Thế thì cô cứ yên tâm, chỉ là một Linh Thụ Tông mà thôi. Ta cho cô ít đồ, giúp cô đảm bảo thắng lợi, cũng sẽ bảo vệ cô trước khi ta hoàn thành lời hứa giúp cô thành Thiên Linh cảnh. - Nói xong Lam Vũ quăng ra 1 đồng đan dược, và vài món vũ khí. Anh chẳng quan tâm đó là thứ gì, chỉ giữ lại những đồ vật mà anh đánh giá là cấp Thiên Linh trở lên thôi, anh cũng chẳng biết đồng đan dược đó tên gì luôn ấy.

Lam Kết Y trở mắt nhìn đồng đồ được Lam Vũ quăng ra như rác, năng học rộng hiểu nhiều, đọc qua nhiều cổ thư tất nhiên sẽ biết cái đồng này:

- Đây là... - Chưa kịp báo tên đồng đồ làm nàng kinh ngạc ra thì Lam Vũ cắt ngang.

- Ngưng! Ta không quan tâm, đem hết đi đi! Tận dụng như thế nào là việc của cô, chắc không cần ta hướng dẫn chứ? Lên võ hội cứ thẳng tay mà đánh, ta bảo kê. Mau ra ngoài đi ta muốn nghỉ ngơi, ây da, ngực lại đau. - Thật ra anh có biết eo gì đâu mà hướng dẫn. Ra lệnh đuổi khách.

Lam Kết Y lần này nhìn Lam Vũ bằng con mắt khác, tên này lấy đâu ra nhiều hàng quý thế này? Lại có vẻ không thèm quan tâm đến đồng này, bộ dạng cao nhân đặc đạo, không nhiễm bụi trần. Lần này nàng không đòi co nũa mà nhanh chóng ôm hết đồng đồ đó bỏ vào nhẫn không gian rồi nhanh chóng rời đi, coi như lần này là kính nể. Cô nàng đi chừng 5 phút rồi Lam Vũ mới thì thào:

- Chà, bây giờ tranh thủ luyện thử Thời Gian chi đạo mới thu được trong xem thế nào. - Uy lực thời gian bá đạo thế nào, Lam Vũ là người hiểu rõ nhất, trải qua vài lần bị nó tác động là tởm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Dị biến, không có gì quý hơn độc lập tự do

Vừa ra khỏi khuê phòng, Lam Kết Y đã cảm giác được mình bị theo dõi, từ rất nhiều hướng khác nhau, vậy có nghĩa là trong biệt viện của mình cũng bị bà mã hai kia mua đứt rồi, không còn người của mình nữa! Haizz, thờ dài 1 hơi, nàng mặc kệ không thèm quan tâm, có theo dõi thì làm được gì chứ, vẫn là trong Lam gia, không ai dám manh động, nàng cũng không trách những a hoàn kia, đơn giản vì trước giờ Kết Y nàng chỉ chú trọng tu luyện, không quan tâm đến ngoại sự, cái gì mà quyền lực, cái gì mà vinh hoa phú quý đều bị nàng ném ra phía sau, bởi vậy nên người của nàng mới bị người mẹ kế mua hết, có lẽ các a hoàn cũng cho là chủ tử của mình không quan tâm thế sự, có lẽ cũng không quan tâm đến sống chết của hạ nhân, nếu như vậy giữa đắc tội nhị phu nhân và có ngày mất tích không ai biết hay là theo phe nhị phu nhân đây? Đảm bảo ai cũng lựa chọn bán mình, dù sao cũng là hạ nhân của Lam gia, theo chủ nào cũng vậy cả thôi.

Mang theo tâm tình khá tốt, Lam Kết Y đi vào đại viện của nhị trưởng lão Lam Khuynh, người từ nhỏ luôn ủng hộ nàng. Lam Kết Y trước mặt người lớn trong nhà thì vẫn là 1 cô bé đáng yêu(con dù lớn bao nhiêu cũng là con của bố mẹ, đại loại vậy, độc ác lạnh lùng bằng trời mà đối với người thân lúc nào cũng như thuở ban đầu):

- Nhị bá! Nhị bá! - Nàng hét rất lớn, chỉ sợ còn hơn cả gấn micro ý.

- Ui! Y nha đầu, trưa nắng mà con còn hô to gọi nhỏ cái gì chứ? Có phải muốn nhờ vả gì không? - Mỗi lần cô nàng tới gặp lão là y như rằng phải nhờ vả 1 phen, mặc dù lão không thích con bé càng lớn cứ càng chăm chú vào tu luyện, không xin đan thì cũng xin vũ khí, chẳng hỏi thăm lão câu nào, nhưng mà thôi, bị riết rồi lão cũng quen, không để tâm nữa.

- Làm như người ta lúc nào cũng làm phiền không bằng? Lần này nhị bá người yên tâm, người ta chỉ cần ở nhờ chỗ người tu luyện vài ngày thôi, ngoài kia nhiều tai mắt quá, ta không tập trung được. - Gần đây nàng cảm thấy mình có khả năng đột phá tiến lên Địa Linh cảnh, mà nếu như tu luyện bên ngoài, người của nhị phu nhân phá thì làm sao? Có khi tẩu hỏa nhập ma mà chết, ai biết được! Vì vậy nên cần phải cẩn thận hết mức.

- Bọn hấn dám ư? Đúng là 1 lũ ngu, khôn nhà đại chợ, bọn hấn đều chỉ vì 1 chút lợi trước mắt mà quăng đi tương lai tươi sáng của Lam gia. Haizz, Y nha đầu con cứ ở đây mà tu luyện, đảm bảo con ruồi cũng không thể bay vào phá đâu! À mà con đừng có chấp nhặt với Hy nha đầu làm gì, nó còn quá nhỏ chưa hiểu sự đời, từ nhỏ đều do con mụ tàn độc kia dạy hư, tiềm ẩn nhưng suy nghĩ sai lầm, lớn lên nó sẽ hiểu thôi.

Xùy 1 tiếng, không trả lời. Ý là không muốn nhắc tới vấn đề đó, Lam Chân Hy có phải còn nhỏ thiếu hiểu biết hay không thì sau này sẽ rõ, giờ không cần nói làm gì. Tự nhiên như nhà mình, chạy vào tìm 1 căn phòng kín mà tu luyện.

===== Ở trong phòng, Lam Vũ đang ngồi thiền, hai mắt nhắm hờ..

Ý thức của Lam Vũ đang ở trong hồn giới cùng 3 người khác nghiên cứu Thời Gian chi đạo, xung quanh người hiện ra vô số cổ ngữ, những thứ ký hiệu hư ảo không rõ nghĩa, tạo thành từng hàng bay vòng tròn quay quanh Lam Vũ. Lam Vũ không biết những điều này, anh chỉ dựa theo hướng dẫn điều động lực lượng và cách biến đổi lực lượng trong Hắc Ám Thời Không Cảnh mà biến đổi hắc ám tinh thần lực thành lực lượng thời gian! Đã có kinh

nghiệm chuyển hóa thành lực lượng không gian, tất nhiên nay sẽ dễ dàng ngưng tụ lực lượng thời gian. Mở mắt ra, Lam Vũ ngưng trọng đưa 2 tay lên tạo thể hình thành 1 quả cầu nhỏ trong suốt như viên bi cỏi, nhưng hiện mới chỉ là bắt đầu, tạo ra thì dễ nhưng khống chế thì khó, Lam Vũ cẩn thận nâng niu nó, tập trung tinh thần hết sức, chỉ sợ mất tập trung thì lực lượng này sẽ tan biến, đây là do chưa quen với thứ mới, cần phải thận trọng, chứ quen rồi thì khỏe như không gian lực vậy.

Như theo miêu tả trong sách thì việc đầu tiên là phải để cơ thể mình làm quen với lực lượng thời gian đã, để dễ hình dung thì cứ tưởng tượng mình chuẩn bị làm một du hành gia trong vũ trụ vậy, không phải cứ tự nhiên mà leo lên tên lửa bay ra ngoài trái đất là được ngay đâu, người ta phải làm quen với môi trường không trọng lực ở trái đất trước, bằng cách giả lập hoặc bằng cách làm quen trong môi trường nước (một môi trường gần với môi trường không trọng lực nhất). Trong sách cũng miêu tả, trong những bước đầu cần phải ngưng tụ ra được Trái Tim của Thời Gian, Trái Tim của Thời Gian cả đời chỉ ngưng tụ được một lần trong khoảng thời gian tu luyện lần đầu, ngưng tụ càng lớn thì khi dung nhập vào trong cơ thể năng lực điều khiển thời gian cũng sẽ càng trời chảy hơn, thêm cái khuyến mãi nữa là sẽ có năng lực kháng thời gian càng mạnh, để tránh khi sử dụng sẽ bị tác dụng phụ (tương tự như các nhà hóa sinh học ý, trong khoảng thời gian làm việc họ sẽ bị nhiễm dần các chất độc sinh hóa, có tác hại rất lớn với cơ thể, có thể hiện tại không thấy gì nhưng đối với tương lai thì lại là bị kịch, hoặc đơn giản hơn là các nhân viên làm việc trong các nhà máy hạt nhân, nguyên tử, kể cả các chuyên gia, rất dễ nhiễm phóng xạ trong quá trình làm việc, sinh nghề tử nghiệp, âu cũng là có đạo lý!) Đương nhiên là không phải cứ lớn là tốt, lớn có mức độ đủ để ta khống chế đưa vào cơ thể thôi, nếu vượt quá thì sẽ dẫn tới tình trạng khó kiểm soát, còn về phần khó thể nào thì sách cũng không có miêu tả cũng vì Lam Vũ là người đầu tiên đi con đường này nên cũng chả có ai để tham khảo cả, cứ nghĩ nôm na giống như con người ấy, thuốc bổ tuy tốt nhưng cũng nên uống có mức độ thôi, quá nhiều sẽ biến thành thuốc độc, hoặc về vấn đề điều khiển thì ta hãy cứ tưởng tượng 1 con khủng long cổ dài Giraffatitan brancai (ai không biết cứ google) to lớn bậc nhất trái đất thời tiền sử nhưng có bộ não chỉ to từ bằng não chó cho tới não người, cùng lắm thì to hơn 1 tí, với tỉ lệ chênh lệch giữa cơ thể đồ sộ và không lồ nặng tới 30 tấn mà bộ não chưa tới vài kg, vậy phải điều khiển làm sao, mang trong mình sức mạnh khổng lồ mà không dùng được, ý ạch cử động, chỉ theo bản năng mà ăn uống, nghe nói lúc nó đang ăn mà bị con khủng long nhỏ cắn mất miếng thịt ở dưới chân còn không biết nữa là, đại khái giống như là năng lực có hạn mà giao cho quản lý 1 thứ quá lớn, người ta không tài nào làm được, cũng giống như bây giờ mà lỡ không khống chế tốt ngưng tụ 1 Trái Tim Thời Gian lớn hơn năng lực kiểm soát của bản thân, không cẩn thận làm nó văng ra ngoài, sự tàn phá của nó với ngoại giới không nói, còn công sức và cả cơ hội nắm giữ thời gian của bản thân cũng đi tong, mà ngược lại không ném nó ra ngoại giới mà vì mất kiểm soát ném về phía bản thân, đen đủi xui xẻo có thể làm bản thân bốc hơi trong dòng thời gian vĩnh cửu. À mà thôi dài dòng quá, chúng ta bỏ qua vấn đề hậu quả này...

Đang lúc khởi tạo, Lam Vũ không thể nào phân tâm, cố gắng dùng tinh thần lực “đút” cho quả cầu nhỏ kia “ăn” để nó không ngừng lớn lên, chỉ cần không vượt quá khả năng kiểm soát của bản thân thì càng lớn càng tốt. Một ngày...hai ngày...1 tuần...2 tuần..., không biết là bao lâu rồi Lam Vũ vẫn cứ không ngừng chậm chậm vun đắp quả cầu, thể giới này quả là có quá nhiều điều huyền diệu mà bản thân Lam Vũ cũng không biết dùng kiến thức khoa học nào để giải thích cho nổi, ví dụ như Trái Tim của Thời Gian này, theo lý thuyết thì anh dựa vào chỉ dẫn trong sách mà tạo ra, theo khoa học thì có thể tạo lần đầu ắt cũng có thể tạo các lần sau chứ? Nhưng sách lại nói chỉ có thể 1 lần, nghịch lý quá (đầu phải cắt chim lần sau không còn chim để cắt đầu chỉ được làm 1 lần, thắc mắc khủng long xanh)..

Nhưng mà thôi, sách nói thế thì tin thế, cứ làm hết sức mình, ngu sao rảnh mà làm đi làm lại nhiều lần (học 1 lần chưa đủ mệt hay sao còn muốn ở lại lớp), lúc này quả cầu trong suốt đã to bằng quả bóng đá (thực ra việc tích tụ năng lượng cho Trái Tim Thời Gian cũng không khó, chỉ việc chuyển hóa năng lượng mà thôi, cái khó là khống chế mức độ tăng trưởng, cho nó lớn dần dần từng chút một để ta còn cảm nhận được khi nào ta không chịu được nữa, chứ thả cửa cho năng lượng chuyển hóa thì vừa dễ thoát lực vừa dễ bị mất khống chế, ví dụ cũng giống như lái xe vậy, chạy xe trong tầm tốc độ mình còn khống chế được thì không sao chứ còn thả ga mà không phanh thì hậu quả chắc ai cũng rõ rồi), nhìn êm dịu như thế nhưng thực chất bên trong nó rất cuồng bạo, Lam Vũ cảm giác có chút nặng nề, hiển nhiên là đã đến giới hạn bản thân anh có thể khống chế được. Vốn tới đây dừng được rồi, đem trái tim hấp thụ dần vào cơ thể là vừa. Thế nhưng Lam Vũ không hiểu sao không muốn dừng, còn muốn nó lớn hơn nữa, thành tựu tương lai của mình trong thời gian chỉ đạo phải lớn hơn chút nữa, Lam Vũ cẩn thận phân chia công việc, nhờ lão tam lão tứ từ trong quyển sách lấy hộ ra viên cầu thời gian mà Nữ Thần Thời Gian đã đưa cho, định dùng nó để tăng mức độ kiểm soát thời gian chi lực của bản thân, nâng cao năng lực khống chế, đồng nghĩa với việc mình có thể “nặn” ra 1 Trái Tim Thời Gian lớn hơn. Triệu hồi ra viên ngọc thời gian của nữ thần, Lam Vũ cẩn thận dùng tinh thần lực khống chế nó trôi nổi bên trên trái tim, chuẩn bị cho nó hỗ trợ mình. Nhưng đúng lúc này, có tiếng đập cửa vang lên, đó là 1 đám người:

- Kê bên trong là ai? Dám to gan trà trộn vào Lam gia, mau ra mặt chất vấn. - Chừng hơn 20 người, vũ khí trang bị tặn răng, xem kí hiệu thì ra là hộ vệ của Lam gia.

Vào những giây phút quan trọng, tự động có tiếng động lớn làm Lam Vũ mất tập trung, vô tình bị mất khống chế viên ngọc thời gian của nữ thần làm nó rơi tòm vào Trái Tim Thời Gian của mình vạt và mới tạo ra, tính ra cũng trách Lam Vũ quá hơi hợt trong việc bế quan tu luyện, đầu phải vô duyên vô cớ mà tu linh giả hay bất cứ tu luyện giả nào đều dùng từ “bế quan” đâu! Nó có đạo lý cả, khi tu luyện kiêng kỵ nhất là bị tác động bởi môi trường bên ngoài bất kể là âm thanh hay là khí hậu, thậm chí có cao thủ trở tay có thể phá núi lật sông mà tu luyện lúc quan trọng cũng có thể bị chết vì tẩu hỏa nhập ma bởi vì 1 con ruồi bay vo ve bên cạnh, Lam Vũ thì không cần nghiêm trọng như vậy nhưng cũng không có khả năng có quyền chủ quan, đây cũng là do chưa có kinh nghiệm, cứ tưởng người ta gọi bế quan là cứ ở trong phòng tu luyện? Đầu phải đâu, mà phải tìm 1 nơi nào đó kín đáo, bí mật càng tốt, không thì ít nhất cũng chọn nơi tránh bị làm phiền, đó mới là nghĩa của từ “bế quan” tu luyện!

Dị biến xảy ra, tất cả mọi người ở Lam Thiên Thành, bao gồm cả vị chấp sự của Linh Thụ tông cũng bị kinh động, từ trong Lam gia phát ra 1 loại dao động cực kỳ kinh khủng, không có áp lực khiến người khác ghẹt thở nhưng lại mang cho người ta cảm chỉ cần tiếp cận nó là sẽ tan biến giữa trời đất ngay. Tất cả cao thủ quanh Lam Thiên Vực, đều nhanh chóng bay tới phụ cận Lam gia để xem việc gì đang xảy ra, chỉ thấy 1 cột khí đen hỗn loạn hình trụ đang chọc thẳng trời xanh. Lam Kết Y đang bế quan tu luyện cũng bị kinh động, vội vàng ra ngoài cửa xem sao, nhị bá Lam Khuynh đã đứng ở đó từ đầu thờ hồn hể:

- Kết Y nha đầu, sao trong Lam gia chúng ta lại tồn tại thứ năng lượng khủng bố như vậy? Mặc dù phạm chí có 20m nhưng ta đảm bảo Thiên Linh cường giả cũng không thể sống được trong khu vực đó được. - Lão vừa nói vừa thở dốc, có lẽ là do kích động, chứ vùng bạo tạc vốn không có uy áp, mà chỉ mang lại cho người khác cảm giác vĩ đại, cảm giác nó là một thứ tồn tại vĩnh cửu.

- Nhị bá đang hỏi con? Người quá coi trọng con rồi! Chuyện người còn không biết, làm sao mà con biết được?

- Người cái gốc nha đầu này! Nó xảy ra ngay trên phòng người, không hỏi người chả lẽ bây giờ ta ra hỏi hạ nhân? - Lão trợn mắt.

- Hà! Cái gì? - Bị Lam Khuynh nhắc mới nhớ, là cột khói đen tà dị mà cuồng bạo kia hình như là ở chỗ căn phòng của mình, thôi xong rồi, tên kia còn đang ở trong đó.

Nhận ra đó là vị trí khuê viện của mình, nàng thực sự hoảng sợ, tự trách bản thân tự mãn, quên mất việc người hầu trong phủ của mình đã bị nhị nương mua chuộc, phòng của bản thân mình thì đương nhiên không có người vào, nhưng lúc mình vào đó thì có nói chuyện với tên kia, âm thanh quen mắt không vẩn nhò đi, có lẽ bọn họ cũng nghe được, tin rằng mình đang dấu người nào đó trong nhà, nhị nương biết được khẳng định không bỏ qua cơ hội này để làm mình mất đi hảo cảm của các tộc lão, tăng uy tín cho mẹ, bởi vì các gia tộc lớn thường rất kỵ người ngoài xâm nhập trái phép vì điều đó ảnh hưởng đến an toàn của họ và bí mật của gia tộc(ai hay coi truyện Kim Dung chắc biết trong Thiên Long Bát Bộ có mấy thanh niên Mộ Dung Bác, Tiêu Sơn lén lút vào Thiếu Lâm Tự học trộm võ công mấy chục năm chứ?). Lam Kết Y, không rõ chuyện đang xảy ra ở đó nữa, nhưng mà khẳng định là nhị nương nhân cơ hội gây hấn với nàng. Vội vàng chạy như bay về phòng viện, lão đầu thấy cháu gái yêu của mình tự dưng nổi cơn điên về phía cái thứ cuồng bạo kia thì kinh hồn:

- Y nha đầu, mau đứng lại! Chỗ đó nguy hiểm lắm! - Trực giác của cao thủ cho lão biết, chưa nói bản thân mình là Đỉnh cấp Địa Linh cảnh, coi như là Thiên Linh cảnh cường giả bước vào trong cột khói đen cuồng bạo ấy cũng bỏ mạng như chơi, lão rất yêu thương và xem trọng cháu gái, sao có thể để nó hành động thiếu suy nghĩ như vậy được.

Nhưng mà nói đã chậm, Lam Kết Y cũng vờ không nghe, lão đành phải than dài rồi đuổi theo, chỉ mong cháu gái mình không xảy ra chuyện gì, vì nó không đơn giản chỉ là cháu gái của mình mà nó còn là tương lai của Lam gia. Hai người một già một trẻ chạy thực mạng chừng vài phút đã tới nơi xảy ra vụ việc, Lam Kết Y định tiếp tục tiến tới thì bị Lam Khuynh giữ lại:

- Con điên rồi sao, vào đó sẽ chết! Có phải à đàn bà kia gây chuyện với con không, cứ nói, nhị bá sẽ làm chủ cho con, tạm thời đừng manh động.

- Không phải, có bằng hữu của con trong đó. - Nàng cũng không phải xúc động muốn lao vào cứu Lam Vũ mà muốn tiến lại gần quan sát 1 chút thôi, anh và nàng cũng chả có giao tình gì sâu đậm, và lại nàng cảm giác tên kia cao thâm khó lường, có khi hấn còn chưa chết, nói không chừng cái cột này là hấn tạo ra nữa.

- Bằng hữu gì chứ? Nếu mà hấn ở trong này thì hấn đã sớm chết rồi! Ta tiến vào đó cũng chết chứ đừng nói bằng hữu của con! - Vừa nói vừa chỉ cảnh tượng xung quanh nhà của Lam Kết Y, phạm vi 20m quanh phòng ngủ của nàng đều không tồn tại gì cả, kinh hãi hơn là bên ngoài biên giới của cái cột khói đen còn có vài vũ khí thông dụng của hộ vệ Lam gia, còn người...thì chẳng thấy ai cả. Điều này không khỏi khiến người ta tim đập nhanh.

Lam Kết Y không phải là người thiếu não, tất nhiên cũng không lao vào nữa mà cận thận đánh giá xung quanh. Ở phía xa xa có rất nhiều cường giả đang quan sát và đánh giá đàm luận, nhưng cũng chả có ai dám ra được cái gì cả, người thông thái nhất trong đám cũng chả biết đó là cái gì cả, trong đám người này cũng có tới 6 cường giả Thiên Linh cảnh, nhưng bọn họ cũng không ngoại lệ, cũng không dám tiến lại gần, bọn họ có kinh nghiệm sâu sắc trong vấn đề gặp các dị tượng này rồi, có nhìn cái nhìn như tường hòa, ai ngờ vừa lại gần thì nó lại “ăn thịt” mình ngay, nên trường hợp này bọn họ đều lựa chọn ở ngoài coi dị biến, nếu có thứ tốt thì đoạt, mà nếu không có gì thì thôi, dù sao đây cũng là 1 vực nhỏ, bọn họ là cao nhân, việc gì phải vào “hỏi của xe tải ngã” cho nhục mặt chứ?

Mười lăm phút sau, cột khói đen cũng tan mất, cảm thấy nguy cơ và nguy hiểm đã trôi qua mọi người xúm lại bu đầy trời Lam gia, nhưng sau 1 hồi tìm toái thì chẳng thấy gì cả, ngay cả 1 miếng ngói vỡ cũng không có, chỉ thấy có 1 đứa trẻ tầm 10 tuổi nằm bất tỉnh dưới đất, nhìn nó không khác gì phạm nhân, cũng không có linh lực, cao thủ thật sự còn nhìn ra đứa trẻ này còn không có linh căn, không thể tu linh, bọn họ cũng hết hứng thú, dần dần tán đi hết. Lam Kết Y cũng có rất nhiều thắc mắc, nhưng cũng chả biết hỏi ai, chạy tới ôm đứa trẻ kia đi tìm 1 căn phòng cho nó nghỉ ngơi. Nàng thấy đứa trẻ này cũng tóc trắng xóa như tên kia, lẽ nào có quan hệ gì với hấn, anh em gì chẳng? Sợ dĩ nàng không thể hình dung đó là Lam Vũ vì đứa trẻ này “xinh đẹp” + “dễ thương” quá, mái tóc trắng dài mượt mà, da trắng nõn nà, khuôn mặt lại có chút tinh xảo, làm cho nàng cũng phải ghen tị 1 chút, làm sao mà liên tưởng tới 1 một nam tử đầy dụ hoặc được(trạng thái Hạ Cửu Vĩ mặc nhiên có được sức hút kỳ lạ với nữ giới, 1 phần vì tu vi kinh thiên của Hư Không Chủ, 1 phần vì bản thể gốc của Hư Không Chủ là Cửu Vĩ Yêu Hồ, một tộc nổi danh nhờ sự mỹ hoặc, mê thần, mê giác, đó là đặc trưng của bộ tộc, tộc Cửu Vĩ Yêu Hồ vốn không nổi danh về thực lực, chỉ mạnh về huyền lực tức là năng lực tạo ảo giác, mà thể đéo nào ở thế giới kia lại sinh ra 1 con Cửu Vĩ Yêu Hồ có thực lực và sức mạnh kinh khủng như vậy, thật là quái thai). Lam Kết Y đưa đứa trẻ về 1 căn phòng khác của nàng, tìm hiểu hiện trường 1 chút rồi cũng từ bỏ, tập trung vào tu luyện, vì đại hội Lam Thiên sắp tới rồi, vài ngày nữa thôi.

Ba ngày sau đứa trẻ kia ruốc cuộc tỉnh lại, vừa mở mắt chưa kịp đánh giá xung quanh thì nó đã cười như điên:

- Hahahaha, tìm mòn mắt mãi không ra, đến khi tìm được lại chẳng mất chút công sức nào(ở trung quốc có câu “đập phá thiết hài gì đấy...” mà mình thích thuần việt!)! Tự do, đúng là không có gì quý hơn tự do! Lần đầu tiên ta mới cảm thấy điều này đúng đến như vậy, hahaha! Quà là đến nơi đầu tiên ta đặt chân ở thế giới này cũng không phải ngẫu nhiên, Lam Thiên Vực, hahaha! Là nơi mà Lam Vũ ta lấy lại được chính mình.....

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Tại hạ Ngọa Long

Nhưng trong nháy mắt anh lại đen mặt, hình như mình lại trở về lại hình hài lúc 10 tuổi và hình như lúc đó chưa hề tu luyện thì phải, đệt! Anh chợt nhận ra

thêm 1 tin xấu nữa là có thể do mình bị thời gian bạo tạc trở về lúc chưa tu luyện nên không cảm nhận cái vòng phong ấn, ơng. Thở dài 1 hơi, muốn chứng thực có phải vẫn còn cái vòng hay không thì cứ tu luyện là biết, giờ anh rất muốn già đi mấy tuổi, mà già không được. Ngay lúc đó, Lam Kết Y cũng bước vào:

- Tiểu muội, người khỏe chưa? - Có vẻ quan tâm

Biết ngay mà, ngay từ lúc anh bị “conan hóa” là đã lường trước sẽ có người nhận nhầm, hừ hừ:

- Tiểu muội cái đầu cô, đi ra ngoài đi! - Cố gắng không nổi cáu, vì anh rõ ở cái hình dáng 10 tuổi này có cái lên trời cũng sẽ trông “cute”, không mang lại cái hiệu quả gì cả, chỉ bằng đuôi ra, dùng vài ngày tu luyện lại, thử xem năng lượng thời gian có thể thay đổi được hình dạng trở về như cũ không, nếu không thì dùng tinh thần lực ảo hóa bản thân vậy, dù sao thì có lẽ chắc cũng tu luyện được thời gian chỉ đạo rồi chứ?

- Đứa bé này sao lại đáng ghét như vậy, người khác sẽ không thương đâu. - Nàng chỉ muốn hỏi chuyện của tên kia thôi mà, có cần làm ghê vậy không?

- Ta không phải đứa bé, chuyện này dài dòng, có chuyện gì gấp thì nói lẹ, ta còn muốn tu luyện. - Học hẳn 1 chút.

- Bé là ai vậy? Có biết 1 nam tử trông cũng rất giống bé không?

Lam Vũ đập tay vào trán:

- Được rồi, ta không biết! Cái gì ta cũng không biết, ta không phải trẻ con, ta cũng không phải nữ hài! Tên kia có chuyện đi vài ngày hẳn quay trở lại, hẳn bảo cô có việc gì cứ nói với ta, ta truyền lại giúp cho! - Không phải anh thích chơi trò bí hiểm mà cứ cần thận vẫn tốt hơn, mình với cô nàng này chỉ là giao dịch đôi bên cùng có lợi, chưa hề có cái giao tình gì đáng kể.

- Hihahaha, bé không phải nữ hài chả lẽ là thiếu nữ? Quả nhiên là quen tên kia, có phải anh em không sao mà giống nhau thế? - Nàng ta cho rằng nói chuyện với trẻ con thì mình phải nói phiếm nhiều mới có thiện cảm được.

- AAAA, nói chính sự đi! Nói lại, ta là con trai, là nam đó! - Đỉnh chính lại, thế lần này mà nàng còn cố tình hiểu sai thì anh nhất định không giải thích nữa.

A một tiếng nhỏ, Lam Kết Y có chút kinh ngạc, đứa trẻ trước mặt là 1 nam hài? Nhìn sao cũng không thấy giống chút nào, mà thôi, đối phương đã không thích vậy nàng cũng không nhiều lời, kéo nó ghét nó không truyền tin lại:

- Rồi, ta xin lỗi được chưa? Bảo tên kia 4 ngày nữa là bắt đầu võ hội, lúc đó ta mới bắt đầu xuất hiện trước sóng gió, Linh Thụ Tông chấp sự cùng với ả nữ nhân họ Đặng, thế lực của nhị nương, bọn họ nhất định không bỏ qua. Hỏi xem hẳn có chuẩn bị gì trước không? Ta chỉ sợ sống không qua ngày hôm đó, haizz. - Đương nhiên nàng đâu có ngu, nếu tới ngày hôm đó mà chưa tìm được thứ gì chắc chắn bảo vệ được bản thân thì nàng sẽ tìm cách bỏ trốn, mạng sống là trên hết, có cơ hội thì báo thù sau, trừ 1 số trường hợp đặc biệt thì ở thế giới này mạng sống vừa đắt giá nhất cũng vừa rẻ nhất.

- Hẳn nhờ ta bảo cô cứ yên tâm, hẳn sẽ giúp cô đạt được thứ hạng như ý, cô đừng quên lời hứa với hẳn là được rồi, đừng lo lắng quá. - Do không biết là cái vòng chết tiệt có còn đó không nên cứ bảo nàng lấy về đã rồi tính tiếp, không còn thì trả lại thôi.

- Được! Vậy nghỉ ngơi cho tốt, ta không làm phiền. - Nàng mặc dù cảm thấy có quá nhiều điều kỳ quái trên người đứa trẻ này, kể cả giới tính nhưng cũng đành chôn trong lòng, không muốn sinh chuyện, giờ cứ tập trung cho 4 ngày sau là được và nàng chưa thấy đứa trẻ nào lại có nhiều điều khiến nàng khó hiểu mà không biết là khó hiểu chỗ nào như vậy.

Thấy nàng đi hẳn rồi anh mới ngưng trọng:

- Chỉ còn 4 ngày! Ta không thể rảnh rồi mà nghỉ ngơi được nữa, nhanh chóng lấy lại 1 chút tu vi, để còn sử dụng được 1 số thủ thuật cần thiết.

Thiên xuống, tâm nhập hồn giới, bắt đầu căn cứ theo chỉ dẫn trong Hắc Ám Thời Không cảnh mà vận hành điều tiết, vì đã tu luyện qua rồi, bây giờ chỉ là lặp lại nên không có gì khó mấy. Nhập định tới 1 ngày anh cuối cùng cũng ngưng ra được 1 tia tinh thần lực đầu tiên, kích động vui mừng 1 cái nhưng sau đó lại ỉu xiu, động 1 cái là có ngay 1 cái tin buồn và 1 cái tin vui. Tin vui là quả nhiên tinh thần lực mới này có thể ảnh hưởng tới thời gian, còn về phần chuyển hóa rồi vận hành gì đó thì sau này hẳn tính. Tin buồn là cái vòng vẫn còn y đó, chỉ cần có tinh thần lực là có thể ép nó hiện hình ngay, mà thôi kệ. Ngoài ra cũng có 1 cái tin vui thuộc hàng ần là hôm trước vừa định dùng ngọc thời gian của nữ thần cho tăng mức độ điều khiển, do bọn người kia tới phá đám đúng lúc, làm viên ngọc rơi tùm vào Trái Tim Thời Gian, làm trái tim như chơi thuốc kích thích to lên gấp đôi người Lam Vũ rồi bùng nổ, tạo ra 1 cột thời gian bạo loạn cao chọc trời, đám người bao quanh Lam Vũ gây chuyện đều bị thời gian bạo loạn làm cho bốc hơi khỏi nhân gian, đừng nói là quần áo, đến cả vũ khí mang vào, nhà cửa cũng đều bị thời gian làm cho mục nát thành bụi, nên đám Lam Kết Y tới nơi mới không thấy gì ngoài Lam Vũ nằm bất tỉnh đó cả, vậy cái may mắn ở đâu... May mắn chính là 2/3 trái tim đã dung nhập vào cơ thể anh, mặc dù có chút không không chế được làm cơ thể thiếu niên hóa đi nhưng không sao, vẫn còn kiểm hãm được không bị làm thành tro là coi như thành công, lần này dung nhập được Trái Tim còn to hơn chính cả người của bản thân, hơn quả bóng gấp bội, đại biểu tương lai nắm giữ thời gian sẽ dễ dàng hơn, hết thấy đều đáng giá.

.....4 ngày sau.

Lam Kết Y đã ngưng tu luyện từ ngày hôm qua, thả lỏng 1 ngày để kiểm kê lại những bài tẩy của mình, chuẩn bị luôn cả những con đường để bỏ chạy, nàng nghĩ vốn không cần thiết vì tên kia hình như có khả năng dịch chuyển tức thời thì phải, nhưng việc gì cũng không thể hoàn toàn đảm bảo nên vẫn nên chuẩn bị 1 chút, thấy biến là “biến” theo ngay, nàng giống nam tử đam mê võ luyện, tất nhiên cũng hiểu câu nói truyền đời của dân ở đây: “Còn mạng mới còn làm lại tất cả, mất mạng là mất đi tất cả, người đã chết mang theo danh dự tốt để làm gì?” Không có ý định lựa chọn 1 tấm chồng tốt, giàu, thiên tài như hầu hết các cô nương. Xong xuôi tất cả, nàng tới phòng Lam Vũ gõ cửa:

- Có ở trong đó không? - Không biết nên xưng hô cách gọi nam hay nữ nên nàng hỏi trống không.

- Có, đại hội bắt đầu rồi sao? - Đúng là giọng của Lam Vũ 18 tuổi.

- Đúng vậy, mau chuẩn bị thôi, người có muốn tham gia không? - Không phải con cháu gia tộc ở Lam Thiên Vực mới được tham gia, bình dân cũng được, chỉ cần có dũng cảm đăng ký thì ai cũng được thi, không có thực lực mà cũng không có địa vị thì người ta có lỡ tay giết người thì người cũng không oán than được ai, cũng chả ai giúp người lấy lại công bằng.

- Không cần, ta quan sát cô được rồi! Đã tấn thăng chưa?

- Chưa, còn kém 1 chút nữa! Đoán chừng sẽ sớm thôi, Địa Linh cảnh muốn đột phá cũng không dễ. Vậy người mau ra ngoài đi, chớ nhè ta vào đất người ra? - Nàng đưa 1 tí cho bớt căng thẳng, hôm nay nàng có thể gặp nguy hiểm, nhị nương kia chắc chắn rồi, còn có khả năng tên chấp sự ngoại môn Linh Thụ Tông kia mồi hột nàng đâm ra hận, sẽ gây khó dễ, có nhiều cách để trút giận lắm, nàng là con gái còn có thêm vài cách nữa cơ, tu luyện giả nhân tâm khó dò ai mà biết được, chưa kể con à họ Đặng kia từ lúc nàng sinh ra tới giờ đã dè dặt à không biết bao nhiêu lần, ai biết có nhân lần này mà nhờ tên chấp sự ám toán không?

Lam Vũ cũng đâu muốn rề ra, mở cửa bước ra, đúng là hình dáng Hạ Cửu Vĩ rồi! Vừa ra tới cửa là đưa tay vẫy vẫy:

- Lâu ngày không gặp, cô có nhớ ta không? - Vâng, vì anh em nhường nên trường hợp bình thường đều “thả” lão nhị ra, lão đại chỉ hứng thú với việc ghẹo gái nhưng theo anh em là đời nên phá phong ấn rồi thoải mái, giờ cứ làm khán giả.

- Nhớ cái đầu người! Ta lại thấy hôm nay vui vẻ nhỉ? Tí nữa không biết sẽ phải gặp bao nhiêu chuyện đâu! Chuẩn bị tinh thần đi!

- Haha, yên tâm đi, có chuyện gì cô cứ ôm ta chạy là được, đảm bảo dưới Thiên Linh cảnh không ai đuổi kịp. - Đùa giỡn trấn an tinh thần cho nàng, thực ra hôm nay anh không chắc lắm...

Đúng vậy, anh chưa hề hồi phục tu vi, vì trước khi bằng đẳng cấp Địa Linh của thế giới này thì không có tên gọi, coi như là cảnh giới nhập môn đi, vốn cũng chả có bình cảnh gì cả. Hiện tại anh cũng chưa biết dùng thời gian chi lực như thế nào cả, nên cũng chưa hồi phục hình dáng cũ, chỉ là tượng tượng hình dáng Hạ Cửu Vĩ mà mô phỏng lại bằng tinh thần lực hiện tại ở Hư Linh cảnh đỉnh phong mà thôi, tầm hoạt động của tinh thần lực chỉ có 10km, max thậm chí chờ vài ngày nữa sẽ tiếp tục tăng lên và cuối cùng...cái vòng nó vẫn còn đấy.

- Hừ, tính toán thật hay, quý mới thêm ôm người, mau đi thôi! Tí nữa người là người hầu của ta, đừng có gây chuyện xung quanh, hôm nay còn có nhân vật của Linh Thụ Tông, Lam gia ta không phải 1 tay che trời như những lần trước đâu! - Đồng minh của nàng đâu phải chỉ tên dờ hơi này, còn nhiều thức bá, cao tăng trưởng lão trong Lam gia nữa, nhưng mà những lão già nàng chả cần rủ họ cũng tự đến, nàng cũng vì đánh cược tên này thần thần bí bí, có lẽ còn có nhiều điều ngạc nhiên cho nàng.

Nàng dẫn Lam Vũ đi ra khỏi căn phòng đó, trong nhà sau các vị đại lão đương nhiên là nàng lớn nhất, người hầu 2 bên cũng không dám nghị luận việc nàng đi với 1 chàng trai nào. Đi được 1 đoạn đường nàng lại hỏi:

- Cô bé hôm nọ là gì của người? Muội muội?

Lam Vũ đang ngắm cảnh thì bất thành linh bị hỏi, tí nữa là đã cầm dép đập vào đầu nàng:

- Đã bảo là nam tử rồi mà! Cô bé gì chứ? Cô có vấn đề về phân biệt giới tính phải không? Hèn gì tính tình hung bạo, không hiền thực tính nào. - Vấn đề gì anh đều có thể không so đo, nhưng đó là giới tính đó, mặc dù...có giải thích với nàng cũng chả mang ý nghĩa gì thực chất.

- Hừ, câm miệng! Đừng tưởng bốn tiểu thư tin tưởng là có thể quát mắng bốn tiểu thư! - Nàng ta tức giận, không nói chuyện với Lam Vũ nữa, bỏ đi thẳng luôn, mặc kệ kẻ phía sau.

Lam Vũ hừ hừ đi theo. Ra khỏi nhà như trước có kiệu, mặt dày leo lên theo luôn, nàng ta cũng không thèm để ý, bơ rồi. Lăn quần trên kiệu tầm 20 phút thì tới cổng đại hội, có rất nhiều nhân thủ đứng chờ tiếp đón, à phải nói thêm là kiệu này nó bay nhẹ, không có ai khiêng đâu. Bước xuống, Lam Vũ trầm trồ vỗ tay, khung cảnh thật náo nhiệt nha, mọi người đều rất cung kính chào Lam Kết Y, y như siêu sao điện ảnh vậy, nàng thì lạnh lùng không quan tâm bước thẳng vào mà không cần thông qua đăng ký. Chưa bước vào tới cổng đã có tiếng ai gọi phía sau:

- Ô kia? Kia không phải là Lam đại tiểu thư sao? Hôm nay sao lại đi với 1 tên công tử bột mặt trắng nào đấy(trắng thật)? - Một tiếng mỉa mai.

Đám người đang cười đùa giạt mình, ai lại to gan như vậy, dám chọc đại tiểu thư của Lam gia, quay đầu lại thì thấy thì ra là ngôi sao mới nổi tháng gần đây Đặng Kim Mai, Đặng gia đại tiểu thư. Người mới nhận vào làm môn hạ của Linh Thụ Tông, danh thế đang lớn có chút lấn áp cả Lam đại tiểu thư, Đặng gia cũng là thuyền lên theo thể nước, đúng là 1 kẻ làm quan cả họ được nhờ. Nghe đồn đầu lần đại hội này Đặng đại tiểu thư muốn giáng 1 đòn đau cho tiểu thư Lam gia luôn xưng đệ nhất thiên tài này.

- Tài năng có hạn, chỉ biết bám lấy Linh Thụ Tông? Có gì mà oai phong chứ? - Lam Kết Y cũng đâu chịu thua, căn bản là nàng ức chế con à này, thiên phú hay lực lượng hay cả về cảnh giới đều thua nàng, chỉ vì được gia nhập 1 cái tông môn lớn mà thôi, kiêu ngạo gì chứ? Nếu không phải nàng có nỗi khổ tâm, cũng không đến nỗi từ chối Linh Thụ Tông như thế.

- Lam Kết Y, người có thiên tài hơn thì làm sao chứ? Chung quy lại người vẫn không phải đệ tử của Linh Thụ Tông mà chỉ là tiểu thư ở 1 thế gia của 1 vực nhỏ bé hẻo lánh mà thôi, đó là do người không thức thời thôi. Thấy người tài sắc vẹn toàn, ta vốn định nhờ tỷ ty ta đến Linh Thụ Tông sẽ giúp người

mai mới với anh kiệt tông môn, xem ra người nuôi 1 tên mặt trắng trời gà không chặt như thế làm tình nhân, có cần đối khát như vậy không hả? Đặng Kim Lân ta tính ra cũng được coi là Lam Thiên Vực tuổi trẻ tuần tử, không bằng người già cho ta thế nào? - Đặng Kim Lân, em ruột Đặng Kim Mai, thêm thường Lam Kết Y lắm rồi mà trước giờ đều là sợ uy danh của nàng không dám mon men, nay có chị chống lưng thì không sợ nữa.

Lam Kết Y tức muốn đen mặt, nhìn không được muốn lao lên đấm cho thẳng kia 1 quyền võ mồm. Vừa định vung tay thì Lam Vũ ở bên cạnh đã giữ tay nàng lại, cười rất tươi, còn hơn PS:

- Bỏ đi, bình tĩnh nào! Mục đích của cô hôm nay là gì? Đừng ở đây lãng phí tinh thần nữa, rất nhanh thôi, ta cho cô cơ hội tự tay bóp nát những niềm tự hào của bọn họ. Bọn họ làm sao so được với ta chứ, khỏi cần đắn đo. - Lam Vũ không phải can Lam Kết Y lại vì dĩ hòa vi quý mà mục đích của anh còn là gây rối, lão nhị chỉ sợ người ta bỏ qua mà thôi.

- Cái gì mà so sánh người với người khác chứ? Chỉ thấy người cả ngày hết ăn lại nằm lý trong phòng ta, chưa thấy tác dụng gì cả? - Đang bức mình Lam Kết Y còn bị chọc, bức nữa.

Đám người bên kia tròn mắt há họng, thằng này còn ở cả ngày trong phòng của cô nương người ta nữa sao? Thiết là làm người ta tức chết mà. Đặng Kim Lân ánh mắt lóe lên sát ý, cô gái hẳn chọn trước nay chưa bao giờ có người khác đoạt qua, riêng Lam Kết Y võ công cao lại gia thế lớn hơn nên hẳn đành bỏ cuộc từ lâu, nay cơ hội tới, không biết hẳn có ăn được thiên nga hay không nhưng có người dám ngủ trong phòng cô gái hẳn chọn, giết, phải giết! Thế nhưng hẳn là đệ tử thế gia, nhà có giáo dưỡng, không hề trẻ trâu như trong mấy tiểu thuyết yy mạng:

- Vị huynh đài này, xin hỏi quý tánh đại danh? Sao ở Lam Thiên Vực này ta chưa thấy qua người nổi tiếng nào giống như huynh nhỉ? - Thằng này nói chuyện cũng thực êm tai, vừa này còn hô to gọi nhỏ người ta là công tử bột vô dụng, giờ lại xưng hô 1 tiếng huynh đài.

Lam Vũ cũng muốn chơi, cười khả khả, đang định báo danh tính thì thấy tên Đặng Kim Lân này cầm 1 cái quạt xếp phẩy phẩy trông oai đấy, liền để tay ra sau lưng tưởng tượng ra 1 cái quạt lông vũ, cầm lên bắt trước phe phẩy theo, rồi ôm quyền:

- Tại hạ là từ nơi dân dã mà ra, chưa từng đi lại trên giang hồ nên các người không phải. Tộc danh chỉ có 2 chữ Ngọa Long, người quen hay gọi là Ngọa Long tiên sinh. - Cái nơi tu luyện này làm méo gì có giang hồ, họa chăng là tầng lớp phạm nhân mới có, Lam Vũ vừa nghĩ ra 1 hình tượng rất được, dùng chơi vài bữa cũng tốt, Gia Cát Không Minh hình tượng Ngọa Long tiên sinh trời gà không chặt nhưng trí bình thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Cái chết vô cùng tức tưởi của Đặng Kim Lân

- Ngọa Long? Tên người thật khí phách, vậy người với Kết Y tiểu thư có quan hệ gì? - Ngay khi nghe từ “dân dã” thì hẳn đã giảm bớt mức độ thân thiện, từ xưng huynh gọi đệ xuống còn người ta, đối với thế gia đệ tử, bình dân không khác gì nô lệ, chẳng có tí tư cách nào.

Đám người xung quanh cũng hứng thú, không ngờ lại là 1 tên bình dân, hình như cảnh giới cũng thấp tẹt mà cũng dám ngang hàng đối đáp với thiếu gia của Đặng gia. Lam Kết Y cũng vậy, nàng khoanh tay ngang ngực, xem thử tên này còn muốn làm gì, có năng ở đây, những kẻ này đừng hòng tổn thương hẳn. Lam Vũ lão nhị cười cười, phe phẩy cái quạt:

- Có thể có quan hệ gì được chứ? Kết Y cần ta, ta cũng cần nàng, thế là 2 chúng ta ở chung 1 chỗ thôi. - Lời nói điềm tĩnh, cũng không có chút gây sự nào nhưng mà ý nghĩa bên trong ai cũng làm hiểu là 2 người yêu nhau nên ở một chỗ, chỉ có Lam Vũ và Lam Kết Y biết rõ lời Lam Vũ có nghĩa gì, anh cần nàng trọn đời, nàng cần anh thực hiện lời hứa của mình.

Ở đây không ít người nghe vậy liền bất bình trong lòng, nhìn Lam Vũ với ánh mắt rực lửa, nữ thần trong lòng nay đã bị tên thảo dân này giật mất rồi sao? Tên Đặng Kim Lân vốn ái mộ Kết Y từ lâu cũng không khống chế được cảm xúc lộ ra mặt một chút ghen ghét, nhưng rất nhanh khống chế lại, tươi cười nhìn Lam Kết Y làm bộ không quan tâm

- Lam đại tiểu thư, điều vị nhân huynh này nói có chính xác không?

Chỉ thấy mặt Lam Kết Y gợn đỏ như gấc, cuối đầu xuống đất, hít một hơi thật sâu rồi trả lời rất ngắn gọn:

- Phải!

Toàn trường chấn động, đóa hoa nhài đã cắm phân trâu trong truyền thuyết vốn chẳng ai tin nay lại có thật rồi. Xem bộ dạng nàng còn ngượng ngùng nữa thì chắc chắn rồi. Chốc lát trong đầu Đặng Kim Lân như phát hỏa, hẳn gào thét không ngừng tại sao không phải là hắn, tên thảo dân ngoài cái mặt trắng ra thì có điểm nào so được với hắn, gia thế sao? Thực lực sao? Thiên phú sao? Có chỗ nào so được, hẳn hận ông trời bất công, hận lấy sang Lam Kết Y có mắt như mù.

- Thế thì phải chúc mừng vị Ngọa Long tiên sinh này rồi! Lam đại tiểu thư là một mỹ nhân hiếm có của Lam Thiên Vực chúng ta! Ta chúc người sống thật lâu để hưởng hạnh phúc bên cạnh mỹ nhân. - Tuy lời nói toàn thấy chữ chúc mừng nhưng trong này không có ai ngu, ai cũng rõ tên này đang uy hiếp rằng: “Đề coi người có đủ sống lâu để hưởng thụ hạnh phúc hay không?”. Thêm nữa có chị hẳn ở đây, hẳn đâu thể khen Lam Kết Y là đệ nhất mỹ nhân

của Lam Thiên Vực được, khen xong sợ bà đập vỡ đầu.

Lam Vũ không có biểu hiện gì bất thường, vẫn cười nói:

- Vậy cảm ơn Đặng thiếu gia rồi! Ngày đại hi của ta nhất định sẽ mời thiếu gia cùng tới chung vui, haha! - Đại hi tất nhiên không phải đám cưới mà là ngày anh thoát khỏi phong ấn.

Lần này Đặng Kim Lâm và người của hắn run bần bật, răng nghiến chặt, tên này đã được lợi còn khoe mẽ, ngày đại hi của ngươi sao? Chỉ sợ vài ngày nữa ngươi phải bỏ mạng rồi, lại nói tới đại hi gã cần hận đời hơn, tại sao 1 thiếu niên anh tài như gã lại không được Lam Kết Y để ý? Hắn cố gắng nhịn lại cảm xúc của mình, đây là bộ mặt thế gia, không thể nào hơi hốt mà vẽ bậy lên được, phải để người đời biết thiếu gia của Đặng gia hắn anh minh thần võ, đại nhân đại lượng ra sao. Nhưng hắn làm sao cam lòng, ít ra cũng phải dạy tên tiểu tử này một bài học mới được, cái tội khoe trước mặt hắn. Hắn nháy mắt với tên hộ vệ Nguyên Linh cảnh bên cạnh, tất nhiên hành động này làm cũng rất mờ ám, không để cho người khác thấy được, nhưng Lam Vũ vì chăm chú quan sát hắn nên cũng chú ý hắn đang nháy mắt vu vơ, thường như thế ai cũng cho là mỗi thì nháy thôi, nhưng Lam Vũ còn nhìn thấy sau khi nháy hắn còn liếc tên hộ vệ cách đó 10m, cùng lúc đó tên hộ vệ cũng gạt đầu. Trong nháy mắt trong đầu lão nhị lóe lên 1 ý tưởng...

Tên hộ vệ kia bỗng đứng nổi điên:

- Hồn lão! Một tên hạ dân hèn mọn Hư Linh cảnh như ngươi dám xuất khẩu cuồng ngôn trước mặt thiếu gia nhà ta, truyền ra thiên hạ sẽ cho rằng thiếu gia Đặng gia ta ai cũng có thể vênh mặt hất cằm đối đáp sao? - Hắn chỉ tay vào mặt Lam Vũ nói với giọng rất hùng hồn, Lam Vũ thì há mồm, không ngờ lại là chụp mũi, anh vênh mặt hất cằm lúc nào? Tìm đại 1 lý do để gây hấn sao?

Lam Vũ tuy thắc mắc nhưng cũng rất ghét có kẻ chỉ tay vào mặt mình, nhưng trò vui chưa tới, cũng không thể làm gì được, với lại thực lực hiện tại của anh thì phòng thủ không vấn đề chứ còn tấn công người khác thì còn kém 1 chút. Thấy còn chưa đủ, Lam Vũ đồ thêm tí dầu:

- Haha, hạ dân hèn mọn là gì? Ngươi có thể định nghĩa cho ta rõ được không? Ta thấy ngươi, ta và hắn đều có 1 đầu, 2 tay, 2 chân, vậy hèn mọn chỗ nào? Nói về ngoại hình thì ta còn đẹp hơn các ngươi đó! Nói về thân phận, vậy thân phận là thứ gì? Ăn được sao? Hừ, nói ra thì mất lòng, mà không nói ra thì các ngươi lại tưởng mình to lắm, chỉ là 1 thể lực nhỏ nhoi ở Lam Thiên Vực mà dám so sánh với ta, haha! Thứ hỏi thiên địa này ngươi với người ai cao quý hơn ai? Chả ai cả! Người không so thân phận mà so nhân phẩm, các ngươi đã lạc lối rồi! - Một màn chém gió kinh điển, đến khi nói xong rồi Lam Vũ cũng không hiểu mình nói cái gì, nói đi nói lại huê vồn, so nhân phẩm? Ở hiện đại còn được khen nói hay, ở đây nhân phẩm có so được với tu vi không? Nhân phẩm có so được với tài nguyên tu luyện không? Vì 2 thứ này 99% dân của thế giới này có thể bán đi mọi thứ, kể cả linh hồn.

Cả đám người xung quanh ngơ ngác, thôi rồi! Tên Hư Linh cảnh này đầu vào nước rồi, không ngờ đứng trước mặt 1 dân Địa Linh cảnh, Nguyên Linh cảnh đó còn dám cứng họng cãi lại, ngại mình sống lâu sao? Ở thế giới này tôn nghiêm của cường giả được thể hiện tuyệt đối, cảnh giới kém hơn cộng không có bối cảnh cường đại mà dám hô báo cáo chôn với tiền bối thì người cảnh giới cao hơn có quyền giết chết mà không chịu bất cứ hình phạt nào cả, thậm chí những người chứng kiến còn tuyên dương kẻ giết người, chửi mắng kẻ bị giết. Đã không thiếu trường hợp như thế này rồi, có trường hợp chỉ vì lỡ mồm thiếu kính ngữ hay thái độ tôn trọng 1 tí thôi mà đã bị giết rồi, chả ai thông cảm hay thương tiếc cho trường hợp này cả. Cũng không thể nói thế giới này vô nhân tính, mà vì thế giới này con người không khác gì siêu nhân, người mạnh hơn có quyền quyết định số phận của kẻ yếu hơn, vậy tại sao họ phải nhường nhịn, để tới được cảnh giới cao hơn bọn họ đã trả không biết bao nhiêu cái giá, bọn họ tha cho đám yếu hơn rồi đám mạnh hơn có tha cho họ không? Ở trái đất vì con người đa số ai cũng như ai, mạnh hơn cũng mạnh hơn 1 tí, chả đem lại tác dụng gì, có mạnh hơn nữa cũng không thể 1 người đánh 10 người được, phim ảnh chém gió vậy chứ làm sao đánh được, chính vì điều đó để đầu tranh, vũ khí đã ra đời, mà nhất là vũ khí nóng có sức mạnh quá tuyệt đối, trong quá trình đầu tranh dần dần chính quyền và quốc gia ra đời, tư bản giai cấp lại chia ra quý tộc với dân vô sản, đàn áp, chèn ép, cuối cùng vô sản cũng éo chịu nổi đồng loạt đứng lên đầu tranh, cách mạng nổi lên khắp nơi, để mọi tầng lớp cùng tham gia bọn họ đã đưa ra các điều luật bảo vệ nhân quyền cho người dân các giai cấp hưởng ứng ủng hộ, rồi tuyên ngôn độc lập, tuyên ngôn nhân quyền ra đời, từ đó sinh mạng con người mới trở nên quý giá hơn bao giờ hết cho tới ngày nay thì đã ít trường hợp giết người công khai đi, so với thời phong kiến với thời trung cổ đúng là văn minh và nhân đạo hơn nhiều, đương nhiên so với thế giới này càng như vậy.... Thôi bỏ qua...

Quả nhiên đụng vào mặt mũi của gia tộc, tên hộ vệ càng có cớ để ra tay, mặt hắn căng lên, cả người gân nổi cuộn cuộn, chưa vội xuất thủ, hắn đang gồng lực chuẩn bị làm 1 phát chết người luôn, tránh cho Lam Kết Y ra tay bảo vệ dây dưa không dứt. Lam Kết Y đương nhiên cũng phát hiện tên hộ vệ kia đang tích tích lực chuẩn bị ra 1 đòn toàn lực, năng cũng định chuẩn bị ra tay bảo vệ kẻ nhưng Lam Vũ đưa tay ra chặn năng lại, lắc đầu ý bảo không cần làm gì cả. Sau đó anh tập trung tinh thần lực lại chuyển hóa thành năng lượng thời gian, vì hiện tại tu vi còn quá thấp nên lực lượng thời gian của anh còn chưa có khả năng tác động lên sinh vật sống khác, chỉ có thể tự tác động lên bản thân mình thôi, mọi thứ xung quanh anh bỗng dừng chậm lại, tất nhiên chỉ là Lam Vũ cảm nhận thế thôi, chứ người ta vẫn thấy bình thường... Hắn quát lên:

- Đồ không biết sống chết, Đặng gia không phải là thứ kiến hôi như ngươi có thể đàm luận. Ta nhất định... - Nói tới đây hắn bắt ngờ xuất thủ, đây cũng là 1 thủ thuật nhỏ, quát thật to thu hút sự chú ý của mọi người mà mục tiêu thu hút chính là Lam Kết Y để cho nàng không kịp phản ứng khi hắn đang nói chuyện mà ra tay.

Linh lực bộc phát làm tốc độ của hắn cực kỳ nhanh ai cũng không nhìn rõ hắn, gã Đặng Kim Lâm thấy đối phương cương với mình như vậy cũng tức lắm nhưng mà hắn không hề mở miệng ra 1 chút nào, để mọi chuyện cho tên hộ vệ làm, có gì Lam gia trách tội thì cứ đổ lỗi hết cho tên hộ vệ tự ý hành động là được, hắn không liên can, chứ nếu giờ mà cũng hùa theo mắng có khi bị Lam Kết Y ghi hận, Đặng Kim Mai cũng ở bên coi trò vui của đệ đệ mình và tên người tình yếu đuối của Lam Kết Y, nàng không nói 1 lời nào cả, Lam Kết Y không động năng cũng không động. Ngay lúc mọi người cho là tên tóc trắng kia nhất định sẽ có kết cục thảm thì dị biến xảy ra khiến mọi người không thể lường trước được, tên hộ vệ Nguyên Linh cảnh đỉnh phong hùng mãnh dùng đòn bất ngờ toàn lực hướng Lam Vũ với tốc độ rất nhanh thì không hiểu sao lại xuất hiện ngay trên đầu Đặng Kim Lâm làm một chướng toác đầu. Toàn trường khiếp sợ, tên hộ vệ này chẳng lẽ là Lam gia gài vào, nãy giờ diễn kịch chờ đây phút cuối cùng phát động toàn lực chướng chết thiếu gia Đặng gia?

Biến cố xảy ra quá bất ngờ khiến cho Đặng Kim Mai cũng không phản ứng kịp, không ai phản ứng kịp, bên Đặng gia cứ định nhìn tên hộ vệ sẽ ra tay với Lam Vũ ai ngờ tự dừng lại ra tay với chủ nhân của mình. Ngay lúc vừa chướng vỡ đầu của thiếu gia Đặng gia thì tên hộ vệ cười lớn nẩy tiếng nhảy lùi về

phía sau tức là nơi Lam Kết Y đang đứng:

- Hahaha, đồ phế vật bần nhão, thứ kiến con như ngươi cũng dám vênh mặt trước thiếu gia nhà ta, nực cười! Haha! - Nói xong hắn quay mặt ra sau lưng chuẩn bị nhận ánh mắt tán thưởng của thiếu gia và tiểu thư, ai ngờ khi quay lại hình ảnh trước mắt làm hắn chết lặng...

Vốn thiếu gia và tiểu thư phải ở sau lưng hắn mới đúng, nhưng mà khi quay đầu hắn lại thấy 2 người khác. Không tin vào mắt mình, hắn quay mặt trở về hướng chính diện, giây phút đó hắn suýt nữa đứng tim, đứng đối diện là tiểu thư nhà hắn Đặng Kim Mai, người sắp gia nhập Linh Thụ Tông, dồn hết dũng cảm quay đầu về phía sau 1 lần nữa. Lần này hắn mới tìm đập chân run, thôi chết thật rồi.... Phía sau hắn chính là Lam Kết Y và mục tiêu hắn phải giết Ngọa Long tiên sinh kia, chỉ thấy Ngọa Long kia sắc mặt tái nhợt hơn 1 chút nhưng trên miệng đang nở một nụ cười khoái trá....

- Không thể nào! Không thể nào đâu, chắc chắn là ảo giác, mọi thứ là ảo giác, hahaha! Ảo giác thôi, chắc chắn ta đã trúng ảo thuật của Lam gia, aii! Là kẻ nào thi triển ảo thuật mê hoặc ta. Mau rút ra đây, đừng tưởng ẩn nấp ta không tìm ra. Không ngờ Lam gia lại có người tinh thông ảo thuật đến như vậy. - Hắn sợ quá phát điên rồi, điên cuồng quát xung quanh đám người qua đường làm mọi người hoảng sợ, chẳng lẽ tên này giết xong chủ nhân của mình thì phát điên.

Đặng Kim Mai quá sốc trước cái chết của đệ đệ ruột, nàng không còn biết phản ứng điều gì, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nàng còn không hiểu vì sao 1 hộ vệ theo Đặng gia hơn 50 năm lại có thể làm điều đó, hắn từ nhỏ đã được Đặng gia nuôi dưỡng, khi đệ đệ nàng sinh ra hắn đã được cha nàng giao cho chức trách bảo vệ đệ đệ, theo đệ đệ cả đời... Hộ vệ Địa Linh cảnh bên cạnh Đặng Kim Mai, tức giận quát lớn:

- Lô Văn Bình, ngươi phản bội Đặng giaaaa? Đặng gia chúng ta tự nhận chưa bao giờ bạc đãi Lô Văn Bình ngươi cùng gia đình, vì cái gì? Vì cái gì ngươi giết thiếu gia? - Hắn còn muốn hỏi cho ra nhẽ để về gia chủ trách phạt còn có cớ mà nói, còn về tên hộ vệ Lô Văn Bình, hắn nhất định phải giết mang đầu về chuộc tội.

Lô Văn Bình hiện tại đã hóa dại rồi, chính hắn cũng không thể tin được sự thật này:

- Không thể nào đâu! Ta giết thiếu gia ư? Ta trông thiếu gia từ nhỏ lớn lên, làm sao có thể giết hắn, các ngươi nhầm rồi, ta vừa giết tên mặt trắng bất kính với thiếu gia các ngươi không thấy sao? Chắc chắn các ngươi đã trúng ảo thuật của đối phương rồi, mau chóng tìm ra tên ảo thuật sư này đi, tên này cũng quá lợi hại, có thể mê hoặc hết Đặng gia.

Lần này hộ vệ Địa Linh của Đặng gia cũng kinh ngạc, chẳng lẽ tên Lô Văn Bình này hóa điên thật sự chứ không phải phản bội? Nhưng mà giờ hắn cũng không có thời giờ nghe tên này ba hoa, giết trước nói sau! Hắn vung tay ra tạo thành một bàn tay linh lực thật lớn chừng 20m nhanh chóng tóm lấy Lô Văn Bình, nhưng chưa bóp chết vội, hắn đưa tới trước mặt tiểu thư, để xem tiểu thư giải quyết thế nào đã. Lam Vũ bên kia thấy thế cũng ngưng cười, lập tức tỏ ra đau buồn:

- Lần này ta ra ngoài lấy thêm kiến thức, gặp được Đặng huynh thiếu niên tuấn tài làm ta vô cùng ngưỡng mộ! Nói chuyện rất hợp nhau, còn chưa kịp kết bạn mà Đặng huynh đã là người thiên cô! Thật là khiến cho người ta thương tiếc... Nếu như đó không phải là hộ vệ của Đặng gia thì ta nhất định thay huynh báo thù, haizzz. Kết Y à, chúng ta đi thôi, chuyện của nhà bọn họ để bọn họ tự giải quyết đi. - Anh nắm lấy tay Lam Kết Y kéo đi, hiện tại Lam Kết Y cũng kinh ngạc quá đổi nên không phản ứng đối với sự lôi kéo của Lam Vũ, vô ý thức đi theo. Không chỉ nàng mà toàn trường ở đây cũng đều bị sự nghịch lý trong sự việc này mà ngỡ ngàng, ai rõ ràng cũng nhìn ra tên Lô Văn Bình kia thật sự rất quý trọng thiếu gia hắn, tại sao hắn lại ra tay...bọn họ ở lại coi tiếp để xem lý do, còn Lam Vũ đương nhiên không rảnh, vì lý do anh biết, là trong lúc Lô Văn Bình phát động công kích anh đã dồn hết tinh thần lực toàn thân để tạo ra 1 công không gian trên quỹ đạo tấn công của Lô Văn Bình, thêm 1 cái ngay trước mặt của thiếu chủ Đặng gia, tạo nên sự việc như vậy.. Dù là thế nhưng hiện tại Lam Vũ cũng chỉ mới phục hồi tới ngưỡng Hư Linh của thể giới này, tinh thần lực còn yếu nên gắng hết sức mới có thể tạo ra 1 công không gian đủ sức chịu được sự xuyên qua của 1 Nguyên Linh cảnh đỉnh phong, còn nếu như anh hồi phục như hồi lúc trước khi tu luyện thời gian chỉ đạo thì vô tư tạo cả chục cái như thế mà không mệt, aizzz cũng vì cố quá nên mới trở nên tái nhợt như thế, hiện giờ đầu anh đau nhức mệt mỏi muốn chết, không muốn chơi nữa, hồi phục đã, dù sao kết quả cũng thỏa mãn rồi, thật vui về làm sao...

Địa Linh cảnh hộ vệ thấy Lam Kết Y và Ngọa Long kia bỏ đi thì định lao ra cản lại, dù sao tiểu thư sắp gia nhập Linh Thụ Tông, không còn quá cố kỵ Lam gia nữa. Hơn nữa hắn đoán rằng sự việc lần này nhất định có bàn tay của Lam gia nhúng vào, hắn không tin 2 người Lam Vũ 1 Hư Linh, 1 Nguyên Linh cảnh đỉnh phong có thể đỡ trò trước mặt hắn. Nhưng hắn chuẩn bị đuổi theo thì bên cạnh Đặng Kim Mai khẽ quát:

- Để bọn chúng đi đi, ngươi xử lý tên họ Lô, làm gọn vào, báo tin cho cha ta tru sạch cửu tộc họ Lô! À họ Lam sống không được bao lâu nữa đâu, cứ để à và tình nhân tung tăng sung sướng vài ngày đi, coi như ân huệ cuối cùng của ta, hừ. - Nàng ta hừ lạnh, nghiêng răng, lập tức cảm lên 1 tấm phù lục nhỏ, bóp nát nó liên lạc với tên chấp sự Linh Thụ Tông.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Đại hội bắt đầu

Đi được một đoạn tới 1 chỗ vắng người thì Lam Kết Y giật tay Lam Vũ ra, giận dữ:

- Ngươi vừa rồi nói những nói cuội gì thế? Ta nói rõ cho ngươi biết chúng ta chỉ là hợp tác mà thôi. - Lúc này anh chém gió lung tung vô tình đã làm người ở vực này ghép Lam Kết Y và anh lại thành 1 đôi rồi, nàng cảm thấy thiệt thòi...

Lam Vũ chỉ cười cười giải thích:

- Cô cứ bình tĩnh! Chỉ là đùa giỡn trên lời nói mà thôi, đừng cho là thật! Ta cũng chỉ là giúp cô chọc tức cái đuôi đáng ghét mà thôi! Haha, nếu hợp tác với ta cô không cần phải đề phòng gì cả, ta là người rất tuân thủ lời hứa và không làm điều thừa(sẽ làm nếu như nó vui)).

- Có phải tên họ vệ họ Lô kia đánh lên Đặng Kim Lâm là do nguoi giờ trò đúng không? Còn nữa, tên nguoi là Ngọa Long? - Nàng đem những thắc mắc trong lòng nói ra.

Chỉ có điều Lam Vũ không trả lời về đầu mà chỉ đưa ngón trỏ lên môi suýt 1 cái thôi, vé sau rất rõ ràng:

- Không phải, Ngọa Long chỉ là tên ngẫu hứng thôi, còn nếu cô hứng thú thì đừng vội. Xong việc này thì cô không muốn cùng sẽ biết thôi.

- Hừ, làm ra vẻ thần bí. Để ta coi nguoi thể hiện được tới đâu!!! Giờ ta hỏi thật 1 chuyện này, trong đại hội có thể tên chấp sự Linh Thụ Tông Địa Linh đình phong kia có thể ra tay với ta, lúc đó sợ rằng cha ta cũng không thể đánh lại hắn, nguoi nắm chắc mấy phần có thể rút lui? - Nàng nói với chất giọng thật nghiêm trọng, đây cũng là vấn đề nàng lo sợ nhất. Không ai ở Lam Thiên Vực hiện tại có thể đánh ngang tay với tên chấp sự ngoại môn Linh Thụ Tông kia, đẳng cấp khác xa.

Lam Vũ không chần chừ dứt khoát nói:

- Nếu chỉ muốn bỏ chạy thì 10 phần đảm bảo, tuy nhiên đôi khi cũng có 1 vài biến cố khó kiểm soát, không nói trước quá nhiều được. - Anh nói thật, có bí pháp không gian Ma Tinh Chuyển Di, anh hoàn toàn có thể dịch chuyển hết công kích của địch nhân lên chiếc vòng, không tốn bao nhiêu sức lực, chiếc vòng đảm bảo không bị phá, ấy mà khoan bị phá càng tốt, chỉ sợ bọn họ làm không được... Còn về rủi ro anh lo ngại đó là yếu điểm của Ma Tinh Chuyển Di, môn bí pháp này không có tác dụng với các đòn tấn công vật lý hay gọi cách khác là đánh chạy mà chỉ có thể dịch chuyển các công kích dạng linh thuật, linh kỹ hay gọi là pháp thuật từ xa. Đến lúc đó anh chỉ có thể tận lực dùng thời gian chi đạo mà đưa cái vòng ra cho đối phương đánh thôi, nếu đối phương nhanh quá thì chịu...

- Được, nếu như vậy thì ta yên tâm rồi. Ta đi chuẩn bị 1 chút, chừng ngày mai là sẽ bắt đầu rồi. - Nàng nghiêm nghị, có lẽ lúc này áp lực trên người nàng thật nặng. Vừa phải bảo vệ danh hiệu đệ nhất, vừa phải bảo vệ địa vị Lam gia, vừa phải bảo vệ tính mạng, chưa kể còn phải đi ăn trộm cho tên chết tiệt kia.

Đúng lúc này vừa định đi thì Lam Vũ lại phe phẩy cái quạt, tạo dáng 1 chút:

- Nay Kết Y, cô xem ta có phong độ ngời ngời, anh tuần tiêu sái không?

Vừa xong thì, *bốp* *rầm* Lam Kết Y ra tay cực nhanh 1 đấm vào mặt Lam Vũ, đẩy anh bay xa mấy chục mét đụng đổ 1 bức tường. Lam Vũ nhanh chóng bật dậy:

- A đau! Không khen thì thôi, có cần phải động tay động chân như vậy không? - ...

Lam Kết Y hừ lạnh quay mặt bỏ đi, nhưng lúc quay mặt đi hắn thì cười khúc khích thật nhỏ. Lam Vũ thấy đạt được mục đích cười nhẹ đuổi theo sau, thấy cô nàng này quá stress nên anh mới đùa 1 chút, tuy không có nhiều tác dụng nhưng có thể để cho nàng bớt lo lắng này sợ đằng kia hơn.

===== Ở một phòng khác của Lam Thiên Hội

Một nữ tử với 1 tên trung niên đang nói chuyện với nhau, tất nhiên bọn họ là Đặng Kim Mai với tên chấp sự ngoại môn Linh Thụ Tông. Đặng Kim Mai lo lắng hỏi:

- Lâm chấp sự, chuyện vừa rồi xảy ra quý dị như vậy, đến ta cũng không hiểu làm sao? Lô Văn Bình chắc chắn không có lý do gì để phản bội Đặng gia, cả nhà già trẻ nhà hân đều ở trong tầm không chế của ta không phải là hắn không biết, thêm nữa là hắn rất yêu thương đứa cháu mới 40 tuổi đã Nguyên Linh trung kỳ của mình đang được bồi dưỡng tại Đặng gia, càng như thế ta càng không hiểu!

- Theo như nguoi kể thì tên họ Lô không thể phản bội các nguoi, vậy chỉ có thể là Lam gia bọn họ động tay động chân rồi.

- Ta cũng không chắc vì ta không thấy bọn họ có động tác gì, kể cả linh lực chấn động. - Đặng Kim Mai nhíu mày nói.

- Haha, không phải tên họ Lô đã nói ra đáp án rồi sao? Là ảo thuật(thuật tạo ảo ảnh nhé, không phải là ảo thuật ở trái đất đâu), có thể 1 tên ảo thuật sư nào đó đã mê hoặc tên họ Lô để hắn nhìn nhầm Đặng Kim Lâm là tên Ngọa Long kia khiến hắn ra tay nhầm.

- Chẳng lẽ Lam gia mới chiêu mộ được 1 ảo thuật sư tài ba? Tại sao nội gián của chúng ta lại không có tin tức gì?

- Haha, ta đoán rằng tên ảo thuật sư đó có thể là tên Ngọa Long thần bí kia. - Chấp sự họ Lâm cười cười, hắn tuy không để ý tranh đấu cấp bậc này nhưng dù sao cũng là liên quan tới đệ tử hân chuẩn bị tuyển nên cũng phải cho 1 ít ý kiến.

- Nhưng hắn chỉ là 1 Hư Linh cảnh tiểu linh sĩ, có thể làm được gì chứ? - Nàng ta đương nhiên không tin, loại tự tin của thiên tài không cho phép 1 tiểu tu sĩ có thể hơn mình cho dù ở bất cứ phương diện nào.

- Hahaha, bởi vậy nguoi càng phải nhanh chóng vứt bỏ chuyện tình ở nơi hạ vực này để đến Linh Thụ Tông chúng ta, tầm mắt nguoi lúc đó sẽ cao hơn,

chứng kiến nhiều điều kinh khủng hơn, quý dị hơn. Chẳng phải tên kia là ảo thuật sư sao? Cảnh giới của hắn có khi cũng là để che mắt các người, có thể hắn cũng là 1 tên Địa Linh cảnh cao thủ. Nên nhớ ảo thuật sư cường đại có thể mê hoặc mọi người từ tu vi cho tới hình dáng, khuôn mặt, kể cả những thứ xung quanh hắn cũng trở nên mơ ảo, các người không nhìn ra cũng không nên tự ti. Chắc tên này cũng không phải là ảo thuật sư cường đại, cùng lắm là cấp 6 mà thôi.

Ngược lại nghe thấy đối phương có thể là 1 Địa Linh cảnh ảo thuật sư làm nằng dễ chịu hơn 1 chút, dù sao có thể hắn là 1 lão già già dạng thiếu niên mà thôi, cũng không thực sự tài giỏi gì. Còn con à họ Lam không ngờ tưởng rằng bám víu lấy 1 tên ảo thuật sư Địa Linh thì có thể đối chọi lại với ta, đối chọi lại Linh Thụ Tông hay sao? Ngu ngốc.. Nhìn ra tâm tình của đối phương Lâm chấp sự khẽ cười:

- Người cứ yên tâm đi, người chuẩn bị làm đệ tử của Linh Thụ Tông ta, đương nhiên ta sẽ giúp người giải quyết hết khúc mắc vướng tâm để cho người toàn tâm tu đại đạo chứ! À họ Lam từ chối gia nhập bốn tông tức là bất kính với bốn tông, ta có quyền tru sát, còn tên ảo thuật sư kia ta cũng thay người giải quyết luôn, sau này về Linh Thụ Tông người cũng đừng nghĩ nhiều tới mấy vấn đề còn con này mà sa sút tu hành, nghe rõ chưa?

- Đa tạ Lâm chấp sự hiểu ý ta, ta nhất định sẽ toàn tâm toàn ý vì sự hưng thịnh của Linh Thụ Tông. - Nàng tay ôm quyền cảm kích.

- Tốt lắm, người nhớ cho kỹ là được! Ra ngoài chuẩn bị đi, ta muốn nghỉ ngơi. - Gã phát tay tiễn khách.. Tính ra Đặng Kim Mai tư chất không bằng Lam Kết Y nhưng nàng ta lại gia nhập Linh Thụ Tông, Lam Kết Y thì từ chối nên hắn chỉ có thể bênh vực họ Đặng, tuy rằng không bằng Lam Kết Y nhưng hắn lại dò ra nàng ta là Mộc Linh Thể khá hiếm, do trước nay ở nơi thiếu văn hóa nên không ai phát hiện và đào tạo đúng giá trị của nàng ta nên mới từng này tuổi đạt được Nguyên Linh đỉnh, về sau ở Linh Thụ Tông có lẽ thấp nhất cũng cao hơn chấp sự như hắn 1 chút, nên lúc này hắn mới nghĩ ra ý định đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi.

- Vâng! - Nàng ta lui xuống. Rồi đi trong lòng thỏa mãn. Tất nhiên ngoài sự chuẩn bị này nàng ta cũng đã bồi thêm vài đòn khác, nhưng không tính là trí mạng.

===== Thời gian yên bình trôi qua ngày mai. Trước đó là màn bốc thăm số thứ tự, Lam Kết Y được số 25. Lam Vũ thì ngồi yên hồi phục tiêu hao lúc nãy đồng thời cố gắng khôi phục lại tu vi.

- Tới rồi, tại sao lần nào cũng là ta gọi người? Mau ra đây, cho người 10s nếu không ta đi một mình. - Nàng cũng thắc mắc tại sao mình lại phải gọi hắn đi, hắn là ông nội mình à? Hay mình là cái chuông báo thức(đồng hồ báo thức) của hắn?

- Đây đây, kêu vài tiếng có sao đâu! Chúng ta cũng không phải hẹn hò, từ từ cần gì vội mà 10s với 20s(s đọc là giây nhé). Đi thôi. - Ngáp vài cái, không tệ may mắn thế nào hôm qua lại có bước đột phá, khôi phục đến tầm ngang cỡ Chân Linh sơ kỳ.

Hai người nối đuôi nhau đi ra lôi đài chính, nơi chuẩn bị tổ chức đại hội. Đại hội thường niên hay thường kỳ so tài võ lực thì nơi nào cũng có, không riêng gì Lam Thiên Vực, chủ yếu vốn là để khích lệ thế hệ trẻ đi lên, cộng thêm tìm ra những nhân tài để bồi dưỡng, không khác gì thi học sinh giỏi với olympia ở Việt Nam cả.

Ở đây cũng đã sớm tập hợp rất nhiều người, thí sinh, người thân của thí sinh, ban tổ chức gồm Lam gia và các gia tộc phụ thuộc... và cả khán giả. Bên phía bên kia khán đài còn có cá cược, đặt xem ai thắng ai thua, thứ tự bao nhiêu, đều có tỉ lệ cả, chẳng khác gì cá cược bóng đá ở Việt Nam cả, Lam Vũ còn tính bay qua đặt vài ván chơi mà bị Lam Kết Y kéo lại vì lý do nếu vào trễ thì khu vực thi đấu sẽ đóng không được phép vào.

Và như thường lệ thì sẽ có 1 lão đứng ra đọc diễn văn, lý do các thứ vì sao tổ chức cái đại hội này, truyền thống tốt đẹp bla bla, một tràng pháo tay bla bla, tuyên bố bắt đầu bla bla. Sau khi bắt đầu thì sẽ có 1 vài người thuộc ban tổ chức được phân làm trọng tài, tất nhiên toàn Địa Linh cảnh, vì thí sinh cũng không ít, tầm 100 người nên phải chia lôi đài, chia ra làm 5 lôi đài để cho 10 người được solo cũng 1 lúc, tiết kiệm thời gian. Năm trận đầu tiên đã được báo danh, 1 hồi giao tranh khốc liệt diễn ra, cuối cùng có 2 lôi đài có người nhận thua, 3 lôi đài còn lại thì người thua bị đánh bất tỉnh. Năm trận tiếp theo có 1 trận của Lam Kết Y. Lam Vũ ở dưới cổ vũ:

- Cố lên!

Lam Kết Y nhăn mặt, sao nhiều lúc nàng thấy tên này nhặng nhít và xàm vài đét mà đôi khi lại đáng tin cậy, hắn chưa lớn chăng? Cái tính cách này nàng đã bỏ 20 năm rồi...

- Xin mời số 25 đấu với số 31. - Trọng tài hô lớn.

Lam Kết Y bước lên sàn, tiếp theo đó cũng có 1 tên thanh niên bước lên theo, ngay sau đó hắn ta xì mặt lại, chắc là nghĩ đen vl, mới vòng đầu đã gặp ngay lão đại(đen vl, Saigon Joker mới trận đầu gặp ngay SKT T1:))). Hắn ôm quyền, chào hỏi:

- Tại hạ Kim Quang! - Thanh niên Kim Quang của Kim gia, tính ra mới Nguyên Linh trung kỳ, khán giả ai nhìn vào cũng thừa biết không phải đối thủ của Lam Kết Y.

- Lam Kết Y! - Nàng đối với người lạ rất lạnh lùng.

- Bắt đầu. - Chen sau tiếng hai người là tiếng trọng tài.

Vừa nghe tiếng hô bắt đầu thì gã thanh niên đã nhanh chóng rút ra 1 cây kiếm dài. Khí thế bộc phát, thanh kiếm được bao bọc bởi ánh sáng màu vàng, hô lớn:

- Kim Long Phục Hồ Kiếm. - Nhảy lên cao làm tư thế đâm xuống, linh khí quán nhập vào kiếm tạo thành hình 1 con rồng vàng lao về phía Lam Kết Y.

Ở trên đài đám gia chủ tứ đại thế gia Kim, Đặng, Cao, Đinh cùng với gia chủ Lam gia, cha của Lam Kết Y đang quan sát trận chiến của 2 người. Gia chủ Cao gia tấm tắc khen:

- Kim huynh, xem ra hậu bối của huynh năm nay không tệ, Kim Long Chiến Thiên Kiếm của Kim gia vậy mà có thể học được rồi. - Quả thật đáng khen, đương nhiên phải trừ mấy đứa thiên tư quái vật ra...

- Haha, Cao huynh nói đùa, luyện thành chỉ vài ba chiêu thức đầu thì sao chứ? Làm sao mà so được với thiên kim của Lam huynh, danh xưng Lam Thiên đệ nhất thiên tài không phải nói chơi, xem ra đứa nhỏ này nhà ta phúc mỏng, bị loại ngay vòng đầu rồi, haha! - Kim gia chủ cười khỏ, cũng may tên này chỉ là con cháu trong họ thôi, cũng không phải là chiến lực chính của Kim gia.

Mất thấy rồng vàng đang bay về phía mình, Lam Kết Y bình tĩnh rút kiếm ra, một màn này làm kinh ngạc không biết bao nhiêu người trên khán đài, kể cả ban tổ chức, nâng rút ra không phải là kiếm mỏng sờ trường của Lam gia mà là một thanh trọng kiếm, nặng ngàn cân(cân Việt Nam nhé 1 cân = 1 kg, không phải cân Trung quốc 1 cân = 0.5 kg), nâng chỉ đánh chay 1 kiếm phá vỡ con rồng đập bay luôn thẳng cầm kiếm rơi ra ngoài lối đài. Kinh ngạc toàn trường, một Nguyên Linh trung kỳ sao lại trở nên không chịu nổi 1 đòn của Nguyên Linh đỉnh phong vậy? Cùng 1 cảnh giới thuộc tam hạ cảnh là Hư Linh, Chân Linh, Nguyên Linh đều chênh lệch không lớn, Nguyên Linh trung kỳ thua Nguyên Linh đỉnh phong chừng gấp 6 7 lần là cùng, đánh nhau dù thua cũng phải chống được mấy chục chiêu chứ, đằng này 1 đập ngất luôn, điều đó chứng tỏ Lam Kết Y mạnh hơn Nguyên Linh đỉnh phong bình thường nhiều lắm.

Kim gia chủ thấy vậy thì nhìn qua Lam gia chủ ở giữa:

- Lam huynh, đây là sao? Lệnh ái từ khi nào giao tranh giống như đám Võ Chiến Đạo vậy? - Hấn thắc mắc, đây cũng là điều đám gia chủ còn lại thắc mắc.

Lam gia chủ cười khỏ:

- Haha, ta cũng không biết nữa, chắc nha đầu này lại tiêu tốn thời gian đi tìm hiểu mấy thứ lạ đây mà, thật là ấu trĩ, trẻ nãi tu hành, về ta phải trách phạt một phen mới được. Đã khiến các vị chê cười rồi. - Lam gia chủ tất nhiên biết được con mình như thế nào, ông ta thăm thở dài:“Chẳng lẽ bây giờ con định bộc lộ ra sao?”.

Các gia chủ gật đầu nhưng trong lòng không cho là đúng, con gái người thực lực mạnh như vậy, người đắc ý không hết còn bày đặt răn dạy, thật là giả tạo.

Nàng đi xuống đài, và nhận được 1 like của Lam Vũ:

- Khá lắm! Thật oách, aizzz, khi nào ta được tự do, ta phải thể hiện vài lần mới được. - Lão nhị đúng là thích thể hiện... Đạo này thời gian có chút rảnh rồi nên lão đại nhường cho anh ra chơi, tới lúc mấu chốt sẽ đổi lại.

- Hừ, người lần sau còn dám bắt kính hay chiếm tiện nghi của ta, ta vác kiếm đập người mấy phát. - Nàng ta đe dọa.

- Để coi! Giờ chuẩn bị 2 lượt nữa lại tới lượt cô kia.

- Biết rồi, trận này cũng chả tiêu hao gì! Chuẩn bị là người mới phải, đến lúc đó sơ sẩy thì chết với ta.

- Yên tâm, yên tâm!

Cùng lúc đó ở phía trận doanh của đám tuổi trẻ Đặng gia, còn có vài đệ tử thế gia khác. Đặng Kim Mai nhìn về phía Lam Kết Y ở xa xa trong mắt đầy hận ý, ả ta lại 1 lần nữa cướp mất danh tiếng của nàng, nàng nghiêng rằng phân phó đám đệ tử thế gia khác, trong đó còn có vài người Nguyên Linh đỉnh phong:

- Tí nữa lỡ có gặp ả họ Lam, các người cứ gắng hết sức đánh ả cho ta, làm ả lộ nhiều chiêu bài càng tốt, ai có công ta sẽ thưởng, gia tộc của người đó sau này cũng sẽ được nâng cao, tốt nhất là để lại trên mặt ả vài vết sẹo, hừ. - Nàng đương nhiên lợi dụng danh tiếng chuẩn bị làm đệ tử Linh Thụ Tông để mà hứa hẹn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Nguy cơ trí mạng

Lam Vũ mặc dù rất hứng thú coi đánh nhau, nhưng cuối cùng cũng chỉ phân tích được kỹ xảo, còn về các kiến thức linh kỹ, tác dụng cũng như các môn công pháp tu linh thì hoàn toàn mù tịt, nên cũng bình luận được câu nào hay, đàm luận với Lam Kết Y cũng không thể, chỉ thỉnh thoảng hỏi nàng vài câu.

- Số 25 vs số 76. - Trọng tài hồ lớn.

- Tới cô rồi kìa!

- Lam đại tiểu thư! Nam Hùng ta mặc dù không muốn nhưng cũng phải công nhận cô là người có thiên tư cao nhất trong giới trẻ Lam Thiên Vực hiện nay, Đặng tiểu thư...chỉ sợ cũng phải kém hơn cô 1 chút. Tại sao cô lại từ chối làm đệ tử Linh Thụ Tông, một cơ hội phát triển tốt như thế làm người ngoài như ta cũng cảm thấy tiếc nuối vô hạn?

Vốn như trước kia thì tên Nam Hùng này sẽ không nhiều lời trực tiếp nhận thua nhảy xuống cho rồi, còn đỡ hơn là ăn đòn, dù sao thì ai cũng biết Lam Kết Y mạnh mẽ như thế nào, chẳng ai cười gã nhất gan. Nhưng mà nay đã khác, gã đã gia nhập phe Đặng gia, Đặng Kim Mai cũng hứa sau này về Linh Thụ Tông sẽ giúp cho gia tộc của gã phát triển ít nhất là ngang Lam gia, nhiệm vụ của gã là trong hội này làm bất cứ thứ gì tổn hại đến Lam Kết Y là đủ, tổn hao linh lực, tổn hao danh dự, tổn hao cái gì cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Lam Kết Y lãnh đạm từ trên không hạ xuống đất, trên tay còn cầm 1 thanh trọng kiếm còn to hơn cả cơ thể nàng, trông cứ như nữ chiến thần hạ phàm. Nàng nhìn hần không nói, nhưng thái độ đã rõ, ngời biết điều thì tự nhảy xuống, nếu không ta không nể mặt gia tộc ngời nữa, ngời không cùng đẳng cấp với ta. Nam Hùng thở dốc, có chút sợ hãi, từ khi nào mà Lam Kết Y mạnh mẽ như vậy, đã thế còn không hề dùng các linh kỹ như những năm trước mà toàn đánh chay khiến cho cả 1 đóng chuẩn bị khắc chế của hần đồ sông đồ biển hết, bởi vậy xưa nay đám Tu Linh Đạo ai nấy cũng không ưa đám Võ Chiến Đạo, toàn dựa vào man lực và kỹ xảo cân chiến để chiếm ưu thế, ngời không quen chiến với bọn họ thì đa số chịu thiệt.

- Người đã không muốn thì để ta tiễn! - Nàng nhắc thanh trong kiếm lên, định ra 1 đòn kết liễu thì tên họ Nam gầm lên:

Thế kiểm nhanh như gió không cho người khác có cơ hội mở miệng kinh ngạc, vừa ngưng tụ ra là như sao băng trên trời lao xuống. *Oành*, Thanh băng kiểm không bỏ đã đâm vào chỗ Lam Kết Y đứng, chỉ thấy khói bụi mịt mù với lớp băng dày 10cm đang lan tỏa từ trung tâm vụ nổ ra đủ thấy độ mạnh mẽ của chiêu thức này, nếu như gia chủ Nam gia mà dùng thì còn ghê hơn gấp mấy trăm lần Nam Hùng. Đám người trên đài cao lại được 1 phen đã mắt:

- Người thì biết gì, Nam Hùng là thiếu chủ Nam gia tương lai, đương nhiên là tài năng hơn người, được học cũng là đương nhiên.

- Nam Hùng này tuy học được nhưng tuyệt chiêu của Địa Linh cảnh cuối cùng vẫn là sinh ra cho Địa Linh cảnh cường giả, hần miễn cưỡng sử dụng khiến cho linh lực toàn thân khô kiệt, nếu giờ bảo họ Nam đánh nữa ta chắc chắn hần sẽ nhận thua. - Phân tích hợp lý, kiểu như chơi game nghề pháp sư phù thủy mà xả skill hút hết me mana mà đối thủ éo chết thì đánh nhau gì nữa.

- Quả thật không phong đô, đến nhân thua hẳn cũng không dám, thành tru sau này có thể xa được bao nhiêu chứ.

Chẳng ai trong khán đài này coi trọng gã chiến thắng Lam Kết Y, ngay cả 1 chiêu cường đại nhất của gã thì cũng làm người ta cho rằng làm bị thương Lam đại tiểu thư mà thôi. Khỏi bụi tàn hết đi, Lam Kết Y 2 tay cầm kiếm chỏ xuống đất, thờ hồng hộc, trên thanh trong kiếm chiến khí bức nhân, cứ như

1 con gió mạnh thổi tung mọi thứ, cách đó 2m là thanh băng kiếm của Nam Hùng cắm thẳng xuống đất, thân kiếm có chút vụn vỡ. Toàn trường kinh ngạc, nhất là Nam Hùng, hắn đứng chết trân, không ngờ, không ngờ chiêu thức mạnh nhất của hắn, xuất bất kỳ ý cũng không thể làm đối phương bị thương mây may, cái này quá...sức...! Haizz thờ dài 1 hồi, hắn không ngờ khoảng cách giữa mình và đối phương lại xa đến như vậy, vậy thì mình lấy gì mà ngăn cản đối phương, lấy gì cho đối phương phiền toái, hắn được bồi dưỡng làm gia chủ Nam gia từ nhỏ nên làm người rất biết lượng sức, nếu đã không có khả năng thì triệt để buông xuôi, cùng lắm là không được quyền lợi gì từ Đặng gia sau này mà thôi. Chưa kịp đợi Lam Kết Y động thủ Nam Hùng lên tiếng nhận thua:

- Ta nhận thua.

Lam Kết Y nghe vậy liền thu kiếm lại vào nhẫn trữ vật. Trọng tài làm ăn cũng rất mau lẹ:

- Số 25 thắng.

Thấy nàng bước xuống đài Lam Vũ gấp gáp hỏi:

- Chà, trông cô khá mệt đó. Sao lúc đầu mới vô sao không đá hắn xuống luôn đi?

- Ta ngại thể lực nhà hắn, nếu bức quá cả nhà hắn hoàn toàn theo phe ả họ Đặng chẳng phải là Lam gia ta thiệt thòi hay sao? - Lam Kết Y nói ra suy nghĩ của mình.

- Haizz, thì ra cô còn nhiều cớ kị như vậy, nếu tin tưởng ta thì hãy buông tay cho người ta thấy phong thái tuyệt thể cường giả của mình đi. Ta thật sợ cô hành sự quá cẩn thận ngược lại ảnh hưởng đến kết quả ta muốn. - Lam Vũ vẫn mong nàng chọc tới thằng nào đấy có khả năng phá hộ cái vòng với, càng sớm đương nhiên càng tốt, cẩn thận quá có khi giải nhất lại không đoạt được mà kẻ thù cũng không đủ mạnh phá vòng mà vẫn mạnh hơn anh đấy mới phiền.

Lam Kết Y nhú mày liếc, nàng không trả lời, trầm ngâm suy nghĩ từng lời đối phương nói, nàng nhìn ra đối phương quả thật trình độ cỡ Chân Linh cảnh mà thôi, sao tự tin như thế, đến cả nàng vốn cẩn thận cũng không hiểu sao tự dưng sinh ra cảm giác tin tưởng với tên này, nhưng lý trí lại mách bảo lơ như tên này là 1 tên điên không biết tự lượng sức, kéo theo mình chôn cùng thì sao? Đủ thứ mâu thuẫn trong chốc lát nhảy loạn trong đầu nàng, nàng lắc đầu nhẹ 1 cái dẹp hết mọi ý nghĩ:

- Được rồi.

- Haha, haizz thôi chỉ cần cô đứng nhất là được. Không tin cũng không sao! - Lam Vũ thấy thái độ do dự của đối phương thì cũng có thể lý giải, giờ chính mình cũng không chắc chắn 100% có thể bảo vệ đối phương an toàn, có rất nhiều thứ không thể tính toán có thể xảy ra, ví dụ như 1 tên Võ Chiến Đạo, hoặc 1 tên Thiên Linh cường giả mạnh mẽ vô địch nhảy ra, không có lực phá hoại vòng phong ấn nhưng lại có năng lực giữ chân mình, đấy mới là 1 trong những biến cố anh có thể nghĩ ra được. Thế nhưng những biến cố đó xác suất rất thấp, tu linh giả vốn không ưa võ chiến đạo, lại thêm Lam Thiên Vực này khi họ có gây chưa từng xuất hiện Thiên Linh cường giả. Vừa trước Lam Vũ có hỏi Lam Kết Y được biết Võ Chiến Đạo là 1 trường phái chiến đấu tu luyện khá khác so với tu linh đạo.

Tuy nghe có vẻ khá giống Thần Đạo và Tiên Đạo của thế giới Bạch Hư Không nhưng không rõ ràng như bên này. Tu Linh Đạo là con đường tu luyện nghiên cứu đạo lý trời đất, các loại chân lý để hấp thu linh khí vào trong cơ thể, tàng trữ, vận chuyển và điều khiển theo các loại chân lý trong thiên địa để tạo thành các thần thông linh kỹ, cái gọi là pháp thuật tiên nhân chính là từ đây mà ra. Ngược lại võ chiến đạo lại đi theo con đường võ thuật của thể tục, tập trung vào kỹ xảo chiến đấu và độ mạnh mẽ dẻo dai của thân thể, cũng hấp thu linh khí từ trời đất nhưng không phải để tàng trữ như Tu Linh Đạo mà là tiêu hóa vận chuyển đi khắp cơ thể kinh mạch, dẫn thông huyết đạo để cường kiện cơ thể, đồng thời từ những cơ sở đó chuyển hóa ra 1 loại năng lượng khác với linh lực của Tu Linh Đạo là chiến khí, một khi quán nhập chiến khí vào đòn công kích tay chân hoặc vũ khí đều mang lại uy lực khủng bố không thua gì pháp thuật Linh Đạo thậm chí có phần mạnh mẽ hơn, phái này cũng sáng tạo rất nhiều võ kỹ để thể hiện kỹ xảo và chiến kỹ để vận dụng chiến khí. Ưu điểm rõ ràng của võ chiến đạo rất rõ ràng là cận chiến mạnh mẽ, cuồng bạo hơn tu linh đạo nhưng bù lại thì ưu điểm đó cũng trở thành 1 trong những nhược điểm của võ chiến đạo, đó là đơn thuần 1 loại lực lượng công kích là man lực, dựa vào lực đạo để chiến thắng, còn tu linh đạo thì đa dạng lực lượng từ linh hồn lực lượng cho tới linh lực, linh lực lại phân chia lửa nước đất cây cỏ băng sương gió тум lùm tà la, linh hồn lực thì từ tinh thần cho tới quỷ đạo, âm hồn, chiến đấu khó mà đề phòng, tương sinh tương khắc rất đa dạng.

Nhưng mà Lam Vũ bây giờ có lo lắng mỗi Võ Chiến Đạo mà thôi, lỡ cao thủ Võ Chiến Đạo ra tay nhanh quá mình không kịp đưa vòng ra đỡ thì chẳng phải là ăn hành ngập mặt à? Ma Tinh Chuyển Di lại không có tác dụng với các đòn tấn công vật lý.

===== Ở bên kia chiến tuyến, Đặng Kim Mai đang ở trên đài chiến đấu.

- Ta nhận thua. - Đối thủ của nàng ta vừa lên đài đã nhanh chóng nhận thua nhảy xuống. Đặng Kim Mai thấy thế bĩu môi khinh thường:

- Xì, toàn 1 đám chết nhát, bốn tiểu thư từ đầu đến giờ còn chưa được đánh trận nào. - Lại khá đắc ý đi xuống đài.

Quả thật với danh tiếng của nàng hiện giờ chả ai dám đánh với nàng cả, ai ai cũng biết Đặng tiểu thư thù vật thù dài nên trước khi tổ chức thi đấu mấy vị trưởng bối trong nhà đều dặn con cháu thấy nàng thì nhận thua cho rồi, dù sao cũng thua mất công đánh lại gây thù, nàng mặc dù tính tình rất xấu nhưng thiên phú không tệ, chỉ thua mỗi Lam Kết Y ở vực này. Về tới khu vực của mình nàng hỏi đại 1 tên thù hạ:

- Bên kia ả họ Lam gặp tên Nam Hùng thế nào?

Người kia đỏ mồm hồi hộp:

- Bẩm tiểu thư! Lam Kết Y quả thật mạnh mẽ khó lường, dường như so với năm xưa còn mạnh hơn nhiều, tiểu thư...tiểu thư chỉ sợ khó..khó thắng nàng.
- Hắn nói mà giọng hơi run, hẳn muốn nói rằng tiểu thư người giờ không có cửa đánh không lại Lam Kết Y đâu nhưng nào dám, sợ Đặng tiểu thư đập chết nên đành nói nhẹ thành khó thắng.

Đặng Kim Mai cũng là 1 người trí tuệ, làm sao mà không hiểu ẩn ý trong lời nói tên thủ hạ, nàng ta hừ lạnh, trong ánh mắt hiện lên sự ghen ghét không hề nhẹ:

- Hừ! Mạnh hơn nữa thì sao chứ? Đối nghịch với ta, đối nghịch với Linh Thụ Tông thì ả đã xác định mình đi trên con đường chết rồi.

Gã chấp sự tự dung ở đâu hiện ra trước mặt Đặng Kim Mai:

- Người nói đúng, thế nhưng ta cảm thấy rõ ràng bây giờ người không phải đối thủ của nàng ta, người tính sao? - Là 1 cao thủ đỉnh phong trong Địa Linh cảnh, là 1 người mạnh ở nơi này hiện giờ gã đương nhiên nhận ra rõ ràng Lam Kết Y bây giờ mạnh hơn Đặng Kim Mai, đó là trực giác của cao thủ.

- Nếu đã thế thì chỉ còn cách làm cho ả bốc hơi trước khi bước vào trận chung kết rồi, tuy trước sau gì ả cũng phải chết nhưng nếu ta thua ả tại đương trường thì ta còn mặt mũi gì nữa, Linh Thụ Tông cũng tổn thất không ít mặt mũi. - Đặng Kim Mai cũng rất lý trí, nàng ta cũng không phủ nhận việc Lam Kết Y bây giờ mạnh hơn nàng dù nàng ta đã được chấp sự Linh Thụ Tông cho nhiều thứ tốt khiến tu vi và thân gia thêm dày, chấp sự đã nhận xét tức là đúng, thế liền nảy ra ý nghĩ độc ác là thủ tiêu Lam Kết Y trước khi gặp nàng ở trận chung kết, làm như vậy nàng đỡ mất mặt, đồng thời nàng dùng lời lẽ kéo theo Linh Thụ Tông vào vòng luôn cho chắc. Đặng Kim Mai cái gì cũng tốt, gia thế tốt, dung mạo xinh đẹp, thiên phú tốt, trí tuệ tốt, mỗi tội có tính nết là xấu, hay đổ kỵ, hay thu vật thù dai.

- Cũng được, dù sao đây cũng chỉ là 1 tiểu vực nhỏ bé, mặc ta hoành hành đều không sao cả? Giúp người nhanh chóng cắt đứt những tâm tư ở nơi này càng nhanh càng tốt, sớm ngày trở về tông môn, toàn tâm toàn ý tu luyện. - Gã chấp sự đương nhiên không phải dạng tốt lành thánh hiền gì, chẳng qua là gã cũng có tâm tư riêng của mình nên đa số đều đáp ứng Đặng Kim Mai.

- Tốt, chuyện ta đáp ứng với chấp sự nhất định sẽ cố gắng. - Đặng Kim Mai gật đầu.

- Được ta đi giết nàng ta. - Chấp sự nói xong câu thì hừ không biến mất tại chỗ.

===== Quay lại chỗ nghỉ ngơi của Lam Kết Y.

Đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng dung Lam Kết Y cảm thấy tim đập nhanh, tâm hồn cũng rung động không nhẹ, nàng bật dậy. Lam Vũ thấy vậy mới hỏi:

- Cô sao thế?

- Ta cảm thấy rất bất an. Sắp..sắp có chuyện chẳng lành xảy ra với ta. Người..người nhất định phải bảo vệ ta. - Lam Kết Y run rẩy 1 trận, cảm giác này của nàng vô cùng chính xác, nó xảy ra vài lần hồi nhỏ rồi, đều là cha nàng cứu kịp thời nếu không nàng đã sớm chết từ lâu.

Lam Vũ nghe vậy thì ngưng trọng, cảm giác của tu luyện giả vô cùng kỳ quái, đôi khi chính xác lạ thường, còn hơn cả cảm giác của người nhện spiderman nữa. Anh chuẩn bị tinh thần, vận sẵn Ma Tinh Chuyển Di đề phòng bất trắc.....

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Sinh vật khủng khiếp

Chỉ 1 giây phút cả khu nghỉ ngơi số 25 trở nên đầy nguy cơ, không khí cứ như ngưng đặc lại, mấy người hầu trong khu cảm thấy hít thở khó khăn, lão nhị thấy không được vội đổi chỗ cho lão đại ra, đây cũng là thời cơ để lão đại học tập đối phó tình huống. Lam Vũ nhắm mắt trong giây lát rồi ngưng trọng nói đám người hầu:

- Tất cả các người nhanh chóng rời khỏi đây đi! - Đám người hầu chỉ chờ có thế, khó khăn lê lét ra khỏi khu nghỉ ngơi.

Lam Kết Y giờ nào còn tư thái lãnh đạm nữa, cả người nàng run rẩy tái mét, nói năng lắp bắp:

- Hắn...hắn tới rồi, chạy...chạy mau! - Cái khí tức khủng bố của Địa Linh đỉnh phong Linh Thụ Tông bao phủ cả khu 25, Lam Kết Y cũng không khác gì đám người hầu, hít thở khó khăn, lồng ngực như bị cái gì chặn lại. Duy chỉ có Lam Vũ là chẳng cảm thấy gì cả, có lẽ...uy áp này tới từ linh hồn hoặc linh lực linh vực, mà linh hồn Lam Vũ quá mạnh mẽ vì dung hợp với Hư Không chủ, thêm nữa anh không phải là Tu Linh giả, gã chấp sự Linh Thụ tông không thể lấy tư thái bề trên đề ép anh được.

Che trước mặt Lam Kết Y, Lam Vũ hít 1 hơi thật sâu bình tĩnh nói:

- Không sao đâu! Phía đông bắc 50m, các hạ có phải là chấp sự Linh Thụ Tông không? Làm việc cần gì lén lút lút dùng uy áp để hù dọa văn bối như

thế? - Hắc ám tinh thần lực với tư thái là 1 loại năng lượng cao cấp hơn so với thần niệm của tu linh giả đương nhiên có thể phát hiện gã chấp sự đang ở cách đó 50m nhìn chăm chăm bọn họ.

Tức thời 1 nam tử trung niên xuất hiện đối diện 2 người, trên mặt hắn hiện ra sự tự tin kiêu ngạo không để ai vào mắt, tư thái thượng vị giả nhìn xuống nhưng cũng pha 1 chút kinh ngạc:

- Ấy, ở Lam Thiên Vực nhỏ nhỏ này không ngờ có người có thể nhìn thấy chỗ ta ẩn nấp. Ta thật hiếu kỳ, dò xét thế nào cũng chỉ thấy tu vi Chân Linh sơ kỳ, nói cho ta biết ngươi làm sao hay vậy? - Hắn nhẹ nhàng hỏi, như kiểu người lớn hỏi con nít.

- Haha, chỉ là Địa Linh cảnh đỉnh phong, thật thất vọng. Cho hỏi trên người ngươi có thứ gì có thể phát động công kích cấp tôn giả không? - Vấn đề chính không thể bỏ qua, tu vi đối phương tầm Địa Linh này càng nguy hiểm với mình hơn, nếu đối phương không có tư cách phá được vòng thì mình chỉ còn cách bỏ chạy.

- Chê ta chỉ có Địa Linh cảnh đỉnh phong? Con kiến Chân Linh cảnh ngông cuồng, thứ như ngươi có thể biết được tôn giả Linh cảnh có bao nhiêu cường đại? - Đừng nói là lão, cho dù là cả Linh Thụ Tông cũng không có Linh cảnh tôn giả nữa. Gã tức giận gầm lên, linh lực toàn thân bạo phát hóa thành 1 chưởng lớn úp về phía 2 người Lam Vũ, định 1 đòn diệt gọn, hắn ở Địa Linh cảnh đỉnh phong đã lâu nên linh vực đã vận dụng tới mức linh hoạt, ngoại trừ người ở trong khu nghỉ ngơi thì người ngoài không ai biết được chuyện gì xảy ra ở trong, ngay cả tiếng động và uy lực cũng vậy. Lam Vũ thấy bàn tay to như cái mái nhà kia sắp úp xuống mình, bình tĩnh đứng im, trong đầu liên tục vận phát Ma Tinh Chuyển Di chuẩn bị đỡ đòn thì 1 giọng nói uy nghiêm vang lên cùng với 1 bàn tay khác đỡ lấy bàn tay này:

- Lâm chấp sự, ngươi là khách Lam gia ta, vì sao lại lên lên lút lút ra tay với hậu bối? - Một nam tử trung niên xuất hiện trước mặt hai người chất vấn, người này là gia chủ Lam gia, cha của Lam Kết Y, một thân tu vi cũng Địa Linh cảnh đỉnh phong.

Lâm chấp sự kia, giật mình kinh ngạc, không ngờ ở nơi nhỏ bé này cũng có người có thể chọi 1 vs 1 với mình, gã không tin, liền tiếp tục vận sức tạo nên 1 dây gai màu xanh lục bằng linh lực bán kính 3m tấn công về phía Lam gia chủ. Lam gia chủ cũng không yếu thế hóa thành 1 thanh cự kiếm màu xanh lam chém tới dây gai, chỉ vài hiệp 2 thứ lại tiêu tán. Lần này gã họ Lâm mới thực sự ngưng trọng:

- Thật bất ngờ, ở nơi này không ngờ Địa Linh cảnh đỉnh phong cũng có thể so chiêu với ta, điều đó chứng tỏ Lam gia chủ ngươi cũng là một kỳ tài khoáng thế, thế nhưng so chiêu là so chiêu, ta còn có rất nhiều nội tình ngươi không biết, Linh Thụ tông cũng không phải là hạ vị vực gia chủ như ngươi có thể đo lường, biết điều thì tránh qua 1 bên, ngươi có thể đối lại 1 nhân tinh của Linh Thụ Tông chúng ta, thế nào? - Tuy ngoài ý muốn như sự tự tin của gã vẫn còn, vì sau lưng gã là Linh Thụ Tông, 1 tông môn ở Mộc Tiên Lục, tuy rằng ở bên Mộc Tiên Lục chỉ là hạng trung thôi nhưng ở những hạ vị vực này thì chính là trời.

- Lâm chấp sự, ngươi không thấy mình quá đáng sao? Ngươi từ Mộc Tiên Vực tới đây, Lam gia ta coi ngươi là thượng khách, đối lại người đòi đánh đòi giết con gái ta? Còn bảo ta tránh ra cho ngươi hành sự sao? - Lâm gia chủ giận dữ nói.

- Thì sao? Cường giả như ngươi với ta vạn năm thọ nguyên, sinh con đẻ cái tuy khó nhưng muốn thì chực đưa cũng không khó, tiếc gì chỉ vì 1 đứa con gái sau này cũng gả ra ngoài mà đắc tội với Linh Thụ Tông ta, đem lại họa diệt tộc cho Lam Gia?

- Hừ, dù ngươi có nói thế nào Lam mỗ cũng không đáp ứng, còn về phần đắc tội Linh Thụ Tông và họa diệt tộc, ngươi có tư cách sao? Chỉ là 1 chấp sự ngoại tông, chỉ là trung tầng ở ngoại môn quyền lực chỉ chi phối tới đa là ngoại môn đệ tử, tưởng ta không biết sao? - Lam gia chủ nghiêm nghị đáp lại, hắn là gia chủ của 1 gia tộc đệ nhất 1 vực, cho dù là hạ vực đi nữa thì năng lực kiến thức cũng không thể khinh thường được.

Bài tây bị lộ khiến gã họ Lâm giận tím mặt, nhưng gã đúng chỉ là 1 chấp sự ngoại tông, nhưng đó chỉ là hiện tại. nếu đưa Đặng Kim Mai hoặc Lam Kết Y về tông thì chắc chắn thăng chức. Gã đã nghiệm được Đặng Kim Mai có Mộc Kim Linh Ấn Thể, cũng là 1 loại thể chất cao cấp, người không có kiến thức nhìn vào thì chỉ cho là Kim Linh thể bình thường nhưng có kiến thức sẽ biết đó là một loại Mộc Linh thể nhưng lại ẩn hàm sự cứng rắn và đầy sát phạt của Kim Linh thể, tu luyện Mộc thuộc tính công pháp sẽ thăng tiến như bay, chẳng qua ở Lam Thiên Vực không ai biết, cho họ Đặng tu luyện Kim thuộc tính công pháp nên mới tiến cảnh khá chậm, còn về phần Lam Kết Y gã không nhìn ra được thể chất gì nhưng khẳng định là 1 loại thể chất cao đẳng, thậm chí cao hơn cả Đặng Kim Mai, bằng chứng là Lam Kết Y sinh sau đẻ muộn nhưng vẫn đề áp Đặng Kim Mai một đầu suốt mười mấy năm. Gã cũng đứng chỉ là trung tầng của ngoại môn, là ngoại môn, tầng ngoài của môn phái mà thôi, nếu là nội môn thì Lam Thiên Vực chả là mớ rơm gì cả, chi tiếc gã thật sự là ngoại môn trung tầng, vì thế nên cũng đứng như Lam gia chủ nói, gã không có đủ quyền lực để lay động Lam gia chỉ với quyền chỉ huy đám ngoại tông đệ tử tu vi tối đa là Nguyên Linh cảnh đỉnh phong, lên tới Địa Linh là đệ tử nội môn rồi. Tuy nhiên gã còn 1 ưu thế nữa là người của Linh Thụ Tông, dù là ngoại môn đi nữa, không nói chấp sự, 1 đệ tử cũng không phải Lam gia có thể động vào được, điều đó có nghĩa là gã bắt từ, gã đụng người khác nhưng người khác cũng không thể đụng được gã. Thấy vậy gã liền cười ha hả, Lam Kết Y này dù sao cũng đã kết thù rồi, vậy thì phải nhờ có tận gốc:

- Đã vậy ta không làm khó Lam gia chủ nữa, haha. Ngươi không phép thì...ta tự ra tay. - Gã đang nói thì bất ngờ sử dụng bí thuật Mộc Độn Đại Pháp trong ngũ hành độn nhảy mách như thuận di của cường giả Thiên Linh xuất hiện trước mặt hai người Lam Vũ, biến cố bất ngờ khiến cho Lam gia chủ phản ứng không kịp hết lớn:

- Kết Y chạy mauuuuu! - Nhưng đã không kịp.

Lam Kết Y cũng phản ứng không kịp, nằng cứ nghĩ có cha nàng ở đây thì đối phương sẽ không thành công, dù sao cũng chỉ là 1 mình chấp sự Linh Thụ Tông tới ám sát, không có các thể lực khác hòa theo. Ai ngờ hắn ta không có liêm sỉ của cường giả ra tay đánh lên như thế. Càng gần hắn thì nàng càng cảm thấy tử vong đến gần mặc dù mộc thuộc tính vốn chủ sinh cơ, nàng muốn bỏ chạy nhưng giò tay chân lại không có tí sức lực nào. Bỗng nàng nhìn thấy thân ảnh nam tử này giờ đứng trước mặt nàng vẫn điềm tĩnh như thường. Tự dung giây phút ấy hình tượng của tên trẻ con trong mắt nàng trở nên cao lớn vô thượng, suy nghĩ trong đầu nàng hiện giờ là tại sao hắn còn không chạy đi, hắn không sợ sao? Hay là sợ quá nên chết đứng rồi? Trả lời nàng là 1 bài tay màu xanh lá trong suốt to lớn, trông giống như được tạo từ những cây gai vậy.... và.... *Uỳnh*. Một vụ nổ lớn làm khu nghỉ ngơi số 25 tan tành

mây khói, biến cố này cũng hấp dẫn sự chú ý của hàng vạn người đang quan chiến nơi đây. Đặng Kim Mai ở xa xa nở một nụ cười thỏa mãn, như đã đạt được mục đích. Trong đám khói bụi có 2 người bay ra, đánh đắm túi bụi, thỉnh thoảng còn dùng linh kỹ bá đạo để giao tranh nữa... Đó là Lam gia chủ và chấp sự họ Lâm, Lam gia chủ thì điên cuồng công kích, còn họ Lâm vì bị động chống đỡ con giận của đối phương nên hơi rơi vào thế hạ phong. Nhưng hắn vẫn cười, tin rằng mục đích đã đạt được, đối phương có nóng giận thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ đánh để lấy lại mặt mũi mà thôi:

- Haha, Lam gia chủ, chuyện cũng đã qua rồi, bình tĩnh lại thương lượng, ta sẽ đền bù xứng đáng cho Lam gia. - Gã rất tự tin rằng ở Lam Thiên Vực này không ai dám làm gì người của Linh Thụ Tông.

- Bồi thường cái đầu nguoi là đủ rồi, nạp mạng đi. - Giờ này Lam gia chủ đang máu giận chảy lên đầu, đầu còn để ý cái gì gọi là đại cục trong suy nghĩ của gã họ Lâm nữa.

- Nguoi dám... Không sợ gây ra họa diệt tộc cho Lam gia sao? - Gã hỏi ngược lại! Cũng không phải gã sợ Lam gia chủ hay đánh không lại, mà chỉ vì bị mất tiền cơ với thiếu chiến ý nên bị áp chế một chút thôi. Gã cũng không ham chiến, qua vài chiêu cũng biết đối phương không phải hạng dễ chơi, nhưng chẳng lẽ mình dễ chơi?

Nói tới đây Lam gia chủ mới tỉnh táo lại, cảm hận nhìn gã chấp sự, gã nói đúng, trước tiên ông là gia chủ Lam gia sau đó mới là cha của Lam Kết Y, ông không thể vì con gái mình mà làm cả tộc chôn theo được, đó là tội đồ của gia tộc. Đúng lúc 2 bên đang giằng co thì có 1 âm thanh phá vỡ cục diện:

- Haizz, thì ra nguoi họ Lâm. Nay họ Lâm, nguoi quá yếu, thật làm ta thất vọng, tâm nguyện của ta lại không biết lúc nào sẽ đạt được. - Một tiếng thờ dài của Lam Vũ vang lên, khói bụi mặt mù từ đồng đồ nát khu nghỉ ngơi tan đi, mọi vật đều thành tro bụi duy chỉ có 2 thân ảnh nam nữ ở trung tâm khu oanh tạc thì còn y nguyên, chỉ có tay áo trái của Lam Vũ đã tan biến thành bụi mà thôi, đó cũng là nơi mà Ma Tinh Chuyển Di dịch chuyển tồn thương vào.

Lam gia chủ thấy Lam Kết Y còn sống thì nội tâm vui mừng khôn siết, nhưng cũng không nóng vội chạy lại hỏi, giờ ông cần làm là phải tập trung quan sát gã chấp sự, đề phòng hắn ra tay bất ngờ 1 lần nữa. Còn về gã chấp sự thì mồm há đủ nhét nguyên quả trứng vịt vào luôn, kinh ngạc, quá kinh ngạc, dưới một đòn tấn công toàn lực, chiêu thức Linh Mộc Diệt Sinh Thủ danh chấn thiên hạ của Linh Thụ Tông vậy mà còn không làm trầy xước được 2 tiểu bối Nguyên Linh Cảnh, chuyện gì đang xảy ra vậy? Hay là gã đang mơ, này Lâm Hình Sa, mau tỉnh lại đi, gã tự gọi mình trong ý nghĩ, sau đó vài giây gã còn cho rằng kia là ảo thuật của vị ảo thuật sư mà hắn từng đề cập, phải, đúng rồi, chỉ có thể là ảo thuật mới giải thích được trường hợp này.

- Từ đầu ta đã nói với nguoi rồi mà! Nếu nguoi có thể phát động công kích cấp tôn giả thì có thể tồn thương được ta, đáng tiếc chỉ là một tên Địa Linh đình phong mà thôi! Dưới tôn giả phòng ngự của ta là bất phá. - Lam Vũ tuy lời nói hùng hồn nhưng trong người tim đập thình thịch, biết là không có nguy hiểm thực chất nhưng vẫn hơi hồi hộp, điều anh làm tiếp theo là kích cho nó ra skill tiếp thôi, phóng lao theo lao, không thì mình chỉ còn nước bỏ chạy.

Lam Kết Y từ đầu đến cuối đứng bên cạnh Lam Vũ, chính nàng cũng không hiểu chuyện gì xảy ra nữa, bàn tay khùng bỏ kia đập xuống trúng người tên kia thì cứ như hư không biến mất vậy, chỉ có tay áo trái của hắn bị nổ thành bụi phấn mà thôi. Giờ nàng thật sự tin rằng tên tính tình trẻ con theo nàng thấy là chưa vào đời này không tầm thường, có thể là 1 cường giả đỉnh cao bị thương nặng như hắn nói cũng nên, trong khóa mắt có chút cảm động.

Lâm chấp sự trải qua cơn kinh ngạc thì mới tới giận dữ, đối phương thế mà... lại khinh thường gã một lần nữa. Nhưng lý trí đã cản được gã xung động, gã nén giận hỏi:

- Nguoi là ai? Từ thế lực nào? Có biết chuyện nguoi đang làm là cản trở Linh Thụ Tông hay không? - Tên này mang trong đầu toàn những suy nghĩ vinh diệu về Linh Thụ Tông của gã, nên gã vừa tự hào vừa lấy nó làm lá chắn, trước đây sai rất tốt, đi tới đâu cũng có người cung kính, trung vị vực cũng không dám lãnh đạm với gã, vậy mà tới cái nơi Lam Thiên vực hẻo lánh này hạ vị vực này lại chẳng có ai nghe sợ là sao?

- Ta là ai có nói chắc nguoi cũng không biết, haizz. Tuy vô danh nhưng lại không phải tiểu tốt. Cũng không phải bạn bè ta, sao ta phải nói cho nguoi biết. Tóm lại là có đánh nữa không? Không đánh ta đi, đồ yếu đuối. - Vừa ra về chán chường vừa khinh thường, để xem thằng này bộc phát mạnh nhất như thế nào, anh cũng không hi vọng 1 tên Địa Linh cảnh có thể phát động công kích cấp tôn giả được, điều đó tới hơn 90% Thiên Linh cảnh cường giả trên cả vũ trụ cũng không làm được. Dù như thế thì anh vẫn muốn thử, chưa thử thì vẫn còn cơ hội, chỉ cần hắn... đừng đánh chạy là được, mình kích vậy chắc hắn không đánh chạy đâu nhỉ?

Rất nhiều khán giả quan sát đại hội biết trận long tranh hổ đấu giữa đám đình phong cường giả này tuy hay nhưng mà không thơm nên nhanh chóng chạy hết tron, sợ tên bay lạc đạn mà trúng mình chết oan. Đây chính là định nghĩa của trâu bò lúc nhau ruồi muỗi chết. Lâm chấp sự gầm lên:

- Hừ, ý có cái mai rùa cứng cáp 1 chút là ngon sao? Để hôm nay bản chấp sự cho các người biết thế nào là thiên ngoại thiên (ngoài trời còn có trời), nội tình của Linh Thụ tông không phải bất cứ con chó con mèo nào cũng có thể đánh giá được. Gã lấy trong nhẫn trữ vật ra 1 lá bùa màu xanh lục, trên đó có ghi 1 chữ "Thụ", trên mặt hiện lên vẻ tiếu ngạo, nhưng hắn vội cắn nát lưỡi mình, phun lên tám bùa 1 ngụm máu, rồi niệm chú gì đó xong hét lớn:

- Thụ Giới Hàng Lâm. - Lá bùa tan biến thành hàng nghìn ánh sáng nhỏ màu xanh lục bay tứ tung khắp trời đất.

Theo tám bùa vừa tan biến, cây cỏ xung quanh đó 2km đều phát triển nhanh hơn bình thường, đặc biệt là gần hiện trường, nhưng đó không phải là nhân tố chính. Nhân tố chính là...ngay lúc đó quanh Lam Vũ 100m mọc lên rất nhiều cây cối, to lớn dần lên, cây nào cây nấy to bằng 3 người ôm, nhanh chóng chọc thẳng lên trời, tất nhiên những cái cây mới mọc này đều là hư ảo do Mộc linh lực huyền hóa mà ra, thua xa Tiên thiên Tạo hóa lực của Kimura, không thể tạo ra sinh mệnh đích thực được. Hàng trăm cây đại thụ cao cả trăm mét bỗng như thành hàng trăm còn đại xà gào thét lao về phía Lam Vũ, trong đó 1 cây nhanh chóng trói Lam gia chủ đang định bay tới cứu trợ lại, ngoài ra bỏ qua hết tất cả mục tiêu còn lại, chiêu này dùng để quần sát rất mạnh, nhưng dùng để dồn damage một mục tiêu còn mạnh hơn. Cái này là chiêu tấn công mạnh nhất gã có thể ra được, phải lợi dụng sức mạnh của Thụ Giới Phù cùng tinh huyết của bản thân mới làm được điều đó, sức công phá không thua gì Thiên Linh cảnh sơ kỳ cường giả toàn lực đánh 1 đòn cả, tất nhiên tất cả đại thụ kia đều từ linh lực huyền hóa mà ra, nên nó cũng là 1 chiêu thức linh kỹ.....và...nó cũng chả làm gì được Lam Vũ cả, khói bụi

đại thụ tan biến đi thì vẫn để lại.... Tình cảnh như cũ vẫn diễn ra. Lam Vũ và Lam Kết Y lần này không nhìn cả góc áo....

Lâm chấp sự thì chết trân, sao có thể như vậy được? Nếu như vậy.... Trong lúc gã họ Lâm đang chết đứng vì không tin được và Lam Vũ chán nản vì không mở được vòng thì trên trời xảy ra dị biến, hai luồng khí tức kinh khủng xuất hiện, trời cao như muốn rách ra vậy, cả 1 vùng trời phía xa xa chỗ Lam Vũ đang đứng cũng phải hàng triệu km là ít, vậy mà mọi người vẫn còn thấy rõ trời xanh như 1 bị cái gì xé ra.... Điều tiếp theo làm mọi người chết lặng vì hoảng sợ, kể cả Lam Vũ cũng cảm giác khó thở, run rẩy trong linh hồn chứ đừng nói người khác, Lam Vũ cố gắng đứng che trước mặt Lam Kết Y, dùng tinh thần lực bao bọc cô nàng lại, bây giờ tinh thần lực của anh thu gọn cô đặc lại chỉ còn 2m xung quanh 2 người. Phía xa xa hàng triệu km kia từ vết nứt giữa bầu trời có 1 đôi chân thò ra, chân giống như chân đại bàng vậy, chỉ có điều là...là..nó to khủng khiếp, cách xa từng ấy mà người ta còn thấy trong tầm mắt cũng phải cả trăm mét...nói như nếu ở gần con vật đó sẽ to cao bao nhiêu? Phải biết rằng hiện thể từ trong vết nứt ra chỉ có 1/2 đôi chân, con chim này....phỏng đoán chừng phải cao to hơn cả 1 hành tinh, thậm chí là hàng triệu km, to và giang cách thì...khỏi tả luôn. Đây là sinh vật khủng khiếp gì? Đây là khái niệm gì?...

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Cẩm khí xuất hiện

Mọi người còn chưa kịp hoàn hồn thì một tiếng kêu như âm thanh gãy xéo linh hồn vang lên trong tận não bộ, nghe như tiếng thét vậy, người càng mạnh thì ảnh hưởng càng nặng, phạm nhân hình như lại không nghe được, nhưng họ lại thấy được thứ khủng bố nhất từ khi sinh ra tới giờ, 1 cái chân chim như thể. Đám người Địa Linh cảnh ai nấy phụt máu ngả như rạ xuống đất, bọn họ lập tức khoanh chân lại điều tức vận công chữa thương...đây là vết thương linh hồn. Lam Vũ là bị âm thanh công kích nặng nhất vì bản chất linh hồn anh mạnh nhất trong này, anh như là viên đạn bị chấn bay mấy trăm mét, hộc máu, tuy nhiên cũng chỉ gây khó chịu trong người, đầu óc ong ong mà thôi...Không thể tin được đây chỉ là âm thanh phát ra từ sinh vật khủng khiếp không biết kia, nếu chính diện ăn 1 đập của nó thì liệu cái đám cường giả được gọi là tôn giả kia có sống được không? Lam Kết Y thấy Lam Vũ chấn cho mình mà bị chấn bay thì lo lắng tính chạy lại đỡ nhưng cả người không có 1 chút sức lực.

Tuy đã thấy thứ kinh khủng đó rồi nhưng tất cả bọn họ vẫn chưa hết hồi hộp, bởi vì...bọn họ cảm nhận được là 2 luồng khí tức chứ không phải là 1, cái chân chim kia chỉ là 1 trong 2 thôi, nghe âm thanh có lẽ có 2 sinh vật đang chiến với nhau. Sau tiếng thét đó...cả 2 khí tức đều bỗng dưng biến mất. Cái chân chim không lồ ở cuối chân trời cũng đã biến mất mang theo bao nỗi mong chờ cũng như sợ hãi, bọn họ mong chờ vì chưa thấy được chân thân của sinh vật thứ 2 đang chiến đấu với sinh vật chân chim không lồ kia, sợ hãi cũng qua đi vì may mắn tại nó không lấy Lam Thiên Vực làm chiến trường thì chỉ sợ Lam Thiên Vực sụp đổ trong vòng 1 nốt nhạc... Mười lăm phút sau mọi người mới hoạt động bình thường:

- Đó là sinh linh gì, quá khủng khiếp, ta tưởng tượng bản thể của nó cũng phải to hơn cả Lam Thiên Vực. - Một người vừa trải qua cơn sợ hãi lên tiếng.

- Quá khủng khiếp, ở cách xa như vậy còn làm linh hồn ta suýt sụp đổ. Nói như vậy...đây...đây là 1 trường tai nạn. Không biết khu vực ở gần nó có ai còn sống không nữa, haizz! - Một người thở dài cảm khái, theo hân thì chính mình ở xa tích tập thể này còn bị thương thì những người ở gần đó không phải chết sạch sao?

.....

Lâm chấp sự thờ dốc, trên mặt thoáng hiện ra vẻ cuồng nhiệt:

- Haha, cuộc đời Lâm mỗ, nhiệm vụ chu du trời nam đất bắc để tìm kiếm nhân tài cho Linh Thụ Tông, việc gì cũng trải qua, chỉ tiếc nuôi chưa được chứng kiến tôn giả Linh cảnh, ai ngờ hôm nay gặp được Thông Thiên Đại Thánh Kim Bằng Vương, chết cũng đáng, hahaha!

- Hà? Sinh vật kia là 1 trong Yêu Thiên Thất Đại Thánh sao?

- Vậy chiến đấu với đại thánh phải là cường giả cấp tiên nhân sao?

- Trời ơi! Cha mẹ ơi, con thấy tiên nhân rồi....

.....

Lam Vũ cũng sùng sốt, tiên nhân mạnh vậy sao? Không thể nào, mình thấy qua khí tức của Nữ Thần Thời Gian rồi, mạnh hơn cái này có chút xíu thôi, nhưng mà nghe nàng nói thì tiên nhân vẫn còn yếu hơn nàng 2 bậc mới phải. Đang đắm chìm thì nghe Lam gia chủ thốt lên:

- Sinh linh Cẩm Đào...trời ơi! Sinh linh Cẩm Đào. Đã bao nhiêu vạn năm rồi, những sinh linh này chưa từng tự mình rời khỏi Cẩm Đào.

Lâm chấp sự nghe đối phương chối bỏ ý kiến của mình thì cảm thấy bị xúc phạm:

- Người một gia chủ nhỏ nhoi ở hạ vực thì biết gì chứ? Kiến thức hạn hẹp, gặp đại thánh còn buông lời bất kính. - Quát lớn, đây cũng là điều vinh hạnh nhất đời hắn, làm sao có thể để người khác chà đạp được, tiên nhân sao có thể để người khác gọi là sinh vật được.

Đám người xung quanh cũng đang đắm chìm trong sự sung sướng không khác gì fan cuồng kpop gặp thần tượng vậy, có người cất ngang bảo đó chỉ là

hàng giả tự xưng mất hứng:

- Đúng vậy, tuy ngươi là gia chủ của gia tộc mạnh nhất Lam Thiên Vực nhưng đó cũng chỉ là hạ vực mà thôi, kiến thức bao nhiêu chứ. - Với tầng lớp Thiên Linh bình thường trở xuống, có khi cả đời họ cũng không nhìn thấy được 1 vị tiên, bởi vậy tiên với họ chẳng khác gì huyền thoại sống cả, từ khi mới bắt đầu tu linh tới giờ bọn họ nghe không biết bao nhiêu truyền thuyết về các cường giả siêu hạng như vậy rồi, nay gặp tất nhiên sung sướng.

Liên tục có người gật gù, có người bữu môi khinh thường, ai bảo người kiến thức hạn hẹp chứ. Lâm chấp sự cười lạnh, hẳn đã thành công gây sự mâu thuẫn cộng đồng với Lam gia rồi, tiếp theo hẳn chỉ cần gây áp lực có khi người ta sẽ hàng thôi. Đặng Kim Mai giờ khác này cũng yếu đuối vô lực không khác gì Lam Kết Y, thậm chí có phần mềm mại hơn vì không có ai chặn dùm. Nàng ta oán độc nhìn phía Lam Kết Y:

- Vì sao ngươi luôn được ưu ái hơn ta? Vì sao ngươi có thân tình mà ta không có? Ta hôm nay sẽ phá hủy mọi thứ của ngươi, Lam gia của ngươi, người thân của ngươi... - Nàng ta thật lòng ghen tị, từ nhỏ tới giờ, cho dù nàng là thiên tài của Đặng gia nhưng chưa bao giờ nàng cảm nhận được tình thân, mẹ nàng mất khi đẻ ra đệ đệ nàng, cha nàng thì chỉ coi trọng tư chất của nàng, lợi ích của gia tộc, chưa bao giờ đối xử với nàng như 1 người con chân chính, nếu như có thể lực to lớn nào yêu cầu đòi nàng ra để lấy sự bình yên cho Đặng gia chắc cha nàng đồng ý ngay, đợt tai nạn vừa rồi cũng không có ai che chắn cho nàng, ghen tị là điều khó tránh khỏi. Vốn trước đây nàng cũng không có kế hoạch phá Lam gia nhân lúc hỗn loạn, nhưng cách đây vài ngày có người bí mật tìm nàng hợp tác. Nàng còn chưa cho ai phe mình biết kế hoạch, giờ là đúng lúc rồi, nàng truyền âm cho Lâm chấp sự báo cáo sự tình.

Lam Vũ cũng có nghi ngờ y như đám người, vì anh cũng chưa từng nghe qua từ Cẩm Đảo này, Nữ Thần Thời Gian cũng chưa nhắc tới, ký ức của gã băng tu áo đen ngày trước định đoạt xá Lam Vũ cũng không có, mang theo ngạc nhiên hỏi lại:

- Cẩm Đảo? Là địa phương nào?

Lam gia chủ cũng lắc đầu:

- Ta không biết, chỉ đọc được trong điển tịch của Lam gia, ngày xưa tổ tiên Lam gia chúng ta từng là 1 tu linh giả hùng mạnh, còn về mạnh thế nào thì ta cũng không biết. Ngài có ghi lại cho hậu nhân biết, Cẩm Đảo là 1 hòn đảo khổng lồ, to lớn hơn con người khó mà tưởng tượng được, sinh linh sống trên đó từ cỏ cây cho tới muôn thú không loài nào là không mạnh mẽ khó hình dung, đặc điểm rõ ràng của sinh linh Cẩm Đảo là nguyên thủy. Đúng vậy, hoàn toàn nguyên thủy từ bản chất cho tới khí tức, cuồng bạo hoang dã, chúng sinh ra đã mạnh mẽ, không cần tu luyện chỉ cần trưởng thành theo năm tháng là sẽ không ngừng mạnh lên, bởi vì bọn chúng linh trí không cao, không thể hóa thành nhân dạng nên không thể đánh đồng với yêu tộc được, khí tức cuồng dã chính là điểm khác biệt rõ ràng nhất để phân biệt được yêu tộc sử dụng bản thể với lại sinh linh Cẩm Đảo, ngoài ra còn có độ đồ sộ của cơ thể nữa. Nghe tổ tiên miêu tả từng thấy 1 cái cây có thân to hơn cả một tiên lục, cao không nhìn thấy đỉnh trên Cẩm Đảo, ngoài ra còn đặc biệt lưu ý rằng Cẩm Đảo này chính là mục tiêu của dị tộc ngoại giới, ta lại không biết dị tộc ngoại giới là cái gì, trước giờ cũng chưa từng nghe ai nói... Tuy nhiên điều đó quá khó tin nên bao nhiêu đời con cháu Lam gia chỉ đọc tham khảo, chưa ai chứng thực được nên cũng coi nó là truyện kể đọc cho vui, ai ngờ hôm nay ta mới thấy được, có thể nào đây là sự thật.

Lam Vũ hít một hơi thật sâu:

- Có lẽ tổ tiên Lam gia từng là một trong những cường giả mạnh nhất Tam Thiên Giới này. - Đây là đánh giá của Lam Vũ với tổ tiên Lam gia. Dị tộc ngoại giới có thể là Nguyên Giới gì đó trong lời của Nữ Thần Thời Gian, điều này có lý, vì Nữ Thần nói người Nguyên Giới không thể tu luyện ở Tam Thiên Giới, tài nguyên nơi đây họ sai không được thì xâm chiếm làm gì cho thương vong, chắc có lẽ là vì Cẩm Đảo này chẳng? Riêng điểm này đã đủ chứng minh tổ tiên Lam gia mạnh mẽ rồi, ai biết đến tồn tại Nguyên Giới mà không mạnh chứ? Chưa nói tới ông ta có thể đã đặt chân lên Cẩm Đảo và vờn vờn trên đó.

- Nếu thử chim kia quả thật là sinh linh Cẩm Đảo thì tổ tiên quả thật có thể là đại năng giả hùng mạnh, haizz. - Lam gia chủ thở dài, có thể là tiếc nuối cho sự hùng mạnh của tổ tiên, đến đời con cháu như ông thì Lam gia chỉ còn là 1 gia tộc hạng bét, mạnh nhất chỉ là Địa Linh cảnh đỉnh phong, coi như xưng bá 1 cái hạ vực thì thế nào? Khác nào con ếch chiếm cái giếng nhỏ chứ?

- Mà...ngươi là ai? - Nói chuyện này giờ mới đề ý, thăng nhóc này luôn ở bên cạnh con gái mình, nhưng còn chưa giới thiệu hẳn là ai.

- Ta là một người bạn vô danh của con gái ngài thôi. - Về phần vì sao vô danh, Lam Vũ có ý định của mình hết rồi, khi nào chưa phá phong ấn, anh chưa cần thiết cho người ngoài biết tới tồn tại của bản thân, một phần vì muốn sau khi phá phong ấn 1 lần nổi danh(háo danh-ước mộng siêu nhân), hai là nghe nói thế giới này có một số người tu luyện công pháp biết trước tương lai hoặc dự đoán, công kích không mạnh nhưng có 1 ưu điểm lớn là đa số muốn biết gì thì biết, muốn biết kẻ thù của mình chết giờ nào, cách nào cũng được, chỉ cần biết tên, mặt mũi hoặc ngày tháng sinh, 1 trong 2 cái đầu, cái nào cũng được, có cái thứ 3 phụ thêm càng dễ tính, khá giống bói toán nhưng chính xác cao vô cùng. Tuy nhiên cũng có trả giá không nhỏ, nhưng anh không phải là người trong nghề nên anh không biết, tu sĩ dạng này rất được các thế lực cưng như cưng trứng, mỗi khi có người chọc bọn họ, tu sĩ dạng này sẽ giúp bọn họ tính ra chỗ của kẻ thù để bọn họ truy sát, rất phiền phức, giờ còn yếu, bị phong ấn thiếu rất nhiều khả năng, anh không muốn có gì bất trắc trong quá trình phá phong ấn.

Lam gia chủ thấy Lam Vũ(đó là tên không phải Lam Vũ họ Lam đâu nhé) trả lời không có thành ý, ông hừ nhẹ không để ý tới anh nữa, tên này đã không lễ phép, nếu ngươi không đánh chủ ý tới con gái ta, thì cũng thôi, nếu có thì coi chừng ta đó... Ông cũng lười đối co với đám người cho là đã gặp 1 vị đại thánh kia vì...ông cũng chả có chứng cứ gì chứng minh bọn họ sai cả, thứ ông đọc được cũng là ghi chép của tổ tiên không biết bao nhiêu năm rồi mà thôi, ai biết có phải là trò đùa của người xưa không cơ chứ.

Lam Kết Y vẫn ở xa hai người mấy chục mét, cố gắng đứng dậy, khó khăn đi tới chỗ cha, đang lúc khắp khểnh thì Lâm chấp sự đang từ trong trạng thái lạng lạng đánh tới 1 chưởng cực nhanh, cực bất ngờ(tuy nói là nhanh như sau dư chấn tiếng sét của sinh linh loài chim kia thì hẳn vẫn chưa hồi phục 100% sức mạnh, cực nhanh cũng không thể so với lúc toàn thịnh), Lam gia chủ cũng đang hoàn hồn sau tiếng sét không kịp chuẩn bị. Hậu quả của tiếng sét kinh thiên vừa rồi cũng quá kinh người mặc dù đã trôi qua, điều này làm tư duy của Lam Kết Y bị trì trệ vài giây so với thực tế, không nhanh nhạy như ngày xưa, đối mặt với 1 bàn tay to bằng linh lực kia nàng thậm chí còn chưa kịp nổi lên lòng sợ hãi, nhưng thân ảnh quen thuộc kia lại ngay lập tức

chấn trước mặt nàng. *đùng* Hai thân ảnh bị đánh bay đi xa, Lâm chấp sự vốn đang cười gằn vì chuẩn bị thực hiện được mưu kế thì nhân mặt, hấn lại bị thằng nhóc kia cản lại, hấn tuy thấy tên nhóc này biến mất xuất hiện quá kỳ dị, nhưng hấn lại không biết tại sao? Hấn không cho là thiếu niên này sử dụng không gian chi đạo, bởi vì đạo này quá...kén người học, ít nhất phải có Không Gian Linh Thể trong truyền thuyết, mà hễ có người có đều bị Hư Không Môn cách giới thu làm đệ tử ngay, trên người sẽ có ấn ký Hư Không, ai nhìn vào cũng sẽ biết. Gã hừ lạnh:

- Người...người...chỉ cần người không tham gia chuyện ngày hôm nay Linh Thụ Tông chúng ta cho người 1 nhân tình, muốn tiền có tiền, muốn mỹ nữ có mỹ nữ. - Gã bắt đắc dĩ đành phải hứa hẹn với đối phương, gã thấy tên thanh niên tuy yếu nhưng sao mà trâu như rùa vậy, đánh mãi éo si nhê.

- Haha, Linh Thụ Tông nhỏ bé nói nhân tình với ta, tiền tuy ta cũng thích nhưng hiện tại chưa biết nên sai để làm gì, còn mỹ nữ...bên cạnh ta không phải mỹ nữ sao? Ta cần người cho sao? Thứ người khác cho đều là giá trị không cao, thứ ta tự kiếm được mới là quý giá nhất. - Lam Vũ nói đúng mà, tiền tức là linh ngọc anh có đồng mà đâu sai được, cũng chưa biết mua gì, mỹ nữ thì Lam Kết Y cũng là mỹ nữ kia, ngắm được rồi, còn xxx thì bỏ đi, anh mang tư tưởng cổ chấp của thanh niên nghiêm túc Trái Đất, có yêu nhau mới làm, còn không yêu nhau hoặc vì lợi ích mà làm khác gì đi chơi “gã”, ngày xưa anh không thích điều này. Còn lại câu sau là nói về chân lý, thứ người khác cho mình chưa chắc là thứ tốt thứ bền, chỉ có tự mình kiếm được mới có ý nghĩa. Vẫn là lời lẽ đầy khiêu khích, chẳng lẽ các người chỉ có từng này bản sự, lấy ra thêm chiêu mạnh hơn đi nào.

Lam Kết Y bên cạnh đỏ mặt, hấn đang nói nhăng nói cuội gì vậy? Ta với hấn chỉ là giao dịch thôi... Lâm chấp sự cũng ngẩn ngơ, lẽ nào thằng này vì mê gái mới lao đầu bốn ba như vậy? Đáng giá sao?.... Lam gia chủ ở đằng xa cũng tròn mắt, à ha..đánh chủ ý tới con gái ta, chờ ngàn năm đi.... Tất cả mọi người đều hiểu lầm, nhưng nhân vật chính là Lam Vũ vẫn không ý thức được mình nói sai cái gì, cũng không nghĩ ra cái ý này khi nói, đây là cái sai của đa số người hiện đại mắc phải, lỗi diễn đạt không rõ ràng, không đặt mình vào hoàn cảnh người khác. Lâm chấp sự không để ý tới Lam Vũ nữa, mục đích của hấn lần này khác, Lam Kết Y chỉ là 1 mắt xích trong đó mà thôi, kế hoạch của Đặng Kim Mai và 1 số người hợp tác. Gã hét lớn:

- Lam gia chủ, người nghĩ kỹ đi, giao ra con gái người hoặc khai chiến với Linh Thụ Tông? Tuy đúng như người nói ta không có quyền lực điều khiển tầng cao Linh Thụ Tông nhưng mà nếu chỉ tạo một số hiểu lầm thì rất dễ dàng, nói cho người biết thiếu chủ Linh Thụ Tông ta là một người rất thương hoa tiếc ngọc, hắc hắc. - Gã uy hiếp, đối phương có đồng ý hay không gã không quan tâm.

- Không suy nghĩ gì cả! Đừng tưởng ba hoa 1 hồi thì ta sẽ sợ người. - Giờ con gái có thằng hỗn láo với người lớn kia bảo kê, ông cũng yên tâm hấn, thằng này trâu bò ông cũng nhìn ra rồi, không khác gì cái mai rùa siêu cứng, đánh không được người nhưng mà người cũng đánh không được hấn.

Lam Kết Y hít thở dồn dập, hỏi nhỏ Lam Vũ:

- Người vì sao không rời đi, tại sao bảo vệ ta? - Nàng giờ không có nhiều sức để nói lớn, không chỉ nàng mà hầu hết Nguyên Linh cảnh ở đây đều như vậy, không nguy hiểm tính mạng nhưng sức lực éo biết biến đi đâu rồi, đang dần hồi phục.

Lam Vũ đang để ý đám già nói chuyện thì nghe hỏi, anh cười cười:

- Đây là giao dịch giữa chúng ta mà, ta bảo vệ cô, giúp cô thắng Thiên Linh, cô giúp ta lấy món đồ kia. - Đây là công việc, và lại anh cũng không nguyện ý nhìn thấy 1 cô gái xinh đẹp bị tổn thương, anh đỡ đòn cho nàng cũng không mất gì, ngu gì không làm. Thật cảm khái ngày xưa mình hằng ngày chỉ có thể ngắm gái xinh trên mạng, lúc đó chỉ có thể mơ ước mà chả thể làm được gì.

Đối diện nhìn Lam Vũ cười dưới bộ dáng Hạ Cửu Vĩ, khiến mặt Lam Kết Y đỏ hồng, tim đập thình thịch, chuyện gì xảy ra vậy, ta là một người kiên trì với tu hành cộng thêm vài lý do đặc biệt từ nhỏ đã quyết không qua lại với nam nhân rồi tại sao lại xuất hiện thứ cảm giác này? Nàng gào thét trong lòng, hấn ta là thứ gì vậy? Nàng nhắm tịt mắt lại quát khê:

- Người mau quay qua chỗ khác... - Lam Vũ há mồm, bà cô này bị gì vậy nhỉ, vẫn còn nội thương hay sao mặt đỏ hồng thế? Lam Vũ không phải ngây thơ nhưng không nghĩ tới nàng vì mình mới đỏ mặt, vì anh cũng nhìn thấy cô nàng này lạnh lùng thế này, đối với tu luyện rất chấp nhất.

Hai bên đang dần co bóng dung bên phía Lam gia có người lên tiếng chen ngang:

- Gia chủ, người mau đáp ứng Lâm chấp sự đi. Tuy đại tiểu thư là con gái ngài nhưng ngài không chỉ có 1 đứa con gái, mà Lam gia chỉ có một, ngài là gia chủ Lam gia thì ngài nên đặt sinh tử của gia tộc lên hàng đầu mới phải. - là một trưởng lão bên phía nhị phu nhân bỗng dung đỏ dầu vào lửa.

- Đúng vậy, gia chủ, chúng ta còn rất nhiều tộc nhân, không thể đánh cuộc như vậy được, gia nghiệp vạn năm của Lam gia ta không thể chỉ tới đời ngài là lại tàn được.

.....

Một số trưởng lão ủng hộ Lam Kết Y cũng không dám lên ý kiến, gì sao đây cũng là quyết định tồn vong của gia tộc, tồn vong của bọn họ. Đúng lúc đó nhị phu nhân được người đỡ tới trước mặt Lam gia chủ:

- Phu quân, chàng còn Hy nhi mà! Chàng cũng là tộc trưởng Lam gia, tuy Y nhi cũng là con chúng ta nhưng chúng ta không thể vì Y nhi mà đẩy gia tộc về phía vực thẳm được. - Mẹ ta làm ra vẻ vì đại nghĩa diệt thân, oanh oanh liệt liệt.

Lam Chân Hy núp sau lưng mẹ, nàng ta tuy đánh đá, rất ghét đại tỷ khác mẹ này, nhiều lúc muốn giết người nhưng cũng chỉ vì nàng còn nhỏ, suy nghĩ nông cạn chứ nàng không có ý định nhờ người ngoại tộc chen ép cha nàng để đạt được mục đích, trong cuộc đời nàng sủng bái nhất là cha mình, thế nên lúc này nàng ta vừa xấu hổ vừa bất lực núp sau lưng mẹ. Đám người ủng hộ nhị nương liền tiếp lên tiếng khuyên ngăn. Lam gia chủ mặt ngày cả đỏ, gân cũng nổi xanh mặt hết lớn:

- Tất cả các người điên rồi! Hôm nay lại hợp tác cùng ngoại lực chen ép gia tộc, các người dám phản bội sao?

- Lam gia chủ nói thế là sai rồi. Bọn họ chỉ là thức thối, sao có thể nói là phản bội. - Lâm chấp sự cười nhẹ giải thích. Đặng Kim Mai ở đằng sau gãi ý cười trên mặt ngày càng lớn, Lam Kết Y, để xem hôm nay mất hết mọi thứ người sẽ như thế nào?

- Haha, Lam gia chủ à, bọn họ nói rất đúng, điều này không chỉ liên lụy tới gia tộc người mà còn Lam Thiên Vực chúng ta nữa, người suy nghĩ cho kỹ đi.
- Lập tức có một đám gia tộc phụ thuộc Lam gia chen chân vào, bọn họ đã thỏa thuận kỹ càng, việc này không những giảm sức mạnh Lam gia mà còn xóa bỏ Lam Kết Y, một thiên tài khiến bọn họ ăn không ngon ngủ không yên.

Lam gia chủ điều cuồng quát:

- Đứng hồng nói lời thương lượng nữa, tuyệt đối ta không đồng ý. Cùng lắm thì chúng ta chiến 1 trận, ta và họ Lâm đều là Địa Linh cảnh đỉnh phong, chiến đấu không có kết quả, tiểu băng hữu của con gái ta phòng ngự bất phá, các người hôm nay có thể làm được gì chứ? Đừng nói dựa vào số lượng người với ta, ta nắm giữ trấn tộc chi bảo của Lam gia, một khi bất chấp hậu quả sử dụng thì họ Lâm cộng thêm 10 tên Địa Linh Hậu kỳ nữa cũng chưa chắc làm được gì ta. Còn Nhã nhi, nàng là thể tử của ta, lại vì muốn trừ con gái ta mà lại liên thủ với người ngoài, nàng làm ta thật thất vọng, haizz - Đừng vậy, trấn tộc chi bảo là 1 Thiên Linh bảo, Lâm chấp sự chỉ là tăng ngoài Linh Thụ Tông tất nhiên không có quyền sở hữu loại pháp bảo này. Việc vợ hai của ông ghét con gái lớn ông cũng biết lâu rồi, không ngờ lần này bà ta lại phản bội ông, lòng ông cũng phiền muộn vô cùng nhưng...so với con gái thì bà ta chẳng là gì cả.

- Phu quân, chàng còn coi ta là một người thể tử sao? Chàng cuối cùng vẫn yêu thích ả yêu nữ kia, con gái ả lại quan trọng hơn con gái ta, cái gì ta cũng thua ả ta, chàng nói ta là thể tử chàng chỗ nào? Ả là yêu nữ, con của ả là yêu nữ, người yêu hai đường nó không được phép tồn tại. - Nhị phu nhân lời lẽ đánh thép mà cũng có chút tang thương u oán, tại sao chồng bà ta luôn thiên vị.

- Câm miệng! Người còn nói một lời nữa thì đừng trách ta không nể tình phu thê. - Lam gia chủ quát lớn, hận không thể bịt cái mồm bà ta lại.

Đám người xung quanh vốn đang đắc ý chờ xem kịch hay thì bất ngờ:

- Yêu nữ? Người yêu hai đường? Lẽ nào Lam Kết Y là yêu?

- Thì ra là yêu nhân! Nhân yêu hai đường, làm sao có thể chung sống cơ chứ?

..... Cả bọn rì rào, đúng vậy, trước giờ yêu tộc và nhân loại chưa từng hòa thuận qua, người săn yêu thú lấy xương cốt da thịt luyện bảo luyện đan dược, yêu thú ăn thịt người, nuốt trái tim để tăng tu vi, 2 bên vì lợi ích tu hành bản thân thấy nhau đều lao vào đánh ầm ầm, kể từ đó đều ghét nhau như thù, sao có thể chung sống. Chỉ trừ những tồn tại cao cao tại thượng như Linh cảnh tôn giả trở lên mới nói tới hai chữ giao tình, còn lại đều bị 1 câu người yêu hai đường này cấm cản.

Lam Vũ cười ha ha:

- Haha, cô bé, người là yêu nữ hả? - Lam Kết Y nghiêm mặt không nói gì cả, coi như thừa nhận.

Lâm chấp sự và Đặng Kim Mai không ngờ tự dưng có 1 lý do danh chính ngôn thuận như thế mọc ra, vô cùng hoan hỉ:

- Haha, Lam gia chủ, trời cũng không ủng hộ người rồi. Người thì ta cũng không nói làm gì, chúng ta ai mà không tới một thời tuổi trẻ hoang đường chứ, nhưng mà con gái người là yêu nhân, chúng ta tất phải diệt. Haha, nhân yêu hai đường khác biệt.

- Phu quân, người mau tránh ra, chúng ta không trách người đâu.

- Đúng vậy gia chủ, tránh ra người vẫn là gia chủ của Lam gia, vẫn là đỉnh phong cường giả của Lam Thiên Vực này. - Các trưởng lão bên phe nhị nương phụ họa, còn có thêm 1 vài trưởng lão vốn ủng hộ Lam Kết Y nhưng tự dưng nghe nói nàng là yêu tộc thì đâm ra chán ghét.

Lam gia chủ này giờ im lặng, ông hít một hơi thật sâu, đấu tranh giữa 2 lựa chọn quả thật không bao giờ là điều đơn giản, ông gầm lên:

- Tiểu hữu, ta giao nữ nhi cho người, mau giúp nàng chạy thật xa, sau này người cần thì họ Lâm ta dù chết không từ. Ta cản chân bọn hán cho các người.

- Haha, tình cha con thật thấm thiết, ta cảm động quá đi thôi, nhưng...các người đứng hồng ai đi được. - Lâm chấp sự cười lớn.

Lam Kết Y vốn mạnh mẽ nay lại chảy nước mắt:

- Cha! Người đừng lo cho con, từ nhỏ đến giờ có cha yêu thương con đã mãn nguyện rồi. Người cũng mau đi đi, chuyện tới nước này ta cũng không thể hoàn thành giao dịch với người được nữa. - Nàng sợ cha nàng vì chuyện này mà thân bại danh liệt. Nàng cũng không thể lấy được đồ ra để giao dịch với Lam Vũ nữa.

- Giao dịch? Mặc kệ người cũng tiểu nữ giao dịch cái gì, chỉ cần người đem nó đi, sau này gặp lại ta trả thay nó. - Ông cũng mặc kệ, con gái mình lấy ra được thì mình thừa sức lấy.

- Được thôi! Nhớ lời ngài nói, đi thôi! - Giờ thì hi vọng phá vòng có vẻ mong manh quá, anh cũng không muốn ở lại cái chỗ thị phi này nữa, dù có muốn tự tin cũng phải đi kèm với năng lực và cơ hội chứ.

Ôm lấy Lam Kết Y còn đang đuối sức, nàng giãy dụa nhưng cũng chả làm được gì:

- Thả ta ra đi, người mau cút đi! Giao dịch giữa chúng ta đã hết rồi.

- Thì sao chứ? Ta thấy cô vừa mất thì cứu thôi, đừng bi quan quá, có 1 ngày ta giúp cô đập bằng Linh Thụ Tông, được chứ? - Đang định dùng công không gian bỏ đi thì bị gã họ Lâm ngăn cản.

- Đứng lại, chạy đường trời. - Một chuông lại một chuông, đôi tới 3 chiêu thì Lam Vũ vẫn lù lù đứng đó nhìn gã như thẳng ngốc. Khiến gã tức muốn lộn ruột..

- Đánh đã chưa, ta đi đây.

Bỗng dung nhị phu nhân lên tiếng:

- Đứng lại! Người có thể đi như Lam Kết Y phải ở lại.

- Ta không thích như thế. - Lam Vũ đáp lại rõ ràng.

- Đừng tưởng người là kim cương bất hoại! Người có là rùa đen thì có thể đỡ được thứ này sao, hahaha. - Nhị phu nhân lấy trong nhẫn ra một mũi tên cũ kỹ.

Đúng lúc đó Lam gia chủ kinh hoàng:

- Nhã nhi, người...người lại dám động vào cấm khí.

- Sao không dám, chàng có nghĩ là khi bắt công với mẹ con thiếp thì thiếp không có phản kháng sao?

- Các người...điên rồi! Nhã nhi, chỉ cần người để Y nhi đi, ta từ nay về sau sẽ yêu thương Hy nhi, cho nó làm đại tiểu thư của Lam gia ta. - Ông biết được cấm khí đó kinh khủng thế nào, dù sao đi nữa ông cũng phải tranh thủ đường sống cho con gái.

- Không được! Chỉ có nó chết đi thì chàng mới có thể toàn tâm toàn ý yêu thương mẹ con ta mà thôi. Ta biết sẽ có ngày chàng sẽ vì Lam Kết Y mà phụ mẹ con ta nên ta mới phải hành động trước, giờ chàng buông tay đi. Chỉ 1 lần này thôi, thiếp hứa sẽ mãi nghe lời chàng. - Bà ta yêu đến điên cuồng rồi, ghen cũng điên rồi.

Trong lúc đó mắt Lam Vũ sáng lên, quay qua hỏi Lam Kết Y:

- Đó có phải là thứ ta muốn không?

- Phải..Nhưng người tuyệt đối không thể chống lại nó đâu. - Nàng khuyên ngăn.

Lam Vũ làm như không nghe nữa, hít một hơi thật sâu, chuẩn bị tâm lý cho pha va chạm tiếp theo...nó là cánh cửa...của tự do.

- Haha, Lam phu nhân thật khí phách, tốt lắm, bọn ta không nói nhiều nữa, điều ta hứa với phu nhân nhất định sẽ làm được. Con gái của phu nhân cũng sẽ là chủ nhân đời tiếp theo của Lam gia. - Lâm chấp sự dựa theo kế hoạch của Đặng Kim Mai hứa hẹn.

Đặng Kim Mai ngồi thiền ở xa nghe tới đây thì cười lớn:

- Lam Kết Y ơi là Lam Kết Y! Người cả đời sáng chói, lúc nào cũng đè ép ta một đầu, người có nghĩ tới ngày hôm nay! Người cha vĩ đại của người cũng không thể bảo vệ được người, Lam gia mà người yêu quý phản bội người, chỉ trách người quá ngu mà thôi, yêu nữ haha, thì ra trước giờ đè ép ta là một yêu nữ yêu tộc, không biết bản thể người là gì, ta nhất định lột da người làm y phục, nhất định sẽ đẹp lắm, haha. May mắn cho người lần này chết còn có một mỹ nam tử bồi theo, thật hạnh phúc, ta thật ghen tị đó nha. - Nàng ta mỉa mai, châm chọc, buông những lời độc ác để cho Lam Kết Y tức giận, xả đi con uất ức bị chèn ép bao lâu nay.

- Nhã nhi, quay đầu là bờ. Nếu nàng ra tay chúng ta sẽ không thể làm người thân được nữa. - Lam gia chủ cũng thật bất lực, ông biết người đàn bà kia điên rồi, ông sợ quát mắng sẽ kích động bà ta.

- Lam quân, thiếp xin lỗi, một lần này thôi. Thiếp dùng đời này để bồi tội với chàng. - Bà ta áy náy xin lỗi, rồi một tay kích hoạt cấm khí.

Một luồng uy áp mạnh mẽ phát ra từ mũi tên cũ kỹ đó. Một khí thế sát nhọn, sát khí thông thiên, mũi tên sáng lên hóa thành một một tên không lồ mang gió bão xung quanh hướng về Lam Vũ và Lam Kết Y phóng tới.....

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Cả thế giới chào đón ta trở về

Đang lúc mũi tên kinh khủng như tên lửa đỏ sắp chạm mục tiêu thì nó dừng lại ngay giữa không trung, ngay cả đang xoay tròn cũng dừng lại. Thế nhưng nó lại không rớt xuống mà vẫn lơ lửng trên không, sát khí và khí thế của nó vẫn trực chỉ Lam Vũ và Lam Kết Y, dường như bọn họ chỉ cần cử động 1 cái là nó sẽ ập xuống vậy. Cha của Lam Kết Y hô hấp dồn dập, nhị phu nhân thì mặt tái nhợt nhẹ nhàng cười:

- Haha, cuối cùng hiển tế huyết khí vẫn không đủ, cần phải thêm một chút nữa. - Số máu mụ ta dùng để hiển tế cho cấm khí để kích hoạt chạy được giữa chừng rồi ai ngờ lại không đủ, giống như xe máy giữa đường hết xăng vậy. Tuy vậy nhưng nếu mụ ta cần rằng hiển tế thêm máu như vậy thì mục tiêu bị nó định khóa chạy lên trời cũng không khỏi nặng, bởi vì mức độ chính xác như tool nên nó mới nguy hiểm

Đặng Kim Mai dường như không hề tỏ ra bất mãn với chuyện vừa xảy ra mà còn tỏ ra khá thích thú nữa:

- Thật may quá! Nếu cô ta chết sớm quá thì cũng thiếu mất vui, nào chúng ta chơi trò chơi lần cuối cùng nào. - Nàng ta thì thầm trong miệng. Chết sớm như vậy thì quá sướng cho cô ta rồi... Vì trước giờ so với Lam Kết Y nàng không phục nhất không phải là thực lực hay thiên phú mà là vấn đề tình người, người thân ai nấy đều đối xử tốt với Lam Kết Y, quan tâm nàng ta thật lòng, cho dù có 1 số thành phần bất hảo đi chăng nữa thì ít ra cũng có người thật tâm, đến giây phút gần chết tới nơi, mọi thứ của Lam Kết Y có thể mất hết mà vẫn còn có người quan tâm đến, còn Đặng Kim Mai nàng thì chưa bao giờ, nếu chuyện này xảy ra với nàng thì chắc mọi người chả ai thêm đồng cảm với nàng nữa ấy chứ, nàng rất gato. Phải đập nốt cái gỏi bông này đi thì nàng mới cam lòng.

Nàng ta truyền âm vài thứ với Lâm chấp sự, gã họ Lâm cũng cười cười truyền âm lại:

- Được thôi, tùy cô! Tuy nhiên không ngờ ở 1 cái hạ vực này lại có thứ cấm khí khủng bố thế này, cũng may trước kia không ép Lam gia quá đáng, để bọn họ vác thứ này ra chơi với chúng ta thì không phải chúng ta chết không toàn thây sao. Thật sự khó hiểu, khi quay về tông môn phải báo lại với các trưởng lão mới được. Cấm khí của Tôn giả thì cả Linh Thu Tông chúng ta cũng chỉ có vài cái mà thôi...Hừ, ta còn đã sợ không có lý do để gây mâu thuẫn giữa tông môn với bọn hán ai ngờ bọn hán tự gợi ý cho ta, thật là...haha. - Bây giờ thì hoàn toàn có thể dùng lý do này để áp chế Lam gia chủ được rồi.

Lam gia chủ biết giờ này mình không thể nào im lặng được nữa, nếu cứ sợ này sợ kia có khi con giám mình phải chết mất:

- Nhã Nhi! Nàng hãy dừng lại đi, nàng cũng biết nếu nàng dám làm như vậy thì cuộc đời này ta và nàng sẽ chẳng bao giờ có thể làm phu thê được nữa, lúc đó chỉ có hận thù mà thôi. - Trong mắt ông hiện lên vẻ kiên quyết.

- Haha, cấm khí đã phát động, muốn dừng còn khó hơn khởi động gấp trăm lần, lẽ nào chàng muốn nhìn Nhã Nhi chết khô sao? - Đúng vậy, ví dụ như nếu muốn khởi động cấm khí thì vốn chỉ cần linh lực là đủ nhưng vì tu vi của nhị phu nhân quá yếu nên mới cần thêm máu, mà cần như đơn vị là 1 máu, thì muốn dừng phải hiển tế 100 máu mới có thể khiến cho cấm khí buông tha tập trung đối phương. Thế thì bà ta chết khô còn gì?

Lam gia chủ nghe vậy thì dờ mắt ra, đúng vậy, ông cũng biết như thế, chỉ là nhất thời không nghĩ ra mà thôi, hi vọng cuối cùng cũng vụt tắt, so với người khác thì ông còn rõ vợ của mình hơn, mặc dù yêu mình điên cuồng thiếu lý trí nhưng cũng là người ham muốn quyền lực, cũng là người ham sống sợ chết nhất, chẳng có lý nào bà ta hi sinh cho một ai ngoài Lam Chân Hy cả. Ông còn 1 hi vọng nữa là Lam Vũ đẩy Lam Kết Y đi xa là được, ông cũng nhận ra là cấm khí mũi tên kia chỉ nhắm tới tên thanh niên vô danh kia chứ không phải là con gái mình, nhưng người ta vì bảo vệ con gái mình mà lâm vào nguy hiểm, mở miệng hơi khó một chút.

Lam Vũ thì trợn mắt lên muốn phun khói, chuẩn bị thiết kỷ rồi, sắp sửa phá phong ấn rồi, bao nhiêu uất ức sắp giải tỏa rồi, hồi hộp chờ đợi như trẻ em nhắm mắt chờ kim tiêm của cô y tá vậy. Thế mà nửa chừng nó lại đứng máy hết xăng có tức không? Bực tức 1 điều nữa là khí thế của cây kiếm đỏ vẫn đang ép chặt anh và Lam Kết Y, khiến cho nàng không cử động được, còn anh thì khó khăn hơn, dù sao thì giờ vẫn bị phong ấn, linh hồn có mạnh mẽ bằng trời cũng không đỡ được việc sức mạnh của tinh thần lực hiện tại cũng chỉ cấp độ Chân Linh cảnh.

Đặng Kim Mai liếc nhìn rồi truyền âm cho nhị phu nhân 1 lát rồi được bà ta gật đầu đồng ý cái gì đó. Rồi nàng ta tiến lên phía trước:

- Ta nghe nói người gọi là Ngọa Long tiên sinh đúng không?

Lam Vũ nhú mày, anh nhớ là đã trả lời trước mặt cô ta mà? Nhưng mà trong chốc lát vừa qua anh mới có 1 thỏa thuận với 3 người còn lại, không, phải nói là thực hiện lời hứa...

- Nhắm rồi, ta không phải Ngọa Long nữa! Tên của ta là Hạ Cửu Vĩ. - Anh mỉm cười, có lẽ đã lâu lắm rồi anh chưa tự tin như bây giờ... Vừa rồi anh cũng nghe được cái cấm khí kia 1 khi khởi động thì hình như không dừng lại được, anh tự tin mình có thể bắt từ dưới công kích của cấm khí, cũng không phải vì anh thật sự bắt từ đánh không chết mà anh đã có phương án cho vấn đề nếu như nó quá mạnh thổi bay cả anh lẫn phong ấn, vì là cấm khí do người tu vi thấp phát động nên nó mới có sơ hở, không linh động, không thể điều khiển và không biết...nhiep hồn. Cùng lắm thì nó chỉ thổi bay cơ thể anh, còn linh hồn thì nó chưa đủ tư cách, nhưng nếu như 1 tôn giả cấp Linh đích thân tới thì khác, bọn họ biết cách phong ấn linh hồn, sau đó lợi dụng nhiều thủ đoạn để mài mòn từ từ...

Đặng Kim Mai sững sốt, thằng này không biết mình sắp chết hay sao mà mà cười tự tin như thế, như kiểu trời đất có sập cũng chẳng thể làm gì được tao. Đã thế thằng cha còn trả treo, thay tên đổi họ nữa, muốn trêu đùa chúng ta chắc?

- Hừ, mặc kệ người tên là gì!!! Chắc cũng nên hiểu tình thế tất chết của mình bây giờ chứ? Dưới cấm khí công kích cấp tôn giả thì cho dù người là đại năng Thiên Linh cảnh cũng phải chết! - Nàng ta hừ lạnh, không đề cập tới vấn đề mà nàng quan tâm vội mà nàng muốn tự đối phương nhận rồi cầu xin nàng tha thứ và thề thốt không liên quan tới Lam Kết Y nữa, để đã kích thích tâm lý của Lam Kết Y, để xem người yêu cô đến lúc sống chết bỏ rơi cô

thì cô ta sẽ biểu cảm thế nào, thú vị..

- Ta biết ý ngươi muốn là gì nhưng mà...bỏ ý định đó đi! Ta...so với ngươi càng chờ mong điều đó hơn! - Con nhỏ này ngó xinh đẹp vậy chứ cũng điều ngoa phết, éo khác gì mấy em nữ phụ trong phim công tử yêu lợ lem hân.

Thấy đối phương dường như đã rõ ý định của mình mà vẫn không chịu xin tha, còn bảo là chờ mong điều sắp tới nữa chứ? Tính thể hiện trước mặt tình nhân à?

- Hừ, giờ cô ta là yêu nữ, ngươi có hiểu điều đó nghĩa là gì không? Là bán yêu lai giữa loài người và yêu tộc, đó là chủng tộc kẻ thù của nhân loại chúng ta, nhân yêu thế bất lưỡng lập, ngươi nếu như còn hối hận thì hãy mau tránh cô ta thật xa ra, chúng ta sẽ niệm tình đồng tộc tha cho ngươi một con đường sống, thế nào? - Nàng ta đặc ý nhìn Lam Kết Y nở nụ cười đắc thắng, theo nàng thì dù đối phương yêu say đắm thế nào thì sau khi nghe tin đối phương là một yêu nữ thì chắc chắn sẽ quay đầu bỏ đi mà thôi.

Lam Kết Y thờ dài, chuyện gì đến cũng sẽ đến, nàng đúng là một bán yêu nhân, nàng từ lúc nhỏ đã xác định chuyên tâm tu luyện vì nàng cho rằng ngoài cha ra trên đời này sẽ chẳng có người nào dám thân với bán yêu, kể cả yêu tộc chân chính cũng không muốn, có lẽ người con trai trước mắt sẽ vì nàng là yêu nữ mà bỏ đi, nhưng nàng cũng sẽ không trách hắn, vì hắn không có làm gì sai, dù sao cũng chỉ là giao dịch. Lam Vũ đột nhiên nhắm mắt lại 1 giây rồi mở mắt ra, lần này...là lão nhị, bởi vì sự việc phát triển theo hướng khá thú vị. Anh nở một nụ cười ngậy ngô, đôi mắt cổ làm cho nó to tròn kiêu trẻ thơ:

- Vị tỷ tỷ này! Cô có phải là rãnh rỗi sinh nông nổi không hả? Cô bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn còn ấu trĩ vậy hả? Haizz, nhỏ nhen ích kỷ chỉ làm con đường tu hành của cô càng ngăn càng hẹp mà thôi, người tu hành cần phải có trái tim bao dung trời đất! Còn muốn ta cầu xin cô tha thứ này nọ? Không thể nào đâu, cô có thể không biết rằng chính mình đang ký tên bản thân và những người xung quanh đây vào 1 cuốn sổ tử thần, haizz, cô sẽ biết là cô và đám người xung quanh đây đang chuẩn bị đánh thức 1 người kinh khủng thế nào, không phải ta đâu, ày..ngay cả lão đại cũng rất dị ứng với hắn, haha. - Ai cũng không hiểu lão nhị đang nghĩ gì, phút trước còn ngây ngô khả ái, phút sau lại tỏ cao thâm khó lường. Cái thiên tính ham vui không cần mặt mũi này cũng là một ưu điểm của lão nhị, nhưng đồng thời cũng là 1 sự cực đoan.

Lâm chấp sự cùng với đám người đang gây áp lực cho Lam gia chủ cũng giật mình, tên này sắp chết nên tâm thần khủng hoảng điên rồi sao? Bọn họ cũng không thấy hắn bình thường chút nào, vừa nãy còn điềm tĩnh tự tin sao giờ tự dưng khác hẳn thế? Hắn vừa sổ ra mấy lời gì vậy trời, bọn họ đang tự ký tên mình vào cái chết à? Thả ra 1 con quái vật sao? Hắn chắc là điên rồi..

Đặng Kim Mai thấy đối phương coi thường lời đe dọa của mình thì phát hỏa, tức giận tự mình dùng tay bay tới, tất nhiên là định tát Lam Kết Y mấy cái cho hạ giận chứ theo nàng ta Lam Vũ như con rùa, đánh sợ đau tay. Lam Vũ thấy thế thì nhảy lùi phía sau đưa tay chắn trước mặt Lam Kết Y, Lam Vũ dù sao vẫn bị phong ấn, đối phương đánh chay là điều anh không thích nhất và bị tát bay đi mấy mét dù đã đưa tay ra đỡ... Thấy Lam Vũ đỡ được cú tát của mình, Đặng Kim Mai tức giận, thấy đối phương bị mình đánh tai bình thường mà đã vắng đi thì ngạc nhiên chẳng lẽ không phải đối phương là rùa sao? Sao giãy vậy? Nàng ta thấy thế liền lấy ra 1 thanh đao dùng 1 chiêu Đao Trảm Thái Sơn hình thành 1 đao quang cực lớn chém xuống...nhưng thế éo nào vẫn người kia vẫn éo si nhê gì, chẳng lẽ này là do hắn sợ ý nên mới bị mình đánh bay hay sao? Chắc vậy rồi. Nhưng mà vẫn tức, chẳng nhẽ để cho á họ Lam chết dễ dàng vậy sao, aaaa, không cam tâm, nhưng mà thôi chịu, nàng phải kết thúc sớm, nếu để lâu sợ rằng xảy ra biến cố không biết, bởi vì nghe lời Lam Vũ nàng cũng thấy bất an trong lòng. Vội hét lớn với nhị phu nhân:

- Nhanh kết thúc đi nhị phu nhân, ta không muốn chơi nữa. Lời hứa với bà ta nhất định sẽ giữ, đây chính là danh dự của Đặng Kim Mai ta và Linh Thụy Tông.

Lam gia chủ hét lớn:

- Nhã nhi dừng! Dừng đề ta phải hận nàng cả đời.

- Xin lỗi chàng, phu quân! Kiếp này thiếp phụ chàng, chàng có hận thiếp cũng cam chịu, vốn thiếp chỉ muốn sau chuyện này tạo cho Hy nhi 1 tương lai tốt đẹp hơn mà thôi, thiếp biết có thể mất chàng...nỗi mãi nhưng mà...sau khi sử dụng cấm khí có lẽ ta cũng không sống được lâu lắm, vì thế Hy nhi quan trọng hơn chàng...Kiếp sau thiếp sẽ trả lại cho chàng. - Bà ta sâu thẳm nói với chồng mình. Rồi cắn đứt lưỡi phun ra rất nhiều máu rồi kết ấn.

- Tiểu huynh đệ! Ta biết không nên yêu cầu nhưng cậu đã bị cấm khí tập trung, xin hãy cách xa con gái của ta, cho nó 1 con đường sống. - Ông hét hy vọng đành phải mở miệng cầu xin, lời đó phát ra từ 1 gia chủ đệ nhất gia tộc khiến không ít người cảm khái khó tin.

Lam Kết Y tự dưng bây giờ có cảm giác xấu hổ vì lời đề nghị của cha mình, nàng vừa khôi phục sau tiếng hét kinh thiên của sinh vật khủng bố kia thì lại bị lay nhiễm sự tập trung của cấm khí tôn giả, đúng là tránh vô đưa gặp vô dưa. Nàng nghẹn ngào nói:

- Cha...dừng nói nữa! Dù sao hôm nay kết quả cũng khó thay đổi, để con đi với hắn cho có bạn cũng được. - Chưa bao giờ nàng cảm thấy mình bất lực và yếu đuối thế này, lần đầu tiên nàng đứng dưới sự che chở của 1 người con trai, mà hình như đây cũng là...lần cuối cùng.

Lam Vũ tới giờ phút này vẫn mỉm cười:

- Đúng vậy, kết quả khó thay đổi! Giây phút này ta chờ đợi đã lâu rồi, hahahahahahahahaha. - Tiếng cười như chuông vang lên khiến tâm trạng nhiều người bị lay động và phần lớn bị kinh ngạc khó hiểu vì tiếng cười này không có chút thể lương nào của kẻ sắp chết mà thay vào đó là sự vui sướng khi được giải thoát.

Anh quay lại nháy mắt với Lam Kết Y:

- Ra chỗ khác chờ ta nhé! Hehe, rất nhanh ta sẽ trở lại, cô...là người của bốn tôn, muốn chết cũng không phải người khác có thể quyết định. - Tay dùng sức đẩy nàng vào cổng không gian vừa tạo ra dẫn tới chỗ của Lam gia chủ. - Lam gia chủ, bảo vệ nữ nhi của ngài cho tốt.

Vừa nói xong câu đó thì kết án của nhị phu nhân cũng đã hoàn thành, mũi tên lại tiếp tục hành trình tru sát mục tiêu của mình. Thời gian không chờ tác giả diễn giải... *Uỳnh**Đoàng* Một đám mây hình nấm bùng lên rất nhanh từ mặt đất. Mọi người hít 1 hơi lạnh, ai mà sống nổi trong cái oanh tạc vừa rồi chứ, tuy rằng phạm vi nó không lớn lắm nhưng về uy lực thì ai nấy cũng lạnh xương sống.

- Hahaha, không biết tự lượng sức mình! Lam Kết Y giờ tới lượt cô, ta không biết vì sao trong khoảnh khắc đó hân có thể chuyển cô tới chỗ Lam gia chủ nhưng...sau này gặp được hân dưới suối vàng thì nhớ cho hân biết là điều vô ích mà thôi, bữa sau tiết kiệm sức thôi nhé, hahaha.

Bọn họ là tu linh giả, rất dễ dàng tạo ra gió hoặc lực thổi bay khói bụi đi, quả nhiên như nhiều người nghĩ là khu vực đó giờ đã trở thành hồ trời sâu vạn trượng, không còn thứ gì có thể tồn tại được. Lam Kết Y tự dung muốn chảy lệ, nàng từ nhỏ tới giờ ngoài cha và 1 số trưởng lão ủng hộ ra thì thường không giao thiệp với người khác, đơn giản vì nàng từ nhỏ đã nhận ra nhân tình âm lạnh, nhiều lúc nó làm con người trở nên khó hiểu, phút trước còn cười đùa phút sau đã rút dao chém giết, từ nhỏ cha đã dạy nàng đứng trước lợi ích tuyệt đối thì sẽ không có nhân tình gì có thể tồn tại, nay nàng lại chứng kiến 1 người xa lạ không vì nàng là yêu nữ, cũng không vì lợi ích gì(theo Lam Kết Y giao dịch nó kết thúc rồi) mà lại có thể vì mình mà chết, tâm can nàng giờ phút này như vỡ vụn, mặc dù trước kia không có tình cảm gì nhưng đoạn thời gian vừa qua cũng có đôi lúc nàng bị cảm nắng.. Nàng thấy con người hân có lúc lác cắc, có lúc điềm tĩnh, rất nhiều thứ mâu thuẫn cùng xuất hiện trên người hân. Dù tình cảm không sâu đậm thì ai cũng sẽ cảm thấy mất mát trong trường hợp này cả.

Đang lúc 2 bên đang dằng co khí thế, chuẩn bị gây chiến thì mọi người đều dừng lại, bọn họ đang cảm thấy đất trời nơi này đang đổi thay, không khí có cái gì đó kỳ lạ, xa xa còn nhìn thấy từng làn khói đen nhây múa. Bầu trời mây đen đang tụ lại như trầy hội, không chỉ Lam Thiên Vực mà lúc này toàn bộ Tam Thiên Giới đều có dị tượng là trời đất có vẻ tối đi, nhưng chỉ có Lam Thiên Vực là có mây đen tích tụ thôi, những khu vực khác không có mây đen nhưng bầu trời vẫn tối, như mất đi ánh mặt trời vậy... *Xẹt* *Xẹt* *Đùng Đùng*, từng âm thanh của sấm sét vang lên, nhưng không có mưa... Tiếp đó 1 luồng sát khí kinh khủng từ đâu đó phát ra, làm tim mọi người đập nhanh, thứ sát khí kinh khủng này còn dọa người hơn cả khí tức bạo ngược của sinh vật khủng bố kia nữa, tất nhiên là về dọa người, và lại đây là khoảng cách gần, không phải xa như hồi nãy. Khói đen lượn lờ nãy giờ từ khắp nơi dường như đang tụ hợp lại. Người khác thì không rõ chứ Lam Kết Y làm sao không biết, thứ sát khí kinh khủng này chắc chắn là của người kia, hân không có chết..hân còn sống, nàng dụi tia nước mắt trên má. Đôi mắt sáng lên về mong chờ:

- Hân...hân đã trở lại. - Lam gia chủ ở bên cạnh khó khăn thở dốc, không hiểu con gái đang nói gì.

Một thân ảnh đã được hình thành từ đám khói đen, mọi người đều nín thở...hình như là người vừa bị cảm khí oanh tạc lúc nãy thì phải... Lúc này Đặng Kim Mai mới nhớ tới lời Lam Vũ nói lúc nãy:“cô sẽ biết là cô và đám người xung quanh đây đang chuẩn bị đánh thức 1 người kinh khủng thế nào, không phải ta đâu, ày..ngay cả lão đại cũng rất dị ứng với hân” khiến nàng rung mình, chẳng lẽ mình vừa làm điều gì sai rồi sao. Ngay lúc này sấm sét trên trời cao cũng đánh xuống ầm ầm, thân ảnh vĩ ngạn lơ lửng giữa trời cao kia hét lên một tiếng:

- Cả thế giới này đang chào đón sự trở lại của ta, hahahahahahahahaha! - Thanh âm cuồng ngạo mà bá đạo, kèm theo sự lạnh lẽo tới tận linh hồn vang lên, có lẽ là...lão tử. Đặc biệt trong 4 anh em thì lão tử là người mạnh nhất.

Đáp lại sấm sét trên trời cao là một thân ảnh khổng lồ cầm kiếm đen chém lên..đó là chiêu thức anh mô phỏng Susanoo hoàn chỉnh của Madara, trước kia bị phong ấn không đủ sức thì triển giờ mới có cơ hội... Đám người ở dưới thần thờ, bọn họ hình như lúc này đang chống lại cái thứ quái vật này há trời.... Khí thế của Lam Vũ đang dần tăng lên, đo chừng so với tu linh giả thì Chân Linh cảnh sơ kỳ tiến lên tới đỉnh phong rồi vụt lên Nguyên Linh, rồi đỉnh phong, đúng lúc khí thế đang có dấu hiệu ngưng lại thì thấy người khổng lồ kia 1 kiếm quét chết tươi 2 cao thủ Địa Linh cảnh sơ kỳ của Đặng gia, khí thế đang muốn bùng nổ bỗng dừng búng nổ, tăng trưởng gấp vạn lần. Tình huống xảy ra quá nhanh đến nỗi Lam chấp sự cũng không biết chuyện gì đang xảy ra....

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

liệt kê nhân vật phần 2 nhé :3 cho cả sắp tới :3 SKai k0 muốn phân tâm viết nữa cho tới khi thi xong nên liệt kê ra vậy. Truyện chắc còn dài lắm. Kai đã có cốt truyện cho tới hân gần hết rồi

Về phân cấp bậc sức mạnh thì ở tiền lục phân chia:

- Luyện thể -> Hư Linh -> Chân Linh -> Nguyên Linh -> Địa Linh -> Thiên Linh-> Linh - Tiên

Mỗi cấp bậc chênh nhau về sức mạnh là quá lớn, luyện thể yếu hơn hư linh 10 lần, hư linh lại yếu hơn chân linh 100 lần, chân linh lại yếu hơn nguyên linh 1000 lần :3 cứ như vậy mà tính tiếp cấp số nhân 10 :)

Đại khái Hư Không chủ và Hòa Hoàng chi chủ kia tính ra ở thế giới này là cỡ Tiên cấp đỉnh! còn trên nữa thì k0 bik!

Ở Tiền lục thì cấp Thiên Linh trở lên được xưng danh hiệu :3

Lam Vũ (1,2,3,4)

Quỳnh Vô Ưu-Vô Danh

Tuyết Tiên Nhan-Tuyết Trang

Kimura Toraka(Hỏa Hoàng Chi Chủ)

Dương Khang - Con trưởng của Dương Tiễn - Đồ đệ mới thu của Vô Vi Chân Nhân

Vô Vi Chân Nhân - một tu linh giả vì đi kiếm đồ đệ mà tới nơi này dạo chơi, là môn nhân của Vô Không phái, một môn phái lớn ở Kim tiên lục.

Nguyên Đăng thiên sư - Sư tổ của Khổ Hạnh đại sư.

Lăng Thiên đạo - Sư phụ của Vô Vi chân nhân, tu vi Thiên Linh đỉnh phong, một trong những người được đánh giá là mạnh nhất Thiên Linh cảnh trong Ngũ Hành Tiên Lục, thái thượng trưởng lão của Vô Không Phái. Đồ đệ thứ 3 của Thái Tôn, một cường giả Linh cấp.

.....

Ngũ bá:

- Tuyết Kiếm: Tuyết Vô Song

- Thương Tiễn: Dương Tiễn

- Nộ Phật: Khổ Hạnh Đại Sư

- Đạo Kiếm Tử: Đạo Kiếm Chân Nhân

- Cuồng Dao: Lý Chính Tắc.

....

Những nhân vật chưa liệt kê tức là chưa xuất hiện ở hiện tại :3 tại nhiều bạn cứ bảo nhân vật nhiều quá nên mình liệt kê cho dễ vậy

=====Một số thông tin nhân vật sẽ xuất hiện khi Lam Vũ qua thế giới 7 màu=====

Thiên Yêu Giới Thất Đại Thánh(cái này lúc qua thế giới kia liệt kê thêm sau giờ kể mất hay, 7 vị đại thánh mạnh nhất thiên yêu thế giới)

Thông Thiên Đại Thánh - Kim Bằng Vương - bản thể là một con đại bàng cực lớn, so ra bằng nửa cái trái đất, mạnh mẽ vô cùng.

Thủy Linh Đại Thánh - Kim Ngư Vương: nguyên bản là một con cá chép vàng của Thu Thủy Tiên Tử Triệu Thu Thủy, nuốt phải Ngọc Thánh châu quý giá mà hóa thành yêu trốn mất, tu luyện ngàn vạn năm trở thành một trong 7 vĩ đại thánh của yêu tộc, sở trường luyện đan.

Ngũ Hành Giới Ngũ Hành Đại Tiên(5 vị tiên nhân đứng đầu ngũ hành thế giới, thanh hoa thiên thuộc mộc thế giới).

Thủy: Thu Thủy Tiên Tử Triệu Thu Thủy - Vị nữ tiên nhân xinh đẹp như nước mùa thu, nắm giữ thủy pháp tắc, chấp chương Thủy tiên lục.

Ngũ Hành Giới Tứ Đại Ma Tôn(4 vị ma nhân mạnh nhất trong giới tu ma ngũ hành thế giới)

Tạm thời chưa tới phần này nên chỉ đề danh hiệu thôi :3 về phần cục thể update sau

Bạn đang đọc truyện *Lăng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Vô đề

Người khổng lồ màu đen cầm kiếm chỉ thẳng trời cao gạt 1 tia sét vừa đánh xuống sang 1 bên, một tiếng thét điên cuồng vang lên:

- Đã từng ấy năm mà ngươi vẫn chưa thể chấp nhận sự tồn tại của ta sao? Hahaha, vậy để ta cho ngươi cơ hội 1 lần nữa. - Lam Vũ ngửa mặt lên trời cười dài... Ý lão tử là sau bao nhiêu năm đó, trong khoảng thời gian đầu Lam Vũ bị đồng hóa bởi linh hồn của Hư Không chủ thì đã có giai đoạn Hư Không chủ làm chủ được thân thể này, ngay lúc đó sấm sét trên trời cao đã đánh xuống, mặt dù sét khi đó yếu hơn bây giờ nhiều nhưng lúc đó Lam Vũ

cũng là người thương, yêu hóa lên cũng không mạnh bao nhiêu, lúc đấy cũng là lúc chút linh tính còn sót lại của Hư Không chỉ chủ Bạch Hư Không bị sấm sét mặt sấm trả lại thân thể cho Lam Vũ. Trời đất không bao dung cho kẻ ngoại lai, lúc đó là Hư Không chủ tự thân yêu hóa bằng linh hồn bị vũ trụ chứa trái đất kia loại bỏ, bây giờ Lam Vũ tu hắc ám tinh thần đạo không thuộc Tam Thiên Giới này mà có phần hơi giống Tiên Thần Đạo của giới kia hơn. Năm xưa sấm sét đã 1 lần đánh nát chút linh trí tàn khuyết của Hư Không chủ, để chút tàn khuyết đó hòa lẫn với Lam Vũ dẫn đến sau này mới có Lão Tam Lão Tứ, hiện giờ khiến Lam Vũ cụ thể là Lão Tứ phát điên khiêu chiến.... Yêu hóa.....

Người khổng lồ ngẩng đầu lên cao rồi tan biến dần thành sương khói dần để lộ 1 thân ảnh ngạo nghễ đứng giữa không trung. Mái tóc dài, làn da đều trắng như tuyết, đôi mắt đỏ như ngọc hồng lựu, đặc biệt là phía sau lưng có 5 chiếc đuôi thoạt nhìn như được nhồi bằng bông rất đẹp... Tuy hình tượng tuyệt mỹ hiện ra trước nhân thể nhưng hàng trăm người xung quanh đa số đều là Nguyên Linh cảnh trở lên không một ai cảm thấy đẹp để cả, thay vào đó là sự sợ hãi đến tận linh hồn, người khổng lồ đeo mặt nạ tan biến để cho thứ sát khí kinh thiên kia lại xuất hiện. Kể cả 2 vị Địa Linh đình phong là Lâm chấp sự lẫn Lam gia chủ cũng cảm giác nhỏ bé như kiến đứng trước voi vậy, tuy nhiên không phải như vậy có nghĩa là Lam Vũ mạnh hơn bọn họ mà đây chỉ luận về khí thế, khí thế của một tuyệt thế hung thủ khi thoát ra khỏi xiềng xích... Lam Kết Y là người chân động nhất, năng ngược lại không cảm thấy sợ hãi như mọi người mà hình như có chút gì đó mong đợi... hửn..hình như hửn cũng giống mình...cứ tưởng mình đã cô độc trong dòng đời này...

Lam Vũ ngay sau khi tán Susanoo bằng tinh thần lực thì ngay lập tức hóa yêu lao thẳng lên trời cao, đón nhận sự điên cuồng trong mắt Lam Vũ là 1 tia sét to bằng cột nhà màu bạc. *Uỳnh* Thân ảnh Lam Vũ bị đánh bay ngược lại về xuống đất, nhưng chưa kịp dội loạt sét tiếp theo đáp xuống Lam Vũ đã gào lên 1 tiếng rống kinh thiên rồi như 1 cái lò xo bật dậy tiếp tục lao về lôi kiếp... Thân thể đau đớn, vừa bông rất lại tê dại nhưng lão tứ dường như không để ý, cứ như thể anh đang trút giận vậy:

- Chỉ có như vậy thôi sao, gãi ngứa! Nếu hôm nay ngươi không can được ta thì sau này đừng hòng can được nữa, hahaha! Một đòn cuối cùng này ngươi phải làm quyết liệt lên, ta mong chờ, hahaha! - Gào thét như điên, người hiện đại mà ở đây chắc chắn sẽ phản rằng người này đang tự kỷ, nhưng những người tu linh giả ở đây ai cũng biết người kia đang quát tháo với “trời”, về phần “trời” là ai, “trời” là thứ gì thì không ai biết, chỉ biết “trời” là 1 thứ thiêng liêng không thể xúc phạm, nó hình như đại diện cho 1 pháp tắc hay quy luật thưởng phạt nào đó của trời đất Tam Thiên Giới, cũng có 1 số đồn đại đây chính là quy tắc của vũ trụ này, không phải là sinh linh, nó có vẻ giống như 1 hệ thống tự vệ của Tam Thiên giới trước những kẻ nghịch thiên. Cho dù tôn giả, những kẻ được “trời” tôn trọng cũng không dám gào thét trước mặt “trời”, người này đúng là điên mà, mặc dù trong Tam Thiên Giới kẻ điên như vậy đều không thiếu, nơi nào cũng sẽ có một ít người...nhưng thường thì kết cục của họ hiếm khi tốt, người không chết ắt thành cường giả.

Nhất thời trời đất như hiểu lời khiêu khích của Lam Vũ, mây đen kéo tới càng đậm đặc hơn, tiếng rẹt rẹt của những đám mây đang tích điện cũng ngày càng rõ rệt. Đám người xung quanh như ngừng thở, có 1 số người không kiềm nổi sự kinh sợ:

- Hửn, hửn không phải người... Hửn là yêu nhân, yêu nhân của Cửu Vĩ Thiên Hồ.

- Trời đất, một trong những tộc đàn mạnh nhất Yêu Thiên Giới, Cửu Vĩ Thiên Hồ sao?

Lâm chấp sự cũng tỏ ra vẻ hơi rung mình, Cửu Vĩ Thiên Hồ nhất tộc cũng là 1 bá chủ hùng mạnh, Linh Thụ Tông làm sao có thể so sánh được, phải biết Cửu Vĩ Thiên Hồ 9 đuôi là...1 đại thánh...Cửu Thiên Đại Thánh. Liệu rằng mình có đang đắc tội 1 con quái vật khổng lồ ở Tam Thiên Giới không? Người này nếu không phải tuyệt thế thiên tài của Cửu Vĩ Thiên Hồ nhất tộc thì cũng là 1 tiền bối của Cửu Vĩ Thiên Hồ tộc bị phong ấn, à không chắc chắn có thể là 1 tiền bối rồi, hửn vừa nói trước kia từng bị lôi kiếp đánh, có nghĩa là xưa kia làm việc nghịch thiên bị lôi phạt, giờ thoát khỏi phong ấn thì lôi kiếp 1 lần nữa tập trung hửn... Hửn liền truyền âm báo Đặng Kim Mai dừng hành động lỗ mãng, đợi chờ tình thế đã. Hửn không nghĩ đối phương là bán yêu, vì bán yêu của Cửu Vĩ Thiên Hồ tuy có thể thành cường giả nhưng không thể mọc quá 1 đuôi, đó là thiên định... Kiến thức này không phải ai cũng biết, tối thiểu thì ở Hạ Vực không biết, trừ phi có người đam mê nghiên cứu. Còn ở Tiên Lục điều này đa số người coi là có đọc sách thì cũng sẽ biết.

Trong mắt của Lam gia chủ cũng hiện ra 2 chữ “hy vọng”, hửn giống con gái mình, con gái mình có cơ hội được cứu rồi. Một chuyện bất ngờ và hoàn toàn không ai có thể ngờ được đã diễn ra, người vui thì ít mà kẻ sầu thì nhiều...Giờ bọn họ chỉ còn có thể mong yêu nhân kia độ kiếp thất bại, thân tử đạo tiêu... Nếu không bọn họ sẽ không trả nổi cái giá cũng việc hội đồng Lam gia lần này...

Lam Vũ tất nhiên không thể không có động tác để đối phó với việc đột sấm sét cuối cùng này. Lần đầu tiên anh sử dụng thần thông trong , trạng thái Hắc Ám Vô Tận, đối ứng với trạng thái Tiên Quang của Kimura, 2 trạng thái đặc thù này đáng ra đều là 1 thần thông trong 1 cuốn sách và có thể dung hợp với nhau nhưng vì bị xé ra 2 mảnh, một mảnh ánh sáng, một mảnh bóng tối nên uy lực sẽ giảm bớt nhưng như cũ vẫn cực kỳ bá đạo. Khói đen khắp nơi tụ hợp lại về phía Lam Vũ ngày càng dày đặc, nhiều đến nỗi mà người khác dần dần không nhìn rõ thân hình của Lam Vũ nữa, chỉ thấy một màu đen mênh mông trên bầu trời... Chỉ trong chừng 15 giây đồng hồ khói đen che trời đã bị Lam Vũ hấp thu toàn bộ...

Mọi người quan sát kinh ngạc, bọn họ nhìn thấy 1 bóng người...à không, là một người nhưng cả người đen như mực, không phải là da đen mà trông rất giống 1 cái bóng, nhìn vào có cảm giác như tâm thần bị lạc vào bóng đêm vô tận, lại thêm cảm giác linh lực trong cơ thể bị 1 loại hấp dẫn nào đó từ phía bóng đen kia, thậm chí có người còn có cảm giác phía trước mình là một vết nứt không gian hình người cơ. Sấm sét cuối cùng cũng đánh xuống, một đạo sấm sét này không phải màu bạc nữa mà là màu tím, ánh sáng lóa lên làm sáng rực cả 1 vùng trời u tối, à không mà là sáng lóa, trong khoảnh khắc chói lóa đó mọi người chẳng ai nhìn thấy gì cả, trong mắt họ chỉ có màu tím mà thôi. *Dùng* Tiếng sấm đi kèm với cột sét vang lên chói tai khiến 1 số người yếu ớt rách cả màng nhĩ...là vậy đó, con người đứng trước thảm họa thiên nhiên bao giờ cũng yếu ớt dù có là tu linh giả đi chăng nữa thì điều đó cũng không thay đổi, trừ 1 số trường hợp...quá biến thái mà thôi. Lâm chấp sự ở xa nhìn cũng đỏ mặt hồi hộp, lão cũng rõ nếu như lão mà ở chỗ Lam Vũ gánh tia sét cuối cùng kia thì chắc chắn lão phải chết không nghi ngờ... Đặng Kim Mai giờ thì cảm nín rồi, nghĩ đến những lời nói lúc này của Lam Vũ khiến nàng sợ hãi tột độ, rốt cuộc nàng đã chọc phải loại quái vật gì, nghe người khác nói là bán yêu giống Lam Kết Y...nhưng vì sao bán yêu lại mạnh như vậy, nàng có cảm giác Lâm chấp sự cũng...chỉ sợ không thắng được hửn. Nàng đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, lén lút lui về phía sau muốn bỏ chạy khỏi nơi này thật xa, điều này không chỉ mình nàng nghĩ tới mà quanh đây cũng có rất nhiều người có ý tưởng tương tự.

Ánh sáng chói chang qua đi, chỉ còn để lại những tiếng rẹt rẹt còn sót lại cùng những tia tử điện gọn nhẹ trên bóng đen có 5 cái đuôi đứng giữa trời kia, sau đợt sấm sét mọi khí thế cũng qua đi, như là cầu vồng sau mưa, sát khí kinh thiên, thiên uy vô thượng của lôi kiếp...đều đã biến mất. Thay vào đó bọn họ lại cảm nhận rõ rệt hơn cái cảm giác như hổ đen vũ trụ của bóng đen kia, mặc dù lực hút rất nhỏ bé, cứ như những cơn gió nhẹ thoảng qua mà thôi

nhưng cũng đủ làm người ta thấy quý dị, cái bóng chập chờn khói đen không rõ mặt mũi cùng với những tia điện lưu màu tím luân chuyển, nếu như không có lực hút nhẹ kia cộng thêm với hình thái quá rõ rệt vào ban ngày thì toàn bộ những người ở đây đều không cảm giác được bóng đen kia đang tồn tại, cứ như hư vô vậy.

Đặng Kim Mai đang lén lút bỏ chạy ở đằng xa tự dưng khựng lại, nàng không tin được sự thật đang diễn ra, nàng không cam lòng, nàng còn vô số tiền đồ, nàng còn có vinh hoa phú quý chưa kịp hưởng thụ..... Trước ngực nàng là 1 bàn tay đen như bóng tối, nó đã...xuyên qua tim nàng từ phía sau, nàng còn nhìn thấy bàn tay kia đang nắm lấy trái tim còn đập của mình, nàng thấy linh lực trong cơ thể mình đang biến mất dần đi... Nàng đã chết.... Lam Vũ cười ha hả, bóp vỡ trái tim kia rồi ném xác nàng ra xa:

- Lâu lắm rồi, haha! Nhưng mà tự tay hành động có chút...mất mặt! - Vì khuôn mặt hoàn toàn màu đen nên không ai thấy rõ biểu cảm của Lam Vũ.

Lam Vũ hét lớn 1 tiếng, 1 bàn tay to như quả núi từ trên tầng mây vương xuống nghiền nát hàng chục Nguyên Linh cảnh linh giả đang bỏ chạy ở phía xa.... Giờ phút này tinh thần lực của Lam Vũ đã bao phủ 10 triệu km, chính thức cảnh giới tiến vào tầng thứ 4 của , tất nhiên hiện giờ mới đột phá, Lam Vũ còn chưa có thời gian để củng cố cảnh giới đồng thời rèn luyện tinh thần lực 1 lần nữa như trong mô tả bắt buộc của cảnh giới tầng 4, phạm vi bao phủ giờ tuy rộng nhưng chất lượng của tinh thần lực vẫn chưa nâng cao so với tầng 3.

Đám người quan sát sau 1 thời gian không ngăn im lặng vì sợ hãi và hiếu kỳ thì lúc này cũng phản ứng, không ít người không kịp suy nghĩ mà quay đầu phân tán 4 phương mà bỏ chạy. Cũng có 1 số người trấn định quan sát, một phần có lẽ do bọn họ là Địa Linh cảnh cường giả hoặc là thân thích của Địa Linh cảnh cường giả, 2 là vẫn còn choáng ngợp với cái chết quá nhanh chóng của Đặng Kim Mai, người vốn có tương lai sáng lạng.

- Người này là ác ma, nhất định là ác ma...không, nhất định là yêu tộc đại ma đầu, chúng ta đã chọc phải 1 tên quái vật khát máu rồi.

Lâm chấp sự cũng thật sự hoảng hồn, bàn tay to khổng lồ đó là thần thông gì, hẳn không cho là cấp Địa Linh có thể có 1 chiêu thức nào đó khiến 1 bàn tay lớn như tay của tiên nhân từ trên trời giáng xuống được...

Lam gia chủ thì càng cả kinh, tên này...sao lại tàn ác như vậy, nếu hắn là người như vậy thì bản thân mình sao giám giao con gái cho hắn. Lam Kết Y cũng có cảm xúc tương tự, lẽ nào hắn là 1 đại ma đầu giết người không cần lý do sao? Nếu thật là người như thế ta quyết chết cũng không muốn nhận giúp đỡ của hắn. Nàng tuy là bán yêu nhưng nàng không muốn giống yêu tộc tàn sát con người, vì từ nhỏ nàng lớn lên trong xã hội loài người...

Đang lúc Lam Vũ khát máu thì 1 tiếng nói vang vọng trong đầu óc:

- Lão tứ, đủ rồi! Những người liên quan tới việc hành chúng ta thì anh em không phản đối, nhưng những người vô tội, đừng làm khó bọn họ, haizz. Ta không ngờ cũng có ngày thay đổi... - Đó là lão đại, anh thờ dài, không ngờ anh cũng...không có cảm xúc gì khi thấy chính mình tự tay giết hàng chục người như thế không biết là có tội hay không? Mặc dù không phải mình ra tay mà là do 1 “mình” khác... Là tốt hay xấu đây... Tại sao lại 1 chút buồn cũng không có...

Đang trong cơn hưng phấn lão tứ khựng lại, đây quả thật là 1 người điên chính hiệu, bản tính coi mạng người như rác, thù dai và một số tính cách tiêu cực khác vừa được sản sinh trong quá trình bị phong ấn lâu ngày... Cuối cùng lão tứ cũng lấy lại được bình tĩnh:

- Được thôi! Giờ chỉ còn 1 tên họ Lâm là đáng ghét nhất, đám còn lại tuy rằng cũng nhúng tay vô chèn ép Lam gia nhưng lại chưa chèn ép ta, ta sẽ không ra tay. Lão tam, cho người chơi đấy. - Nói thầm trong đầu xong khói đen quanh người dần tiêu tán để lại một Lam Vũ ở trạng thái 2, tóc trắng ngắn tới vai và không đuôi..

Nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, Lam Vũ mở mắt ra, anh nhìn chăm chăm vào gã họ Lâm cảnh giới Địa Linh đỉnh phong, liếm môi một cái rồi mỉm cười:

- Haha, một đối thủ tốt! Ta đã lâu lắm rồi chưa giãn gân cốt... - Lão tam xuất hiện, một người điên khác trong Lam Vũ, ham đối kháng tới đánh nhau tới điên cuồng..

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Độc chiến 8 Địa Linh cảnh.

- Lão tam, việc nên làm thì làm, ta còn có mục đích cuối cùng, đừng dây dưa với đám người này. Từ bây giờ chúng ta không ngại phiền phức, nhưng cũng không thể cái gì cũng có thể vướng vào. Đuổi hết đám người kia đi, từ giây phút này những điều thú vị sẽ không ngừng xuất hiện, trò chơi của anh em ta...bắt đầu!! - Lão đại hưng phấn dấn dờ, theo anh thì đám người quan sát kia thật phiền phức, bình luận cái “con cún”, lỡ tên bay lạc đạn thì mình lại thành kẻ ác nhân sao? Mặc dù thế giới này không hề lên án mấy vụ này nhưng anh cũng không thích, càng không thích có người bình luận việc mình làm, từ phi khen thôi..

Ở ngoài Lam Vũ gật đầu, 5 chiếc đuôi thu lại, tinh thần lực hội tụ quanh người tạo thành 1 bộ chiến giáp mỏng, tóc ngắn tự động buộc lên (Các bạn khó tưởng tượng thì cứ tưởng tượng nó giống mái tóc của Shikamaru trong Naruto nhé, tuy nhiên cái đuôi ngắn hơn 1 chút và màu trắng, mình rất thích kiểu tóc này), cả người phát ra khí thế cuồng đại bất cần của tuổi trẻ thay thế cho khí tức giết chóc vừa rồi. Anh hét lớn:

- Tất cả các người ngoài kia, cho các người 10 phút để rời khỏi nơi này trước khi ta động thủ. - Nói xong dùng tinh thần lực tạo ra trên bầu trời 2 bàn tay cực lớn vươn xuống rồi dừng giữa không trung như đang chờ đợi cái gì đó, việc này cũng tiêu hao khá nhiều tinh thần lực nhưng không sao, anh chỉ muốn dọa bọn họ thôi, không giống lão tứ khát khao được thể hiện sự khát máu, anh chỉ cần được đánh 1 trận đã đòi với đối thủ mạnh mẽ là được, 2 con người này như chỉ cần chiến đấu là hạnh phúc.

Nhìn 2 bàn tay như tay của chúa xuất hiện trên bầu trời đen ngòm kia, mọi người không khỏi cảm thấy thấp thòm, mặc dù nó không có bao nhiêu uy thế về mặt sức mạnh, chỉ tầm vừa Địa Linh cảnh trung kỳ thôi nhưng cũng đủ làm hầu hết 80% mọi người ở đây sợ hãi, 19% còn lại đều là các cao thủ Địa Linh cảnh của các thế lực thì lại bị chấn động với độ bao quát của 2 bàn tay, bọn họ tự hỏi mình dồn hết linh lực liệu có thể tạo ra 1 chiêu thức có tầm ảnh hưởng lớn như vậy không? Điều này yêu cầu linh lực không lồ để duy trì. Lần lượt có 1 số người cảm thấy không thom nên kéo bè bỏ đi, tuy rằng cuộc chiến giữa các cao thủ Địa Linh lúc nào cũng hấp dẫn nhưng so với mạng mình thì vẫn kém một chút.

Nhìn kết quả khiến Lam Vũ khá hài lòng, cười cười nhìn Lâm chấp sự đang ngưng trọng nhìn mình chằm chằm chưa nói gì. Một số cao thủ Địa Linh vẫn kiên trì ở lại xem. Lam Vũ liếc nhìn bọn họ, khá mất kiên nhẫn, bỗng dưng lão đại nói:

- Đổi vai đi lão tam, tao muốn ra ngoài một lát. Yên tâm, chuyện này là của mày, hiện tại tao không ham. - Tự tin trở lại, lão đại anh cũng muốn làm chủ tình thế 1 chút, tuy rằng tình huống 1 phân 4 này lão đại cảm thấy vô cùng bất tiện nhưng vẫn chưa có biện pháp gì, hiện tại anh chỉ thấy có lão nhị là có ích 1 tí còn 2 tên kia hình như toàn gây sự chuốc oán là giỏi, nhất định tìm cách hạn chế bọn nó mới được.

Lam Vũ sau khi đổi vai thì thoát cái xuất hiện trước mặt cha con Lam Kết Y, cười chân thành:

- Hai người sao thế? Đừng lo lắng, tránh xa nơi này 1 tý nhé! - Thấy 2 cha con bọn họ có vẻ cảnh giác nhìn mình, Lam Vũ muốn bật cười, nhưng không muốn giải thích làm gì, bảo sao, bảo mình bị tâm thần phân liệt chẳng? Minh nhất định hoàn thành lời hứa giúp cô nâng đạt cảnh giới Thiên Linh, còn sau đó muốn gì là chuyện của bọn họ.

Chưa đợi bọn họ có thời gian suy nghĩ Lam Vũ đẩy Lam Kết Y vào cổng không gian ra khỏi nơi này 1 vạn km, còn Lam gia chủ quả thật mạnh, anh không thể làm được điều đó nếu họ phản kháng và anh không dùng hết sức. Lam gia chủ mãi suy nghĩ quên mất con gái bên cạnh, định trở mặt:

- Người...

Lam Vũ ngắt lời:

- Bác trai à! Bác yên tâm, ta chỉ đưa nàng ra khỏi trận chiến sắp xảy ra thôi mà, ta muốn thử xem mình mạnh tới mức nào, ở đây qua thật không tiện. Bác nên đi theo nàng, đừng phản kháng, tin tưởng ta đi. - Lời nói của Lam Vũ tự dưng khiến Lam gia chủ cảm giác rất đáng tin, cứ nhưng chàng trai hàng xóm.

Lam gia chủ ngạc nhiên, chuyện gì thế này? Người đã bước vào giới tu luyện sao còn giữ được tâm cảnh của người phàm thế này? Trước kia ông không thấy Lam Vũ giống như bây giờ, cứ như 1 người phàm chưa từng trải qua sự cay nghiệt thân bất do kỷ của 1 tu linh giả. Tâm cảnh, là 1 thứ định nghĩa khá mơ hồ mà người tu luyện đề ra, không ai biết nó thật sự là như thế nào, họ chỉ định nghĩa đó là cách nhìn cuộc đời của một người. Do vậy chia 4 nên lão đại hiện tại vẫn giữ tâm nhìn của 1 thanh niên thế kỷ 21 pha 1 chút cách nhìn về sinh mạng của thế giới này, ở thế giới này tâm cảnh rất quan trọng trong việc tu luyện, thế nhưng Lam Vũ không quan tâm điều này, cũng không biết và không cần biết. Lam gia chủ ngạc nhiên vì sao 1 tên giết người không lý do vừa rồi lại có tâm cảnh chưa bị ảnh hưởng bởi con đường tu luyện đầy máu tanh này? Nhưng vì lo cho con gái nên giờ ông cũng không hỏi nhiều, không chống cự để Lam Vũ đẩy vào cổng không gian.

Lam Vũ làm xong thì nhìn đám người đang cảnh giác mình xung quanh, bọn họ đang truyền âm liên tục, nhưng anh không hứng thú với cuộc trò chuyện của bọn họ, anh mỉm cười:

- Các người không định chào đón sự trở lại của ta bằng cái chết của các người chứ? Sắp hết 10 phút rồi đấy, riêng họ Lâm, ta chờ 1 trận chiến với người. - Lời muốn nói cũng đã nói hết, nếu không đi thì...kệ bọn thôi, để lão tam xử lý, chán lão tam không từ chối đâu.

Họ Lâm trầm mặc suy nghĩ nãy giờ, gã tuy có chút không nở nhưng cũng không buồn gì vì cái chết của Đặng Kim Mai cả! Gã lên tiếng:

- Các hạ là người của Cửu Vĩ Thiên Hồ tộc? Vì sao lại chen 1 chân vào chuyện của nhân tộc chúng ta? - Gã cũng có rất nhiều lo lắng.

Nghe Lâm chấp sự nói vậy có vài Địa Linh cảnh cường giả vốn tính coi chuyện hay thì biến sắc, bọn họ tuy kiến thức hạn hẹp nhưng Cửu Vĩ Thiên Hồ yêu tộc nổi danh tam giới Yêu Tiên Ma không ai không biết. Bọn họ không biết tộc này mạnh mẽ ra sao nhưng họ biết Cửu Thiên Đại Thánh đại danh鼎鼎 tam giới là thuộc tộc này. Thế là lại có thêm vài người nữa tự biết thân biết phận quay đầu ra đi.

- Haha, người đừng lo, cứ yên tâm đánh 1 trận hết sức với ta. Ta không phải người của bất cứ thế lực nào cả, à mà các người sắp hết thời gian rồi đấy, không đi thì ở lại chung phe với tên họ Lâm này luôn nhé. Chết tiệt, hôm nay vì lão đại mà ta phải nói rất nhiều rồi đấy. - Lão tam đã trở lại, anh không thích mấy nói cái đạo lý vô văn, nhưng lão đại yêu cầu thì chấp nhận thôi.

- Hừ, đồ tiểu bối nông cuồng không biết lượng sức mình! Nếu như người đã xác nhận mình không phải là người của bất cứ thế lực nào thì chết tại đây đi. - Gã cũng có chút e ngại nhưng đối phương đã thừa nhận không thuộc thế lực nào thì cho dù nói dối cũng có người làm chứng, chuyện sau này lỡ có khai ra thì lão vẫn có lý do để bào chữa. Tuy rằng đối phương khí thế đang rất thịnh nhưng gã cũng cảm nhận được hình như đối phương cũng chỉ mới tiến lên cảnh giới Địa Linh thì phải, tuổi trẻ thế này đã tiến cấp Địa Linh cường giả chắc chắn là một thiên tài, chỉ mong đối phương không có ngưng tụ Địa Tâm. (Về phần Địa Tâm là cái gì thì Kai không giải thích tạichap này, tránh các thánh kêu lan man, khó hiểu ráng chịu haha).

- Khá lắm, đã muộn rồi các người đứng có đi nữa. Đến đây đi, đến đây đi! - Chờ nãy giờ đã bán lắm rồi, Lam Vũ chủ động khiêu khích, đồng thời bộ

chiến giáp mỏng màu đen trước mặt càng lúc càng rõ rệt hơn, mọi người có cảm giác có 1 hấp lực nhẹ nhàng từ bộ chiến giáp này.

- Tiểu bối người dám... - Một cao thủ Địa Linh trung kỳ cường giả tức giận quát lên, chưa kịp nói hết câu thì đã ăn trọn 1 đấm như búa giữa mặt, nát đầu, thân vẫn đạo tiêu. Chết không kịp ngáp... Không phải do hấn yếu mà hấn là 1 tu linh giả, không phải võ chiến giả, không phải yêu tộc, muốn chiến đấu phải vận linh lực để bảo vệ toàn thân, đằng này chưa kịp làm gì đã bị đấm phát chết luôn. Đừng hỏi tại sao ở thế giới người ăn thịt người này tu lên Địa Linh cảnh mà còn bất cẩn như thế, thực ra không phải như vậy, vì cùng cảnh giới Địa Linh nên cho dù là Địa Linh cảnh đỉnh phong cũng chưa chắc ra tay bất ngờ mà người khác không kịp phản ứng, vì thế nên có một số người vì để tiết kiệm tiêu hao linh lực để dành cho trận chiến sẽ không phát động linh lực trước khi trận chiến diễn ra, đôi lúc điều đó sẽ giúp họ thắng vào phút chót nhưng cũng... đôi lúc làm họ chết phút đầu mà không kịp phản ứng. Lam Vũ có công không gian nên tấn công không khác gì tốc biến cả, người này không kịp phản ứng.

Lam Vũ lắc đầu thờ thán:

- Quá yếu! Bớt nói nhảm đi, tiếp theo là các ngươi. - Lão tam hiện tại chiến đấu chỉ hoàn toàn dựa vào thân thể hùng mạnh của Hồ Ly 5 đuôi chưa yêu hóa và sự cứng cáp của chiến giáp tinh thần tưởng tượng ra (hình tượng khá giống VI trong LOL nhưng tay không to thế đâu.) Cộng thêm các môn võ thuật học được ở trái đất, thuần túy đánh đấm như lưu manh.

Chỉ còn lại 8 người và Lâm chấp sự, bọn họ ngay lập tức trở nên ngưng trọng, không coi Lam Vũ là 1 tên tiểu bối mới đột phá nữa, xung quanh mỗi người đều xuất hiện nhưng quang sáng có màu thuộc tính mà bọn họ tu luyện, Lâm chấp sự tất nhiên là màu xanh lá cây. Không biết ai hét lên:

- Ra tay, đừng ngại mặt mũi nữa! Nếu không sẽ còn người trong chúng ta nằm xuống.

Rồi một đường đao quang đỏ chói chém về phía Lam Vũ. Tiếp theo đó là 7 chùm sáng đủ hình dạng xếp hàng lao tới, bọn họ đã vứt bỏ mặt mũi mà liên thủ thật rồi, chỉ có Lâm chấp sự là không ra tay, hẳn muốn tìm khoảnh khắc Lam Vũ lộ sơ hở để ra 1 đòn chí mạng, hơn nữa trong tay hắn đang ngưng tụ 1 chiêu thức nào đó...

Mặt Lam Vũ hiện lên nét cười gần thích thú, mặc dù có thể né đi nhưng anh không muốn tinh thần lực tạo thành 1 quang cầu màu đen bao bọc bản thân rồi lao thẳng vào 8 nguồn sáng kia. *Uỳnh* Một vụ nổ lớn, Lam Vũ bị đánh bay ngược lại về phía sau, thờ hồng học nhưng nhưng lại không có tí xây xát nào.

- Không thể nào? Sao có thể như vậy được. Hấn là vũ khí hình người à?

Trong khoảnh khắc Lam Vũ bị bật lại thì bất ngờ có có hư ảnh 1 con giao long màu xanh lá quát đuôi xuống. Vì không cần niệm chú thi triển nên ngay lập tức trước mặt Lam Vũ hiện ra 1 tấm khiên hình tam giác đỡ lấy. Lập tức khiên vỡ đuôi giao long đập trúng người Lam Vũ khiến anh rơi như sao băng xuống nền đất.

- Độc Long Tiên? - Một trong 8 cường giả còn trụ lại ở đây kinh ngạc thốt. Mọi người ở đây đều chú ý, Độc Long Tiên là vũ khí đặc trưng của môn phái Linh Thụ Tông, là của nhất mạch Độc Linh của Linh Thụ Tông, một nhánh này chuyên tu độc, Độc Long Tiên được luyện từ túi độc của Độc Giao Long và một số thực vật ra độc đặc thù, tùy vào sở thích và sở trường của người sử dụng.

- Thì ra Lâm chấp sự xuất thân từ nhất mạch Độc Linh, thất kính, thất kính rồi. - Bọn họ ngay lập tức thay đổi thái độ, Độc Linh nhất mạch là một nhánh tu luyện ác độc chuyên lấy người làm vật thí nghiệm và khá bao che khuyết điểm trong Linh Thụ Tông, ngược lại với nhánh Ngọc Thụ chuyên luyện đan dược, ôn hòa hơn, cứ như trong viện nghiên cứu y học, có 1 nhóm người lấy người sống thí nghiệm thuốc còn 1 nhóm chuyên chữa bệnh vậy. Bao che khuyết điểm là gì? Bao che khuyết điểm nói đơn giản là dù đúng hay sai thì cứ đánh trẻ là già sẽ ra mặt.

- Các vị hà tất khách sao, giúp ta giết người này, ta sẽ không bạc đãi các vị. - Gã không được nhẹ nhõm như bọn họ, gã từng thấy thằng này trâu thế nào, gã không tin 1 đòn này có thể giết được đối phương, gã vẫn hết sức đề phòng.

Bọn họ sau khi nhận ra tình hình lập tức dùng thần thức kiểm tra bên dưới, ngay lúc đó 1 bóng người xuất hiện ngay phía sau cường giả đã ra 1 đao đầu tiên bắt đầu cuộc chiến, 1 cuội trở như 1 thanh rìu kiểm từ trên trời giáng xuống phá tan lá chắn linh lực màu đỏ của đối phương rồi kích ngay ót khiến tên này chết ngay tại chỗ, thân hình từ trên không rơi xuống 1 cách âm thầm. Bảy người còn lại và Lâm chấp sự hoảng sợ, mặc dù gã vừa chết chỉ là Địa Linh trung kỳ nhưng không phải là kẻ yếu, vậy mà hộ thân linh quang tan vỡ như thủy tinh, nói như vậy nếu bọn họ bất cẩn thì cũng sẽ chết 1 cách dễ dàng như vậy, bọn dường như không phải thấy một pháp bảo hình người hay yêu tộc nữa mà là 1 hung thú, chứa tể sơn lâm đang gầm gừ trước mặt. Đây là một tính cách ẩn tiêu cực của Lam Vũ, chính xác hơn là lão tam, tàn bạo, khác với khát máu của lão tứ. Hai tính cách tiêu cực này ẩn mình dưới sự thẳng thắn của lão tam và lạnh lùng của lão tứ. Lão nhị thì xảo trá dưới lớp vỏ trẻ con ham chơi, các tính cách này rất dễ bị kích động ra, bởi vậy bọn họ mới là phân thân mà không phải là chủ thân, vì bọn họ không làm chủ được cảm xúc của bản thân. Lão đại không có vấn đề như vậy.

Có 3 người trong số 7 cường giả Lam Thiên Vực còn sót lại lập tức hối hận, hình như mình đã chọc lộn người rồi:

- Vừa rồi ta có lỗi mắng, đắc tội gì mong công tử bỏ qua cho, ta nguyện ý bồi thường... - Bọn họ lập tức quay đầu dùng tốc độ nhanh nhất của mình chia ra 3 hướng khác nhau bay đi.

Nhưng đáp lại là 1 tiếng thét lớn:

- Cơ hội ta đã cho các ngươi không quý trọng thì hối hận đã muộn, ở lại đây đấu với ta, thắng thì sống, thua chết. - Dứt lời Lam Vũ biến mất tại chỗ.

Ba người vốn từ 3 hướng lập tức bị dội ngược lại về chỗ cũ, mỗi người phụt ra một ngụm máu lớn, nội thương không nhẹ. Lúc này kể cả Lâm chấp sự lẫn 4 người còn lại đều lạnh sống lưng, gần như 3 người kia đều bị tấn công cùng 1 lúc, chỉ chênh có chút thời gian... Tên quái thai này... tốc độ này... Làm sao bọn họ có cơ hội nữa. Hơn nữa bọn họ còn nhận ra một điều là mỗi lần hắn ta giết 1 người thì càng mạnh lên chút thì phải... Lúc mới phá phong

ấn khí thể chỉ vừa mới đạt ngưỡng Địa Linh cảnh sơ kỳ mà giờ đã gần như sơ kỳ đỉnh phong rồi. Chuyện này quá quái dị rồi.

Thấy sắc mặt bọn họ, Lam Vũ mỉm cười:

- Không cần nói gì hết! Ta không cần thương lượng, ta cũng không cần tài nguyên gì cả! Ta chỉ cần đối thủ mà thôi! Đánh thắng ta rồi nói gì thì nói.

Bỗng dung Lâm chấp sự thốt lên:

- Người ngưng tụ được Địa Tâm hay sao? Nếu không sao có thể mạnh như vậy.

Nghe tới từ Địa Tâm thì đám người còn lại đều hết sức hoảng sợ, cường giả Địa Linh cảnh mà ngưng tụ Địa Tâm thì sẽ vượt qua hầu hết các Địa Linh cảnh khác. Lam Vũ lắc đầu:

- Không phải! Haizz, sao hỏi nhiều vậy, mau mau ra chiêu thức mạnh nhất của các người đi, ta sắp dùng 1 chiêu thức chưa bao giờ dùng rồi đấy. - Bây giờ lại cảm giác anh rất thẳng thắn chính trực. Lam Vũ sắp test skill thời gian chi đạo.

Như đột nhiên nhớ cái gì đó rất khủng khiếp, Lâm chấp sự hoảng sợ thực sự:

- Người...người vừa rồi dùng không gian chi đạo. Đúng vậy, không thể nào một Địa Linh sơ kỳ có thể có tốc độ như vậy được, trừ đám người tu không gian chi đạo. Người là người của Hư Không Môn... Người...- Chưa kịp nói hết câu thì gã thấy trước mặt mình hiện ra 1 nắm đấm, bản lĩnh kinh nghiệm của một cường giả Địa Linh đỉnh phong mấy ngàn năm của gã trời dấy, lập tức Độc Long Tiên quán trồn lại hình xoắn ốc rồi chắn trước người gã, nhưng gã vẫn bị đẩy lui 50m, khí huyết trong cơ thể như muốn xóc ra ngoài vậy.

Lam Vũ nghiêng răng tức giận:

- Lại dám tự xưng Hư Không, đáng chết! Sẽ có ngày ta đập nát cái tông môn này.... - Như 1 chấp niệm nào đó đã bị khơi dậy, anh gần từng chữ một...

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Đôi mắt của bóng tối. Độc Linh Chiến Thể.

- Đồ điên! Người có biết Hư Không Môn là môn phái đẳng cấp thế nào không? Các vị, mau dùng toàn lực 1 kích đi, nếu không thành công ta sẽ sử dụng Độc Linh Chiến Thể, lúc đó sống chết của các người ta không quản được đâu. - Gã cảm thấy hình như mình đã chọc phải 1 tên điên rồi, chỉ có những người điên không sợ chết mới dám buông lời thách thức ngông cuồng như vậy, thực ra gã cảm thấy như vậy vì chính bản thân gã không dám có ý nghĩ điên cuồng với các thế lực khổng lồ, càng không dám đụng vào những người quyền thế, bởi vậy khi có người cảnh giới thấp hơn gã, lại không có gia thế mà dám làm đều đó khiến gã cảm thấy tự ti, ghen tị. Đám người như hắn sống rất lâu lâu, ngàn năm vạn năm, lâu hơn bất kỳ phạm nhân nào nên tính cách của bọn họ đều có phần cổ quái riêng.

Đám người kia nghe Độc Linh Chiến Thể thì rung mình, đây không phải là loại thể chất gì mà là một loại độc công của Độc Linh nhất mạch, trong lúc luyện đầu khô vô cùng, ngâm thân mình trong những hồ nước độc được chiết xuất từ những loại độc thảo chết người, theo phương pháp độc môn hấp thụ độc đó vào trong cơ thể, lâu dần tích tụ thành 1 thứ độc ăn mòn chết người, khi thi triển thì cả thân sẽ trở thành 1 độc vật, làm cảm nhiễm và ô uế cả một vùng xung quanh, làm cho từ không khí cho tới nước, mọi thứ trong phạm vi đó thành độc. Bởi vậy nên người khác khi đối đầu với Độc Linh nhất mạch đều có ít nhiều băn khoăn về loại độc thể này, không ai muốn vừa đề phòng chiêu thức của địch nhân vừa phải phân tâm ra để ép độc cả, quá bất lợi, tuy nhiên cũng may là Độc Linh Chiến Thể của Độc Linh nhất mạch Linh Thụ Tông không phải là hàng sai free mà là đồ cần sạc, mỗi lần dùng sẽ khiến lượng độc trong cơ thể giảm bớt đi, nếu sai nhiều mà không về môn phái hay tự mình tìm độc được ngâm lại thì sát thương của độc thể này càng yếu cho tới lúc độc hết, bởi vậy Độc Linh nhất mạch không ai muốn sử dụng chiêu này đầu tiên cả, toàn dùng cuối cùng thôi. Nếu như gã họ Lâm dùng chiêu đó thì đám người Địa Linh cảnh cường giả xung quanh sẽ bị ảnh hưởng, không cần thận độc lực nhập thể chết không hiểu vì sao, bởi vì độc lực cảm nhiễm không phân địch ta, chỉ cần trong phạm vi là nhiễm.

- Hắn nói đúng, ta cho các người 1 cơ hội để ra chiêu cuối cùng! Biểu diễn nào, hà hà. - Lam Vũ chỉ muốn đấu 1 vs 1 với tên họ Lâm, đám này chỉ là hàng kèm theo, tuy nhiên rất phiền phức, chỉ có lão tứ mới ham đội hình đông dày thế này thôi. Nói xong đứng vào tư thế trung bình tấn, 2 tay chấp lại, trong đầu vang lên 1 đoạn cổ ngữ khó hiểu. Không gian bí thuật đặc hữu của tầng 4: Hắc Ám Thiên Nhân, chỉ có tu luyện đến tầng 4 mới có thể sử dụng, tầng 4 cũng được gọi là Thời Không Sử Giả. Ở cảnh giới sử giả này Lam Vũ không phải tưởng tượng ra chiêu thức nữa, anh cũng có 1 số chiêu thức đặc thù trong.

Nhất thời cả vùng trời trở nên tối đen như mực, chỉ còn những tia sáng le lói nhạt nhòa đầu đó xa xăm, mọi người quanh đó đều hoảng loạn:

- Chuyện gì xảy ra vậy, mặt trời đâu rồi? Á, các người đâu rồi, ta...cảm giác của ta...các người đang ở đâu? Kim huynh, Đặng huynh, Lâm chấp sự... - Khoảnh khắc đó bọn họ nhận ra mình đánh mất luôn cả phương hướng, giọng bọn họ vẫn oang oang nhưng lại không thể xác định được vị trí của nhau, mọi thứ trong trời đất bây giờ cứ hỗn loạn cả lên, không còn biết đâu là đông tây nam bắc. Đối với cái gì không biết con người đều sợ hãi...

Ở đằng xa hàng trăm cây số những người đã rời đi nơi này từ lâu cũng hoảng sợ, họ không dám đi loạn xạ nữa mà đứng im tại chỗ, bất biến ứng vạn

biến. Lam Kết Y và Lam gia chủ đối mặt với sự mất cảm giác này cũng không ngoại lệ:

- Cha, chuyện gì xảy ra vậy! Người ở đâu rồi? Đây là chuyện gì, cảm quan của con, con..không thấy người nữa. Người ở đâu?

- Cha đây! Cha cũng không thấy gì nữa? Đừng lo, cha vẫn ở ngay bên cạnh! Đây có lẽ là thần thông của tên nhóc kia, kể cả Linh Thụ Tông hay đám người ở Lam Thiên Vực ta đều biết, bọn họ không thể có nổi 1 thần thông chứ đừng nói là thần thông che trời thế này. Con có biết hẳn là ai không?

- Con không biết, con gặp hẳn ở Thần Điện Bóng Tối! Hẳn nói con là của hắn, điên điên loạn loạn gào thét rồi biến mất! Nhưng có điều người hẳn có sát khí kinh khủng, không biết người chết dưới tay hẳn có bao nhiêu nữa, con chưa bao giờ thấy qua sát khí kinh khủng đến như vậy. Lúc đấy hẳn nói mình bị phong ấn, hẳn tự xưng rất nhiều tên, Hạ Lam Vũ trong kỳ tuyên hộ vệ Lam gia, Ngọa Long lúc ở Lam Thiên Võ Hội và Hạ Cửu Vi lúc hẳn đỡ cho con cầm khí kia. Hẳn từng hứa sẽ giúp con tấn chức Thiên Linh trong vòng 10 năm nếu phá được phong ấn, giờ chắc phá được rồi. - Nói tới lúc chỗ Lam Vũ đỡ cho nàng cầm khí kia thì tâm tình nàng hơi động, về phần cảm động hay gì đó thì không biết.

- Vậy hẳn có thể là một tiên nhân hoặc ít nhất là Linh cấp tôn giả. Haizz, không biết là phúc hay họa nữa. - Lam gia chủ thờ dài, có thể đó cũng là phúc vô tận, mà cũng có thể là họa kinh khủng đối với con gái ông. Ông không dám di động nửa bước, chỉ sợ mình đi xa con gái.

===== Ở một nơi nào đó trên Kim Tiên Lục, một người toàn thân loáng như hoàng kim, sừng sững giữa trời đất 1 tay trấn áp một mặt trời nhỏ hình người. Hàng chục vạn cây số quanh 2 người này đều là ánh sáng chói mắt vô cùng đẹp đẽ, cứ như thế giới này khắp nơi là mặt trời vậy.

- Phải công nhận người là tuyệt thế kỳ tài của Tam Thiên Giới ta, dù là so với đám thần tử ngạo mạn kia cũng không kém bao nhiêu, chỉ cần người làm đệ tử ta thì ta sẽ thả người ra. Nghĩ kỹ đi, làm đệ tử của Bất Diệt Kim Tiên ta đối với người là vinh quang vô thượng, đời này người sẽ có cơ hội thành tiên. Người sẽ có thể lực lớn của Bất Diệt Thiên ta ủng hộ bảo vệ, người sẽ có tài nguyên dồi dào tu luyện.

Kimura cười lớn:

- Lão già, chỉ là một Linh Tiên trung kỳ đỉnh mà đòi làm sư phụ ta, haha! Nực cười, thiên địa này không có ai có thể làm sư phụ ta, đừng nói những lời vô ích nữa! Giết được thì giết thử ta xem, còn người phong ấn ta thì cũng chỉ được 1 thời gian, lúc ta thoát khốn chính là lúc ta lại khiêu chiến người! Đời này ta chỉ có một đối thủ, chắc người cũng nhận ra khoảnh khắc thiên địa chìm vào trong bóng tối lúc nãy chứ? Hẳn đã thức tỉnh, việc của ta bây giờ là phải mạnh lên hết sức, để 1 lần nữa có thể tranh phong với hắn, ta đã thua 1 lần, lúc đó ta nhận ra tất cả ngoại lực ta dựa vào đều chỉ làm cho ta thêm nhục nhã mà thôi, cơ hội lần này ta muốn chính mình công bằng giải quyết với hắn khi ta và hắn mạnh nhất. - Kimura khinh miệt, đời trước hắn đã lợi dụng các thế lực rất nhiều, cũng dựa rất nhiều vào ngoại lực để lớn lên, để mạnh hơn, hẳn lúc đó luôn cho rằng mình là người thông minh, đời có mà không dùng chính là ngu, nhưng cho tới khi hắn mạnh lên, ngày càng mạnh thì những thứ âm mưu hay trò chơi quyền lực kia dần trở nên nhàm chán, tới khi hắn trở thành một trong những chúa tể mạnh nhất vũ trụ thì hẳn lại thấy đơn độc, hẳn thấy cuộc đời mình thật nhàm chán, hẳn tự hỏi mình ngày xưa dựa hơi, ném đá dẫu tay, được các thế lực lớn ủng hộ cao thủ cung cấp tài nguyên như 1 tên công tử bột ăn không chớ lớn, thiếu biết bao kích thích, lúc hắn mạnh nhất rồi thì hẳn không thể trải nghiệm lại những kích thích đó nữa, nên hẳn hối hận. Cuộc đời hẳn vui vẻ nhất là lúc còn trẻ ngông cuồng, kết nghĩa với một tên thiên tài khác cùng chung hoàn cảnh với mình, đều là nuốt Quả Nguyên Tố mà trở thành thiên tài đệ nhất, người đó chính là Bạch Hư Không, sau này đã trở thành đối thủ duy nhất của cuộc đời, là ân ửi duy nhất của hắn lúc trở thành chúa tể, là người khiến hắn có cảm giác không còn cô đơn trên đỉnh thiên hạ, 2 người kết nghĩa huynh đệ lúc trẻ, cùng nhau cướp đoạt, chinh phạt, giết chóc trở thành 1 giai thoại truyền vạn thế của vũ trụ đó. Nhưng cũng chỉ vì đoạn thời gian đó rất ngắn, chỉ chừng vài chục năm sau đó 2 người vì lợi ích mà phân hận thù, từ đấy hẳn cầm đầu vào quyền lực. Bởi vì đoạn tiếc nuối đó mà đối với Kimura, Bạch Hư Không vừa là bạn tốt nhất vừa là kẻ thù lớn nhất, hối hận của hắn cũng là vì ngày xưa sau khi ân đoạn nghĩa tuyệt đã dùng đủ thứ âm mưu quỷ kế để đối phó với Bạch Hư Không, điều đó khiến hắn chìm đắm và khiến Bạch Hư Không ngày càng trưởng thành, tạo nên chút khoảng cách về sức mạnh giữa hai người, bởi vậy hẳn chỉ là thiên hạ đệ nhị. Giữa một người đọc sách dùng âm mưu và một người chuyên luyện võ vào sống ra chết thì chắc người nào khỏe hơn ai cũng biết...

- Cuồng vọng, đã vậy lão phu trấn áp người vạn năm, để coi lúc đó người còn dám mạnh miệng thế này không. - Bất Diệt Kim Tiên dù là chúa tể của Kim Tiên Lục nhưng hẳn cũng biết mình rất khó giết tên tiểu bối này, chỉ có thể trấn áp.

Kimura không trả lời cam chịu trấn áp, trong lòng hẳn cười lớn:

- Chỉ cần ta ở đây thì thiên địa quanh ta đều là ánh sáng, ta lúc nào cũng có thể tu luyện, người tối đa cũng chỉ có thể trấn áp ta trăm năm. Sau trăm năm ta ắt giết người. - Đã từng sống qua hàng vạn thế kỷ, chút thời gian này với hẳn ta quả thật chẳng là gì, nhưng đời này hẳn muốn tự tay mình làm nên tất cả.

===== Ở Thanh Hoa Thiên, một trong 5 môn phái được mệnh danh là Thiên của Ngũ Hành Tiên Lục.

Có một cô gái xinh đẹp mặc bộ váy màu xanh lá đơn điệu, tuy nhiên chính sự đơn điệu đó lại tôn lên vẻ giản dị, mộc mạc và đâu đó một chút đơn thuần dễ thương. Nàng đang ngồi trên một cây đàn piano, loại đàn này ở Tam Thiên Giới không có, nhưng nàng sau khi tu luyện thì trí thông minh và trí nhớ được tăng gấp bội thì việc tự mình làm lại 1 chiếc không phải điều khó. Quanh nàng có mấy cô gái nữa, bọn họ mỗi ngày đều đến đây nghe cô nàng đàn loại đàn kỳ lạ này, lâu dần bọn họ quen nhau, chơi với nhau rồi thành chị em. Nàng tới nơi này cũng được vài năm rồi, mới đầu bị bắt qua đây nàng cũng đau khổ lắm, nhớ gia đình bạn bè và cả người nàng yêu nữa, bọn người nơi này và cả nơi này đều quá thân kỳ, quá thân kỳ với nàng, bọn họ bắt nàng phải tu luyện cái công pháp trấn phái “Thanh Hoa Sinh Sinh Bất Tử” của nhất mạch Liên Hoa, một mạch chuyên về chữa trị, hồi phục và phụ trợ, tăng phúc của Thanh Hoa Thiên. Nàng đang chơi khúc Thần Thoại quen thuộc của 2 người([s//.youtube.com/watch?v=6fX...](https://www.youtube.com/watch?v=6fX...)), vừa đàn xong thì một cô gái bên cạnh hỏi:

- Hương tỷ, ta thấy Hoa công tử và Giang công tử đều là tuấn tài hiếm có thuộc hàng đầu Mộc Tiên Lục chúng ta, chưa kể gia thế lớn, cũng rất đẹp trai, còn rất si tình. Tại sao tỷ lại không cho bọn họ cơ hội? - Đối với các cô gái ở thế giới này, nếu không có ưu thế về tài nguyên thì cưới được 1 phu quân tài giỏi hoặc làm chủ thế lực lớn cũng đều là hạnh phúc. Thật ra thế giới này là thế giới của những sự huyền ảo, con gái ở đây ai mà chả xinh đẹp chứ, trừ phi là tu luyện công pháp tà ác tàn hại dung nhan không thì ai cũng xinh đẹp như hoa cả, Mỹ Hương nàng cũng không tính là mỹ nữ tuyệt đại gì trong thế

giới này, cũng chỉ là một mỹ nhân mà thôi. Bởi vì thế giới này sắc đẹp dễ có nên người ta thường chỉ chú ý gia thế, hai là thiên phú tiềm lực, ba là thực lực. Đó chính là 3 tiêu chuẩn kiểm vợ của thanh niên nơi này. Vừa hay mỹ hương lại có thiên phú tiềm lực, nàng được các tổ sư Thanh Hoa Thiên đánh giá là có thể luyện thành Thanh Hoa Sinh Sinh Bất Tử, đỉnh pháp hỗ trợ tăng phúc trong truyền thuyết Thanh Hoa Thiên. Ai cưới được nàng sẽ như có được rất nhiều lợi thế trong cả tu luyện lẫn chiến đấu.

- Các người đừng nói vậy! Không phải ta đã nói rồi sao, bọn họ có là tiên nhân đi nữa thì ta cũng không thể! Vì ta đã có người thương rồi. - Đôi mắt đượm buồn nhẹ nhàng thốt, từ ngày tới nơi này chưa 1 lần nàng cười, dần dần sự u buồn càng in sâu trong khuôn mặt.

- Ý ti là tên nam nhân trong thế tục ngày xưa. Tỷ đừng nhớ hán nữa, hán chỉ là phạm nhân, trăm năm sau chúng ta vẫn còn trẻ đẹp còn hán thì đã thành năm xương rồi. Và lại cho dù hán tu luyện được thì thế nào, hán chẳng thể nào so được với nhị vị công tử cùng với tỷ tỷ. Chênh lệch quá đáng. - Đúng vậy, trong tư tưởng của 99% con gái Tam Thiên Giới là nam nhân của họ không được yếu hơn họ, ít nhất thì cũng không nên kém quá xa.

- Các người không hiểu ta! Cũng không biết huynh ấy! Trong mắt ta huynh ấy càng đẹp đẽ, càng giỏi giang hơn bọn họ. Ta đã hứa chờ huynh ấy một ngàn năm, ta nhất định sẽ chờ được. Các người lớn lên ở thế giới này, còn ta thì không, ta không cảm thấy mình sẽ sống được ở nơi này. - Nàng dù đã rời xa thế giới hiện đại mấy năm trời, nhưng mà vẫn không thể nào hòa nhập vào được cái thế giới mạnh được yếu thua, cá lớn nuốt cá bé, mạng người như cỏ rác này được, nàng vẫn mong muốn được về trái đất, về xã hội con người không có uy năng kia hơn. Nơi đó nàng thấy được tự do nhiều hơn, nàng ít thấy máu me và sự ô nhiễm hơn.

Đám chị em cũng biết khuyên nàng vô ích, vì cũng đã khuyên nhiều lần rồi, nhưng thôi một ngàn năm chắc cũng không dài bao nhiêu đâu..

=====

Ở tại chiến trường của Lam Vũ, cả khung trời tối tăm u ám kia bỗng dung xuất hiện một con mắt khổng lồ, nó to lớn như mắt của một vị thần khổng lồ đang nhìn xuống thế gian vậy, đôi mắt này cũng u ám nhưng vẫn hiện rõ các đường nét nhờ những ánh sáng trắng mờ nhạt. Hắc Ám Thiên Nhân là con mắt của bóng tối, tác dụng của nó là thay đổi môi trường xung quanh, che đậy mọi xúc quan của vạn vật bên trong, tạo nên một không gian đặc biệt tăng phúc sức mạnh cho Lam Vũ, tương tự như một không gian sáng chói của Kimura vậy, huy hoàng và chói lóa, khiến mọi thuộc tính linh khí trong thiên địa đều hóa thành năng lượng ánh sáng(tác động lên trời đất, tự nhiên), còn của Lam Vũ thì lại ngăn cản và che đậy tất cả cảm quan, tác động lên vạn vật(sinh vật).

Nhìn đôi mắt vĩ ngạn trên không trung, đám người kia cũng biết là mình nếu không dùng một chiêu kích thương tên kia thì khả năng chết rất cao.

Lam Vũ hài lòng với chiêu thức vừa thi triển, anh cũng đang chuẩn bị dùng thời gian chi đạo, cộng không gian chi đạo, anh chỉ chờ giây phút bọn họ tấn công mình thôi. Đó chính là lúc bọn sơ hở nhất.

Về phần họ Lâm, hán có kiến thức khá uyên bác, hán cũng hiểu đôi chút về Hư Không qua miêu tả về Hư Không Môn của Linh Thụ Tông, hán biết một điểm yếu, điểm yếu này chỉ lộ ra khi tấn công người khác mà thôi. Bởi vậy hán mới kêu đám người Lam Thiên Vực vây công Lam Vũ ra một đòn mạnh nhất của họ để dụ kéo Lam Vũ, chứ hán có thương tiếc gì tính mạng đám này đâu, nếu không nghĩ ra mưu kế thì hán đã thi triển Độc Linh Chiến thể ngay rồi. Thế nhưng kế hoạch của hán đã phá sản rồi...cái thứ bóng tối đen ngòm đang xâm chiếm cảm giác kia đã khiến bọn họ mất đi mục tiêu, giờ chả ai biết Lam Vũ ở chỗ nào cả.

Lần lượt 7 tiếng hét thảm vang lên, đang chờ đám người họ tấn công nhưng Lam Vũ chợt nhận ra công dụng của Hắc Ám Thiên Nhân không chỉ là tăng sát thương cho các chiêu thức bóng tối mà còn che đậy cảm giác, bọn hán hình như không thấy không biết mình ở đâu. Ngay lập tức anh dùng Cổng Không Gian liên tiếp diệt gọn 7 tên lâu la. Anh không phải quân tử gì, nhất là lão tam lão nhị, đâu phải nói chờ họ tấn công là chờ, lão tam chỉ cần được solo với kẻ mạnh là đủ.

Nhận thấy nguy cơ, Lâm chấp sự vội bỏ qua suy nghĩ trong đầu, gầm lớn một tiếng:

- Độc Linh...Chiến Thể. - Cả người hán bỗng tỏa khói xanh mịt mù, da cũng thành màu xanh lá, cả người khô héo như là củi mục vậy mất hết nước vậy. Động thời 3 cây số xung quanh hán mọi thứ đều như được làm từ axit ăn mòn vậy, cây cỏ héo khô, chim thú hóa đen xì mà chết. Cũng may người đã bỏ chạy hết rồi. Ngay cả Lam Vũ cũng cảm giác hơi chóng mặt với da dẻ có vẻ khô héo.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Lựa chọn của Lam Kết Y

Nhưng sau khi đánh rơi đài 7 tên cao thủ thích bỏ đá xuống giếng, đặc điểm đặc trưng của bóng tối đã giúp anh tăng sức mạnh lên 1 cách đáng kể, Lam Vũ có cảm giác rằng mình đã mạnh hơn Kimura lúc chiến đấu với Vô Vi chân nhân, nếu lúc này mà còn cần tiêu hao tinh thần lực để duy trì Hắc Ám Thiên Nhân phụ trợ thì đúng là không còn gì để nói, lão tam chỉ thích khoái cảm khi chiến đấu chứ không cần chiến thắng, nếu rơi vào tay 1 số người chắc chắn bị mắng là ngu cộng ấu trĩ nhưng mà ai có thể hiểu được cảm giác đó nếu bọn họ không thích chứ? Lam Vũ giải trừ Hắc Ám Thiên Nhân, một lần nữa bầu trời lấy lại được ánh quang, mọi vật đều lấy lại được sự hiện hữu của chính mình.

Đập vào mắt Lam Vũ là một tên quái vật, phải, là quái vật, Lâm chấp sự đã biến hóa, người hán toàn thân màu xanh lá đậm, còn bốc lên 1 ít khói xanh

nhìn khá dị, không thử cũng biết đó là độc, đặc biệt quanh người hắn xuất hiện 7 cái “đuôi”, à không, miêu tả rõ hơn thì nó giống là 7 cái rễ cây có gai hơn, mọc ra từ người hắn mới dị, mỗi hơi thở của hắn đều phả ra 1 đám khói xanh. Hắn cũng nhìn thấy Lam Vũ, vì thi triển chiêu thức này rất hao phí, tổn hại cả sức khỏe của hắn nếu duy trì lâu nữa nên hắn không muốn nhiều lời với Lam Vũ, chậm giây nào là đau lòng giây đấy. Hắn vì đang trong trạng thái toàn cơ thể đều là độc nên vì muốn phát huy hết sở trường, hắn chọn cận chiến chứ không dùng phép thuật nữa.

Hắn vọt tới cực nhanh dùng quyền tấn công vào vùng ngực bụng, nơi có nội tạng, nơi đó là nơi dễ nhiễm độc nhất và khi nhiễm độc cũng khó cứu nhất. Lam Vũ đưa 2 tay lên chắn lại, lực đạo khá mạnh khiến anh bị chấn bay về phía sau mấy chục mét.. Nhìn thấy đôi tay vừa đỡ quyền của Lam Vũ đang có dấu hiệu ăn mòn thối rữa thì cười thầm: “Dù ngươi có là thiên tài của thế lực nào đi chăng nữa thì sao chứ? Thiên tài chưa trưởng thành mà chết thì chẳng còn là thiên tài nữa.!!” , định tấn công dồn ép để đối phương không kịp thở thì chuyện xảy ra khiến hắn trợn mắt, đôi tay vốn đang nhiễm độc hoại tử chảy máu âm ỷ của đối phương lại tan biến như 1 làn khói sau đó tụ tập lại bình thường như chưa từng bị thương vậy. Lam Vũ cười gằn thỏa mãn:

- Khả khả, cảm giác thật tuyệt! Cẩn thận, cẩn thận, chú ý ta, chú ý ta! - Đôi mắt dần đỏ rực khi hưng phấn, 5 chiếc đuôi dựng đứng lên, cường độ thân thể cũng tăng lên gấp bội so với không có đuôi, Lam Vũ cúi người xuống lấy trọng tâm cơ thể đặt lên vùng eo, hơi thở mạnh mẽ dồn. Đôi chân dùng sức bật lao về phía Lâm chấp sự như 1 con thú.

Lâm chấp sự cũng rời khỏi sự kinh ngạc, dùng quyền đầu của mình đối đầu với quyền của đối phương, tuy kinh ngạc nhưng gã vẫn tự tin với độc thể của mình. Sau khi đối quyền với đối phương, bất ngờ Lam Vũ lên gối, nhưng Lâm chấp sự sống bao nhiêu năm rồi chứ, hắn cũng đã nghe tới chuyện này, vội nhảy lùi vài bước lại. Hai người lờm lờm 1 tích tắc rồi lại lao vào người đâm ta đá, 7 cái rễ cây gai độc như xúc tu bạch tuộc kia cũng quấn lấy 5 chiếc đuôi trắng.

Càng đánh gã càng thấy đối phương đáng sợ, cực kỳ đáng sợ. Mặc dù lực đạo có chút yếu hơn gã, gã cũng thỉnh thoảng chiếm thượng phong trong giao tranh nhưng...thì làm gì? Sự hồi phục của đối phương rất khủng bố, còn ghê hơn cả yêu thú nữa, gã có cảm giác như rằng này giờ mình đang đánh vào một khối bông gòn vậy, vừa mềm mà lại chẳng có tác dụng gì, đã vậy hình như đối phương ngày càng tấn công thuần thực hơn, quyết liệt hơn, mạnh mẽ hơn cứ như đang sai thuốc kích thích vậy, gã quyết định nên đổi sang loại hình tấn công khác. Lam Vũ thì ngược lại, hình như anh cảm thấy hưng phấn tới cực điểm, liếm môi cảm nhận chút máu trên mặt, đôi mắt ấy dường như càng đỏ hơn, người anh đầy máu, đúng vậy, tuy nhìn rõ thì sẽ không thấy có bất kỳ vết thương nào cả nhưng máu rất nhiều, vì mỗi lần bị thương vết thương sẽ lành lại ngay nhưng máu đã chảy ra thì vẫn còn đó.

Lam Vũ lại muốn lao lên nhưng ngay lập tức anh bị 1 thứ như roi quất vào người bật trở lại, đau đớn đến tột cùng nhưng nó lại càng kích thích lão tam. Lâm chấp sự vừa sử dụng Độc Long Tiên, vũ khí đặc trưng của phái gã, không những sát thương lớn mà còn khả năng gây độc cho đối thủ, đây là một vũ khí rất đáng sợ. Tất nhiên Lam Vũ có cũng tu luyện trường phái Hư Tiên hư ảo mà còn kiêm tu Chân Thần cứng rắn khó phá, thêm đặc tính kỳ dị của bóng tối càng làm anh thêm miễn nhiễm với độc vật...hoặc ít nhất là độc vật tầm này, độc càng cao hơn như Thiên Linh hay Linh độc, Tiên độc thì chưa biết. Lam Vũ vẫn chưa từ bỏ, tiếp tục chủ động tấn công, lần này với lợi thế tầm tấn công xa cùng với ưu điểm linh hoạt của Độc Long Tiên, tuy Lam Vũ né được vài đòn nhưng vẫn bị dính không ít. Lâm chấp sự thấy đối phương chật vật như vậy không khỏi có chút đắc ý cười:

- Bỏ tay chịu trời đi, một kẻ mới tiến giai Địa Linh thì cho dù có là thiên tài thì sao chứ? Hahaha!

Lam Vũ thở dốc, lấy tay lau đi tí máu trên khóe mắt, đưa lên môi liếm 1 cái cười khê:

- khả khả, này giờ chỉ là khởi động thôi mà! Cuối cùng ta cũng còn quá yếu, đến một kẻ như ngươi mà ta không thể dùng võ thuật để chiến thắng, vẫn phải dùng vũ khí và thuật pháp thì vẫn chưa hơn tên Hồ năm đó được, thật thất bại.

Sau đó trên tay Lam Vũ xuất hiện 1 đám khói đen tụ hình thành 1 cây sáo ngọc. Từ lâu anh đã biết khả năng tùy biến kỳ dị của cây sáo này, nặng nhẹ, to nhỏ tùy ý chủ nhân. Cây sáo ngọc đẹp để dài chừng 50cm giây lát đã to như 1 cây côn lớn, Lam Vũ chống xuống đất nghe 1 tiếng *rầm* thật trầm trọng đủ biết trọng lượng của nó bây giờ...

- Haha, giờ thì công bằng! Ngươi hãy cẩn thận, ta giờ sẽ sử dụng những gì mình có. Nếu như đây là tất cả những gì ngươi có thì chơi đến đây thôi. - Nói xong Lam Vũ đưa cây sáo lên trên đầu ngón tay cho vào lỗ sáo ở giữa rồi quay mòng mòng như cánh trực thăng.

- Tiểu tử ngươi đúng là vô tri không biết sợ, nếu ngươi tưởng ta chỉ đơn giản thế này thì ngươi lầm rồi. Cho ngươi 1 cơ hội nữa, nói ra tông môn của ngươi, ta có thể tha cho ngươi 1 mạng. - Gã vẫn còn nắm chắc sẽ đánh bại Lam Vũ, nhưng cuối cùng lão vẫn nghi kỵ về lai lịch của anh, hắn sợ thiên tài thế này có bối cảnh lớn.

Nhưng mà đáp lại lời dụ dỗ của hắn là nụ cười mỉa mai có vẻ khá vô tâm của đối phương, hình như đối phương chả coi hắn ra gì. Đột nhiên hắn có cảm giác thứ gì đó từ phía sau của mình, phản ứng rất nhanh hắn dùng Độc Long Tiên quất ra phía sau đỡ đòn, vì quá bất ngờ nên lực đạo của hắn không đủ bị đẩy lùi 1 bước, tuy bị đẩy lùi nhưng không có tổn thương gì, nhưng hắn thấy người đánh mình thì cả kinh, vội quay đầu ra phía sau xác thực suy nghĩ, nét mặt của hắn càng xám ngoét. Người tập kích phía sau hắn không ngờ cũng là thiếu niên kia, nhưng có điều là cả người màu sắc hơi xám đen, còn có khói đen nhẹ toát ra, trông vô cùng tà dị, nhìn lại người hắn đang nói chuyện này giờ thì vẫn đứng đó xoay tròn, nét cười càng đậm. Hắn vẫn chưa hiểu rõ lắm chuyện gì đang xảy ra, sao lại có hai người? Đang mãi hoang mang thì lại 1 luồng kinh khí từ phía bên trái đánh tới, hắn vội vàng phi thân lên cao né đòn tấn công. Nhưng ngay lúc đó trên đầu hắn Lam Vũ đã ở sẵn giáng 1 cơn xuống, âm thanh rít gào và không khí như muốn xé đôi ra. Thế công của đối thủ dường như chớp nhoáng không kịp trở tay, Lâm chấp sự có cảm giác như mình đang bị tập hội đồng chứ không phải là đánh nhau 1vs1 nữa rồi.

Vốn đã bất ngờ với việc bị đánh không kịp trở trả đòn, hắn phản xạ tự nhiên đưa tay trái nắm lấy 1 đầu roi Độc Long rồi căn lên đỡ 1 đòn từ phía trên đầu nhưng *rầm*... Lâm chấp sự như 1 trái bóng chày bị người đập văng xuống đất, do sự to lớn của các chiếc rễ gai mọc ra từ người gã mà nơi gã rơi xuống địa hình đã nát bét như mạng nhện...

Đúng vậy, người ra đòn vừa rồi chính là Lam Vũ chân chính, này giờ anh sử dụng tới một năng lực bá đạo của cảnh giới tầng 4 “Sáng thế”, dùng trí tưởng tượng của mình để tạo ra bất cứ thứ gì trong phạm vi của bản thân, tất nhiên chúng không có linh hồn, còn cần anh phải phân tâm ra điều khiển, vì đang

mới test năng lực nên các phân thân anh tạo ra chưa thể liên tục tấn công mà chỉ có thể 1 lần 1 người, nếu như sau này thuần thục hơn thì hoàn toàn có thể tái diễn cảnh mấy chục thằng tập 1 thằng như thế kỷ 21 học sinh nó đập nhau, giờ thì khá giống đóng phim hơn, từng người vào một, may 1 cái là gã họ Lâm không phải nhân vật chính, có thể cân được tất, đương nhiên là các phân thân được tạo ra có sức sát thương chỉ ngang với tinh thần lực của Lam Vũ thôi, trừ phi có phương pháp tăng tiến nếu không thực lực khá đều nhau, không có khả năng sử dụng thuật pháp hay các năng lực như anh. Lão tam hiện tại không phải là nghiện chiến đấu chứ không nghiện ăn hành, đánh nhau tất nhiên là khi dành lợi thế thì phải tiếp tục đánh tới tấp cho đối phương không kịp thở mới gọi là đánh. Chỉ trong chớp mắt khi đánh rụng gã họ Lâm, Lam Vũ thu nhỏ bề ngang của cây sáo 1 chút rồi cầm lên tay lấy đà phóng mạnh theo hướng Lâm chấp sự đang rơi, không rảnh rỗi chờ kết quả. Lam Vũ tiếp tục nhảy lên cao hơn, trên tay xuất hiện 1 cục đá, trọng lượng của nó trong thoáng chốc đã lên tới hàng trăm tấn, anh ném nó xuống như 1 ngôi sao băng rơi. Lam Vũ thờ hồng học, nhưng ý thức chiến đấu vẫn chưa từng nghỉ anh chỉ chờ giây phút 2 thứ kia va chạm với đối thủ là sẽ tiến lên tiếp tục thể công của bản thân.

Dù sao nơi chiến trường này từng là một võ đài ở ngoại Lam Thiên thành, giờ đã nát thành bình địa nhưng âm thanh và dư chấn của trận chiến khiến cả thành Lam Thiên kinh sợ, các cao thủ đã rời bỏ trận chiến này đứng từ rất xa cũng thăm giạt mình, cảm thấy may mắn vì đã lựa chọn rời đi. Chỉ riêng dư chấn đã đủ chứng minh bọn họ không có tư cách nhúng tay vào, vì vậy lựa chọn đứng xa quan sát là tốt nhất.

Xa xa kia Lam Kết Y cùng cha mình cũng cảm nhận được mặt đất rung chuyển không hề nhẹ, nhất là sau khi nghe 2 tiếng trời gầm liên tiếp kia thì thần sắc của nàng trở nên khá lo lắng, không rõ vì điều gì. Lam gia chủ cũng đâm chiêu, không ngờ lại quyết liệt đến mức này, vốn theo ông đánh giá thì gã họ Lâm không thể nào có lực công kích chấn động thế này được, theo ông biết thì Linh Thụ Tông không có sở trường về sức mạnh mà mạnh về sự quỷ dị khó đoán trong lối tấn công, đặc biệt là mạch Độc Linh thì càng chú tâm vào độc lực, lực công kích phá hoại đôi khi còn yếu hơn mạch còn lại, lẽ nào thứ man lực rung trời đất này là của thằng nhóc kia? Quái thai...quái thai, hẳn chỉ mới tiền giai thôi mà.... Tất nhiên là lực đạo công kích của Lam Vũ không mạnh đến như thế, nhưng do cộng hưởng với trọng lượng có thể điều chỉnh theo cánh giới của 2 vũ khí dị dạng kia khiến đòn tấn công như được nhân lên nhiều lần. Thử tưởng tượng 1 người cầm 1 cây gậy tre đánh bạn và 1 người vẫn cầm cây gậy sắt đặc ruột xen? Cứ cho là độ cứng 2 thứ ngang nhau đi, cây gậy sắt đặc ruột nặng hơn tất nhiên đánh đau hơn.

Tầng đất đá ngổn ngang phía dưới bỗng bùng nổ, lộ ra 1 con quái vật hình người có nhiều xúc tu màu xanh lá, tuy nhiên toàn thân đã tổn thương nặng, máu chảy đầm đìa, hẳn thờ hồng học, hẳn đã quá khinh thường đối thủ mặc dù đã đánh giá cao hơn, lực công kích thế này có khác gì đám thất phu Võ Chiến Đạo đâu? Nhưng mà hẳn rất biệt khuất, ít ra đám Võ Chiến Đạo dù lực có mạnh hơn tên này đi chăng nữa thì cũng sợ hãi độc công của hắn nom nớp, không dám lại gần, còn thằng nhóc này ẻo lả sợ gì cả, ưu thế mạnh nhất mà hắn tin tưởng dường như chỉ là 1 cái giẻ rách trong mắt đối phương, vậy còn chơi gì nữa? Trực tiếp nhận thua cho rồi, bảo sư tử bơi thì với cá mập thì bơi sao thắng? Mà xuống nước cá mập ẻo lả sợ sư tử chứ phải? Nếu như cho hắn đấu với một cao thủ cùng cảnh giới của các tông môn chữ Thiên thì dù chắc chắn sẽ thua nhưng cũng sẽ không thua 1 cách không có sức phản kháng thế này...

Lam Vũ lần này chỉ héch miệng, xem ra anh đã quá xem trọng đối thủ rồi, cảm thấy đối phương có linh lực ngang với thằng già Vô Vi chân nhân ở Vô Lâm Cảnh những hình như yếu hơn nhiều thì phải, ít ra thì Vô Vi chân nhân còn phải làm cho anh và Kimura hợp sức đánh mới thắng, mà còn thắng thảm, còn thằng này tuy rằng nếu chỉ đánh chay bằng tay anh không thắng được nhưng vận dụng còn chưa hết thủ đoạn thì mới thấy hẳn chẳng chống cự được gì cả...chán quá đi! Thật mất công hưng phấn, biết thế từ đầu cứ thử đánh chay tới chết xem sẽ sướng tới đâu, giờ đã biết nông sâu, tất nhiên không thể già ngổ ăn hành được. Lâm chấp sự cũng nhận ra sự thật trên người này, từ đầu đến cuối gã mặc dù có đánh giá cao người thanh niên này nhưng lại chưa từng đặt hắn làm đối thủ của mình, vậy mà giờ phát hiện ra nguyên cả cây độc công của mình chả thể nào làm gì được đối phương, chính hắn cũng không hiểu, lẽ nào trên đời này có người vận độc bất xâm sao?

Thật ra Lam Vũ làm gì có dự vận độc bất xâm, chẳng qua về lý thuyết thì loại độc này vốn là độc ăn mòn, rất khó trị tận gốc, đối với các cao thủ khác thì nó còn ghê gớm đáng sợ hơn cả những chiêu thức lấy mạng người, nhưng vì Lam Vũ có cơ chế của trường phái Hư Tiên dễ dàng khu trừ tận gốc những thứ không thuộc cơ thể mình cộng thêm sự hồi phục khủng bố! Nên có khác nào vừa gây 400 sát thương thì người ta đã hồi 390 máu đâu, bởi vậy mới làm cho gã họ Lâm tưởng thứ gã tự hào nhất là vận dụng với đối thủ nên buông tha luôn cả ý chí chiến đấu.

Gã thờ dài sâu sắc nhìn về thất vọng tràn trề trong mắt đối phương cùng 1 chút sát ý đang lớn dần lên, gã biết nếu mình còn không làm gì nữa thì chắc chắn hôm nay phải chết, gã đương nhiên không muốn chết. Đành cắn răng dùng bùa bảo mệnh cuối cùng của môn phái đưa cho để chấp hành nhiệm vụ đi kiểm nhân tài, tất nhiên môn phái phát cho thứ này không phải để bảo mệnh ở mấy hạ vực không có cao thủ này mà phòng phải dành đồ đệ tốt với các môn phái cùng đẳng cấp khác. Một chiếc lệnh bài màu xanh lá hiện lên tay gã, đưa tay lên niệm chú và phun 1 ngụm máu lên tấm lệnh bài, ngay sau đó chiếc lệnh bài này vỡ ra thành bụi phấn lấp lánh rồi tan biến trong hư vô. Lam Vũ vốn đang nuôi ý tưởng giết tên này thì đột nhiên thấy hành động này quen quen, chợt nhớ rồi, lúc trường lão già Vô Vi bị anh với Kimura giết cũng chơi trò này trước khi chết, gọi cao thủ của môn phái tới, nghĩ tới viễn cảnh bị phong ấn khiến da đầu nay tê dại, phải giết thằng này nhanh rồi còn chạy.

Lam Vũ bất chấp việc có thể bị ảnh hưởng do không thuần thục, anh sử dụng ngay Thời Gian Đạo, 2 tay anh hướng về nhau dồn tinh thần lực vào giữa tạo thành một quả cầu, bên trong như 1 ốc xoáy cỡ nhỏ vậy. Ban đầu nó như 1 viên bi sau đó lớn dần hơn, vì mới biết thời gian đạo còn chưa có cơ hội làm quen nên anh phải cố hết sức không chết không cho nó nổ, cũng vì thấy tên kia buông chống cự tập hợp mấy xúc tu bằng dây gai quấn quanh người để bảo vệ anh mới dám dùng skill phải niệm lâu thế này. Đang lúc chỉ mới to bằng một quả táo thì có 1 dao động không gian mạnh mẽ xuất hiện trên bầu trời, Lam Vũ biết cứu viện của tên kia có lẽ đã tới, không nghĩ ngợi nhiều anh dùng công không gian tới trước mặt cái tên đã tự biến mình thành cái mai rùa chờ cứu viện kia rồi tung quả cầu nhỏ ra, ngay giây phút quả cầu rời tay anh lập tức dùng tinh thần lực rút chạy càng xa càng tốt, anh thấy có đáng người lấp ló xuất hiện trên không rồi. Đúng lúc này ở chỗ quả cầu bộc phát, không xuất hiện cảnh tường dời non lấp bệ gì nhưng lại xuất hiện 1 ốc xoáy nhẹ càng lúc càng lớn, nhìn cực kỳ nhẹ nhàng lại còn khá đẹp mắt, nhưng trong đó có cái mai rùa màu xanh lá hình cầu gai có tiếng người thét thê lương:

- Từ sư thúc tổ, cứu đệ tử với! Aaaa, thứ quái quỷ gì? A, ta...ta đang aa. - 7 cái rẽ gai quấn quanh người hắn đang héo dần héo mòn, còn bản thân hắn thì đang già nua với tốc độ trông thấy, nhưng hắn lại không thể nào rời khỏi khu vực này, hẳn cũng không hiểu tại sao nữa, thể xác già đi tuy không đau đớn nhưng mà linh hồn đau như bị giày xéo. Ngay lúc cận kề cái chết một bàn tay hư ảo chụp lấy hắn trong cơn lốc, ra ngoài. Hắn nhìn lão già khí thế

mạnh mẽ trước mặt mình thờ dốc rồi cố gắng nói:

- Từ sư tức tổ, mau mau giết tên kia, hấn vạn độc bất xâm, là khắc tinh của Độc Linh nhất mạch chúng ta! Hấn là một thiên tài tuyệt thế đệ tử chưa từng gặp qua bao giờ, nếu để hấn trưởng thành ắt thành họa, mặc kệ đệ tử.

Lão già nghe vậy thì ngay lập tức xuất hiện bỏ qua hiện tượng già nua dần của đồ tôn mình, lao nhanh tới chỗ Lam Vũ, ngay lập tức lão chặn đầu Lam Vũ ngay, với tốc độ này tất nhiên hấn là một cao thủ Thiên Linh cảnh. Hấn nhìn Lam Vũ đánh giá trong nháy mắt rồi hỏi:

- Tiểu tử, ngươi là đệ tử môn phái nào. - Giọng lạnh lùng đầy sát ý.

Lam Vũ đương nhiên biết mình chả thể nào chống cự trước đối phương, đang định bỏ chạy thì nghe lão nhĩ trong Hồn giới quát lên:

- Lão tam, mau chộc giận lão già kia, để lão ra tay diệt sát chúng ta nếu không dây dưa lỡ lão phong ấn thì phiền toái lắm. - Đúng vậy, tự tin vào sự sinh tồn của bản thân thì nên chộc giận để lão ra tay giết luôn rồi bỏ đi chứ phong ấn rồi đi thì khổ.

Lam Vũ nghe vậy liền cười lớn:

- Lão già xấu xí chết tiệt! Môn phái cái đầu nguoi, mau cút đi đừng để ta mất hứng ta sẽ đồ diệt môn phái các nguoi.

Lão già đang định tra hỏi Lam Vũ 1 chút rồi bắt về môn phái nghiên cứu cái gọi là vạn độc bất xâm thì nghe đối phương hỗn láo với mình nhất thời không kìm được giận đánh 1 chưởng như trời sập xuống người Lam Vũ. Nhưng trước khi chưởng kia chạm trúng người tên tiểu tử mất nết kia thì nghe được tiếng hét lớn:

- Lão già nhớ đấy! Bồn tôn thể với trái tim mình một ngày nào đó đồ diệt Linh Thụ Tông....

Sau đó lão già kiểm tra lại kỹ càng không thấy khí tức và sự tồn tại của đối phương nữa thì mới yên tâm bay về phía đệ tử đang hấp hối của lão...

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Lựa chọn của Lam Kết Y

Ở đằng xa kia, tất cả mọi người đều cảm thấy choáng váng đầu óc, có rất nhiều người còn cảm thấy khó thở, thứ linh lực mạnh mẽ này bọn họ chưa bao giờ thấy qua cả. Người đầu óc nhanh nhẹn đương nhiên nhìn ra ngay đó là dấu hiệu của cường giả tuyệt thế ở Lam Thiên Vực Thiên Linh cảnh, nghe nói cường giả Thiên Linh cảnh có thần thức cực mạnh, bàn luận về họ trong phạm vi đó có thể bị họ nghe thấy, lỡ hiểu nhầm thành xúc phạm thì mười cái mạng cũng không chết đủ nên ai nấy thức thời không dám bàn luận nhiều, có lẽ chờ 1 khoảng thời gian nữa mới dám.

Về phần lão già Thiên Linh cảnh của Linh Thụ Tông sau khi phát chưởng giết chết thiếu niên xúc phạm mình thì chạy ngay tới chỗ gã đệ tử, chỉ nghe tiếng kêu yếu ớt của hấn:

- Sư thúc tổ, ta...ta, cảnh giới của ta đang dần thoái hóa. Tiểu tử kia đầu...đầu rồi, mau bảo hấn hóa giải cho..cho đệ tử. - Ngay bây giờ đến nói chuyện hấn cũng không thể rảnh mạch được, thờ không ra hơi.

Lão tròn mắt lên nhìn gã đệ tử trong môn phái, thần thái vô cùng ngạc nhiên chen lẫn kinh sợ, ngạc nhiên vì không ngờ cảnh giới của họ Lâm giảm xuống Địa Linh sơ kỳ, kinh sợ vì ngoại hình của họ Lâm nhìn bây giờ còn già hơn cả lão, ra đường đi chung không khéo người ta cho rằng hấn mới là đại ca mất, là thứ linh lực hệ nào có thể làm người khác biến dạng đến như vậy chứ? Lẽ nào là một loại độc mới chuyên nhắm vào sinh mệnh hay tử vong linh lực? Lão không hề nghĩ tới thời gian một tí nào, bởi vì từ nhỏ tới giờ lão chưa bao giờ nghe được khái niệm về đạo thời gian, thời gian là một thứ vô hình vô giác, không thể cảm nhận được 1 chút nào làm sao mà tu luyện, Lam Vũ may mắn tự trải qua thời gian loạn lưu tới 2 lần, lại có được cơ duyên của Đền Thời Gian nếu không thì mò tới già cũng chưa chắc đã làm được cái gì. Lão già cảm thấy may mắn vì đã diệt được 1 mối họa trong tương lai, thực ra lão cũng không quan tâm lắm tới tên đệ tử già khủ đẽ ở trước mặt, chỉ vì nhiệm vụ môn phái mà thôi:

- Mau chóng về môn phái để cho Đan Linh nhất mạch coi thử xem sao, tiểu tử kia bị ta giết rồi, còn lại nhai thì hậu quả tự chịu. - Lành đạm nói 1 tiếng rồi không chờ đối phương đồng ý, lão mang theo tên họ Lâm biến mất giữa không trung.

Lam gia chủ nhìn chăm chăm về phía dao động linh lực kia phát ra, tinh thần khá căng thẳng, mãi cho tới khi khí tức kia biến mất hấn ông mới thở phào một hơi. Lam Kết Y cũng rất thông minh, tuy kiến thức của nàng không được tốt như cha nhưng nàng cũng đoán ra được ít nhiều, không hiểu sao nàng cảm thấy có chút đứng ngồi không yên:

- Cha! Bên đó sao rồi, hấn không có vấn đề gì chứ?

- Yên tâm đi, nếu đúng như chúng ta dự đoán thì hấn có lẽ không sao đâu! Qua đó xem sao, đối phương đã bỏ đi rồi. - Nói xong ông bay thẳng về hướng Lam Vũ, Lam Kết Y thấp thòm bay theo.

Đến nơi, hai người chẳng thấy gì ngoài 1 đống bàn tay cực in trên mặt đất ngổn ngang. Sau 20 phút đồng hồ tìm kiếm xung quanh hai người vẫn không phát hiện thêm điều gì cả. Lam Kết Y hơi hoang mang:

- Cha ơi, sao lại không còn 1 chút khí tức sinh mệnh nào vậy? Có phải hắc...hắc đã chết rồi không?

Lam gia chủ thờ dài, lẽ nào mình đoán nhầm, hắc có lẽ chỉ là 1 thiên tài xuất chúng chưa kịp trưởng thành sao? Ông cũng khá nặng lòng, mãi mới tìm được nơi gửi thân cho con gái thì hắc đã đi mất rồi... Ông không phải coi trọng thiên tư hay chiến lược của thiếu niên kia, ông chỉ nhìn trúng thiếu niên kia hình như cũng là bán yêu giống con gái mình, ông tự hỏi ngoài bán yêu với nhau ra thì trên đời này còn có ai dám cưới 1 bán yêu chứ? Chưa đuổi giết là may rồi, bán yêu là nửa người nửa yêu, người, yêu đều ghét. Điều này cũng dễ hiểu thôi, ví dụ như chúng ta mà gặp người ngoài hành tinh thì chắc không ưa gì đúng không, nhất là người ngoài hành tinh mà còn là kẻ thù với nhau nữa, con lai giữa 2 loài cũng chẳng thể nào được chấp nhận...

Lam Kết Y nhắm mắt lại cố hít thật sâu, năng lượng như muốn không chế cảm xúc trong lòng. Tên này đã hứa sẽ giúp mình tu thành Thiên Linh mà, sao chưa làm đã chết rồi, thật sự nam nhân chả thể tin ai được. Đúng lúc này ở phía sau lưng hai người vang lên giọng nói:

- Hoàng hôn hôm nay thật đẹp! Hahaha! - Tiếng cười có phần uể oải. Quả thật hoàng hôn rất đẹp, vì mọi kiến trúc loi đài đều bị thổi bay trong trận chiến nên đường chân trời hiện ra rục rịch, cái huy hoàng mà âm ảm của buổi chiều tà, những đám mây trắng xa xa nhẹ nhàng trôi, thật là bình yên sau cơn bão lớn.

- Người còn sống? - Cha con Lam gia đồng thời hỏi. Tại sao người sống ở bên cạnh mà họ lại không hề có tí cảm giác nào? Nếu như đánh lén thì quả là tai hại.

- Đương nhiên là còn sống, haha. Khụ khụ, mau rời khỏi đây, ta thấy không ít cao thủ đang chậm chậm tiến lại. - Đúng là Lam Vũ còn sống, tuy nhiên gặp phải tổn thương khá nặng, tinh thần lực cạn kiệt, lão tam chịu trọng thương nặng nhất giờ đã hôn mê sâu trong Hồn Giới, không biết bao giờ mới có thể tỉnh lại, lão đại cùng lão tam lão tứ cùng chia sẽ tổn thương nếu không sợ rằng bọn họ sẽ chết thật. Cũng may tinh thần lực có một ưu điểm khác với linh lực, đó là linh lực khi cạn kiệt sẽ cảm thấy mệt mỏi rồi, không còn tí sức. Còn tinh thần lực khi cạn kiệt cũng giống như người cảm game mấy ngày mấy đêm không ngủ, sẽ chỉ cảm thấy mị mắt muốn sụp, buồn ngủ vô cùng nhưng ít ra sức lực vẫn còn, tuy không thể dùng tinh thần lực huyền hóa ra để tấn công nhưng sức mạnh tay chân hàng tấn sát thương vật lý vẫn còn, nếu gặp trường hợp chiến đấu chỉ cần cố gắng banh mắt ra đừng ngủ, gồng sức mà bỏ chạy là được. Từ đó có thể thấy là tinh thần lực có cơ sở từ đại não, linh hồn và tinh thần, trong khi đó tu linh giả hoặc yêu tộc ma tộc lại đặt cơ sở trên cơ thể, tứ chi ngũ tạng.

Lam gia chủ ý thức được tình thế bây giờ có thể có nhiều người vì hiếu kỳ hoặc muốn đục nước béo cò chạy tới, ông có thể cảm nhận được khí tức linh lực khủng khiếp kia biến mất thì bọn họ cũng có thể. Dù trên thực tế ông có thể mạnh nhất trong tất cả bọn họ nhưng đạo lý ba đánh một không chột cũng què ai cũng rõ, đừng nói bọn họ không thể chỉ có ba, có khi ba chục ấy chứ, ông đâu phải thể loại biến thái như Lam Vũ, có thể bọn họ tới nơi cũng không gây sự nhưng mà ai biết được, chỉ cần là người sống ở thế giới này 1 tháng thôi cũng đủ biết không có điều gì chắc chắn cả, giết người cướp của, bắt cóc con gái nhà lành là điều không ai có thể dự đoán, một thế giới mà luật pháp chỉ tồn tại trong tay kẻ mạnh. Tuy rằng có nhiều điều muốn hỏi Lam Vũ nhưng cứ đợi rời khỏi đây trước đã rồi tính. Định ôm lấy con gái cùng Lam Vũ chạy đi thì Lam Vũ mở miệng:

- Phía đông nam 30km, không có người, mau đi trước đi. - Anh có cồng không gian tất nhiên không muốn bị cướp lấy bay đi, và lại bây giờ tinh thần mệt mỏi cạn kiệt không cho phép anh tạo ra cồng không gian đủ để người mạnh như Lam gia chủ đi qua, một khi đi qua sẽ sụp đổ, rơi vào không gian loạn lưu thì không biết bị tổng đi nơi nào hay là bị cắt cho tới chết.

Tình thế cấp bách, Lam gia chủ cũng không muốn nhiều lời trực tiếp kéo Lam Kết Y đi. Ông lúc trước chỉ đấu với Lâm chấp sự 1 chút, 2 người còn chưa thể hiện bản lĩnh chân thật nên tiêu hao không có bao nhiêu, 1 đoạn thời gian vừa rồi cũng dư sức hồi phục hoàn toàn nên tính ra ông vẫn còn khỏe mạnh 100%, 30km chỉ bay trong chớp mắt. Ai ngờ thiếu niên kia đã nằm ở đó trước rồi, sự việc này ông đã tự trải qua rồi nhưng vẫn còn có chút kinh ngạc. Lam Kết Y thấy bộ dạng suy yếu của Lam Vũ thì có chút lo lắng bay tới hỏi:

- Người không có việc gì chứ?

- Ta...ta...mệt! Ta muốn ngủ 1 lát, ta tin tưởng cô. - Mắt đã không chịu nổi sự mệt mỏi, nói xong anh đã ngủ mất.

- Người...

- Yên tâm đi! Hắc không có việc gì, ta còn không thấy hắc bị thương chỗ nào nữa là. Chúng ta mau tới khu mật viện của mẹ con ngày xưa ở đi, Lam gia bây giờ loạn quá, ta tuy là gia chủ nhưng không biết đám trưởng lão tham quyền tranh lợi kia suy nghĩ gì nữa, đợi hắc tỉnh lại rồi hắc về. - Ông suy nghĩ kỹ càng, qua đợt vừa rồi ông cũng nhận ra trước giờ mình quản lý gia tộc lỏng lẻo thế nào, không ngờ để đám trưởng lão và vợ hai của mình cấu kết với nhau, đối đầu với mình, giờ mà về không biết còn xảy ra xung đột gì nữa không và lại thân thể của Lam Kết Y đã lộ ra ông không thể nào đem con gái về nhà được nữa, nếu không Lam gia sẽ phải chịu đã kích nặng nề, vậy chỉ bằng tìm một nơi nào đó đợi tên nhóc này tỉnh lại rồi nhờ hắc chăm sóc con gái mình thôi, mình không thể bỏ rơi gia tộc được.

Nói xong ông xách Lam Vũ lên bay về hướng Lam Thiên Thành, Lam Kết Y cũng không hỏi gì mà bay theo.....

=====10 ngày sau

Lam Vũ mở mắt tỉnh dậy, uể oải vươn vai gáp, không biết mình đã ngủ bao lâu rồi nhỉ? Thấy mình đang ngủ trong một căn phòng nhỏ chừng 10m vuông, chỉ có một cái giường cũ, một chiếc kệ gỗ có lưu vết năm tháng khá sơ sài. Đang định đi ra ngoài coi thế nào thì thấy Lam Kết Y đi vào, năng thấy anh tỉnh dậy thì vui vẻ hỏi:

- A, người tỉnh rồi. Cảm thấy thế nào?

- Rất tốt! Đây là đâu? - Một môi về tinh thần thì chỉ cần ngủ là khỏe, không cần phải dùng thuốc chữa thương để điều trị, tuy nhiên nếu bị thương nặng thì thời gian ngủ càng lâu, dễ thấy là lão tam vẫn chưa có dấu hiệu sẽ thức tỉnh. Giờ chưa hồi phục hoàn toàn nhưng cũng không tệ, 6,7 phần rồi. Chờ 1 đoạn thời gian nữa sẽ trở lại bình thường, trận chiến vừa qua Lam Vũ vừa may mắn cũng hơi đen đủi. May mắn là phá được phong ấn, thực lực tăng lên tăng 4 sơ kỳ đỉnh phong, còn hơi nhỏ là pha cuối dù dùng toàn lực nhưng vẫn không giết được gã họ Lâm, khiến cho anh không thể đột phá lên trung kỳ. Nhưng điều đó cũng không quan trọng, anh đã không còn bị phong ấn chết tiệt đó hạn chế mình nữa rồi, đó là điều quý giá hơn cả.

- Đây là khu nhà cũ của mẹ ta khi xưa. Yên tâm, không có ai biết đâu, bên ngoài nó khá cũ kỹ, thêm vào quanh năm không có ai ở sẽ chẳng ai chú ý.

- Yên tâm cái gì chứ? Haha, cô nghĩ bây giờ ta sẽ lo lắng điều gì, cha cô đâu rồi? - Lẽ nào cô nàng tưởng mình sợ đám người Lam Thiên Vực này tìm đến hay sao mà phải tìm chỗ trốn kỹ thế này.

- Cha ta ở chính viện, để ta qua thông báo người tỉnh rồi, ông có chuyện muốn nói với người.

- Thế thì không cần, chúng ta qua đó thôi. Ta cũng có chuyện nói với cô. - Mím cười đứng dậy nói. Bây giờ anh tự do nên sự tự tin tuyệt đối vào bản thân mình đã trở lại, anh nói xong không cần chờ Lam Kết Y dẫn đường đã đi ra trước, nhân lúc hỏi Lam Vũ đã khởi động tinh thần lực quan sát đã thấy được Lam gia chủ, ông đang ở ngôi nhà chính trong khu nhà ngắm nhìn tranh vẽ của một người phụ nữ, chắc có lẽ là mẹ của Lam Kết Y.

Lam Kết Y thấy thế tuy có chút không thích ứng, đây là nhà hắn sao? Nhưng cũng không nói nhiều, đi theo Lam Vũ. Tới chính viện Lam Vũ thấy Lam gia chủ đang thần thờ nhìn bức tranh, thấy cũng tội mà thôi cũng kệ, chuyện này liên quan gì tới mình, nhưng mà anh cũng rõ là hoài niệm với quá khứ chẳng phải là điều tốt đẹp gì:

- Khụ, khụ! - Ho vài tiếng nhắc nhở là có người tới.

Vừa lúc ấy Lam Kết Y cũng tới.

- A, người tỉnh rồi. Có thương tổn gì không? - Lam gia chủ thấy anh liền hỏi.

Lam Vũ tròn mắt, không hổ là cha con, hỏi giống nhau value:

- Không vấn đề gì. Ta đến đây để nói vài điều trước khi ta rời nơi này.

- Người phải rời đi? - Hai cha con đồng thanh.

- Phải, ta có việc phải hoàn thành trước khi trở về quê hương mình, nói thật ra ta không phải là người của thế giới này. Như đã hứa ta sẽ giúp Kết Y tấn cấp Thiên Linh cảnh trong vòng 10 năm, tuy rằng ta không biết độ khó của nó như thế nào, cũng không biết quá trình ra sao nhưng ta hứa thì sẽ làm được, cùng lắm thì hơi trễ một xíu chứ không thất hứa. - Lam Vũ nói rõ ràng, anh chẳng hề biết việc tu luyện là như thế nào, trước giờ cảnh giới và thực lực của anh là do vận hành 1 số đường lối trong Hắc Ám Tinh Thần Quyền, hướng dẫn khá rõ ràng, không có gì thâm ảo, kiểu như 1 bài toán phần mềm, anh chỉ cần theo tư duy logic giải ra rồi lập trình thôi. So với việc đọc mấy cuốn bí kíp, công pháp ở Tam Thiên Giới này khiến anh đau đầu, cái gì gọi là Đạo, cái gì Đạo Tâm rồi các lý thuyết thâm ảo các kiểu con đà điểu... anh éo hiểu đâu, cũng chả thêm bỏ công sức ra hiểu, vớ vẩn, vì tư duy 2 thế giới khác nhau, nên anh chẳng tin Đạo, không tin luôn cả thuyết ngũ hành tinh tú nhật nguyệt gì đấy của thế giới này, thế thì làm sao mà chỉ dẫn con người ta.

Giải thích rõ ràng về tư tưởng của Lam Vũ, nước lửa chỉ là do các nguyên tố cấu tạo thành, sao trời thì chỉ là các hành tinh trôi nổi trong vũ trụ phát sáng nhờ mặt trời chứ có khác gì nhau đâu, mặt trăng chẳng qua là một cái vệ tinh nho nhỏ của một số hành tinh mà thôi, có khác gì với mấy ngôi sao đầy đâu, nó to hơn sáng hơn chẳng qua là do nó gần hành tinh này hơn các ngôi sao khác thôi, làm gì mà đẳng cấp của nó hơn với các ngôi sao kia được, thế mà sếp hạng người ta luôn tôn sùng mặt trời rồi mới tới mặt trăng, các ngôi sao hàng chót, có khi mấy ngôi sao xa xăm kia còn to hơn cả mặt trời và mặt trăng của các người đây. Đã không tin thì lười đi biện giải, Galileo Galilei là một tấm gương sáng, ông là người đầu tiên đưa ra thuyết nhật tâm, thuyết cho rằng mặt trời là trung tâm của hệ mặt trời chứ không phải trái đất như quan niệm thời đó, tư tưởng đi trước thời đại. Nhưng ông nói ra, cố gắng phả biến thì cả xã hội có ai tin đâu, còn cho là bị điên và bị xã hội ghê lạnh, mãi tới 400 năm sau khoa học phát triển người ta mới biết được ông đúng, nhưng lúc đấy ông chết mịa rồi thì có vinh danh cũng có được gì đâu. Nói chung là một người sinh ra và lớn lên trong khoa học kỹ thuật anh không hề tin mấy cái học thuyết của thế giới này, tuy nhiên nói như vậy chứ cũng có rất nhiều tri thức ở thế giới này có giá trị lớn mà thế giới khoa học chẳng thể nào phát hiện ra được, tí dụ như các khai phá lực lượng trên cơ thể con người, hấp thu những thứ xung quanh, đưa con người lên một tầm cao mới. Cái gì cũng có lý do của nó, vì thế giới này tồn tại rất nhiều điều kỳ diệu nên sinh vật sống nơi đây mới tập trung khai thác bản thân, coi bản thân là một vũ trụ nhỏ, tăng lực lượng, trí não và cả hình thái sinh mệnh nữa, ngày càng tiến hóa cao hơn, theo anh bọn họ tăng cảnh giới chẳng qua là tiến hóa bản thân mình thôi mà bỏ qua kỹ thuật công nghệ. Còn ở trái đất, những điều siêu nhiên tuy vẫn còn tồn tại nhưng đã gần như tuyệt chủng, con người vì sinh tồn và tham vọng bọn họ không ngừng khai phá tri thức về thế giới xung quanh, vì không thể tiến hóa bản thân nên đành đi theo một con đường khác là dựa vào mấy móc ngoáy lực để trợ giúp bản thân đạt được những điều mong muốn... Từ hoàn cảnh phát triển dẫn đến 2 con đường, 2 tư tưởng, 2 nền văn minh khác nhau hoàn toàn, mỗi bên đều có cái hay của bản thân, nhưng chắc chắn 2 thế giới này chẳng thể nào tiếp xúc với nhau. Trái đất không thể nào cho người qua thế giới này được trừ 1 số trường hợp như mình, còn bên kia đã là một hình thái sinh mệnh khác, đối với bọn họ trái đất chỉ là một vùng đất nhỏ bé, còn chẳng bằng một cái hạ vực của bọn họ, tài nguyên thì éo có một cái nắm tôm gì, cho cũng không thêm chiếm, ai có vô tình đi ngang qua cũng chẳng buồn ngó một cái đã đi mất.

- Người đi đâu? - Lam Kết Y hỏi.

- Mộc Tiên Lục, tuy ta không biết đường nhưng tự tin có thể đi được. Ta cho cô 2 lựa chọn, một là bây giờ ta đưa hết tài nguyên ta có được trong tay cho cô, cô tu luyện hết ít nhất cũng bằng cha cô bây giờ, nếu lúc đó vẫn chưa thăng cấp Thiên Linh, sau khi ta quay lại sẽ giúp cô, ta tin lúc đó ta có thể làm được đơn giản. Hai là đi theo ta, hi hi. Tài nguyên ta cung cấp chắc chắn sẽ không thiếu, tuy nhiên cả 2 lựa chọn vẫn dựa vào chính cô, ta chắc chắn

không chỉ điểm cô trong tu luyện được. - Lựa chọn thứ 2 anh đưa ra cũng 1 phần vì bản thân mình, kiểu như đi phượt với hot girl vẫn sướng hơn lang thang một mình, bạn thôi...bạn thôi. Và lại qua trận chiến anh cũng đoán rằng thân phận bán yêu gì đó của cô nàng chắc chắn bị người người đuổi giết, không thể sinh sống lộ mặt với thiên hạ được, sau này phải sống chui sống nhủi nếu không anh tin Lam gia cũng không bảo vệ được nàng, thế thì theo mình cũng được.

Lam Kết Y và Lam gia chủ nghe vậy thì đều giật mình. Lam gia chủ thì không ngờ giữa con gái mình và đối phương lại tồn tại một giao dịch như vậy, con gái mình phải trả giá cái gì để hẳn hứa sẽ giúp con gái mình thì cao thủ tuyệt thế cấp Thiên Linh chứ, đừng nói là mình, sợ Linh Thụ Tông kia cũng không dám đảm bảo ai có thể thắng cấp Thiên Linh. Còn Lam Kết Y giật mình sững sờ vì đối phương đưa ra 2 lựa chọn đó, khiến nàng thật phân vân khó chọn, nàng luôn hướng bản thân tới tầm cao hơn, điều đó làm nàng khát vọng được đột phá cảnh giới hơn ai hết, nàng đương nhiên nhận ra lựa chọn thứ 2 tốt hơn vì nàng không muốn chờ đợi ai, nhất là chờ đợi cảnh giới của bản thân. Nhưng nàng không muốn rời xa cha mình, chính nàng cũng ngạc nhiên về điều này, trước kia sinh hoạt 27 năm nàng đều rất ít khi gặp cha, nàng cũng chẳng có cảm giác nhớ nhung gì, cha đi đâu làm gì nàng cũng chẳng quan tâm nhưng không hiểu sao bây giờ lại có cảm giác không ổn, chính điều đó khiến nàng băn khoăn không quyết.

Lam gia chủ nhìn thử xem biểu hiện của gái, thấy con gái đắm chiêu phân vân ông liền căn nhắc:

- Y nhi, con đi theo vị công tử này đi. Chắc con cũng hiểu tình hình bây giờ, nếu con còn tiếp tục ở đây ta không chắc sẽ bảo vệ được con và Lam gia, nếu phải lựa chọn tuy ta rất đau lòng nhưng ta sẽ chọn Lam gia, ông nội con đã đưa chức gia chủ này cho ta, ta không thể phụ ông nội con và tổ tiên được. - Ông cố nói lời đã kích, tuy nhiên đó vẫn là sự thật ông muốn nói, ở lại thì phải trốn, chẳng thả lựa chọn con đường tuy không biết khó khăn bao nhiêu nhưng ít nhất là tự do và có tiền đồ trong tương lai hơn. Hơn nữa, nếu nàng ở lại thì Lam gia sẽ mất ổn định.

- Nhưng... - Cha nói đúng ý mình, nàng cảm thấy có chút vui sướng trong lòng nhưng nàng vẫn không nỡ.

- Không nhưng nhị gì cả, vài ngày sau ta tuyên bố con bị trục xuất ra khỏi Lam gia, sau này liệu việc mà làm. Con gái ta sau này xin giao cho cậu, nhớ đừng để nó chịu ủy khuất, nếu không cho dù cậu có là ai đi nữa thì tôi cũng không tha đâu. - Trợn mắt lên uy hiếp.

Hơ...Lam Vũ tròn mắt, gì thế? Cái này sao giống trong phim bố vợ chuẩn bị gả con gái vậy? Có làm không? Nhưng Lam Vũ đương nhiên không phản bác, người ta là cha của một cô gái, có lẽ trước khi cho con gái đi xa với người khác đều sẽ nói những câu tương tự, anh cũng không rõ lắm, nhưng mà kệ, điều này chẳng ảnh hưởng gì với mình, đôi khi anh thật là vô tâm, chẳng buồn suy nghĩ người khác nghĩ gì về bản thân mình.

Lam Kết Y, lắc đầu nhẹ, chắc là đang đấu tranh, ai đứng trước một quyết định mạo hiểm thay đổi cuộc đời mình cũng đều như vậy thôi:

- Ta không biết! Cho ta thời gian suy nghĩ. - Nói xong bỏ đi ra ngoài.

Lam Vũ nhún vai nhìn Lam gia chủ:

- Bác trai à! Yên tâm đi, ta đảm bảo nếu con gái bác đi với ta thì ta sẽ đảm bảo an toàn cho cô ấy. Nay Lam Kết Y, 3 ngày nhé, 3 ngày sau ta rời đi, chiếc nhẫn này cho nàng, trong đó là tất cả tài sản của ta. - Nói với Lam gia chủ một câu rồi ném chiếc nhẫn không gian anh lượm được trong Điện Bồng Tỏi ra ngoài cho Lam Kết Y, dù 3 hôm sau nàng quyết định ở lại thì ít nhất vẫn còn chiếc nhẫn này giúp nàng tu luyện, thiếu sót anh bù sau. Mặc dù là nàng không hoàn thành được giao dịch nhưng dù sao anh vẫn phá được phong ấn nên anh quyết định hoàn thành lời hứa, thời gian của mình ở thế giới này không biết là bao lâu, có một người bạn tạo 1 kỷ niệm cũng tốt.

Lam Kết Y chụp lấy chiếc nhẫn rồi tiếp tục đi về phòng của mình.... Lam gia chủ thấy thế cũng hơi yên tâm, hỏi Lam Vũ:

- Cậu tên gì? Bao nhiêu tuổi? Quê hương ở đâu? - Giao con gái cho một chàng trai lạ mà không biết điều gì về anh ta thì ông không yên tâm, nên hỏi có gì sau này mình còn biết cái mà mò.

Lam Vũ mỉm cười tự tin đáp:

- Ở thế giới này thì bác là người đầu tiên biết tên của thật của ta nhé. Phạm Lam Vũ, ta nghĩ chắc mình chỉ 17 tuổi thôi, haha. Quê hương của ta có nói ra chắc chẳng ai biết, hmmm, nơi đó được mọi người gọi là Trái Đất, về phần ở đâu thì ta cũng không thể nào miêu tả rồi. - Anh nghĩ là trả lời khá đầu đủ câu hỏi rồi, lão đại tuổi trong tư tưởng của anh vẫn dừng lại 17 mà thôi, anh vẫn chưa có lớn đâu đấy, vẫn thích thể hiện, chơi trội, thích diễn trò nhưng không thái quá như lão nhị, thích thể hiện sức mạnh nhưng không biến thái như lão tam và cuối cùng không giống nhất là anh chẳng muốn giết bất kỳ ai cả nhưng cũng lấy nhiệm vụ 1 ít vô cảm của lão tứ, anh cũng chẳng ngại biện về vấn đề giết người của mình, tuy không muốn nhưng chỉ cần ai chọc tới mình thì sẽ không biết chuyện gì xảy ra đâu, vì Mỹ Hương và tự do của bản thân anh cần phải mạnh mẽ lên, không tránh khỏi giết người rồi... Người không vì bản thân mình mà phân đầu thì làm gì có tư cách mà lo lắng quan tâm cho người khác chứ. Các bạn nghĩ xem liệu một chàng trai luôn suy nghĩ và nói mình thích một cô gái mà suốt ngày chỉ biết chơi, học hành lết tẹt không nổi bật, tương lai thì không rõ ràng thì sau này nếu có may mắn được cô nàng chấp nhận thì sao chứ? Bảo cô gái ấy cùng anh cực khổ làm lữ kiếm ăn à? Các cô gái thường sẽ từ chối hết các thể loại thành phần con trai thế này. Bởi vì tương lai anh không thể cho cô ấy hạnh phúc, không cho cô ấy 1 cuộc sống tốt thì anh chẳng có tư cách gì để nói rằng anh yêu cô ấy cả. Bởi vậy đừng cứ ở đó ăn nằm rồi nói con gái người ta sống thực dụng, anh có thể nghèo bây giờ, có thể không đẹp xúng như cô ấy nhưng tuyệt đối anh không thể là người không có ước mơ, không có mục đích sống, không có nghị lực, không có can đảm. Yêu một người là cho người đó hạnh phúc, bình yên chứ không phải là lo âu và mệt mỏi. Đừng bảo sên súa, đừng bảo cao thượng, không nói là anh phải nhường cô ấy cho người cô ấy thích, sao phải nhường? Nhưng nhất định không thể để cô gái ấy sau này phải hối hận vì đã chọn anh, đơn giản thế thôi. Có thể anh không làm được nhưng tuyệt đối không thể không làm... Lam Vũ là người có tư tưởng như vậy đó, ai biết giờ Mỹ Hương đang ở nơi nào đó có vui vẻ không? Hạnh phúc không? Có thằng nào đang theo đuổi không? Nhưng anh không muốn bản thân mình gặp lại cô ấy mà mình phải kém hơn cô ấy, thế giới này không phải thế giới của tiền bạc mà là thế giới của sức mạnh, nếu anh yếu hơn cô ấy hoặc yếu hơn thế lực đang nắm giữ cuộc đời của cô ấy thì sao anh có thể cho cô ấy tự do, sao có thể bảo vệ cô ấy? Chẳng không nói tới mang cô ấy về lại quê hương sống một cuộc sống yên bình, chỉ có người mạnh(ở thế giới kia là giàu có) mới có quyền tự do hưởng sự yên bình mà thôi, người yếu thì bị kẻ mạnh chi phối ép buộc, kẻ nghèo bị người giàu sai khiến, không thì phải tát bạt miếng cơm manh áo bệnh tật, làm sao yên bình. Bởi vậy anh dù không muốn nhưng tất cả đều phải làm, đều phải cố gắng, không phải nói suông là được.

==3 ngày sau.

Lam Vũ đứng trước cửa căn viện nhìn một hồi, xem ra có lẽ cô nàng muốn ở lại với cha mình, cũng không sao. Đang định rời đi thì thấy Lam Kết Y từ trong nhà chạy ra. Lam Vũ ngần ngừ nuốt nước miếng, ếc, trời đất ơi, dễ thương quá. Lam Kết Y thay đổi cách ăn mặc của một tiểu thư đại gia tộc thành một cô gái năng động, mái tóc dài bồng bênh nay cắt ngắn đi một chút thành tóc đuôi ngựa trẻ trung, váy truyền thống của tiểu thư đài các thành một bộ quần áo bó sát nhưng khá thoải mái khiến cô nàng trông giống như những cô gái thể thao ở thế kỷ 21 vậy, tất nhiên nàng thay đổi vậy để cho di chuyển đường dài không vướng víu nhưng trong mắt Lam Vũ người thích sự đơn giản và có lúc nào cũng có tư tưởng sau này phải về lại trái đất sinh sống nàng thật sự rất dễ thương, không kém phần xinh đẹp.

- Đợi ta với, ta quyết định rồi, ta sẽ theo ngươi! Dù sao giờ ta cũng chẳng có nơi nào để đi. - Nàng nói với vẻ quyết tâm sâu sắc. Cha nàng đã rời đi hôm qua, ông cũng đã thông báo trực xuất nàng để bảo toàn cho gia tộc. Lam Vũ nghe vậy thì mỉm cười:

- Tốt, bạn đồng hành. Sau này ta sẽ dạy cho cô nhiều thứ thú vị lắm.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Khó xử của Mỹ Hương, bài tập đầu tiên của Lam Kết Y

- Cầm lấy cái này rồi đọc đi, đây là quyển sách kể về những thứ đặc trưng khi muốn rời khỏi một vực để đi tới vực khác, cha ta bảo nó rất có ích. - Lam Kết Y đưa cho Lam Vũ một cuốn sách tên là “Con đường của Gió”. Lam Vũ cầm lên mở ra coi...

Cuốn sách này sở dĩ có tên là Con đường của Gió vì nó ví những người ưa mạo hiểm băng qua một con đường dài nguy hiểm và đầy trắc trở như những cơn gió, cơn gió đi khắp nơi trên thế giới này. Cuốn sách này được viết bao hàm 5 vực gần đây là Lam Thiên Vực, Ngọc Thiên Vực, Hóa Thành Vực, Thánh Hoàng Vực, Hoàng Linh Vực và con đường lưu thông lui tới 5 vực này. Trên đường nào có yêu thú nào, tinh quái loại nào hay các quán trọ, tiệm đa dụng, tiệm vũ khí hoặc thị trấn giữa đường đi ở vị trí nào đều có mô tả sơ bộ. Những địa danh nguy hiểm, những lời khuyên cũng có ghi vào, đúng là một cuốn sách hữu dụng.

- Còn thiếu gì nữa không, chuẩn bị luôn đi rồi chúng ta đi!

- Đợi chút ta che mặt lại, ra ngoài thế này đem lại nhiều phiền phức không đáng tới. - Nàng biết dung mạo mình xinh đẹp, không che đi thì đi đường khó tránh mấy tên hái hoa đạo tặc dòm ngó gây phiền phức. Nàng lấy ra một chiếc mũ vành có treo 1 phiến lụa mỏng xung quanh đội lên.

Lam Vũ thấy bộ đồ nàng mặc thật trẻ trung năng động làm sao tự dung đội cái mũ đó lên mất thẩm mỹ value, và lại anh đâu có sợ phiền phức, chỉ mới mấy hạ vực mà thôi, phiền phức tới càng tốt, anh đang cần sức mạnh. Nghĩ là làm, trên tay anh xuất hiện một chiếc mũ lưới trai màu đen, anh cố khắc thêm vài cái “thả thừ” trên mũ cho đẹp:

- Đợi tí, đừng đội cái đó để ta đội cho cô cái này, sẽ rất đẹp đó! - Lam Vũ bước tới tháo mũ của Lam Kết Y xuống, nắm lấy mái tóc mềm mại của nàng cho qua sau mũ rồi đội vào. Hmm một tiếng anh lấy ra thêm một cái kính cận đeo vào cho nàng, khoảng cách khá gần khiến Lam Kết Y vốn là một đả nữ băng giá cũng muốn tan chảy, nhưng nghĩ tới hần là phận bán yêu giống mình, lại là người sẽ giúp mình tu luyện nên nhin không đá cho mấy đá. Làm xong Lam Vũ lại hóa ra một cái gương đưa cho nàng soi:

- Đẹp không? Ta rất thích nàng như thế này. - Cười hi hi. Đối với lão đại thì quan niệm về đẹp vẫn là thời hiện đại, tuy thế giới này cũng có nét riêng nhưng anh thấy không bằng, tất nhiên đó là quan điểm thẩm mỹ của riêng anh thôi, người khác có lẽ có cái nhìn khác.

- Đẹp... nhưng...nhưng mà những thứ này lạ thế, ta chưa thấy bao giờ. - Nàng thấy những phụ kiện này thật lạ, người ta đeo vòng tay vòng cổ, lẽ nào lại có cả trang sức đeo vào mắt nữa ư? Nhìn nàng có vẻ vẫn nhọc khả ái hơn hẳn so với hình tượng lạnh giá đầy bạo lực thường ngày.

- Đương nhiên là không thấy rồi, những thứ này đều là vật dụng thường ngày ở quê hương ta, có muốn mua cũng không mua được đâu! Haha, đợi tí, còn 1 cái nữa. - Lam Vũ đang hứng thú tưởng nhớ cuộc sống và thú vui ngày xưa của mình thì nhớ một thứ rất cao sang trong đời sống ngày đó, anh ngay lập tức ảo hóa ra một chiếc Bugatti Veyron màu đen, tất nhiên là chỉ có cái vỏ, còn động cơ bên trong anh lúc trước không có cơ hội nghiên cứu nên không biết thế nào, nhưng không sao vẫn chạy tốt bằng tinh thần lực. Anh chạy tới mở cửa xe ra, đưa tay làm hiệu mời:

- Lady first! Cô ngồi lên đây đi!

Lam Kết Y kinh ngạc:

- Đây là loại cơ quan gì? Sao lại chiến xa của đế quốc vậy?

- Đây là một phương tiện di chuyển ở quê hương ta, ở đó mà có được thứ này thì không phú cũng là quý, khó có được. Nếu ngày xưa mà ta có tiền mua

được chiếc xe này chạy thì thật là oách haha. Đi thôi! - Lão đại hào hứng phóng xe như bay, tất nhiên ai đâu rảnh mà chạy theo địa hình, xe bay trên địa hình 20m. Cái xe cũng chỉ là hình thức mà thôi, chả có tí động cơ nào.

- Nhầm đường rồi, bên kia mới đúng. - Đang high thì bị Lam Kết Y cắt ngang, đường tới Vực tiếp theo quả nhiên là một hướng khác. - Ok, ok. Sorry!

- Ngươi vừa nói cái gì?....

.....

.....

Hai người trên chiếc phi thuyền hình xe băng băng mất mấy ngày với tốc độ bàn thờ mới chạy tới sát biên giới Lam Thiên Vực, tốc độ gần như ngang với một cường giả Địa Linh cảnh đồng thời thình thoảng còn dùng công không gian nên cũng không có gặp phiền phức trên đường. Lam Kết Y cũng đã có thể tự bay được và lại nhà giàu đi phi thuyền thường xuyên nên không hề cảm giác gì hưng phấn, nhưng đúng là có chút hiếu kỳ với cái cảm lái vô lăng và đạp phanh đạp ga, ở thế giới Tam Thiên này phi thuyền thường dùng linh ngọc làm năng lượng, có trận pháp để lái, thường có tới mấy người đồng thời điều khiển mới tránh xảy ra sai sót, không đơn giản như thứ này, nếu có công cụ thế này thật tiện lợi, không biết là mức độ tiêu hao linh ngọc của nó như thế nào, nếu ít thì cũng hỏi tên kia mua vài chiếc sau này tiện di chuyển. Lúc này cũng biên giới, trước mặt đã là vô hạn rừng rậm nối tiếp 2 vực, Lam Kết Y nhắc nhở:

- Khoan đã, hiện tại nên giảm tốc độ, tốt nhất là thấp xuống, trong rừng sâu có rất nhiều yêu thú, độc vật, ngoài ra còn có cướp đường, tốt hơn là hạn chế sự hiện diện của chúng ta, nghe các tiên bối đã từng trải thì thậm chí ngẫu nhiên trên con đường Gió ở hạ vực này đôi khi có tồn tại Địa Linh cảnh đỉnh phong cấp yêu thú, mà đồng cấp thì yêu thú thường mạnh hơn nhận loại chúng ta. Cần thận một chút không sai.

- Vậy cũng được! Tuy giờ ta không sợ phiền phức nhưng dây dưa với đám yêu thú này cũng không phải điều vui gì. Cao nhất chỉ có đỉnh phong Địa Linh sao?

- Đúng vậy, ngươi tưởng đây là con đường thông tới trung vực hay thượng vực siêu cấp đại vực à? Ngươi chết vì tiền, chim chết vì thức ăn, đạo lý này chỗ nào cũng đúng. Hạ vực linh khí eo hẹp, tài nguyên nghèo nàn, cao thủ và yêu thú trên Địa Linh làm gì còn có hứng thú ở lại nơi khi họ có gậy này làm gì. Sao ngươi cái gì cũng không biết thế? - Lam Kết Y thấy Lam Vũ cuối cùng có nhiều thứ không rảnh, cứ như loại nhân sĩ mới ra đời, còn lơ lơ bờ ngỡ khiến nàng lấy lại chút ưu việt tự tin, không khỏi có chút hào hứng giảng giải.

- Haha, không phải nói là ta không phải người nơi này sao, tìm hiểu mấy cái này làm gì. Ta cũng không muốn sống cả đời ở nơi này, nhưng ta vẫn phải xông pha một đoạn đường này. - Cuối câu, giọng điệu của Lam Vũ càng kiên định, anh không muốn sống mãi ở nơi này nhưng có vài chuyện không thể lùi bước. Khó khăn ngập trời nhưng anh vẫn tự tin, tự tin tuyệt đối về bản thân mình một cách vô điều kiện, một con dao hai lưỡi...

- Ngươi... quê hương của ngươi ở đâu, nếu sau này một ngày nào đó ta rảnh rồi sẽ tới thăm...thăm ngươi. - Đây là lần đầu tiên Lam Kết Y hỏi thăm một người con trai khiến nàng bị ngập ngừng đôi chút, nhưng không hỏi nữa sau này có chuyện gì rồi xa thì muốn tìm hân biết đi nơi nào tìm?

- Cái này...đợi ta làm xong việc cần làm ta nhất định sẽ mời cô đến nhà tôi chơi, chắc chắn. Thôi chúng ta tiếp tục tiến tới đi. - Sao mà nói được, nói rồi cũng vô ích, cô nàng sao mà biết cách vượt qua thế giới tinh thần chứ, thế giới chẳng tồn tại 1 giác quan nào.

Lam Kết Y tuy không hài lòng với câu trả lời này nhưng cũng biết chả thể nào làm được gì nữa nên thôi. Hai người tiếp tục lặn vào rừng sâu.

—— Lúc này ở Thanh Hoa Thiên, Mộc Tiên Lục tại một căn viện nhỏ.

Hai cô gái một trước một sau đối diện với 2 thanh niên tài tuấn. Một người nói:

- Nguyễn sư muội, nàng nói xem, giữa ta và tên mãng phu này ai xứng với ngươi hơn? - Hai thanh niên này 4 mắt đối với nhau như gà chọi.

- Hừ, Hoa Thanh Hàn đừng tưởng có một khuôn mặt éo là biết chút văn chương thì hơn người, sư muội là người thế nào? Còn cần cái bình hoa di động như ngươi ở bên sao? Sư muội là người thông minh, cần một đấng trượng phu đỉnh thiên lập địa, tương lai có thể che chở bảo vệ nàng, ngươi coi lại bản thân đi, hại đời qua biết bao nhiêu thiếu nữ rồi.

- Giang Chiến!!!!!!! Ngươi còn nói ta, thứ thô lỗ đầu óc ngu si tứ chi phát triển như ngươi nữ nhân ai mà thích, bằng chứng tới giờ ngươi vẫn một thân một mình chả ai thèm thích. Nữ nhân khác còn không thích, đừng nói tới sư muội. Sư muội, nàng nói xem, yên tâm, nếu Giang gia hân muốn gia hại muội thì ta sẽ bảo vệ.

Mỹ Hương đau đầu, trán đầy mồ hôi. Hai người này mặc dù đúng là thiên tài của Mộc Tiên Lục, càng là gia thế hiển hách nhưng dây dưa không ngớt, đã viện cớ từ chối nhiều lần vẫn không chịu buông tha, ngoài ra xem bộ cách tán gái của bọn họ còn lỗi thời, cô nghĩ chắc hẳn mấy tên này xưa nay dùng tiền tán gái quen rồi. Cô ngày xưa cũng là nhà giàu tỷ phú, lạ gì đám công tử này nữa, là người hiện đại nên cô không tin có tình yêu gì là bất diệt và vĩnh cửu, nhưng đồng thời cô cũng không ham mê gì quyền thế ở đây, càng không có ý chí muốn nắm giữ lực lượng như Lam Kết Y, cho nên 2 tên này tán kiểu gì cô cũng không có tí cảm động, ngược lại càng thấy phiền phức, mà mấy tên này dựa vào thế lực gia tộc lớn nên đuổi hoài không đi, lại càng không có biện pháp nào ngăn chặn bọn hân ngoài cửa. Chuyện này thật khó cho nàng.

- Hai vị công tử đều là thiên tài hiếm có của Mộc Tiên Lục chúng ta, việc gì phải gây chuyện với nhau như thế. Ta đây sao dám đánh giá hai vị, chỉ bằng chúng ta dừng lại ở đây, tiểu nữ có chút mệt, muốn nghỉ ngơi, mời hai vị hôm khác lại đến. - Cô sợ nói thật ra sẽ đắc tội 2 tên này, cô sống ở đây rất biết điều, chưa từng tranh dành quyền thế hay tài nguyên gì cả, hoàn toàn an phận, chính vì điều đó nên cô mới có thể bình yên tới ngày hôm nay, một cô gái nhỏ vốn mang trái tim yếu đuối của một cô gái hiện đại lại sinh sống được ở thế giới mạng người như cô rác thế này đúng là một kỳ tích. Chính vì Mỹ

Hương còn tin tưởng và chờ đợi Lam Vũ nên cô mới không thay đổi, cô mới giữ cho mình tư tưởng trong sáng của thế giới văn minh, tránh bị máu và sự huyền ảo của thế giới này xâm phạm. Nếu một ngày cô không chờ được nữa cô sẽ là một Lam Kết Y khác, ngày ngày tìm cách tăng cường thực lực bản thân, dốc lòng tu luyện.

- Nguyễn sư muội, tại sao nàng lại cách người ngàn dặm như thế? Nàng cũng hiểm tẩm lòng của ta mà, thế gian này ngoài ta ra ai xứng với nàng nữa? - Hoa Thanh Hàn về mặt đầu khổ.

- Hừ, người giả vờ cái gì. Đừng tưởng ta không rõ, chiều này người lừa không ít cô gái rồi, sư muội, nàng có biết tại sao đến giờ ta vẫn ở một mình không. Vì chờ nàng đấy. - Giang Chiến tuy tính tình thô kệch nhưng giây phút này cũng biết chen vào một ít câu sến súa.

- Người, cái thứ nguy quân tử. Chờ đợi gì chứ, rõ ràng là bản thân không có sức hút với nữ nhân....

- Còn người, Hoa Hoa công tử, thế thiếp thành đàn thì hay ho lắm sao?

..... Hai tên đôi co gay gắt, trong quá khứ lúc theo đuổi Mỹ Hương bọn họ cũng đánh nhau qua nhiều lần rồi nhưng đều bất phân thắng bại nên giờ chỉ biết đánh võ mồm thôi. Mỹ Hương đau đầu, tình huống ngày càng khó xử, xé rách da mặt thì sau này lỡ lại lọt vào vòng xoáy giao tranh danh vọng tài nguyên của mấy gia tộc lớn bọn họ thì sao? Tin tưởng rằng bản thân mà bị cuốn vào thì nhất định hôn sự của mình sẽ được bề trên quyết định ngay, như thế không được... Ngay lúc đấy thì có một đường kiếm màu xanh lá chen ngang dưới 2 người khiến 2 tên phản xạ tách nhau ra 2 bên. Một thanh niên tuấn lãng, cầm một thanh trường kiếm màu xanh lá đáp xuống:

- Hoa Thanh Hàn, Giang Chiến! Cút! Ta không có kiên nhẫn đâu, nếu lần sau còn để ta thấy người làm phiền sư muội nữa thì đừng trách ta ra tay độc ác.
- Hân múa thanh kiếm trên tay một cách nhẹ nhàng.

- Ngọc Thanh, người... đợi đó. - Hai tên công tử thiên tài kia thấy thanh niên kia thì vô cùng e ngại, buông một câu ngoan thoại rồi cũng bỏ đi.

Ngọc Thanh kia cười cười:

- Đám cóc ghè này, lại còn dám đánh chủ ý lên sư muội nhất mạch chúng ta. Không biết lượng sức mình. Nguyễn sư muội, người không sao chứ? - Ngọc Thanh không tiến tới gần mà giữ khoảng cách, bộ dáng lơ đãng hỏi thăm một câu.

- A! Ta không sao! Đa tạ Ngọc Thanh sư huynh, nếu huynh không chê thì vào hàn xá uống ly trà rồi đi. - Mỹ Hương thật lòng cảm tạ Ngọc Thanh sư huynh này, hẳn 2 lần giải cứu nàng trong trường hợp bị đụ bắm thế này rồi, lại là một người biết khuông phép, không đường đột, lại biết giữ khoảng cách giữa mối quan hệ, khiến nàng an tâm khi giao tiếp hơn.

- Thật tiếc quá! Ta cũng rất muốn uống trà sư muội pha nhưng mà ta có việc trong người, hôm khác lại đến! Haha! Bọn họ mà tìm nàng kiếm phiền phức cứ gửi tín hiệu cho ta, nếu ta ở gần thì nhất định sẽ giúp một hai. Hẹn gặp lại. - Nói xong Ngọc Thanh cũng không lưu luyến mà cười mây bay đi ngay.

Nha hoàn này giờ đứng ở đằng sau Mỹ Hương vốn sợ sệt dâm uy của 2 tên công tử Hoa, Giang nay thấy đi hết rồi mới thở phào cười nói:

- Tiểu thư, ta thấy Ngọc công tử anh vũ thần tuấn, đương thời hiếm thấy. Lại đối xử tốt với tiểu thư, lần này đừng bỏ qua nha. Ngọc công tử cũng có danh tiếng rất tốt trong tông môn, hay giúp người khác làm niềm vui.

- A Loan! Em bớt nói đi, ta làm sao mà lọt vào mắt xanh của Ngọc Thanh sư huynh chứ. Đừng nói nhiều nữa, mau vào trong dọn đồ đi. - Mỹ Hương vọt ngất lòi, nàng đúng là có thiện cảm với Ngọc Thanh nhưng đó kiểu như đồng nghiệp, đàn anh thôi. Ngọc Thanh là thiên tài số một của một mạch của nàng trong Thanh Hoa Thiên, cảnh giới cao hơn 1 bậc so với đám Hoa, Giang nên bọn họ thấy Ngọc Thanh đều kiên dè.

Ngọc Thanh bay đi một đoạn rồi quay đầu lại, vẻ mặt tươi cười hiền lành đã biến mất, thay vào đó là một nụ cười nửa miệng, đôi mắt xa xăm nhìn về phía Mỹ Hương...

—— Ở con đường Gió thông tới Thánh Hoàng Vực...

- Cừu! Phía trước hình như có một bày yêu thú Khi Một Sừng, lực công kích vật lý rất mạnh. Con đầu đàn có tu vi Nguyên Linh đỉnh phong, chúng ta có cần đi vòng không? - Lam Kết Y nhìn phía trước nhắc nhở Lam Vũ. Trong lúc trò chuyện Lam Vũ bảo Kết Y cứ gọi anh là Cừu hoặc Hạ Cừu Vũ là được. Tên thật không cần gọi, anh chưa muốn lưu thanh thiên cổ ở thế giới này đâu, dù sao cũng là một ngôi sao băng lóe qua mà thôi.

- Sao phải đi vòng, không phải ta hứa giúp cô tấn thăng Thiên Linh cảnh trong 10 năm sao? Bây giờ bắt đầu luôn đi, nếu đám khi này không chặn thì coi như tốt, chặn thì cô xuống giải quyết hết đi, ta tuy không tu luyện giống các cô nhưng ta nghĩ chiến đấu mang lại lợi ích không nhỏ đâu.

- Một mình ta?

- Đương nhiên một mình cô, từ giờ trở đi cô chính là bảo tiêu của ta, phiền phức cô một mình giải quyết, đây là rèn luyện! Nếu có bất ngờ xảy ra, ta sẽ ra mặt giải quyết, nên cô yên tâm mà khảo nghiệm, chỉ có sinh không có tử. - Anh đọc sách thì nghe nói khảo nghiệm sinh tử thì dễ đột phá hơn nhưng anh không muốn Lam Kết Y mạo hiểm, chỉ cần trong tầm kiểm soát của anh thì anh sẽ để nàng động tay chân coi như thực chiến.

- Được rồi, thỏa mái một lần đi, có bao nhiêu bản lĩnh cứ xuất hết ra cho ta, để ta xem trình độ của cô tới đâu. - Anh không rành hệ thống tu luyện của thế giới này lắm nhưng nếu đánh giá năng lực chắc cũng có thể chứ?

Quả nhiên đám yêu thú là động vật có ý thức chủ quyền nặng, đi vào phạm vi lãnh thổ của bày đàn khiến chúng tức giận, 8 con đục hung hãn vỗ ngực

kêu to một tiếng, con nào con nấy cao 6-8 mét, chúng nhảy lên cây rồi lao lên tấn công chiếc xe của Lam Vũ đang băng băng bay tới. Lam Kết Y đã được Lam Vũ bảo sẵn sàng, nằng lập tức kiên định:

- Yên tâm, ta sẽ không để ngươi thất vọng. - Thực ra nằng đối với chiến đấu cũng có một sự ham muốn không hề nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Phiền toái Ngọc Gia.

Lam Kết Y nhìn thấy đám khi to lớn đang gầm thét ở phía trước nhưng không hề sợ hãi, trong tay xuất hiện 1 thanh trọng kiếm, thế kiếm thủ. Ở thế giới này, cận chiến bằng lực lượng cơ thể thì Võ Chiến Đạo là 1 trường phái am hiểu nhất, đối với địch thủ có số lượng đông hơn thì lui về thủ thế, lấy bất biến ứng vạn biến, đó là điều căn bản. Lam Vũ trong quá trình lái xe cũng nghe nằng kể về Võ Chiến Đạo, nên cũng nghe qua điều này, vì tầm tấn công ngắn hơn so với tu linh giả nên bọn họ chủ động tấn công trong trường hợp này thường sẽ nhận lấy bất lợi. Tuy rằng trường hợp này đối thủ chỉ là 1 đám yêu thú trí thông minh chưa phát triển không biết tận dụng sơ hở, nhưng điều căn bản này đã ăn sâu vào máu của những người tu luyện lực lượng, đó dường như quy luật thép, trừ phi mạnh hơn quá nhiều mà thôi.

Con khi đầu đàn như một chủ tướng, nó chỉ vỗ ngực gầm thét quan sát, để các con trưởng thành khác lao tới, không phải nó chờ sơ hở gì mà nó là con đầu đàn, việc gì nó phải ra tay, nó xem 2 sinh vật phía trước gầy yếu, không đáng ra tay, cô gái kia còn cảm giác được, nhưng còn thanh niên nhìn không khác gì đám chuỗi nó hay ăn, không quan tâm, nếu con kiến con mèo gì chạy tới lãnh địa nó đều phải ra mặt thì còn gì là con đầu đàn.

Một con khi trưởng thành hú lên, búng một gốc cây lớn, nhún 1 cái nhảy lên cao bỏ về phía Lam Kết Y. Nằng chọn lối đánh cứng chọi cứng, một kiếm chém thẳng vào thân cây. *Rắc* *rắc* cái cây gãy làm đôi, thanh trọng kiếm như chùy gỗ vào đầu con khi. Mắt thấy sắp bị đánh vỡ đầu thì con khi ngay lập tức cúi đầu xuống để cho thanh kiếm va chạm với chiếc sừng cứng, *Koong* va chạm mạnh xảy ra, nhưng con khi vẫn bị hất văng đi xa làm đổ ngã nhiều cây cổ thụ, máu chảy khá nhiều do xây sát, tuy nhiên vẫn chưa chết. Con khi vừa rồi chỉ có cảnh giới chừng Nguyên Linh cảnh trung kỳ, thua Lam Kết Y không oan, nếu là nhân loại thì pha vừa rồi đã bị 1 kiếm của Lam Kết Y đập bẹp rồi, vì chúng nó là yêu thú, yêu thú tuy không có trí thông minh như nhân loại nhưng lại được ông trời cho bù lại về sức mạnh hoặc kỹ năng đặc biệt. Loài Khi Một Sừng có một chiếc sừng như một chiếc máy khoan ở trên đỉnh đầu, cứng chắc khó phá, là một tài liệu tốt để chế tạo binh khí. Đặc biệt khi bị khi bị thương thì chúng hóa điên sẽ càng ghê gớm hơn.

Một con lại một con lao lên, rồi tới 3 con một lúc. Lam Kết Y chỉ có một mình nhưng vẫn bài bản chống đỡ, vài hit lại đánh văng một con, nhưng chỉ càng làm cho bọn chúng thêm hung hăng mà thôi, con đầu đàn cũng có dấu hiệu xuất thủ. Lam Vũ ngồi trên xe hô to:

- Cố lên! Đừng phí sức dây dưa, cố gắng đánh vào vị trí chí mạng, giải quyết nhanh gọn, còn có ta ở sau. - Thôi quen khi xưa mỗi lần xem bóng chuyền hay đá bóng lớp thì cổ vũ vài câu.

Thấy đàn của mình đánh có vẻ chật vật, con khi đầu đàn hồng lên một tiếng thật to. Thân hình đồ sộ của nó nhảy lên cao, 2 nắm tay như chày sắt gõ xuống Lam Kết Y! Biết đây là đối thủ cùng cấp nên nằng không dám chủ quan, lùi về phía sau để giám sát thương đồng thời đưa thanh trọng kiếm ra đỡ. Bị chấn lui 10 mét, khí huyết trong người loạn lên, lực của cú giã vừa rồi rất mạnh, con Khi Một Sừng đầu đàn này có lẽ đã tiếp cận Địa Linh cảnh rồi. Tuy không mạnh bằng Địa Linh cảnh cường giả thật sự nhưng mạnh hơn Nguyên Linh cảnh đỉnh phong. Lam Kết Y lần này phải tung hết toàn lực mới có hy vọng đánh bại nó, bởi vì nằng vừa tu Võ Chiến Đạo lại là tu linh giả nên đương nhiên mạnh hơn Nguyên Linh đỉnh phong bình thường. Thanh trọng kiếm bỗng bùng bốc lửa, toàn thân như có những tia lửa lập lòe.

Một kiếm đấu song quyền, lại thêm địa hình rừng nguyên thủy nên chẳng mấy chốc nơi đây đã trở thành một bãi đổ nát đầy lửa. Nằng đã thấm mệt, trên người không có vết thương nhưng bị lực lượng mạnh mẽ chấn tổn thương nội tạng. Lam Vũ vẫn chưa có ý định giúp, vì anh biết đám tu luyện giả này nhất là Võ Chiến Đạo có khả năng hồi phục rất mạnh so với người thường, như vậy vẫn chưa có vấn đề gì. Anh nhận lời giúp người ta trong 10 năm tấn cấp Thiên Linh, nếu cứ thấy khó thì ra tay, vậy đến bao giờ nằng mới lên Thiên Linh cảnh đây. Anh không tu luyện giống bọn họ nên không thể nói ra cảm ngộ của mình để giúp nằng, chỉ có thể để nằng tự cảm nhận thế giới này thông qua chiến đấu để tiến hóa bản thân mà thôi. Con khi cũng không khá khẩm gì, người có nhiều vết bồng, bầm tím do bị kiếm chém, vì đây là trọng kiếm nên không hề sắc bén, không thể cắt da yêu thú là điều bình thường, xét về năng lực thì nó giống một cái chùy hơn. Bỗng con khi rống to một tiếng nhảy lùi về phía sau, thân hình đồ sộ của nó đập gãy rất nhiều cây cối. Chiếc sừng của nó sáng dần lên như đang tụ tập một sức mạnh nào đó.

== Ở cách đó chừng 20km có một đám người trông như lính đánh thuê, dân đi rừng chuyên nghiệp, cùng với một chiếc chiến xa bay cỡ trung thật xa hoa. Trên chiếc thuyền có 2 trung niên đứng 2 bên trái phải, còn có 1 nam tử trông cỡ 30 tuổi đứng trên mũi chiến xa. Chừng một lát có 2 tên lính đánh thuê từ xa chạy về, người nam tử kia thấy vậy liền hỏi:

- Bên kia là ai chiến đấu? Nhân số thế nào? Thế lực nào?

- Dạ thưa Hắc đội trưởng! Phía trước có 1 người 1 yêu thú giao chiến, đều là cảnh giới Nguyên Linh đỉnh phong, cô nương kia chắc có lẽ là người của Lam Thiên Vực. Yêu thú là Khi Một Sừng, xung quanh còn có nhiều xác Khi Một Sừng cấp Nguyên Linh khác.

- Hừm, chúng ta đi về phía Lam Thiên Vực nơi chim không thềm ỉa này là vì nghe nói Lam Thiên Vực Lam gia đại tiểu thư xinh đẹp hiếm thấy, lại thiên phú ngao nhân, gia chủ muốn cầu hôn nằng cho tiểu công tử, vốn là chính sự quan trọng hơn nhưng mà vì gia tộc kiếm thêm ít tài liệu yêu thú cũng tốt, nghe nói sừng của Khi Một Sừng có khả năng tráng dương. Chờ một lát bọn hán lưỡng bại câu thương rồi hần xuất hiện, tránh phiền phức. - Nam tử này

là Địa Linh cảnh Hậu kỳ cường giả 2 tên hộ vệ 2 bên là Địa Linh cảnh sơ kỳ.

Đột nhiên bên trong chiến xa vang lên âm thanh ngang ngược nhưng trẻ trung:

- Sao các người đột nhiên dừng lại thế? Còn không mau xuất phát, ta muốn nhìn thử thể từ tương lai của ta có bộ dáng xinh đẹp thế nào? - Dựa vào cách nói chuyện chắc chắn hẳn là tiểu công tử trong lòng của tên đội trưởng, chỉ có công tử thế gia ở Thánh Hoàng Vực mới có khả năng tuyển hộ vệ cấp Địa Linh hậu kỳ mà thôi.

- Có chút chuyện, xin công tử yên tâm! Vừa hay không biết mang quà gì đến gặp Lam tiểu thư! Hắc ta thấy bên kia có người và yêu thú tranh đấu. Cũng là loại yêu thú khá hiếm ở Thánh Hoàng Vực, lấy làm quà không tệ. - Gã đương nhiên rành tính ngựa non hấu đá cộng thêm, ăn chơi trác táng của vị tiểu công tử này, nếu không việc gì gia chủ phải cho hắn đi qua 1 cái hạ vực để cưới xin chứ. Nên lấy lý do thật là hợp lý, có duyên mới cãi nhau với mấy tên ngốc.

- Thế hả? Vậy tốt, mau tới cướp cho ta. - Hắn vốn mắt kiên nhẫn vì đứng đợi này giờ, nghe được lý do liền thoải mái không để ý nữa, tiếp tục vô trong chiến xa đùa giỡn thị nữ.

Thấy thiếu gia nhà mình tính tình không chịu nổi như thế nam tử họ Hắc cau mày, ghét thật. Nếu như không phải là con út của lão gia chủ Ngọc gia thì hẳn một kiếm chém chết thứ phế vật này rồi, bản thân mình chăm chỉ luyện võ thuật cực khổ ra sao mới có thành tựu ngày hôm nay, còn thắng trẻ trâu hết ăn lại nằm xong chơi gái thì địa vị cao vồi vọi, áp mình một đầu, thế đòi bắt công

Lam Kết Y thấy sừng lớn trên đầu đối phương phát sáng, biết là nó sắp thi triển thiên phú thần thông gì đó. Nàng cũng mang trong mình 1 nửa dòng máu của yêu tộc, yêu tộc đương nhiên cao cấp hơn yêu thú nhiều, đều cùng là chữ yêu nhưng yêu tộc hoàn toàn có trí tuệ như con người, bọn họ chính là những con yêu thú có trí tuệ như con người, biết tu luyện, biết biến hóa. Nàng cũng có thiên phú thần thông của bản thân, nhưng là yêu tộc không hoàn mỹ, chỉ là bản yêu nên muốn sử dụng thiên phú thì thân thể nàng đều bị tổn thương khó chữa. Nàng vô ý liếc nhìn Lam Vũ, thấy anh đang nhìn chỗ khác thì hậm hực, chợt Lam Vũ lên tiếng:

- Ta biết nàng còn chưa tung hết toàn lực, giải quyết sớm đi, đừng sợ, ta ở đây thì có thể gặp chuyện gì bất ngờ chứ. - Lam Vũ cũng đoán ra một chút tâm tư của Lam Kết Y, theo kinh nghiệm giang hồ thì nàng sợ một khi nàng ra tay toàn lực, rơi vào suy yếu thì sợ gặp bất trắc. Sợ có người đục nước béo cò.

- Được! Tin tưởng người lần này. - Nàng để thanh kiếm xoay vòng vòng quanh tay mình, khí thế phát ra càng mạnh, nhiệt độ theo tốc độ xoay của thanh kiếm tăng lên chóng mặt, cánh tay phải của nàng bây giờ trông như đang đeo một chiếc phong hỏa luân vậy.

Con khi đầu đàn dường như đã tích đủ năng lượng cho pha tấn công tiếp theo, chiếc sừng nó như một chiếc đèn pha ánh bạc, nó biến mất tại chỗ, mặt đất dưới chân nó nát như mạng nhện. Phía trước mặt hai người không còn là một con khi nữa mà tựa như một con tê giác đang nổi điên, Lam Kết Y cũng động, thanh kiếm đang xoay tròn bỗng dừng lại. Hai tay nàng mọc ra hàng móng vuốt sắc bén, tay phải nắm lấy chuôi kiếm đang hừng hực, cả người khụy xuống lấy đà, tay trái chống dưới đất, đôi con người hóa thành hình dạng giống mắt báo. Nàng nhảy bật lên cao, thanh kiếm bỗng linh hóa, linh thể lớn gấp 10 lần... Hướng tới con khi đầu đàn cắm xuống.

Thánh Hòa Phán Quyết Kiếm..... - Đây là một kiếm quyết dạng nhất kích tất sát uy lực cực kỳ bá đạo, nàng học được gần đây trong đồng công pháp, đan được Lam Vũ lấy được trong thần điện bóng tối. Địa Linh kỹ, để có thể thi triển thuật này thì nàng phải biến thân mới làm được. (ông nào không tưởng tượng được cứ hình dung tựa tựa chiêu cuối Công Lý Demacia của Garen, nhìn giống giống ý). Kiếm quyết chú trọng thời điểm chuẩn bị ra chiêu phải ở tư thế chuẩn sao cho lực phát động khuếch đại mạnh nhất, đồng thời yêu cầu linh lực cũng phải vận hành nhịp nhàng với động tác để tạo nên thế kiếm vừa chí mạng lại vừa mạnh mẽ.

Uỳnh va chạm mạnh khiến 2 bên bị hất văng ngược ra, con khi đầu đàn đau đớn rống, đòn thế vừa rồi khiến nó mất khá nhiều sức, lại thêm dính kiếm đâm thẳng vào mắt vào trong tận não giờ trong thương hấp hối. Lam Kết Y cũng không khá hơn bao nhiêu, trên bụng có lỗ máu cỡ bàn tay xuyên qua cả lưng, đó là dấu của chiếc sừng dù đã trải qua giảm thiểu sát thương tầng tầng lớp lớp bảo vệ. Nàng thở dốc, đau đớn nhưng cố nhịn, lần đầu tiên trong đời nàng chịu tổn thương lớn thế này. Nhưng nàng, kể cả con khi đầu đàn đều chưa chết, nếu không ai tiếp tục tấn công thì cả hai sẽ hồi phục rất nhiều, khoảng vài ngày là sẽ qua con nguy hiểm dù không uống thuốc gì, còn vài tháng thương thế sẽ lành hẳn, bởi vì họ đều là sinh linh đã tu luyện, đã tiến hóa. Lam Vũ thấy cuộc chiến đã đến hồi kết, nhảy xuống xe đỡ lấy Kết Y:

- Còn ổn chứ? - Máu chảy khá nhiều, nhìn lỗ thủng trước bụng cô nàng khiến Lam Vũ không đành lòng, nhưng nàng muốn mạnh mẽ hơn thì phải thế thôi, bản thân mình tu luyện hoàn toàn không giống gì nên không thể chỉ điểm một hai.

- Ahh! Hoi..đ..đau một chút nhưng..không sao! Nghi ngơi..m..một chút sẽ ổn! - Đau đớn là điều khó tránh khỏi nhưng nàng vẫn cố mỉm cười, nàng tuy trọng thương nhưng không chết, chỉ cần nghỉ ngơi vài tuần là ổn, quan trọng là nàng đã thắng được một đối thủ mạnh mẽ mà đối lại trước kia nàng không thắng được, giờ nàng vẫn còn sức đứng dậy làm một đòn dứt điểm. Trước giờ chỉ có Lam Vũ mới dám cho nàng luyện tập trong sinh tử chiến, chứ trước giờ cha nàng cứng như cứng trứng, thỉnh thoảng cũng cho quyết đấu nhưng thủ hạ đều ngầm hiểu ý không thể tổn thương tiểu thư, làm sao nàng tiến bộ nhiều được. Nàng tin tưởng không bao lâu nữa có thể đột phá Địa Linh cảnh ngay. Nàng gắng đứng dậy, cố gắng kết thúc chiến công đầu tiên quan trọng của mình.

- Ủ, nếu mệt mỏi thì có thể lên xe nghỉ ngơi! Mọi chuyện sau đó để ta! - Lam Vũ cũng nhận ra có đám người đang tiến lại đây.

- Đợi một chút, ta muốn tự tay mình thu lấy chiến lợi phẩm. Khục khục. - Kiên cường bước tới con khi to lớn đang hấp hối thở khò khè.

Lam Vũ cho rằng mọi chuyện còn trong tầm kiểm soát, cũng muốn coi nòng ửng xử thế nào nếu có chuyện bất ngờ xảy ra, nói thật kiến thức cũng với các loại lịch duyệt đối nhân xử thế ở thế giới này anh còn kém. Vẫn là rất tự tin vào khả năng của bản thân.

Lam Kết Y thu trọng kiểm lại, lấy trong nhần không gian một thanh kiếm sát bén tính tới kết thúc sinh mệnh của con khi đầu đàn, thu chút chiến lợi phẩm, tu hành trường sinh vốn là cuộc ganh đua giữa bản thân với trời đất, vì bản thân không ngừng tiến hóa thành sinh mệnh cao cấp nhất mà hi sinh cả thiên hạ cũng không tiếc. Đúng lúc này từ xa có tiếng vang lại:

- Cô nương, dừng tay!!!!

Một chiến xa và đoàn người từ trong phía rừng rậm chạy tới, dẫn đầu là một nam tử tầm 30 40 tuổi, quần áo đồng phục của bọn họ đều có chữ “Ngọc”. Lam Kết Y thấy tự dung xuất hiện đám người lai lịch bất minh thì cảnh giác:

- Các người là ai? - Cổ nén cảm giác bất lực khi bị thương, một lần nữa Lam Kết Y tăng khí thể bản thân lên.

- Haha, tiểu cô nương khoan hãy hùng hổ. Chúng ta không phải người xấu! Có điều, lúc trước chúng ta truy giết bấy khi này đã mấy ngày, cực kỳ mệt mỏi, hôm nay đuổi tới đây thì đã thấy cô nương dọn sạch rồi, điều này khiến chúng ta có chút ủy khuất! Hay là cô nương đại nghĩa trả lại chúng cho chúng ta đi. - Nam tử trung niên cầm đầu cười nhẹ ôn hòa nói.

Nghe giọng điệu thì Lam Vũ và Lam Kết Y biết ngay đây là đám người tới cướp của rồi, Lam Vũ tiến lại gần nòng thì thầm: “Người trước mặt là người mạnh nhất trong đoàn bọn chúng, Địa Linh hậu kỳ, cứ làm như ta là không khí, nếu là cô thì trong trường hợp này cô sẽ làm gì?”. Nhưng anh lại làm bộ như sợ sệt tiến đến núp sau lưng Lam Kết Y làm cho bọn người kia cười âm lên, cho rằng anh chỉ là một tên công tử bột núp vấy nữ nhân nên không coi trọng, chỉ nhìn Lam Kết Y. Đây là mục đích anh muốn, vừa xem kịch vừa muốn xem thử người ở nơi này gặp tình huống tiến thoái lưỡng nan sẽ chọn thế nào.

- Của các người? Đừng tưởng có một cao thủ Địa Linh cảnh hậu kỳ là to tát lắm? Ta đây đánh một gàn chết mới hạ được đám này, không nói nhiều, rút! - Nói xong một quả thờ phì phò, đau đớn thể xác thể hiện rõ trên khuôn mặt nòng, nòng ngã người về phía Lam Vũ: “Ta..ta không còn s..sức nữa! B..bảo vệ ta”. - Nòng nói với Lam Vũ với giọng điệu yếu đuối ôn nhu, khiến cho người khác dễ cảm động mà xả thân bảo vệ mỹ nhân, nhưng trong khoe mắt của nòng có chút đắc ý! Nòng ở với Lam Vũ cũng một thời gian, cho rằng rảnh tính của anh, ham chơi, thích những trò độc lạ, quý kẻ âm người. Tưởng anh bảo nòng cứng rắn đối chọi với bọn họ, để rồi phút cuối cùng bất ngờ làm anh hùng cứu mỹ nhân xong ra với tư thái kinh người nên không phối hợp, đưa hết trách nhiệm và sự chú ý lên người Lam Vũ coi như là đáp trả, cô đây không rảnh chơi trò trẻ con với người..

Nhất thời tất cả mọi người đều kinh ngạc ... Cả Lam Vũ lẫn đám người Ngọc gia đều há hốc mồm ra, Lam Vũ thì kinh ngạc vì nòng không phối hợp còn bất ngờ ném gánh nặng sang cho mình. Còn đám người kia kinh ngạc vì cô gái kia trọng thương không còn sức lại lựa chọn thiếu niên kia bảo vệ mình, nhưng mà nhìn đi nhìn lại cũng thấy thiếu niên kia không có tí linh lực chấn động, thoát nhìn không khác gì phạm nhân, chẳng lẽ là kẻ nghị binh?

- Cô nương chẳng lẽ là người không biết đạo lý? Đã là người thì phi bất phân như vậy ta còn nói đạo lý làm gì nữa? Ta phải thay trời hành đạo, hahaha! Người đầu, giết đám tà ma này. - Thói quen sinh hoạt ở Thánh Hoàng Vực quen rồi, muốn ra tay với ai trước tiên cứ chụp tội danh trước đã, có gì đối phương có hậu trường mạnh hơn thì còn có cơ chống đỡ một hai, từ nhỏ lớn lên như thế tạo cho hần một thói quen.

- Hahaha, Hắc đội trưởng thật là không biết thương hoa tiếc ngọc, nhưng mà ...tuân lệnh, haha! - Đám người người ở dưới đất là lính đánh thuê, tuy rằng cũng thêm thưởng sắc đẹp của Lam Kết Y nhưng mà đã nhận tiền của người ta, không nghe lời không được. Còn hộ vệ trên tàu chỉ phụ trách bảo đảm an toàn cho thiếu gia bọn họ, với lại quen tính cách của Hắc đội trưởng, sinh ra trong nhà nghèo, thiên phú tu luyện tốt nhưng không có tài nguyên, vì vậy rất cố gắng, ngày ngày chỉ biết tu luyện và tu luyện, từ lâu đã thể không thành Thiên Linh quyết không màng nhi nữ thường tình, đó là lúc thanh niên còn hăng hái, tới giờ đã hơn ngàn tuổi thì có chút hối hận, nhưng người tu luyện đã thể là phải giữ lời nếu không thì đường tu luyện sẽ gặp bất trắc.

- Khoan đã! Tên tiểu tử trời gà không chặt kia giết thoải mái, nhưng nữ nhân để lại cho ta. - Bỗng trong chiến xa nghe tiếng hô quát ra ngoài của tên thiếu gia ăn chơi. Hắc đội trưởng lập tức mặt đen như tên, vốn đã ức chế thẳng phé vật ăn chơi dựa hơi gia đình này rồi, nay hần còn phá lệnh của mình nữa chứ...nhìn xuống...ta nhìn...ta nhìn...vì tài nguyên tu luyện...

Đám lính đánh thuê hiển nhiên biết ai mới là người trả tiền nên đương nhiên nghe theo lệnh của tiểu thiếu gia. Một tên Nguyên Linh hậu kỳ lính đánh thuê rút ra một thanh dao găm, đưa lên lưỡi liếm vài cái rồi cười:

- Lần này để ta, các huynh đệ không được dành đâu! Tiểu tử kia nhìn như ở nông thôn mới ra, làm ta thật nhớ bản thân mình thời mười mấy, cũng ngây ngô như thế này. Nhưng rất tiếc ta phải giết rồi, hà hà.

Lam Vũ nhìn bọn này trò truyện mà lòng rất kiên nhẫn, mục đích không thành thì dẹp loạn luôn cho rồi, nhiều lần muốn động thủ trước thì bị lão nhị trong Hồn Giới hô dừng, lão nhị muốn ra để xem trò. Nhưng lần này lão đại không cho, thấy Lam Kết Y mệt mỏi trên tay mình, anh cũng không muốn để lão nhị ra làm loạn, sớm ngày tới Mộc Tiên Lục cho rồi. Đúng lúc có một thằng xấu số lao lên trước, Lam Vũ vội chuyển Lam Kết Y vào trong xe, bên trong ghế biến thành giường gối rồi tạo một kết giới xung quanh. Xong việc thì tên xấu số đánh thuê kia đã đánh tới nơi, Lam Vũ mỉm cười, bất ngờ một cùi trỏ cực mạnh vào mặt hần, khiến đầu hần vỡ ra như thịt nát. Phúi tay, Lam Vũ thâm nghĩ quên không chế lực, bản thân đã là tầng 4, khi dễ Nguyên Linh cảnh không phải là đơn giản sao.

Hắc đội trưởng đang ôm chút bất mãn với tiểu thiếu gia trên chiến xa ngay lập tức nghiêm mặt lại, hần nhận ra mọi người đã xem thường thiếu niên không có gì nổi bật này(hiện tại Lam Vũ đang ở hình dạng chính của bản thân, không phải Hạ Cửu Vĩ). Hần quát:

- Các hạ là người phương nào? Đường đường là cao thủ Địa Linh cảnh lại giả vờ để khi dễ tiểu bối thì tính là cường giả gì? - Đối với người ở Tam Thiên Giới thì không quan trọng tuổi tác, chỉ coi trọng tu vi thực lực, người nào cảnh giới cao hơn thì người đó là tiền bối, không nói nhiều.

- Hừm, ta cũng không có giả vờ, các người mới khi dễ ta và bạn ta! Cái danh cường giả không phải là các người nói ra mà là do ta thể hiện tới. Nào tất cả tới đây đi. Hôm nay ta phải thỏa mãn bản thân một chút mới được. - Từ khi còn là người thường ở thế kỷ 21, Lam Vũ đã ghiền chơi game, ngoài ra anh còn hay coi các bộ phim võ thuật của Lý Tiểu Long, Thành Long, Tony Jaa, nhỏ hơn thì mê siêu nhân, hồi đấy còn ước mơ mình giỏi võ để trừ gian diệt bạo cơ, bây giờ có cơ hội thoải mái rồi. Đây là giờ phút thể hiện những nghiên cứu rất nhiều môn võ thuật của anh lúc trong quá trình đi học đại học nhằm chán. Trong mắt anh đánh đấm kỹ thuật thể này còn nhìn đã mắt hơn các chiêu pháp, chiêu thức, linh kỹ, kiếm kỹ ở thế giới này nhiều, ít nhất nhìn rất oai vệ. Ngay lập tức 2 tay đưa lên cao, thực hiện thế thủ của môn võ Muay Thái(giống thế đứng im của Lee Sin Quyền Thái)... Tất cả chỉ là bao cát... Anh sẽ không dùng tinh thần lực...

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Khiêu khích Ngọc gia.

Nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Lam Vũ khiến Hắc đội trưởng nghiêm trọng. Nhưng Lam Vũ ra tay không lộ chút linh khí, lại chỉ mới giết được 1 tên lính đánh thuê Nguyên Linh Hậu kỳ nên không thể khiến hắn chùn bước.

- Ta hỏi lần cuối, ngươi là ai? Nếu không trả lời thì chết cũng được có hồi hận! - Bản thân hắn vẫn kiên ky, không phải vì hắn sợ sệt gì Lam Vũ. Nhưng hắn không phải tới đây một mình, đánh một trận thì không sao, nhớ tiêu thiếu gia phế vật chỉ mới Nguyên Linh trung kỳ kia mà có mệnh hệ gì bản thân hắn chết chắc, Ngọc gia chủ sẽ chặt đầu hắn ra làm bánh đá mắt. Nên hắn không dám đánh cược.

Thấy đối phương không có tí chiến ý, Lam Vũ nhất thời mất hứng thả hai tay xuống tùy ý:

- Không muốn đánh thì biến! Ta tuy không vội nhưng đám người này chỉ có mình ngươi khiến có chút cảm giác, tính ra cũng không đã ghiền, ta chán rồi!
- Quả thật chán, đám này đều cấp thấp hơn bản thân đã tăng 4 trung kỳ, tức là khí tức đã ngang Địa Linh trung kỳ. Không phải nói Lam Vũ mạnh mẽ bao nhiêu nhưng ở những hạ trung vực này chả ai biết về hệ Hư Không cả, anh cho là chỉ cần một giây tiếp cận già cho vài phát là lên bảng ngay. Quả thật đơn giản lắm. Dù sao da thịt bọn hắn không thể nào cứng dày như yêu thú được.

Hắc đội trưởng giận tím mặt, hắn dám khinh mình ra mặt, một là cao thủ tuyệt đỉnh, hai sẽ là đám nhà quê ở Hạ Vực hoành hành đã quen, ếch ngồi đáy giếng. Hắn cũng không quản đối phương là ai nữa.....cũng không muốn ra lệnh cho thuộc hạ.

- Trời ơi! Đội trưởng thật sự nổi giận rồi, tên cóc ghè nhà quê này đúng là ngại sống lâu mà.

- Ta từng thấy đội trưởng nổi đóa một lần ở thành Hồng Ngọc rồi. Một mình đối chiến với 2 cao thủ cùng cấp hôm đó đã giết cháu trai duy nhất mà đại ca của đội trưởng để lại sau khi mất. Cuối cùng hung hăng chém chết cả hai, từ đó danh tiếng vang dội.

- À ta cũng nhớ lần đó, chính vì lần đó mà Ngọc gia mới chiêu mộ Hắc đội trưởng về lấy khách khí đối đãi. Haha, không phải lần nào cũng thấy đội trưởng nổi giận đâu, nhớ xem cho kỹ, nhưng tí nữa xong chuyện đừng nói gì trước mặt đội trưởng nếu không người có chết cũng đừng oán ta.

Mấy hộ vệ Địa Linh trên thuyền thấy đội trưởng của mình nổi giận thì đều cảm thấy hứng thú, hắn có lẽ tên họ Hắc này mỗi lần nổi giận đều kinh khủng lắm. Tiêu thiếu gia họ Ngọc nằm thoải mái trên giường cùng với 2 thị nữ xinh đẹp thấy không khí xung quanh trở nên ngột ngạt khó thở cộng thêm nghe đám thị vệ lao xao thì hơi hoảng sợ, không dám cử động mạnh, sợ bị vạ lây.

Hắn gầm lên:

- Chết đi. Cừu Tuyệt Liên Dao!!- Ngay lúc hét lên trên tay hắn xuất hiện một thanh đao lớn bán nguyệt phát ra khí tức lạnh lẽo, thanh đao được linh lực truyền vào khiến nó linh hóa, như một thanh đao lớn gấp trăm lần bao bọc bên trong.

Đột nhiên đối phương ra đòn, Lam Vũ cẩn thận ngưng tụ tinh thần lực lưu chuyển và bao phủ chắc chắn quanh người đôi mắt tập trung cao độ. Trong mắt anh mọi vật dường như chuyển động chậm lại một chút, anh nhìn thấy thanh đao lớn kia từ trên không trung bổ xuống mình như bô cùi, Lam Vũ thấy uy thế này cũng không dám lãnh đạm, nhưng lại không muốn yêu hóa bản thân nên đành phải nâng cao mật độ tinh thần lực quanh người lại 2 tay trái phải chụp đường đao lại. Nhưng mà lực đẩy đủ mạnh khiến anh bị hất văng đi thật xa, đụng ngã không ít cây cối.

- Nhị Dao. - Sau khi chém 1 đao không thành thì ngay lập tức linh hóa đao nhỏ đi nhưng bù lại nó lại càng ngưng thực hơn, Hắc đội trưởng xoay người chém mạnh ngang eo, đòn thế không có gì phức tạp nhưng uy lực tuyệt luân.

Lam Vũ vừa bật dậy thì đao thể đã tới gần, anh nhanh chóng dùng cùi trỏ gạt mạnh xuống báng đao làm đao bị chệch hướng một chút xuống dưới, đồng thời dựa vào lực đẩy khiến anh bay lên cao tránh né đường đao.

- Tam daooooooooooooooooo... - Vừa lên cao thì ngay một đao uy lực còn lớn hơn 2 đao trước cộng lại chém chéo xuống cổ, Lam Vũ phản ứng không kịp, bị trảm vào cổ một khúc chừng 5cm, anh nhanh chóng bắt chắp tổn thương 2 tay nắm chặt lại làm như búa tạ gõ mạnh hết sức làm thanh đao chệch hướng ra ngoài rồi bản thân mình nhân cơ hội đó né sang bên còn lại, nhưng hậu quả bị bay mất một miếng thịt đau điếng, khí hàn băng lãnh lẽo trong chiêu thức khiến máu huyết và cơ bắp ở bà vai anh bị đông cứng. Đám người của Ngọc gia thấy Lam Vũ tổn thương thì hò reo.

Lam Vũ vừa thoát khỏi Tam Dao của đối phương thì lập tức hiểu rằng nếu mình không phản công thì sẽ bị khí thế ngày càng mạnh mẽ của đối phương ép cho bị động, nên giây phút đó anh quả quyết dùng công không gian để dịch chuyển sang cách đó 50m né chiều này đồng thời ngắt mạch chiều thức tự thể này của đối phương. Hắc đội trưởng đang hăng máu, bỗng dưng thấy đối phương biến mất rồi xuất hiện cách đó 50m thì cả kinh, hán không thấy đối phương di chuyển thế nào, lẽ nào là thuận di, đó không phải là đặc quyền của Thiên Linh cảnh cường giả hay sao, chẳng lẽ đây là một lão già nào đó giả vờ là Địa Linh cảnh để trêu chọc tiểu bối làm niềm vui, cũng có khả năng lắm, hán làm gì thấy Địa Linh cảnh nào dùng thân thể cứng cỏi cứng với hàn đao của hán mà không tổn thương, không bị hàn băng khí ảnh hưởng, mặc dù chỉ là va chạm băng đao, nhưng mà giây phút hán nhìn lại thì thấy cả vai đối phương bị đao của mình tổn thương, máu chảy tuy không nhiều nhưng vẫn là tổn thương hán mới thờ phào trong lòng, chắc chắn vẫn nằm trong Địa Linh cảnh, đối phương thân thể cứng rắn như vậy chắc chắn là đám Võ Chiến Đạo rồi. Xem bộ mình mà để đối phương tiếp cận thì không may chính là bản thân mình rồi, một quyền có thể đánh lệch hướng tam đao thì giả vào mặt mình không phải là chết sao? Nghĩ tới đây hán không dám lãnh đạm mà ngay lập tức trên người xuất hiện một bộ chiến giáp toàn thân hồng ngọc, nhanh chóng mặc vào, đồng thời điều khiển nhiều linh khí hơn để bảo vệ đầu vào vùng ngực. Hán thấy đối phương có thuận di, chỉ sợ đối phương bất ngờ tấn công 2 vị trí này khiến hán không kịp phản ứng thôi, vị trí khác không chết ngay được, có lẽ còn chút chuyển cơ. Hèn gì hán bảo là muốn chơi đùa mình, nếu hán có thuận di mà bất ngờ ra tay lúc mình đang nói chuyện thì ... nghĩ tới đây hán đầy mồ hôi lạnh.

- Hắc đội trưởng đang chiếm thượng phong mà, sao lại ngừng thế công mà mặc Hồng Ngọc chiến giáp vậy? Lẽ nào đối thủ làm cho hán cảm thấy nguy hiểm.

- Không tốt, đội trưởng cảnh giác như vậy, chúng ta không được sơ sẩy, bảo vệ thiếu gia.

Đám người họ hiểu rõ Hồng Ngọc chiến giáp là chiến giáp cao cấp của quân đội hộ vệ thành Hồng Ngọc. Lực phòng ngự mạnh mẽ, có thể chịu được hàng chục đòn tấn công của cường giả Địa Linh Cảnh Đỉnh Phong. Đang thắng thế mà phải chuyển sang trang bị phòng ngự tận rằng thế cũng đủ biết lo sợ trong lòng hán. Nghĩ tới vậy đám bọn họ lại sợ thiếu gia xảy ra chuyện, một khi thiếu gia xảy ra chuyện, chắc chắn bản thân họ sẽ chết, chưa hết, có khi gia chủ mà giận lây sang thân nhân của bọn họ thì... bọn họ không dám nghĩ tiếp, chỉ đành tập trung tinh thần bao quanh căn phòng trên chiến xa để bảo vệ an toàn cho tiểu thiếu gia.

Tiểu thiếu gia nghe bọn họ nói vậy thì run sợ:

- Các người, mau kêu bọn lính đánh thuê lên chiến xa đi, bảo vệ ta! Lấy được vợ về ta nhất định bảo cha thưởng cho các người! Vàng bạc châu báu mỹ nữ...

Đám hộ vệ mừng lớn trong lòng: có quý mới thêm ban thưởng của người, người không chết là bọn ta mừng rồi.

Lam Vũ tranh thủ chút thời gian khi hán mang áo giáp để chữa lành vết thương, cũng nhân giây phút hán thất thần suy nghĩ để phản công. Anh chỉ dùng độ cứng của thân thể và cả môn võ thuật ở trái đất gọi chung là thể thuật, nháy mắt đã tiếp cận đối phương với tốc độ bàn thờ. Hắc đội trưởng dù gì cũng là một cao thủ Địa Linh cảnh Hậu kỳ hàng thật giá thật, ngay lập tức lấy lại cảnh giác, một đao trăm xuống để phá thế công của Lam Vũ.

Lam Vũ lách nhẹ sang bên phải cùi trỏ thúc mạnh vào băng đao đang chém xuống rồi mượn lực xoay người làm một trò tạt ngang vào vùng mắt đối phương, đây là một thế công rất chí mạng của Muay Thái, lúc trước anh cảm thấy môn võ này dùng cùi trỏ sát thương rất tốt, tận dụng hết lợi thế của cơ thể gây sát thương lớn nhất (thể võ như hình minh họa, cho các bạn dễ tưởng tượng, Kai rất thích xem đánh quyền thái, đá thì Taekwondo).

Bất ngờ vì bị phản đòn, Hắc đội trưởng chỉ kịp thu đao về chắn trước đầu mình nhưng vẫn dính đòn, bị lực va chạm xuyên qua băng đao đẩy bay xuống mặt đất tạo nên chấn động không nhỏ. Đám hộ vệ thấy một phen này thì hết hồn, nếu lỡ đội trưởng thua thì làm sao? Bỗng có tiếng hét lên của Hắc đội trưởng:

- Các người mau đem thiếu gia chạy đi, ta cản chân hán! Tới nơi nhiệm vụ chúng ta sẽ gặp lại! Mau chạy đi! - Hán nhận ra tên võ sĩ Võ Chiến Đạo này tu vi cao thâm, rõ ràng còn chưa sử dụng võ kỹ cận chiến uy lực bá đạo của dòng Võ Chiến Đạo mà bản thân mình đã thấy chật vật rồi, tuy bản thân cũng chưa dùng toàn lực, lúc này có chút không cẩn thận nhưng nếu nói muốn thắng đối phương khó, đối phương thế lực quá nhiên bên bị, bị mình gây vết thương ngay vị trí trọng yếu của cơ bắp vậy mà vẫn mạnh mẽ thế, hán rõ hán băng khí của mình có lực khắc chế thế nào với đám Võ Chiến Đạo mà, một khi cơ bắp bị căng cứng thì động tác khó mà linh hoạt, đó là ác mộng của dòng Võ Chiến Đạo. Nhưng... mắt hán trừng lên... nhắc tới vết thương của đối phương hán nhìn lại thì...không thấy đâu nữa...WTF... gì thế? Áo giáp à? Thôi rồi, giả thuyết lão quái Thiên Linh biến thái thích trêu chọc tiểu bối vốn đã đi xa lại hiện về, nhất định là lão quái rồi, cho dù yêu thú cũng không thể hồi phục nhanh như thế, hán rõ ràng này giờ không thấy đối phương nuốt linh đan diệu dược gì.

- Mau chạy đi! Hán có thể là Thiên Linh lão quái...chạy. - Hán biết nếu đối phương là Thiên Linh lão quái thật thì đúng là cả bọn họ nhất định chạy không thoát, nhưng vẫn ôm chút hi vọng, có thể mình suy nghĩ thái quá. Tuy hán chưa bị thương nhưng đã bị suy nghĩ cẩn thận của mình hù sợ rồi.

Lam Vũ bị chiến xa muốn quay đầu bỏ chạy gây chú ý, anh không muốn nó thoát, nãy còn nghe bọn này muốn giết mình rồi bắt Lam Kết Y...để làm cái gì thì ai cũng biết. Nguyên một năm trời giả gái chịu nhục, thêm mấy năm yếu đuối cái gì cũng không dám làm anh đã ức chế rồi, nay người ta tới cửa đòi bắt nạt mình, thấy đánh không lại thì bỏ đi, sao cho bỏ đi được, nhất là nãy còn đòi giết mình. Vậy thì chết hết đi, nhân mạng bây giờ chính là thứ không đáng giá nhất... Nhất thời một bàn tay không lồ đen thui trên trời ụp xuống như ngũ hành sơn của Phật Tổ Như Lai ụp sọt Tôn Ngộ Không đóng cái lồng lại chặn hết đường đi, Lam Vũ cười lớn:

- Thích bắt nạt người khác thì bắt nạt, thấy đánh không lại muốn đi thì đi sao? Hồi ý ta chưa? Hahahaha. - Trò chơi tới đây có lẽ là hết nhưng anh lại nhận được một thứ vui mới, đó là cảm giác khoái trá, sung sướng khi đánh võ chạy, né chiều phản đòn rồi tấn công, rất đã ghiền, giờ anh đã hiểu vì sao mấy tên võ sư nổi tiếng ở Trái Đất lại thích đi khiêu chiến khắp nơi rồi, thì ra là để chứng minh bản thân cộng thêm hưởng thụ sung sướng trong chiến đấu, có lẽ một số người học võ sẽ hiểu cảm giác này, là dùng kỹ thuật để đánh đấm chứ không phải đánh đá loạn. Hết thắng này ta tìm thắng khác, nhất định phải tìm thắng mạnh hơn để được dùng cả công không gian đánh mới đã ghiền...

Thấy bàn tay như chống trời xuất hiện thì Hắc đội trưởng càng khẳng định bản thân mình đoán đúng, đây là một lão quái biến thái rồi, không những thích bỏ dạng trẻ tuổi mà còn có ham muốn bắt nạt tiểu bối, hẳn không còn tí chiến ý:

- Tiền bối tha mạng! Là ta lỗ mắng xúc phạm tiền bối, mong người độ lượng bỏ qua cho bọn ta, người trên chiến xa là tiểu thiếu gia của Ngọc gia Thánh Hoàng Vực, ông nội hẳn là cường giả Thiên Linh cảnh sơ kỳ, tổ gia gia hẳn là Thiên Linh cảnh trung kỳ, mong tiền bối khai ân.

- A! Vậy người mạnh nhất Ngọc gia là cao thủ Thiên Linh cảnh trung kỳ? - Lam Vũ cân nhắc, Thiên Linh cảnh trung kỳ, nếu như hắn tới gây sự mình thì mình giã hắn ra lên được bao nhiêu tu vi? Cũng không phải bây giờ Lam Vũ ngưng cuồng đòi đánh với cao thủ Thiên Linh cảnh trung kỳ, loại cảnh giới này chỉ tiện tay tát cũng đủ làm anh tèo rồi, nhưng có lẽ trước đó sẽ có những tên khác lao vào làm việc, boss cuối không phải là giây phút cuối cùng mới ra mặt sao? Thiên Linh cảnh sơ kỳ sao... hmmm... một đối thủ hợp lý, nếu mình muốn chạy có lẽ sẽ chạy được, nhân tiện test luôn sức chiến đấu của mình tới đâu, trong Địa Linh cảnh không có thuần di thì khả năng mình bại là rất thấp.

- Đúng vậy tiền bối! Ngọc gia lão tổ chính là một trong những cao thủ mạnh nhất Thánh Hoàng Vực. Mong ngài suy nghĩ lại, dù sao thì giết bọn ta, ngài cũng không được cái gì mà tiêu diệt cường địch, không thỏa đáng. - Phải công nhận hẳn rất có tài ăn nói, dù sao từ nhỏ hẳn đã lớn lên trong cái thế giới tàn khốc này, hẳn biết lúc nào nên cường, lúc nào nên nhu, co duỗi rất tốt mới có thể sống đến ngày hôm nay.

- Ý ngươi là ta nên thức thời thả bọn hắn ra nếu không ta chết chắc? - Lam Vũ mỉm cười đầy tà ý hỏi, anh xem ra tên này thực coi mình là tiền bối rồi, đánh đấm gì nữa. Giết cũng không vui. Nụ cười này khiến Hắc đội trưởng và đám người ngoài kia hết hồn, sợ mình vừa nói câu gì đó xúc động lòng tự ái của đối phương, khiến đối phương thẹn quá hóa giận một chường giết chết mình.

- Không, ta không có ý đó! Tuyệt đối không, ta làm sao dám bắt kính với tiền bối chứ! - Nhưng trong đầu hẳn quả thật muốn nói để cho Lam Vũ biết khó mà lui.

- Được, thấy ngươi như vậy ta cũng không muốn làm khó dễ ngươi nhưng... cái tên lúc này vừa ra lệnh cho ngươi giết ta và bắt bạn ta thì để lại, các ngươi đi đi. - Anh chính là muốn tìm phiền toái, đám người này chỉ là làm công ăn lương, anh thông cảm nha.

- Không được! Hẳn chính là tiểu thiếu gia của Ngọc gia nếu hắn có mệnh hệ gì thì bọn ta chết chắc, mong tiền bối khai ân, hẳn chỉ là một tên ăn chơi trác táng không có đầu óc. - Tha bọn hắn mà không tha tiểu thiếu gia thì bọn hắn cũng chết chắc.

Lam Vũ mất kiên nhẫn:

- Ai muốn sống thì cút. Năm phút nữa ai không đi thì chết, từ ngày ta biến đổi đến nay chưa có ai muốn giết ta, ăn hiếp bạn ta mà còn sống cả. - Lầy lội với mấy tên này biết khi nào cho xong, cuối cùng thì thằng nào muốn sống cứ chạy, Susanoo không lờ ư vũ xuất hiện bao phủ Lam Vũ vào trong, đây là anh muốn dọa, để bọn hắn biết sợ thôi.

Đám người nghe vậy lại thấy Susanoo(cái này chỉ là Lam Vũ tưởng tượng ra theo trí nhớ cho oai với thuận lợi chiến đấu, chứ không phải là thuật Susanoo gì đó trong truyện Naruto, chỉ có hình hài mà không có hiệu ứng đặc biệt tương tự) thì hết lên hoảng sợ:

- Trời ơi! Cự Linh Pháp Tướng. Đây là đặc trưng của Thiên Linh cảnh cường giả một thân giao cảm với Thiên đạt được Thiên Linh Pháp Tướng đặc trưng(Tương tự với Địa Tâm của Địa Linh cảnh). - Bọn họ càng khẳng định trước mặt là lão quái Thiên Linh rồi. Địa Tâm là biểu hiện của cường giả thiên phú cao tuyệt trong Địa Linh cảnh, cảm ngộ được ưu thế của thiên địa ngưng tụ ra Địa Tâm, có thể điều khiển các nguyên tố đặc thù theo công pháp của bản thân chiến đấu, đây đều là cường giả thiên tài trong hàng ngũ Địa Linh cảnh, Hắc đội trưởng còn chưa ngưng tụ được Địa Tâm, người ta nói ngưng tụ được Địa Tâm thì chắc chắn có cơ hội đột phá Thiên Linh cảnh. Còn Thiên Linh cảnh có Thiên Tâm, không chỉ là cảm ngộ được ưu thế của thiên địa mà còn giao cảm được, từ những nguyên tố của bản thân ngưng tụ Thiên Tâm, có được hình hài Cự Linh Pháp Tướng, đây lại thêm một loại cường giả trong Thiên Linh cảnh, bởi vì đa số Thiên Linh cảnh bình thường có khi cả đời chỉ có thể dừng lại ở Địa Tâm, không ngưng được Thiên Tâm. Lão tổ Ngọc gia còn chưa ngộ được Thiên Tâm, nói như vậy....

Có vài người trong lính đánh thuê lên bỏ chạy, Lam Vũ cũng không cản, người làm công ăn lương, có thể tha. Hộ vệ thì đang đắn đo, lo nghĩ an toàn của người thân. Tiểu thiếu gia kia này giờ sợ mất mặt không dám nói cũng gào khóc lên:

- Tiền bối, là ta ngu đần, là ta mắt chó không nhìn được người lờ chọc ngài, coi như ta nhỏ dại tha cho ta đi. Ta...ta về nhà nhất định báo cha cho ngài tái phú kinh người, bảo vật mỹ nữ gì cũng được, tha cho ta đi....

Hắc đội trưởng thì dứt khoát đứng dậy ôm quyền với Lam Vũ rồi bỏ đi, tuy hẳn còn cảm giác áp lực này thật sự không mạnh mẽ, chỉ chừng Địa Linh cảnh trung kỳ, nhưng biết bao nhiêu chuyện khiến hắn không dám đoán mò, có lẽ là người này bị thương nặng trốn ở Hạ Vực chữa thương thì bọn họ trùng hợp đến quấy phá, không dám hỏi nhiều, hẳn một thân một mình, ca ca và cháu trai cũng chết, không có người thân bị khống chế nên không lo lắng, cùng lắm sau này bỏ đến một nơi hẻo lánh sinh sống tu luyện, không tin Ngọc gia có thể giữa Tam Thiên giới bao la này truy sát mình. Còn đám hộ vệ cuối cùng cũng không dám bỏ đi, thả mình chết còn hơn là cả gia đình thân nhân chết sạch.

- Cuộc đời ta ghét nhất mấy tên bất tài ý mạnh hiếp yếu. - Anh rõ ràng còn nhớ ngày xưa trẻ trâu giang hồ ăn hiếp học sinh hiền lành rất khó chịu, cũng từng bị nó hành không ít. Anh không chọc mà còn bị chủ động tới ăn hiếp, nhất định không tha.

Đám người kia tuyệt vọng, mắng rõ ràng người mạnh hơn người khác không ít còn ăn hiếp tiểu bối bọn ta còn nói đường hoàng như vậy, thật là vô sỉ, tất nhiên là không dám nói ra. Nguyên một đám hiểu lầm là gặp lão quái Thiên Linh, tất nhiên là không hiểu lầm cũng đánh không lại.

Hết năm phút Lam Vũ cũng chẳng buồn quản đám người ở lại, dứt khoát cho bọn họ chết tốt cho đỡ đau đớn, bàn tay tinh thần lực kia mang theo năng lượng hắc ám úp xuống đám người đã buông bỏ chống cự thì lên bảng cả đám tức thì. Đây cũng là ước muốn của bọn họ bây giờ, chết tốt đỡ đau đớn. Nhưng ngay lúc áp tới tiểu thiếu gia thì trên người hắn một viên ngọc vỡ ra một hình ảnh trung niên oai vệ hiện ra quát:

- Là ai to gan dám giết con ta.....

- Cha cứu ta..... - Tiểu thiếu gia nước mắt nước mũi cùng nước tiểu hòa lẫn gào lên.

- Gia chủ cứu chúng ta...

Nhưng hần vừa thốt ra câu đó thì bàn tay đã úp xuống xong, phạm vi công kích quá rộng hần che không hết. Cả đám trừ linh thức của hần đều lên băng tốt. Lam Vũ tranh thủ giây phút bàn tay đen tối của bản thân úp xuống thay đổi sang trạng thái Hạ Cửu Vĩ, rồi chờ khói bụi tan ra. Linh thức kia sau khi thấy con mình chết thảm thì gầm lên:

- Người dám động vào người Ngọc gia chúng ta, trên trời dưới đất không ai cứu được người. Cửu tộc nhà người Ngọc gia chúng ta sẽ truy cùng giết tận, người sẽ phải trả giá..... - Nhưng khói bụi tan hết hần thấy Susanoo... thì cầm bật. Tâm linh có chút hốt hoảng, chẳng lẽ con ta chộc phải đại họa cho Ngọc gia rồi.

- Giết cửu tộc ta? Haha, nhớ bốn tọa tên Hạ Cửu Vĩ. Ngọc gia đúng không? Khả khả, về gia tộc chuẩn bị đầy đủ đi, bốn tọa sẽ tới thăm, nhớ truy sát ta đó. - Lam Vũ mỉm cười bá đạo, mỗi lần hóa thân Hạ Cửu Vĩ thì tâm trí Lam Vũ luôn muốn buông thả điên cuồng, bá đạo khó tiết chế, rất dễ bộc phát. Anh vì không muốn trạng thái nguyên bản của mình bị người truy sát khắp nơi. Nên sẽ chuẩn bị 2 thân phận, một đi du lịch cùng mỹ nhân, 2 sẽ là tìm cách làm cường đại bản thân lên không ngừng để đủ sức lật ngược Thanh Hoa Thiên gia. Nói xong thanh kiếm trên tay Susanoo chém đứt đầu linh thức gia chủ Ngọc gia. Lam Vũ giờ có thể đánh ngang tay hoặc hơn Địa Linh cảnh đỉnh phong thì giết một hình chiếu của Địa Linh cảnh Đỉnh Phong còn không dễ sao.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Lam Kết Y tiến cấp. Hắc Âm Cuồng Ma.

Cùng lúc đó ở Thánh Hoàng Vực, tộc đình Ngọc Gia, Ngọc gia chủ Ngọc Thánh Tinh gầm lớn:

- AAAAA! - Âm thanh như tiếng sấm vang vọng khắp thành Hồng Ngọc, kinh động tất cả thế lực lớn trong thành, nhiều người đang có ý định xấu thì giật mình.

Lúc này bên cạnh hần hư không hiện ra 3 lão già, là tam đại lão tổ tạo nên địa vị của Ngọc gia hiện nay theo thứ tự là Ngọc Kim, Ngọc Đồng, Ngọc Thạch. Đầu là Thiên Linh cảnh trung kỳ cường giả. Đại ca là Ngọc Kim lên tiếng hỏi, giọng điệu khá lạnh lùng:

- Tinh nhi! Có chuyện gì xảy ra làm người mất bình tĩnh như thế? - Ba người bọn họ là trụ cột sống còn của Ngọc gia nên hằng ngày bề quan tu luyện không hỏi tục sự, nếu như chỉ vì vài chuyện con con mà làm kinh động bọn họ hiện thân thì dù là gia chủ đương đại cũng bị chịu phạt như thường.

- Cha! Gia Bảo chết rồi! Đứa con vô tích sự của con chết rồi, nó tuy ăn chơi trác táng không lo tu luyện, cũng chả biết quản gia tộc, vô dụng bất tài nhưng con từ lúc sinh nó ra đến giờ còn chưa nở lòng nào đánh nó 1 cái tát. Vậy mà ra đường bị người ta giết rồi!!! - Ngọc Thánh Tinh kích động cực kỳ, đứa con ngu dốt hằng ngày khiến hần tức giận quát tháo nhưng còn chưa nở đánh vậy mà người ngoài dám giết nó.

Lúc này cả 3 lão già đều biến sắc, Ngọc Đồng, Ngọc Thạch thì nhăn nhó quả nhiên, không chút kinh ngạc, có chút đắc ý nhìn Ngọc Kim, 2 lão này trước kia thấy biểu hiện của tiểu tử ăn chơi trác táng hết đánh bạc lại nhậu nhẹt gái gú này, thêm cha hần bao che khuyết điểm thì khẳng định với Ngọc Kim rằng tính cách không dậy nổi, có ngày gây sự bị người giết, lúc đấy Ngọc Kim tuy cũng không ưng ý đứa cháu nội vô tích sự này nhưng có 2 đứa cháu đầu khiến hần khá ưng ý nên không quan tâm lắm, còn cười chê 2 lão là ở Thánh Hoàng Vực này có ai dám không nể mặt Ngọc gia, nể mặt lão mà dám giết Ngọc Gia Bảo chứ? Cùng lắm chỉ giáo huấn 1 trận, Ngọc Đồng, Ngọc Thạch là em nên cũng không muốn phản bác. Lần đó chỉ là người lớn nói đùa cho vui, 3 lão cũng quên, nay đã ứng sự thật, khiến 2 lão kia nhớ lại thì trong lòng hiện ra chút vui thú nhỏ, dù sao chết cũng đâu phải cháu ruột 2 lão. Ba lão là anh em ruột nhưng người nào cũng đã sống qua cả vạn năm tuổi, con cháu không biết bao nhiêu đời rồi, tình cảm giữa các đời ngày càng kém, nhưng mà Ngọc Đại là một chi gia chủ nên không có tình lực đi khai tán nòi giống, cả đời được 3 đứa con trai, 2 đứa chết khi giao chiến với các thế gia khác, chỉ còn lại một Ngọc Thánh Tinh công thành danh toại, khiến lão nở mày nở mặt, Ngọc Thánh Tinh lên làm gia chủ thì không có thời gian đi trừu hoa gheo nguyệt, chủ tâm tu hành cùng quản lý gia tộc nên con cũng có 3 đứa. Thế nên quan hệ trong các gia tộc tu tiên rất rắc rối, đôi lúc người cả ngàn tuổi gọi đứa bé mới sinh là tổ tông, lâu ngày bọn họ thấy như vậy quá rườm rà, vô dụng nên loại bỏ xưng hô theo quan hệ trong gia tộc mà lấy tuổi tác để định đời, không liên quan gì đến cha người là ai, ông nội người là ai. Chỉ cần người trong cùng một thế hệ tuổi với ta thì chúng ta là một thế hệ.

- Là ai? Ai dám giết cháu của Ngọc Kim ta? Grừ! - Ngọc Kim giận tím mặt, nhất là thấy 2 huynh đệ mình có vẻ tiểu ý khiến lão mất mặt, không có cách nào phát tác với 2 người bọn họ vì đồng bối, thực lực không hơn kém bao nhiêu.

- Cha yên tâm! Con nhất định dốc toàn lực Ngọc gia để truy sát hần, cho dù hần là ai, thế lực nào đi chăng nữa cũng chết chắc rồi! Giết người Ngọc gia chúng ta thì dù là một nô tài thì cũng phải trả giá! Người đâu!!!!!! - Quát một tiếng lớn.

Ở ngoài tộc đường có 2 người một trái một phải tiến vào động loạn:

- Có thừa gia chủ!

- Treo giải thưởng 2 Địa Linh khí, 1 viên Địa Tâm Đan, 50000 linh ngọc thượng phẩm truy nã kẻ này toàn Thánh Hoàng Vực cho ta. - Nói xong trước mặt hắn hiện ra hình ảnh 3 chiều của Lam Vũ.

- Vâng! Thừa gia chủ, bái kiến 3 tộc lão! - Hai người trái phải đồng thanh rút lui thật nhanh để ban bố nhiệm vụ.

Thấy 2 vị hộ pháp bên cạnh mình đã đi làm việc, Ngọc Thánh Tinh về mặt tàn độc thốt:

- Một lần này con muốn Thánh Hoàng Vực biết Ngọc gia chúng ta không phải ai muốn cũng có thể khi dễ được! Kẻ này tự xưng Hạ Cửu Vĩ...Ặc... - Nói tới đây hắn im bặt, gương mặt khó coi cực kỳ.

- Hạ Cửu Vĩ? Ta trước giờ chưa nghe có cao thủ nào họ Hạ! Chẳng lẽ vô danh tiểu tốt? - Ngọc Kim hít thở hừ hừ lạnh giọng.

Ngọc lão đại đang tức giận nên không để ý biểu hiện trên mặt đứa con trai của mình, nhưng Ngọc Đồng và Ngọc Thạch thì thấy. Ngọc Thạch nhú mày, trầm giọng:

- Sao? Có gì không đúng à? - Ngọc Kim cũng trừng mắt nhìn Ngọc Thánh Tinh.

- Dạ! Là...là trước khi Già Bảo chết, một tia linh thức của con nhìn thấy...nhìn thấy. - Nói tới đây hắn không khỏi đỏ mồ hôi.

- Nhìn thấy cái gì? Còn không mau nói, ngại đường đường là gia chủ một đại gia tộc mà ấp a ấp úng như một đứa trẻ thật khiến ta mất mặt. - Ngọc Kim đang giận lại thấy biểu hiện của Ngọc Thánh Tinh thì quá lớn, đối với một gia chủ một gia tộc lớn thì biểu hiện đó là biểu hiện của sự yếu kém, nếu người ngoài thấy được không cười rưng rưng mới lạ. Hai lão còn lại thấy sự việc hình như không ổn.

- Dạ! Con thấy Hạ Cửu Vĩ kia sử dụng là Cự Linh Pháp Tướng. - Sau khi bị cha quát thì Ngọc Thánh Tinh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh đáp thật nhanh, nhưng biểu tình thì vô cùng nghiêm trọng.

- Cái gì??? - Ba lão đồng thanh, từ tức giận sang kinh hãi, Cự Linh Pháp Tướng là đặc hữu của Thiên Linh cảnh cường giả, không những vậy mà còn đại diện cho cường giả trong Thiên Linh cảnh, người đó phải từ Hồn Giới của bản thân mình ngưng tụ ra Thiên Tâm, từ Thiên Tâm suy diễn ra hình hài pháp tướng riêng của bản thân mới có thể hiện hóa Cự Linh Pháp Tướng, 3 lão còn ở trong giai đoạn cố gắng lĩnh ngộ Thiên Tâm, lấy đâu ra pháp tướng. Tuy rằng không nhất định phải cảnh giới cao hơn 3 lão mới có thể ngưng tụ pháp tướng, chỉ cần vừa tấn giai cũng có thể làm được nhưng điều đó còn tùy thuộc vào thiên tư của người đó nữa, chỉ có tuyệt thế thiên tài mới có thể ngay lúc Thiên Linh sơ kỳ ngưng tụ pháp tướng. Ba lão thiên tư ở Thánh Hoàng Vực ngày xưa cũng xưng là thiên tài nhưng đến bây giờ đã tu luyện tới Thiên Linh trung kỳ rồi mà vẫn còn chưa chạm được Thiên Tâm, nghe nói Cự Linh Pháp Tướng cường giả dù là sơ kỳ cũng có thể đánh ngang tay hoặc hơn trung kỳ bình thường.

Thấy biểu hiện của 3 lão, Ngọc Thánh Tinh đối với quyết định truy nã vừa đưa ra ngập ngừng:

- Chuyện này...chuyện này....

- Còn chuyện này cái gì nữa? Còn không mau gọi Tả Hữu hộ pháp lại trước khi hắn ban bố truy nã. Người này không thể chọc, nếu vì ngại đòi gia chủ này mà Ngọc gia suy tàn thì chúng ta là tội đồ thiên cô của Ngọc gia. - Ngọc Kim quát lớn, lão không chắc đối phương có mạnh hơn lão không, nhưng nếu thật sự là Cự Linh Pháp Tướng thì dù hận thù thế nào lão cũng không thể đem vận mệnh của gia tộc ra cược được. Làm trưởng lão và gia chủ của một gia tộc lớn ngày thường quyền thế tung hoành rất oai phong nhưng chuyện gì muốn làm thì đều phải nghĩ đến gia tộc trước tiên, an nguy và lợi ích. Bản thân mình là thứ sau cùng nghĩ đến.

- Dạ, dạ! Con lập tức đi thu hồi mệnh lệnh. - Ngọc Thánh Tinh vội cuối đầu con như là nhận lỗi.

- Còn nữa, chuyện này không truyền ra nhưng để hệ thống tình báo và nội gián của chúng ta chú ý người này, nếu phát hiện thì lập tức đưa tin về gia tộc, đừng để người ta cảm thấy khó chịu, nhớ phải bí mật. - Ngọc Đồng ra thêm lệnh, lão cũng muốn hứng thú biết hành tung của người thần bí này. Ngọc Kim và Ngọc Thạch nhìn Ngọc Đồng rồi gật đầu, ngoài việc không được chọc đối phương thì bọn họ còn muốn tình báo để có thể chơi một vài chiêu gì đó để lôi các gia tộc đối địch xuống nước. Vì quyết định ngày hôm nay mà sau này 3 người bọn họ cảm thấy may mắn, may mắn vì đã không chọc phải hung thần mà quý kia.

- Dạ! - Ngọc Thánh Tinh biến mất.

===== Đã 3 ngày trôi qua, cuối cùng Lam Kết Y mới tỉnh, cũng có thể hoạt động dù không linh hoạt lắm, thương thế còn chưa hồi phục.

Suy cho cùng năng cũng chỉ mới là Nguyên Linh cảnh, tốc độ khôi phục thua xa Địa Linh. Lam Vũ đang ngồi trên xe, thấy vậy thì cười nói:

- Thế nào? Có sao không? - Nhìn người đẹp trên bụng có một vết thương lớn như thế khiến anh có chút cảm thương, anh qua thế giới này cũng đã lâu, người cũng giết nhiều rồi, nhưng đối với bạn bè thì dù bị thương nhỏ anh cũng có chút lo lắng, đó là thói quen lúc ở trái đất đã ăn sâu rồi dù biết tu linh giả như thần tiên với người phàm tục, sẽ không chết.

- Không sao! Nghỉ ngơi một chút sẽ khỏi! Chỉ là ngoại thương mà thôi. Ahh! - Vừa ngồi dậy thì nàng lại ngã xuống, có lẽ do đau. Lúc vừa bị thương thì còn chưa có cảm giác gì, đau cũng ráng nhịn được, chứ sau khi nghỉ ngơi sơ cứu xong, lúc đấy mới thấy đau, sức lực cũng không muốn dùng, thế là té ngã.

- Ta không biết chữa thương. Cô cầm mấy cái nhẫn này xem bên trong có gì dùng được cứ dùng. - Lam Vũ hư không lấy ra hơn chục chiếc nhẫn không gian, là lượm được sau khi giết đám người Ngọc gia cũng lĩnh đánh thuê.

- Không! Của người người cứ cầm đi! Ta không góp sức gì, không tiện cầm. - Nàng từ chối, dù sao thì đám vật phẩm này đều là Lam Vũ một mình cướp được, nàng không có công, sao dám thụ lộc. Tâm của nàng đối với Lam Vũ vừa có một chút xú tính cảm nữ với nam dù sao thì nàng là bán yêu, nàng cũng cho là anh cũng bán yêu, còn lại đa phần là kính sợ của một tiểu bối đối với tiền bối.

- Cầm đi! Ta lấy mấy thứ này làm gì! Sớm hồi phục chúng ta còn tiếp tục hành trình. Nếu như cô muốn sau này có thể đến quê hương của ta chơi, thì Thiên Linh là không đủ, cố gắng lên! - Bạn anh quá ít, nếu như trong dòng sông sinh mệnh xác định trước là vô tận năm tháng của anh có người anh thương, có bạn bè cùng bước theo nữa vậy là hạnh phúc rồi, Thiên Linh chưa nói tới thọ nguyên không theo kịp, muốn vượt qua thế giới tinh thần của vị tiên kia để đến giải Ngân Hà, nơi có trái đất thì khó quá.

- Được! Ta lấy, ta lấy hết! - Nghe như vậy thì Lam Kết Y nhận hết đám nhẫn rồi lục lọi trong đó kiểm thử gì đó có lợi cho bản thân mình. Nàng không muốn bản thân mình một ngày nào đó bị anh bỏ quá xa, vốn là mục tiêu của nàng thăng cấp Thiên Linh cảnh là hạnh phúc rồi, nhưng giờ chỉ của nàng vươn tới Linh cảnh, thậm chí là Tiên cảnh.

- Trên Tiên là Thần! Cố gắng lên, không gì là không thể! Hehe! - Lam Vũ nhá hàng một chút, sau khi đạt được thông tin từ truyền thừa Nữ Thần Thời Gian, anh còn biết được trên Tiên cảnh còn có Thần cảnh, còn biết được Tam Thiên Giới một thời đại tối đa chỉ có thể sinh ra 11 vị thần của chín hệ nguyên tố, trong đó 5 vị của Ngũ Hành nguyên tố Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, 2 vị của Phong và Lôi, đó là 7 vị thần nguyên tố, còn 4 vị còn lại thì mạnh mẽ vượt trội 7 vị còn lại, đó là Tự Nhiên Thần tiến hóa từ Ngũ Hành, Hủy Diệt Thần tiến hóa từ Phong Lôi, Hắc Ám Thần và Quang Minh Thần, gọi là Đại Thần. Từ xưa tới nay sau khi Hắc Ám, Quang Minh từ vong triệt để thì chưa bao giờ sinh ra một lần nữa, truyền thừa đoạn tuyệt. Tam Thiên Giới đồn rằng truyền thừa của Hắc Ám Thần (Thần Bóng Tối) được cất giữ ở Thần Điện Bóng Tối nhưng hàng vạn năm trôi qua, tất cả thế lực từ lớn như Ngũ Hành Thiên, cho tới bé như Lam gia đều tiến vào thám hiểm qua nhưng chưa từng thu hoạch được gì, ngoài ra tỉ lệ tử vong cực kỳ cao ở trong trung tâm thần điện dẫn đến các thế lực lớn mất mát quá nhiều thiên tài, bọn họ đã từ bỏ hi vọng, chỉ còn những gia tộc nhỏ như Lam gia, Ngọc gia, Tài gia.v.v. các loại hàng năm đều tiến hành thám hiểm ở các khu vực ngoài lề, không dám bước chân vào thần điện chân chính, thu hoạch cũng chẳng bao nhiêu. Đợt vừa rồi có Lam Vũ, các đại thế gia ở Thánh Hoàng Vực mạo hiểm đưa con em vào trung tâm thần điện thì bị cơ quan dịch chuyển tới phụ cận Điện Thời Thời Gian chết sạch, coi như lỗ nặng. Mà đó chỉ mới là vừa bước vào thần điện, chưa tiến vào trung tâm, trong thần điện bóng tối bao phủ vô biên vô tận, chỉ có dạ minh châu đặc hữu ở Thế Giới Hỗn Loạn mới có thể chiếu sáng một ít, phải nói dù là thiên tài tuyệt thế Ngũ Hành Thiên tiến vào cũng không khác gì thăng cận thị, bởi vậy bọn họ đều từ bỏ. Không biết từ thời đại nào, Thời Gian Thần và Không Gian Thần đã tuyệt tích từ trận đầu tiên với Nguyên Giới, không ai tìm thấy được nữa, ít nhất Hắc Ám Thần còn lưu lại thần điện. Thế gian này ngoài những vị thần còn sống sót ra đều đã quên đi tồn tại của bọn họ, Lam Vũ cũng vô tình đi theo đám tử ạo Thánh Hoàng Vực mới có cơ duyên kích hoạt được phần Thời Gian chi Đạo trong Hắc Ám Thời Không (đây là phổ cập kiến thức, không phải ta dài dòng- Kai)

- A! Trong này có Thăng Địa Đan, đan dược giúp cảm ngộ đại địa, giúp tăng khả năng đột phá Địa Linh! Liệu Thương Đan, đan dược chữa thương thân thể cho linh giả cấp Địa Linh, ta là Nguyên Linh nuốt cái này có chút lãng phí nha! Đám người Thánh Hoàng Vực này quả nhiên giàu có, linh kỹ công pháp không ít, đáng tiếc sai không được...

- Cứ nuốt đại đi, thương thể càng nhanh càng tốt! Thăng Địa Đan gì đó dùng luôn đi, sớm ngày tiến giai Địa Linh! - Đối với Lam Vũ làm gì có khái niệm tiếc của chứ, đồ này là hàng ăn cướp được, cũng không phải là hàng mình cực khổ kiếm ra. Và lại sau này anh khẳng định phiền phức còn nhiều hơn, đồ phi nghĩa khẳng định sẽ ngày càng nhiều, không sợ thiếu.

- Đợi lúc nào kiếm được chỗ yên tĩnh bế quan đã, chúng ta đang trong lữ trình, sợ rằng bị quấy rối trong quá trình, hại nhiều hơn lợi. - Lam Kết Y thoáng do dự, việc tu luyện là đi ngược ý trời, nếu trong lúc quan trọng bị phân tâm một chút chỉ sợ nhẹ tu vi tụt dốc, nặng thì toàn phế hoặc tử vong. Bởi vậy ai tu luyện đều tìm một nơi yên tĩnh bế quan, cấm người ngoài lai vãng.

- Ở trong xe này luôn, ta sẽ biến ra không gian lớn hơn! Tin tưởng ta, nếu có thứ gì trên đường cản trở cô tu luyện ta nhất định sẽ gạt bỏ trong giây lát. - Biết bao giờ mới dừng lại đoạn lữ trình dài dòng tới Thanh Hoa Thiên này, lại còn thời gian chờ đợi cho Lam Kết Y bế quan nữa, nhằm chán khiến Lam Vũ không muốn, anh tin tưởng rằng Thánh Hoàng Vực mạnh nhất chỉ là Thiên Linh trung kỳ, nói như vậy thì Thiên Linh cảnh hẳn là rất thừa thớt. Chỉ cần không phải Thiên Linh cảnh thì anh hoàn toàn có thể 1 giây tắt sát, dựa vào sự bất ngờ của Không Gian chi Đạo, kiến thức về yếu điểm chỉ mạng trên cơ thể người nghiên cứu lúc còn đi học đại học, độ ăn mòn bá đạo của Hắc Ám lực.

- Được! - Tự dung bây giờ Lam Kết Y rất tin nhiệm Lam Vũ.

Đoạn hành trình tiếp theo khá là êm đềm, Lam Vũ sau khi nhận nhiệm vụ dẹp hết những thứ gây kinh động quá trình cảm ngộ Thăng Địa Đan cho Lam Kết Y, trên đường cứ thấy yêu thú nào lại gần là từ xa dùng công không gian giết chết, gặp người thì vô tình đi ngang qua thì đẩy hẳn đi xa, kẻ có ý xấu thì bị loại bỏ, một đường huyết sát vô tình, thỉnh thoảng lão nhị đi ra còn huyền hóa sủng ngắm mà bắn từ xa. Dù sao đoạn đường giao lộ giữa hạ vực và trung vực thì mạnh nhất cũng chỉ là Địa Linh cao thủ, không có gì khó. Đoạn đường này giúp anh từ vừa mới tiến giai tầng 4 trung kỳ lên tầng tầng 4 trung kỳ đỉnh, chỉ một chút nữa là lên hậu kỳ.

Đạo này ở thành Hắc Thiết, một ngôi thành cỡ trung ở biên giới tiếp giáp giữa Lam Thiên Vực và Thánh Hoàng Vực nổi lên lời đồn về Hắc Ám Cuồng Ma, tàn sát bừa bãi trong giao lộ của giới, chưa có ai nhìn thấy mặt của hắn, chỉ biết hắn ngồi trong một chiếc xe lớn (vì thấy nó có 4 bánh giống xe ngựa, xe linh thú nên gọi là xe, không giống chiến xa lắm) bất cứ người hay linh thú tới gần đều vô thanh vô tức chết hoặc bị bắt ngờ truyền tống đi xa. Thủ đoạn tàn ác, không hỏi lý do....

Ngoài cửa thành có một đôi nam nữ đi vào. Nam thì nhìn như phàm nhân bình thường chẳng có điểm nhấn, nữ tử thì xinh đẹp như hoa, khí tức cao thủ Địa Linh cảnh. Thấy thế thủ vệ cổng thành cũng không dám làm quá, chỉ thu phí linh ngọc không dám bắt chẹt. Sau khi đôi nam nữ đi vào thì thủ vệ kia

mới nói nhỏ với người bên cạnh:

- Ta đang trong ca trực, người nhanh chóng về phủ thành chủ báo với La thiếu gia, có giai nhân tiến vào thành, còn việc bối cảnh cứ để hấn lo, nhanh để còn lãnh thưởng tối ta với người lai rai. - Làm việc gác cổng thành lương lậu bèo bọt, không đủ tu luyện, vì thế từ lâu mấy người ở đây đều kiếm việc làm thêm kiếm thu nhập, đơn giản nhất là thấy nữ nhân xinh đẹp cứ thông báo với La thiếu gia phủ thành chủ, người được dân trong thành mĩ mai là Dâm thiếu gia, người này tu luyện công pháp thái âm bổ dương, thông qua xxx mà thăng tiến, không ngại nhiều gái đẹp, càng đẹp càng tốt, gái đẹp cả thành này hấn hốt gần hết, nhưng số phận các cô gái ấy không những không đẹp mà còn thê thảm, bị hấn hút tinh khí nguyên âm quá các lần xxx dần dần héo mòn, sinh cơ hao tổn rồi chết. Nhưng thế lực gia đình hấn lớn, chả ai làm gì được. Tên này còn tồn tại đến ngày nay mà không bị tru diệt cũng vì tính thông minh này của hấn, hấn chỉ ra tay với các cô gái không có thế lực hoặc thế lực yếu kém hơn nhà hấn. Riết hồi cả thành gái đẹp cũng hết, không lên trốn đi thì cũng bị hấn bắt hấp chết, thế nên hấn cuối cùng móc câu với đội thủ vệ, có gái đẹp tiến vào cứ thông báo hấn, nhất định có trọng thưởng. Sau khi có thông tin hấn sẽ cho người điều tra về thân phận đối phương, nếu như có hậu trường lớn thì hấn làm như không biết, cũng không dám làm gì đối phương, ngược lại nếu như yếu nhược thì ra tay ngay.

Ở phủ thành chủ, một thanh niên nhìn đẹp trai lịch sự cầm trên tay một cái quạt phe phẩy:

- Sao, có mỹ nhân tiến vào thành à? Tốt lắm, người tiến tới tìm Trần quân gia lãnh tiền đi.

Bình báo nghe vậy thì mừng, rồi rút cảm tạ rồi thối lui, thầm cảm thấy may mắn vì hôm nay mình với thằng bạn trực ca, có kèo thơm. La thiếu nhếch mép cười, gọi tới một người áo đen:

- Người đi điều tra lai lịch mỹ nhân đó cho ta, còn có nam tử bên cạnh nữa. Nhớ đừng điều tra triệt để. Lui đi.

- Vâng! - Hấn ôm quyền thối lui, rồi biến mất.....

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Đại náo Hắc Thiết

Vào trong thành điều đầu tiên mà Lam Vũ chọn chính là tấp vào một nhà hàng để ăn, đời người mà, thú vui không gì qua vui chơi và ăn uống, người tu hành cho ăn uống là thói quen của tục nhân, đa số đều có ít nhiều thành kiến, không coi trọng chuyện này nhưng Lam Vũ không quan tâm, tất nhiên dân số của Tam Thiên Giới lên đến con số vô hạn không thể nào đếm được hết nên mặc dù nhiều không không thích thì các nhà hàng vẫn luôn đông khách. Lam Vũ đang lơ ngơ không biết chọn quán nào thì lão nhị trong Hồn Giới hỏi thúc:

- Lão đại! Nhường chỗ cho ta đi! Nơi này đông người, hấn có trò vui.

- Không được! Mày hay gây chuyện, lúc khác đi!

- Lúc nào cũng lúc khác. Ở ngoài lúc đánh nhau thì máu không cho ra, ở trong thành thì sợ phiền phức. Chúng ta sợ phiền phức sao? Chúng ta không phải bình đẳng sao? Với năng lực của chúng ta thì có phiền phức gì đáng lo chứ? .. - Lão nhị không ngừng thuyết phục, nói thật là lão đại mỗi lần dành quyền kiểm soát thì khó mà đòi lại, không giống như lão tam lão tứ đều là tinh thần phụ, chính chủ không thể bị dành quyền trừ phi có 2 người trở lên đứng dậy đấu tranh mà thôi, nên chỉ có thể dùng miệng lưỡi.

- Thôi được! Dù sao giờ ta cũng đang tính đi chọn quán ăn, không có gì làm, coi như nhường cho mày đùa bầy. - Lão đại nghĩ kỹ lại, mình chiếm hết thời gian, dọc đường này tung hoành cũng đủ bùng cháy chút tâm hồn cuồng đại thích thể hiện của mình rồi. Thỏa mãn...

Ngoài kia Lam Kết Y đang đi chung với Lam Vũ đột nhiên thấy anh đột nhiên dừng lại, một bộ dạng đắn đo lựa chọn không quyết biến thành hăng hái vui vẻ:

- Này đại tiểu thư, cô nói xem chúng ta nên đi đâu chơi đây? - Lý tưởng ăn uống hạng sang của lão đại đã bị vứt sang một bên.

Lại thay đổi rồi, một thân khí tức từ có chút hài hước chừng chặc thành trẻ nhỏ ham vui, Lam Kết Y không hiểu tại sao cả nhưng cũng thấy mấy lần rồi nên không kinh ngạc lâu. Nàng hỏi:

- Không phải này người nói tìm nhà hàng phong cảnh tốt gọi vài món ngon rồi trò chuyện sao?

Lam Vũ cười cười định trả lời thì phía xa có biến, hai ba tên to con đang đuổi giết một người đàn ông nhỏ thó nhưng có vẻ lanh lợi. Một tên hét lớn:

- Họ Mã, đứng lại nếu không ta chém chết người! Tin tức lần trước người đưa cho Thất gia sai lầm khiến một nhóm thủ hạ của ngài chết không nhắm mắt, nếu như đơn giản cho qua mặt mũi Thất gia để đầu.

- Cái đó không thể nào trách ta được! Ta đã nói rồi mà, không phải ta cố ý báo sai mà lúc ta đưa tin thì Phệ Nguyệt Yêu Lang vẫn chỉ là yêu thú cấp 6(mạnh cỡ Nguyên Linh đỉnh phong). Nó tiến cấp bất ngờ sao trách ta được, các người giết ta thì làm được gì. - Nam tử nhỏ thó miệng nói lại nhưng

chân thì không dùng, khuôn mặt hắn đã tái nhợt, rõ ràng là do tiêu hao linh lực quá độ, cảnh giới của hắn chỉ là Nguyên Linh sơ kỳ, di chuyển không linh hoạt, cũng không có kỹ xảo tiết kiệm linh lực chứng tỏ hắn không phải là người hay tham gia chiến đấu mà chỉ là một người quen sống an nhàn. Tuy là người sống an nhàn nhưng hắn có lẽ là người chứng kiến nhiều sự đời, mắt thấy tử vong trước mặt, dù trong lòng tuyệt vọng đau khổ nhưng ngoài mặt không biểu hiện rõ ràng.

- Bảo chữa vô ích! Nói với bọn ta lại càng vô dụng, bọn ta không có quyền quyết định chuyện gì cả! Thất gia nói người chết canh 3, bọn ta đâu dám để người sống đến canh 5, một lần này để đám người có ý không tốt với Thất gia suy nghĩ kỹ lại trước khi hành động. - Căn bản là 2 thằng làm thuê, nói gì cũng vô ích.

Người qua đường ai nấy lác đầu làm ngơ, đa số còn tránh vào các nhà hàng ven đường để né tránh, sợ chuyện lây đến mình. Lam Kết Y lớn lên ở thế giới này nên cũng chẳng lạ gì chuyện này, nàng cũng không quan tâm lắm. Nhưng đúng lúc này Lam Vũ bỗng tiến về phía trước, xoa xoa tay cười:

- Cô nghĩ sao nếu ta làm người tốt, thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ?

- Diên à? Những chuyện giải quyết ân oán này thường ngày nơi nào cũng có, có muốn can thiệp cũng không làm hết, lại còn mang phiền phức quán thân, người có phải đầu óc có vấn đề không? - Quả thật nàng nghĩ Lam Vũ đầu óc có lẽ có vấn đề, có nhiều lúc trông rất lý trí, nhiều lúc nhìn ngớ ngẩn khó tả, hạnh động mà quảng không mang hậu quả. Nhưng vừa dứt lời thì đã không thấy anh đâu.

Linh lực cạn kiệt, mắt thấy 2 tên hung thần ác sát sắp bỏ đao xuống mình thì ngay trước mặt hắn đã xuất hiện một thiếu niên, hắn vừa nhìn phát là nhận ra thiếu niên này là ai luôn. Lam Vũ xuất hiện bên cạnh, đồng thời tinh thần lực bùng nổ ra tạo nên một lá chắn trước mặt 2 người, 2 tên kia đánh vào lá chắn thì bị chặn, đồng thời cả 2 người bị hút chặt trên lá chắn như sắt với nam châm, không cách nào rút ra được. Lam Vũ cũng cảm thấy tu vi của mình có chút tăng trưởng theo từng giây nhưng mà rất rất nhỏ, có lẽ là do đặc tính hấp thu mọi thứ của tinh thần lực bóng tối.

- Người là ai thả ta ra! Có biết người đang làm gì không? Chúng ta là thù hạ của Thất gia, ở Hắc Thiết Thành này Thất gia là trời. Người biết điều thì mau tránh ra. - Một tên thù hạ hét lớn, cảm giác được linh lực của mình đang trôi theo từng giây khiến hắn hoảng sợ.

- Ta cũng đâu có làm gì các người đâu. Bản tôn luôn là người tốt, thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ. Thế nào? Các người là thành phần xấu xa, là ung nhọt của xã hội, hôm nay ta phải thay trời hành đạo. - Lam Vũ lời nói hùng hồn, khoe mắt lóe lên một cái, một bàn tay lớn úp tới 2 người tan thành khói bụi. Thấy Lam Kết Y đi tới, Lam Vũ đắc ý cười:

- Vai diễn này không tệ, nhưng mà không vui vẻ như tưởng tượng. Cô thấy thế nào? - Thấy người xung quanh nhìn mình như thằng ngu, Lam Vũ cũng mất niềm vui, theo trí nhớ thì ngày xưa coi phim kiếm hiệp, mỗi lần lao vào cứu người thì người xung quanh sẽ tán thưởng đủ kiểu, đại hiệp thiếu hiệp này nọ cơ mà? Tư duy của lão nhị thật không bình thường, đôi lúc cực kỳ tinh ranh, đôi lúc thì có vẻ giống thiếu năng.

- Lo chuyện bao đồng, sau này ít xen vào việc người khác. Đây chính là một đức tính tốt cho việc sống thọ. - Nàng cũng có cùng cảm nhận với đám người ven đường, chuyện này ngày nào cũng thấy, nhiều chuyện đôi khi mang lại họa sát thân, nàng không tán thành.

- Vậy à, được rồi. Sau này ta sẽ không chơi trò này nữa. Còn người, mau đi đi, mất hứng rồi. - Chán, Lam Vũ đá đất tên nam tử nhỏ thó mới vừa được mình cứu, bộ dáng bất mãn.

Nam tử nhỏ thó, thầm nghĩ tên thiếu niên chưa ráo máu đầu này hành động như kẻ thiếu năng, chắc có lẽ lần đầu tiên ra đời, không có kinh nghiệm đối nhân xử thế, loại người này trước kia hắn ghét nhất, thành sự thì ít, bại sự có thừa. Nhưng lần này loại người ấy không những cứu hắn mà còn đắc tội Thất gia quyền uy ở Hắc Thiết Thành, hắn cũng có chút lòng mang ơn, nhưng biết bản thân bản lĩnh kém cỏi không thể báo đáp được gì, hắn chỉ còn biết làm được một việc có ý nghĩa, đứng lên nói:

- Đa tạ ân cứu mạng của công tử, tiểu thư, ơn này ta có lẽ cả đời không trả được. Nhưng mà ta có thể nhắc nhở 2 người một câu, vừa rồi công tử cứu ta đã đắc tội Thất gia một tay che trời ở Hắc Thiết Thành này. Thất gia tên thật là La Nghĩa, đứa con thứ 7 của thành chủ thành Hắc Thiết, hắn là một người tàn nhẫn âm hiểm, rất được La thành chủ thương yêu, hắn có thù tất báo, hai vị cẩn thận, nhanh chóng rời khỏi thành, đi càng xa càng tốt, ta cũng chuẩn bị rời khỏi ngay bây giờ. Còn nữa, các vị đã lọt vào tầm mắt của Dâm thiếu gia La Tâm, con trai thứ 3 của phủ thành chủ, người này tu luyện thái âm bổ dương, dâm hoa thành tính, tuy rằng do tính tình như thế La thành chủ cho rằng không thể kế nghiệp lão nên thương yêu Thất gia hơn nhưng hắn là một thiên tài võ đạo không đến 1000 tuổi đã bước vào Địa Linh cảnh, ta chỉ có thể trả ơn bằng cách này. Xin cáo biệt, bảo trọng. - Gã nhỏ thó này trước kia là người buôn tin bán tức có danh tiếng ở thành Hắc Thiết này, vốn rất được trọng dụng, nhưng sau đột đưa tin sai khiến cho Thất gia mất khá nhiều thù hạ đặc lực thì gã đã bị thất thế. Vốn lúc này được Dâm thiếu gia cho người tới nhờ dò la tin tức của 2 người Lam Vũ thì Thất gia cho người truy sát trả hận nên biết được 2 người Lam Vũ là đối tượng của La Tâm.

- Oh! Thú vị, tức là gã La Tâm kia chú ý là vì vị tiểu thư bên cạnh ta đúng không?- Bỗng dưng nghĩ ra cái gì đó.

- Đúng vậy, thời gian không còn nhiều, ta phải đi đây. Nếu không sẽ không kịp đâu. - Nói xong hắn bỏ chạy ngay, hắn sợ chân chừ vài giây nữa thì sẽ không kịp, mạng nhỏ vất vả lắm mới dành đặt lại được, đầu lý nào chỉ vì báo ân mà nói thêm vài câu để lại mất.

Lam Kết Y tưởng chính mình mang lại phiền phức cho 2 người nên xin lỗi:

- Xin lỗi người, đáng lẽ ta nên đem theo mặt nạ để tránh soi mói.

Nào ngờ Lam Vũ không tìm không phải vẫn cười tươi:

- Không vấn đề gì! Chúng ta chơi một trò chơi nhé, mau đi theo ta. - Lam Vũ kéo Lam Kết Y nháy mắt đã biến mất trong dòng người.

===== Ở thành Hồng Ngọc

- Báo, gia chủ! - Một người trung niên chạy gấp vào quỳ 1 chân xuống bả.

- Có chuyện gì? - Ngọc Thánh Tinh lúc này đang tập trung tinh thần hết sức.

- Đã có tin tức của người kia!

- Mau nói. - Lúc này hừ không xuất hiện ra một lão già, chính là Ngọc Kim. Con cháu hấn gây họa, hấn không thể không lo lắng, sợ đối phương tới nhà gây sự.

- Dạ! Theo như người chuyên thu thập tin tức của chúng ta ở Hắc Thiết Thành thì rạng sáng ngày hôm nay có một đôi nam nữ tiến vào thành, nam bộ dáng bình thường nhìn không khác gì phàm nhân tuy nhiên dung mạo y hệt như gia chủ miêu tả. Nữ tử xinh đẹp khuynh thành... - Người thuộc hạ đang bẩm báo theo đúng như báo cáo đảm đưa tin gửi về thì bị Ngọc Kim cắt ngang.

- Dừng!!! Mau nói chính điểm.

- Dạ, dạ! Là nữ tử đi theo nam tử kia vừa vào thành thì bị thị vệ canh cổng chú ý, báo lại cho tên thiếu gia tham hoa háo sắc của phủ thành chủ, lúc đi trên đường ngẫu nhiên cứu người lại đắc tội La lão thất, sủng tử của La thành chủ thành Hắc Thiết. Hiện tại người của chúng ta cho biết phủ thành chủ La gia đang có ý định nam giết nữ hiếp.

Nghe xong thì Ngọc Kim trầm tư, không nói gì còn Ngọc Thánh Tinh thì cười lớn:

- Haha! Vừa hay chúng ta lại mượn thời khắc này để kiểm tra tu vi thật sự của tên kia! Hmm, tên kia có sở thích cứu người gặp nạn à? Cha, hay là sau đợt này chúng ta lợi dụng điểm này cho người gài bẫy, dẫn dắt hấn xung đột với các gia tộc đối địch?

- Từ từ đã, hãy bình tĩnh! Để xem diễn biến tiếp theo rồi quyết định sau, những chuyện có nguy hại tới gia tộc này cần suy xét kỹ. - Lão tuy cũng đồng ý cách làm của con trai nhưng mà lỡ đối phương thật sự là cường giả lĩnh ngộ Thiên Tâm thì sao? Lỡ đối phương sau khi cho các gia tộc kia ăn ngạt hành rồi điều tra được gia tộc mình tính kế thì sao? Bao nhiêu câu hỏi khiến lão ngập ngừng chưa quyết. Chuyện này phải suy nghĩ kỹ càng, không thể hấp tấp.

- Dạ! Các người cứ tiếp tục theo dõi, nhớ đừng để người ta phát giác, hoặc ít nhất đừng để phản cảm. Mau lui ra làm việc đi. - Ngọc Thánh Tinh cung kính với Ngọc Kim rồi phân phó người đưa tin vừa rồi.

=====

Lam Vũ kéo Lam Kết Y vào một góc khuất, rồi ngó xung quanh không có ai thì mới nói:

- Đứng đây chờ chút nhé. Một lát thôi.

Lam Vũ biến mất tại chỗ. Tới chỗ đông người, Lam Vũ cả người bốc lên từng đám khói đen bao phủ bản thân mình trong đó. Đúng lúc này lão đại trong Hồn Giới hét lớn:

- Không được! Tuyệt đối không được, một lần là quá đủ rồi! Mày chơi trò vui của mày, ta không can, nhưng...đó cũng là ta mà. Mặt mũi ta để đâu.

- Lão đại à!!! Cái gì mà không được, cũng chỉ là một trò vui, việc này đảm bảo không lộ ra ngoài. Và lại, chúng ta chỉ coi như tham gia một game show thôi, không được sao? Chỉ cần cho ta đủ kích thích, thời gian sau này nhường cho mày hết? Được chứ?

- Không...

Sau một hồi căng thẳng thì 2 người cũng đưa ra một hiệp định, có thể chơi, nhưng không thể quá đáng, thêm nữa sau này trừ phi lão nhị bị kích thích lớn không thì lần tiếp theo còn lâu lắm mới được ra ngoài. Lão nhị sung sướng cười lớn, độ biến thái không kiềm chế được của mấy tên này làm lão đại đau đầu, sau này ra đường có bị người khác chửi cũng chịu. Ít ra giờ lão đại thấy lão tam lão tứ còn dễ thương hơn tên này nhiều.

Lam Kết Y chờ khoảng 20 phút không thấy Lam Vũ trở về thì có chút lo lắng, nghe nói vì mình mà đắc tội thế lực lớn nhất ở thành Hắc Thiết này, đi lâu như thế có khi nào xảy ra chuyện gì không. Thật ra nàng cực kỳ tin tưởng năng lực kỳ dị cùng tu vi của Lam Vũ nhưng mà cái lo lắng này ở chỗ ẻo nào mọc ra chính nàng cũng không biết. Đúng lúc này từ ngoài chạy vào một thiếu nữ tung tăng:

- Chào Lam tỷ tỷ! - Thiếu nữ nở nụ cười như hoa như ngọc.

Lam Kết Y dò xét một hồi, nàng đánh giá thiếu nữ này tuổi nhìn chừng 17 18, nhưng cơ thể hình như chưa phát triển đầy đủ, dù chỉ thấp hơn nàng có một tí chừng 1-2 cm thôi nhưng vòng một vòng 3 hơi lép, tuy nhiên bây giờ chính Lam Kết Y là con gái nhìn vào dung mạo của nàng cũng chút thua kém, đối đối phương lớn lên chắc chắn khuynh đảo thiên hạ. Lại theo cảm ứng thì không thấy chút ác ý nào cả thì nàng cười hỏi:

- Tiểu muội muội. Ngươi sao biết tên ta? - Nàng đang kết oán với người khác nên thời thời khắc khắc đều phải cẩn thận.

- Lúc nãy ngoài kia có một vị ca ca bảo ta dẫn ngươi đến một nhà hàng, hấn bảo là ta phải vào góc này kéo một tỷ tỷ họ Lam đi, hấn nói hấn tên Cửu Vĩ, muốn cùng tỷ tỷ chơi 1 trò chơi rất vui. - Thiếu nữ xinh đẹp vừa nói vừa xoay vòng vòng, tay chân múa máy. Giọng nói vô cùng dễ thương.

- Thật sao? Vậy mau dẫn ta đi. - Lam Kết Y liền tin ngay, dù sao thì chỉ có Lam Vũ mới biết nàng chờ anh ở đây, vả lại Lam Vũ khả năng thuần di chắc chắn dưới Thiên Linh nàng tin rằng không ai bắt kịp, nên việc chỉ chắc chắn là do Lam Vũ.

Thiếu nữ kia nắm lấy tay Lam Kết Y nhanh chóng tung tăng ra đường lớn, 2 mỹ nữ một lớn một nhỏ hấp dẫn tất cả ánh nhìn, đại đa số đều đứng hình, vô ý thức chậm chậm bước theo. Đương nhiên là cũng có vài người có chủ đích quan sát xung quanh một hồi xác định chuyện gì đó rồi lảng lảng theo sau.

Vào một nhà hàng sang trọng, thiếu nữ kia nhanh chóng chọn một bàn có tầm nhìn đẹp rồi ngồi xuống, Lam Kết Y ngồi theo. Nàng vội hỏi:

- Đại ca ca kia đâu. - Không thấy Lam Vũ đâu theo bản năng nàng thắc mắc. Sợ rằng có trá.

- Từ từ đã, tỷ tỷ cứ ngồi xuống, Cửu ca bảo là chuẩn bị có trò vui chúng ta cứ kêu đồ ăn trước đã, hần đi sắp xếp một số chuyện.

Lam Kết Y bán tín bán nghi đang đi tiếp tục hỏi cho chắc thì tiểu nhị tới hỏi:

- Nhị vị mỹ nữ! Các vị muốn ăn gì. - Tiểu nhị kia, mắt sáng như sao, nhìn Lam Kết Y rồi lại nhìn thiếu nữ, hần không thể lao lên ôm một cái, chết cũng sướng. Hơ hơ, nói vậy thôi chứ tiểu nhị ta còn có mẹ già 80, con mới đẻ, chưa thể chết vội....

Lam Kết Y chưa kịp phản ứng thì thiếu nữ kia lập tức đặt cái thực đơn, chọn hàng loạt món ăn ngon nhất, đắt nhất rồi trả ngay. Tiểu nhị tiếc nuối đầy lưu luyến đi xuống... Thiếu nữ không đợi Lam Kết Y thắc mắc mà liên tục mô tả phong cảnh, kiểm chuyện nói cho vui, càng nói càng cười lớn, cứ như không khác chế được hạnh phúc vậy. Lam Kết Y thấy một muội muội đáng yêu như vậy thì không nỡ cắt đứt, mặc dù không hiểu muội muội này có quan hệ gì với mình, cứ ù ù cạc cạc mà trò chuyện.

Đúng lúc này tiểu nhị và phục vụ mang đồ ăn lên...tuy nhiên vị tiểu nhị này đã là một vị khác, không phải tên lúc nãy. Lúc giao đồ ăn hần vô tình làm rơi vào túi của thiếu nữ một viên đá màu xanh lam óng ánh trông rất đẹp, còn có lượn lờ lực thủy linh lực đậm đặc. Động tác nhỏ này làm sao thoát khỏi mắt Lam Kết Y, dường như lúc này thiếu nữ kia cũng phát giác, nàng ta lấy viên ngọc ra khỏi túi hướng về phía tiểu nhị vừa rồi đi hào hứng hô:

- Tiểu nhị đại thúc! Tiểu nhị đại thúc, ngươi đánh rơi một viên ngọc này.

Nhưng tiểu nhị kia dường như không nghe còn bước đi nhanh hơn. Đúng lúc này ngoài đường lớn có tiếng hét:

- Tránh đường, mau tránh đường. Phủ Tâm thiếu gia mất trộm, vệ binh tới truy nã tội phạm, không tránh đường liền quy vào tội bao che, đồng phạm, xử theo luật pháp.....

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Địa Tâm cường giả.

Người người xung quanh đi theo ngắm mỹ nữ đông như kiến, cản trở đám người vệ thành quân đi chấp pháp, khiến bọn hần rất bức mình, có vài người trong vệ thành quân tức giận đá vài người cản đường lãng mấy vòng thì hiện tượng chen chúc mới tan dần, dù sao thì bản thân mình quan trọng hơn ngắm mỹ nữ, nhờ đâu bị quan gia đá vài cái thì không gãy chân cũng trọng thương, tu luyện giả ra tay không thể lấy thường nhân sát thương đo đạt.

Tuy người đã tản ra gần hết nhưng vẫn có không ít người tự nhận bản thân mình thực lực không tồi muốn ở lại xem náo nhiệt. Vệ thành quân một tên đội trưởng hét lớn:

- Người đâu! Bao vây nhà hàng này lại!!!!!! - Tiếng hét làm không ít khách nhân đang ăn uống nhậu nhẹt trong nhà hàng hết hồn, có người vội trốn ra nhưng đều bị cản lại, lý do tất nhiên là để tra thủ phạm.

Không ít khách nhân trong nhà hàng là người có thế lực hoặc ít hơn là người có nhân mạch trong thành Hắc Thiết, bọn họ ai cũng có một ít kẻ thù cạnh tranh, không muốn bản thân dính vào một số rắc rối khiến mình dính phốt, dù là nhỏ nhất nên không ngừng gọi:

- A! Trần thủ vệ, ta là Hoắc Lâm của Nguyên Linh Phường nè, ngươi còn nhớ lúc trước ngươi qua chỗ ta mua vũ khí không? Ta làm sao có thể là trộm bảo vật, ngươi mau cho ta ra ngoài đi, hiện tại ta có việc gấp.

- Trần thủ vệ, Lâm Đại Dương ta là người thế nào chắc ngươi cũng rõ, chúng ta không thể nào ăn trộm được, ta ra trước nhé..

- Trần thủ vệ...

Nhìn thấy đám người có quan hệ dây mơ rễ má trong thành thì Trần Văn Hà, tên thật của Trần thủ vệ, cảm thấy vô cùng đau đầu, đám người này nếu tính ra thì thế lực cũng không to, nhưng quan hệ đủ loại lợi ích với các người quyền lực ở thành, hần không tiện đắc tội, nhưng mà hành động này là lệnh của thiếu gia phủ thành chủ, hần càng không thể đắc tội, vì tròn chức trách hần đành ôm quyền với thái độ xin lỗi:

- Các vị!! Xin hãy bình tĩnh. Ta đây chỉ làm theo thủ tục, phủ thành chủ mất trọng bảo, nghe có người báo thủ phạm trốn vào nhà hàng này ta liền mang

người đến đây tróc nã, chỉ cần hung phạm bị bắt, các vị liền tự do, không liên quan gì cả. Chỉ vì tránh hung phạm trả trộn hoặc bỏ trốn mà thôi, xin thông cảm - Hấn nói thật ra, tin tưởng rằng bọn người này biết là lệnh của phủ thành chủ thì cũng không dám làm quá.

Nói với đám khách quan xong hấn lớn giọng:

- Người đầu lục soát.

Đám vệ thành quân thành thực chạy vào nhà hàng....

Lam Kết Y thấy một màn này, thầm hồ không tốt, là người trong giang hồ nàng đương nhiên hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, không ngờ mới đắc tội người thì đã bị gài đến nơi, Lam Vũ ở đâu còn chưa tới. Tranh thủ nhắc nhở thiếu nữ còn đang nghiền ngẫm viên ngọc:

- Tiểu muội muội, đây chính là có người gài bẫy chúng ta, mau quăng viên ngọc này đi.

- Gài bẫy gì cơ? Đây chính là thứ tiểu nhị thúc thúc đánh rơi, tí nữa ta ra ngoài sẽ đem trả lại hấn. Tỷ tỷ đừng lo lắng, ta sẽ không lấy luôn đâu, hi hi. - Thiếu nữ dường như vô ưu vô lo đáp.

Lam Kết Y đau đầu, không ngờ lại là một đứa bé ngây thơ chưa hiểu sự đời. Quả nhiên như dự đoán của nàng, đám người kia là gài bẫy mà tới, không hề kiểm tra các bàn khác mà hướng tới 2 người các nàng tiến tới. Vừa bước vào một tên thủ vệ hét lớn:

- Báo cáo thủ lĩnh, đã tìm thấy tang vật, bắt được ngay thủ phạm - Hấn cũng kinh ngạc không ngờ mọi chuyện xảy ra dễ dàng đến như vậy.

Trần thủ vệ như đã đoán trước được tình huống nhanh chóng nghiêm nghị:

- Đã tra ra thủ phạm, các vị có thể ra về! - Nói xong hấn không nhiều lời bước lên lầu hiên ngang tróc nã tội phạm.

Lên lầu thấy Lam Kết Y vẻ mặt ngưng trọng đề phòng, còn thiếu nữ kia cầm “tang vật” thì vui vẻ vui đùa hững hờ nhìn bọn họ khiến hấn khó hiểu. Nhưng trong đầu hấn còn một nghi vấn là nam tử bình thường kia đâu rồi? La thiếu gia bảo trọng điểm là nữ nhân nhưng nam nhân kia tốt nhất diệt khẩu để tránh sau này phiền phức, hấn sợ bỏ sót nam tử kia thì sẽ bị thiếu gia trách mắng. Nhưng ngay phút hấn nhìn thẳng mặt thiếu nữ đang cầm tang vật thì sững sờ, chuyện này...lời rồi. Không bắt được nam tử kia để diệt hậu hoạn cũng không sao, chỉ cần thêm thiếu nữ này thì chắc chắn địa vị của mình ở thành Hắc Thiết này lên như điều gặp gió, vì hấn thấy một số gia tộc phụ thuộc công hiến nữ nhân cho La Tâm thiếu gia đều nhận lợi ích không hề nhỏ.

- Các ngươi còn đứng đó làm gì, còn không mau mời hai vị cô nương này về phủ làm việc, tra vì sao trộm đồ của phủ thành chủ. - Tuy là tróc nã hung phạm nhưng mà sau này có thể 2 cô gái này sẽ được La Tâm thiếu gia sủng ái, ôn hòa một chút cũng tốt, tránh bị 2 người ghi hận bên cạnh giường thiếu gia to nhỏ, hấn công lao cũng sợ không bù được vài lời nói của người đẹp.

Đám lính chuẩn bị hành động, Lam Kết Y chuẩn bị bùng nổ thì thiếu nữ kia vô cùng vô tội:

- Ngươi nói gì, cái gì mà trộm đồ chứ. Cái này là lúc này vị tiểu nhị thúc thúc đánh rơi, ta lượm lên kêu hấn lại lấy mà hấn không quay lại, còn bỏ chạy nên ta nghĩ hấn tính cho ta. Thế nào không phải sao? Nếu là đồ ăn trộm chắc chắn là do tiểu nhị kia lấy, không phải ta! - Vừa nói vừa chuyển viên ngọc qua tay phải rồi lại về tay trái.

Lam Kết Y và Trần thủ vệ không ngờ có người ngây thơ đến như vậy, tới giờ phút này rồi mà còn không nhận ra điều gì sẽ xảy ra với mình sao? Lam Kết Y không còn cách nào phải hòa theo:

- Nàng nói đúng! Chúng ta không phải là trộm.

Trần thủ vệ tất nhiên là theo lệnh tới đây, bắt người là chính, trộm hay không không quan trọng! Hấn không muốn nhiều lời:

- Các ngươi còn chờ gì nữa, tiến lên mời 2 vị cô nương về phủ giải trình.

Đám thủ vệ định tiến lên thì thiếu nữ đưa 2 tay lên quát:

- Khoan đã!

Bọn họ liền vô thức dừng lại.

- Ta khuyên các ngươi không nên động thủ, ta với vị tỷ tỷ này không phải là trộm đâu, tốt nhất bây giờ dừng tay đi. Nếu không các ngươi nhất định chịu nhân quả báo ứng - Thiếu nữ làm bộ cây ngay không sợ chết đứng.

Vừa nói xong thì dưới lầu có tiến bước chân vang lên cùng giọng cười:

- Tiểu cô nương, ngươi nói nhân quả báo ứng là thứ gì? Ta cô vẫn quả lậu quả thật không biết, có thể cho ta biết không? - Bước lên là một thanh niên nho nhã cầm quạt phẩy phẩy.

Trần thủ vệ cùng đám thủ hạ nghe vậy thì liền cung kính cúi đầu:

- La Tâm thiếu gia!

Lam Kết Y hiểu rõ rằng giờ có nói gì nhiều đối phương chắc chắn vì 2 người mình mà đến nên không giải thích cũng như thanh minh, nâng 2 tay để gần nhãn không gian, tùy thời rút vũ khí ra chống trả. Còn thiếu nữ kia như không sợ cười như hoa nói:

- Nhân quả báo ứng sẽ không đến nếu như ngươi không làm gì sai. Ta cũng không nói rõ được nhưng mà nếu ngươi làm sai thì sẽ ngay lập tức thấy rõ. - Nụ cười mê người càng khiến La Tâm vốn tham hoa háo sắc chịu không nổi, hận không thể đem thiếu nữ này đẩy lên giường.

- Việc trộm bảo này có thể là một hồi lâu, xin hai vị theo ta về phủ thành chủ để điều tra thêm một chút, chỉ là thủ tục thôi, nếu 2 vị trong sạch, tất nhiên ta ngay lập tức thả người, ta còn muốn kết giao bằng hữu với 2 vị mỹ nữ nữa. - Miệng hắn nói đúng là rất đầm ấm, phong phạm văn gia tử, nếu như không rõ mục đích còn tưởng hắn là người tốt.

Lam Kết Y biết người này bắt đầu xoe móng vuốt ra rồi, nàng nhận ra đối phương tu vi thế mà cao hơn mình, hắn là Địa Linh sơ kỳ đỉnh phong cảnh giới, Trần thủ vệ còn mạnh hơn, nàng xét không được. Trong lúc này không thể không tìm cách tránh né:

- Đường tưởng ai cũng ngây thơ! Ngươi muốn bắt tỷ muội bọn ta, nói cho ngươi rõ, biết điều thì cho người rời đi, chuyện hôm nay ta không tính đến. Nếu bạn của ta biết ngươi hành động như vậy, ngươi chết chắc. - Nàng trước giờ chưa biết mượn thế dọa người boả giờ nên không biết nói sao cho nghe ghê nhất, chỉ biết hăm dọa đơn sơ như thế.

Lộ rồi nên thôi, La Tâm không cần dấu diếm nữa, đại khái hắn dấu diếm cũng chỉ để nếu thuận tay thu được phương tâm người đẹp để nàng chủ động phục vụ thì dễ dàng hơn, còn nếu không thì đành bạo lực hấp vậy, kiểu nào hắn cũng thích, nhưng kiểu đầu tiên hắn từ khi mang ác danh đến giờ chưa từng hưởng thụ qua người khác thật tâm.

- Các ngươi mau bắt đi, giải về phủ, hahaha! Ta nhất định phải tự tay tra khảo các nàng vì sao trộm đồ. Còn về nhân quả, haha, nhân quả thuộc về cường giả, về báo ứng, báo ứng thuộc về kẻ yếu, chỉ có kẻ yếu mới bị báo ứng hahaha. - Ra lệnh xong thì lơ đãng nhìn thiếu nữ kia nói một câu rồi quay đầu bỏ đi.

Đám vệ thành nghe vậy liền không do dự lao lên, đúng lúc này có một giọng nói dễ nghe vang lên:

- Ngươi nói đúng, nhân quả thuộc về kẻ mạnh, kẻ yếu thì nhận báo ứng. Hi hi, ta là kẻ mạnh, các ngươi là kẻ yếu, các ngươi nhận báo ứng đi, uống công ta diễn một hồi, trò chơi không theo ý muốn nha. - Vừa dứt lời một thanh lục bảo trường côn như một mũi thương với tốc độ khó tin xuyên thủng đầu một lúc 4 tên vệ thành bình đứng thành hàng rồi lòi theo bọn hắn bay ra xa.

La Tâm kinh sợ quay người lại thì thấy thiếu nữ xinh đẹp tuyệt thế hắn cho là dễ bắt nạt kia một bộ tiểu dung mê người đầy ý chết chóc nhìn hắn và thủ hạ như hồ nhìn bầy dê. Lại thấy 4 tên thủ hạ chết đi đều là Nguyên Linh kỳ trung kỳ trở lên, vậy mà một nháy mắt chết không kịp ngáp, hắn tin rằng mình cũng làm được nhưng tuyệt đối không nhanh và nhẹ nhàng như thế.

- Trần thủ vệ, mau cho người thông báo cầu viện, ngươi mau lên tấn công ác tặc nham hiểm cho ta. La Tâm tuy tham hoa háo sắc nhưng không ngu, biết người này mạnh hơn mình, tuy không biết so với Trần thủ vệ Nguyên Linh trung kỳ thì thế nào nhưng mà để cho chắc, hắn gọi thêm người, cùng lắm thì chuyện nhỏ xé ra to một chút, bị mắng một chút, cũng không sao, còn hơn vạn nhất chọc cao thủ. Hắn luôn luôn như thế, cẩn thận sống được vạn năm.

Chưa kịp Trần thủ vệ ra lệnh, lập tức có 3 - 4 vệ thành bình chạy ra ngoài, tất nhiên mục đích là đi cầu viện là phụ, chính là thoát khỏi vùng chết chóc này, 4 huynh đệ mới vừa chết còn có người mạnh hơn bọn họ. Thiếu nữ cười lớn, trên tay xuất hiện một cục đá tựa như lượn ngoài đường thoải mái ném một cái vô tình toát đầu 2 tên đi cầu viện. Lúc đó trên tay thiếu nữ cây lục bảo trường côn trở về trên tay, mùa may quay cuồng vài đường rồi cắm xuống đất như kim cô bổng của Ngô Không, nhìn lục bảo côn có 6 lỗ nhìn giống một cây sao hơn... Đúng vậy, đó là Lam Vũ, nói chính xác hơn là lão nhị, anh tính toán biến hóa một chút để dụ thêm nhiều người háo sắc cùng tham gia một trò chơi, nhưng ai ngờ thế lực La Tâm kia lại có lực chấn nhiếp, chỉ có mình hắn tham gia, uống công anh diễn kịch lâu như vậy, lại còn phải ký một hiệp định bất lợi với lão đại để được chơi, vậy mà tràng diện kém kích thích thế này làm sao anh cam lòng, thế nên quyết định quây ra cho to chuyện, bất chấp hậu quả, nhất định trò chơi này phải trở nên kích thích hơn.

Trần thủ vệ thấy đối phương giết người trước mặt mình thì nổi giận, tự tôn tổn thương, chưa cần lệnh của La thiếu đã gầm lên:

- Dám coi thường ta, chết!!!! Yaaaaa!!!!!! Liệt Hỏa Nhất Kích!! - Hắn cầm thương dừng mảnh bọc phát linh lực của Địa Linh trung kỳ đâm tới, tốc độ cực kỳ nhanh, mũi thương nóng bỏng dọa người.

Nhưng chưa kịp đâm tới thì đã bị Lam Vũ không biết lúc nào xuất hiện bên cạnh quát một cơn ngang hông bay hắn ra ngoài nhà hàng phá vỡ không ít kiến trúc, hộc máu, nội tạng tổn thương không ít. Nhất thời lực chiến chưa trở lại. Chuyện xảy ra quá nhanh khiến cho La Tâm và Lam Kết Y nào 2 người không suy nghĩ theo kịp, sao có thể, một người trẻ tuổi như thế sao lại mạnh như vậy, lẽ nào là một tiểu công chúa của thế lực lớn nào đó ham chơi bỏ nhà đi, nếu thế thì xong rồi. Lam Kết Y càng sững sờ hơn, thế nào vị muội muội ngây thơ giờ lại trở nên hung bạo thế, đang định hỏi thì gã họ La nhanh nhồm xin lỗi trước:

- Vị tiểu thư này! Chuyện này chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi! Ta cũng chỉ mời các ngươi tham quan phủ thành chủ, không có ác ý, thật không có ác ý! Ta chân thành... - Chưa nói xong thì hắn thấy một vật xanh lục bay vút cắm ngay dưới chân mình, nhích một ly nữa là xuyên bàn chân rồi, khiến hắn chảy mồ hôi hột.

- Kết Y! Ngươi nói xem nên xử lý tên đâm tặc này thế nào! - Lam Vũ cười cười liếc Lam Kết Y.

Lam Kết Y nghe giọng điệu như vậy thì kinh sợ, gì cơ? Đây là giọng điệu của tên kia, nhưng tại sao? Trước mặt nàng là một thiếu nữ mà. Nhận ra khuôn mặt kinh sợ của nàng Lam Vũ đang trong cơn tính toán chột ngốt, thì ra mình đang giả trang, cười lớn:

- Haha! Xin lỗi, xin lỗi! Người nhìn không quen a! Cái này sau tí nói! Đợi ta một tí! - Trò chơi chưa xong, cần phải tiếp tục. Rồi anh liếc qua La Tâm mỉm cười:

- Cho người 5 giây, à không 5 phút! Để gọi người có thể bảo vệ người ra đây! Nếu không giết không tha, độ kiên nhẫn của ta không tốt.

Thấy nụ cười tuy khuyếch thành của bộ dạng Lam Vũ giả trang nhưng La Tâm lâm vào say đắm trong khoảng khắc nhưng ngay lập tức bị từ vong uy hiếp làm tỉnh lại, hần ngay lập tức dùng lệnh bài truyền tin cho cha mình ngay:

- Cha!! Mau cứu con, cứu con! - Ý niệm cầu cứu của hần ngay lập tức truyền về phủ thành chủ. Sau đó hần nhanh chóng dùng lời lẽ đề câu:

- Tiểu thư, người suy nghĩ cho kỹ, ta nói chỉ là một hồi hiểu lầm! Cha ta là cường giả Địa Linh cảnh đỉnh phong đã tham ngộ địa tâm! Dưới Thiên Linh cảnh hiểm có địch thủ. Biệt hiệu Thiết Thủ Truy Mệnh chắc tiểu thư có nghe qua, hay là chúng ta bỏ qua grom đao nói chuyện đàng hoàng! - Hần nói ra sự lợi hại của cha mình, hần nói thật không giả. Hắc Thiết Thành trở thành một ngôi thành cỡ trung không phải vì có một Địa Linh cảnh đỉnh phong cường giả tọa trấn, nếu chỉ là một địa linh đỉnh phong cường giả bình thường thì tối đa tính là một hạ vị thành mạnh mẽ mà thôi. Vì cha hần đã lĩnh ngộ địa tâm, tham ngộ Dung Nham chi Tâm. Mạnh hơn cường giả địa linh cảnh đỉnh phong bình thường không biết bao nhiêu.

- Nói vậy tức là mạnh hơn Địa Linh cảnh đỉnh phong bình thường ?? - Lam Vũ hứng thú hỏi lại.

- Đúng vậy, cô nương biết điều thì đừng nên tổn thương hòa khí, mau chóng cất cón đi. - Hần nói tới đây ngược lại tự tin trở lại, ông già nhà mình mạnh thế cơ mà, việc gì phải sợ.

Lam Kết Y đang trong hoang mang không biết nói gì, hần...hần sao lại như thế? Còn Lam Vũ như cảm nhận được cái gì đang đến ngay lập tức trên tay xuất hiện một viên đá ném thẳng vào mặt La Tâm, nhưng cũng lúc đó một nam tử trung niên khỏe mạnh chắn trước người hần một tay đỏ như sắt nung chặn đứng viên đá lại, lực gió do viên đá tạo ra hất văng bàn ghế xung quanh đi nhưng nam tử kia vẫn vững vàng đứng tại chỗ. La Tâm mừng rỡ kêu lên:

- Cha!!!

Nam tử trung niên uy nghiêm, sát khí đằng đằng hỏi:

- Tiểu nữ hài, người là con gái nhà ai, dám tới đây ăn hiếp con ta.

Từ bàn tay hần Lam Kết Y và Lam Vũ đều cảm thấy độ nóng kinh khủng, chính con trai hần cũng nhận ra điều đó và tránh ra xa ngay. Lam Vũ không sợ hãi cười lớn:

- Ta là người hiền lành chỉ thích bắt nạt người khác, không thích đánh đấm vô vị, người dành cho lão tam! Kết Y, nằng mau rời xa nơi này một chút! - Một tay múa sáo ngọc, khói đen trên người bốc lên cuộn cuộn, bao phủ anh bên trong, người bên ngoài nhìn vào không thấy gì cả. Đồng thời Lam Kết Y và La Tâm thấy sự việc dường như đang lên cao trào, biết điều tránh ra thật xa, sợ lấy lan.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Chiến Địa Tâm cường giả.

La thành chủ nhú mày, từ lực đạo viên đá ném ra vừa rồi ngay cả hần cũng tý nữa bật ngựa ra phía sau hoặc lùi vài bước đủ thấy người này trời sinh thần lực, tuy nhiên hần cũng có cách khắc chế loại người này, thế nhưng theo thường tình trước khi ra tay với đối thủ không rõ trước hết hỏi lai lịch, tránh chọc tai họa:

- Người là ai? Nếu trong vòng 10 hơi thở không trả lời! Chết!!! - Hần nhìn thiếu nữ đang bị hắc khí bao phủ kín mít kia hỏi.

Đáp lại hần trong bóng tối vô hạn là tiếng cười dài đầy điên cuồng:

- Hahahahahahaha!!! Chờ đã lâu!

La thành chủ thể nhưng không tức giận, bình tĩnh chờ đợi cho hết 10 hơi thở. Đồng thời giây phút đó bóng tối kia cũng tán đi, hiện ra là một thanh niên thoát nhìn rất bình thường, thậm chí bây giờ một chút giao động linh khí cũng không có, hoàn toàn nhìn như một phạm nhân, nhưng...người thần lực mạnh mẽ thế kia làm sao có thể là một phạm nhân? Lam Vũ lúc này thu nhỏ sáo ngọc từ kích cỡ một cây trường côn về lại một cây sáo như cũ:

- Chờ đợi nhàm chán! Ba hơi thở, không động thủ thì ta động thủ.

La thành chủ ngạc nhiên, người này tuy rằng có chút bản lĩnh, nhưng điều gì khiến hần tự tin ăn chắc mình như vậy, hay chỉ là một tên ngông cuồng, vừa rồi bản thân còn chưa tính là xuất thủ. Nói là thế nhưng hần, một thành chủ hùng bá một phương, chưa bao giờ là người nói nhiều, nếu đối phương đã không chịu khai báo lai lịch thì chết, chưa chủ động nhưng 2 tay hần đã đỏ như sắt nung, nhiệt độ cao khó tả, phảng phất như là 2 bàn tay làm bằng sắt chứ không phải da thịt. La Tâm ở cách xa nhưng là cao thủ Địa Linh cảnh chút khoảng cách này không đủ cản tầm nhìn của hần, bản thân hần cũng kinh

ngạc, mỹ nhân như ngọc vừa rồi sao lại là thằng cha này? Khốn kiếp, này mình còn muốn đề đối phương ra hấp, ọe ọe, gớm quá! Nhịn không được tái mặt, nhất thời nổi giận thét:

- Ngươi chết chắc rồi! Đắc tội với La gia chúng ta chưa có ai sống yên ổn qua.....

Lam Kết Y cũng lo lắng cho Lam Vũ, nàng chưa từng gặp qua cao thủ lĩnh ngộ Địa Tâm, tuy cha nàng là đỉnh phong Địa Linh cảnh nhưng chưa lĩnh ngộ Địa Tâm, chính cha nàng cũng không rõ nhưng cha nàng từng nói là lĩnh ngộ Địa Tâm chỉ nhân cho dù là Địa Linh Trung Kỳ thì cha nàng cũng chưa chắc đánh lại. La thành chủ vẫn nhìn chăm chăm Lam Vũ, hắn không phải không muốn ra tay mà ngược lại, hắn muốn dùng bất biến ứng vạn biến, để xem nông cạn đối phương thế nào, rồi khi thật sự ra tay sẽ như sấm sét không kịp bung tai.

Đúng lúc này đột nhiên La thành chủ đưa 2 tay đỏ nóng của mình lên che đầu, cũng vừa lúc đó Lam Vũ đã xuất hiện bên cạnh hắn trên cao nên xuống cây sáo, rất nhanh 2 tay La thành chủ nắm lại như muốn giữ chặt lấy cây sáo thì hắn bị lực đạo mạnh mẽ làm cho bất ngờ đẩy bay ra mấy chục mét, đẩy vỡ một ít cột nhà. Chuyện này xảy ra khiến La Tâm đang đắc ý chuẩn bị chờ xem cảnh Lam Vũ bị hành hạ chán kinh, trong mắt hắn chập chờn là tuyệt thế cường giả sao lại thế. Lam Vũ không có tiếp tục ra tay vì muốn xem trình độ đối thủ, quả nhiên là cao thủ, lão nhị không gạt ta, anh chợt cười hứng thú bởi vì ngay lập tức La thành chủ nhẹ nhàng đứng dậy, lắc lắc cổ, lạnh lùng nhìn Lam Vũ, ngay lúc đó không chỉ 2 bàn tay hắn đỏ rực mà cả 2 cánh tay đều trở nên đỏ:

- Ngươi xứng đáng để ta xuất toàn lực, hôm nay ta cho ngươi thấy Dung Nham Địa Tâm của ta! - Hắn là tu linh giả chứ không phải võ chiến giả, tất nhiên sẽ không lao lại đánh cận chiến với đối phương, toàn thân hắn tỏa ra một luồng khí đỏ nóng, hắn cúi người xuống 2 tay hung hăng cắm sâu xuống đất, mặt đầy lấy 2 tay hắn làm trung tâm bắt đầu rạn nứt nhưng được chừng 20m là dừng, có lẽ đó là cực hạn của hắn. Sau đó hai tay hắn rút lên, cùng theo đó là 2 cột dung nham dài hàng chục mét, đây chính là Dung Nham Địa Tâm của hắn, có thể điều khiển dung nham để chiến đấu, tuy nhiên chỉ mới là Địa Linh cảnh nên hắn không thể từ từ thân linh lực hóa thành dung nham được, mà cần phải mượn năng lượng có sẵn trong lòng đất, không chỉ riêng hắn mà các Địa Tâm cao thủ khác cũng thế, tiến giai Thiên Linh sẽ khiến cho linh lực bản thân bọn họ tiến hóa tới mức có thể tự biến thành các loại nguyên tố.

Lam Vũ thấy được sự nguy hiểm trong 2 cột dung nham kia, ít nhất uy lực của nó không cần phải bàn, nhưng anh dường như không hề e ngại, ngay lập tức dùng chân làm bàn đạp tốc độ cực nhanh, tinh thần lực bao bọc thân thể tốc độ cực nhanh cảm sáo lao tới, không chút màu mè, trực diện giao chiến. La thành chủ cho rằng đối phương là võ chiến đạo nên trước người, 1 cột dung nham tạo thành lá chắn bao phủ một cột hóa thành trào hướng Lam Vũ đánh tới. Lam Vũ không có thân pháp võ công gì, không phải là trong ký ức không có mà chưa học, nên đành phải dùng sức mạnh cơ thể lách qua một bên, nhưng vẫn có chút chậm, bị một phần nhỏ bàn tay dung nham kia đập trúng cánh tay trái, làm cho lớp giáp tinh thần bị vỡ nát đồng thời cánh tay cũng bị dung nham làm bỏng cháy, không những thế mà nó còn không ngừng muốn đốt cháy tiếp, nhưng Lam Vũ không hề quan tâm chớp thời cơ bàn tay kia đã hất, anh tiếp tục với đường tiến công của mình. Sáo trúc như cây Baton đập thẳng xuống đầu La thành chủ, tuy nhiên họ La phản ứng cực nhanh, đưa đôi tay rắn chắc nóng bỏng như sắt thép của mình lên đỡ lấy. Lam Vũ thậm chí dùng cả thân thể xuyên qua lớp màn chắn bằng dung nham của đối phương mặc kệ tổn thương, điều này vốn nằm ngoài dự tính của La thành chủ khiến hắn không kịp đưa thêm ra phương án tấn công, chỉ có thể đỡ.

Koong âm thanh như đánh chuông vang lên đồng thời La thành chủ bị lực đạo mạnh kia đánh bay ra nhưng không hề tổn thương. Thế nhưng không cho đối phương cơ hội để phản công, Lam Vũ lại xuất hiện ngay trước mặt đối phương đang nằm té chưa kịp đứng dậy, vung sáo lên và gõ như một màn đánh đập dã man. *Koong* *Koong* *Koong* *Koong* liên tục hàng loạt tiếng như sắt thép va chạm cùng với tiếng va chạm như vật nặng rơi xuống mặt đất, tuy bị mất tiền cơ là bị tấp nhưng La thành chủ không hổ là một cao thủ, hắn ta liên tục kịp thời dùng đôi tay thành danh Thiết Thủ của mình để đỡ đòn. Mặc dù tay hắn rắn chắc nhưng thật sự không phải làm bằng sắt, cũng rất đau đớn nhưng không phải là thương tích.

Tuy chiếm ưu thế chủ động nhưng Lam Vũ cũng không hề tốt hơn đối phương, mỗi lần tiếp cận đánh đều trải qua vòng bảo vệ dung nham, là mỗi lần tổn thương nặng nề. Đánh chán chê không mang lại hiệu quả lớn Lam Vũ tay đánh xuống cho đối phương đỡ nhưng chân lại sút đối phương văng ra xa và dùng đọt công kích. Anh biết lần này đụng phải đối thủ cứng, nếu không nghiêm túc thì sẽ không thể đánh bại, đúng vậy là không thể chứ không phải khó, phòng ngự đối phương vững chắc như núi, trong trạng thái này anh không thể gây tổn thương thực chất cho đối phương thêm vào công kích thì khó chịu, tổn thương không chỉ ngay lập tức mà còn kéo dài, đốt theo thời gian (Giống y như nội tại Bồng của Brand cho anh em khó hình dung). Sau khi thoát khỏi combo của Lam Vũ rất nhanh chóng La thành chủ bật dậy, hắn này giờ bị động phòng thủ, ăn đòn liên tục nhưng thực tế không tổn thương mấy nếu không muốn nói là chẳng hề ảnh hưởng gì ngoài chịu ít đau đớn, thoát nhìn cả người giờ rất thảm hại, máu cũng chảy không ít trên tay và chân nhưng so với Lam Vũ bây giờ tình trạng bồng và máu me thì tốt hơn nhiều. Hắn cười lớn:

- Hahaha! Nếu đây là tất cả những gì ngươi làm được thì ta khá là thất vọng! - La Tâm ở bên ngoài thấy điều này thì ngay lập tức lên tinh thần sau đợt thời gian thấy cha bị tấp, Lam Kết Y thì lo lắng nhưng cũng là dạng nữ tử hào kiệt, nàng biết mình có làm gì cũng vô dụng, nên bình tĩnh quan sát, với lại còn thấy qua Lam Vũ còn chưa tung ra nhiều năng lực.

Thành chủ đại chiến tất nhiên dẫn tới rất nhiều ánh nhìn quan sát. Bọn họ đều lắc đầu tiếc thay, đều là đám lão đại, cầm đầu của các thế lực trong thành đứng từ xa nhìn:

- Một người trẻ tuổi có thể chiến đấu với thành chủ tới mức này thì quả nhiên là bất thể thiên tài, Thánh Hoàng Vực chúng ta sao chưa từng nghe tên qua nhỉ?

- Với thực lực và độ tuổi thì hắn hoàn toàn xứng đáng để nhật thiếu niên thiên tài của Thánh Hoàng Vực ta! Đáng tiếc tuổi trẻ ngông cuồng không biết lượng sức mình, nếu vài chục năm nữa có khi thành chủ không phải đối thủ!!

- Các ngươi nói có lý nhưng mà thiên tài như thế ta khẳng định Thánh Hoàng Vực không có ai có thể dạy dỗ, không thể lực nào có thể bồi dưỡng được! Phải biết là thiên tài đệ nhất trên Long bang của Thánh Hoàng Vực chúng ta là Tà gia Tà Nhất Thiên đều chỉ là Địa Linh Hậu Kỳ đỉnh phong! Ta nghĩ có thể là thiên tài của vực khác cao cấp hơn.

- Nếu như thế thì trận này tuy thiếu niên có thể thua nhưng chưa chắc phải bỏ mạng, thiên tài thế này trường bối khẳng định Thiên Linh cảnh cường giả! Thành chủ ném chuột cũng phải sợ vỡ bình nha. Ta vừa này có ý định ra cứu hấn để kết thiện duyên với một thiên tài tương lai, nếu tí nữa hấn chống không được, ta đề nghị chúng ta cùng nhau ra bảo vệ hấn một mạng, có thể trong tương lai hấn cho chúng ta một cơ hội lật đổ La gia.

- Được, ta cũng nghĩ vậy! La gia đè nén chúng ta đã lâu! Hấn vốn không sai, nhưng sai là đã nuông chiều tiểu tử La Tâm kia quá! Mỗi thù của tôn nữ lão phu bị hấn chà đạp nhất định phải báo.

..... Một đám người quan sát bình luận, đều đồng ý về luận điểm của nhau. Trong những người này cũng có vài người đã lĩnh ngộ Địa Tâm, tuy không mạnh bằng La thành chủ nhưng cũng không kém.

Lam Vũ cười lớn:

- Để người thất vọng thì quả là lỗi của ta. Ta nhất định cố gắng hơn nữa, hahaha! - Đối phương khó nhằn, chưa dùng hết tuyệt chiêu nhưng Lam Vũ anh đã dùng sao? Chưa hề, rất nhiều ưu thế anh chưa hề dùng tới, tinh thần lực công kích chưa dùng? Yêu hóa chưa dùng? Thời Không chi đạo đều chưa dùng.

Sau khi thấy đối phương ngông cuồng cười thì La thành chủ nhếch mép khinh thường, định mãi mai một phen thì há hốc mồm, thương thế thảm hại của đối phương ngay lập tức biến mất toàn bộ trong nháy mắt đến nỗi hấn không kịp nhận ra đối phương hồi phục bằng cách nào. Kinh ngạc không chỉ mình hấn mà đám lão già quan chiến cùng La Tâm, Lam Kết Y, tuy nhiên tâm tư và tâm trạng mỗi người đều khác nhau. Lam Vũ vừa rồi thử dùng tinh thần lực để hồi phục thì cảm giác thấy khá chậm và có chút bị cản trở (giống hiệu ứng Vết Thương Sâu, cho anh em LOL dễ hình dung) anh lập tức mình bạch, đối thủ lần này mạnh hơn anh nên vết thương khó mà hồi phục ngay được, đây là một điểm yếu của trường phái Hư Tiên, gặp công kích của đối thủ mạnh hơn thì hồi phục sẽ chậm hơn, nếu không thì đám trường phái Thần Đạo lấy gì đánh lại. Anh đành dùng thời gian chi đạo tác dụng lên bản thân mình làm lùi trạng thái của bản thân đi nửa tiếng trước, khi mà chưa giao đấu, trả lại trạng thái hoàn hảo chuẩn bị toàn lực xuất chiến. (giống Ultimate của Ekko).

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Hoàng Kim Thánh Triều.

Đang cao hứng bỗng dung La thành chủ thay đổi hoàn toàn thái độ, một bộ dạng lạnh lùng đầy sát ý thành thân nhiên, rồi cười lớn:

- Hahaha, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên! Đánh tiếp cũng không có hiệu quả, ta có thắng người cũng không có ý nghĩa gì. - Sát ý tiêu biến, bộ dạng còn giống như trường bối khen tặng hậu bối nhà mình, lật mặt còn nhanh hơn lật trang sách. Hấn làm thành chủ đã hơn ngàn năm, đâu phải chỉ là mánh phu chỉ biết đánh đấm, ngoài tàn nhẫn âm hiểm quyết tuyệt ra còn có mấy phần xảo trá, sau khi thấy Lam Vũ hồi phục toàn bộ mà không thấy dấu hiệu phục dụng đan dược thì thấy không ngon ăn rồi, đánh thắng đối phương hấn tuy còn nắm chắc nhưng sợ là đối phương muốn chạy hấn khó mà đuổi, đuổi được lỡ đối phương là người có bối cảnh lớn thì sao! Phải nói cao thủ tuổi trẻ hiện nay ở Thánh Hoàng Vực còn chưa có ai bằng được người này, vì sợ đắc tội thế lực không biết cộng thêm cho dù giết được cũng chẳng mang lại tí lợi ích nào cho hấn, không có lợi ích mà bảo hấn đi đắc tội người khác mà hấn không chắc, đối lại ai cũng không dám, chính Ngọc gia, gia tộc mạnh hơn cái thành của hấn gấp ngàn lần cũng không dám.

- Người thắng ta? Hahaha, vậy thì cho ta một cái chứng minh đi, thắng ta, chuyện này coi như xong, thua, ta giết người! Thế nào? Khả khả! - Càng nói Lam Vũ càng cười tà mị, ngoại trừ lão đại ra thì 3 người kia mỗi khi hưng phấn đều bộc lộ ra bản chất đầy tà ác, khó mà kiềm hãm. Đồng thời trên người hắc khí tỏa ra ngập trời, cứ như là đêm đen vậy.

Thấy đối phương dường như không muốn dừng tay, La thành chủ nhú mày, ta đã nhượng bộ như vậy cấp người cái thang người vẫn không muốn xuống là sao? Đột nhiên hấn thấy sau khi hắc khí tàn đi một ít, đối phương lại trở thành một người khác, từ một thiếu niên bình thường trở nên vô cùng tuấn mỹ, đồng thời hấn cũng cảm giác được một chút uy hiếp, cảnh giới không tăng lên nhưng sao thực lực lại tăng nhiều thế? Vừa lúc một cổ chiến ý ngút trời hướng thẳng về hấn từ Lam Vũ. Không xong, phiền phức, thì ra đây là một tên Chiến Cuồng tu luyện chiến ý, đây là một loại ý cảnh, ai cũng có thể tu luyện, trong nhiều loại ý cảnh như: Kiếm Ý, Đạo Ý, Thương Ý, Võ Ý, Hỏa Ý, Thủy Ý .v.v thì Chiến Ý cho người luyện thành một trái tim bất khuất, một tiến không lùi, lấy chiến đấu làm ham mê, càng đánh càng mạnh, chiến ý chỉ có thể tăng lên trong chiến đấu, loại ý cảnh này cực kỳ được Võ Chiến Đạo tôn sùng, tuy nhiên ngoài trường phái này thì đại đa số thiên tài cao thủ không muốn chọn tu luyện ý cảnh này, bởi vì tuy nói Chiến Ý còn mạnh hơn các loại ý cảnh khác nhưng nó chỉ dành cho cường giả, không chỉ vậy mà còn là loại cường giả vô địch, Chiến Ý mang cho người tu luyện ý chí bất khuất, tiến là không thể lùi, đó là ưu điểm cực lớn nhưng đồng thời đó cũng là nhược điểm lớn nhất, cứng quá dễ gãy, gãy là chết rồi còn gì, còn nếu gặp đối thủ cùng thế hệ mà mình không thắng được, không muốn chết phải lựa chọn lùi bước, mà lùi bước Chiến Tâm sẽ vỡ, đồng thời Chiến Ý tiêu tan thực lực giảm sút, trong rất nhiều loại ý cảnh thì chỉ có mình loại ý cảnh này là khiến người khác sợ lùi tu vì mà thôi, tu luyện khó khăn cỡ nào, tăng một cảnh giới nhỏ đôi khi cả ngàn năm, ít ai nguyện ý tu luyện loại chiến ý như con dao hai lưỡi này. Mạnh thì mạnh luôn, mạnh nhất, còn lỡ mà thua một cái thì thôi...

- Được! Nếu là chiến ý giả, ta cũng không thể để người tổn thất. Ta lớn hơn người hàng ngàn tuổi, không tính là một thế hệ, bại bởi ta người chiến ý không tổn thất mà ngược lại còn mạnh mẽ hơn. Chúng ta một kích phân thắng bại, một kích mạnh nhất. - Không muốn đắc tội, hấn cũng rõ đám chiến cuồng này nếu không được đánh một trận sẽ không buông tha, vì vậy thỏa mãn một chút lòng ham muốn của đối phương, hấn sẽ kết thúc trận chiến này nhanh nhất trong hòa bình.

- Người đã không còn ý định chiến đấu, hừ! Thật chán chết, vậy theo ý người, một kích mạnh nhất, nhớ là phải mạnh nhất, nếu không chết hoặc trọng

thương không thể oán người khác. Đánh với người không dám đánh thật chẳng có hứng thú gì, tới đi! Nếu như người làm ta thất vọng, ta tất giết người. - Ngón giữa cực kỳ cuồng vọng, khiêu khích điểm giới hạn của hắn, khiến cho La thành chủ không thể nhịn được sự tức giận sôi máu.

Vừa rồi còn có ý định một đòn mạnh mẽ qua loa để đánh rơi cái phiền phức này, giờ thì thật lòng toàn lực, một đòn thành danh của hắn, Thiết Thủ Truy Mệnh. Tay trái của hắn đồ rực bỏng ảm đạm rồi tắt hẳn thành một cánh tay bình thường, đôi lại tay phải càng thêm chói lóa, không khác một mặt trời nhỏ, nhiệt độ tất nhiên là càng thêm kinh khủng, 2 cột dung nham dung hợp làm một rồi nhập vào cánh tay phải của hắn, khiến nhiệt độ vốn đã cao nay còn cao thêm, mặt đất xung quanh bắt đầu nứt nẻ khô cằn, ngoài đó một cây số còn cảm thấy muốn bùng cháy. Nhà cửa bắt đầu có dấu hiệu bốc khói. Phải biết ra chất liệu nhà cửa ở thế giới này đều không tầm thường.

Lam Vũ thấy vậy thì cười lớn, không nói một lời cả người hắc khí tỏa ra càng nhanh và nhiều hơn, tới thời điểm này Lam Vũ chân chính nhận ra hình như mình chả có chiêu gì mạnh nhất cả, chiêu nào cũng đại khái uy lực ngang ngang nhau, chẳng qua là kỹ xảo khác nhau mà thôi. Thứ thể tăng sức mạnh cho chiêu thức không phải là uy lực mà là thêm các hiệu ứng phụ. Ngoài ra còn có thể tăng thêm trọng lượng của cây sáo để đòn đánh mạnh thêm, 2 tay nắm chặt lấy chuỗi sáo, đầu sáo dài và to hơn một chút cỡ một cây gậy bóng chày. Quanh thân anh hắc khí bao trùm như bóng đêm vĩnh hằng, nhiệt độ cũng không tiếp cận được.

La thành chủ hét lớn, như một ngôi sao băng từ trên trời rơi xuống chỗ Lam Vũ đang đứng, cảm nhận được nhiệt độ quanh mình đang tăng cao cùng áp lực cực lớn sao băng hình người đang lao về phía mình. Lam Vũ 2 chân khụy xuống 2 tay vung sáo ra phía sau tạo đà hướng tới La thành chủ mà vung, không màu mè, không hoa mỹ, nhưng trên thanh sáo đã được dung hợp một chút Thời Gian Chi Đạo. *OOnngg* va chạm khủng bố phát ra âm thanh chói tai như chuông chùa Thiếu Lâm (đùa thôi haha). Mặt đất xung quanh Lam Vũ lún xuống như hố trời khói bụi mù mịt, dung nham bên dưới bắt đầu phun trào, phạm vi đến 5km mọi thứ đều tàn diệt trong dung nham tung tóe, cũng may là khi phát hiện đại chiến thì theo như thói quen hầu hết mọi người đều đã chạy hết rồi, cũng vì điểm này nên La thành chủ mới yên tâm ở trong thành chiến đấu chứ, không có người nào chết, tí nhà cửa này hắn có thể đền được. Đồng thời có một thanh ảnh bay thẳng lên trời cao như một quả bóng Homerun.

- Không thể ngờ được, lúc này vậy mà còn bảo lưu thực lực. Có thể ngạnh kháng với Thiết Thủ Truy Mệnh của La thành chủ tạo ra một trường tai họa thế này thì dù giờ này hắn khó thoát chết, cũng là đương danh thiên hạ.

- Có lý! Thiếu niên yêu nghiệt! Ta không chắc bản thân mình có thể an toàn khi tiếp một chiêu này của La thành chủ. - Một cao thủ đã lĩnh ngộ địa tâm chia sẻ.

- Haizz thật đáng tiếc! Thông báo thủ hạ chuẩn bị kỹ càng đề phòng có biết lập tức dời toàn bộ thể lực ra khỏi thành. Một thiên tài như thế có khi là thuộc một thể lực lớn, chúng ta có khả năng không kháng cự được, đề phòng vẫn hơn...

Quanh quần cũng chỉ có những cao thủ Địa Linh Hậu kỳ trở lên mới dám quan sát trận đấu, ngược lại thỉnh thoảng cũng có một ít người ngó qua nhưng đương nhiên là không thấy được gì trong đó ngoài dung nham tung tóe.

Khói bụi tan đi cùng lúc đó có một người từ trên trời rơi xuống hố trời. La Tâm hét lớn:

- Chaaaaaa! - Đúng là người rơi trên trời xuống là cha hắn La thành chủ, cả người giờ nhìn máu me khá nhiều, giáp cũng vỡ nhiều chỗ, thoát nhìn rất thâm.

- Không thể nào? Lưỡng bại câu thương sao? - Đám lão già quan chiến cũng kinh hãi, điều này ngoài dự liệu của bọn họ.

Đúng lúc mọi người chưa kịp kinh sợ thì La thành chủ vốn đang rơi tự do bỗng lơ lửng rồi tự đứng dậy giữa không trung. La Tâm đang sợ thì vui mừng hẳn, theo hắn thì cha thắng rồi. Đám già thì lúc này mới gật đầu thờ dài:

- Quả nhiên là tuyệt thế thiên tài nhưng vẫn là chết a.

Lam Kết Y thì không kịp suy nghĩ gì liền muốn lao vào hố trời kia, tìm tung tích Lam Vũ. La Tâm thấy vậy cười lớn định xông ra bắt nằng lại thì thấy ánh mắt lạnh lẽo của cha mình làm hắn đổ mồ hôi lạnh dừng lại. Đồng thời La thành chủ cũng dùng linh lực bá đạo của mình chấn bay hàng loạt thần thức đang hướng tới nơi này quan sát, hết lớn:

- Tất cả những người quan chiến lập tức tránh đi, nếu không giết! Phong tỏa toàn thành, không cho bất kỳ tin tức nào lọt ra ngoài, ai không nghe lệnh tự nhận hậu quả. - Một lời vừa ra liền chấn nhiếp các thể lực khác, đồng thời ngay lập tức lực lượng phòng vệ cùng ám vệ của thành Hắc Thiết ngay lập tức chia nhau ra hành động ngăn cách tất cả tin tức ra vào thành, người nào muốn ra ngoài lúc này thì giữ lại, chống cự giết.

Linh lực hòa hệ bằng bạc của hắn cũng tạo ra một bình chương ngăn cách tầm nhìn vật lý. Đúng lúc này ở dưới hố trời không rõ đáy hiện 2 bóng người bay lên. La thành chủ thì dường như đã đoán trước rồi còn La Tâm thì kinh hãi, tìm đập thỉnh thình, không ngờ hắn đối chọi với đòn mạnh nhất của cha mình mà vẫn còn sống, may mắn cha ngăn mình lại, hắn thập phần hối hận, hối hận vì đã chọc đối phương, hối hận vì chỉ chú tâm điều tra thân phận của đối phương mà quên mất tự thân đối phương thực lực. La thành chủ nhìn thâm hại 1 chút nhưng vẫn mở miệng cười:

- Không hổ là anh hùng xuất thiếu niên. Trận này chúng ta tính hòa thế nào? - Kiểm chế cơn tức giận, chính hắn cũng kinh hãi về thực lực của đối phương, không ngờ đòn mạnh nhất của mình không thể giết được đối phương.

- Cho ta một lý do để hòa. - Lam Vũ nghiêm túc hỏi, mặc dù giờ anh bị thương, bông máu thịt bê bết, nhìn còn thâm hơn cả La thành chủ, nhưng anh biết ưu thế của mình ở đâu, không phải ở thực lực mà ở sức khôi phục, vết thương ngoài da do linh lực biến dị do Địa Tâm gây ra nên không thể hồi phục nhanh được, tuy nhiên so với người thường vẫn nhanh hơn nhiều, nếu là bị Thiên Linh cảnh cường gây thương tích thì hồi phục càng thêm khó khăn, thậm chí vài tháng mới hồi phục được, thậm chí tử vong nếu trúng đòn quá nặng, tuy nhiên anh còn có 1 bảo hiểm tuyệt đối đó là Thời Gian chi đạo, hiện giờ anh chưa biết dùng kỹ xảo về đạo này thế nào nhưng mà trong tương lai nhất định có thể, nhưng mà cái gì bá đạo quá thì cũng cần thời gian mới có

thể thi triển trở lại, nói dễ hiểu hơn là hồi chiêu. Giờ vẫn chưa thể thi triển lại chiêu đó, mỗi ngày chỉ có thể thi triển 1 lần tác động lên bản thân mình, lùi tới đa 1 ngày. Đối phương không cho mình một lý do để dừng thi giết, đã nói từ đầu rồi, thắng thì thôi, bại thì chết. Anh còn chưa yêu hóa, đổi lại lão đại có thể tới điểm là dừng, nhưng 3 tên khác không tận hứng là không biết đường về.

- Ngươi...ta không nói nhằm với ngươi, đừng tưởng ta sợ ngươi, chỉ là ta không muốn tự dung gây thêm một kẻ thù thôi, nói trước là ta tuy đã dùng chiêu mạnh nhất của mình nhưng thực lực của ta không chỉ có như vậy nếu ngươi còn không thức thời đừng trách ta độc ác. Rất đơn giản, chúng ta dừng tay, chắc ngươi muốn tham gia di tích Hoàng Kim Thánh Triều phải không?

- Di tích Hoàng Kim Thánh Triều? - Lại cái di tích gì đây? Mấy cái thiên tài địa bảo ở thế giới này anh có sai được đâu, đi làm gì.

- Ngươi không biết? Vậy được, coi như đây là phù thành chủ ta thành ý, biết vì sao nơi này các thể lực mạnh nhất đều là gia tộc mà gọi là Thánh Hoàng Vực không? Bởi vì khi xưa vực này không phải là một trung vực bình thường mà là một trung vực sắp tiến cấp thành thượng vực, thể lực độc bá Thánh Hoàng Vực năm đó là Hoàng Kim Thánh Triều, các gia tộc bá chủ hiện tại đều chỉ là thể lực phụ thuộc Thánh Triều, năm đó Hoàng Đế thánh triều tu vi Đỉnh Phong Thiên Linh, hùng bá tứ phương không đối thủ, đang giai đoạn thánh triều thịnh vượng nhất chỉ còn chờ thể lực tổng hợp tiến thêm một bước là có thể làm nghi thức tiến giai thượng vực, không ngờ sắp tới ngày tế lễ tiến giai thì trên trời cao vang vọng một âm thanh như lời đĩnh:“Hạn 3 ngày giao trả phần đồ cùng tang vật“. Nghe âm thanh là biết của một vị tuyệt đỉnh cao thủ rồi, ít nhất là Linh cảnh tôn giả, truyền thuyết có kể là 3 ngày đó toàn bộ Thánh Hoàng Vực dường như muốn lật tung cả vực lên để tìm phần đồ và tang vật gì đó nhưng vô vọng, qua 3 ngày giọng nói ấy vẫn vang lên:“Chết!!!!” Một bàn tay khổng lồ màu hoàng kim dường như vô biên vô tận từ trên trời ập xuống làm cả một thánh triều hùng mạnh sụp đổ, không một ai sống sót, tất nhiên cũng có thuyết kể rằng số ít tuyệt đỉnh cường giả thời ấy vô tình ở trong kẻ hở của bàn tay còn sống, nhưng không có ai chứng minh được, đồng thời bàn tay ấy mang theo vô tận kim khí(linh khí hệ kim) hỗn loạn tràn ngập thánh đô, dù là Thiên Linh cao thủ tiến vào cũng chết ngay lập tức. Tất cả những thứ này đều là truyền thuyết lưu truyền từ thời xa xưa của Thánh Hoàng Vực này, độ tin cậy thì không rõ lắm nhưng quả thật cứ 1000 năm đúng ngày nhật nguyệt đồng huy(Nhật thực) thì kim sát khí kinh khủng trong di tích mới tiêu tán, mọi người đều có thể đi vào, tất nhiên chỉ có thiên tài trẻ tuổi dưới 1000 mới được tham gia, đó là quy định của tất cả các thể lực chứ không phải là quy tắc gì của di tích, đơn giản nó là cuộc thi của các thể gia mà thôi, thể lực nhỏ chúng ta tham gia cho vui chứ thu hoạch không bao nhiêu. May mắn thành Hắc Thiết ta được 5 vị trí, ta cho ngươi 2 vị trí để giao hảo thể nào? - Hắc tuy đúng là muốn giảng hòa, tuy rằng di tích thánh triều kia nhiều kỳ bảo cùng kỳ ngò nhưng hắc cũng rõ thực lực đám con cháu trong thành, đi vô đó cũng chả dành được cái gì tốt, khéo còn bỏ mạng, nên lấy cái gần gài đối với hắc (ai không biết sự tích gần gài thì tra google Tam Quốc Diễn Nghĩa nha, Tào Tháo nói) ra để thể hiện thành ý, hắc rất cáo già, đối với hắc 5 vị trí này khá vô dụng, nhưng đối với cao thủ tuổi trẻ thật sự thì đúng là thiên ân.

Lam Vũ cười ha hả định từ chối rồi chiến tiếp, đánh còn chưa đã tay đấy!! Thì lão đại trong hồn giới sen vào:

- Mau nhận lời đi! Mình không sai nhưng Kết Y sai, trong đấy chắc có nhiều thứ tốt cho cô nàng tu luyện, sớm hoàn thành lời hứa tránh đêm dài lắm mộng 10 năm không lên được thi nhục mặt, lúc trước ta hứa thi còn chưa tìm hiểu kỹ sự tình, nghe nói đám người Tam Tiên Giới này muốn lên Thiên Linh cảnh đầu khoảng vạn năm đấy, cây rục xương con ạ.

- Nhưng ta còn chưa được đánh thoải mái? - Lão tam kháng nghị, mãi mới có cơ hội mà.

- Đánh cái gì mà đánh, rõ ràng chúng ta còn chưa chăm chú học chiêu thức nhiều, vốn vẹn vài cái đánh qua đánh lại cũng chán, dùng Thời Không đạo thi giết bọn nó nhanh quá, cũng chán, thế mà ghen cái gì? Bữa sau đi, gặp ai đó khỏe hơn ta liên hệ, ở hồn giới rảnh rồi lật sách học chiêu đi, thấy chiêu người ta đẹp mắt không, mình cầm gây đánh bóng thì làm ăn gì.

... Cuối cùng cũng thuyết phục được lão tam lui về hồn giới, lão đại nhảy ra, dù còn đang trong thời gian của lão nhị. Anh kéo Lam Kết Y lại hỏi:

- Đi không? Trong đó chắc có nhiều thứ giúp ngươi tu luyện nhanh hơn!

- Đi! Tất nhiên là đi! - Nàng đáp ứng rất nhanh, qua việc này nàng thấy tự dung mình yếu đến lạ, cái gì cũng không làm được, chỉ có thể ngồi hy vọng như một cô gái yếu đuối, yếu đuối sao? Từ khi nào nàng trở nên như vậy.. Không thích cảm giác này tí nào.

Thật ra nàng quá quan trọng vấn đề, Lam Vũ là chiến với thể hệ trước nên họ có nhiều thời gian tu luyện hơn, cảnh giới cao hơn là rõ ràng. Trong cùng thể hệ nàng chưa tinh là yếu, nhất là nàng mới qua 28 tuổi, quá kinh khủng. Bình thường thiên tài Địa Linh cảnh khác cũng đến 100 tuổi mới up được, nàng nếu không có Lam Vũ đưa cho đồng tài bảo trong thần điện thì cũng phải ngây ngô hên thì vài chục năm, đen thì trăm năm mới up.

- Tốt, vậy chuyện này ta đi! - Lam Vũ chấp nhận.

- Tốt, để cho 2 vị thấy thêm thành ý, chuyện xảy ra giữa chúng ta này giờ sẽ được bùng nổ, sau này sẽ không có ai biết được tin tức của 2 vị. - Một mặt hắc không muốn chuyện mình đánh ngang với một tiểu bối truyền ra mất mặt, 2 là hắc suy bụng ta ra bụng người, nếu là thiên tài như thể muốn vào di tích thì phải che dấu phong mang mũi nhọn, càng vô danh càng tốt, vô trong di tích sẽ không bị ai đề phòng, dễ dàng đạt vật phẩm hơn, coi như là tiền phạt thi tiến tới tây thiên.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Lựa chọn thêm thuật pháp. Ta khiêu chiến ngươi.

- Tốt, chuyện đã định, ta sẽ cho người chuẩn bị chỗ nghỉ cho 2 vị!

- Khoan đã! Ta còn chưa nói xong, việc đã xảy ra không chỉ như thế mà cho qua được. Con người có ý đồ với bạn ta tính sao? Ta không cần bồi thường, loại dân tộc như hán nếu còn sống trên đời này thì các cô gái trong thành của người sẽ sống nom nớp trong lo sợ, ta biết thế gian này người như vậy rất nhiều, rất nhiều giết cũng không hết nhưng ta gặp được tất giết, ta không nói giỡn, người bảo vệ không được! Cần thì cả người ta cũng giết, nể tình người cho ta biết 1 thông tin hữu ích, ta đánh nhau với người này giờ tuy mang thương tích nhưng thực lực của ta chưa ra đến 1 thành, không tin có thể thử. - Quả thật là công kích uy lực thì đã gần như chạm đến đỉnh, nhưng về kỹ xảo cũng các loại phụ trợ khác như không gian, Huyền Đồng v.v đều có thể cho phép anh nháy mắt bất ngờ giết đối phương, chẳng qua lão tam cần đánh nhau không phải cần giết người, nên muốn thượng võ chỉ có thể đánh chạy, anh lại chả có vũ kỹ gì.

- Một thành? Người đưa giỡn ta? - La thành chủ vốn tưởng việc này đã xong ai ngờ đối phương lại khinh thị lão, chuyện này ảnh hưởng tới mặt mũi, ai nhìn cho được, sĩ khí sát bất khả nhục, thắng này được nước lớn tới mà.

Tuy là La thành chủ có dùng linh lực của mình ngăn cách tầm nhìn của người khác cũng như con trai hán nhưng con trai hán tính ra vẫn là ở gần, nghe được câu nói của Lam Vũ thì cuồng nộ:

- Cha, tên này ý có chút thực lực, chút thiên tư thì liền không coi ai ra gì. Loại người này ra đời sớm muộn gì cũng chọc người mà chết, không bằng hôm nay chúng ta giết hán đi, bí mật trên người hán có thể mang cho chúng ta một hồi cơ hội để đạt được địa vị cao hơn.

Lam Vũ nghe tên kia nói vậy thì cười lớn:

- Một chút này có lẽ cả đời người cũng chẳng bao giờ đuổi kịp! Người xác định bảo vệ hán? - Lam Vũ dù nhìn thâm, da cháy bỏng cùng máu me làm người khác có cảm tưởng trọng thương sắp chết nhưng lời lẽ lại như kẻ thắng cuộc. Mía mai tên dân tộc câu rồi hỏi cha hán, lão đại cũng không nhận ra ngày càng mạnh. Bản chất của anh từ lúc tách ra, một người bình thường dần trở nên bá đạo hơn.

La Tâm nghe đối phương khiêu khích cha mình thì mừng rơn, tên này có ý giết mình, mình sao lại không có ý giết hán, hận muốn bầm thây vạn đoạn ý chứ, sợ cha lại đổi ý làm hòa thôi. Lấy bản tính của cha mình chắc chắn sẽ bầm tên này ra vạn đoạn, cao thủ không phải ai cũng có thể xúc phạm được. Nhưng La thành chủ lại trầm mặc, nộ ý nhìn chằm chằm Lam Vũ nhưng không có ý tứ ra tay, cuối cùng hán thở ra một hơi không cam lòng:

- La Tâm, người mau lấy danh nghĩa Bất Diệt Kim Tiên thế, cả đời này không được hà hiếp bất cứ người con gái nào trừ phi được đối phương cho phép.

La Tâm sùng sốt cha mình từ khi nào hiền từ như thế?

- Cha..người...

- Cảm miệng, không nói thì ta mặc kệ người. - Hán bị người áp chế đã tức muốn nổ phổi trong lòng, vậy mà thắng con trời đánh gây ra việc này còn không chịu phối hợp, lẽ nào ta đồng quy vu tội với hán người mới hải lòng, nghĩ tới đây hán hung hán trừng mắt thẳng nghịch tử.

Thấy cha mình trừng như thế, hán có cảm giác nếu mình không thể ngay lập tức thì cha sẽ bỏ đi, lúc đấy 2 người bên kia lập tức làm thịt mình mất:

- Ta lấy danh nghĩa Bất Diệt Kim Tiên thế cuộc đời này tuyệt không ăn hiếp người con gái nào nữa trừ phi đối phương nguyện ý. - Ngay lúc hán vừa thề xong thì trên trời hiện ra một chữ “Chuẩn” thật lớn tỏa ánh sáng hoàng kim lấp lánh vài giây rồi biến mất.

La thành chủ thấy vậy thì yên tâm hơn:

- Thiếu niên, con ta đã thề, người cũng nể tình chúng ta giao dịch, bỏ qua cho nó thế nào? - Hán lúc này vẫn cho là mình có thể giết chết Lam Vũ nhưng phải trả giá lớn, sợ sau khi thắng thì mấy tên cao thủ trong thành nhất định không tha cho hán, nên mới thỏa hiệp.

Lam Vũ nhún mày, thề? Thề là xong à? Cái kiểu này hỏi xưa ở trái đất ngày nào cũng có người thề, có người mỗi ngày thề cả chục lần mà không làm có sao đâu? Cùng lắm là mất chút danh dự. Đang định không đồng ý thì Lam Kết Y nói nhỏ bên tai:

- Lời thề dùng danh dự của bất kỳ vị tiên nhân nào đều mang ý nghĩa bắt buộc phải tuân thủ, nếu vi phạm thì vị tiên đó sẽ hiểu là đối phương xúc phạm mình và ngay lập tức tiêu diệt người vi phạm. Bởi vậy hán chắc chắn không dám xằng bậy nữa. - Chính xác là như thế, mỗi một Giới đều có một vị tiên chứng đạo và trở thành tính ngưỡng của vùng đất đó, khác với trái đất, cả vùng lãnh thổ mà vị tiên nhân đó chứng đạo thì nếu nhắc đến tên hán thì ngay lập tức hán sẽ cảm ứng được, nếu có người thề bằng danh dự của hán, hán cũng nghe được và coi như làm chứng, đối với mỗi vị tiên nhân thì giết một người Linh cảnh tôn giả trở xuống cách xa hàng tỷ tỷ cây số đều chỉ là một cái phất tay, dù là Linh cảnh tôn giả thì vị tiên đó chỉ cần hàng trăm một cái phân thân xuống là giết được ngay. Tóm lại cho gọn là người không thể vi phạm một lời thề danh dự của bất kỳ vị tiên nào, nếu không dù là Linh cảnh tôn giả cũng phải chết.

- Thật sự? Cái này cô thấy bao giờ chưa? Đáng tin không? - Lam Vũ đương nhiên chưa tin lắm, ngày xưa thề với chúa với phật cũng nhiều lắm, mà thực hiện có mấy ai.

Lam Kết Y gật đầu nghiêm túc. Lam Vũ nhìn La thành chủ:

- Được rồi, dù sao thì con người cũng chỉ là Địa Linh cảnh sơ kỳ đỉnh phong, giết đi cũng vô dụng. Còn chỗ nghỉ thì không cần, ngày nào thì bắt đầu đi, lúc ấy ta sẽ xuất hiện ở phủ thành chủ người. - Một tên Địa Linh sơ kỳ chả đủ năng lượng cho anh ụp Thời Không Sứ Giả hậu kỳ nữa, người ta đã cho mình chỗ tốt, cũng đã thề, bỏ qua thì sao. Nói xong anh kéo Lam Kết Y biết mất.

La thành chủ trong mắt có chút kinh hãi, đối phương 2 người biến mất cách nào hắn cũng không biết, đối phương nói mới xuất ra 1/10 thực lực... có lẽ không tới nhưng 3 4 phần... La Tâm đợi một lát, xác định 2 người đã đi rồi mới hỏi cha:

- Cha, tại sao con phải thế? Lễ nào cha không thể lưu hắn lại ư?

La thành chủ đôi mắt âm u liếc nhìn xung quanh, xác định không có ai mới lạnh lùng nói với La Tâm một câu:

- Cánh tay phải của lúc này vận dụng linh lực có chút khó khăn. - Nói xong hắn biến mất để lại La Tâm sững sờ kinh sợ, cánh tay phải của La thành chủ vận dụng linh lực khó khăn?? Đó chính là cánh tay đã tiếp một cú "Homerun" của Lam Vũ... Thì ra cha hắn cũng không phải bỗng dưng hiển từ dễ nói chuyện...

Bản thân La thành chủ chỉ là bị hắc ám tinh thần lực xâm nhập vào cánh tay phải, nhiễu loạn kinh mạch nơi cánh khiến hắn điều khiển linh lực không như ý, còn có chút thôn phệ linh lực trên cánh tay đó, dù là nhỏ như tằm ăn dâu nhưng cũng đủ khiến hắn sợ hãi đình chiến về nhà bế quan tìm cách phá giải, nếu không hắn cũng không nhiều lần nhẫn nhịn như vậy.

===== Tại thời điểm này ở xa xa hàng tỷ tỷ cây số trên một ngọn núi lớn vô danh. Trong lòng núi, có một người đang cười lớn:

- Vốn tưởng 100 năm sau ta mới có thể ra ngoài, không ngờ trong này lại kỳ ngộ Hỏa Bản Nguyên Chi Kim, dung nhập vào Thảo Thế Kiếm(Kusanagi) thì thực lực sẽ tăng gấp bội, Bất Thiên Kiếm Thuật ta sáng tạo cũng có cơ hội đề dương danh, hahaha! Bất Diệt Kim Tiên, để coi khi ta phá phong ấn, lại đột phá Quang Minh Thánh Giả thì ngươi có còn bất diệt nữa không? Hahaha. - Bị nhốt khá lâu khiến người này mang hận thù cực lớn với Bất Diệt Kim Tiên kia. Đồng thời tự dung sinh ra tính tự kỷ, nói chuyện với bản thân mình cho đỡ nhàm.

===== Lam Vũ kéo Lam Kết Y dừng lại trước một khách sạn, đặt 1 phòng, rồi nói:

- Mấy ngày tới nghe nói là di tích gì đó, lần này ngươi làm chủ, ta chỉ là phụ trợ một bên! Giờ tận dụng thời gian tu luyện đi, thiếu tài nguyên gì cứ nói với ta. Ta cũng phải tu luyện một chút. - Nói xong Lam Vũ ngay lập tức xếp bằng một góc rồi tiến vào hôn giới, qua trận này anh thấy bản thân mình không có yếu bao nhiêu so với mấy cao thủ Địa Linh cảnh đỉnh phong, chủ yếu là thủ đoạn công kích của mình nghèo nàn, ý là thủ đoạn đánh nhau, chứ còn giết người thì khá là đơn giản với Không Gian cùng Thời Gian chi đạo, không phải ngẫu nhiên mà 2 nguyên tố này bao trùm vũ trụ, trong khi ngũ hành cùng phong lôi chỉ có thể tồn tại trong các hành tinh. Nhưng nếu chỉ cần đánh nhau hoặc luận bàn thì 2 đạo trên không phù hợp, cần phải kiếm thêm thủ đoạn. Trong Hắc Ám Tinh Thần Quyền không thiếu.

Trong khoảng thời gian này Lam Kết Y toàn lực củng cố cảnh giới, đồng thời luyện tập 1 số võ kỹ, linh kỹ cũ, không có xem linh kỹ mới, nàng tuy thiên tư cực tốt nhưng mà cũng lượng sức mình, một môn võ học không rèn luyện mấy năm thì làm sao thi triển tự nhiên được, chưa nói tới thành thực. Lam Vũ 3 người lật sách xem đi xem lại để lựa chọn một môn công kích, khá bận rộn. Lão tử nhân nhả nhất, anh không quan tâm lắm, anh tôn sùng là giết sướng tay, 2 đạo Thời Không cùng với bản thân yêu hóa là đủ, không cần thêm vũ khí hay chiêu thức nào cho màu mè. Trong 52 tuyệt đỉnh chiêu thức vinh hạnh lưu lại trong Hắc Ám Tinh Thần Quyền, có một số nghe tên khá là kêu:

Trong này miêu tả 7 chiêu côn thức, mỗi một côn đều có uy lực lật trời, phá núi lấp biển, ưu điểm cùng trọng điểm của 7 côn này là Lực, dùng lực phá vạn pháp, không cầu kỳ hoa mỹ.

Miêu tả 5 chiêu thức có thể tru tiên, tất nhiên là đấm Chân Thần trường phái quan sát Long Thần ra tay mà sáng tạo ra để tru diệt trường phái Hư Tiên. Ngọa Long Ngâm, phát âm thanh công kích như tiếng rỗng gầm, vừa sát thương vật lý lên thân thể kẻ địch, vừa sát thương lên linh hồn kẻ địch, tổn thương 2 mặt. Bạo Long Trảo, trảo công vô cùng uy mãnh. Nộ Long Cước(hehe), những cú đá đơn giản nhưng lực lượng tuyệt thiên. Phi Long Dực, tự thân mọc ra đôi long dực, tốc độ di chuyển bội tăng khó tả. Và chiêu trí mạng nhất Thăng Long Nhất Kích, tuy nhiên cũng là chiêu đơn giản nhất, uy lực không phải là mạnh nhất nhưng là sát chiêu, một khi dùng là đoạt mạng.

Ba chiêu đao thức, đao sau mạnh hơn đao trước gấp bội, đương nhiên tư thế cùng với lực lượng bỏ ra mỗi chiêu sau cũng tiêu hao nhiều hơn chiêu trước. Uy lực miêu tả là trăm thiên địa, diệt tiên nhân.

Càng đơn giản hơn, chỉ một kiếm, không hoa mỹ nhưng miêu tả có thể chém đôi trời đất.

.v.v chừng khoảng 10 võ kỹ nữa, đều là dành cho Thần Tu, lực lượng bá đạo, hủy thiên diệt địa. Còn có một số nhắm thẳng vào Tiên Tu, cách tiêu diệt đấm Hư Tiên mạng dai như giân.

Cái này Lam Vũ tu luyện qua rồi, nhưng lúc đấy ở trái đất, tài nguyên không có, chỉ có thể chạm tới 1 chút da lông bên ngoài, biến thân thôi chứ cũng chưa luyện qua bất kỳ pháp kỹ nào trong Ma Băng Quyết này như Băng Phong Thiên Địa, Băng Trùy, Băng Vực, Ma Băng Hóa.v.v

Đây là một thuật pháp tu luyện hệ hỏa, tương tự như Ma Băng Quyết, trong thuật pháp này còn chứa nhiều pháp kỹ điều khiển lửa..

.v.v Đầu là những thuật pháp tu luyện dành cho Hư Tiên, chú trọng về không chế và hòa nhập các loại nguyên tố. Công kích quý dị đa dạng khó đoán, sát thương không kém đấm Thần Quyết.

Xem xét một hồi lão đại như cũ chọn tu luyện thêm Ma Băng Quyết, vì anh thích đánh đấm võ thuật nên không học chiêu cần vũ khí, anh nghĩ rằng nếu mình cận chiến mà có thêm hiệu ứng không chế như Làm Chậm hay Đóng Băng thì đúng tuyệt. Thậm chí còn có thể quân chiến hiệu quả, tất nhiên là dùng Hắc Ám Thời Không Tinh Thần Lực làm chủ, uy lực chỉ có tăng thêm, không còn là chiêu thức màu mè thay đổi mà uy lực không thay đổi nữa, chưa thử nghiệm nhưng chắc thêm được hiệu ứng không chế.

Lão nhị suy xét kỹ thì chọn Thiên Lôì Quyết, bất ngờ là không phải vì tăng uy lực hay là thực lực gì cả mà chỉ nhắm vào ưu điểm tăng tốc độ của sấm sét thôi, di chuyển nhanh hơn, nhìn oai hơn, khề người sường hơn, chỉ vậy thôi, còn mấy cái ưu điểm khác không thèm suy nghĩ thêm. Mặc dù Hư Không chỉ đạo đã cho anh khả năng dịch chuyển cực kỳ bá đạo mà bất kỳ loại tốc độ nào cũng không bằng nhưng dịch chuyển vậy đâu thì đi khề người đứng không? Chẳng oai tí nào.

Lão tam thì không do dự chọn ngay Nghịch Thiên Thất Côn, vừa hay có Sáo Ngọc, lại thêm nhìn trúng điểm đã man và đầy lực lượng của chiến pháp này. Trong này hướng dẫn cách vận lực lượng cùng tinh thần lực sao cho đạt hiệu quả tăng phúc tốt nhất, đây là điều anh cần.

Cả ba đều chọn thứ mình cần, không phải chọn nhiều làm gì để khó tinh thông, còn lão tứ thì trung thành với cặp vuốt, vốn vô cùng thích hợp tu luyện cái Ngũ Long Thức kia nhưng anh lại chả thèm để ý...

Ba ngày sau, lúc 2 người Lam Vũ đang nhắm mắt tu luyện thì có người gõ cửa phòng:

- Hai vị, thành chủ thông báo là đã đến ngày tiến đến Hoàng Kim di tích, mời các vị tập hợp. - Nói xong tên này cũng không dám nhiều lời, lập tức rời đi.

Hai người đồng thời mở mắt:

- Cô có cần chuẩn bị gì không?

- Một chút! - Nàng bộ đồ này từ lúc tu luyện đã mặc 3 ngày, tất nhiên là phải thay. Nhanh chóng thay một bộ đồ gọn gàng dễ cử động. Nàng tuy là con gái nhưng lại có tư tưởng hướng về vũ lực, chỉ có thực lực mạnh mẽ mới là đẹp, lúc người mạnh mẽ nhất là lúc người đẹp dễ nhất. Còn thực lực yếu mà đẹp mấy đi nữa cũng bị người khác khổng chế, khi nhục, như vậy đẹp hữu dụng sao? Như vậy còn gọi là đẹp sao?

Lam Vũ thấy vậy cũng đứng dậy, nhưng trước khi đi anh muốn thử nghiệm một chút xem thành quả 3 ngày của mình. Đưa tay lên nhìn, lập tức bàn tay hóa xám, hàn khí kinh người tỏa ra khắp khách sạn. Lam Kết Y mặc dù đã là Địa Linh cảnh cao thủ nhưng vẫn cảm nhận được cái lạnh buốt giá đó khiến nàng cử động chậm chạp đi, đó là Lam Vũ chỉ mới test thôi, còn chưa toàn lực phát động. Tu luyện nhanh như vậy mà không cần phải hằng ngày nằm trong hầm đá hay hút nội lực lạnh lẽo của người khác như ở Trái Đất là vì trong thiên địa linh khí ở Tam Thiên Giới này đã có sẵn hàn khí rồi. Tuy rằng anh không trực tiếp hấp thu vào cơ thể để tu luyện được nhưng vẫn tách được trong đó ra để tạo sức lạnh cho mình tu luyện. Mỉm cười với thành quả của mình, anh thu băng khí lại, rồi dùng tinh thần lực quan sát ở quanh phủ thành chủ, thấy chỗ La thành chủ, anh nắm tay Lam Kết Y bước vào Công Không Gian.

===== Lúc này ở Hắc Thiết Điện, có thể coi là cái phòng khách của thành chủ, có khoảng mười mấy người trong, có mấy lão già còn đang cãi gì đấy.

- Thành chủ, người làm như vậy là thất tín rồi. Trước kia không phải là để cho các thế lực lớn chúng ta 4 vị trí sao? Nay lại chỉ còn 2, chẳng lẽ thành chủ ý mình tu vi mạnh nhất thì có thể nói chuyện lật lọng, bọn ta thực lực đúng là vẫn không làm gì được người nhưng mà nếu chúng ta đồng lòng ngưng cung cấp các loại tài nguyên thì phủ thành chủ cùng Thành Hắc Thiết này chẳng mấy chốc sẽ sụp lụi, thua kém các thành lân cận.

- Đúng vậy, trước kia chúng ta hiểu kính người, người hứa. Bọn ta cũng đã tuyển cho 4 tiểu bối xuất sắc nhất mỗi người 1 vị trí rồi. Giờ người giảm như thế là không công bằng.

La thành chủ cau mày, hần cũng nhưc đầu, đã hứa với 4 thế lực lớn trong thành mỗi người một vị trí trong di tích rồi. Nhưng giờ không thể không lật lọng, hần nhưng lại là người ăn mềm không ăn cứng:

- Các người uy hiếp ta? Ta thành chủ lấy tín dự làm đầu, đương nhiên không thể thất tín, ta sẽ bồi thường 2 vị trí đã thu. Không thể trả lại cho các người đâu. - Nói đùa, tay hần đến giờ vẫn còn chưa khỏi đấy, ta có thể lật lọng với các người nhưng không thể lật lọng với hần.

- Bồi thường? Bồi thường với chúng ta thì đơn giản, nhưng 2 vị thiếu chủ của bọn ta thì sao? Danh dự cùng kỳ ngộ, khí vận tiền đồ của bọn hần sao có thể đền bù. - Nói đùa, lỡ vào đó mà chiếm được 1 Thiên Linh cao cấp công pháp xem, cơ hội đột phá Thiên Linh tương lai nói không chừng là có, đền bù sao được.

- Ta không nói nhiều nữa, đầu đầu. Nếu các người có ý kiến thì tí nữa tìm 2 người đã cướp vị trí của các người mà lý sự, nếu thắng được bọn hần thì ta không nói 2 lời, liền 5 vị trí cho các người luôn. - Hần bực lắm rồi, từ thời làm thành chủ tới giờ có ai dám uy hiếp hần đâu, giờ tự dưng cái tay bị tật, không thể không kìm nén, đánh nhau một mặt sợ thương thế nặng hơn, 2 là sợ bị bọn họ phát hiện thành chủ nay không còn là đệ nhất cường giả, mạng hần khó giữ. Vì trước nay hần trong thành bá đạo gây thù chuốc oán chẳng thừa ai.

Mặc Thanh Long, một kẻ vốn trong 4 vị trí bị Lam Vũ cướp, giồng dạc nói:

- Được! Thành chủ đã nói như thế thì để ta xem kẻ nào dám to gan cướp vị trí của Mặc Long Thương Hội ta. Ta sẽ cho hần biết cái gì gọi là thiên tài.

Kinh Nghiễn Nhi, một mỹ nhân trong Hắc Thiết tứ kiệt, cũng là người bị cướp:

- Ta tán thành! Thứ tốt là phải dựa vào thực lực có được chứ không phải là ngoại lực.

Trưởng bối của 2 thế lực Mặc Long Thương Hội với Kinh gia gật gù thương thức thái độ cường thế của 2 thiếu chủ nhà mình. Đột nhiên có một tiếng nói chen vào trong dòng cảm xúc của 5 nhà:

- Đây không phải là chỗ tập hợp chuẩn bị đi di tích sao? Lẽ nào ta tới nhầm.

Hai thiếu niên bỗng dưng vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt mọi người mà bọn họ không có cảm giác gì, trường bối trong 4 nhà kia kinh ngạc. Trong đó có 2 lão già biến sắc, một lão hoi:

- Hai người các ngươi là người lấy vị trí di tích??

- Đúng vậy, hần hứa cho ta. - Lam Vũ chỉ La thành chủ.

Lão già kia lập tức lấy lại tâm tình, kéo Kinh Nghiên Nhi lại ôm quyền nói với La thành chủ:

- Thành chủ! Cái vị trí di di tích lần này Kinh gia chúng ta rút lui. Chúng ta chấp nhận bồi thường.

- Gia gia, nó là của con mà. Con nhất định... - Kinh Nghiên Nhi dầy dựa nói. Chưa nói xong thì đã bị lão già bịt miệng rồi cả 2 người biến mất.

Một lão già biến sắc còn lại thì ngay lập tức trấn định, thôi kệ, dù sao thì danh sách của thiếu chủ nhà mình vẫn còn, chưa mất. Không cần xen vào vũng nước đục này. Hai lão này là 2 lão đã quan chiến ngày ấy, nhận ra Lam Vũ là người đánh chiến với La thành chủ nên biết hi vọng công bằng đã tan biến. Còn có Mặc Long Thương Hội kia lão già Địa Linh cảnh đỉnh phong ngày ấy có việc đi tới 1 thành khác làm ăn nên không biết, cháu lão đương nhiên cũng không biết.

Mặc Thanh Long nghi hoặc, sao Kinh gia lại rút lui?? Lẽ nào thân phận đối phương rất lớn? Nhưng tương lai của mình?? Không được, ý thân phận thì sao chứ, ông nội mình có mối làm ăn với Tài gia, như vậy giờ mình chiến đối phương chỉ cần không ra sát thủ, đánh bại lấy vị trí là được rồi, sau này trường bối đối phương có tới thì ít ra Tài gia cũng có thể điều giải, dù sao Tài gia cũng là một trong những gia tộc mạnh nhất vực này. Hần hùng hân nói:

- Vị huynh đệ kia! Không biết vì sao ngươi lại lấy vị trí của ta, nhưng mà vị trí tốt thì người có thực lực mới giữ được. Ta khiêu chiến ngươi, nếu ngươi bại thì phải trả lại vị trí cho ta. Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi... - Hần nói rất đàng hoàng lịch sự, tất nhiên đây không phải là con người thật của hắn, nhưng vì chưa biết thân phận đối phương nên cũng chưa dám đắc tội, nếu như đối lại chỉ là một người thế lực cho dù ngang thương hội hần thì hần đã nói lời hung ác chém giết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Thương Thiên công tử.

- Ngươi muốn khiêu chiến ta? Khuyên là không nên đâu, có tranh thì tranh với hai người bạn của ngươi ấy. - Nể tình thằng này ăn nói khá lịch sự với mình, anh không muốn đấu với người yếu hơn mình quá nhiều, kiểu như bạn bắt nạt một đứa con nít lên 3 vậy, không thú vị tí nào, trừ phi bạn là một thằng biến thái, ầu ầu các kiểu.... Tất nhiên là do thằng này không chọc mình, anh nghĩ rằng nếu đồ của mình mà bị người khác giật thì tự lực mình lấy lại cũng là lẽ phải, đối phương ăn nói đàng hoàng nên anh mới không muốn đánh, chứ mới vào chửi cha chửi mẹ đòi chém giết thì cho dù là Nguyên Linh cảnh cũng giết.

- Không nên? Ngươi sợ?? Nếu sợ thì trả lại vị trí cho ta, ta không làm khó ngươi! - Mặc Thanh Long cho là Lam Vũ không dám chiến, chỉ có yếu hơn mới không dám chiến chứ mạnh hơn thì sao lại không dám, đối lại hần mà mạnh hơn đối phương thì nhất định sẽ cho thằng khiêu chiến ra bã ngay, không có dụ thương tình.

Lam Vũ thấy vậy thì thờ dài một hơi, thằng này thật không biết điều, mặc dù biết thế giới này cái gì cũng lấy thực lực ra nói chuyện. Lam Vũ không muốn động tay chân, nhưng không có nghĩa là không động tay chân thì không thể đánh. Đôi mắt anh hóa thành một màu đen như mực, cười lớn:

- Vậy được, ta chấp nhận. - Nói xong anh để ý 3 lão già của team đòi nợ, một lão chạm ánh mắt của mình thì lập tức lắc đầu tỏ ra mình không liên quan tới đám này, một lão thì khoanh tay chuẩn bị xem trò vui, còn một lão cười nhạt, thái độ thường thức nhìn tên họ Mặc.

Thấy đối phương đã chấp nhận khiêu chiến, Mặc Thanh Long cười gằn, trên tay xuất hiện 1 thanh chiến kích. Đang định tiến lên đánh thì thấy đối phương đã di chuyển, biến mất tại chỗ, hần thoáng chốc kinh ngạc nhưng sau đó lại nhếch miệng cười lạnh. Hần lại thấy được cái bóng mờ đối phương để lại, đang chạy dần về phía bên phải của hần, haha, hần nghĩ mình gặp may rồi, thằng này tuy tốc độ nhanh hần không nhìn rõ được người nhưng lại thấy bóng mờ lưu lại, có lẽ đây là nhược điểm công pháp của hần. Ngay lập tức hần quay người, kích pháp hướng sau lưng mình đánh tới, còn là chiêu mạnh nhất của hần, Thanh Long Chiến Dã, định một phát hạ gục đối phương, tăng thêm danh vọng cho bản thân.

Nhưng hần không ngờ đối phương dùng một chiêu đã có thể đỡ một kích mạnh nhất của hần đồng thời còn trêu chọc hần:

- Long nhi, ngươi điên rồi, ta là gia gia ngươi mà. Mau dừng tay. - Tuy giọng đúng là giọng của ông nội hần nhưng mà cộng thêm vẻ cười trào phúng trên mặt đối phương, khiến hần nghĩ là đối phương đang sỉ nhục hần chỉ là hạng cháu chất nên tức giận phát điên, không kiên nhẫn gì nữa.

- AA! Dám nhục mạ ta. Giết!!!!!!!!!!!! - Càng điên cuồng, tung chiêu càng hung hiểm.

- Ngươi phát điên cái gì. Ta thật sự là gia gia ngươi đây. - Giọng nói đối phương càng giống gia gia hần lúc nổi điên nhưng... khuôn mặt vẫn là Lam Vũ đang cười đều. Hần lao tới đánh nhưng bị đối phương 1 chưởng bay đập người vào vách tường ngã xuống, tới lúc này hần nhận ra đối phương mạnh hơn hẳn quá nhiều, hần khá hối hận vì đã khiêu chiến nhưng... đối phương si nhục hần như thế hần không thể lặng im được, có gia gia ở đây, hần không chết được. Hần lại bật dậy cầm kích lao lên mà không nhận ra xung quanh chẳng thấy gia gia hần đâu....

- Vậy được, ta chấp nhận. - Lam Vũ đồng ý chiến, mỉm cười.

Lão già thân là gia gia của Mặc Thanh Long mỉm cười đang thưởng thức cách hành sự chính chắn của cháu mình, không nóng vội, không kiêu căng tránh đắc tội thể lực không biết, quả nhiên là hần đào tạo tốt, sau này có thể yên tâm giao thương hội cho Mặc Thanh Long. Bỗng nhiên thằng cháu yêu quý kia vác kích qua chém mình, khiến hần bất ngờ chỉ có thể chường nhẹ mà đỡ lấy quát thằng cháu sao lại phát điên ai ngờ nó nói:

- Long nhi, ngươi điên rồi, ta là gia gia ngươi mà. Mau dừng tay. - Thế nhưng đáp lại hần là thái độ thù hận của thằng.

- AA! Dám nhục mạ ta. Giết!!!!!!!!!!!!

.... Những người xung quanh kinh hoàng khó hiểu, tại sao Mặc Thanh Long là thiên tài nổi tiếng của thành Hắc Thiết tự xưng hóa điên tấn công người thân. Sau đó mọi người nhìn Lam Vũ, chỉ thấy anh cái gì cũng không làm, trợn mắt không, không có dấu hiệu nào thi triển chiêu thức, chợt nhớ ra lúc nãy chừng ngần ngừ vài giây đôi mắt của anh hoàn toàn hóa thành màu đen, chẳng lẽ là giây phút đó.

Mặc lão kinh hãi hét lên:

- Ngươi đã làm gì cháu ta??

Lam Vũ chậm rãi trả lời:

- Ta đâu có làm gì đâu, hần khiêu chiến ta chấp nhận, chỉ thế thôi. - Đúng là từ đầu đến giờ anh chưa chạm tới hần, nhưng hần vì nhìn vào đôi mắt anh nên bị Huyền Ảnh Thánh Đồng công kích. Những người khác cũng nhìn thấy đôi mắt nhưng không phải mục tiêu của Lam Vũ, nên không lâm vào ảo giác. Lại nói Lam Vũ không chú tâm tu luyện Huyền Ảnh Thánh Đồng nên cảnh giới còn thấp, chỉ tăng một Huyền Cảnh, chỉ có thể tạo ra ảo giác thuần túy. Tầng 2 Huyền Âm, có thể biến ảo ra âm thanh theo ý muốn, tới lúc này càng thêm lợi hại. Tầng 3 Huyền Thế, tạo ra các loại khí thế ảo, ví dụ như là khí tức của Tiên Thiên cường giả chẳng hạn, tầng này còn có một tên gọi khác là Huyền Giác, tức là đánh lừa cả cảm giác, cho dù thực tế không có cái gì chạm phải người, người cũng không bị thương nhưng trong ảo giác người bị 1 kiếm chém đứt hoặc bị đánh cũng cảm thấy được đau đớn. Tầng cuối cùng là Huyền Thánh, làm cho 3 tầng trước thăng hoa cực hạn, ảo hóa thành thật, thật thật ảo ảo khó có thể phân biệt, tự huyền hóa ra cả 1 thế giới.

- Ngươi... được rồi! Ta thay hần nhận thua, ngươi mau mau thu hồi huyền thuật. - Hần sợ chậm một chút nữa cháu hần sẽ điên thật đấy, giống như ma túy ở Trái Đất, các loại huyền thuật đều tàn phá thần kinh, về phần mức độ thì còn tùy vào phẩm chất của loại huyền thuật đó.

Lam Vũ thấy vậy cũng không làm khó đối phương, dù sao thằng này chưa có chỗ nào xúc phạm mình. Thu hồi huyền ảnh trên người, Mặc Thanh Long đang liều chết muốn phản kháng đột nhiên người trước mặt mình quả thật là ông nội??? Sao có thể? Chẳng lẽ tên này huyền thuật cao mình đến thế, bây giờ thấy giả giọng không thành còn muốn giả người, hần quát lên:

- Lớn mật! Còn dám giả mạo gia gia ta nữa! - Hần không sợ chết vác kích lên đánh tiếp.

Mặc lão già thấy vậy thì nổi khùng, tao chính là ông nội mày đây, hỗn láo! Tất Mặc Thanh Long một phát hộc máu bay mây mét. Quá lớn:

- Nghịch tử! Ngươi nhìn xem, hần ở bên trái ngươi đấy! Dám ra tay với gia gia?

Mặc Thanh Long lúc này mới bình tĩnh lại một chút, ngó sang trái quả nhiên là tên trời đánh kia đang cười mình, nhìn xung quanh, mọi người nhìn mình như kẻ ngốc, chẳng lẽ thật sự này giờ mình đánh nhau với gia gia?? Trước giờ làm thiên kiêu chi tử, là thiên tài vạn người kính ngưỡng, hôm nay cái bản mặt này vút cho chó ăn rồi. Nhưng hần trước giờ được gia tộc đào tạo từ nhỏ, dù sau này ra đời có thua ai, có mất mặt mũi mình thế nào cũng không được làm mất mặt mũi gia tộc, chết cũng không được, nên giờ hần không dám phát tác cái gì chỉ có thể âm thầm trở về tìm tiểu thiếp mà trút giận. Hần thất thủ đứng đây:

- Gia gia, ta đã thua! Ta muốn về diện bích. - Nói xong hần chủ động rời khỏi điện, không tiếp tục ở lại cho mất mặt.

Thấy thế ông nội hần mỉm cười, thua mà không nản chí, quả nhiên là ta dạy tốt. Mọi buồn bực, giận dữ này giờ liền tiêu tan, ở Tam Thiên Giới này ai dám nói mình vô địch, nếu không vô địch tức là có thua, ai mà chẳng thua. Thua mà không nản đó mới là nhân tài mà các đại gia tộc, thế lực lớn nâng niu, lão ngẫm lại không khỏi vui vẻ cười nhẹ:

- Thành chủ! Ta Mặc Long Thương hội chấp nhận thua, không cần vị trí này nữa, cáo từ! Haha. - Cháu hần có thể mất cơ hội lần này, nhưng đổi lại tương lai khẳng định ít nhất là bằng La thành chủ tu vi. Vì tài nguyên Mặc Long Thương Hội không thiếu, thêm vào thiên tư của Mặc Thanh Long cao, nhưng các trưởng lão vẫn cứ sợ tâm tính không đủ nên chưa dám đầu tư, nếu không giờ Mặc Thanh Long giờ chưa chắc yếu hơn 2 thiên tài giữ được vị trí tiền vào di tích, một thương hội do nhiều gia tộc cộng đồng làm chủ mà.

Đám người thành chủ kinh hãi nhìn Lam Vũ, 1 lão này đứng nhìn trò vui thì không ngờ tiểu tử này là yêu nghiệt huyền thuật, không cần động tay chân mà đối thủ đã muốn quẹo rồi, huyền thuật vậy mà là đạo khó đề phòng nhất đấy. Còn 2 người khác bao gồm 1 lão già hôm đấy đứng ở ngoài quan sát trận

chiến, người còn lại là La thành chủ, đương sự hôm ấy thì khó mà tin tưởng được, tuổi như thế, lực lượng như thế, thực lực như thế, còn có bá đạo huyền thuật, sau này ai chơi lại, La thành chủ âm thầm đổ mồ hôi, hôm đấy hình như hần chưa dùng huyền thuật. Phân chia đã xong, đội ngũ 5 người gồm: Lam Kết Y, Lam Vũ, La Nghĩa (con thứ 7 của La thành chủ), Mộc Quy Tâm thiếu chủ của Mộc gia trang, Lăng Nhai thiếu chủ Khoái Dao Môn. Hôm nay sẽ xuất phát, trước khi đi mấy lão đều dặn dò kỹ con cháu không được đắc tội 2 người Lam Vũ, tận lực tránh xa 1 chút.

Năm người cộng thêm La thành chủ lên một chiếc chiến xa hướng theo di tích mà tới. Lam Vũ không có gì làm cùng Lam Kết Y tán gẫu vài câu:

- Lần này lại là cô chủ đạo, thoải mái rèn luyện, ta chỉ là một người phụ trợ! Nhưng đừng tập trung vào Võ Chiến Đạo quá, ta thấy cô tốt hơn nên truy cầu cả 2 mặt, linh giả cũng không ít lợi thế. - Anh cũng là 2 mặt tu cả Thần lẫn Tiên, tuy rằng thích đánh cận chiến nhưng nếu trong trường hợp đông người chẳng hạn, tùy biến linh hoạt mới là mạnh, nếu chỉ tu 1 đạo dễ khắc chế.

- Thật sự được sao? - Nàng cũng muốn tự thân rèn luyện, nhưng cứ có cảm giác ỷ lại với nhờ vả hoài cũng không tốt, lỡ hần nghĩ mình là một kẻ ăn bám thì sao?

- Thật, nên nhớ là ta còn phải giúp cô đột phá Thiên Linh cảnh trong 10 năm, đừng ngại. Ta cũng dành chút thời gian luyện tập Huyền Ảnh Thánh Đồng. Địa Linh cảnh hậu kỳ trở lên để ta giải quyết, giờ thời gian tuy không gấp nhưng ta thì gấp, không muốn nói nhiều cũng vui chơi nữa. - Anh giờ muốn đánh nhau đã mạn cơ, không nói nhằm đùa nữa. Tất nhiên chỉ hạn chế chính anh thôi, còn lão nhị thì ai biết.

- Ủm! Ta sẽ cố gắng.

- Cô thích sài vũ khí gì?

- Ta? Ta thích... thích một thanh kiếm vừa nhẹ, vừa sắc bén, lại chắc. Tầm Địa giai linh khí là được, và lại ta ở trong nhần ngục cho thấy một quyển Vũ Thiên Kiếm Pháp, chú trọng về tốc độ kiếm nên ta cầm trọng kiếm học không được. - Nàng trước cầm trọng kiếm đánh chủ yếu vì nó chắc thôi, chứ thật ra nàng cũng không thích thể loại này lắm, vì tốc độ ra đòn không nhanh dù lực mạnh.

- Tốt, vậy sau này mỗi lần đánh nhau ta đưa ngục cái này. - Nói xong tự huyền hóa ra một thanh kiếm sắc bén đen huyền, còn tỏa hắc khí, nói về độ chắc bền thì tỉ lệ thuận với cảnh giới tu vi của Lam Vũ, lấy Lam Vũ tu vi bây giờ thì chỉ có Địa Linh cảnh đỉnh phong mới phá được kiếm này mà thôi, mà phá thì sao, phá thì tạo tiếp, free mà. Tuy nhiên nhược điểm là khi nào đánh nhau Lam Vũ mới tạo ra đưa được, bình thường không rảnh mà tốn công duy trì.

Lam Kết Y cầm thử, múa vài đường xong rất hài lòng, đột nhiên nó tan biến thành từng làn khói đen, Lam Kết Y kinh ngạc. Lam Vũ giải thích:

- Cái này là do năng lượng của ta tạo ra, nếu không có việc gì ta sẽ không duy trì nó.

Lam Kết Y tròn mắt, năng lượng có thể tạo ra vũ khí? Tuy là nàng biết tồn tại, Địa Linh cảnh trở lên là có thể dùng linh lực của mình tạo thời tạo ra vũ khí nhưng nó không phải thế này, ngoài chủ nhân của nó ra thì không ai có thể cầm được, rời xa chủ nhân càng xa thì vũ khí đó cũng càng yếu đi. Sau một hồi trao đổi, Lam Kết Y tiếp tục vui đùa tu luyện, cô gái như năng cực kỳ khô khan, không ham lãng mạn, không biết chữ tình viết như thế nào, biểu cảm cũng cực ít, toàn tâm toàn ý nâng cao thực lực, chỉ có thỉnh thoảng thăm liếc Lam Vũ vài cái thôi. Lam Vũ cũng không rảnh rồi, tranh thủ nghiên cứu cái tầng 2 của Huyền Ảnh Thánh Đồng....

..... Chừng 1 tháng sau mới tới được Hoàng Kim Thành, là một ngôi thành được dựng lên sau hàng vạn năm kỳ di tích này mới ra, ban đầu chỉ là hội những người trao đổi thu hoạch trong di tích, lâu dần thành một cái trấn, qua thời gian năm tháng thành một cái thành thị phồn hoa. Đây cũng là trụ sở của Hoàng gia, một trong tứ đại bá chủ gia tộc ở Thánh Hoang Vực. Hoàng gia là gia tộc lớn mạnh nhờ 1 lần lão tổ Hoàng gia thu được di vật của một vị hoàng tử Thánh Triều.

- Chư vị thế lực đến tham gia di tích, vui lòng xuống chiến xa, trình lai lịch để Hoàng gia chúng ta tận tình địa chủ. - Một Địa Linh cao thủ đứng ở cổng thành lớn giọng thông báo, xuống xe xuất trình giấy tờ... Một mặt nhằm phân loại dân thường tới đây vui chơi cư trú với dân tới thí luyện di tích, để dễ bề phục vụ, cái mà Hoàng gia nói, tận tình địa chủ, thân làm chủ nhà, tỏ rõ Hoàng gia là một gia tộc hiếu khách, các cao thủ nếu muốn tìm một chỗ dựa thì hãy liên lạc Hoàng gia chúng ta, đảm bảo không bạc đãi các ngục.

Tới nơi thì Lam Vũ kéo Lam Kết Y đang trong tu luyện ra ngoài ngắm phong cảnh, tu luyện không phải ngày một ngày hai, vui đầu miết cũng không tốt. La thành chủ lúc này bay ra khỏi chiến xa âm thầm lớn tiếng:

- Hắc Thiết thành thành chủ La Vô Tình mang tử đệ tới tham gia thí luyện. - Nói chuyện rất là khách khí, nói đùa, đây là Hoàng gia trụ sở, lỡ không hợp 1 tiếng bị đánh cũng không thể trách ai.

- Hắc Thiết thành, à để xem. Có 5 vị trí đúng không, La thành chủ mời vào. - Hần xem lại danh sách thí luyện quả có 5 vị trí cho Hắc Thiết Thành, tuy nói là mời vào nhưng lại không có vẻ gì trọng cả.

Đúng lúc này đằng sau có tiếng hét lớn:

- Mau tránh ra! Tránh ra, để cho chiến xa của Thiên gia chúng ta vào trước. Thương Thiên công tử tọa giá chiến xa, phiền người phía trước tránh ra. - Giọng nói rất lớn, vang vọng khắp nơi.

- Cái gì, là Thiên gia Thiên Thương Thiên công tử, đệ nhất thiên tài Thiên gia, nghe nói công tử năm nay mới 300 tuổi đã Địa Linh trung kỳ đỉnh phong, dự đoán không tới 2000 tuổi nhất định có cơ hội trung kích Thiên Linh cảnh. - Một người ở bên cạnh cổng thành như đột nhiên nhận ra người nổi tiếng

- Một trong tứ đại công tử, nghe nói Thương Thiên công tử khi sinh ra liền có Thương Thiên Thánh Thể, tu luyện Hóa hệ công pháp như điều gặp gió, tu luyện là tấn cấp. Sinh ra liền trong đầu có ngay Thương Thiên Hóa Trảo linh kỹ(linh kỹ đi kèm với Thánh Thể), vì thế nên được Thiên gia cưng như bảo bối đặt tên là Thương Thiên.

- 20 năm trước, tứ đại công tử luận bàn Thương Thiên Công Tử chỉ thua mỗi Gia Thần công tử của Tài gia, xưng danh tuổi trẻ đệ nhị cường giả. Không biết năm nay giao tranh thứ tự có thay đổi không nhỉ?

Hiệu ứng người nổi tiếng xuất hiện không chỉ có ở Trái Đất mà thế giới nào cũng vậy, chỉ cần là người khiến người khác ao ước, ngưỡng mộ hoặc muốn mình trở thành như vậy xuất hiện thì rất nhiều người chú ý và gào thét. Không ít cô gái xinh đẹp ở dưới nháy mắt lên hi vọng công tử kia có thể trúng tiếng sét ái tình gì đó...

La thành chủ thấy vậy, biết là không thể đắc tội liền tránh sang một bên, mình vô sau cũng được, không sao cả. Lam Vũ đương nhiên không phải mấy thằng main tiền hiệp cả chón thích trâu bò, cái này né thì né, ảnh hưởng gì tới ai đâu, trẻ trâu thích thể hiện cứ cho nó thể hiện, anh cũng không có phản ứng gì, chỉ cùng Lam Kết Y nói chuyện phiếm vài câu cho vui.

Đúng lúc này trong chiến xa Thiên gia một thanh niên trẻ tuổi đẹp trai ngồi ngó một bộ trang phục màu đỏ khí chất thanh lịch bước ra, hần rất thích hưởng thụ cảm giác được vạn người chú ngưỡng, chính là Thương Thiên Công Tử trong lời đàm tiếu của đám người. Hần nhìn xung quanh tất cả thiếu nữ đều nhiệt tình hướng hần biểu bạch hâm mộ, hần rất hài lòng, bỗng dưng hần nhìn qua bên một chiếc chiến xa ghê cùi cùi đen thui ở bên kia, một cô gái rất xinh đẹp đang cùng một tên thiếu niên tầm thường trò chuyện vui vẻ không để ý tới hần một chút nào khiến lòng tự tôn của hần có chút...tôn thương, tuy rằng nàng kia rất xinh đẹp nhưng trong Thánh Hoàng Vực không phải không có, nhưng nàng vậy mà đạt Địa Linh cảnh, tuổi chắc chắn không quá 200, hần cam đoan. Chút lạch lạch nhỏ nhỏ khiến hần không cam lòng, cái chiến xa ghê kia thì thể lực mạnh bao nhiêu, hần quyết cura nàng ta để lấy lại mặt mũi mới được, hần từ khi 17 tuổi tới giờ ngủ với nữ nhân không ít, thể nhưng với nữ nhân Địa Linh cảnh thì chưa có à nha, đại đa số nữ nhân Địa Linh cảnh đều là có người đặt trước cả rồi, đa số lại là phận tiền bối của hần, cũng không còn trinh, hần không thèm. Một số là tiểu thư 4 đại gia tộc, hần chỉ có thể danh chính môn thuận cưới về mới được phịch, mà giờ hần còn trẻ, còn chưa muốn cưới vợ sinh con. Đây là cơ hội hiếm có, hần liền một bộ dạng tiêu dao phóng khoáng bay tới gần Hắc Thiết chiến xa, đứng trước mặt Lam Kết Y, đưa tay ra:

- Vị tiểu thư này, ta Thiên Thương Thiên không biết có điểm phúc có thể mời nàng lên tậ xa ngắm phong cảnh không? - Rất là lịch sự, ý hần cũng rõ ràng, mời mình Lam Kết Y thôi, bọn người các người biết điều thì đừng thắc mắc xin xỏ gì cả, ta mà mặt lòng mỹ nhân thì các người coi chừng..

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Một mùa săn bắn phát đạt.

Sự việc có chút đột ngột khiến cho hàng ngàn thiếu nữ phía dưới hiện lên đủ loại hâm mộ cảm xúc:

- Nữ nhân này tuy nói là có chút đẹp, nhưng làm sao Thương Thiên công tử lại để mắt nàng, không thể nào. Ta trông còn đẹp hơn mà.

- Quả thật là không thể nào. Nàng chắc tích đức ba kiếp.. Không được từ hôm nay ta về nhà phải làm từ thiện, hi vọng kiếp sau có người như Thương Thiên công tử để ý tới.

...Quả thật là như cái showbiz !! Idol yêu ai cưới ai fan cuồng đều phản đối chém giết. Lam Vũ nghe được một chút, lắc đầu cười, còn thẳng trước mặt mình có vẻ ngông, không thèm nhìn mình 1 cái..Nhưng mà..không sao cả, lớn lên học giỏi nhà giàu đẹp trai thì có quyền, anh không chắc chắn mình lớn lên trong hoàn cảnh như thế thì tính cách có tốt hơn không. Chỉ cần đừng chọc anh là được, chọc phát là có ngay bãi quái để farm.

Thiên Thương Thiên mỉm cười tự tin, chuẩn bị chờ đối phương đồng ý, đối với hần đây là điều chắc chắn rồi. Lam Kết Y bất ngờ nhìn hần, nếu là trước kia nàng có thể cảm giác có chút vinh hạnh. Nhưng giờ nhìn lại thanh niên bình thường bên cạnh mình, hần vậy mà đã mạnh tới mức độ khó tin, tên thư sinh trước mặt làm sao so sánh.

- Thật là có lỗi, ta với bằng hữu đi với nhau, không muốn tách ra. - Không phải trên thế giới này, có cô gái nào từ chối 1 chàng bạch mã hoàng tử trong mơ, mọi mặt đều hoàn hảo trừ tính tình chưa biết, trừ phi cô ấy đã thấy được người hoàn hảo hơn.

- Bằng hữu? Vậy cũng mời vị tiểu huynh đệ này lên luôn. - Thì ra là do thằng này hả? Được ta chiều ý người đem hần theo, còn lúc lên tàu thì mạng hần còn hay không ta không đảm bảo.

Lam Vũ vô hại hồ hững nhìn hần như thằng ngốc, chưa thấy ai tán gái như thằng này, mời một lần, người ta đã từ chối còn tiếp tục chai mặt ở lại nín kẻo thì chỉ có ăn phản cảm trở lên:

- Ta không hứng thú, thuyền của người to hơn thuyền này, nhưng to hơn thì to hơn, bọn ta lại không cần nhiều diện tích dư thừa như vậy. - Nói rõ ràng vậy mà không đi thì bỏ cũng chịu, hi vọng thằng này đừng làm chuyện gì khiến gia đình nó thương tiếc báo tin.

Nghe đối phương chỉ là một tên phàm nhân bình thường, ơ.. hần không rõ nhưng chắc chắn là phàm nhân vì hần không tìm ra được bất kỳ quỹ tích hoạt động của linh lực xung quanh người kia, hần rất tự tin vào năng lực và phán đoán của bản thân. Một người bình thường mà dám bắt hần ư?? Tuy nhiên

để bảo trì hình tượng soái ca vạn người mê, hắn không thể tại chỗ giận dữ đánh giết hay chửi mắng được, vào thành tỉnh sau, trước khi quay lại thuyền hân hờ lạnh:

- Người chết chắc rồi, trời đất này không ai cứu được người... - Gần từng chữ một vào tai Lam Vũ, hắn thích cách hành hạ tinh thần người khác trước khi dứt điểm. Hắn lên tới boong chiến xa của mình quay đầu nhìn về phía Lam Vũ, chuẩn bị chờ nhìn thấy vẻ mặt kinh khủng hoảng sợ của anh hay Lam Kết Y gì đó..

Nhưng mà làm hắn tức giận muốn học máu là đối phương chỉ mỉm cười nhìn hắn, kiêu như đang xem một trò hề vậy. Hắn liền âm trầm thốt:

- Rồi người sẽ hối hận. - Âm thanh tuy khá nhỏ như thủ thi thì thầm nhưng lại lọt vào tai hầu hết Địa Linh cao thủ ở đây.

Lam Vũ rất muốn giả cho thắng này mấy trò, nhưng mà nghĩ lại thắng này chỉ là một Địa Linh trung kỳ đỉnh phong, giết cũng không nhiều lợi lộc, mà phá vỡ hành trình vào di tích của Lam Kết Y, mình không lỗ nhưng nằng lổ, không nở nha. Đợi đợt sau đi kú, vào trong di tích kia đưa nào hổ báo thì anh chém hết, tất nhiên là trung kỳ Địa Linh trở lên, nếu dưới thì để cho Lam Kết Y làm bao cát.

Cũng may Thiên Thương Thiên này coi trọng mặt mũi hơn cả không có giữa đám đông tò thái độ nên đoàn người Lam Vũ yên ổn tiến vào thành. Vào thành thì La thành chủ nói:

- Ngày mai có tổ chức đấu giá các loại vật phẩm, tất nhiên là để phục vụ cho di tích nên không thiếu đồ bảo vệ tính mạng như đan dược, pháp bảo, cấm khí. Hai ngày nữa mới bắt đầu tiến vào, các người 2 ngày này tự do hoạt động, ta không quản, tốt nhất là mai nên ra phòng đấu giá mua vài viên liệu thương nếu không chết tiền cũng vào túi người khác, đều là vì thành Hắc Thiết chúng ta nên các người chú ý ghi nhớ, giờ thì giải tán, ai ưng đi đâu thì đi. - Hắn kéo con hắn La Nghĩa đi, còn người khác thích thế nào cũng được, vì cùng 1 thành, hắn lại là thành chủ nên theo lệ nhắc nhở một chút.

Mỗi người mỗi đường tách ra, Lam Vũ thấy thế thì kéo Lam Kết Y đi:

- Cô nương! Đi dạo phố không?

- Không được nha! Hai người nữa chúng ta phải vào di tích rồi. - Ngoài tu luyện ra quả thật nàng không còn sở thích nào khác.

- Không vấn đề, chỉ là cái di tích 1 hoàng triều thôi mà, so với năm đó Thần Điện Bóng Tối của Lam gia người kém xa vạn lần. Sợ cái gì. - Tuy rằng đẳng cấp người tham gia mạnh hơn ở Thế Giới Hỗn Loạn cũng cả vạn lần, nhưng mà Thần Điện Bóng Tối là thần điện của Thần Bóng Tối, là một vị thần chân chính, chưa kể còn có Đền Thời Gian, mức độ nguy hiểm thì phải biết, đám người kia chỉ dám lượn lượn ở ngoài thần điện kiểm soát, nên ít ai rõ sự khủng khiếp trong đó.

Không đợi Lam Kết Y do dự Lam Vũ kéo nàng chạy khắp nơi, đúng là thế giới thần tiên, muốn phong cảnh gì cũng có, đô thị phồn hoa hay thâm sơn cùng cốc, cảnh tượng sông núi đều vô cùng huyền ảo đẹp đẽ. Đi lần nữa, thấy một số pháp khí trang sức đẹp, Lam Vũ nghĩ con gái sẽ lượn vào chọn 1 chút, ai ngờ cô nàng này làm như không thấy, Lam Vũ cũng đành thôi, linh ngọc có bao nhiêu đều cho nàng tất rồi. Đang lúc ăn cơm trưa tại một nhà hàng lại nghe nói có đấu giá hội gì đó vào ngày mai, Lam Vũ hỏi:

- Mai có một hội đấu giá có muốn đi 1 lần không?

- Đi, tất nhiên là muốn đi! Nhưng mà ta không có tiền nha!

- Tiền? Mấy cái giới chỉ lượn về, cộng thêm linh ngọc ta đưa đâu rồi?

- Mấy tháng rồi, ta tu luyện, đi mua đan dược quần áo pháp khí hết rồi. - Quả thật tiền Lam Vũ không kiếm ra thêm, chi tiêu nên hết nhanh lắm.

- Ừm thế thôi, vào đó ta cũng không mua được gì, chẳng bằng để đám thiên tài kia mua về, mình vào trong cướp sau.

Đúng lúc này Lam Vũ nhú mày, bỗng dừng cười lớn:

- Kết Y, phía đông nam 15 bước có một tên mang áo đen, bịt mặt đang chăm chú quan sát chúng ta kìa. - Giọng khá lớn nên ở ngoài cửa, tên áo đen đang ẩn hình giết mình, thâm hô không ổn, thích khách là phải ở trong bóng tối nhất kích tất sát, chưa hành động mà bị phát hiện thì theo như lệ phải bỏ chạy cái đã tính sau.

Hắn vừa quay lưng bỏ chạy thì sau lưng nghe một tiếng *Đoàng* thật lớn, gây sự chú ý của không ít thực khách. Đùi trái của hắn liền bị bắn thủng 1 lỗ như ngón cái. Hắn rên một tiếng đau đớn, thân hình vốn đang trong ẩn nấp rơi xuống đất hiện ra trước mắt mọi người.

- Hà, kìa là sát thủ? Trời ơi, vừa rồi bên cạnh ta có một tên sát thủ ẩn nấp. Quá nguy hiểm rồi, hình như là Sát Nhân Cốc.

- O, tại sao chân hắn lại có một vết thương không ngừng chảy máu thế kia. Chẳng lẽ trúng chiêu xuất huyết, Địa Linh cảnh cường giả không phải là chút vết thương như thế sẽ ngay lập tức ngừng chảy máu, một hai hôm sẽ hoàn toàn bình phục sao? Chẳng lẽ gây thương tích cho hắn là cao thủ huyết đạo?

- Trời, huyết đạo tái xuất giang hồ, nhất định gây ra một trường đại chiến.

- Người nói gì, không phải huyết đạo giáo phái 1 vạn năm trước đã bị tứ đại thế gia liên thủ diệt tuyệt rồi sao?

Đối với người tu linh thì thứ gây ra nguy hiểm cho tính mạng bọn họ chính là thứ cần phải thảo luận đối phó nhiều nhất. Vết thương của tên sát thủ kia bị

gây ra bởi Hắc Ám Tinh Thần Lực, nên không những khó lành mà còn bị hắc ám lực xâm nhập ăn mòn tu vi, nếu không trị kịp thì khó nói, chết thì không chết nhưng tu vi chắc chắn có ngày thụt lùi, thực lực hiện tại giảm sút. Bọn họ ngay sau khi nghe tiếng *đoàng* đã quay lại nhìn ngay nhưng Lam Vũ nhanh chóng dáo dít khẩu Anaconda vừa ảo hóa ra sau lưng, chẳng ai chú ý cái súng đó cả, trong mắt họ đồ lạ nhỏ bé như thế dường như vô hại. Gã sát thủ kia thăm ghi hận người thuê hẳn đi ám sát Lam Vũ:

- Họ Thiên đáng chết, nguoi dám cung cấp thông tin giả, không phải bảo hẳn chỉ là phạm nhân thôi sao? Lại nhìn thấu ta ẩn thân, tùy tiện 1 kích không rõ đã gây thương tích cho ta, cái thứ linh lực quái dị không ngừng ăn mòn tu vi ta, chết tiệt. Lần này trở về nhất định đòi nguoi 1 cái công đạo. - Sát Nhân Cốc là một chi nhánh của tổ chức sát thủ lớn nhất Tam Thiên Giới, bên trên nó tổng bộ là Sát Thần Cốc, chi nhánh thì khắp nơi đều có. Hoạt động chủ yếu là nhận đâm thuê chém mướn, tôn chỉ là chỉ cần nguoi có đủ tiền, đầu của Tôn giả cũng có thể mua được. Vì đây chỉ là một trung vực thôi nên danh tự của chi nhánh là Sát Nhân Cốc.

Hắn ngay lập tức dừng dòng suy nghĩ, nén đau tiếp tục ẩn thân tàng hình bỏ chạy. Lam Vũ thấy rõ môn một trong phạm vi tinh thần, anh cười nhẹ nói Lam Kết Y:

- Chơi sẵn gà nào! - Không ngờ có người dám thuê người giết Lam Vũ, lúc bị phong ấn chịu đủ thiệt thòi rồi, anh tuy không chủ động giết người bừa bãi(Lão Đại, còn 3 đứa khác thì không rõ lắm), nhưng đây là thời điểm cần kinh nghiệm up level, đứa nào tới chọc đều giết sạch. Giết mình tên sát thủ thì quá tiện nghi rồi, để xem đứa nào chủ mưu nữa.

Nói xong kéo theo Lam Kết Y dịch chuyển tới đỉnh một tòa tháp cao trọc chòi, chính là Hoàng Đình Tháp của Hoàng gia. Lam Kết Y ngạc nhiên hỏi:

- Nguoi đây là..đem ta đi đâu?

Lam Vũ không trả lời, huyền hóa ra một cái ống nhòm, theo cấu trúc vật lý của kính thiên văn giản hóa đủ để nhìn thấy sự vật sự việc trong tầm 1000km

- Hướng Tây Nam 223km. - Lam Vũ nhẹ nói một câu rồi trên tay huyền hóa ra khẩu Barret 50 Cal(Súng bắn tia) anh cẩn thận ngắm kỹ mục tiêu, tên sát thủ đang tàng hình có lết cả chân máu me đến gần một cái viện phủ, Thương Thiên Viện? Thì ra là thằng nhóc kia, nó chết chắc rồi.

Lam Kết Y mặt kiểu “??” hướng đó 223km có gì đâu, hình như chỉ có một cái viện phủ Thương Thiên Viện thì phải. Không riêng gì Thiên Thương Thiên, mấy công tử ca của gia tộc khác có tiền thì có thể ở bất cứ thành trì nào xây nhà, xây viện. Đứng lúc đang thắc mắc thì nàng nghe bên cạnh 1 tiếng *Đuỳnh* thật lớn, trên ống nhòm nàng thấy một người rơi từ trên cao 10m rơi xuống đất ngay công viện, sau gáy có một lỗ máu đường kính 5cm, máu tuôn xối xả, người..tất nhiên là tất thờ rồi.

- Đó...đó là tên sát thủ? Tên họ Thiên thuê hẳn? - Nàng ngừ khí hơi tức giận, từ lúc theo Lam Vũ tới giờ nàng dường như là 1 cái bình hoa di động, chẳng thể làm được gì, địch nhân lúc nào cũng mạnh hơn mình quá nhiều, chả bù cho lúc ở Lam Thiên Vực thoải mái hò hét. Tức giận vì đối phương ăn hiếp mình, tức giận vì mình yếu đuối.

- Được rồi, cho hẳn 1 tấm gương. Gương soi hẳn trong vài ngày tới, hẳn dám thuê người tới giết ta. Ta dám giết hẳn, ai bảo vệ hẳn cũng theo hẳn..xuống mình giới luôn. Hehe, giờ chúng ta trở về ăn nốt cho xong luôn. - Minh Giới, một giới trong Tam Thiên Giới, nơi này không có sự sống, chỉ có cái chết, chỉ có những sinh linh không có sự sống mới tồn tại thoải mái ở nơi này, người chết trên toàn bộ Tam Thiên Giới nếu không phải là thần hồn đều diệt thì sẽ bị pháp tắc Minh Giới hút về đây, trở thành một sinh linh chết, trừ phi ở Minh Giới tu luyện tới Minh Vương cảnh(angang với Địa Linh) mới có thể vượt giới biên tiến vào Luân Hồi, còn không vẫn mãi là sinh linh thấp hèn, còn nếu như tự tin về bản thân hoàn toàn tu thành Minh Vương(Thiên Linh) Minh Hoàng, Minh Đế, Minh Thần...

- Nguoi còn cảm giác muốn ăn?? - Nàng trừng mắt lên, không hiểu sao nàng cảm giác càng ngày nàng càng giống nữ nhi liễu yếu đào tơ. Chẳng lẽ thực lực tăng chậm khiến tâm tính ngày càng mềm mỏng đi?? Nàng tự vấn. Còn tên này, người ta khi dễ tới cửa còn tâm trạng ăn?

- Còn, đương nhiên còn, quê hương ta có câu:“Trời đánh còn tránh bữa ăn“. Đòi người quan trọng nhất là những giây phút thưởng thức ẩm thực, cô có hiểu không? - Lam Vũ đùa giỡn vài câu cho không khí dịu đi, anh thấy chuyện này có gì đâu mà mất tâm trạng, không phải chỉ là vài tên công tử ca ăn chơi đập phá sao?

- Hừ, nguoi muốn làm gì thì làm, ta đi theo là được chứ gì. Ta không muốn ăn nữa. Đưa ta thanh kiếm lúc trước. - Nàng tự dưng muốn thay đổi hoàn cảnh của bản thân.

Lam Vũ nhún vai, tạo ra thanh kiếm đưa cho nàng:

- À nói trước cái này không bỏ vào trong nhẫn không gian đâu. Đây là vô kiếm, đeo sau lưng ý. - Anh đưa thêm cho nàng cái vô kiếm, cây kiếm này dù sao cũng là ảo, chỉ có thể tồn tại trong phạm vi tồn tại của tinh thần lực, trong nhẫn không gian là một không gian khác, không trùng với không gian này, Lam Vũ tuy có thể đem tinh thần lực mạnh mẽ tiến vào trong để duy trì nhưng như thế quá phiền, quá mệt, lẽ nào lúc nào cũng phải cắm đầu vào nhẫn nàng?

Hai người dịch chuyển trở lại nhà hàng kia, Lam Vũ tiếp tục ăn uống, gọi món, đối với anh tư tưởng ngày xưa là du lịch thật nhiều nơi, ăn thật nhiều món, làm thật nhiều điều chưa bao giờ làm. Còn Lam Kết Y ngồi lau kiếm, nhìn đi nhìn lại thân kiếm, yêu thích không thôi, nàng quyết định tí nữa bảo Lam Vũ kiếm 1 viện nhỏ, ở trong đó tập Vũ Thiên Kiếm Pháp. Nghĩ là làm liền, ngay sau đó nàng đem chút linh ngọc còn dư mua 1 căn viện nhỏ ở một khu khá vắng vẻ trong thành. Một đêm lại qua, Lam Vũ rảnh rỗi ngồi tạo kính viễn vọng ngắm sao trăng chơi, quả thật bầu trời đêm ở Tam Thiên Giới thật đẹp, đủ huyền, đủ ảo, Lam Kết Y thì múa, đúng vậy nàng múa rất chậm, cực kỳ dẻo, Lam Vũ cũng thấy trong điệu múa có gì đó ảo diệu, nhưng không quan tâm lắm, đẹp thì xem là được... Khoảnh khắc yên bình trước một trường mưa máu...

Sáng tới trưa hôm sau, Lam Kết Y cứ lặp đi lặp lại bài múa kia khiến Lam Vũ có chút ngán, không xem nữa. Đang ngáp thì bên ngoài có tiếng đập cửa,

lười biếng Lam Vũ động tình thần lực 1 tí cánh cửa tự mở ra, có một trung niên nhân ăn mặc quý phái tiến vào, thấy 2 người, trung niên không để ý Lam Vũ, từ tốn chào Lam Kết Y:

- Chào tiểu thư, ta phụng mệnh của Gia Thần Công Tử, mời 2 vị tới Ngọc Uyển Lâu uống chén trà.

- Gia Thần Công Tử?? Xin thứ lỗi, ta không quen với công tử của ông. Phiền ông chuyển cáo, thịnh tình xin đa tạ! Không đi vẫn là tốt hơn.

- Haha, các vị từ chối lời mời của Gia Thần Công Tử, chuyện này truyền ra ngoài chắc người ta cười 2 vị chết mất. Chắc các vị còn chưa biết, hôm qua 2 vị đã đắc tội Thương Thiên Công Tử của Thiên gia, với tính tình có thù tất báo của Thương Thiên hấn, các vị chắc chắn không thoát khỏi lần này, nam giết còn nữ... các vị chắc cũng tự hiểu. Thiên Thương Thiên bản thân là đệ nhất cường giả trong Thánh Hoàng Tử Đại Thiên Tài, các vị cầu ai hay thế lực nào cũng vô dụng. không ai dám cứu các vị một Địa Linh cảnh sơ kỳ mà đắc tội Thiên Thương Thiên, chỉ có Gia Thần Công Tử Tài Gia Thần(Thần Tài ok >>> haha, không liên quan), đệ nhất cường giả trong thế hệ trẻ Thánh Hoàng Vực hiện nay, ngài còn có Tài gia, một trong tứ bá ngang hàng với Thiên gia chống lưng, chỉ có ngài mới bảo vệ được các vị, haha. - Nói xong hấn cười nhẹ, chuẩn bị chờ đối phương hoảng hốt rồi lại nhờ hấn giúp đỡ nói tốt vài câu trước mặt công tử.

- Không cần đâu đại thúc gì đó ời, chúng cháu còn tuổi ăn học, ăn chơi đập phá, tu tập rượu chè xin miễn ạ. - Lam Vũ tươi cười ngoan hiền đáp, không phải anh đột nhiên đỡ chứng mà lão nhị "lên cơn".

- Ta không có hỏi người, người đáp cái gì. Tiểu thư, còn xin cẩn thận suy nghĩ, trả lời tại chỗ nếu không tại hạ khó về phục mệnh, công tử không hài lòng đám nô tài như ta cùng lắm là bị nắn một trận, mà ngọn nguồn của việc này là tiểu thư chắc chắn không chỉ là mắng. - Hấn quát Lam Vũ một câu, theo hấn Lam Vũ cái phẩm nhân này, có thể là đệ đệ của vị tiểu thư xinh đẹp đây.

- Đ** M** cút, má, người ta đã từ chối còn nhiều lời có tin tao đánh mày chết tại chỗ này không? Bản tôn từ lúc xuất đạo tới giờ chưa có kẻ nào dám quát vào mặt ta, như vậy đâu. - Lam Vũ trên tay xuất hiện một khẩu Anaconda đen huyền chỉ thẳng vào mặt tên trung niên.

Tên trung niên không biết đó là vật gì, cho là đồ chơi trẻ con, tuy đối phương quát vào mặt mình nhưng vị tiểu thư kia là đối tượng mà Gia Thần công tử mời, mình trước khi chưa rõ ràng tốt nhất không nên hành động, hấn chỉ có thể giận dữ nhìn Lam Kết Y:

- Lòi của hấn là lòi của tiểu thư??

- Chính phải!! - Lam Kết Y nhà nhạt đáp. Trong khóe mắt có chút hắc ám không rõ ràng..

- Các người..chờ đó! Thiếu chủ lần này bận ở đầu gối hội, mai ở công di tích, hi vọng các người còn tiếp tục nông cuồng như thế... - Hấn nén giận bỏ đi.

Lam Vũ thu quay quay khẩu súng, miệng mỉm cười thì thầm:

- Ngày mai là ngày lão nhị ta đi săn! Hi vọng trong di tích có một vị trí cao cao, khả khả...

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Tam anh chờ mong.

Quả nhiên hôm đây các thế lực chủ yếu tập trung ở phòng đấu giá, không ai rảnh rỗi cả. Đêm hôm đó, đang lúc ngắm trăng sao tinh lầy sáo ra thổi vài khúc buồn buồn thì nhũ mây, Lam Kết Y vẫn điên cuồng tập máu, tuy những bài múa này đều có 1 quy luật nào đó. Một cánh tay hư ảo không lồ do tinh thần lực tạo ra hướng khoảng không cách Lam Vũ 50m chụp xuống, vừa lúc một tiếng hét lớn như heo bị chọc tiết. Bàn tay bóp lại, có không ít máu bắn ra từ trong không khí, kéo lại gần Lam Vũ, Lam Kết Y cũng bị sự kiện này cắt đứt tu luyện, lúc này trong bàn tay có một người áo đen đàn bị bóp chặt, cả người đầy máu, xương cốt gãy nát, hấn hét lớn:

- Mau..mau thả ta ra. Thả..a, đau quá... - Hấn cố gắng đỡ dựa nhưng đã quá trễ, quá tin tưởng vào thuật ẩn thân của bản thân, nên không dùng linh lực chủ động phòng ngự, đến khi bất ngờ bị khống chế thì muốn phòng ngự cũng muộn. Hấn...căn bản là một cao thủ Địa Linh cảnh đỉnh phong, chỉ có điều là vẫn chưa lĩnh ngộ được địa tâm thời.

- Thả người? Người là ai, đêm hôm khuya khoắt lại ẩn thân tiến lại gần ta? Ta là người đơn giản, nếu người nói một chữ không hoặc là không biết thì...sẽ không chết ngay đâu. - Ý tứ rõ ràng, không cho chết ngay mà lưu lại từ hành hạ.

- Ta..ta là người Sát Nhân Cốc, chắc người cũng rõ phong cách hành sự của cốc ta, chỉ nhận tiền không nhận người, không dính nhân quả, nếu người dám giết ta thì cả nhà người đều phải chết. Mau chóng thả ta ra, chuyện hiểu lầm lúc này ta không tính tới nữa. - Hấn lấy uy danh của Sát Nhân Cốc ra hù dọa, đúng là quy củ Sát Nhân Cốc, à không phải nói đến từ tổng bộ Sát Nhân Cốc đòi thứ nhất Cốc chủ lập ra, lấy thực lực của hấn lúc đây là một tiên nhân, tuy nhiên thực lực không mạnh bằng ngũ hành đại tiên, hấn ra quy củ, tổ chức chỉ nhận tiền hoặc tài nguyên, không nhận người, nếu người thân của kẻ bị ám sát muốn báo thù thì phải tìm chủ thuê, Sát Nhân Cốc sát thủ không liên quan gì đến ân oán hai người, đó chính là không dính nhân quả. Tất nhiên Sát Nhân Cốc không công bố tin tức người thuê, trừ phi đối phương có thù đoạn mạnh mẽ bức cung sát thủ. Nếu vi phạm trả thù sát thủ thì đơn vị cốc của sát thủ đó sẽ toàn lực trả thù, quy củ hàng vạn năm, ít người dám phạm, kẻ dám vi phạm không phải thế lực lớn thì là bản thân mạnh mẽ khôn

cùng.

- À, thì ra ngươi cùng bọn với tên sát thủ hôm qua, lại chẳng nhóc họ Thiên thuê các ngươi tới đây chứ gì? Thế thì chết đi. Ngươi rất may mắn, vì ngươi chính là động lực cho tu vi tiến một bước tới Sứ Giả hậu kỳ, không thể chơi vui rồi ahaha.

- Khoan đã, ta..ta cũng không phải tới giết ngươi. Ta biết ngươi là mục tiêu được Thiên Thuong Thiên thuê giết, nhưng mà ta chỉ phụ trách tới đây tra hỏi ngươi vì sao lão Lục chết thôi. - Lão Lục tức là tên sát thủ bị Lam Vũ headshot trưa hôm qua, Sát Nhân Cốc cả ngày hôm nay đã phái nhiều nhân thủ đi tra hỏi các nhân chứng hôm qua, cũng không ra manh mối gì tại sao tên sát thủ kia lại chết, chỉ nghe 2 âm thanh *Đoàng* *Đuỳnh* khá lớn, nhưng vẫn không biết cách gây án ra sao chứ đừng nói là hung thủ, có lẽ không phải do võ công gây ra mà là do một loại cơ quan vũ khí chẳng? Một số trưởng lão đưa ra giả thuyết... Cuối cùng không có kết quả đánh phá tên này tới tìm mục tiêu, kẻ cũng có mặt ngày hôm ấy để tra khảo.

- Tra hỏi??? - Lam Vũ mỉm cười.

- À..à không phải.. Khục khục... là hỏi thăm. - Đang nói thì phun ra một ngụm máu, thương thế này chưa đủ giết một cao thủ Địa Linh cảnh đỉnh phong, nhưng nếu không kịp chữa trị thì sau này để lại di chứng, thực lực thụt lùi, cả đời không tiến.

- Hỏi thăm cũng chết, nếu các ngươi đã không muốn dính nhân quả thì nhân quả này để ta lãnh thay cho. Cả 2 phe các ngươi, kéo hết tới đây. Nhìn kỹ, đây là thứ đã giết lão lục gì đó của các ngươi. - Hòì một hai câu đã ra mục đích của đối phương, vậy thì không cần thiết nói nhảm nữa, Lam Vũ lấy ra khẩu Anaconda Colt chĩa thẳng vào thái dương của đối phương, *Đoàng* một phát...

Đối phương chết rồi Lam Vũ tiện tay xé rách không gian đưa thi thể hắn vào chốn hư không vô tận để trôi nổi đi đâu đấy thì trôi. Bản thân anh lúc đấy nhận được một luồng năng lượng lớn tiến vào cơ thể, đem tu vi nâng lên một tầng thứ, chính thức bước vào hậu kỳ tầng 4 Thời Không Sứ Giả. Cảm giác được chất lượng của tinh thần lực, đã mạnh mẽ hơn trước gần 6 lần, wow... điều đó chứng tỏ uy lực của các skill tùy biến tăng lên không chỉ 6 lần... Quá ngon.

Lam Kết Y từ đầu tới cuối không nói một lời, nàng càng thấy sự việc như thế lại càng cảm thấy sự yếu đuối của bản thân, nàng muốn mạnh hơn nữa, lần trong di tích này chính bản thân mình phải đạt được kỳ ngộ, phải cấp tiến tăng tu vi lên, nếu mình không đuổi kịp bước chân của hắn thì sợ có một ngày mình không còn tư cách bước chung đường với hắn nữa... Một con kiến có thể chơi chung với con người sao, đừng nói là yêu thương... Nàng bị ám ảnh nặng về thực lực. Đó là lý do vì sao ở Lam Thiên Vực nàng chẳng có bằng hữu, vì nàng nghĩ những người đó thiên tư thấp kém, ngang tuổi mình thì tu vi kém quá xa, lúc nàng vạn tuế thì bọn hắn đã là đồng xương khô làm sao có thể làm bạn được chứ, thực lực kém cũng không có tư cách để nàng quan tâm. Nàng suy bụng ta ra bụng người.

- Ta muốn vào di tích chúng ta tách ra. - Lam Kết Y đột nhiên nói.

- Cô nói cái gì? Muốn tách ra? Cô muốn lang thang 1 mình trong di tích à?

- Đúng vậy, ngươi không thể theo ta cả đời đúng không? Nếu có một ngày ngươi rời khỏi ta, ta cần phải đủ mạnh mẽ để tiếp tục sống, nên ta muốn rèn luyện bản thân nghiêm khắc hơn. Ngươi yên tâm, Địa Linh cảnh sơ kỳ trong di tích lần này đã là cao thủ cỡ trung, ta tận lực tránh mấy tuổi trẻ thiên tài kia thì sẽ không có việc gì. - Đúng là do tứ đại thế gia cộng đồng chung ý kiến hạn chế độ tuổi của người tham gia nên có không ít thế lực chỉ có thể đem vào Nguyên Linh cảnh lĩnh giả, bình thường thì tu vi này chỉ dám ở ngoại vi biên giới di tích lang thang tìm kiếm, không gặp người điên cuồng sát Địa Linh cảnh thì chắc sẽ không sao.

Lam Vũ trầm mặc một lúc, sau đó lại vẫn cười nhẹ:

- Tốt! Cô muốn tự thân mình cầu tiến, ta không cản ước mơ của người khác. Ta cũng muốn làm việc của mình, hi vọng cô có thể thành công.

.... Sáng ngày hôm sau, tất cả thế lực đều dắt con em mình tới cổng di tích, đứng dưới di tích cho người ta cảm giác nhỏ bé vô hạn, trước mắt là một công thành đồ nát, tuy nhiên tám bảng đề hiệu Hoàng Kim Thánh Đô vẫn còn nhìn rõ dù đã vỡ không ít mảnh. Tuy là đồng đồ nát nhưng lại không lờ, to lớn vĩ đại, người nào kiến thức rộng cũng đủ biết, Ngọc Thành, Hoàng Thành, Thiên Thành hay Tài Thành đều không có cái khí thế vô hình như thế này. Đứng trước cổng di tích có tới hàng chục ngàn người, trong đó đại đa số là người xem náo nhiệt, dù sao thì sự kiện này cả ngàn năm mới xuất hiện 1 lần.

- Người Ngọc gia tới rồi kìa, nhìn xem Ngọc Nhân Công Tử của Ngọc Gia. Đúng là mỹ nam như ngọc...

- Tài Gia chiến xa, a ta thấy người đứng trên đỉnh chiến xa kia nhìn xuống không phải Gia Thần Công Tử sao?

- Thương Thiên công tử, ta yêu ngươi...

- Hoàng Kim Tiểu Thư, Thánh Hoàng Vực đệ nhất mỹ nữ nha, chết ta mất, ôi tim ta... - Đệ tứ danh là Hoàng gia tam tiểu thư Hoàng Kim, vốn trước kia không phải tên Kim nhưng lấy thiên phú trác tuyệt Thái Kim Cương Thể, không tu hành mà lúc chiến đấu thân thể như thép, đối địch vững vàng áp chế đối thủ cùng cấp liền tự tin lấy tên của Thánh Triều trước làm tên mình, mệnh là Hoàng Kim. Tuy rằng người đời gọi Tứ Đại Công Tử nhưng Hoàng Kim thật sự là một nữ nhân.

Tứ đại thế lực, vốn là nhân vật chính của sự kiện này đều đã đến đầy đủ. Tài Thanh Thiên gia chủ tài gia cảm khái:

- Quả thật là thời đại của tuổi trẻ mà, nhớ ngày xưa chúng ta cũng là một tràng cảnh thế này đây. Mới đó đã hàng ngàn năm rồi, haha thật hoài niệm đúng không Thiên huynh, Ngọc huynh, Hoàng huynh.

- Tài huynh nói không sai, nói là tu luyện không năm tháng, quả nhiên đúng chuẩn. Thời đó 4 chúng ta ngang tài ngang sức, không ít ân oán, giờ nghĩ lại

thời đó đúng là thiếu niên không suy nghĩ. Nhưng thời này có vẻ Tài huynh lệnh lang lực áp quần hùng rồi.

- Haha, Thiên huynh nói đúng, Tài huynh, người thật biết dạy con, chúng ta mong chờ màn biểu hiện lần này. Chỉ tiếc thay cho ta, đời này tốt nhất lại là nữ nhi, kế nghiệp Hoàng gia chúng ta lại không được. - Hoàng gia chủ thờ dài, con gái rồi cũng phải gả, nếu làm gia chủ không phải cả Hoàng gia cùng cho đối phương sao, thế nên hẳn phải chọn trong dòng chính 1 nam tôn tử, tuy không tệ nhưng thua xa Hoàng Kim.

- Hoàng huynh nói đùa rồi, lệnh ái thiên tư trác tuyệt Thái Kim Cương Thể cùng cảnh giới khó có đối thủ, nếu tiến một bước lên hậu kỳ thì con trai ta chưa chắc ổn thắng. - Tài Thanh Thiên cười nhẹ vuốt râu, tuy khen đối phương nhưng mặt thì không dấu được vẻ đắc ý.

... Trờ lại ở dưới công thành, 4 nhân vật “gần” chính đã tụ họp 1 chỗ. Bọn họ trò chuyện rất vui, cứ như bạn thân lâu năm không gặp, nhưng thật chất trong mỗi người đều chứa tâm tư riêng. Đúng lúc này Thiên Thương Thiên bỗng dừng cau mày, nhìn về phía góc tây nam có 2 bóng người lẻ loi đứng nhìn khung cảnh, chính là cặp Lam Vũ. Hắn cười gần, tự dừng vì thuê sát thủ giết 1 thằng phạm nhân mà bị Sát Nhân Cốc truy cứu, mấy ngày nay làm phiền hẳn liên tục, còn nói nếu không cho 1 công đạo thì sau này sẽ cho hắn đẹp mặt, từ nhỏ đến giờ còn chưa chịu ỳ khuất lớn như vậy, Sát Nhân Cốc tuy ở Thánh Hoàng Vực này không lớn bằng Thiên gia hẳn nhưng mà người ta có họ hàng với ông lớn trên “tinh” nha, trêu không được đành nuốt giận, giờ gặp thằng đầu sỏ gây phiền toái hẳn cấp tốc bay lại chỗ hai người, đồng thời thì triển một chút kỹ xảo để tiện đường đường chính chính ra tay, hẳn sau này chính là gia chủ Thiên gia, làm việc phải chú trọng mặt mũi gia tộc.

Lam Vũ đang trò chuyện vui đùa một chút với Lam Kết Y tự dừng có một thứ gì đó bay về phía anh với tốc độ rất nhanh, khó mà nhìn thấy bằng mắt thường, theo bản năng anh chụp lại. Là một viên ngọc, là ngọc để lưu trữ thông tin, đọc rõ thì là một môn Địa giai chỉ pháp Diệt Thiên Chi, ờ, tự dừng đùa nào rảnh nợ quăng vô chiều cho mình đây. Lam Vũ tự hỏi đồng thời nhìn về hướng viên ngọc bay tới, thấy ngay Thiên Thương Thiên đã xuất hiện đối diện mình, hẳn giận dữ hết lớn:

- Cầu tặc to gan, dám lên vào Thương Thiên Viện trộm võ công. Ai cho ngươi lá gan đó? Lần này bắt tại trận ngươi chạy đằng trời.

Lam Kết Y nhìn thấy người tới, nằng khó chịu:

- Xin lỗi người, ta lại đem tới một phiền toái rồi. Ta thật vô dụng.

- Không có gì, chỉ là một con chó ghê hung hăng sủa người mà thôi, đừng quan tâm. Haha, hey, người nói ta lên vào phủ người trộm đồ, nhưng mà rõ ràng vài phút trước người ném nó vào tay ta mà?? Kiểm soát động thủ sao mà ngu thế, lẽ nào mấy thằng nào phẳng chỉ có thể nghĩ ra chiêu này thôi à. Hahaha. - Lam Vũ không ngại thật thà nói thẳng.

Bị người giữa đám đông gọi là chó ghê, Thiên Thương Thiên nghiêng răng, tuy nhiên không có biểu hiện thất thố:

- Giỏi lắm, hôm nay ta để ngươi chết không toàn thây. Cô nương, ta biết ngươi vô ý bị tiểu tặc này dụ dỗ, chỉ cần bây giờ ngươi rời xa hắn, ta sẽ không truy cứu trách nhiệm lên ngươi.

- Má, câm miệng. Là đàn ông thì cứ động thủ đi, cường giả là người có nắm đấm mạnh chứ không phải một cái miệng rộng. Tao nói rõ ràng rồi đấy, muốn làm gì cứ làm đi, đừng có đứng đó nói nhảm. - Lam Vũ anh mới không có hứng thú đôi co cãi cọ hơn thua miệng lưỡi với đối phương như mấy bà bán cá ngoài chợ.

- Ngươi... - Thiên Thương Thiên sát ý hiện rõ trên mặt, rõ ràng hôm nay hẳn nhất định phải lấy mạng chó của đối phương mới hả giận.

Đúng lúc này phương xa Tài Gia Thần đang đứng xem trò vui lên tiếng:

- Tiểu thư, ngươi thấy đấy! Ngươi đắc tội Thiên Thương Thiên, hôm nay khó thoát khỏi vận mệnh hoa tàn, chỉ có ta mới có thể bảo vệ ngươi, nếu ngươi bước về hướng ta một bước biểu rõ gia nhập Tài gia ta ngoại môn khách, ta liền hôm nay bảo vệ ngươi hoàn hảo. - Tài Gia Thần này không phải là đám mê sắc đẹp của Lam Kết Y, hẳn tuy thưởng thức Lam Kết Y xinh đẹp, nhưng xinh đẹp hơn hẳn cũng thấy rồi, hẳn tu luyện một đời này áp đảo thế hệ trẻ Thánh Hoàng Vực không phải vì thiên tư hẳn cao hơn 3 người kia bao nhiêu mà vì một lòng tu đạo, nhỏ giờ không từ không sắc, gái gú chưa từng chạm qua, đối với hắn đã được xác định tương lai gia chủ, thiên kim tiểu thư hay mỹ nhân dạng gì không có, nên hẳn muốn trong lúc còn trẻ còn tiềm lực tận lực thu thập nhân tài cùng tu luyện áp đảo những thế hệ trẻ khác, để một tương lai tới thời hắn làm gia chủ thì sẽ áp đảo 3 nhà khác. Hẳn chính là nhìn trúng Lam Kết Y thiên tư.

- Tài huynh, ngươi nhất quyết đối chọi với ta sao? - Thiên Thương Thiên nét mặt đen lại, giọng rõ giận dữ.

- Thiên huynh muốn xử lý không phải kẻ trộm kia sao, ta chỉ bảo vệ vị tiểu thư này thôi.

- Thế...thì được, hôm nay ta cho Tài huynh ngươi mặt mũi. - Hắn cũng không muốn giết Lam Kết Y nên thuận thế theo luôn.

Lam Vũ nghe bọn nó 2 người một tung một hứng thì cười lớn:

- Hahaha, 2 người các ngươi có thể đi diễn hài được rồi đó. Ta nói qua 1 lần rồi mà, là đàn ông thì tiến lên dùng nắm đấm mà chứng tỏ bản lĩnh chứ đừng có đứng đó mà nói nhảm. Hai thằng đàn bà. - Hành động không dứt khoát khiến Lam Vũ khá mất kiên nhẫn, tuy nhiên một phần anh cũng muốn khiêu khích đối phương nhiều người càng tốt, chỉ cần gây thù hằn với mình thì vô trong di tích mùa săn này mới bội thu được, tu vi của anh...và tài nguyên cho Lam Kết Y.

Người trẻ tuổi tham dự di tích lần này ngoài 4 đại gia tộc ra thì còn nhiều thế lực vừa và nhỏ, đương nhiên rất muốn kết thân với 4 thứ lực lớn, mang lại lợi ích cho thế lực mình, cơ hội này sao có thể bỏ qua:

- Đúng là tuổi trẻ vô tri, hẳn không rõ ràng mình đang đắc tội ai ư? 2 vị công tử, 2 thế lực lớn. Vực nay ai dám chứa chấp hẳn đây haha.
- Đúng là ngu ngốc, trông hẳn không có tí dấu hiệu nào của linh lực, không khéo chỉ là phạm nhân. Ngại sống lâu...
- Ta dám cam đoan với các ngươi, thằng này có thể là vô vọng tu linh, nên muốn cùng tỷ tỷ đi du lịch linh giới hùng cảnh cho thỏa mãn trước khi chết.
- Thì ra là phế vật kiến thức hạn hẹp, không biết hổ đáng sợ thì làm sao có thể sợ hổ.

.... Rất nhiều người mỉa mai chê cười, xỉ nhục Lam Vũ với mục đích là lấy điểm trước mặt 2 gia tộc kia. Nhưng bọn họ không biết chỉ vì chút điểm hư vô không biết có ghi được hay không này mà vô tình ký tên mình vào sổ tử thần(Death Note kk).

Lam Vũ trong lòng cực độ kích thích, hẳn không thể ngay lập tức ra tay thể hiện, lão nhị sắp điên mất, dùng tinh thần lực để quan sát thì anh thấy hơn 90 % người tham dự xía sói mình, trong đó đa số là tụ tập trò chuyện nhỏ mĩa mai khinh thường, còn số ít mới dám lớn tiếng chê cười để ghi điểm.

- Ta nhớ mặt từng người rồi đó, chờ đợi thật khó chịu nha, tuy nhiên phải theo kế hoạch.

Đúng lúc này một tiếng kim loại minh vang dội trời đất, trời đất bỗng dưng tối dần, nhật thực bắt đầu, kim linh khí hỗn loạn cũng tan biến. Lam Vũ chớp thời cơ này kéo theo Lam Kết Y chạy vào trong cổ thành, thật sự anh không chờ nổi nữa rồi.

- Haha, chuẩn bị đi săn nào, lão nhị ta hôm nay phải tận hứng.... - Đang chuẩn bị vui thì trong hồn giới vang lên một âm thanh lạnh lẽo.
- Là của ta. - Lão tứ làm sao có thể cho qua một trường giết chóc này được, hiếm lắm mới có nha.
- Ta nữa. - Lão đại cũng không muốn thua bạn thua bè, anh cùng mong chờ. Còn lão tam dường như không hứng thú lắm, trong di tích không có đối thủ mạnh mẽ để chiến.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Sát Tinh Tam Ma(1)

Nhóm Lam Vũ là 2 người tiến vào di tích đầu tiên, đi một đoạn chừng vài km Lam Kết Y bỗng bảo dừng lại, nàng đúng lúc muốn tách ra để tự mình lịch lãm thì Lam Vũ trên tay cầm một khẩu súng, theo nàng thấy chính là thứ bắn chết tên sát thủ tối hôm qua. Chẳng lẽ vào tới đây rồi còn có sát thủ đi theo hay sao? *Đoàng* một phát, phía sau một tiếng kêu lớn:

- Ui! Nguy hiểm quá, nhân huynh à! Ta không có ác ý, chỉ vừa vắn đuổi theo sau các ngươi tiến vào di tích thôi mà.. Ta hâm mộ ngươi bá khí nha... - Người thì chưa thấy trong tầm nhìn nhưng âm thanh đã vang tới.

Lam Vũ ngạc nhiên, thằng kia thể mà trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc né được viên đạn của mình, tuy chỉ là một viên đạn từ súng bắn ra nhưng anh khẳng định tên kia là một người trẻ tuổi nha, không quá 200 tuổi đâu. Có thể không thể là đối thủ của mình nhưng phản ứng như vậy ít nhất là ngang tên Tài Gia Thần gì đó. Lúc này mới có một thanh niên trông có vẻ nhếch nhác chạy tới, 2 tay đưa lên cao kiểu như đầu hàng:

- Nhân huynh! Nguy hiểm nha, bỏ linh khí xuống, thứ đồ chơi này nguy hiểm quá. - Người tới cho rằng súng trên tay Lam Vũ là một linh khí. Mà không biết nó chỉ là một hình dạng biến hóa của tinh thần lực mà thôi, thích hóa sao thì hóa, uy lực không đổi, dù giờ hóa ra một quả đại bác thì uy lực vẫn chỉ ngang với khẩu súng lục mà thôi, có chăng là diện tích công phá rộng hơn, độ mạnh của công kích tùy thuộc vào tu vi của Lam Vũ.

Thấy vậy Lam Vũ thu hồi súng, thằng này quả thật không có địch ý, thể thì kệ hẳn thôi, trong danh sách 127 người tham gia chê cười Lam Vũ lúc này không có thằng này.

- Ngươi nếu đã vô tâm thể thì hướng đường khác mà đi, đi theo bọn ta vẫn là không tốt. - Lam Kết Y đột nhiên mở miệng, lạnh lùng xua đuổi người tới. Nàng đang muốn tách Lam Vũ ra, có thằng này không khéo, không được như ý.

Thanh niên thể mà cười cười xoa đầu:

- Không thể nha, ta đuổi theo các ngươi muốn gây chuyện, sao có thể đi đường khác. Ta thấy ở cổng di tích, đại ca ngươi bá khí xung thiên, không ngờ một mình có thể giữa đại thế tương lai Thánh Hoàng Vực bá chủ tòa sáng như thế. Khiến người ta thật hâm mộ, ta trước mặt đám tuyệt thế thiên tài còn không dám bật lại đâu. - Ý hẳn nói đám người tham gia di tích lần này tương lai không chết thì chính là các chủ nhân của thế lực lớn, không phải Thánh Hoàng bách bá là gì.

- Hâm mộ ta? Vẫn là nói thẳng cho ngươi hay, ta chỉ là một người vô danh, một ngôi sao băng sáng chói lướt qua thế giới này, hâm mộ ta cũng vô ích, dành tí thời gian tâm tư đi tu luyện đi. - Ý Lam Vũ là một ngôi sao băng, tuy nhất thời chói ngang qua bầu trời một cách rực rỡ nhưng cũng sẽ tan biến như cách nó xuất hiện, anh sẽ về lại nơi mình sinh ra, làm một cuộc sống giàu sang sáng tươi hoa, chiều đi dạo, game các kiểu vẫn vui hơn, tuy nhiên

chán có thể qua bên này quấy, anh đã tách 3 cái tính cách điên loạn của mình ra rồi, không còn như trước sống chết tìm người mạnh nữa. Lúc này đây là lão đại, anh cả muốn dành chơi trước thì đám em chịu thôi.

- Thế cũng không được sao? Haha, vậy ta có thể kết bạn đi chung một đường này chứ? Yên tâm, ta yếu đuối đi nữa cũng là Địa Linh cảnh sơ kỳ nha, nhất định không kéo chân 2 vị, trong trường hợp bất khả kháng các vị có thể bỏ rơi ta. - Hắc cười cười nói, có vẻ vô tư không lo.

- Được! Vứt bỏ thì không cần, ta hiện tại liền vứt bỏ 2 người các ngươi. Kết Y, nàng với hắc một tổ được không? Nếu là không muốn ta liền tại chỗ đá đít hắc đi. - Lam Vũ thấy thẳng này cũng khá giống một người anh quen trước kia, làm việc vô định, không có đề ý chuyện gì, đạo tặc tử Nguyên Hóa, nhắc mới nhớ, không biết thẳng này giờ sống sao rồi, vì lúc cùng nhảy xuống tinh thần giới anh bị lạc vào thời không hỗn loạn, tiến vào Vô Lâm Cảnh thời điểm là bị lù đi mười mấy năm, không có gặp hắc nha.

- Không..không sao! Nếu ngươi có việc thì mau đi đi, ta với hắc một tổ. - Nàng muốn tách ra không phải muốn 1 mình hành động, tu linh giới đôi khi giống game cây cấp vậy, cũng có nhiều phó bản cần PT tổ đội để dễ dàng hoàn thành

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Kho báu ở Kim Tiên Lục.

Lam Vũ lạnh lùng bước tới đám người trước mặt. Một tên hứng phấn gào lớn:

- Hay là chúng ta tới bắt hắc xuống trời lại chờ thiếu gia qua lãnh thưởng.

- Nói hay lắm! Gây điểm cũng tốt.

- Nhưng ta cứ có linh cảm không tốt trong chuyện này. Xung quanh hắc thật lạnh lẽo, ta nổi da gà rồi đây! - Có người lại hơi lo lắng.

- Haha, do ngươi gan bé thôi! Hắc vốn trước được Thiên gia chủ đánh giá chỉ là phạm nhân, tuy giờ nhìn khá là quý dị nhưng có thể là một cái tà đạo môn pháp nào đó bất nhập lưu, có thể là huyền thuật để lừa người mà thôi.... - Nói tới đây hắc ngừng cả thở. Hắc thể mà lại thấy trước mặt là một con quái vật bằng đá gồ ghề to gấp ngàn lần con người như hắc. Tâm linh của hắc tí nữa là sụp đổ, hồn suýt thì bay mất. Té xuống đất, 2 chân không còn tí sức lực nào nữa, chết ngất.

- Hắc..hắc sao thế? Ê Giác Chính, Giác Chính.... hắc..hắc bất tỉnh rồi..

- Sao có thể. Hắc.. chẳng lẽ trúng gió.

Bọn hắc vốn đang trong vui mừng chuẩn bị nhận thêm lương thưởng tự dung 1 đồng bạn lẫn ra xiu. Chẳng lẽ trúng gió hay là vui mừng quá ngất đi, tuy mọi người hay nói là vui đến chết, vui đến ngất đi, nhưng mà chưa ai thấy qua bao giờ nha.

- Lê Văn, ngươi mang Giác Chính ra phía sau, đợi ta bắt tên này xuống rồi anh em chờ thiếu chủ. - Người này có uy tín khá tốt trong đám người, hắc nói xong nhìn Lam Vũ lạnh lẽo trước mặt nở ra nụ cười nhẹ lao tới.

Vốn mang theo ý vui đùa định tiến tới bắt người ai ngờ càng tới gần hắc càng thấy lạnh lẽo, lạnh đến thấu xương, khi còn 5 mét thì cả người hắc trở nên cứng nhắc, cử động trở nên khó khăn, cảnh giới của hắc cũng chỉ mới Địa Linh sơ kỳ đỉnh phong mà thôi. Một đám lạnh lẽo ngay mặt hắc...xuyên qua luôn. Chết không thể chết thêm nữa.

Đám người kia thấy vậy thì hoảng sợ:

- Mau, mau tách ra bỏ chạy, sống chết tại trời.

Mỗi người một hướng định bỏ chạy. Nhưng ngay lập tức bọn họ cảm nhận được cơ bắp toàn thân mình, cơ thể mình dường như bị đông cứng lại không thể cử động được. Lam Vũ lúc này chịu ảnh hưởng của Ma Băng Quyết, khiến anh chẳng có tí cảm xúc nào cả quyền đầm chân đá giết người như hái hoa ngắt cỏ, người thì vỡ vụn như tượng đá....

Xong chuyện Lam Vũ cũng không chần chờ, tiếp tục lao nhanh vào trung tâm của di tích, tức là hoàng cung. Nhưng mà chân vừa bước thì có một tia kiếm quang bắn ngang qua mặt mình, Lam Vũ nhẹ nhàng nghiêng đầu sang một bên né đi, lạnh lùng quay đầu lại. Vì đặc thù thuật pháp, đẳng cấp tu luyện cũng sơ sài nên không cho phép anh có quá nhiều biểu cảm trên khuôn mặt, anh nhận ra đó là Thương Thiên Công Tử và đám thủ hạ, bọn họ phải nói là...đông như kiến cỏ. Đi chơi chung mà có tới mấy chục thẳng hung hăng bao quanh, Thiên Thương thiên chỉ thấy cái lạnh lẽo xung quanh Lam Vũ chứ không cảm nhận được tí linh khí nào trên người anh, nhưng dù gì cũng là thiên tài, đôi với những thứ quý dị không rõ hắc nên cẩn thận một chút. Nhưng cẩn thận để trong lòng, mặt ngoài vẫn tỏ ra là người thẳng thắn:

- Hahaha, tiểu tử, hồi hận chưa? Có phải giờ ước gì hồi đó không chọc ta có đúng không? Ước gì lúc đó bản thân nhanh chóng rời đi nhường vị mỹ nữ kia cho ta! Haha, đáng tiếc đã muộn! - Hắc cười cười khinh bỉ, thật ra đây không phải hắc là người có chút đức hạnh này, thiên tài mà, ai không thông

minh, đây là chiến thuật tâm lý đồng thời là chút thú vui của hắn khi hành hạ tinh thần đối phương, khiến cho đối phương sụp đổ quỹ xuống xin tha... Lúc ấy mới khoái cảm.

Nhưng chờ một lúc lâu vẫn thấy khuôn mặt đối phương chả có tí biểu hiện nào là sợ hãi cả, lạnh như đồng tiền. Điều này không đúng như mong đợi của hắn, làm hắn có chút thẹn quá hóa giận gầm lên:

- Cuồng vọng vô tri, không biết sống chết! Tất cả các ngươi tiến lên bầm thây hắn cho ta. - Hắn tự tin bản thân mình mạnh hơn đối phương nhiều nhưng mà...khí lạnh quý dị ấy vẫn cho hắn chút cảnh giác, vì cảnh giác nên hắn không ngu gì lên đầu cả, để thù hạ lên check hàng trước đã. Cần thận sống lâu, chân ngôn không sai.

Đám người theo đuôi này một số là thủ hạ Thiên gia, phần còn lại là thế lực nhỏ yếu hơn bám đuôi kiếm thức ăn, lệnh của Thiên Thương Thiên sao dám không nghe, thậm chí còn vui mừng thi hành. Một tên đồ con mắt chột cười lạnh vung dao xông lên trước hết, cái này hắn gọi là chớp thời cơ...lập công. Nhưng mà người đi tiên phong trong bất kỳ chuyện gì thì có thể là người thành công nhất hoặc là...kẻ thất bại thảm hại nhất, 2 trường hợp đều đáng để người khác lấy làm gương, một cái là để noi, một cái là để né. Và trường hợp của gã này tất nhiên là tấm gương người xấu việc xấu, hắn lãnh nguyên quá đâm giữa mặt, giữ nguyên tư thế vung dao mà ngã xuống, máu xịt tung tóe.

- Cái gì? Một quyền giết chết lão Dao, không thể nào? Hắn nói thế nào cũng là Địa Linh cảnh trung kỳ mà?

- Cái này..cái này...

Nhiều người vốn là hòa theo kiếm điểm thì nhất thời chần chừ, bọn họ là muốn kiếm điểm trước mặt Thiên gia công tử nhưng cũng không muốn bồi mạng mình vô đầu. Thấy đám người vừa nãy thế sống chết theo mình giờ lại sợ hãi lùi bước, Thiên Thương Thiên rất tức giận. Hắn hừ lạnh:

- Một lũ phế vật. Xem ta ra tay trấn áp tiểu tạp chủng này. - Hắn giận...rất muốn lấy uy ra hù bọn người nhát gan này.

Thiên Thương Thiên thấy đối phương nhẹ nhàng gỡ chết một Địa Linh cảnh trung kỳ như thì càng cẩn thận hơn, hắn tuy rằng cũng có thể dễ dàng đánh giết một tên Địa Linh cảnh trung kỳ bình thường nhưng hình như không có nhẹ nhàng như thế. Hắn tiến lên trước mặt Lam Vũ:

- Ngươi là ai? Thuộc thế lực nào?

Đáp lại hắn chỉ có tiếng gió và tiếng xì xào của đám thủ hạ bàn luận. Điều đó càng làm một thiên kiều từ nhỏ được mọi người tôn sùng như hắn cảm thấy bị khinh thường, si nhục vô hạn.

- Đã không trả lời vậy chết đi! - Vừa hô lên chữ chết thì hắn nghe một tiếng *keng* chói tai cùng với sự nứt vỡ trước mắt, vòng bảo hộ vô hình cha đưa cho hắn xuất hiện 1 vết nứt như mạng nhện, viên ngọc chứa nó xuất hiện vết nứt tương tự, tuy vòng lá chắn liền ngay lập tức lành lại nhưng hắn hoảng sợ cực độ... Cha nói viên ngọc này là lão tổ cho...có thể chống được 1 kích của Thiên Linh cảnh sơ kỳ cường giả mà.

—— Ở một nơi rất rất xa Thánh Hoàng Vực.

Hiện trường có tới hơn 30 người, nhìn vị trí đứng cùng thái độ thì bọn họ có lẽ là chia ra làm 3 phe, mỗi một bên đều mang theo trang phục có tiêu ký riêng của thế lực mình. Một cái là đoá hoa, biểu tượng của Thanh Hoa Thiên, một cái là hình một giọt nước, Duyên Thủy Thiên, một cái hình ngọn tháp chính là ngọn tháp vang danh Tam Thiên, Hư Không Tháp, một bảo vật trấn phái của Hư Không Môn. Hư Không Môn làm một môn phái đặc biệt nhất Tam Thiên Giới, trụ sở hiện hữu ở Kim Tiên Lục nhưng chân chính hạch tâm lại giấu ở trong hư không vô tận, không phải Ngũ Hành Thiên 5 đại phái mà địa vị lại ngang bằng 5 đại phái, về thực lực lại có vẻ nhìn hơn 5 đại phái, còn về phần bao nhiêu thì ít người biết.

Hiện tại 3 phái bọn họ đang tranh chấp 1 bảo tàng, nguyên cớ là ở Kim Tiên Lục bắt gặp lộ ra bản đồ kho báu của Nguyên Thánh Sư, một bậc thầy rèn đúc thời thượng cổ, thực lực Linh cảnh tôn giả, nghe nói sinh thời từng tạo ra được đỉnh cấp Linh bảo, hay còn gọi là Tôn giả bảo khí. Cổ sách chép rằng Nguyên Thánh Sư thân là luyện khí bậc thầy, nhân duyên vô cùng rộng, rèn cho người khác giả cao cấp cô nên tài sản phải nói là phú khả địch quốc, bảo vật tự chế nhiều vô số kể, tài liệu luyện khí cũng không ít, thậm chí lời truyền còn kể rằng có sinh thời Nguyên Thánh Sư còn sưu tầm được một loại kim loại rèn đúc được tiên khí. Chính vì thế nên nghe tin, rất nhiều đại phái đều phái thử nghiệm, cuối cùng rút ra kết luận là Linh cảnh Tôn Giả tiến vào không được, họ thấy được một phong ấn hình bàn tay hoàng kim bao phủ đi tích, nhìn phát là nhìn ra luôn là Bất Diệt Kim Tiên chứa tử Kim Tiên Lục làm ra, bọn họ cũng không dám phá, càng là không có thực lực phá. Vì vậy chỉ đành chờ đợi từ tiền vào để thu hoạch kho báu. Sau tầng tầng lớp lớp bấy rập cùng tranh đấu, chỉ có 3 phe đi được đến cuối cùng, riêng Tam Thiên Hỏa, Mộc, Thổ đều cần lịch đi một cái đi tích khác, nên không tham gia tranh giành đoạt này.

Ba mươi người 19 nữ, 11 nam, trong đó Duyên Thủy Thiên có tới 10 nữ, tông môn chỉ nhận nữ mà thôi, 5 cái của Thanh Hoa Thiên, 4 còn lại là Hư Không Môn. Bên Thanh Hoa Thiên bắt gặp có Mỹ Hương đi theo, nàng đi theo lệnh của tông phái, rèn luyện tư duyệt là phụ, mục đích chính vẫn là đi theo chữa thương cho người khác trong đoàn, vì cả môn phái chỉ có mình nàng tu luyện được pháp môn chữa trị đệ nhất Thanh Hoa Thiên, càng là vang danh Tam Thiên. Một đại tỷ trong Thanh Hoa Thiên lên tiếng:

- Cẩm chế này 3 phái chúng ta cùng nhau phá, bảo vật chia đều, thế nào?

- Không được, đây là bảo tàng trên Kim Tiên Lục, Hư Không môn bọn ta phải được nhiều hơn, bọn ta 4 thành, các ngươi mỗi bên 3 thành.

Đại sư tỷ của Duyên Thủy Thiên Thu Thủy Nhu Nhu ôn nhu chậm rãi cười nói:

- Vạn sự tùy duyên, bằng bản sự của mình lấy được, không chia chác gì cả.

- Phi, nói thôi lắm, các ngươi Duyên Thủy Thiên tu luyện chính là Duyên Số, vạn sự tùy duyên, thoải mái rồi, còn bọn ta phải tranh thủ từng chút. - Một công tử ca trong Thanh Hoa Thiên lớn tiếng.

- Miệng nhanh hơn não, ta khinh! Thu Thủy cô nương chẳng phải bảo là bằng thực lực mà đoạt hay sao? Lần sau nghĩ kỹ rồi hẳn nói, hahaha. - Một đệ tử Hư Không Môn cười lớn, tiếp theo hẳn là rất nhiều người cười hòa theo, trong đó có một ít đệ tử Thanh Hoa Thiên thậm chí trộm tiếu từ miệng nhanh hơn não.

- Ngươi...các ngươi...- Kẻ vừa lên tiếng bị chê cười giận tím mặt, hẳn không thể rút kiếm lao lên giết hết đám người này, nhưng mà.. tất nhiên hẳn không dám, cũng không có thực lực đó. Ngày thường ở Thanh Hoa Thiên, thân là một Thái Thượng trưởng lão cháu đích tôn, có bao giờ chịu qua xỉ nhục thế này... Nhưng hẳn lại không cho là mình sai.

- Giang Chiến, im miệng! Đừng gây thêm rắc rối nữa. - Đại sư tỷ Thanh Hoa Thiên Hoa Vô Tình trừng mắt họ Giang. Uy danh của nàng ở Thanh Hoa Thiên rất cao, Giang Chiến tuy hậu trường vững, cũng thực lực cao nhưng không dám cãi lời vị đại sư tỷ này.

Đúng lúc hẳn vừa im miệng thì bên cạnh hẳn một nam tử anh tuấn tiêu sái tay cầm quạt xếp phe phẩy cười mỉa mai:

- Ngươi quân tử, thế nào, thường ngày giả trang quân tử đức độ lắm mà? Sao hôm nay lại giống quần là áo lượt hoàn khổ ngục bức vậy? Hahaha. Với vàng thể hiện trước mặt Nguyễn sư muội, cuối cùng lại thành tự mình nhảy vào đồng bùn, hahaha. Ngu ngục.

- Hoa Hoa công tử...ngươi...ta muốn giết...muốn đại chiến trăm hiệp với ngươi. Đừng tưởng rằng đám chột bơi nhọ danh dự của ta thì có thể dễ dàng thắng được phương tâm của Nguyễn sư muội.

- Chơi thì chơi, ta sợ ngươi sao? - Hoa Thanh Hân cười lạnh gấp quạt lại. Căng thẳng dâng trào, 2 người chuẩn bị đánh một trận. Sáp vào nhau.

Đúng lúc này bên cạnh 2 người có một luồng lực lượng mạnh mẽ tách 2 người ra:

- Hai vị sư đệ, bình tĩnh đi! Trước mắt là tình huống tranh đoạt lợi thế cho tông môn, các ngươi gác ân oán lại, về nhà lại tính sau. Nếu còn náo nữa, náo mất mặt mũi tông môn thì để coi về các sư thúc sư bá có tha cho các ngươi không? - Ngọc Thanh chính là người tới, hẳn nhìn tướng mạo chính trực, người khác nhìn vào sẽ có cảm giác tin tưởng hẳn.

Nghe tới trường bối cùng với sự quan trọng của chuyến đi lần này 2 người bọn họ liền ngưng tay, quay mặt đi hướng khác để dễ bình ổn tâm trí. Mỹ Hương đứng xa xa mười mấy mét, cuối đầu, vẻ mặt hơi khó coi, từ lúc vào tới đây nàng dính vào biết bao nhiêu tình huống như thế này rồi, càng ngày càng nhiều người bu quanh, đến khi 2 thắng này nhảy vào thì đám kia sợ bỏ đi hết, nhưng phiền phức do 2 người này đem lại còn lớn hơn đám kia, chỉ vì địa vị bọn họ quá lớn trong tông môn nên gan cũng lớn hơn, nhiều lần vị Ngọc Thanh sư huynh giải cứu không thì cũng phiền. Nàng biết dung mạo của mình đem ra tới thế giới này mặt đặt thì chỉ là trung bình khá, đẹp hơn mình còn rất rất nhiều, bọn họ đu bám nàng chỉ vì cái danh người độc nhất trong tông môn mấy vạn năm qua tu luyện được môn thánh pháp liệu thương cùng với tăng tốc tu luyện, cuối được nàng bọn hẳn sẽ được thêm một cái máy buff kinh nghiệm free, ai mà không thèm

Đàm luận chia chác một chút là xong, ngay lập tức bọn họ muốn phá cấm chế trong bảo tàng. Ba phe chia nhau phát ra công kích, nhưng ai ngờ cấm chế này cứng hơn mọi người tưởng. Thu Thủy Nhu Nhu khẽ quát:

- Tăng thêm lực đạo, nếu không cố gắng mọi người thành vô ích.

Ngay lúc này có 2 người lặng lẽ truyền âm cho nhau:

- Hoa Hoa công tử, ngươi nghĩ sao về đề nghị vừa rồi.

- Ngươi quân tử, ngươi điên rồi! Không phải là thi coi ai tán được nàng sao? Giờ trò đó, không sợ trưởng lão, tông chủ trách tội sao?

- Ngươi không thấy tiện nhân này được tên Ngọc Thanh che chở hết lần này tới lần khác sao? Không khéo tên Ngọc Thanh giả tạo kia đã đoạt phương tâm tới tay, ta với ngươi hẳn đều rõ trong lòng à 2 chúng xấu thế nào! Nhân tiện này làm một quả bất ngờ, đợi xong chuyện nàng là người của chúng ta ai nói được gì, ta sẽ không cho nàng cơ hội được nói chuyện, nhanh chóng đem nàng giấu về, thêm vào đề ông tổ ta ra mặt vờ cầu hôn trước mặt đông đảo môn nhân thế là xong, sau này 2 chúng ta dùng chung, thế nào?

- Chuyện này...

- Ngươi không phải Hoa Hoa công tử quả quyết sao? Giờ lại nhút nhát như đàn bà vậy? Ngươi cũng rõ chúng ta tuy thiên tư cao nhưng còn không bằng đường tỷ ngươi Hoa Vô Tình, thậm chí tên đáng ghét Ngọc Thanh luôn phá bình kia còn cao hơn chúng ta một chút, nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì đời này chúng ta cùng lắm chỉ làm tới Thái Thượng Trưởng Lão mà thôi, nhưng mà...ngươi can tâm sao?

- Vậy được! Tí nữa nhân lúc mọi người hỗn loạn tranh đoạt bảo vật ta và ngươi âm thầm bắt nàng! Ta có mang theo Minh Nguyệt Quan, có thể chứa người sống.

- Vậy thành giao.

Đúng lúc vừa đàm luận xong thì cấm chế vỡ vụn ra, nhất thời bên trong ánh sáng chói lóa tỏa ra, nhiệt độ cùng ánh sáng chói chang làm người có cảm giác bên trong nhốt một cái mặt trời cỡ nhỏ chứ không phải là một kho báu nữa.

Chương 88: Hộ thân bài...Âm mưu...gọi ta là Hồ ca.

Keeng Lại một lần nữa trên mảng bảo vệ của Thiên Thương Thiên xuất hiện vỡ nứt, tuy rằng Lam Vũ không thể lập tức phá đi ngọc bài bảo vệ của hắn nhưng hắn không hề có chút yên tâm nào, vì hắn cảm nhận được năng lượng trên ngọc bài đang yếu dần đi. Điều đó cho thấy hẳn quả thật không phải là đối thủ của tên kia, nhưng mà qua chuyện này hắn cũng nhận ra rằng đối phương cũng không phải cao thủ Thiên Linh cảnh! Chỉ cần là như thế thì đều có thể giết được, hắn có được cha ban cho một cấm khí, cấm khí kia là hàng Thiên bảo, tuy chỉ sai được 1 lần nhưng là mang theo một kích mạnh nhất của lão tổ nhà hắn. Nhưng cấm khí cần thời gian kích hoạt, bởi vậy mới đi kèm với cái ngọc bài bảo hộ, nhưng vì đề an toàn hắn hết lớn:

- Tất cả các ngươi, ai gây được thương tích cho hắn thưởng 1 vạn linh ngọc, trọng thương thưởng 10 vạn, giết chết thưởng 100 vạn! Ngoài ra được tiến vào Thiên gia trung tâm quyền lực. - Đến lúc này cái gì mặt mũi đều là quảng cho chó ăn, chỉ cần giết địch mới là vương đạo, lịch sử là do kẻ thắng viết, kẻ bại luôn là tội đồ. Chưa có kẻ thắng nào bị phi nhỡ cả.

Dưới trọng thưởng tất có dũng phu, người chết vì tiền tài, chim chết vì thức ăn! Đây là quy luật muôn thừa! Nghe báo số tiền thưởng là đám thuộc hạ vốn đang lo lắng mạng mình thì 2 mắt sáng lên, cái gì gọi là nguy hiểm đều ném ra phía sau, phú quý cầu trong nguy hiểm, một chữ thôi: “Lênnnnnnnnn!” Mấy chục con người bắt kẻ dao kiếm hay phù lục đều liên tục phóng ra như mưa, đối lại là một Địa Linh cảnh đỉnh phong bình thường không chết cũng lết một lớp da.. Nhưng đây là với điều kiện skill phải trúng, không trúng thì thôi!

Nào là hỏa cầu, băng nhọn, sấm sét, gạch đá đao quang kiếm chiêu từ 4 phương 8 hướng bay về phía Lam Vũ. Nếu mà có một vị đạo diễn phim kiếm hiệp tiên hiệp, thần thoại đứng đây thì nhất định sẽ vỗ tay hết lớn: “Tràng cảnh tuyệt đẹp”. Nhưng mà Lam Vũ vốn là mục tiêu lại biến mất, những thứ kia liền oanh tạc lên vòng bảo vệ của Thiên Thương Thiên, làm hắn tiêu hao thêm cả đồng năng lượng duy trì, nhất thời tức giận hết lớn:

- Ta bảo các ngươi giết hắn không phải là đánh ta! Lũ phế vật. - Quát xong liền tập trung năng lượng, linh lực truyền vào cấm khí.

Trong lúc hỗn loạn thì Lam Vũ lại xuất hiện sau lưng 1 tên cao to mặt sẹo cầm đại đao, anh đá một cước cực mạnh ngang hông, sút hắn làm đôi, đồng thời cưỡi nhanh chóng thẳng hướng tên bên cạnh. Nhưng tên này phản ứng nhanh, ngay khi thấy máu của đồng đội liền ngay lập tức té ra bảo vật phòng thủ của mình, đó là một tấm khiên lớn màu vàng. *Crack* tiếng tan vỡ vang lên, tấm khiên chia làm 7, hắn thì văng đi một khoảng khá xa, phun ra một ngụm máu tươi, cả người đau đớn, tuy nhiên vẫn chưa chết, hắn dùng hết sức rống lớn:

- Các huynh đệ, hắn là thủ tu Vô Chiến Đạo, đừng ai cận chiến với hắn... - Nói xong liền cố đứng dậy nhảy ra xa khỏi chiến trường chuẩn bị chữa thương.

Nghe vậy đám người liền nhanh chóng gia tăng khoảng cách. Nhưng anh em biết rồi đấy, tất cả đều là vô dụng. Một trường thám sát xảy ra, thế giới này vốn chẳng tôn đúng sai đạo lý, chỉ thờ tu vi lực lượng, vì có được tu vi cao hơn để lấy địa vị lớn hơn, bọn họ chấp nhận làm mọi thứ, kể cả phải chết nhưng nếu có cơ hội thành công, cái chết chưa bao giờ là đáng sợ cả. Ngay lúc người cuối cùng ngã xuống thì Thiên Thương Thiên cười lớn:

- Hahaha, người quả nhiên là một thiên tài, thiên tư của người có lẽ khiến ta phải ghen tị, tuy rằng Thương Thiên Hòa Thể của ta nâng chiến lực của ta gần như vô địch trong cùng cảnh giới nhưng ta chỉ mới Địa Linh cảnh trung kỳ, ta cũng nhận ra người là Địa Linh cảnh hậu kỳ trở lên hoặc đỉnh phong, người có cơ hội giết ta nhưng người một mực bỏ qua, người chuyển qua chém giết đám phế vật. Người biết cái gì đây không, đây là Thiên Linh Cấm, nó chứa một đòn toàn lực của ông tổ ta, là Thiên Linh cường giả, người chết chắc rồi. Thiên Linh Cấm với tu vi của ta cần nhiều thời gian để tích tụ năng lượng, vốn không thể nào đủ thời gian, người đã ở thế thắng, thế nhưng lại đi cắn nhau với đám phế vật, cuối cùng ta đã gần thành công, cho dù giờ người muốn phá cũng phải trước tiên phá vỡ Hộ Thân Bài, nhưng lúc ấy khẳng định ta đã tích tụ xong rồi, thế nào, hối hận không? Đáng tiếc, đầu óc ngu si từ chi phát triển, hahaha. - Hắn nói dài dòng mục đích cũng chỉ là để xem bộ dạng tuyệt vọng và hối hận của đối phương, đó vốn là thú vui của hắn mà.

Nhưng mà điều hắn mong đợi lại không xảy ra, đối phương vẫn lạnh lùng nhìn hắn, không một chút biểu cảm, theo hắn thấy có lẽ đối phương sợ mất hồn vía luôn rồi. Lam Vũ thốt một câu:

- Ngủ giấc. - Anh đưa 2 tay lên trời, nhiệt độ xung quanh bỗng ngưng đọng hạ thấp xuống cực điểm.

Nhìn lên trời cao Thiên Thương Thiên thấy linh khí đang rất nhanh chóng tụ hợp vào một điểm, điểm đó càng ngày càng to, chỉ trong chớp lát mà nó từ một quả cầu băng đã thành một ngọn núi băng đen huyền lơ lửng trên không trung. Ngay cả hắn đang ở trong Hộ Thân Bài mà vẫn cảm giác được cái lạnh lẽo thấu xương đó. Hắn bỗng dưng có dự cảm không may... Hai cánh tay Lam Vũ hạ xuống, theo đó là núi băng khổng lồ vốn đang lơ lửng trên không trung rơi xuống, với diện rộng công kích skill thì né tránh đã là vô dụng. Núi băng đen đẹp như pha lê lại lạnh lẽo tiếp xúc với vòng bảo hộ...

Crack *Crack* ! Tiếng nứt vỡ lại càng trở nên rõ ràng và liên tục, cả một vòng bảo vệ trong suốt như tấm kính được tạo ra từ Hộ Thân Bài càng nứt mẻ, bản thân Hộ Thân Bài cũng tan vỡ thành 5 mảnh, đồng thời ngọn núi băng sơn cũng vỡ làm hàng trăm ngàn mảnh băng nhỏ, sẵn sàng găm bất cứ thứ gì chúng nó gặp trên đường bay thành nhím. Về công cuồng và kiêu ngạo trên mặt Thiên Thương Thiên đã không còn, hắn chết lặng, cái này Hộ Thân Bài có thể ngăn chặn 1 đòn của Thiên Linh kỳ cường giả cơ mà?? Tuy nói rằng nhiều Địa Linh kỳ công kích đi chăng nữa cũng không thể phá vỡ được Hộ Thân Bài cho tới khi nó hết năng lượng, lẽ nào đòn vừa rồi đã chạm mốc Thiên Linh cảnh?? Quá đáng sợ...

Lam Vũ triệt tiêu hẳn khỏi trạng thái Ma Băng, thờ dốc vài hơi, tuy nói rằng mọi công kích của anh đều có sát thương ngang nhau, nhưng chiêu vừa rồi là

một tuyệt chiêu trong Ma Băng Quyết, nó là thành quả của việc sử dụng kỹ xảo và nén ép năng lượng, gấp bội sát thương, chiêu này tên là Huyền Băng Sơn. Băng được tạo nên từ lý thuyết vận hành trong Ma Băng Quyết sẽ có màu đen huyền bí, không phải trong suốt hay xanh lam như băng thường, đặc điểm của nó là cứng hơn, lạnh hơn nhiều so với băng khác.

Đến lúc này Lam Vũ mới có thể thể hiện cảm xúc của bản thân mình, anh mỉm cười tiến tới chỗ Thiên Thương Thiên:

- Hình như tới lúc này ngươi hồi hận đi? Từ ngày chịu đủ loại nhần nhện ta đã tự hứa với bản thân mình rằng bất kỳ kẻ nào dám ăn hiếp ta và bạn ta đều phải trả giá tương xứng! Nghĩ mà xem, ngươi muốn giết ta, lại muốn bắt bạn ta? Cái giá tương xứng là gì??? Hi hi.

Nhắc tới cũng tội cho Thiên Thương Thiên, đối thủ mạnh hơn hẳn quá nhiều khiến rất nhiều thủ đoạn của hắn như Thương Thiên Hỏa Thể, các kiểu pháp bảo công pháp đều không có chỗ sử dụng.

- A! Ngươi..ngươi đứng tới đây! Chuyện này là ta sai lầm, mắt chó không thấy thái sơn! Ta chân thành cáo lỗi, ngươi muốn thứ gì cứ nói, ta đều có thể cho ngươi được, bỏ qua cho ta thế nào? Cha ta là gia chủ Thiên gia, ông tổ ta là Thiên gia lão tổ, có tu vi Thiên Linh trung kỳ, ngươi cần nhắc thật kỹ đi, thả ta sẽ có lợi cho ngươi hơn. - Hắn tới bây giờ còn chưa quên các ưu thế của mình, không phản đối rằng ưu thế của hắn cũng rất lớn, không nói tới gia tộc bá chủ Thánh Hoàng Vực, riêng 4 chữ Thiên Linh cường giả đã đủ mang lại ưu thế tuyệt đối cho hắn ở Thánh Hoàng Vực này, cho dù là người thượng vực cũng phải cân nhắc một chút, vì một Địa Linh cảnh như hắn đắc tội Thiên Linh Kỳ cường giả có đáng hay không? Nhưng mà hắn nhầm rồi, đối với Lam Vũ, những ưu thế của hắn chẳng là gì hay nói một cách khác anh không quan tâm tới điều đó, anh còn đang một có cường giả tới để anh thăng cấp đây này, vì anh không thể tu luyện ở thế giới này mà...

===== Đến kho tàng Kim Tiên Lục ...

- Haha các vị, cấm chế đã mở, như đã thương lượng bằng vào bản lĩnh của bản thân mình tranh đoạt thôi. - Hư Không Môn một vị đệ tử hào hứng nói.

- Sao ta cứ có cảm giác là lạ! Nơi này quá nóng, ánh sáng lại chói chang dị thường, có khi nào là bẫy rập không? - Một nữ đệ tử Thanh Hoa Thiên có chút sợ hãi nghi hoặc. Nàng cùng các sư huynh đệ đi tham gia không ít di tích, chưa thấy di tích nào kỳ lạ như thế này, dù nào chẳng tìm ra được điểm nào không đúng.

- Liều sư muội nhạy cảm quá rồi, có lẽ người ta là một luyện khí sư cao cấp, muốn một chút màu mè trong bảo tàng của mình cũng không có gì sai chứ? - Hoa công tử phe phẩy cái quạt tươi cười giải thích, hắn tuy cũng đi qua không ít di tích nhưng hắn làm một công tử thích hưởng thụ cho rằng lão già thợ rèn này cũng như hắn, làm cái bảo tàng thêm chút huy hoàng để coi cho đẹp mà thôi.

- Haha, Hoa công tử nói đúng, cấm chế đã phá rồi, không lẽ chúng ta không dám vào? Sau 10 giây mạnh ai nấy xông vào cướp, tay nhanh là được, haha. - Luận tốc độ Hư Không Môn bọn hắn không phải là nhanh nhất thiên hạ, nhưng rút ngắn khoảng cách đúng là nhanh nhất thiên hạ, có câu người tới trước thì ăn thịt, tới sau cùng lắm là húp chút canh.

Đám Duyên Thủy Thiên cùng Thanh Hoa Thiên đều đã có chuẩn bị, sớm mượn bảo bối của trưởng lão trong phái tới, mục đích là cạnh tranh với Hư Không Môn. Không nói nhiều, 10 giây qua đi, Duyên Thủy Thiên như tung ra một cái trận pháp gì đó khiến tất cả môn nhân biến thành một dòng nước với tốc độ khó tin tiến vào trong di tích, Thanh Hoa Thiên cũng không yếu kém, hóa thành một đạo thanh quang bay vào, Hư Không Môn nhân tuy chậm 1 nhịp so với 2 phái nhưng họ không hoảng hốt mà đều cười lạnh, cả đám trực tiếp hư không tiêu biến.

Vào tới bên trong, bọn họ 2 mắt đều sáng lên, trong này quả là bảo tàng của một vị luyện khí sư, vũ khí chiến giáp, pháp bảo, tài liệu rất nhiều. Trong đó thậm chí còn có vài loại tài liệu trân quý ngoại giới đã gần tuyệt tích, thu hoạch lần này bọn họ rất hài lòng. Đa số bảo vật chia khá đều, nhưng chính xác thì Hư Không Môn được 5 phần tài nguyên, Thanh Hoa Thiên được 3, Duyên Thủy Thiên được 2. Lý do đơn giản, bọn họ đang ở Kim Tiên Lục, Hư Không Môn là chủ nhà, lại thêm đặc thù công pháp hệ hư không, tranh đoạt còn không dễ hơn sao!! Thanh Hoa Thiên là có chuẩn bị kỹ càng mà đến thu hoạch tuy ít hơn đội chủ nhà nhưng vẫn hơn Duyên Thủy Thiên, đám người tôn thờ duyên phận, cho rằng cái gì có duyên với bọn họ mới thành của bọn họ, nên họ không tận lực tranh đoạt.

Đại khái phân chia xong, nhưng bọn họ chưa rời đi, bọn họ còn muốn dừng lại tìm kiếm cái gì đó. Sau một hồi không có kết quả, bọn họ tiếp tục thương lượng. Đại sư huynh Hư Không Môn thất vọng nói:

- Vẫn chưa tìm được thứ kia! Các ngươi có manh mối gì không? Tới lúc này ta không đầu bài nữa, ta đoán tình báo của các ngươi không tệ thì chắc cũng biết năm xưa Nguyên Thánh Sư từng đoạt được một tài liệu siêu kim loại, do lịch sử quá lâu vẫn chưa rõ là loại nào nhưng khẳng định có, tài liệu này là chủ tài để rèn tiên khí. Đây là tin tức đã qua xác nhận, như vậy không có khả năng không có.

- Đúng vậy! Ta đã tìm khắp nơi nhưng không có, như vậy chỉ có thể là ở bên trong màn sáng cùng với mặt trời nhỏ kia mà thôi. - Hoa Vô Tình lạnh lẽo đáp, các nàng đã tìm tòi kỹ càng, chỉ riêng mặt trời nhỏ trong kia thì chưa có tìm, một phần là càng lại gần thì nhiệt độ càng cao, thêm nữa ánh sáng càng chói lóa căn bản là chẳng nhìn thấy gì nên không ai dám vọng động. Thêm vào có một cái màn sáng gì đó, có khả năng là một đạo cấm chế khác, ngăn cản bước đi của bọn họ.

- Chỉ còn chỗ đó mà thôi! Nhưng mà cấm chế này có vẻ khó nhằn. Ta có biện pháp nhưng không chắc chắn lắm! - Thu Thủy Như Như nhẹ nhàng đáp.

- Vậy làm phiền Thu Thủy cô nương rồi. - Hai team kia đều nguyện ý ngồi mát ăn bát vàng.

- Không thể! Không dám chắc 10 phần ta không dám sử dụng! Chắc các ngươi cũng biết Phá Linh Thu Thủy Ấn chứ? Vật này là lão tổ Thu Thủy gia chúng ta đưa cho ta. Bảo trong lúc cần thiết thì dùng, nhưng số lượng cũng chỉ có một cái, dùng 1 lần là hết. Tuy nàng là lão tổ nhà ta nhưng mà ta cả đời này chỉ may mắn gặp này một lần, các ngươi cũng hiểu. Lỡ như trong đó không có gì, ta chẳng phải lỗ nặng sao?

Nghe nàng nói thế thì cả ba đội đều sững sờ, thậm chí có người sợ hãi kiêng kị, có người thì ngưỡng mộ. Trước giờ Ngũ Hành Tiên Lục đệ tử chỉ biết Thu Thủy Nhu Nhu là đại sư tỷ của Duyên Thủy Thiên, thiên phú cao tuyệt, đời này còn được lão tổ Duyên Thủy Thiên đoán mệnh rằng duyên số thông thiên, duyên chưa tới thì là nhất đại thiên tài, duyên tới một bước lên trời. Hiện tại nàng vẫn chưa gặp được duyên của mình, nên chỉ mới là đại sư tỷ của Duyên Thủy Thiên, tuy nhiên chức đại sư tỷ này là do lão tổ Duyên Thủy Thiên phong cho nàng, nàng chiến lực yếu hơn một bậc so với các đại đệ tử của Ngũ Hành Thiên khác. Tính cách khá hiền lành không cạnh tranh phù hợp với đạo pháp của Duyên Thủy Thiên nên ít đắc tội người... Đó là tất cả những gì người Ngũ Hành Thiên biết. Nhưng mà Phá Linh Thu Thủy Ân là gì? Đó là đại ẩn phá trận, phá cấm chế, phá chiêu thức đỉnh đỉnh đại danh ở Tam Thiên Giới, tuy không có năng lực giết người, nhưng phạm là những thứ cấu thành từ linh lực đều bị nó phá. Đó còn là chiêu bài đặc trưng, là danh tiếng của Thu Thủy Tiên Tử, một trong Ngũ Đại Tiên Nhân của Ngũ Hành Thiên mà. Thu Thủy Nhu Nhu nói là lão tổ cho nàng chẳng phải nói lão tổ Thu Thủy nhà nàng là Thu Thủy Tiên Tử sao? Có trường bối trong nhà là một tiên nhân, thế gian này mấy ai dám chọc nàng?

Hư Không Môn đại sư huynh càng đen mặt, hần cố gắng kìm chế về không cam lòng, hần đi chuyển này đã hứa với môn chủ là sẽ hốt tiền kim về, mà đối phương dành dặt với mình lại là hậu bối của tiên nhân, dù là một hậu bối không được ưu ái đi chăng nữa, hần cũng không dám chọc. Chẳng lẽ lần này tay không mà về, chợt hần nghĩ ra một vấn đề:

- Thu Thủy cô nương! Người là họ Thu Thủy hay họ Triệu? - Hần nhớ Thu Thủy Tiên Tử là họ Triệu.

- Đúng, gia tổ họ Triệu, Thu Thủy gia của ta vốn cũng họ Triệu, nhưng vì tôn sùng vinh quang của gia tổ nên đa số các chi dõi họ thành Thu Thủy, chi của ta cũng ở trong đó.

- Tại hạ thất kính rồi! Thì ra Thu Thủy cô nương là hậu nhân của Thủy Tiên đại nhân! Liệu cô nương có thể bỏ qua thứ yêu thích, tại hạ đã lỡ hứa với trường bối trong môn là nhất định mang tiền kim về tặng.

- Hư công tử chớ khách khí! Ta là Duyên Thủy môn nhân, tin vào duyên số, các người chỉ cần cho ta một số tài nguyên để ta bù đắp Phá Linh Thu Thủy Ân thôi! Còn về phần tiền kim thì như đã nói, duyên đến thì tất được, nếu không phải của ta, ta không cưỡng cầu.

Hai team kia nghe vậy liền sáng mắt lên, tâm tình ủ rũ đã biến thành hưng phấn, chỉ cần không phải tay không trở về liền ok! Nhao nhao lấy ra đủ loại tài nguyên từ tu luyện cho tới những thu hoạch vừa rồi trong động. Thu Thủy Nhu Nhu cũng dễ tính, ai đưa gì cũng lấy, không khách khí, cầu nhau. Sau một lúc thì cũng xong, Thu Thủy Nhu Nhu lấy rồi một chiếc áo màu xanh nước biển, nàng niệm một pháp quyết bí ẩn gì đó, khiến cho quả áo nhỏ hóa thành vô số giọt nước hương lên không trung tạo thành một chữ “Thủy“. Chữ kia nhanh chóng lao thẳng về hướng màn sáng đang bao bọc mặt trời nhỏ. Màn sáng gặp chữ thủy thì phát ra âm thanh xèo xèo, một lúc thì vô số vết nứt li ti xuất hiện, rồi nó vỡ tan như tinh thể vậy. Ngay lúc màn sáng tan vỡ thì ánh sáng từ mặt trời nhỏ kia như lũ tràn bờ, nhất thời mọi người chưa thích ứng được với cường độ ánh sáng này, mắt không nhìn thấy gì, bọn họ càng không ngờ là linh khí tựa như biển dâu mất rồi, bọn họ không hấp thu được nữa, thần thức cũng tạm thời bị cản trở, phạm vi quan sát cũng thu hẹp vô cùng, chừng còn 5m quanh bản thân. (Giống Thần Điện Bóng Tối nhỉ, một cái tối thui chẳng thấy gì, một cái sáng quá, một màu trắng vàng, cũng chả thấy gì).

Hoa công tử cùng Giang công tử liền biết đây là cơ hội tốt nhất trên đời, lúc này mọi người khăng định mù lòa như bản thân mình, thần thức chỉ còn quan sát được mơ hồ trong 5m. May mắn bọn họ theo sát Mỹ Hương nên không lờ mà hành động ngay, qua rồi sợ khó. Bọn họ liền áp sát tới Mỹ Hương, một người dùng pháp bảo dây thừng trói nàng lại một người bịt miệng, nháy mắt xuất hiện cái quan tài, thu nàng lại. Nàng biến mất mà không kịp ứ. Hai người xong việc thì thở phào. Bỗng dưng có một tiếng cười dài đầy sáng khoái:

- Hahahahahahaha! Ra rồi, ta tưởng còn phải mất mấy năm trung hòa phong ấn. - Theo tiếng cười thì ánh sáng cũng dần yếu đi. Lộ ra một thân ảnh nam tử cao lớn anh tuấn tóc đỏ nhạt mang một bộ đồ kì quái ngang hông treo kiếm, khiến tất cả mọi người của 3 team đang chuẩn bị tinh thần tranh đoạt tiền kim sững sờ, chẳng lẽ cái mặt trời nhỏ kia là thằng này.

Không hổ là đại đệ tử Hư Không Môn, hần liền lạnh giọng phủ đầu:

- Các hạ là ai? Tại sao lại bị nhốt trong này, tiền kim ở đâu? Nếu giao ra tiền kim chúng ta sẽ thả ngươi an toàn trở ra.

- Tiền kim gì chứ! Ta hỏi một cái được chứ? Này ai phá phong ấn này giúp ta vậy?

- Là ta. - Lúc này Thu Thủy Nhu Nhu mới nhỏ nhẹ lên tiếng. Nàng cũng bất ngờ, tồn một cái linh ấn trên quý đái lại được một nam tử sao?

- Thật là một cô gái xinh đẹp! Ta vốn phải tốn mấy năm đến 10 năm nữa mới có thể ra ngoài được, nàng lại giúp ta một đại ân, nàng muốn báo đáp thế này đây? Haha- Không kiềm chế được vui sướng trong lòng.

- Ngươi có thể báo đáp cái gì?

Hư Không Môn đại đệ tử tức nổ phổi, hần lại dám bơ mình? Nhưng thấy đối phương đang nói chuyện với Thu Thủy Nhu Nhu hần không dám phát tác.

- Bất cứ thứ gì nàng muốn, ta đều tin tưởng ta có đủ khả năng cho nàng. Suy nghĩ kỹ rồi hần nói? Nàng có thể không tin, ta không miễn cưỡng, nhưng có thể nàng sẽ mất đi cơ duyên trân quý nhất đời mình. - Hần trước giờ luôn kiêu ngạo như vậy, tự của hần thậm chí còn hơn Lam Vũ.

Nghe lời này thì đám người ở dưới phì mũi coi thường, cho rằng hần đang khoác lác. Thu Thủy Nhu Nhu cũng tâm tình bất định, nàng cũng có chút đắn đo, hần đang nói khoác sao? Nhưng chợt nghĩ tới duyên mà mình đang chờ? Lẽ nào là hần? Nàng không dám xác định, duyên số này là thứ nàng theo đuổi và chờ đợi cả đời, nàng không dám đánh cược. Nàng hỏi:

- Vậy ngươi tên gì? Ta có thể có thời gian cân nhắc chăng?

- Ngươi có thể cân nhắc! Ta có rất nhiều cái tên, Dung Vĩnh Hằng, Kimura Toraka.v.v ! Nhưng nếu thấy phiền hà thì cứ gọi là Hồ ca! - Chính xác, tên

này chính là Kimura, bị Bất Diệt Kim Tiên phong ấn, vốn chờ chục năm để dùng tính chất của Tiên Thiên Ngũ Hành Phong Lôi hòa tan phong ấn, ai ngờ cô gái Thu Thủy kia vác hàng của Thủy Tiên đến phá Kim Tiên phong ấn, giúp hắn miễn hạn “tử” sớm.

Đúng lúc đám người còn đang chú ý về phía Kimura thì Hoa Vô Tình chợt hét lớn:

- Nguyễn sư muội! Nguyễn sư muội! Nguyễn sư muội đâu rồi?? - Nguyễn sư muội là báu vật của Thanh Hoa Thiên, tương lai là bình hp di động của tông môn, không thể nào trong lúc nàng dẫn đội thí luyện xảy ra chuyện được.

Kimura nghe thế thì cười:

- Haha! Người nói là tiểu cô nương bị 2 tên biến thái kia bắt hả? - Nói xong hắn chỉ vào Hoa Thanh Hà và Giang Chiến đang hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Kimura bá đạo, Lam Vũ điên cuồng

- Hoa Thanh Hà, Giang Chiến, 2 người bị điên rồi! Chẳng lẽ các người không biết địa vị của nàng trong mắt tông chủ và chư vị trưởng lão, các người... các người mau thả nàng ra. Chuyện này ta không tính đến nữa. - Hoa Vô Tình nổi giận, dù Hoa Thanh Hà có là đường đệ của nàng đi chăng nữa thì nàng cũng không thể để chuyện này xảy ra được, nàng biết tông chủ mà nổi giận thì chuyện gì sẽ xảy ra, Nguyễn sư muội là nhân vật mấu chốt của Thanh Hoa Thiên trong tương lai, không thể để thói háo sắc của mấy tên này làm hỏng, không thì nàng cũng phải chịu trách nhiệm.

- Vô Tình tỷ, người đừng nghe hắn nói vậy! Hắn là đặt điều ly gián chúng ta đó! Hai người bọn ta làm sao không biết nàng quan trọng được, tuyệt không phạm sai lầm cấp thấp như thế. - Hoa Thanh Hà vội giải thích, chỉ cần hắn qua được lần này, về tới môn phái thì gạo đã nấu thành cơm, ai làm gì được nữa chứ, cùng lắm là mắng 1 phen thôi.

Nghe vậy, Hoa Vô Tình cố bình tĩnh lại, phải rồi! Chỉ là một lời편 diện từ một phía, không thể cả tin. Nàng lạnh lùng quay sang quát Kimura:

- Người nói như vậy có bằng chứng gì?

Giang Chiến thấy bản thân tí nữa là lộ tẩy thì tức giận quát:

- Người giám vô không Thanh Hoa Thiên chúng ta! Nếu hôm nay không nói rõ ràng thì ta cho người bỏ xác tại đây, gia tộc người, thế lực người chắc chắn phải chịu họa diệt tộc. Hừ!

Kimura vốn đang trong tâm trạng hưng phấn sau khi thoát khỏi phong ấn, rảnh rồi chỉ điểm giùm người ta 1 cái coi như trả nhân tình, thế eo nào bị người ta chắt vắn lại, tên bất cóc còn dám giận dữ với hắn??? Thế gian này điên rồi. Kimura không khỏi cười lớn:

- Lòi ta nói chính là bằng chứng! Không tin cũng phải tin! - Hắn vừa dứt lời thì bản thân đã ngay ở bên Giang Chiến, bóp cổ họ giang nhấc lên. - Người không tự nhận sao? Cho 3 giây để người tự nhận hành vi của mình không thì chết.

Hoa Vô Tình cảm thấy hành động này của đối phương là đánh mặt mình nên nổi giận phóng vũ khí là một dải lụa trắng ra tính tấn công Kimura nhưng thực lực của nàng chỉ là Thiên Linh cảnh sơ kỳ, làm sao có thể làm gì được Kimura. Kimura thấy thế thì tiện tay chưởng ra một tia ánh sáng thổi nàng bay ra xa, khối bụi mịt mù, thực lực của hắn...ở Thiên Linh cảnh đã ít có đối thủ.

Tình cảnh vừa rồi khiến cho tất cả mọi người, bao gồm cả Hư công tử của Hư Không Môn đang âm thầm đặc ý chuẩn bị chờ ngư ông đắc lợi và Thu Thủy Nhu Nhu đang do dự, thực lực này, quá mạnh, bọn họ không cách nào chống được, bọn họ thừa hiểu đòn vừa rồi chỉ là tiện tay của hắn, nhưng Hoa Vô Tình nằm trong hố sâu kia còn chưa dám đi lên.

- Ta nói..ta nói! Đúng là ta và Hoa Thanh Hà giấu đi Nguyễn sư muội! Ta đã nhận rồi, người mau thả ta xuống! Nàng ở trong Minh Nguyệt Quan trong tay Hoa Thanh Hà, người muốn cứu nàng thì hãy nói chuyện với hắn! Thả..thả ta ra.

- Giang Chiến, người...! Là người dụ dỗ ta, hứa hẹn đủ điều, ta thật là mất mủ mới tin lời người! - Nói xong hắn lôi Minh Nguyệt Quan ra, quả nhiên Mỹ Hương nằm trong đó.

Kimura mục đích đầu phải cứu người, hắn chỉ muốn thỏa mãn sự chán ghét của mình đối với những kẻ kia mà thôi. Hắn ném Giang Chiến xuống dưới đất, ngay tức thì dưới đất mọc lên vô số cây gỗ bao phủ hắn lại tạo thành một cái quan tài bằng gỗ xịn.

- Người làm gì? Không phải đã nói là thả ta ra rồi hay sao? Người biết ta là ai không? Nếu ta có mệnh hệ gì thì gia gia ta sẽ không tha cho người đâu. Người sẽ bị truy sát khắp tam thiên, gia tộc người sẽ bị diệt. Người.... aaaaaaaaaaaaaaa! Á á aaaaaaaaaaaaaaa! Tha mạng. aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa. - Đang gào thét uy hiếp thì quan tài bỗng bùng bốc cháy dữ dội, nhiệt độ của nó khiến cả những người chủ tu thủy thuộc tính công pháp như Duyên Thủy Thiên còn cảm thấy nóng rát. Nghĩ tới Giang Chiến nằm trong quan tài chắc....đếm số rồi.

Kimura nhìn về phía hồ sâu:

- May cho ngươi là phụ nữ, ta sống qua một đời mới, lại có cái tư tưởng nhường phái yếu chết tiết này. Giờ thì tới lượt ngươi, nầy ngươi hô tô gọi nhỏ trước mặt ta phải không? - Hắn hí hóp mắt nhìn Hư công tử, trong mắt hắn chỉ có người cùng đẳng cấp, người bình thường và người chết. Quan hệ cá nhân bằng hữu các loại đều phải tùy trường hợp mà tính, quan hệ này còn phải được xét duyệt trên nhiều tiêu chí, tối thiểu hiện tại hắn cho rằng thế gian này ngoài Bạch Hư Không ra chả ai xứng đáng làm bạn hoặc thù với hắn, hắn luôn luôn như vậy, không tuân theo bất kỳ một luật lệ nào, không luật lệ nào kiềm chế được hắn, kể cả đạo đức và luân thường, hắn chỉ sống với triết lý của bản thân mà thôi.

- Ta biết ngươi đang nghĩ gì? Ngươi nghĩ mình là tuyệt thế thiên tài, ngươi cho mình quyền đứng trên mọi người có đúng không? Nói thật, ta cũng từng như vậy nên ta hiểu rất rõ. Nhưng thế giới này rộng lớn vượt xa ngươi tưởng tượng. Ngươi là thiên tài không sai nhưng mà ngươi vẫn chưa hoàn toàn vô địch, vẫn còn rất nhiều người mạnh hơn ngươi, vẫn có nhiều người chế phục được ngươi, giết được ngươi, trong đó có nhiều thuộc gia tộc ta, có tông môn ta. Nghe lời ta khuyên ngươi còn một tương lai rất dài, sau này ngươi trở nên mạnh mẽ rồi thích làm gì cũng được, đừng vì há giận nhất thời mà vứt bỏ tương lai huy hoàng. - Hư công tử bắt đầu lời tài ăn nói của mình ra để thoát thân, uy hiếp và lợi dụ, cái này là chiêu thức căn bản trong đàm phán. Và lại vốn kiêu ngạo là Hư Không Môn, môn phái hùng mạnh và kỳ dị bậc nhất Tam Thiên Giới, khiến cho ai nghe tên cũng phải rùng mình, thế còn sợ gì nữa.

Nhưng rất tiếc, Kimura lộ ra vẻ tức giận:

- Cuộc đời ta tuy không ghét kẻ yếu nhưng rất chướng mắt những kẻ yếu tìm lý do để biện minh cho sự bất lực cho bản thân mình. Chướng mắt những kẻ yếu nói lời đạo đức. Ta dạy cho ngươi biết, đạo đức là trò chơi của những người cùng giai cấp, còn quyền lực là trò chơi của cường giả. Kẻ yếu.. chẳng có quyền gì cả.

Bất ngờ dưới đất một con Mộc Long ngoi lên muốn nuốt lấy Hư công tử, Hư công tử quả không hổ là thiên tài Hư Không Môn, nhanh chóng biến mất tại chỗ. Né tránh được một đòn, Hư công tử nhất thời đắc ý:

- Quên nói với ngươi ta là người Hư Không Môn, hư không này là của bọn ta, ta muốn đi đâu thì đi, ngươi không cản được ta. Thế nào? Chúng ta có phải người đồng giai cấp chưa? Haha. - Hắn cho là đối phương tu luyện mộc hệ và hòa hệ công pháp, nên tự cho mình quyền chủ động.

Kimura bất ngờ cười lớn:

- Hahaha, thế giới này không ngờ có một môn phái tự xưng Hư Không! Các ngươi thật xui xẻo, hắn nhất định không cho phép bất kỳ ai trong vũ trụ này sử dụng danh hào của hắn. Vốn muốn giết sạch ồ đạo đức giả các ngươi nhưng mà ta chắc nên nhường lại sân khấu cho hắn thôi, nếu không hắn sẽ giận lây sang ta mất, hahaha. Dám trước mặt ta sử dụng Hư Không Thuật, trò trẻ con!

Nói xong hắn đưa tay lên bắt ấn, dưới đất rất nhiều cây cỏ thụ to như những xúc tua khổng lồ đua nhau mọc lên như nấm sau mưa vừa vùn từ 4 phía đóng đám người bọn họ lại như một cái lồng kín không một tia sáng lọt vào, sau đó hắn lại bắt một ấn khác, cả chiếc lồng bốc cháy dữ dội, hư không xung quanh như bị thiêu đốt. Lúc này một chiếc xúc tu gồ từ dưới đất mọc lên hướng Hư công tử lao tới với tốc độ cực nhanh. Hư công tử vốn mỉm cười mỉa mai, định nói: "Vô Ích" thì cứng miệng lại, hắn cảm giác không gian xung quanh đang không người bị cô lập và thiêu đốt, hắn không có cách nào sử dụng được. *Phập* chiếc xúc tu kia đã xuyên qua người hắn, hắn không cam lòng thề thốt nói:

- Không thể nào!! Không thể nào!! Không...thề! Ta...có phải đã làm sai... - Hắn mang theo vẻ không tin nổi về cõi vĩnh hằng. Xác chết của hắn nhanh chóng mục rữa rồi hóa thành tro bụi tán theo gió. Lồng giam vẫn hùng hực lửa, nhiệt độ này đã quá cao, Địa Linh cảnh cường giả bình thường ở trong này chỉ sợ 5 phút là đã cháy thành tro, nhưng mà những người này đều đến từ đại môn phái nên ít nhiều có thủ đoạn bảo vệ mình, tạm thời vẫn bảo vệ được mạng sống tuy có chật vật. Kimura lạnh lùng nhìn xuống dưới, như chúa tể quan sát chúng sinh, hắn đấu với Bạch Hư Không cả đời, thứ hắn am hiểu sâu nhất sau hòa đạo của hắn chính là hư không đạo của Bạch Hư Không, thuật hư không trẻ con này hắn chỉ cần dùng một chút thủ đoạn là khóa ngay! Dù sao đối phương cũng yếu hơn hắn nhiều, đối lại một Thiên Linh kỳ đỉnh phong thì triển hư không thuật có lẽ hắn phải dùng đến trạng thái Tiên Quang thử thì may ra mới có thể được, chứ không hề hột dễ dàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Kimura bá đạo, Lam Vũ điên cuồng (2/3)

- Hoa Thanh Hà, Giang Chiến, 2 người bị điên rồi! Chẳng lẽ các ngươi không biết địa vị của nàng trong mắt tông chủ và chư vị trưởng lão, các ngươi... các ngươi mau thả nàng ra. Chuyện này ta không tính đến nữa. - Hoa Vô Tình nổi giận, dù Hoa Thanh Hà có là đường đệ của nàng đi chăng nữa thì nàng cũng không thể để chuyện này xảy ra được, nàng biết tông chủ mà nổi giận thì chuyện gì sẽ xảy ra, Nguyễn sư muội là nhân vật mấu chốt của Thanh Hoa Thiên trong tương lai, không thể để thói háo sắc của mấy tên này làm hỏng, không thì nàng cũng phải chịu trách nhiệm.

- Vô Tình tỷ, ngươi đừng nghe hắn nói vậy! Hắn là đặt điều ly gián chúng ta đó! Hai người bọn ta làm sao không biết nàng quan trọng được, tuyệt không phạm sai lầm cấp thấp như thế. - Hoa Thanh Hà vội giải thích, chỉ cần hắn qua được lần này, về tới môn phái thì gạo đã nấu thành cơm, ai làm gì được nữa chứ, cùng lắm là mắng 1 phen thôi.

Nghe vậy, Hoa Vô Tình cố bình tĩnh lại, phải rồi! Chỉ là một lời phỉ diện từ một phía, không thể cả tin. Nàng lạnh lùng quay sang quát Kimura:

- Người nói như vậy có bằng chứng gì?

Giang Chiến thấy bản thân tí nữa là lộ tẩy thì tức giận quát:

- Người giám vô không Thanh Hoa Thiên chúng ta! Nếu hôm nay không nói rõ ràng thì ta cho người bỏ xác tại đây, gia tộc người, thể lực người chắc chắn phải chịu họa diệt tộc. Hừ!

Kimura vốn đang trong tâm trạng hưng phấn sau khi thoát khỏi phong ấn, rảnh rồi chỉ điểm giùm người ta 1 cái coi như trả nhân tình, thể nào bị người ta chất vấn lại, tên bất cóc còn dám giận dữ với hân??? Thế gian này điên rồi. Kimura không khỏi cười lớn:

- Lòi ta nói chính là bằng chứng! Không tin cũng phải tin! - Hân vừa dứt lời thì bản thân đã ngay ở bên Giang Chiến, bóp cổ họ giang nhắc lên. - Người không tự nhận sao? Cho 3 giây để người tự nhận hành vi của mình không thì chết.

Hoa Vô Tình cảm thấy hành động này của đối phương là đánh mặt mình nên nổi giận phóng vũ khí là một dải lụa trắng ra tính tấn công Kimura nhưng thực lực của nàng chỉ là Thiên Linh cảnh sơ kỳ, làm sao có thể làm gì được Kimura. Kimura thấy thế thì tiện tay chưởng ra một tia ánh sáng thổi nàng bay ra xa, khói bụi mịt mù, thực lực của hân...ở Thiên Linh cảnh đã ít có đối thủ.

Tình cảnh vừa rồi khiến cho tất cả mọi người, bao gồm cả Hư công tử của Hư Không Môn đang âm thầm đặc ý chuẩn bị chờ ngư ông đắc lợi và Thu Thủy Nhu đang do dự, thực lực này, quá mạnh, bọn họ không cách nào chống được, bọn họ thừa hiểu đòn vừa rồi chỉ là tiện tay của hân, nhưng Hoa Vô Tình nằm trong hồ sâu kia còn chưa dám đi lên.

- Ta nói..ta nói! Đúng là ta và Hoa Thanh Hà giấu đi Nguyễn sư muội! Ta đã nhận rồi, người mau thả ta xuống! Nàng ở trong Minh Nguyệt Quan trong tay Hoa Thanh Hà, người muốn cứu nàng thì hãy nói chuyện với hân! Thả..thả ta ra.

- Giang Chiến, người...! Là người dụ dỗ ta, hứa hẹn đủ điều, ta thật là mất mủ mới tin lời người! - Nói xong hân lòi Minh Nguyệt Quan ra, quả nhiên Mỹ Hương nằm trong đó.

Kimura mục đích đầu phải cứu người, hân chỉ muốn thỏa mãn sự chán ghét của mình đối với những kẻ kia mà thôi. Hân ném Giang Chiến xuống dưới đất, ngay tức thì dưới đất mọc lên vô số cây gỗ bao phủ hân lại tạo thành một cái quan tài bằng gỗ xịn.

- Người làm gì? Không phải đã nói là thả ta ra rồi hay sao? Người biết ta là ai không? Nếu ta có mệnh hệ gì thì gia gia ta sẽ không tha cho người đâu. Người sẽ bị truy sát khắp tam thiên, gia tộc người sẽ bị diệt. Người... aaaaaaaaaaaaaaa! Á aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Tha mạng aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa. - Đang gào thét uy hiếp thì quan tài bỗng bùng bốc cháy dữ dội, nhiệt độ của nó khiến cả những người chủ tu thủy thuộc tính công pháp như Duyên Thủy Thiên còn cảm thấy nóng rất. Nghĩ tới Giang Chiến nằm trong quan tài chắc....đếm số rồi.

Kimura nhìn về phía hồ sâu:

- May cho người là phụ nữ, ta sống qua một đời mới, lại có cái tư tưởng nhường phái yếu chết tiết này. Giờ thì tới lượt người, nãy người hô to gọi nhỏ trước mặt ta phải không? - Hân hí híp nhìn Hư công tử, trong mắt hân chỉ có người cùng đẳng cấp, người bình thường và người chết. Quan hệ cá nhân bằng hữu các loại đều phải tùy trường hợp mà tính, quan hệ này còn phải được xét duyệt trên nhiều tiêu chí, tối thiểu hiện tại hân cho rằng thể gian này ngoài Bạch Hư Không ra chả ai xứng đáng làm bạn hoặc thù với hân, hân luôn luôn như vậy, không tuân theo bất kỳ một luật lệ nào, không luật lệ nào kiềm chế được hân, kể cả đạo đức và luân thường, hân chỉ sống với triết lý của bản thân mà thôi.

- Ta biết người đang nghĩ gì? Người nghĩ mình là tuyệt thể thiên tài, người cho mình quyền đứng trên mọi người có đúng không? Nói thật, ta cũng từng như vậy nên ta hiểu rất rõ. Nhưng thế giới này rộng lớn vượt xa người tưởng tượng. Người là thiên tài không sai nhưng mà người vẫn chưa hoàn toàn vô địch, vẫn còn rất nhiều người mạnh hơn người, vẫn có nhiều người chế phục được người, giết được người, trong đó có nhiều thuộc gia tộc ta, có tông môn ta. Nghe lời ta khuyên người còn một tương lai rất dài, sau này người trở nên mạnh mẽ rồi thích làm gì cũng được, đừng vì há giận nhất thời mà vứt bỏ tương lai huy hoàng. - Hư công tử bắt đầu lòi tài ăn nói của mình ra để thoát thân, uy hiếp và lợi dụ, cái này là chiêu thức căn bản trong đàm phán. Và lại vốn kiêu ngạo là Hư Không Môn, môn phái hùng mạnh và kỳ dị bậc nhất Tam Thiên Giới, khiến cho ai nghe tên cũng phải rùng mình, thế còn sợ gì nữa.

Nhưng rất tiếc, Kimura lộ ra vẻ tức giận:

- Cuộc đời ta tuy không ghét kẻ yếu nhưng rất chán ghét những kẻ yếu tìm lý do để biện minh cho sự bất lực cho bản thân mình. Chướng mắt những kẻ yếu nói lời đạo đức. Ta dạy cho người biết, đạo đức là trò chơi của những người cùng giai cấp, còn quyền lực là trò chơi của cường giả. Kẻ yếu..chẳng có quyền gì cả.

Bất ngờ dưới đất một con Mộc Long ngoi lên muốn nuốt lấy Hư công tử, Hư công tử quả không hổ là thiên tài Hư Không Môn, nhanh chóng biến mất tại chỗ. Né tránh được một đòn, Hư công tử nhất thời đắc ý:

- Quên nói với người ta là người Hư Không Môn, hư không này là của bọn ta, ta muốn đi đâu thì đi, người không cản được ta. Thế nào? Chúng ta có phải người đồng giai cấp chưa? Haha. - Hân cho là đối phương tu luyện mộc hệ và hòa hệ công pháp, nên tự cho mình quyền chủ động.

Kimura bất ngờ cười lớn:

- Hahaha, thế giới này không ngờ có một môn phái tự xưng Hư Không! Các người thật xui xẻo, hân nhất định không cho phép bất kỳ ai trong vũ trụ này sử dụng danh hào của hân. Vốn muốn giết sạch ỏ đạo đức giả các người nhưng mà ta chắc nên nhường lại sân khấu cho hân thôi, nếu không hân sẽ giận

lây sang ta mất, hahaha. Dám trước mặt ta sử dụng Hư Không Thuật, trò trẻ con!

Nói xong hắn đưa tay lên bắt ấn, dưới đất rất nhiều cây cỏ thụ to như những xúc tua khổng lồ đua nhau mọc lên như nấm sau mưa vừa vùn từ 4 phía đóng đám người bọn họ lại như một cái lồng kín không một tia sáng lọt vào, sau đó hắn lại bắt một ấn khác, cả chiếc lồng bốc cháy dữ dội, hư không xung quanh như bị thiêu đốt. Lúc này một chiếc xúc tu gổ từ dưới đất mọc lên hướng Hư công từ lao tới với tốc độ cực nhanh. Hư công từ vốn mỉm cười mỉa mai, định nói: “Vô Ích” thì cứng miệng lại, hắn cảm giác không gian xung quanh đang không người bị cô lập và thiêu đốt, hắn không có cách nào sử dụng được. *Phập* chiếc xúc tu kia đã xuyên qua người hắn, hắn không cam lòng thê thảm nói:

- Không thể nào!! Không thể nào!! Không...thể! Ta...có phải đã làm sai... - Hắn mang theo vẻ không tin nổi về cõi vĩnh hằng. Xác chết của hắn nhanh chóng mục rữa rồi hóa thành tro bụi tán theo gió. Lồng giam vẫn hùng hực lửa, nhiệt độ này đã quá cao, Địa Linh cảnh cường giả bình thường ở trong này chỉ sợ 5 phút là đã cháy thành tro, nhưng mà những người này đều đến từ đại môn phái nên ít nhiều có thủ đoạn bảo vệ mình, tạm thời vẫn bảo vệ được mạng sống tuy có chật vật. Kimura lạnh lùng nhìn xuống dưới, như chúa tể quan sát chúng sinh, hắn đấu với Bạch Hư Không cả đời, thứ hắn am hiểu sâu nhất sau hóa đạo của hắn chính là hư không đạo của Bạch Hư Không, thuật hư không trẻ con này hắn chỉ cần dùng một chút thủ đoạn là khóa ngay! Dù sao đối phương cũng yếu hơn hắn nhiều, đối lại một Thiên Linh kỳ đỉnh phong thì triển hư không thuật có lẽ hắn phải dùng đến trạng thái Tiên Quang thử thì may ra mới có thể được, chứ không hơi hợt dễ dàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 91: Kimura bá đạo, Lam Vũ điên cuồng (tiếp theo)

Môn nhân 3 bên rùng mình, thực lực người này quá mạnh mẽ rồi! Bọn họ 3 bên gộp lại vậy công chỉ sợ cũng không thắng nổi người ta! Kimura lúc này cười nhẹ:

- Đừng sợ! Các ngươi có công trong việc thả ta ra, ta sẽ không vô cớ giết người, haha! - Trên tay hắn lại xuất hiện một thanh kiếm nhật, hướng Minh Nguyệt Quan đi tới!

=====

- Cha ngươi có là tiên nhân đi nữa thì liên quan gì tới ta, ta tới giết ngươi cũng không phải giết hắn! Ngươi không nên nhắm vào ta, nhắm vào mọi thứ xung quanh ta, bất cứ ai cũng không có quyền đó! Ta chỉ muốn bình yên hoành thành việc ta muốn làm mà thôi, nhưng thế giới này luôn không cho ta yên bình, ta vốn có thể lạng lã trốn tránh các ngươi, nhưng mà mục tiêu của ta sẽ không thể hoàn thành nếu thực lực không đủ, vì vậy, ta phải đập đổ hết mọi chướng ngại vật trên đường lấy thi thể các ngươi làm mạnh bản thân ta. - Câu đầu Lam Vũ nói thẳng với Thiên Thương Thiên, nhưng câu sau có vẻ như anh đang nói với chính mình!

Thiên Thương Thiên hoảng quá, vội lấy ra một lá bùa, lá bùa này vốn không có tí sát thương nào, cũng không có hiệu quả đặc biệt gì, chỉ là nó có thể mang theo một tia linh hồn của Thiên Linh cảnh cường giả xuất ra...nói chuyện mà thôi. Ngay lập tức một linh thể hình người xuất hiện, đó một ông già, ông ta nhìn một lượt hoàng cảnh xung quanh, rồi nhìn thẳng Lam Vũ với giọng nghiêm nghị:

- Ngươi là ai? Ai phái ngươi tới vây giết con cháu Thiên gia chúng ta? Tướng mạo của ngươi ta đã nhớ kỹ, thành thật khai báo để họa không lây tới người nhà. - Thái độ cao cao tại thượng, không để ai vào mắt. Theo hắn thì trong hàng chục xác chết xung quanh có lẽ là người của Lam Vũ tới vây giết Thiên Thương Thiên, Thiên gia hộ vệ liều chết bảo vệ thiếu gia nên đồng quy vu tận, chỉ còn lại tên chủ mưu là Lam Vũ này! Hắn cho là có ai đó trong mấy nhà Hoàng, Ngọc, Tài thuê Lam Vũ làm chuyện này, dù sao thì người bình thường cho thêm trăm lá gan cũng không dám cùng Thiên gia làm địch.

- Vô danh nhân, chỉ là con gió thổi qua nơi này! Hắn muốn giết ta, ta giết hắn, không cần nhiều lý do như vậy. Dạy dỗ con cháu đi đến tính cách như thế này là lỗi của các ngươi, mạng hắn là cái giá cho sự nuông chiều ngu ngốc. - Nói xong Lam Vũ một quyền đánh tới, tốc độ tấn công tuy rằng không phải khiến Thiên Thương Thiên không thể phản ứng kịp, nhưng do tâm lý sợ hãi bất an khiến hắn bị chậm đi một nhịp, chỉ 1 nhịp đó đã khiến hắn trả giá bằng mạng sống, hắn bảo hộ pháp bảo tuy nhiều nhưng không có cái nào bằng hộ thân bài, Lam Vũ 1 đấm thùng tim chết là khẳng định.

Lão nhân Thiên gia bất ngờ với thái độ của Lam Vũ, cổ che giấu sự bi thương cũng phần nộ với Lam Vũ. Lão ta cười lớn:

- Hahaha, tuổi trẻ bây giờ thật có tiền đồ, Thiên gia chúng ta quả nhiên không còn đáng sợ trong mắt người khác nữa rồi! Tiểu tử giỏi lắm, giỏi lắm, haha! Chúc ngươi tận hưởng khoảng thời gian êm đẹp trong Hoàng Kim di tích, cả Thiên gia bọn ta sẽ chào đón ngươi ở cổng ra, haha! - Lão ta cười nhưng sát ý không cần chú tâm cũng cảm nhận được, nói xong linh ảnh lão tan biến trong không khí.

Lam Vũ hít một hơi thật sâu, sau khi giết chết Thiên Thương Thiên, năng lượng trong cơ thể vốn đang thiếu hụt do sử dụng chiêu thức lớn đã được bù đắp tạm thời, mặt kệ cái gì đang chờ ở phía trước, anh chỉ cần 1 đường đi thẳng

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 92: Kimura bá đạo, Lam Vũ điên cuồng (tiếp theo)

Lúc này ở ngoài di tích, khi mọi người còn đang từng đám từng đám quen thuộc tụ họp với nhau để thảo luận chém gió về kết quả của trận này thì ngoài xa có một hàng chục uy áp khủng khiếp đang tiến tới với tốc độ như sao chổi. Sau đó vài giây, đám người chừng 30 người hiện thân, Hoàng gia gia chủ cau mày, trầm giọng hỏi:

- Thiên gia nhị tử, đang trong quá trình thí luyện, Thiên gia các ngươi hùng hùng hổ hổ kéo nhân sự tới đây làm gì. Nếu như muốn phá hư quy tắc, đừng trách Hoàng gia ta không nể tình. - Giọng nói vô cùng uy nghiêm, tuy rằng Thiên gia nhị tử tính ra là bậc tiền bối của hắn, nhưng hắn thân là gia chủ 1 thế gia, địa vị lại cao hơn, lão tử gia tộc nào địa vị chỉ ngang ngang hoặc cao hơn gia chủ trong gia tộc đó một tí, chứ đối với gia tộc khác không có ý nghĩa. Hắn giọng nói không có chút nhân nhượng, Thiên gia nhảy ra lão tử, Hoàng gia hắn cũng có, thậm chí còn nhiều hơn vì đây là địa bàn nhà hắn, hừ 1 tiếng là lão tử ra hết, nên hắn cũng chẳng sợ gì.

- Hừ, quy tắc chó má. Thiên nhi đã chết, ta chỉ muốn đem hung thủ giết hắn băm thây vạn đoạn, còn lại sẽ không gây ảnh hưởng tới thí luyện, sau đợt này, bốn lão tử sẽ đích thân mang lễ vật tới Hoàng gia xin lỗi. - Hắn gần từng chữ, hận ý đến cực điểm.

Ở dưới rất nhiều thế lực đều kinh ngạc, Thiên Thương Thiên, 1 trong tứ đại công tử đã tử vong rồi sao? Ai có năng lực và can đảm như vậy. Dù loại nghị luận, theo ý kiến của bọn họ thì điều này không khác nào tự sát. Các thế gia khác đều tự bản thân mình suy đoán, cũng không nhà nào dám hỏi Thiên gia, dù sao thì sát muối vào vết thương dễ ăn gạch lắm.

Lam Vũ 3 người nhanh chóng hướng về trung tâm di tích, tức là Hoàng Cung. Trên đường không quên vơ vét, lão đại thì một đường đi thẳng, 2 tên kia thì càn quét khắp nơi, gặp người nào ngứa mắt, từng chọc mình thì đều tiến lên bằng hết. Đại đa phần các phủ bên ngoài như phủ tướng quân, phủ tể tướng đều bị đám người Ngọc gia, Tài Gia, Hoàng gia chia hết, vốn Thiên gia cũng sẽ tìm được phủ nguyên soái nhưng mà giữa đường vì chặn giết Lam Vũ, toàn quân bị diệt. Lam Vũ cuối cùng cũng thấy được phủ Nguyên Soái, thời đó Nguyên Soái thường thường là thánh triều đệ nhất, đệ nhị cao thủ, là chức quan cao nhất trong dòng quan võ, trên một bậc so với các đại tướng quân. Không phải là Ngọc gia không muốn cạnh tranh vị trí này với Thiên gia mà vì Thiên gia trước đã mang quà tới bái phỏng Ngọc gia làm giao dịch ngầm, nếu không thì 2 bên cũng phải dành nhau sống chết.

Nơi nào có mặt nơi đó có ruồi bu, có rất nhiều phe phái đang tranh chấp trong khu vực này, bọn họ chung tay tổn trăm công ngàn sức mới phá được cấm chế trong phủ, giờ tới lượt phân chia thành quả nên đang cãi nhau, tự dưng thấy một người lạ đi tới, mọi người đều người tranh đoạt, cảnh giác đề cao. Lập tức có rất nhiều người nhận ra Lam Vũ, người đã gây sự với các thế gia ở ngoài di tích. Một số người tư duy không được nhanh nhạy lắm quát lên:

- Tiểu tử, nơi này không có chuyện của ngươi! Biết điều thì nhanh chóng rời khỏi, nếu không! Không cần bọn ta ra tay, chỉ cần bọn ta phát ra tín hiệu, Thiên Thương Thiên công tử biết được thì chắc không cần ta nói ngươi cũng biết!!! - Đó là một tên thủ lĩnh nhanh nhẹn miệng.

Tiếp theo đó cũng có vài người với giọng điệu tương tự, đối với bọn họ thường thức, Tứ đại thế gia đã là trời rồi, không có gì làm không được, kẻ đắc tội với thế lực trên trời mà mình cũng phải run sợ ắt phải chết, việc gì phải nể nang một người chết chứ. Tuy nhiên cũng có vài người tư duy nhanh nhạy, Thiên gia thủ đoạn thông thiên, tìm một người trong di tích chưa bao giờ là việc khó, nếu như tiểu tử kia vẫn còn sống tới giờ thì chỉ sợ có khả năng Thiên gia lãnh ít dữ nhiều, tuy rằng giả thuyết khó tin nhưng mạng sống quan trọng hơn, bọn họ lựa chọn âm thầm rút lui, không giao du cũng không dám tiếp xúc. Lam Vũ đã thoát ra khỏi trạng thái Ma Băng, tất nhiên không còn lạnh lùng cuồng sát nữa, anh nghiêm nghị nói lớn:

- Các vị! Mời nhường đường, ta chỉ cần những thứ ta cảm giác được, còn lại sẽ cho các ngươi. - Nói xong cả người khí tức như hấp dẫn vạn vật bùng nổ, làm cho người khác cảm giác như tâm thần cũng muốn bị hấp vào.

Thấy thế không ít người có ý định lùi bước, nhưng lại nghe có người quát lớn:

- Mọi người đừng sợ, hắn chỉ có một mình, huống hồ hắn còn là người mà Thiên Thương Thiên công tử đặc biệt muốn giết, không cần chúng ta ra tay, ai đó có pháo tín hiệu của Thiên gia không? Xin hãy phóng ra đi.

Có vài người trước kia được Thiên gia đưa cho pháo tín hiệu để truy tìm Lam Vũ nghe thế thì lấy pháo ra bắn ngay lên trời. Nhưng mà chờ mãi 5 phút vẫn chẳng có tín hiệu nào đáp lại khiến bọn hắn tìm như muốn rút ra ngoài, bây giờ chỉ cần không phải là đồ ngu thì đều nghĩ ra được 1 vài giả thuyết khó tin nào đó, đều run cầm cập. Lam Vũ thấy đám này không thức thời, nheo mắt lại, cả người bỗng hóa Ma Băng, ma tính tuy đã bị tinh thần lực áp chế nhưng có phần nào đó vẫn tồn tại, sống ở thế giới người ăn thịt người, tính mạng, nhân đạo chỉ là thức ăn của chó, là cái có để đám nhân sĩ chính đạo lộng hành, nhập gia thì tùy tục. Một bàn tay băng lớn xuất hiện từ không trung ập xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Các ngươi cùng ta không cùng thế giới

Xử lý xong đám người tranh dành với mình, Lam Vũ hít một hơi thật sâu! Cái này các người không thể trách ta, thế giới này đối với những kẻ yếu như các người là bề khổ, chết sớm đầu thai vào một gia tộc khá giả, đỡ phải lang thang kiếm tài nguyên trong sinh tử, chính anh không phải người tốt, chỉ là kiếm lý do cho bản thân mình mà thôi, thế giới này không phân thiện ác, chỉ vì bản thân cả thôi, bao nhiêu lời lẽ chính nghĩa chỉ là công cụ để giới cầm quyền mê hoặc kẻ yếu. Thôi suy nghĩ, nhìn về phía trước cấm chế đã được đám người phá sẵn, Lam Vũ nhanh chóng tiến vào vạt vét, phù nguyên soái cái gì công pháp đan dược, linh quả đều lấy hết, anh tạm thời kiên thức có hạn nên chỉ còn đợi tụ tập với Lam Kết Y để nàng phân biệt mà thôi. Sau khi kiểm tra lại kỹ càng không bỏ sót, anh rời khỏi phù nguyên soái hướng về hoàng cung, đồng thời 2 người lão nhị lão tứ cũng hướng về hoàng cung tụ họp, gần như 3 phần 10 người tham gia thí luyện bị 3 người Lam Vũ quét sạch.

Lúc này ở Hoàng Cung, các lộ nhân tài đều đã tiến quân tới, chỉ có lão đại ham vét của, 2 người kia ham chơi trò sát nhân nên mới chưa kịp tới, tuy nhiên nếu muốn lão đại hoàn toàn có thể dùng công không gian để ngay lập tức, nhưng một đường này là cây tài nguyên cho Lam Kết Y không thể bỏ lỡ, lão nhị cùng lão tứ chỉ là một luồng tinh thần lực, chẳng thể điều động tinh thần lực, không thể tạo công không gian.

- Trước mặt là Cẩm Thành Chi Môn, là nơi trung tâm chịu ảnh hưởng lớn nhất của đợt tai nạn kinh thế ngày xưa. - Một nam thanh niên tiêu sái tiến lên gần cửa vào cẩm thành.

- Tài huynh nói đúng, vì thế nên cấm chế ở trong này đều đã vỡ nát, nơi này đã hoàn toàn vô hại, đại đa số kiến trúc bảo vật, đan dược đã cũng trở thành tro tàn. Thế nhưng bao nhiêu năm nay, không biết bao nhiêu lần Hoàng Kim Thí Luyện, đều có người tìm được bảo vật tốt, mỗi lần như vậy bọn họ đều khẳng định bảo vật trong Hoàng Kim Thí Luyện đều đã bị bọn họ vét hết, nhưng mà không hiểu vì sao bảo vật lần nào cũng không thiếu, cổ sự kỳ lạ như vậy gia gia ta năm xưa tham gia thí luyện cũng từng được trưởng bối nhắc nhở. - Hoàng gia một đệ tử, cũng là một thiên tài, thiên tư chỉ dưới Hoàng Kim, cũng là người có quyền lên tiếng.

- Hoàng lão nhị, đừng tỏ ra hiểu biết có được không, mấy thứ người nói bọn ta đều đã được trưởng bối nhắc nhở qua rồi. - Có người cười lớn.

- Hừ, người mới là lão nhị, ta tuy thiên phú không bằng tiểu muội nhưng địa vị của ta cũng tiếp cận tiểu muội, còn người. Ở Thiên gia, Thiên Hoa Thiên người tuy rằng là đệ đệ của Thiên Thương Thiên nhưng địa vị không khác gì người hầu, trong mắt trưởng bối người luôn là phụ tá cho đại ca người, không sợ mất mặt mũi còn chế cười ta, hahaha. - Hoàng lão nhị Hoàng Linh phẫn bác.

Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo nhưng bá đạo lần 2 tiếng cất lên:

- Hai người các người cảm miệng hết cho ta, còn lại nhai ta một cước đá các người văng ra ngoài. Tài Gia Thần, người nghĩ thứ đó có tồn tại hay không? Bao nhiêu thiên niên kỷ qua, các tiền nhân đều muốn tìm nó, nhưng chẳng ai tìm được, có khi nào bị một trận tai nạn năm đó phá hủy không? - Hoàng Kim trùng mất 2 tên trâu tre rồi quay sang hỏi Tài Gia Thần, người được mệnh danh là thế hệ trẻ Thánh Hoàng Vực đệ nhất cao thủ, 1 thân tu vi đã là Địa Linh hậu kỳ.

- Ta cũng không biết, nhưng gia phụ dặn dò phải tận lực tìm kiếm nó, đây cũng không phải bí mật gì lớn, là thứ chỉ bảo gì mà khiến Chí Tôn Đại Thủ năm đó phải hủy diệt Hoàng Kim Thánh Triều, ta cũng rất tò mò! - Tài Gia Thần đang nói tới món chỉ bảo gì đó mà khiến Bất Diệt Kim Tiên năm đó không tiếc hao tiền lực làm một đòn hủy diệt Thánh Triều rộng lớn.

- Ngọc gia các người ý kiến thế nào. Là loạn tìm hay phân chia khu vực? - Hoàng Kim tính tình bá đạo, thẳng thắn dứt khoát, không đi đường vòng, ý nàng là giờ tự ai nấy tìm hay chia ra 4 khu vực đông tây nam bắc cho 4 thế gia, nếu chia ra mỗi nhà một khu vực thì phạm vi cũng sẽ nhỏ hơn, tỉ lệ tìm trúng cũng cao hơn nhưng lỡ chỉ bảo đó ở nhà khác thì sao? Còn loạn tìm thì ai cũng có cơ hội, nhưng phạm vi tìm kiếm có chút kinh người, Cẩm Thành phạm vi diện tích 1 tỷ km vuông, vô cùng đồ sộ, tuy là người tu hành địa linh cảnh, muốn phi hành hết 1 chu vi của Cẩm Thành cũng mất vài tháng.

Nàng hỏi Ngọc Nhân, là thiếu chủ của Ngọc gia, Ngọc Nhân nhìn mấy anh em trong tộc trao đổi một chút rồi nói:

- Loạn tìm đi, có duyên ắt tìm được, ta không ôm hi vọng gì lớn, chuyến này đi coi như đã có thu hoạch, haha. Có điều, cái tên mất mọc trên đỉnh đầu Thiên gia sao giờ này còn chưa tới! - Ngọc gia có trước tình báo, tự cho mình là cao nhân, giờ này đều diễn kịch, tỏ ra một mặt nhu nhược, làm như vô tình nhắc tới một vấn đề còn con nào đó.

Thiên Hoa Thiên, Tài Gia Thần, Hoàng Kim và một số người có máu mặt trong giới trẻ Thánh Hoàng Vực đều nổi lên một điểm nghi ngờ! Đúng vậy nha, Thiên Thương Thiên là Thánh Hoàng Vực đệ nhị cao thủ, đến đệ tam đệ tứ còn đến được đây, lẽ nào gặp được cơ duyên nào đó, bọn họ chỉ nghĩ tới điều đó thôi, không ai nghĩ Thiên Thương Thiên gặp bất trắc cả, vì người mạnh hơn hẳn chỉ có Tài Gia Thần, mà hẳn ta ở đây rồi còn gì.

Lúc này bên cạnh bọn họ còn có rất nhiều người không thuộc tứ đại gia tộc, bao gồm cả Lam Kết Y và "tên hộ vệ" mới thu. Tài Gia Thần vốn đang tập trung quan sát đồng đồ nát của Cẩm Thành tự dưng thấy Lam Kết Y, đôi mắt hần sáng lên, ngoài Hoàng Kim bá đạo như kim son ra thì Lam Kết Y là người mà hần cảm thấy hứng thú nhất, nữ tử trẻ tuổi mà đạt tới Địa Linh cảnh trình độ hiếm càng thêm hiếm, vậy mà lần trước nàng lại dám từ chối hần, hôm nay hần nhất định cho nàng đẹp mặt. Hần là người của công chúng tất nhiên là không thể tự mình ra mặt làm những chuyện như thế này, hần nháy mắt với tên người hầu bên cạnh hần rồi ra hiệu về hướng Lam Kết Y. Tên người hầu này tất nhiên đã theo hần lâu năm, rất là hiểu ý.

Hần ngay lập tức hiên ngang đi về phía Lam Kết Y với bộ mặt phẫn nộ, hét lớn:

- Á kia, người có phải là người đã từ chối thịnh tình của Tài công tử không? - Vừa nói vừa chỉ mặt.

Đám lâu la xung quanh là cỏ nào thông minh, tai mắt vô cùng nhanh nhạy, vừa nghe là biết tên hộ vệ này muốn gây chuyện liền hô hào lớn để trợ lực:

- Đúng là vô tri! Từ chối Gia Thần công tử lời mời, có mắt không trông, nếu là ta thì ta đã lạy trời cảm tạ 3 phút.

- Đầu chi vô tri, nếu ta mà là Gia Thần công tử thì có ai đó làm ta phật lòng, ta không diệt cả nhà hần đều là may mắn của hần.

- Xi, Gia Thần công tử anh minh thần võ, nào có thể làm chuyện thất đức như ngươi...

- Gia Thần công tử không so đo với nữ nhân vô tri như nàng nhưng chúng ta không thể dễ dàng bỏ qua được, mặt mũi công tử tổn hại, chúng ta thần tượng bị tổn hại. Các ngươi nói chúng ta nên làm gì?? - Một tên nịnh nọt hét lớn.

- Tất nhiên là chôn sống ả. Chôn sống aaaaaa. - Đám này không phải là fan cuồng, nhưng vì chút lợi ích nhỏ nhặt sau này khi làm ăn với Tài Gia bọn họ liền diễn như thật.

Ở bên kia Tài Gia Thần nhếch miệng cười, trong lòng vô cùng đắc ý, đám người này tuy phế vật, tu hành chẳng ra gì nhưng ứng biến rất tốt. Lam Kết Y lúc này lâm vào lúng túng, nàng tuy biết vào đây sẽ gặp những phiền phức này, nhưng nàng vô tình đã ỷ lại vào Lam Vũ, tin rằng có Lam Vũ nàng sẽ chẳng gặp chuyện gì, nhưng giờ này Lam Vũ không có ở đây, bên cạnh nàng chỉ có thằng ắt ơ nhiều chuyện này, từ hôm gặp đến giờ hắn nói rất nhiều, cứ như không thể ngậm mồm lại vậy.

Đúng lúc mọi người đang ồn ào dồn ép thì tên lạnh chanh bên cạnh Lam Kết Y bỗng dưng rút khẩu Anaconda trên người Lam Kết Y ra bắn tên nam tử đứng trước mặt hai người lớn tiếng *Đoàng*. Tức thời trên trán tên kia xuất hiện 1 lỗ đạn, máu phụt ra, trong lỗ đạn còn có một làn khói đen nhàn nhạt tỏa ra ngoài... Tất nhiên là hắn ngay lập tức nằm thẳng cẳng không kịp ú ớ, chuyện xảy ra bất ngờ khiến đám đông phần nộ ngoài kia im bật, chỉ có tên ắt ơ không tim không phổi cười lớn như trúng số:

- Hahahaha, Lam cô nương, thấy chưa, ta đã bắn trúng rồi, ta bắn trúng rồi, hahahaha. - Nguyên lai là trong suốt quá trình đi theo Lam Kết Y tìm bảo, hắn cũng nhiều lần mượn súng bắn nhưng toàn trượt, vô cùng mất mặt, nay lại bắn trúng.

Lam Kết Y lấy tay che mặt, thằng này quả nhiên...sát người bắn còn hựt nữa thì bắn cô nương đá ngươi đi. Tài Gia Thần thấy thế thì giận tím mặt, hắn cảm giác như đang bị tát vào mặt ý, đúng lúc này một đám thủ hạ phía sau tự giác hùng hổ lao lên chất vấn:

- Tiện nhân, các ngươi có biết đàn làm gì không? Thúc thôi thì quý xuống xin thiếu chủ tha lỗi, nếu không...CHẾ... - Chửi chửi chưa nói xong thì lại *đoàng* một tiếng, tên đang nói lại theo bạn đếm số.

- Ngươi.. - Một người bên cạnh hắn quát lên kinh hãi. *Đoàng*.

- To g... - *Đoàng*

*Đoàng**Đoàng**Đoàng**Đoàng**Đoàng*. Không cho bọn họ phản ứng, gã điên lại tiếp tục bắn thêm, 9 tên trong nhóm hộ vệ của Tài Gia Thần đều ngóm củ tỏi, bọn họ đều tới ta Địa Linh Trung Kỳ cảnh giới nên làm sao đỡ được đạn của Lam Vũ, đội hộ vệ gồm 10 người giờ chỉ còn 1 người, may mắn là người mạnh nhất Địa Linh Hậu Kỳ.

- Hahaha, nhiều lời này, giờ ai còn kêu 1 tiếng ta bắn hắn.

Tài Gia Thần có chút xúc động, muốn lên cho thằng kia một chương chụp chết, nhưng hộ vệ bên người hắn giữ lại nhắc nhở:

- Thiếu chủ, đừng xúc động, còn không rõ uy lực của linh khí kia!

- Yên tâm, ta sẽ không xúc động, thứ kia uy lực bất phàm, nhưng ta có hộ thân phù của lão tổ không thể bị thương, ngươi không cần lo lắng. - Tài Gia Thần hắn hôm nay nếu mà nhịn xuống thì sau này làm sao còn có thể gặp mặt người, cái danh đệ nhất thiên tài Thánh Hoàng Vực sẽ biến hắn thành một trò cười.

Nghe vậy tên hộ vệ mới yên tâm gật đầu, hắn tuy là hộ vệ của Tài Gia Thần nhưng từ khi Tài Gia Thần sinh ra hắn đã đi theo, Tài Gia Thần không khác gì con trai hắn, hắn có thể chết nhưng Tài Gia Thần thì không thể. Tài Gia Thần cũng hiểu rõ vị hộ vệ này nên trước giờ cũng tôn trọng hắn. Tài Gia Thần khí thế tăng lên vùn vụt, một bộ dạng tiêu sái nháy mắt trở thành một chiến tiên, quạt trong tay hóa kiếm, sát khí hướng thẳng tới gã ắt ơ(chưa đặt tên).

- Ngươi đừng có lại đây, không ta bắn đó. Hahahaha. - Gã điên dường như vô cùng đắc ý cười lớn. Chẳng lẽ là điếc không sợ súng sao?

Thấy thế tâm tình bực bội Tài Gia Thần bỗng cười lớn:

- Hahaha, đúng là ếch ngồi đáy giếng, phế vật chỉ dựa vào một kiện linh khí mà dám trước mặt ta làm càn, hahahaha.

Mọi người xung quanh cũng như nghe một câu chuyện hài, đều cười rộ lên. Lại ba tiếng *Đoàng**Đoàng**Đoàng* gã điên lại:

- Cười..cười này, cười nữa xem, ai cho các ngươi cười ta. - Vì tốc độ đạn bay quá nhanh nên lại thêm người đứng chụm lại vừa cười vừa trò chuyện nên cho dù nhắm mắt bắn bừa cũng trúng 3 thằng, phải nói là vô cùng xui xẻo. Tình cảnh xảy ra khiến đám lâu bầu im bật, không dám nhiều lời.

- Muốn chết, trước mặt ta còn dám làm càn. Phú Giáp Thiên Hạ, Phú Kiếm. - Một trong tứ đại linh kỹ của Tài Gia Phú Giáp Thiên Hạ tứ kiếm thức. Tài Gia Thần vùng kiếm lên, kiếm thế vô cùng áp đảo mang theo ý cảnh tự bạo(lấy tiền chơi người), thanh kiếm từ trong tay họ Tài bay ra với một tốc độ kinh người, từ một thanh bảo kiếm gần như biến thành một bóng đèn di động vậy, sáng vô cùng đâm về phía gã điên, gã điên nhanh tay bắn vài phát vào thanh kiếm đang lao tới như không có hiệu quả gì, hắn phản ứng rất nhanh đẩy Lam Kết Y ra xa rồi trên tay xuất hiện một thanh đao lớn.

Viêm Long Đao - Thăng Long. Gã điên vùng đao từ dưới đất lên trên tạo thành một đường lửa nóng bỏng va chạm vào thanh kiếm đang sáng chói.

Đùng âm thanh va chạm như một vụ nổ cực lớn, dựa vào uy thế của chiêu thức 2 người đáng lý ra không nên gây ra động tĩnh như thế này mới đúng.

Gã điên chặt vật bị dư chấn đẩy bay mấy chục mét mới miễn cưỡng dừng lại, hấn trộn mắt quát:

- Vô sỉ, nguoi..tự bạo thanh kiếm!! - Thì ra đòn vừa rồi gã điên vốn đã tính toán đủ lực lượng để phản kích, ai ngờ thanh kiếm kia tự bạo, uy lực Địa Bảo tự bạo không phải bình thường, gã điên tí nữa thì phun ra một ngụm máu, nội thương nhẹ.

- Địa Linh hậu kỳ, giấu thật kỹ! Nguoi là ai, tại sao ta chưa bao giờ nghe qua có một thiên tài như nguoi. - Thân là đệ nhất thiên tài Thánh Hoàng Vực, hấn làm sao không nghiên cứu kỹ các thiên tài khác, về cả chiêu thức võ công, công pháp lẫn lai lịch, để sau này lỡ giao chiến còn có lợi, nhưng mà hấn chưa từng gặp gã điên bao giờ.

- Nguoi muốn biết? Thẳng ta đi rồi hỏi tiếp. - Vừa nói xong quanh hấn xuất hiện viêm khí xung thiên, nhiệt độ tăng cao. Tài Gia Thần hoài nghi cũng đứng, vì hấn căn bản không phải là người của Thánh Hoàng Vực.

- Hừ, không chịu nói thì ta cạy miệng nguoi. Giáp Kiếm... - Tức thì xung quanh Tài Gia Thần xuất hiện thêm 60 thanh kiếm xoay vòng vòng. Ý cảnh của Phú Giáp Thiên Hạ Kiếm của Tài gia không gì ngoài chữ Phú, giàu có vô song, lấy tiền đẻ nguoi, dùng linh kiếm bạo nổ tăng uy lực công kích nên trong nhần trừ vật của con cháu Tài Gia tu luyện Phú Giáp Thiên Hạ Kiếm đều chứa rất nhiều kiếm bảo, coi như làm đại bác mà bắn. Trình độ của mỗi người tùy thuộc vào số kiếm mà người đó khống chế cùng một lúc để làm combo, có rất nhiều kiểu combo mạnh mẽ, đa số trường lão của Tài Gia chỉ tu được tới Thiên Kiếm, tức là một lúc điều khiển 1000 thanh kiếm, nghe đồn đệ nhất lão tổ Tài Gia hiện tại đã tu luyện được Hạ Kiếm, vạn kiếm đồng bạo, uy lực ở Thánh Hoàng Vực không có đối thủ.

- Hừ, tưởng ta sợ sao. - Người điên nào có sợ, hấn viêm khí bùng nổ kinh hoàng rồi cả người bao phủ trong lửa hóa thành một hỏa nhân, thanh đao còn có lấp lóe từng con tiểu hỏa long.

Hai người hét lớn, một người và 60 thanh kiếm hóa quang chuẩn bị bạo lao vào nhau.....

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Các nguoi cùng ta không là một thế giới (1)

Đùng* sau va chạm gã điên vẫn là người bị đẩy bay ra, nhưng lần này hấn rất nhanh lấy lại thăng bằng, trên người cũng không có vết thương nào. Tính ra tổn thất thực tế thì chỉ có Tài Gia Thần mất 1 thanh kiếm thôi, hai người lại rất nhanh lao vào nhau âm ỉ giao tranh, dù chiêu của gã điên hung hấn cỡ nào thì đều bị bạo kiếm của Tài Gia Thần đẩy lui, sức bạo của linh kiếm vốn luôn là chiêu thức mạnh nhất mà kiếm đó có thể thi triển. Sau vài hiệp vật lộn Tài Gia Thần cũng nhận ra chỉ với bạo những thanh kiếm thì chẳng thể nào trọng thương được đối thủ chứ đừng nói giết, thế là hấn ta quyết định dùng tuyệt chiêu, vốn vừa rồi giao tranh làm 60 thanh kiếm của hấn nổ mất 24 thanh, hấn ngay lập tức lại lôi ra 24 thanh nữa để bù thiếu. 60 thanh kiếm ngày càng bạo ngược, Tài Gia Thần tay bấm quyết, hét:

- Cho nguoi cơ hội, khai báo lai lịch của nguoi! Nếu không đừng trách ta độc ác!!!

- Phế vật, sao nguoi không quỳ xuống lạy 1 cái, ta tha mạng nguoi. - Hấn cũng không cam lòng yếu thế cười lớn, từ một thăng lạnh chanh trở thành một tên giang hồ hung ác cũng rất nhanh.

- Đó là nguoi ép ta, chết đi. Giáp Kiếm - Lục Hợp!!!!

Sáu mươi thanh kiếm chia làm đều làm 6 hướng đông tây nam bắc trên dưới, mỗi hướng 10 thanh kiếm bao vây, chúng không ngừng xoay tròn khiến cho nguoi ta có cảm giác thiên la địa võng, trời đất không lối. Không những thế, chúng còn phát ra những tia sáng liên kết với nhau như 1 ma trận huyền ảo, đây cũng chính là chỗ đáng sợ thật sự của Phú Giáp Thiên Hạ Kiếm của Tài Gia chứ không phải bạo nổ những thanh kiếm một cách đơn giản.

Cảm nhận được một tia uy hiếp từ những thanh kiếm, gã điên lập tức nghiêm túc, không còn hung hăng nữa, gã nhất đao chĩa lên trời hô lớn:

- Hóa Long!!!! - Khí thế bàng bạc, tràng diện có chút kinh nguoi, nhưng biến hóa kinh khủng đó không phải là bản thân gã điên mà thanh đao hấn cầm, từ một thanh hỏa đao có hỏa long vờn quanh thanh một thanh Đại Long Đao cực lớn, to phải gấp 3 lần trước, hỏa khí hưng thịnh.

- Chiến(Sát) - Gã điên và Tài Gia Thần cùng hét lên.

Vụ nổ lớn khiến cho khu vực cổng cấm thành bạo tạc, dư chấn của nó cũng đẩy những nguoi xung quanh bay ra xa, không ít nguoi trọng thương phụt máu. Thình thoảng nguoi ta còn thấy từng đường đao quang nóng vô cùng xoẹt ra ngoài, đứng ở trên không Tài Gia Thần cũng phụt một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên va chạm vừa rồi đã tổn thương đến hấn, khói bụi tán ra, mọi nguoi nhìn thấy gã điên cũng không khảm khá hơn là bao, quần áo rách rưới, cả nguoi bông nhiều chỗ, nhưng thanh đao vẫn hùng hực khí thế. Tài Gia Thần thấy cảnh đó thì trong lòng bức tức, nhưng nói cho cùng thì hấn vẫn là con cháu đại gia tộc, suy nghĩ tư duy lúc nào cũng hướng về lợi ích trước tiên, hấn nhận ra cho dù đánh thắng và giết chết được tên kia thì hấn cũng trọng thương, lộ một vài món bài tây mà chẳng nhận lại được cái gì thực tế, gài ư? Cái đó không phải là điều quan trọng bây giờ, bởi vậy nên hấn quyết định dùng trận chiến này lại.

- Khá lắm, thực lực của nguoi xứng được ta tôn trọng, ta thấy chúng ta tiếp tục chiến cũng không mang lại lợi ích gì, dừng tay tại đây thế nào?

Nhìn chăm chăm Tài Gia Thần một lát, gã điên lại nhìn sang Lam Kết Y, thấy nàng cũng bị thương, những gã cân nhắc bản thân mình muốn giết được người kia thì phải bại lộ nhiều thứ không nên, nhất là trước tên bằng hữu khó lòng của cô gái.

- Hừ! - Hắn chỉ hừ lạnh và thu thanh đao về trong nháy mắt không gian!

Chợt từ xa có một người nhảy tới, người này một thân đen xám, hắc khí nhàn nhạt, khi mọi người tập trung thần thức để để quan sát thì có cảm giác như bị vướng vào một khoảng hư không, như là người đó chẳng hề tồn tại vậy. Lam Kết Y và gã điên đương nhiên nhận ra người tới, đó chẳng phải là Lam Vũ sao, bọn họ không rõ vì sao anh biến hóa kinh người như vậy. Thực chất người chạy tới chỉ là lão nhị, lão đại còn bận đi khắp nơi còn lại vợ vết và ngắm cảnh, lão tứ thì chỉ muốn thỏa mãn sự khát máu của mình, nào quan tâm bảo vệ với mỹ nhân gì đâu.

- Kết Y, ai làm cô bị thương vậy?

- Không có ai hết, chỉ là chút xui xẻo thôi. - Lam Kết Y tuy rằng thắc mắc tại sao Lam Vũ bây giờ nhìn khác khác nhưng mà vẫn nhin lại, trả lời câu hỏi của anh.

Lão nhị nhìn hết xung quanh một lượt rồi tự mình vác từ phía sau ra khẩu Barret nhìn gã điên với Tài Gia Thần chặt vật thì hứng thú mỉm cười một cách tà dị:

- Bây giờ các người chơi trò gì mà vui vậy? - Hỏi xong rồi lão nhị bộ không để ý đến xung quanh, mắt ghé vào ống nhắm, dòm xung quanh, cứ như đang xác định mục tiêu vậy. Anh hiện tại chưa nghĩ ra thứ gì hay, chỉ muốn từ bọn họ kiếm chút ý tưởng.

Tài Gia Thần đương nhiên nhận ra Lam Vũ, là kẻ không có mắt đã từ chối lời mời của hắn, tuy nay nhìn khác khác nhưng Tài Gia Thần cũng không coi trọng, trong 3 người chỉ có gã điên cho hắn thấy coi trọng mà thôi, nhưng hắn cũng rất khôn ngoan, từ nhỏ các trưởng bối gia tộc đã dạy hắn, tính mạng của hắn là tương lai của gia tộc, không được phép hành động theo cảm tính, phạm việc gì cảm thấy quý dị không chắc thì tránh trêu chọc, thế nên hắn cũng nghĩ kỹ, không muốn làm chuột bạch dù ghét Lam Vũ, hắn còn nhanh chóng tư duy, Thiên Thương Thiên so với hắn còn hận Lam Vũ hơn, nếu hắn là Thiên Thương Thiên thì ngay khi vào khu thí luyện đã giết chết Lam Vũ ngay rồi, hắn tin tưởng với thể lực của tứ đại thể gia thì tìm tung tích một người trong di tích không có gì khó, thế mà giờ chỉ có tên thanh niên này xuất hiện, Thiên Thương Thiên không thấy chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều, dù khó tin nhưng chỉ cần một xác xuất nhỏ thôi hắn cũng không muốn đánh cược. Hắn lạnh lùng hỏi lại Lam Vũ:

- Thiên Thương Thiên đâu rồi? Đừng nói với ta ngươi chưa gặp được hắn?

Nghe lời hỏi của Tài Gia Thần, các nhóm người xung quanh mới giật mình, tu lĩnh giả không có người ngu, chỉ có người thông minh hơn người thôi, lẽ nào....

- À, lúc này có một tên công tử bột cùng người của hắn bao vây ta. Nghe nói là Thiên gia gì đó, có thể là người ngươi muốn hỏi đó. - Lam Vũ vẫn mân mê chơi với khẩu súng, làm bộ như vô ý trả lời, thực chất anh thừa biết thằng nhóc họ Thiên.

Hít-hà mọi người nghe vậy thì hít một hơi thật sâu kinh ngạc, nói như vậy chẳng lẽ...

- Bọn hắn chết hết rồi, hắn là bằng hữu của ngươi à? Có muốn báo thù không? - Lão nhị thần thái vô ý nhưng lời nói vô cùng khiêu khích. Anh quả thật bây giờ chưa nghĩ ra trò hay nên cứ đợi bọn hắn chủ động xem sao, dù gì anh bây giờ chỉ là một tia tinh thần lực phân ra, không có năng lực gì nhiều.

- Ngươi nói láo! Dưới Thiên Linh Cảnh không ai có thể giết được Thiên Thương Thiên. - Tài Gia Thần cười lạnh đáp, như bóc mẽ được một lời nói dối, hắn tâm có chút cao ngạo trở lại.

Mọi người xung quanh nhất là Thiên Hoa Thiên nghe thế thì đều ra vẻ hiểu biết, Thiên Hoa Thiên lớn tiếng quát:

- Cuồng đồ! Đại ca ta có Hộ Thần Bài của lão tổ đưa cho, dưới Thiên Linh vô pháp phá vỡ, ngươi xảo ngôn vô dụng.

- Haha, hộ thần bài gì ta không biết, ta chỉ biết sau khi sắp giết được hắn thì có một lão già nhảy ra dọa ta, ta giật mình quá lỡ tay đánh chết hắn, thật là xin lỗi! Ta xin lỗi ngươi rồi đấy, đừng hận ta nha, đại ca ngươi số đen, số đen, không phải tại ta. - Từng câu nói của Lam Vũ càng làm người khác cảm thấy ngứa gan. Nhưng anh đã nói rõ như thế thì Tài Gia Thần vốn đang ổn định lại cũng cảm thấy hoảng sợ, hắn... cũng được lão tổ phân ra một tia linh thức bảo vệ, linh thức chỉ hiện khi hắn cận kề cái chết... Tuy hắn vẫn cho là Lam Vũ không thể giết Thiên Thương Thiên vì linh thức có thực lực tuy không bằng Thiên Linh kỳ chính thức nhưng trong Địa Linh kỳ đúng là vô địch. Nhưng mà... làm linh thức của lão tổ xuất hiện thì thực lực của tên này rất khủng bố, chỉ ít hiện giờ hắn nhất định không phải là đối thủ.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95

Đùng sau va chạm gã điên vẫn là người bị đẩy bay ra, nhưng lần này hắn rất nhanh lấy lại thăng bằng, trên người cũng không có vết thương nào. Tính

ra tồn thất thực tế thì chỉ có Tài Gia Thần mất 1 thanh kiếm thôi, hai người lại rất nhanh lao vào nhau ầm ầm giao tranh, dù chiêu của gã điên hung hãn cỡ nào thì đều bị bạo kiếm của Tài Gia Thần đẩy lui, sức bạo của linh kiếm vốn luôn là chiêu thức mạnh nhất mà kiếm đó có thể thi triển. Sau vài hiệp vật lộn Tài Gia Thần cũng nhận ra chi với bạo những thanh kiếm thì chẳng thể nào trọng thương được đối thủ chứ đừng nói giết, thế là hắn ta quyết định dùng tuyệt chiêu, vốn vừa rồi giao tranh làm 60 thanh kiếm của hắn nổ mất 24 thanh, hắn ngay lập tức lại lôi ra 24 thanh nữa để bù thiếu. 60 thanh kiếm ngày càng bạo ngược, Tài Gia Thần tay bấm quyết, hét:

- Cho ngươi cơ hội, khai báo lai lịch của ngươi! Nếu không đừng trách ta độc ác!!!

- Phế vật, sao ngươi không quỳ xuống lạy 1 cái, ta tha mạng ngươi. - Hắn cũng không cam lòng yếu thế cười lớn, từ một thẳng lan chanh trở thành một tên giang hồ hung ác cũng rất nhanh.

- Đó là ngươi ép ta, chết đi. Giáp Kiếm - Lục Hợp!!!!

Sáu mươi thanh kiếm chia làm đều làm 6 hướng đông tây nam bắc trên dưới, mỗi hướng 10 thanh kiếm bao vây, chúng không ngừng xoay tròn khiến cho người ta có cảm giác thiên la địa võng, trời đất không lối. Không những thế, chúng còn phát ra những tia sáng liên kết với nhau như 1 ma trận huyền ảo, đây cũng chính là chỗ đáng sợ thật sự của Phú Giáp Thiên Hạ Kiếm của Tài Gia chứ không phải bạo nổ những thanh kiếm một cách đơn giản.

Cảm nhận được một tia uy hiếp từ những thanh kiếm, gã điên lập tức nghiêm túc, không còn hung hăng nữa, gã nhất đao chĩa lên trời hô lớn:

- Hóa Long!!!! - Khí thế bàng bạc, tràng diện có chút kinh người, nhưng biến hóa kinh khủng đó không phải là bản thân gã điên mà thanh đao hắn cầm, từ một thanh hỏa đao có hỏa long vờn quanh thanh một thanh Đại Long Đao cực lớn, to phải gấp 3 lần trước, hỏa khí hưng thịnh.

- Chiến(Sát) - Gã điên và Tài Gia Thần cùng hét lên.

Vụ nổ lớn khiến cho khu vực cổng cấm thành bạo tạc, dư chấn của nó cũng đẩy những người xung quanh bay ra xa, không ít người trọng thương phụt máu. Thình thoảng người ta còn thấy từng đường đao quang nóng vô cùng xoẹt ra ngoài, đứng ở trên không Tài Gia Thần cũng phụt một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên va chạm vừa rồi đã tổn thương đến hắn, khói bụi tan ra, mọi người nhìn thấy gã điên cũng không khâm khảm hơn là bao, quần áo rách rưới, cả người bồng nhiều chỗ, nhưng thanh đao vẫn hùng hực khí thế. Tài Gia Thần thấy cảnh đó thì trong lòng bức tức, nhưng nói cho cùng thì hắn vẫn là con cháu đại gia tộc, suy nghĩ tư duy lúc nào cũng hướng về lợi ích trước tiên, hắn nhận ra cho dù đánh thắng và giết chết được tên kia thì hắn cũng trọng thương, lộ một vài món bài tẩy mà chẳng nhận lại được cái gì thực tế, gái ư? Cái đó không phải là điều quan trọng bây giờ, bởi vậy nên hắn quyết định dừng trận chiến này lại.

- Khá lắm, thực lực của ngươi xứng được ta tôn trọng, ta thấy chúng ta tiếp tục chiến cũng không mang lại lợi ích gì, dừng tay tại đây thế nào?

Nhìn chằm chằm Tài Gia Thần một lát, gã điên lại nhìn sang Lam Kết Y, thấy nàng cũng bị thương, những gã cân nhắc bản thân mình muốn giết được người kia thì phải bại lộ nhiều thứ không nên, nhất là trước tên băng hữu khó lường của cô gái.

- Hừ! - Hắn chỉ hừ lạnh và thu thanh đao về trong nhẫn không gian!

Chợt từ xa có một người nhảy tới, người này một thân đen xám, hắc khí nhàn nhạt, khi mọi người tập trung thần thức để để quan sát thì có cảm giác như bị vướng vào một khoảng hư không, như là người đó chẳng hề tồn tại vậy. Lam Kết Y và gã điên đương nhiên nhận ra người tới, đó chẳng phải là Lam Vũ sao, bọn họ không rõ vì sao anh biến hóa kinh người như vậy. Thực chất người chạy tới chỉ là lão nhị, lão đại còn bận đi khắp nơi còn lại vết và ngấm cảnh, lão tứ thì chỉ muốn thỏa mãn sự khát máu của mình, nào quan tâm bảo vật với mỹ nhân gì đâu.

- Kết Y, ai làm cô bị thương vậy?

- Không có ai hết, chỉ là chút xui xẻo thôi. - Lam Kết Y tuy rằng thắc mắc tại sao Lam Vũ bây giờ nhìn khác khác nhưng mà vẫn nhin lại, trả lời câu hỏi của anh.

Lão nhị nhìn hết xung quanh một lượt rồi tự mình vác từ phía sau ra khẩu Barret nhìn gã điên với Tài Gia Thần chật vật thì hứng thú mỉm cười một cách tà dị:

- Bây giờ các người chơi trò gì mà vui vậy? - Hỏi xong rồi làm bộ không để ý đến xung quanh, mắt ghé vào ống nhắm, dòm xung quanh, cứ như đang xác định mục tiêu vậy. Anh hiện tại chưa nghĩ ra thứ gì hay, chỉ muốn từ bọn họ kiếm chút ý tưởng.

Tài Gia Thần đương nhiên nhận ra Lam Vũ, là kẻ không có mắt đã từ chối lời mời của hắn, tuy nay nhìn khác khác nhưng Tài Gia Thần cũng không coi trọng, trong 3 người chỉ có gã điên cho hắn thấy coi trọng mà thôi, nhưng hắn cũng rất khôn ngoan, từ nhỏ các trưởng bối gia tộc đã dạy hắn, tính mạng của hắn là tương lai của gia tộc, không được phép hành động theo cảm tính, phạm việc gì cảm thấy quý dị không chắc thì tránh trêu chọc, thế nên hắn cũng nghi kỵ, không muốn làm chuột bạch dù ghét Lam Vũ, hắn còn nhanh chóng tư duy, Thiên Thương Thiên so với hắn còn hận Lam Vũ hơn, nếu hắn là Thiên Thương Thiên thì ngay khi vào khu thí luyện đã giết chết Lam Vũ ngay rồi, hắn tin tưởng với thể lực của tứ đại thể gia thì tìm tung tích một người trong di tích không có gì khó, thế mà giờ chỉ có tên thanh niên này xuất hiện, Thiên Thương Thiên không thấy chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều, dù khó tin nhưng chỉ cần một xác xuất nhỏ thôi hắn cũng không muốn đánh cược. Hắn lạnh lùng hỏi lại Lam Vũ:

- Thiên Thương Thiên đâu rồi? Đừng nói với ta ngươi chưa gặp được hắn?

Nghe lời hỏi của Tài Gia Thần, các nhóm người xung quanh mới giật mình, tu lĩnh giả không có người ngu, chỉ có người thông minh hơn người thôi, lẽ nào....

- À, lúc này có một tên công tử bột cùng người của hắc bao vây ta. Nghe nói là Thiên gia gì đó, có thể là người người muốn hỏi đó. - Lam Vũ vẫn mân mê chơi với khẩu súng, làm bộ như vô ý trả lời, thực chất anh thừa biết thằng nhóc họ Thiên.

Hít-hà mọi người nghe vậy thì hít một hơi thật sâu kinh ngạc, nói như vậy chẳng lẽ...

- Bọn hắc chết hết rồi, hắc là bằng hữu của ngươi à? Có muốn báo thù không? - Lão nhị thần thái vô ý nhưng lời nói vô cùng khiêu khích. Anh quả thật bây giờ chưa nghĩ ra trò hay nên cứ đợi bọn hắc chủ động xem sao, dù gì anh bây giờ chỉ là một tia tinh thần lực phân ra, không có năng lực gì nhiều.

- Ngươi nói láo! Dưới Thiên Linh Cảnh không ai có thể giết được Thiên Thương Thiên. - Tài Gia Thần cười lạnh đáp, như bóc mẽ được một lời nói dối, hắc tâm có chút cao ngạo trở lại.

Mọi người xung quanh nhất là Thiên Hoa Thiên nghe thế thì đều ra vẻ hiểu biết, Thiên Hoa Thiên lớn tiếng quát:

- Cuồng đồ! Đại ca ta có Hộ Thần Bài của lão tổ đưa cho, dưới Thiên Linh vô pháp phá vỡ, ngươi xảo ngôn vô dụng.

- Haha, hộ thần bài gì ta không biết, ta chỉ biết sau khi sắp giết được hắc thì có một lão già nhảy ra dọa ta, ta giật mình quá lỡ tay đánh chết hắc, thật là xin lỗi! Ta xin lỗi ngươi rồi đấy, đừng hận ta nha, đại ca ngươi số đen, số đen, không phải tại ta. - Từng câu nói của Lam Vũ càng làm người khác cảm thấy ngứa gan. Nhưng anh đã nói rõ như thế thì Tài Gia Thần vốn đang ổn định lại cũng cảm thấy hoảng sợ, hắc... cũng được lão tổ phân ra một tia linh thức bảo vệ, linh thức chỉ hiện khi hắc cận kề cái chết... Tuy hắc vẫn cho là Lam Vũ không thể giết Thiên Thương Thiên vì linh thức có thực lực tuy không bằng Thiên Linh kỳ chính thức nhưng trong Địa Linh kỳ đúng là vô địch. Nhưng mà... làm linh thức của lão tổ xuất hiện thì thực lực của tên này rất khủng bố, chỉ ít hiện giờ hắc nhất định không phải là đối thủ. Hắc giờ suy nghĩ là nên tùy cơ ứng biến, không nên quá đắc tội đối phương, nếu đối phương là chém gió thì sau khi chứng thực hắc sẽ đùa chết, còn là thật thì không có chuyện gì xảy ra.

- Haha, ngươi thật hài hước. Chia khu vực cũng đã xong, mọi người tự vào kiểm cơ duyên đi thôi. - Tài Gia Thần từ nhỏ đã được gia tộc giáo dục, mặt mũi tuy vô cùng quan trọng, nhưng trong một số trường hợp không chắc chắn có thể bỏ qua, có câu người vô sỉ có chỗ vô địch. Chính là chỗ này, hắc luôn thể hiện mình là quân tử, nhưng nếu 1 số trường hợp bất khả kháng hoàn toàn có thể co vòi, chết ai đâu với thể lực nhà hắc đám người này cũng không dám đi rêu rao, chức quân tử vẫn còn đó. Hắc lò đi Lam Vũ.

Lão nhị vốn đang chờ có 1 kẻ bật lại mình để có cơ chơi 1 chút, ai ngờ chủ xị chơi trò “xù nọ” mình ép có 1 bước mà nó “chạy mất dép”, tính cách của anh lại là giống như hội chứng rối loạn cưỡng chế(một số người luôn muốn làm hoàn hảo mọi việc, không sai 1 ly, nhích 1 chút là khó chịu, một số người sợ bẩn, dính vết mực mà cảm giác như có con gián trên người vậy, bệnh đó giống tâm thần), luôn muốn tạo sân chơi thật đẹp cho mình, nếu như vừa rồi thắng kia chơi lại thì anh đã rút súng, đằng này nó co vòi, tự mình co lao lên cũng chẳng có cảm xúc gì, khi đã cảm thấy làm điều đó không có hưng phấn, anh chẳng thèm làm. Mấy tên còn lại chẳng đáng 1 viên đạn, về mặt hăm hăm không vui.

Lam Kết Y tuy rằng ít nói nhưng cũng hiểu tình huống, chủ động gây sự chưa bao giờ là điều nên làm cả, nàng khuyên:

- Cừu, ngươi đừng gây sự nữa, chúng ta tìm bảo bối đi. - Nói xong kéo Lam Vũ đi vào trong cấm thành, nàng khao khát lực lượng chứ không phải khao khát chiến đấu.

===== Ở Kim Tiên Lục thời điểm này.

Một tia kiếm quang mỏng như giấy lướt qua nắp Minh Nguyệt Quan, rồi Dung Vinh Hằng (tức Kimura) một chân đá nắp quan tài ra, bên trong quả nhiên có một cô gái nằm bất tỉnh trong đó, rõ là Mỹ Hương, hắc nhếch mép cười không nói gì, 1 tia sáng xanh lục từ trong tay chiếu vào Mỹ Hương, cô ngay lập tức mở mắt giật mình bật dậy, đám người của Thanh Hoa Thiên cũng thấy. Hoa Vô Tình thấy thì nhíu mắt, thì ra 2 tên hoa hoa công tử kia dám làm chuyện đó, dù biết bọn hắc trước giờ đều làm qua nhiều lần, nhưng đều là những nữ đệ tử địa vị thấp kém, nào cũng không ra chuyện gì nên cao tăng tông môn không quan tâm lắm, nhưng Mỹ Hương thì khác, dung nhan của nàng tuy so ra ở Thanh Hoa Thiên không thể coi là mỹ nhân nhưng nàng là người duy nhất trong mấy vạn năm nay ở Thanh Hoa Thiên tu luyện được công pháp kia, địa vị tương lai khó tả, có thể đem lại cho Thanh Hoa Thiên rất nhiều lợi ích, đến tông chủ cũng rất coi trọng, chuyện này về sẽ không dễ dàng xử lý.

Mỹ Hương bật dậy mà lòng vẫn còn hoảng hốt, ký ức của nàng chỉ dừng lại lúc mà bị hai người bắt cóc, giờ không biết thế nào. Nhưng mà thấy mọi người vẫn còn đây thì nàng thở phào, ít nhất Hoa sư tỷ còn đó, nàng thành thạo cũng giúp mình giải vây. Ngược mặt lên thấy một nam tử với bộ trang phục...”lạ”, cô bỗng kinh ngạc, đây chẳng phải lấy mấy bộ võ phục truyền thống của Nhật Bản sao? Từ hồi qua thế giới này nàng chưa bao giờ thấy qua bất cứ thứ gì quen thuộc ở Trái Đất cả, thời trang, phong cách nói chuyện, văn hóa, ngôn ngữ.v.v tất cả mọi thứ đều xa lạ, nàng cũng phải sinh hoạt hơn 1 năm trời mới có thể học được ngôn ngữ nơi đây, cũng may là tông môn đùn tài nguyên cho nàng đột phá, tư duy nhạy bén lên rất nhiều nếu không trí tuệ còn như ở Trái Đất thì ngàn năm cũng không thể học được. Vậy mà hôm nay lại gặp một người với bộ võ phục, thanh kiếm katana quen thuộc trong các bộ phim samurai, nàng vội thử dùng tiếng anh để hỏi thử:

- Excuse me, are you Japanese? - Nàng chỉ ôm tâm lý thử nghiệm mà thôi, nỗi lòng của người xa xứ khó mà tả.

Dung Vinh Hằng vốn không có ý tốt gì, cũng chỉ là chứng minh mình nói đúng thôi, ai ngờ lại ra một cô bé người Trái Đất, tính ra Trái Đất cũng không phải quê hương của hắc, nhưng lại là mảnh đất thứ 2 hắc sinh ra(hồi đó đầu thai, tới năm 18 tuổi mới thức tỉnh ký ức).

- Không cần thử, ta tuy không tính là gốc, nhưng hiện tại có thể coi là người Nhật! Nể tình đồng hương ta cho cô một lần bảo vệ tính mạng. Đeo chiếc nhẫn này vào, khi nào gặp nguy hiểm thì dùng ý thức để kích hoạt, nó cho cô tốc độ có thể so với Thiên Linh kỳ đỉnh phong trong 10 phút.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Xin lỗi, người vốn có thể là bạn của ta (2/3)

Lúc này ở Thánh Hoàng Vực, Lam Vũ cũng vờ vết kha khá đồ vật, hải lòng hướng về phía lão nhị chạy tới. Cảm thấy lão nhị vui chơi cũng đủ rồi, giờ xung quanh không còn gì mang lại hứng thú cho mình nữa, người thì giết 1 số cũng đủ hả giận, truy cùng diệt tận cũng không được gì, không cần nhọc tâm làm tiếp.

- Lão nhị, lão tứ, đủ rồi, chúng ta không đi săn nữa. Giờ tao nghỉ tụi mày nên vào trong đi, tao sẽ dồn tinh thần lực để tìm kiếm xem thứ trong truyền thuyết bọn họ hay nhắc tới là gì! Không được thì thôi, thứ thật ở Địa Linh đình phong phía dưới đã không cách làm chúng ta gia tăng thực lực, không thể ở chỗ này chơi mãi được, phải tìm tầng lớp cao hơn, lúc ấy lại cho tụi mày chơi! Thế nào?

Lúc này lão tứ vừa giết xong 1 đám người, chỉ còn sót lại 1 người, chuẩn bị giết nốt thì đối phương lại quỳ xuống van xin:

- Đại nhân, tha mạng, tha cho ta 1 mạng, ta là có mắt không trông, heo chó không bằng. Xin hãy tha mạng!! - Sợ còn chưa biểu hiện đủ thành ý, hắn có liên tiếp dập đầu. Nhưng chỉ thấy đối phương lạnh lùng nhìn hắn không có ý tứ gì tha mạng thì hết hồn, không kịp suy nghĩ gì.

- Ta...ta có biết 1 bí mật, kính xin ngài tha cho ta. Bí mật của truyền thuyết của lần thí luyện này, cái này là tổ tiên nhà ta ngày xưa là người thân tín bên cạnh nhị hoàng tử của thánh triều ghi chép lại. Đây...đây chính là tổ ký nhà ta, xin ngài đại nhân đại lượng. - Hắn 2 tay dâng lên, đầu cúi xuống.

Lão tứ nào có quan tâm cái gì bí mật, chỉ có giết người, săn thú mới tăng lên tu vi mà thôi, thiên tài địa bảo kiểu gì cũng vô dụng, vốn định 1 chưởng đập chết đối phương thì lão đại PM, bảo ngưng đồ sát, anh cũng biết là thời gian không còn nhiều, chỉ kịp quăng cuốn sách vào trong không gian rồi tan biến như làn khói. Đối phương đang nhắm mắt cúi đầu tự dung cảm giác xung quanh không có động tĩnh gì, chậm rãi mở mắt ngẩng đầu lên, không thấy ai cả, hắn ngả nhào thờ dốc, có phần nhẹ nhõm, tuy rằng mất đi vật tổ truyền về nhà gia tộc chắc chắn trừng phạt, thậm chí có khi còn mất cả chức thiếu tộc trưởng nhưng hắn không hối hận, cái gì tổ truyền so với mạng nhỏ đều là số 0.

Lão nhị bên này cũng ngỡ ngác, thật sự chơi chưa đủ mà, nhưng ngẫm lại trò vui mình thiết kế đều đã tan thành mây khói thì tiếp theo cũng không có gì đặc sắc.

- Lão đại!! Ta...

- Được rồi, ta chuẩn bị đổi chỗ đây! Lần sau sẽ có cơ hội khác vui hơn.

Ngay lập tức thân hình lão nhị ở cạnh Lam Kết Y hóa thành làn khói đen (giống khói thuốc lá ý, không phải khói đốt lửa nhé), sự việc này rất dễ gây chú ý nên mọi người đều ngừng cuộc bộ coi chuyện gì xảy ra, khói đen bao phủ, rồi ngay lập tức tan biến, Lam Vũ vẫn ở đó, chỉ khác là giờ nhìn có màu sắc rõ ràng hơn.

- Chúng ta đi thôi, tài nguyên cũng đủ để cô tu luyện rồi. - Nói xong Lam Vũ kéo tay Lam Kết Y chạy mất hút trong cấm thành. Bỏ mặc đám người ngỡ ngác nhìn, đến chính bọn họ bây giờ cũng không biết bản thân mình đang ngỡ ngác vì điều gì nữa. Đột nhiên có người tranh thủ cơ hội chạy vào cấm thành đánh thức mọi người, thế là đồng loạt chen nhau chạy vào, sợ mất cơ duyên.

- Vừa nãy có tên kia đưa cho ta cái này, nói là bí mật của thánh triều gì đó, cầm xem. - Lão tứ chuyển cuốn sách cho lão đại.

Cầm cuốn sách lên Lam Vũ đọc lướt qua, có chút kinh ngạc, nếu mà Lam Vũ là người của thế giới này thì đây đúng là thiên đại cơ duyên, nhưng đáng tiếc anh lại không phải. Kể rằng xưa kia, thời mà Thánh Triều Hoàng Kim hùng mạnh hơn bao giờ hết, Thánh Hoàng Đế lại là Thánh Hoàng Vực chí cường giả, 1 thân tu vi chạm tới Linh cấp, kết hợp với khí vận đất nước, ở trên sân nhà cũng có thể trao đổi chiêu thức với Tôn giả Linh cảnh. Thời đó Thánh Hoàng Vực không có gia tộc nào lớn mà độc lập cả, muốn tồn tại thì phải thần phục Thánh Triều. Chuyện là một đêm mưa gió, có một kẻ tà nhân không biết từ đâu xuất hiện, hắn giết chết Thập Tam Hoàng Tử khi Thập Tam Hoàng Tử định đuổi hắn ra khỏi 1 khách sạn chỉ để lấy lòng 1 mỹ nhân đương thời, Hoàng Đế tức giận muốn giết hắn nhưng nào ngờ hắn cũng là một tuyệt thế cao thủ, giao tranh với Hoàng Đế chí cường giả gần 1 ngày trời mới bị Hoàng Đế dùng bí chiêu đánh trọng thương tẩu thoát.

Thế là sau hôm đó cả nước truy nã tên kia, phần thưởng cực kỳ phong, rất nhiều linh giả động tâm bỏ ra sức lực đi lùng bắt, nhưng một tháng rồi một năm trôi qua, chẳng có bất kỳ tin tức nào của tên kia cả, ngay cả Hoàng Đế cũng cho là có thể đối phương chết rồi, vì dù sao lúc đánh nhau với gã hắn cũng đã bị trọng thương, nay bị kích thêm, không muốn chết cũng khó, thế là dần mọi người từ bỏ. Gắn đúng như mọi người đoán, chỉ khác là hắn không chết mà còn 1 hơi thở thoi thóp, một đường bỏ trốn vào phủ Nhị Hoàng Tử, Nhị Hoàng Tử được sách miêu tả lúc đó là bên ngoài mang tiếng hoàn khổ, hết ăn chơi rồi lại đập phá, khi nam hiệp nữ, nhưng mà thân người viết sách lại là thân tín của Nhị Hoàng Tử nên rõ ràng, chỉ là một cái diễn kịch mà thôi, thực tế vì ngôi vị Hoàng Đế, từ nhỏ Nhị Hoàng Tử đã giả ăn chơi trác táng, bản thân mang tuyệt thế thiên tư, năm đó 62 tuổi đã Thiên Linh cảnh sơ kỳ, đến người thân tín đó còn khó tin, lý do để diễn ư? Lúc đó Hoàng Đế yêu thương nhất Đại Hoàng Tử tức đương thời Thái Tử, tu vi cũng là Thiên Linh sơ kỳ nhưng Nhị Hoàng Tử không cam tâm vì cái gì vua cha dồn hết tài nguyên tu luyện cho người anh mà không chia cho huynh đệ khác, hắn biết nếu mình thể hiện được thiên phú thì đại ca hắn, Thái Tử sẽ giết hắn ngay, phải biết lúc đó sau lưng Thái Tử là Thừa Tướng đương triều, Thiên Linh Hậu Kỳ, việc dùng một cái cơ vớ vẩn giết huynh đệ, hắn thấy nhiều rồi, nhất là lần lúc 40 tuổi hắn tận mắt chứng kiến vị đại ca đó giết ngũ đệ của hắn, ngũ đệ năm đó 25 tuổi Địa Linh cảnh trung kỳ.

Hên hên sao đó tên tội phạm truy nã trốn vào phủ bị gia nhân trong phủ bắt gặp báo Nhị Hoàng Tử, Nhị Hoàng Tử lập tức chạy tới, thấy đối phương gần chết, hắn không ngại cho đối phương chưởng tắc thở, vốn định mang lên vua cha đổi chút tài nguyên sớm ngày tu luyện vượt qua hoàng huynh, chỉ

cần vượt qua 1 tiểu cấp độ, Thái Thượng Hoàng sẽ ngay lập tức ủng hộ hần, bảo vệ hần khỏi bị ám hại. Sau khi giết thì lục đồ, phát hiện ra một hộp ngọc, mở ra thì một quyển sách màu vàng tên “Bất Hủ Kim Thân”, không ngờ lại là một môn trên trời dưới đất đệ nhất luyện thể của dòng Võ Chiến Đạo, ngay lập tức sợ tin tức rò rỉ ra, Nhị Hoàng Tử kia liền giết hết những người có mặt ở đó, trừ người viết sách (tức tổ tiên tên kia), vì người viết sách lúc đó là thân tín của hần đồng thời cũng là người bị trói buộc bởi thể chủ tử, nên không sợ bị phản bội. Vốn đó là chuyện tốt, không thể ngờ là ngay ngày hôm sau trên trời vang lên âm thanh uy nghiêm như chúa tể trời đất y hệt truyền thuyết hay kể, và Nhị Hoàng Tử ngay lập tức minh bạch, đồ vật mà phản đồ trong lời của tiếng nói kinh thiên kia đề cập chính là quyển sách này, kẻ đã chết trộm bảo vật của vị đại nhân vật kia bỏ trốn xuống trung vực, nhưng mà bảo hần giao, hần làm sao cam lòng mà giao, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ cần mình không lộ sơ hở thì chắc không có chuyện gì xảy ra.

Lúc đó Hoàng Đế cũng gấp như là ngồi trên đồng than hồng, khắp nơi tìm kiếm cái gọi là bảo vật trong lời vị đại nhân vật nhưng không thể nào ra một cái tin tức nào. Kết quả...mọi người ai cũng rõ rồi đó, một bàn tay trên trời xuống diệt luôn Thánh Triều để lại 1 đồng phế tích thể này đây.

May mắn người viết sách hôm đó bị Nhị Hoàng Tử sai ra Thánh Nhiên Quận, tức là địa phận của Thiên Gia bây giờ tìm về cho hần 1 cái Vĩnh Hằng Chi Kim, một kim loại quý hiếm, vô cùng rắn chắc, dùng để tu luyện Bất Hủ Kim Thân. Tuy phủ hoàng tử nằm ở vùng trống giữa các ngón tay nhưng mà áp lực quá lớn khiến không còn ai sống sót, may mắn 1 chút đồ vật còn tồn tại đến nay mà thôi. Về sau người viết tìm 1 chỗ đặt chân, lấy vợ sinh con tạo nên gia tộc họ Mã như bây giờ, tất nhiên cuối cùng nó vẫn không phải là những cái bá chủ gia tộc. Đọc xong, Lam Vũ không có gì kích động, liền đưa quyển sách cho Lam Kết Y:

- Cho cô, coi thử! Chúng ta đi lấy nó.

Lam Kết Y cầm đọc, nàng sùng sốt, kinh ngạc.....

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Xin lỗi, người vốn có thể là bạn của ta (3)

Lúc này ở Thánh Hoàng Vực, Lam Vũ cũng vợ vét kha khá đồ vật, hải lòng hướng về phía lão nhị chạy tới. Cảm thấy lão nhị vui chơi cũng đủ rồi, giờ xung quanh không còn gì mang lại hứng thú cho mình nữa, người thì giết 1 số cũng đủ hả giận, truy cùng diệt tận cũng không được gì, không cần nhọc tâm làm tiếp.

- Lão nhị, lão tứ, đủ rồi, chúng ta không đi săn nữa. Giờ tao nghĩ tụi mày nên vào trong đi, tao sẽ dẫn tinh thần lực để tìm kiếm xem thứ trong truyền thuyết bọn họ hay nhắc tới là gì! Không được thì thôi, thứ thật ở Địa Linh đình phong phía dưới đã không cách làm chúng ta gia tăng thực lực, không thể ở chỗ này chơi mãi được, phải tìm tầng lớp cao hơn, lúc ấy lại cho tụi mày chơi! Thế nào?

Lúc này lão tứ vừa giết xong 1 đám người, chỉ còn sót lại 1 người, chuẩn bị giết nốt thì đối phương lại quỳ xuống van xin:

- Đại nhân, tha mạng, tha cho ta 1 mạng, ta là có mắt không trông, heo chó không bằng. Xin hãy tha mạng!! - Sợ còn chưa biểu hiện đủ thành ý, hần có liền tiếp dập đầu. Nhưng chỉ thấy đối phương lạnh lùng nhìn hần không có ý tứ gì tha mạng thì hết hồn, không kịp suy nghĩ gì.

- Ta...ta có biết 1 bí mật, kính xin ngài tha cho ta. Bí mật của truyền thuyết của lần thí luyện này, cái này là tổ tiên nhà ta ngày xưa là người thân tín bên cạnh nhị hoàng tử của thánh triều ghi chép lại. Đây...đây chính là tổ ký nhà ta, xin ngài đại nhân đại lượng. - Hần 2 tay dâng lên, đầu cúi xuống.

Lão tứ nào có quan tâm cái gì bí mật, chỉ có giết người, săn thú mới tăng lên tu vi mà thôi, thiên tài địa bảo kiểu gì cũng vô dụng, vốn định 1 chương đập chết đối phương thì lão đại PM, bảo ngưng đồ sát, anh cũng biết là thời gian không còn nhiều, chỉ kịp quăng cuốn sách vào trong không gian rồi tan biến như làn khói. Đối phương đang nhắm mắt cúi đầu tự dưng cảm giác xung quanh không có động tĩnh gì, chậm rãi mở mắt ngẩng đầu lên, không thấy ai cả, hần ngã nhào thờ đốc, có phần nhẹ nhõm, tuy rằng mất đi vật tổ truyền về nhà gia tộc chắc chắn trừng phạt, thậm chí có khi còn mất cả chức thiếu tộc trưởng nhưng hần không hối hận, cái gì tổ truyền so với mạng nhỏ đều là số 0.

Lão nhị bên này cũng ngờ ngác, thật sự chơi chưa đủ mà, nhưng ngẫm lại trò vui mình thiết kế đều đã tan thành mây khói thì tiếp theo cũng không có gì đặc sắc.

- Lão đại!! Ta...

- Được rồi, ta chuẩn bị đổi chỗ đây! Lần sau sẽ có cơ hội khác vui hơn.

Ngay lập tức thân hình lão nhị ở cạnh Lam Kết Y hóa thành làn khói đen (giống khói thuốc lá ý, không phải khói đốt lửa nhé), sự việc này rất dễ gây chú ý nên mọi người đều ngừng cuộc bộ coi chuyện gì xảy ra, khói đen bao phủ, rồi ngay lập tức tan biến, Lam Vũ vẫn ở đó, chỉ khác là giờ nhìn có màu sắc rõ ràng hơn.

- Chúng ta đi thôi, tài nguyên cũng đủ để cô tu luyện rồi. - Nói xong Lam Vũ kéo tay Lam Kết Y chạy mất hút trong cấm thành. Bỏ mặc đám người ngờ ngác nhìn, đến chính bọn họ bây giờ cũng không biết bản thân mình đang ngờ ngác vì điều gì nữa. Đột nhiên có người tranh thủ cơ hội chạy vào cấm thành đánh thức mọi người, thế là đồng loạt chen nhau chạy vào, sợ mất cơ duyên.

- Vừa nãy có tên kia đưa cho ta cái này, nói là bí mật của thánh triều gì đó, cầm xem - Lão tứ chuyển cuốn sách cho lão đại.

Cầm cuốn sách lên Lam Vũ đọc lướt qua, có chút kinh ngạc, nếu mà Lam Vũ là người của thế giới này thì đây đúng là thiên đại cơ duyên, nhưng đáng tiếc anh lại không phải. Kể rằng xưa kia, thời mà Thánh Triều Hoàng Kim hùng mạnh hơn bao giờ hết, Thánh Hoàng Đế lại là Thánh Hoàng Vực chí cường giả, 1 thân tu vi chạm tới Linh cấp, kết hợp với khí vận đất nước, ở trên sân nhà cũng có thể trao đổi chiêu thức với Tôn giả Linh cảnh. Thời đó Thánh Hoàng Vực không có gia tộc nào lớn mà độc lập cả, muốn tồn tại thì phải thần phục Thánh Triều. Chuyện là một đêm mưa gió, có một kẻ tà nhân không biết từ đâu xuất hiện, hán giết chết Thập Tam Hoàng Tử khi Thập Tam Hoàng Tử định đuổi hán ra khỏi 1 khách sạn chỉ để lấy lòng 1 mỹ nhân đương thời, Hoàng Đế tức giận muốn giết hán nhưng nào ngờ hán cũng là một tuyệt thế cao thủ, giao tranh với Hoàng Đế chí cường giả gần 1 ngày trời mới bị Hoàng Đế dùng bí chiêu đánh trọng thương tẩu thoát.

Thế là sau hôm đó cả nước truy nã tên kia, phần thưởng cực kỳ phong, rất nhiều linh giả động tâm bỏ ra sức lực đi lùng bắt, nhưng một tháng rồi một năm trôi qua, chẳng có bất kỳ tin tức nào của tên kia cả, ngay cả Hoàng Đế cũng cho là có thể đối phương chết rồi, vì dù sao lúc đánh nhau với gã hán cũng đã bị trọng thương, nay bị kích thêm, không muốn chết cũng khó, thế là dần mọi người từ bỏ. Gần đúng như mọi người đoán, chỉ khác là hán không chết mà còn 1 hơi thở thoi thóp, một đường bỏ trốn vào phủ Nhị Hoàng Tử, Nhị Hoàng Tử được sách miêu tả lúc đó là bên ngoài mang tiếng hoàn hảo, hết ăn chơi rồi lại đập phá, khi nam hiệp nữ, nhưng mà thân người viết sách lại là thân tín của Nhị Hoàng Tử nên rõ ràng, chỉ là một cái diễn kịch mà thôi, thực tế vì ngôi vị Hoàng Đế, từ nhỏ Nhị Hoàng Tử đã giả ăn chơi trác táng, bản thân mang tuyệt thế thiên tư, năm đó 62 tuổi đã Thiên Linh cảnh sơ kỳ, đến người thân tín đó còn khó tin, lý do để diễn ư? Lúc đó Hoàng Đế yêu thương nhất Đại Hoàng Tử tức đương thời Thái Tử, tu vi cũng là Thiên Linh sơ kỳ nhưng Nhị Hoàng Tử không cam tâm vì cái gì vua cha dồn hết tài nguyên tu luyện cho người anh mà không chia cho huynh đệ khác, hán biết nếu mình thể hiện được thiên phú thì đại ca hán, Thái Tử sẽ giết hán ngay, phải biết lúc đó sau lưng Thái Tử là Thừa Tướng đương triều, Thiên Linh Hậu Kỳ, việc dùng một cái cơ vớ vẩn giết huynh đệ, hán thấy nhiều rồi, nhất là lần lúc 40 tuổi hán tận mắt chứng kiến vị đại ca đó giết ngũ đệ của hán, ngũ đệ năm đó 25 tuổi Địa Linh cảnh trung kỳ.

Hên hên sao đó tên tội phạm truy nã trốn vào phủ bị gia nhân trong phủ bắt gặp báo Nhị Hoàng Tử, Nhị Hoàng Tử lập tức chạy tới, thấy đối phương gần chết, hán không ngại cho đối phương chường tặc thờ, vốn định mang lên vua cha đổi chút tài nguyên sớm ngày tu luyện vượt qua hoàng huynh, chỉ cần vượt qua 1 tiểu cấp độ, Thái Thượng Hoàng sẽ ngay lập tức ủng hộ hán, bảo vệ hán khỏi bị ám hại. Sau khi giết thì lục đồ, phát hiện ra một hộp ngọc, mở ra thì một quyển sách màu vàng tên "Bất Hủ Kim Thân", không ngờ lại là một môn trên trời dưới đất đệ nhất luyện thể của dòng Võ Chiến Đạo, ngay lập tức sợ tin tức rò rỉ, Nhị Hoàng Tử liền giết hết những người có mặt ở đó, trừ người viết sách (tức tổ tiên tên kia), vì người viết sách lúc đó là thân tín của hán đồng thời cũng là người bị trói buộc lời thề chủ tử, nên không sợ bị phản bội. Vốn đó là chuyện tốt, không thể ngờ là ngay ngày hôm sau trên trời vang lên âm thanh uy nghiêm như chúa tể trời đất y hệt truyền thuyết hay kể, và Nhị Hoàng Tử ngay lập tức minh bạch, đồ vật mà phản đồ trong lời của tiếng nói kinh thiên kia đề cập chính là quyển sách này, kẻ đã chết trộm bảo vật của vị đại nhân vật kia bỏ trốn xuống trung vực, nhưng mà bảo hán giao, hán làm sao cam lòng mà giao, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ cần mình không lộ sơ hở thì chắc không có chuyện gì xảy ra.

Lúc đó Hoàng Đế cũng gấp như là ngồi trên đồng than hồng, khắp nơi tìm kiếm cái gọi là bảo vật trong lời vị đại nhân vật nhưng không thể nào ra một cái tin tức nào. Kết quả...mọi người ai cũng rõ rồi đó, một bàn tay trên trời xuống diệt luôn Thánh Triều để lại 1 đồng phế tích thế này đây.

May mắn người viết sách hôm đó bị Nhị Hoàng Tử sai ra Thánh Nhiên Quận, tức là địa phận của Thiên Gia bây giờ tìm về cho hán 1 cái Vĩnh Hằng Chi Kim, một kim loại quý hiếm, vô cùng rắn chắc, dùng để tu luyện Bất Hủ Kim Thân. Tuy phủ hoàng tử nằm ở vùng trống giữa các ngón tay nhưng mà áp lực quá lớn khiến không còn ai sống sống, may mắn 1 chút đồ vật còn tồn tại đến nay mà thôi. Về sau người viết tìm 1 chỗ đặt chân, lấy vợ sinh con tạo nên gia tộc họ Mã như bây giờ, tất nhiên cuối cùng nó vẫn không phải là những cái bá chủ gia tộc. Đọc xong, Lam Vũ không có gì kích động, liền đưa quyển sách cho Lam Kết Y:

- Cho cô, coi thử! Chúng ta đi lấy nó.

Lam Kết Y cầm đọc, nàng sùng sốt, kinh ngạc. Cái này quá sức tưởng tượng của nàng từ nhỏ ước mơ của nàng là cuối đời có thể đột phá Thiên Linh cảnh cũng đủ mãn nguyện rồi, giờ thế mà bản thân tiếp xúc được tin tức cấp Tiên, sao mà không xúc động. Như kiểu các bạn nhà nghèo mơ chỉ làm lương tháng 10 triệu là quá ngon rồi, tự dưng có ngày có người đưa tin rủ đi làm việc lương tháng 100 tỷ, quá đáng sợ.

- Có cái gì ngạc nhiên chứ! Đi thôi!

Hai người hướng theo vị trí đánh dấu trên bản đồ chạy tới, đám người kia cũng tự mình chia địa phận, chỉ có vài đầu não là họ Tài, họ Thiên, họ Hoàng và gã điên kia đi theo bước Lam Vũ, bọn họ hình như có loại ăn ý nào đó. Hoặc là suy nghĩ nếu người khác lấy được thì cướp dễ dàng và lại còn có người nhà mình đi các khu vực khác rồi bản thân là thủ lĩnh có đi theo cũng không có nhiều tác dụng lắm còn tên này cướp khó chăng?

Phủ nhị hoàng tử đây rồi, cảnh quan vẫn là đồ nát như bao phế tích khác trong hoàng thành này, chỉ là bản đồ này của hàng ngàn vạn năm trước, Mã gia mỗi thời kỳ di tích mở ra đều tiến vào với bản đồ truy tìm bảo vật, nhưng vẫn tìm không ra quyển sách kia, tuy nhiên Mã gia lão tổ có mảnh khố từng động tay lên quyển sách 1 chút, hàng năm con cháu đều check qua, khẳng định quyển sách vẫn còn trong đó, nhưng bị chôn vùi trong đồng đồ nát, thời gian lại không dài, khó mà tìm.

Lam Vũ nhìn theo trong bản đồ đánh dấu thì qua bao nhiêu thế hệ Mã gia đã truy được 1/2 phủ nhị hoàng tử rồi, vì sao lâu như vậy mới được 1/2 ư? Phủ quá lớn, còn lớn hơn 1 tỉnh nữa, dù là người tu linh tìm tòi cũng phải mò kỹ từng cm một, đầu óc lơ là, chậm là đúng. Lam Vũ thì không có nhiều thời gian như bọn họ, nhưng mà anh có HẮC ÁM TINH THẦN LỰC, lực lượng đẳng cấp cao hơn thần thức, dễ dàng dò xét từng tầng đất, mấy người đi theo Lam Vũ cũng không rảnh rỗi, bọn họ đều tự mình tìm tòi một chút, tuy nhiên tùy thời đều để ý động tĩnh bên ngoài, chỉ cần có chút dị tượng thì ngay lập tức chạy tới.

Sau 4 tiếng đồng hồ tìm kiếm, chẳng ai tìm ra cái khi khô gì cả, đến cả cái quần cũng không tìm ra, Lam Vũ trầm nghĩ, chắc Mã gia trong dòng thời gian dài dằng dặc hốt hết rồi cũng nên. Vốn không đam mê Lam Vũ định bỏ cuộc thì đầu óc sáng, chợt ký viết lại là quyển sách kia được đặt trong hộp ngọc, mà trước đó phần đồ kia mang sách chạy từ Kim Tiên Lục chạy về tới đây không bị Kim Tiên kia phát hiện, mở hộp ra thì ngay lập tức bị cảnh báo, có nghĩa là hộp ngọc đó có khả năng che dấu dò xét, đến cả thần thức của Tiên Nhân còn bị che, huống chi là Lam Vũ, tuy hình thức của HẮC ÁM TINH

THẦN LỰC cao hơn Thần Thức nhưng đó còn phải xét là so với ai, hiện tại so với Thiên Linh cảnh thì còn thấy ưu thế, còn so với Tiên Nhân thì chưa chắc đâu. Vậy khả năng cao là trước khi chết nhị hoàng tử đã cất lại quyển sách vào trong hộp ngọc, hộp ngọc kia trân quý như thế chắc chắn là hàng cao cấp, mình một đòn sóc chỗ này lên chắc không si nhê gì đâu nhỉ? Nghĩ tới là làm, lỡ có chuyện gì xảy ra thật thì anh cũng không tiếc.

Nhảy lên trời cao, 2 tay ngưng tụ một quả cầu màu đen khổng lồ (tựa như bom vĩ thú đấy), không ngừng to lên rồi thu nhỏ áp súc lại để tăng cường uy lực:

- Kết Y, nhảy lên đây! Cẩn thận phòng ngự, ta muốn lật tung nơi này lên để tìm

- Không tìm được cũng không sao, người đã cho ta rất nhiều rồi, không cần phải như thế nha. - Nàng vốn ít nói, nhưng lúc này nàng hiểu lắm Lam Vũ tìm đồ không được đâm ra bức mình nhất bình tĩnh muốn thôi tung nơi này. Tuy nói thế nhưng nàng vẫn rất nhanh chóng bay lên cao.

Không giải thích, Lam Vũ không biết luận điểm điểm của mình có đúng hay không nên tạm thời nói ra cũng không có ý nghĩa gì. Quăng quả cầu xuống dưới đất, *Uỳnh* một đám mây hình nấm khổng lồ nổi lên, hấp dẫn rất nhiều sự chú ý của hầu hết mọi người đang truy tìm bảo vật, nhất là những người cùng đi chung với Lam Vũ vào trong phủ nhị hoàng tử. Lam Vũ tranh thủ trong khoảnh khắc mọi thứ bị sốc lên, điên cuồng dùng tinh thần lực lôi về mọi vật hình hộp có kích thước như trong cuốn sách miêu tả. Ngay lập tức xuất hiện trước mặt anh và Lam Kết Y là 3 cục đá hình hộp chữ nhật và một chiếc hộp ngọc màu hổ phách. Lam Kết Y thì tim nhỏ đã đập muốn bùng rồi, Lam Vũ ngay lập tức chụp lấy chiếc hộp:

- Rất tốt! Cái này cho cô, khoan hãy mở hộp, đợi ta tìm một chỗ an toàn, bố trí kết giới nếu không chỉ sợ có biến. - Lam Vũ sợ tên Kim Tiên năm xưa lại cảm ứng được, không rõ lắm nhưng cẩn thận vẫn hơn.

- Hay là người cầm lấy đi, cái này quá quý giá. - Nàng tuy cực kỳ muốn nhưng thứ này quá quý, đừng nói là chỗ khi họ có gáy này, đem lên Tam Thiên Giới bán đấu giá đủ mua được cả tỷ người như nàng. Dù sao mạng người là cỏ rác mà.

- Cầm đi, ta không cần, nói không cần phát nữa ta vứt đấy. - Lam Vũ cứ như trở về ngày thơ ấu, lúc nhỏ cứ tới tết mà người lớn lì xì tiền, muốn lắm mà sợ bị nói là tham nên ban đầu lúc nào cũng từ chối cái đã, người lớn đương nhiên là ép lấy, mình từ chối vài lần thế là “Dạ, thôi con không lấy đâu ạ!” thành “Dạ, thôi!” và “Dạ!”, vừa mang tiếng ngoan hiền lại không tham lam, ngày xưa toàn chiêu như thế, lớn lên mới biết người lớn thừa biết.

- Vậy ta không khách khí, sau này mạng Lam Kết Y ta là của người. - Nàng kiên cường nói một cách trịnh trọng, với quyển sách này, ước mơ của nàng không còn chỉ là trong mơ nữa. Đôi khi con người vì mộng tưởng mà nguyện hi sinh rất nhiều thứ.

- Hừ, bảo thủ cô nương, ta cần mạng người làm gì! haha! - Lam Vũ cười ha hả, tay khoác lên vai Lam Kết Y, cảm giác vô tư lâu lâu tự nhiên trở lại. Búng tai Lam Kết Y một cái.

- Á, người đáng ghét! - Đẩy Lam Vũ ra rồi đá một phát Lam Vũ bay mấy chục mét, tự dưng búng tai người ta. Nàng cúi đầu che đi nụ cười mỉm, bỗng dưng thấy cuộc sống lang bạt như vậy cũng thật vui vẻ, có chút hạnh phúc. Bỗng dưng có tiếng hét:

- Cẩn thận!!!! - Gã điên xuất hiện trước mặt Lam Kết Y đỡ một chương của Tài Gia Thần. Hắn bị đánh bay ra ngoài, phun một ngụm máu, có lẽ là bị thương. Từ trong hạnh phúc bước ra, chỉ trong giây lát đá Lam Vũ bay đi Lam Kết Y không kịp phản ứng bị người tập kích, lại trúng 1 chương bồi của Tài Gia Thần, cũng may vì là chương bồi bằng tay trái nên uy lực không bằng chương vừa nãy, chỉ để nàng bị văng ra mấy mét, nhưng hộp ngọc đã ở trên tay Tài Gia Thần, hắn cười lớn:

- Hahaha, tuyệt thế bảo vật cuối cùng cũng lọt vào tay ta, bao nhiêu đời tổ tiên không làm được Tài Gia Thần ta lại làm được, haha... - Mới cầm được bảo vật chưa kịp cười hết câu hắn đã bị Lam Vũ không biết từ đâu xuất hiện ngay trước mặt đá cho một cước văng, hộp ngọc lại trở về tay Lam Vũ. Một cước của Lam Vũ mạnh biết bao nhiêu, Tài Gia Thần cũng may là sau đòn tập kích vừa rồi còn chưa thu hồi phòng ngự nếu không cũng nát sọ rồi, hắn bị hất bay xuống đất, cả người cày lên mấy mét đất, trọng thương khó cử động, dù sao... hắn cũng mới là Địa Linh hậu kỳ.

- Mẹ, đồ của tao cũng dám cướp. - May cho hắn là vừa rồi chỉ muốn đẩy Lam Kết Y ra, không tổn thương sâu sắc không thì Lam Vũ thừa cơ tiến tới rồi. Lam Vũ chưa hề nhân từ, nhưng đối với những kẻ biết giới hạn, lại gặp đúng lúc tâm tình tốt, anh có thể bỏ qua.

Đúng lúc này từ phía sau lưng anh bị một thanh đại đao đâm xuyên qua tim, đầu thấu trời xanh, Lam Vũ thề, từ hồi rời trái đất đến giờ chỉ có 2 lần bị đâm vào tim thôi, chết thì không chết mà ** ** đau, đau đến mức hiện tại sức lực chỉ dùng để thở. Thanh đao này quá nóng... rõ ràng là đao của gã điên, tại sao hắn làm thế... vì cuốn bí kíp này ư?

Lam Kết Y cũng bị bất ngờ, vì mọi sự việc xảy ra quá nhanh, chỉ có vài giây ngắn ngủi, chẳng ai biết địch ta mà lần, người mới đỡ đòn cho nàng lại đâm bạn của nàng.

- Người...

- Vốn người có thể làm bạn với ta, ta cũng rất thích tính tình của người, nhưng... số mệnh không cho chúng ta được làm bạn, vì tương lai của ta, xin lỗi, ta chỉ có thể làm như vậy. Kết Y, nhanh thôi ta sẽ trở lại, hi vọng nàng có thể cho ta một cơ hội, ta rất thích nàng. Ở lâu sinh biến, tạm biệt, nhớ kỹ tên ta, Viêm Thiên Phong, Viêm gia Kim Tiên Lục thiếu chủ... tương lai. - Chỉ trong vài giây không để cho người ta phản ứng hắn lấy ra một chiếc lệnh bài, kích hoạt nó đi, lệnh bài lập tức xé rách không gian đưa hắn đi mất. Hắn mục tiêu chính là thứ này, quyển sách kinh thế bị mất của Bất Diệt Kim Tiên, nắm đó lửa giận của Kim Tiên gia tộc hắn thân là Kim Tiên Lục người rõ ràng, tuy rằng lão tổ nhà hắn vô tình biết nó thất lạc đâu đó ở Thánh Hoàng Vực này, may mắn đã mỉm cười với hắn, chỉ muốn vào thử vận may ai ngờ gặp thật, vốn địa vị hắn trong gia tộc cũng không khá khẩm gì, không có địa vị thiếu chủ, nhưng đạt được quyển sách này, tin tưởng không tới mấy năm hắn sẽ đạt được vị trí thiếu gia chủ.

Lam Vũ bị rút thanh đao ra vô cùng đau, khả năng chịu đau của anh, một người trái đất vốn kém hơn đồng người ở dị giới này nhiều nên mất vài giây mới

ngăn chặn được, phải chịu đau nhiều hơn nữa mới chai được. Trong lúc hồi phục được lại quả tim bị đâm thì tên họ Viêm kia đã biến mất trong không gian.... Lam Vũ ngửa đầu lên trời gào thét..... Không ngờ mình lại ăn thiệt thòi..... Vốn tưởng hắn đỡ thay Lam Kết Y một đòn, khẳng định là người tốt, có thể làm bạn, ai ngờ..... Người ở thế giới này quá khó tin.....

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Đại chiến thiên hạ...

AAAAAAAAAAAA! - Ngửa đầu lên trời thét một tiếng lớn, quanh người Lam Vũ xuất hiện rất nhiều khối đen đem cả cơ thể biến hóa, rõ rệt nhất là đôi mắt hóa thành màu đen hoàn toàn không phân biệt con người hay trùng nhữ, phảng phất như đem anh biến thành một ma nhân, chứ không phải là người! Ước chế là 2 từ miêu tả cảm xúc của anh bây giờ, anh không phải cao nhân đắc đạo, cảm xúc không cần phải khống chế, cũng không giỏi khống chế! Tiết xong cơn giận, Lam Vũ thở dốc, lấy lại bình tĩnh.

- Người không sao chứ?? - Lam Kết Y lo lắng lại hỏi.

- Không sao rồi! Cô không sao chứ?

- Ta không sao! Quyền sách... - Nàng nghe Lam Vũ nói không sao cộng thêm biểu hiện thì cũng an lòng, chỉ là quyền sách kia...của nàng. Mới vài giây trước...

- Yên tâm, coi như gửi tạm lên thân hắn, sẽ nhanh thôi, ta đòi lại cho cô. Đi ra ngoài, chuẩn bị 1 chút, có thể có 1 trận chiến.... - Lam Vũ âm trầm nói, đúng lúc này có một giọng nói chen ngang.

- Tên kia, người ở đây! Đại ca ta đâu rồi. Người không trả lời đàng hoàng đừng trách Thiên gia ta... - Thiên Hoa Thiên, cấp bách gào lên, đại ca hắn là tương lai của Thiên gia nha. Nhưng chưa nói hết câu thì đã bị 1 bàn tay lớn màu đen đập thành thịt vụn. Đường đường Địa Linh cảnh thiên tài chết vô cùng oan ức.

Lam Vũ hung quang cái máu thịt, chuyện vừa rồi đã bức mình, giờ thẳng nào gây chuyện, anh lười nói nhảm 1 chương đập chết. Trông cảnh hung tàn vừa rồi, lại thêm cả người Lam Vũ giờ nhìn quá hung ác khiến cho mọi người không ai dám hó hé, chân cũng không dám bước, tội nhất là gã Tài Gia Thần, vốn là tuyệt đại thiên tài ở Thánh Hoàng Vực, được mọi người kính ngưỡng, vừa rồi 1 trận xấu mặt, bị thương tuy nhiên không nặng, tỉnh táo sau khi choáng váng trong hố định nhảy lên lấy Tài gia uy hiếp Lam Vũ vài câu thì thấy tràng cảnh vừa rồi, sợ quá, thêm vào khả năng tư duy nhanh, hắn ngay lập tức nằm xuống lại giả chết, vẫn câu nói cũ, hắn vẫn tin tưởng vào bảo vật bảo vệ tính mạng của lão tổ Tài gia cho hắn, nhưng hắn không dám đem mệnh mình ra để đánh cược.

Thấy bọn người họ không có ai lên tiếng, Lam Vũ tập trung tinh thần lực, 2 tay hướng vào khoảng không gian lúc nãy Viêm Thiên Phong biến mất, ý định dựa vào Hư Không lực lượng của mình xé ra một đường hầm không gian để tới chỗ của Viêm Thiên Phong, bình thường thì hư không giới diện rất vững chắc, anh muốn xé rất khó. Nhưng chỗ đó vừa rồi bị Viêm Thiên Phong xé ra, tuy hồi phục nhanh nhưng còn rất mỏng, lại còn 1 chút tọa độ còn sót lại của đầu bên kia, biết đâu may mắn có thể tới kịp. Lúc này trời đất phát ra tiếng rít vô cùng khó chịu, như 1 cánh cửa sắt rỉ sét ngàn vạn năm không ai mở, nay có người cứng rắn mở phát tiếng kêu ma sát như vậy. Đám người ở dưới cũng hết hồn, đây là thực lực dạng gì, bản lĩnh dạng gì. Có lẽ Thiên Linh cảnh cao thủ đi.

Nói tới Viêm Thiên Phong, hắn lệnh bài truyền tống có khả năng ngay lập tức xé rách không gian đem hắn ngay tức ở bất cứ nơi đâu trừ các Đại Tiên Lục về lại Viêm gia, vốn đang thấp thỏm vui mừng, hưng phấn không dừng được sau khi lấy được quyền sách, tự dưng sau lưng có tiếng xé rách không gian, hắn muốn rút tìm quay đầu lại, thấy không gian đang xuất hiện 1 khe nứt nhỏ xíu, có khói đen toát ra, nó hình như còn đang muốn mở rộng ra, hắn sợ quá vội cắt hộp ngọc vào trong huyệt không gian. Viêm gia nói gì thì nói vẫn lại đại gia tộc ở Kim Tiên Lục, động tĩnh đó tuy giờ còn nhỏ nhưng không dấu được tai mắt của Viêm gia lão tổ, hắn vô cùng nhạy cảm với biến đổi xung quanh Viêm gia. Hắn ngay lập tức xuất hiện trước mặt Viêm Thiên Phong, lạnh lùng hỏi:

- Chuyện gì xảy ra???

- Dạ..dạ! Bẩm lão tổ, ta ở trung vị vực bị người truy sát nên sử dụng lệnh bài truyền tống của gia tộc...Có thể hắn đuổi theo...

- Hừ! Dòng chính cả đời chỉ được 1 chiếc lệnh bài, người lại cam chịu sử dụng ở trung vị vực. Còn trên về 1 tên Hư Không Môn. May cho người hắn còn chưa mạnh, ta còn có thể che chắn cho người lần này! Lập tức về diện bích 1 tháng, 1 năm không được ra khỏi gia tộc. - Viêm gia lão tổ vẫn lạnh lùng đáp, tuy rằng con cháu trong nhà đều học phải đệ tử của Hư Không Môn, nhưng xem mức độ dao động với lực lượng thì chắc chỉ là Thiên Linh sơ kỳ là cùng, hắn hoàn toàn có thể điều đình, Hư Không Môn mặc dù mạnh hơn Viêm gia một bậc nhưng chỉ cần không phải người sống ta chết, chẳng ai muốn đánh nhau tới bến cả, cùng lắm bồi thường 1 tí.

- Dạ! Tuân lệnh lão tổ! - Viêm Thiên Phong nghe vậy thì giật mình, hắn lẽ nào là Hư Không môn đệ tử? Có chút thấp thỏm, nhưng sau đó lại quyết liệt, hư không môn thì sao chứ, chỉ cần ta học được quyền mật tịch này, có một ngày ta sẽ là Tôn giả thiên hạ kính ngưỡng Tiên cảnh...cũng có cơ hội, Hư Không môn thì có làm sao. Phải biết là Bất Diệt Kim Tiên hiện tại cũng nhờ cuốn bí tịch này mới thành đại danh鼎鼎鼎鼎 Ngũ Hành Tiên Nhân.

Hư Không vốn đang bị xé ra một khe nhỏ hẹp như tờ giấy thì bị Viêm gia lão tổ phát tay lấp kín, hẳn cũng không dùng thêm sức lực gây tổn thương người ở đầu bên kia, vì theo hán thiên hạ này sử dụng Hư Không Lực chỉ có Hư Không Môn đệ tử, dù sao cũng là con cháu nhà mình gây xích mích với người ta, mình bao che thì thôi, dễ nói chuyện, chẳng có gì xảy ra, nếu lỡ ra tay đã thương, kéo ra sự phụ sự tổ gì đó bên Hư Không môn chạy qua gây sự thì được không bằng mất, Viêm gia người đông nghiệp lớn, làm gì cũng phải suy tính kỹ càng, đôi lại 1 thể lực nào đó thấp hơn 1 bậc hoặc bằng cấp đi nữa Viêm lão tổ không ngại 1 chương đập xuyên hư không giết đối phương, hẳn bây giờ.. là Linh cảnh trung kỳ tôn giả.

Lam Vũ liệu mạng cũng chỉ kéo ra 1 khoảng, lại trong chốc lát bị 1 lực lượng khổng lồ phong bế lại, phun ra một ngụm máu. Lam Kết Y đứng kề bên đỡ Lam Vũ đang loạn choạng. Lam Vũ khoát tay:

- Không sao, đợi vài giây, ta không phải bị thương! Chỉ là phản phệ chút thôi. - Lực lượng phong bế không gian vừa rồi quả thật quá mạnh, Lam Vũ có chút không can tâm, nhưng cũng không có cách nào, anh cố gắng bình tâm, hít một hơi thật sâu. Vừa rồi tiêu hao cũng không bao nhiêu, lập tức khôi phục.

- Trong lúc người phát lực, mọi người bỏ chạy hết rồi. - Lam Kết Y nói với Lam Vũ! Bảo vật cũng mất, tranh thủ lúc tên ma nhân kia đang không rảnh phân tâm, mọi người bao gồm Tài Gia Thần nhanh chóng chạy mất, không dám ngoảnh đầu lại, bọn họ chỉ cần chạy ra ngoài, có gia tộc, có tông môn liên an toàn, không cần thấp thỏm nhìn tâm trạng của kẻ kinh khủng kia nữa, kẻ kia tuy xuất hiện ít nhưng 1 lần hành động là đủ thấy hán hung tàn rồi... Bọn họ cũng xui, bình thường Lam Vũ lão đại có hơi trẻ trâu chút nhưng cũng không phải không nói 1 lời mà sát nhân như thế, chỉ trách bọn họ gặp Lam Vũ lúc tâm trạng đang kém.

- Không sao, không quan trọng! Chúng ta ra ngoài đi, tí nữa gần tới cổng, cô ở trong này tu luyện đợi ta 1 thời gian nhỏ. Ta xử lý xong sẽ vào trong đón cô, dù sao thì đi tích còn 1 khoảng thời gian nữa mới đóng cửa. - Lam Vũ chỉ sợ là Thiên gia đại quân đã ở cửa chờ mình, anh có chút hưng phấn, cơ hội oanh tạc không dễ, là nguy cơ, cũng là cơ hội tốt để tiến hóa, bỏ qua không biết là đợi tới khi nào. Nhưng Lam Kết Y không thể xen, cũng như không có năng lực xen vào chuyện này. Để tránh này bị địch nhân tổn thương mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Tiến hóa đỉnh phong, thành công đào tẩu

Thiên gia quân hùng hổ tiến tới, có đủ thứ màu sắc linh lực hùng mạnh bùng nổ, có cái là gấu, là hổ, là sư tử, cũng có cái là thực vật, dây leo, cũng có lửa có băng, muôn dạng Địa Tâm. Bọn họ có lẽ chinh chiến với nhau nhiều năm nên phối hợp vô cùng ăn ý, đầu tiên bọn họ chia ra những linh giả có tâm tấn công xa như là lửa băng, sấm gió đứng ở vòng ngoài, còn những linh giả tu luyện công pháp dựa trên yêu thú loại như gấu hổ báo thì lao lên trước, vừa là lá chắn cho đội kia, vừa sắp lá cà vốn là ưu điểm của bọn họ. Lại nói về nhóm linh giả cận chiến này, nghe qua thì tưởng giống như Võ Chiến Đạo nhưng bản chất lại không phải, Võ Chiến Đạo hấp thu linh lực trong thiên địa bồi bổ thân thể, cái bọn họ tiến hóa chính là thân thể bọn họ, cơ bắp, xương và chất lượng linh lực trong cơ thể. Còn Tu Linh Giả tu luyện yêu thú công pháp là thuở xưa khi mà Võ Chiến Đạo mới ra đời, có một vài Tu Linh Giả đại năng đã tham khảo, nghiên cứu trường phái này cộng thêm cách chiến đấu của yêu thú kết hợp với kiến thức của bản thân sáng tạo ra, có thể nói đám này là con rơi của Võ Chiến Đạo và Tu Linh Đạo, tập hợp ưu điểm của 2 bên, xóa bỏ được nhược điểm cận chiến của Tu Linh Giả, lại có thể đánh xa. Tuy nhiên vạn vật không có gì hoàn mỹ, có được tất có mất, tuy có thể đánh xa nhưng xa không bằng Tu Linh Giả, đánh cận chiến tốt cũng vẫn không tốt bằng Võ Chiến Đạo, đó là đánh giá khách quan trên lý thuyết thôi, thực chất đánh nhau thì không thể biết được bên nào lợi thế rõ ràng trong 3 bên cả.

Lam Vũ nhìn hàng chục người đang bao quanh trên dưới bản thân, anh bình tĩnh suy nghĩ, nếu bản thân mình muốn chạy, thì hoàn toàn có cơ hội, chỉ là không biết mấy Thiên Linh cường giả xung quanh đây có ai có khả năng như tên sư phụ của Vô Vi Chân Nhân, người phong ấn Lam Vũ 1 thời gian dài, anh bị 1 lần là sợ rồi, sẽ không muốn trải nghiệm cảm giác bị phong ấn một lần nữa, và lại đây cũng là cơ hội tốt để thăng cấp, bỏ đi thì hơi phí, anh nghĩ mình nên có 1 chiến thuật tốt, chớp nhoáng lấy lợi thế tranh thủ giết nhiều nhất có thể trước khi Thiên Linh cường giả vào cuộc.

Lại nói tới Thiên gia nhị tổ, hẳn tuy rằng cũng muốn tự mình ra tay bóp nát kẻ đã giết chết cháu yêu của hắn lắm, nhưng hiện tại hắn không thể, ít nhất lý trí cho hắn biết là không nên, thứ nhất là tiếng xầu xẩy lớn khiếp nhỏ, nếu tiêu bố đánh nhau không lại đều gọi trưởng bối đến đánh lại thì còn thể thống gì, chứng tỏ tiêu bố nhà hắn vô dụng, tiếp là nếu hắn tạo tiền lệ, sau này lỡ tiêu bố nhà hắn đánh người ta, trưởng bối nhà người ta ra tay bóp chết thì làm sao? Đó đều là thứ yếu, quan trọng là Thiên Thương Thiên đã chết, đúng vậy, người thừa kế mạnh nhất, thiên phú tốt nhất Thiên gia, người đứng thứ 2 là đệ đệ hắn thì ở trong bí cảnh chưa thấy ra. Trước giờ các gia tộc lớn thường nội đấu vô cùng mãnh liệt, chủ yếu là do danh quyền, tài nguyên trong gia tộc, bây giờ mất mất 1 thủ lĩnh tương lai, hẳn các gia tộc đoàn kết, hẳn cần 1 sự thấu hiểu từ các tộc nhân chủ chốt, rằng gia tộc đang gặp nguy hiểm, thông qua 1 lần dặt tay nhau giết địch này, hẳn muốn đạt được hiệu quả kia, tuy rằng 30-100 năm sau khi nhóm Tài Gia Thần, Ngọc Nhân lớn lên, thì Thiên Gia bọn họ sẽ yếu thế hơn nhiều nhưng chịu thôi, gỡ được phần nào hay phần đó.

Nói thì dài nhưng chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt, Lam Vũ trong đầu đã phân chia kỹ chiến thuật, anh quyết định không chờ bọn họ tấn công trước mà chủ động giết tới, một tay cầm bông, nháy mắt anh biến mất tại chỗ, xuất hiện đằng sau lưng vòng vây, nơi cái lưng của đám tu linh giả phòng ngự yếu hơn hẳn, bọn họ đều không phải phẩm nhân, tất cả đều nhận ra có người xuất hiện ở sau lưng đội hình, nhưng làm sao phản ứng cho kịp, thêm nữa là vòng ngoài là vòng công, bọn họ chủ quan không bật sẵn phòng thủ. Trong nháy mắt 2 người bị Lam Vũ dùng bông (do cây sáo biến thành) gỡ vỡ đầu. Ngay lúc bọn họ kịp phản ứng, có 2 người dùng hỏa đao, băng kiếm tập kích sau lưng Lam Vũ, nhưng đột nhiên 1 tiếng sấm nổ từ khoảng cách ngoài xa vang lên, người dùng băng kiếm đã không kịp phòng ngự bị bắn bay đầu, biến cố xảy ra khiến hỏa đao nhân quay đầu lại nhìn nhưng chính giây phút thất thần đó đã khiến hắn trả giá bằng mạng sống, 1 cánh tay màu đen huyền không biết từ đâu mọc ra đã xuyên qua tim hắn từ sau lưng. Lại một người nữa mất đi sức chiến đấu vì bị 1 cùi trỏ gây cô bởi 1 người thần bí đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt hắn mà không có điều gì báo trước, nhưng may

mấn hấn có đồng đội kéo về cứu được 1 mạng, chiến cục vốn là mấy chục người vây công một người bỗng dưng rối loạn vì những nhân tố không biết nên ngay lập tức đình chỉ, tụ họp lại với nhau để bảo vệ và nắm bắt lại tình huống. Tiếp theo lại có vài tiếng *Đùng* *Đùng* ở vang ra ở nhiều nơi xung quanh, nhưng mà đều đã được cái “tanker” phá đỡ.

Nhắm mắt lại 1 cái mở ra mắt ngay 4 hảo thủ, đều là lực lượng trung kiên của Thiên gia, Thiên nhị tổ đau lòng không thôi. Nhưng hấn không thể quay ngược lại thời gian, giờ phút này hấn đang tức nổ phổi, hấn giờ nào còn muốn tôi luyện gia tộc đệ tử nữa, hấn hết lớn:

- Các ngươi là ai? Nói mau nếu không ta đích thân ra tay bắt các ngươi lại luyện hồn. - Hấn hiện tại nhìn thấy thêm 3 người mới xuất hiện, giống như Lam Vũ như đúc, lẽ nào huynh đệ sinh 3, nhưng mà 2 người kia có vẻ mờ mờ ảo ảo, cho hấn cảm giác không thật.

Biết là đối phương đã phát hiện, lão nhị dùng cổng không gian tụ họp với lão đại cũng lão tam lão tứ, 3 người xuất hiện chỉ là dưới hình thức tinh thần lực ảo hóa ra, thực chất bọn họ đều ở trong Hồn Giới điều khiển 3 cái thân thể năng lượng, mọi chiêu thức muốn ra đều phải liên kết với lão đại để được cấp cho năng lượng. Lão nhị cười haha:

- Lão đại, hay lắm, chúng ta sắp tới ngưỡng tiến hóa rồi, cần chỉ cần 5 người nữa thôi. - Bọn họ sau khi giết 4 người Địa Linh cảnh đỉnh phong đã ngộ Địa Tâm kia một cách xuất bất kỳ ý khiến đối phương không kịp phản ứng đã hấp thu được năng lượng của 4 người, tinh thần lực tăng trưởng một mức lớp, đã sắp chạm tới đỉnh phong. Nếu như giờ một luyện được sư cao tay ở đây sẽ nhận ra 4 cái xác kia đã không còn tí linh lực gì cả, cả người không khác gì phạm nhân chân yếu tay mềm, không còn là thân thể tu sĩ Địa Linh cảnh hùng mạnh nữa, giờ cầm dao gọt trái cây ghê của người phạm cũng đủ chặt xác họ ra.

Lão tam cười cười:

- Giờ lão già ắt ra tay, sẽ khó khăn đấy!

Lão đại liếm môi cười nhẹ:

- Nhưng ta lại thích, lão tứ, tiếp theo như kế hoạch, tất cả do chú.

Lão tứ thở khò khè lộ rõ bản chất khát máu gât đầu. Vừa gât đầu xong đã biến mất, thực chất là lão đại đã tán đi luồng tinh thần lực chứa nhân hình mà lão tứ điều khiển.

Đột nhiên phát hiện lão tứ biến mất không dấu vết, không để lại 1 quỹ tích nào để suy đoán, Thiên Gia lão tổ hết lớn:

- Các ngươi cẩn thận, một đồng bọn của hấn đã mất dấu. - Hấn điên cuồng dùng thần thức hùng mạnh của mình càn quét xung quanh nhưng quả thật là không thấy gì cả, điều này khiến hấn kiêng kỵ, nhất định là một môn ẩn nấp công pháp cực kỳ hùng mạnh mới có thể cho phép 1 Địa Linh cảnh tiêu bổi trốn trước mắt Thiên Linh cảnh cường giả.

- Gian ngoan mất linh, không trả lời thì chết. - Thiên gia nhị tổ sau khi nhắc nhở ổn định đội hình đệ tử thì bắt đầu chính thức ra tay, hấn chưa ngộ ra Thiên Tâm, nhưng hấn đã có Địa Tâm, không những vậy mà còn là Địa Tâm đã trải qua Thiên Kiếp Thiên Linh cảnh lột xác, mạnh hơn của Địa Linh cảnh rất nhiều. Địa Tâm của hấn là Trọng Thủy Tâm, là thủy hệ linh lực, mỗi giọt nước tự Trọng Thủy Tâm ngưng tụ ra nặng hàng chục đến hàng trăm tấn, hấn dễ dàng dùng một giọt nước nhỏ bắn đi để giết chết một Địa Linh cảnh sơ kỳ.

Trước mặt hấn xuất hiện ra một mũi tên bằng nước, nó ngay lập tức xé gió phóng tới nhóm Lam Vũ. Tức thời 2 người lão tam lão nhị biến mất tại chỗ, lão đại ngưng tụ một con Susanoo bằng huyền băng, cả 2 tay cầm một tấm khiên khổng lồ đỡ lấy thủy tiễn kia. Trong khi đó, theo chiến thuật lão tam xuất hiện trong đội hình đang phòng ngự của đệ tử Thiên gia công kích, lão nhị cũng lao lại gần cầm 1 không súng máy hạn nặng rồi cày. Thủy tiễn tuy rằng nhìn mong manh nhưng ngay lập tức phá vỡ tấm khiên của Susanoo rồi đến bắn xuyên bụng Susanoo bắn nát nửa người bên phải của Lam Vũ, thấy vậy Thiên gia nhị tổ nhẹ nhàng cười, theo hấn thì thế cuộc đã định, bay nữa người dù là đám Võ Chiến Đạo cũng chết, thấy lão tam lão nhị công phá đệ tử nhà mình thì hấn cười lạnh, hấn thừa biết bọn họ cũng chả thể làm được gì. Quả đúng thật lão tam vừa lao vào thì đã bị mấy tên cận chiến tập đánh tan thành khối, lão nhị cũng bị mấy tên đánh xa công kích tán loạn.... Nhưng đang cười thì hấn hấn mặt lại, bởi vì lão tam sau khi tán lại tụ lại tiếp tục giao tranh, lão nhị cũng trong tự. Thiên gia lão nhị không vội động thủ, hấn đang muốn nghiền cứu bí mật của chuyện này, nếu nắm được thì Thiên gia hấn chẳng phải có bất tử chi thân hay sao, hấn liếc lão đại thì thấy anh vẫn chỉ còn nửa người máu chảy đầm đìa nằm thẳng cẳng trên mặt đất, không còn khí tức, phỏng chừng là chết rồi, vì vậy hấn không quan tâm nữa, hấn trong đầu vẫn còn đang đề phòng 1 người nữa là lão tứ.

- Thì ra có bất tử chi thân hèn gì các ngươi dám ngông cuồng khiêu khích Thiên Gia uy, các ngươi biết điều thì giao bí pháp bất tử và ấn hình, ta lấy uy tín của Thiên gia lão tổ tha cho các ngươi khỏi chết. -Hấn cố gắng kiềm chút gì đó để bù lại mất mát mấy ngày qua.

Nhưng hấn...không nhận lại được bất kỳ lời đáp nào cả. Lão tam liên tục tay không lao tới nhưng hầu như chẳng thể làm được gì, chỉ có thể tiêu hao thể lực của bọn hấn, nhưng dường như anh ngày càng đang yếu đi, chính lão nhị cũng vậy, tuy nhiên lão nhị cũng thỉnh thoảng bắn trúng team địch vài viên löt qua hàng thủ, nhưng cũng mang lại quá nhiều tác dụng.

Lúc này một người trong Thiên gia tử đệ cười lớn:

- Haha, các ngươi càng ngày càng yếu chứng tỏ bí pháp này cũng không phải không có nhược điểm, biết điều mau chóng đầu hàng đi, trước khi lão tổ chúng ta đổi ý haha! - Đồng đội chết nhưng không phải là người của phe trong gia tộc hấn(trong gia tộc cũng chia ra vài phe để cạnh tranh gay gắt) nên cũng không có bao nhiêu buồn chỉ có tức vì bị ép lúc này thôi, giờ thể cục trở lại trong tầm tay khiến cho hấn đắc ý.

Trong ánh mắt của lão tam và lão nhị cũng dần hiện ra chút tia tuyệt vọng, điều này löt ngay vào mắt bọn họ và Thiên gia lão tổ, nhưng Thiên gia lão tổ vẫn không vội quảy sớm, vì hấn còn nhớ tới lão tứ từ đầu tới giờ chưa từng xuất hiện, có khả năng đã bỏ chạy.. hoặc có khả năng đang ẩn tàng đâu đó

để cho bọn họ 1 kích bất ngờ, dù là trường hợp nào thì hắn vẫn phải đề phòng, hắn không nhắc đám hậu bối mà chính bản thân mình sẽ cảnh giác thay bọn họ vì hắn tin rằng đã nắm được đại cục, hắn quyết định cho đám hậu bối của mình 1 bài học, nếu bọn họ đắc ý quên đi lão tứ thì sau khi lão tứ mà xuất hiện, hắn sẽ ra tay giết đi, rồi sẽ lấy đây làm bài học để mà răn dạy, đây cũng là tâm lý chung của những người muốn đạo tạo thế hệ sau, còn nếu bọn họ vẫn còn lưu ý lão tứ thì càng tốt, hắn càng vui.

Ngay lúc lão nhị lão tam suy yếu nhất, đám người kia cũng không muốn tiếp tục dàn đội hình phòng thủ nữa mà từ bỏ kết trận, 1 vài trong số đó cầm đao kiếm lao lên định kết liễu địch, chính giây phút đội ngũ này tan vỡ, lão tứ xuất hiện ngay sau lưng đám người vừa rời không vị trí, nhưng trong nháy mắt đó Thiên gia lão tổ cũng một chưởng vỗ bay lão tứ, khiến anh văng ra mấy chục mét tí nữa thì tán biến thành khói, cũng một phần lão tổ kia vì muốn ép hỏi bí thuật nên không ra tay mạnh.

- Lão tổ anh minh!

- Đa tạ lão tổ cứu mạng!

....

- Haha, các người đã thất bại, các người còn gì để nói nữa? Haha, biết điều nhanh chóng giao bí pháp ra, để tránh nỗi khổ luyện hồn. Đừng tưởng không nói thì ta không có cách nào biết, nên nhớ thế gian này còn có sư hổ thuật. - Hắn xuất hiện ngay tại chỗ lão tứ vừa ngã, bóp cổ anh nhắc lên.

Nhưng giây phút đó lão tứ bỗng mỉm cười. Lão đại vốn đang nằm thẳng căng thì xuất hiện ngay trên đầu đội hình đệ tử thiên gia vốn vừa hủy bỏ kết trận. Một quả núi huyền băng không lồ như thiên thạch xuất hiện nện xuống đó. Lão tổ và đệ tử Thiên gia bị biến cố này làm cho không kịp trở tay, ai mà ngờ cục diện tâm lý lên xuống liên tục như vậy chứ, vốn đã thẳng tự dung xảy ra biến cố khó mà lường. KẾT QUẢ là... 15 người trong đám Địa Linh cảnh đỉnh phong Thiên gia vốn đang chờ thắng không có bật phòng ngự + chạy không kịp đã bị núi băng đè thành thịt nát giây phút đó Lam Vũ biết mình đại thắng, giờ không nhân hỗn loạn mà chạy nhanh thì đợi đến khi nào khi nào, anh cũng sợ bị Thiên Linh cảnh cường giả điên cuồng truy đuổi lắm, nên nhớ thủy tiên lúc này chỉ là tiện tay 1 kích, cũng không phải chiêu thức gì cao thâm. Và 4 người... tan biến thành mây khói trong không khí... Ngay khi lão đại biến mất trong công không gian thì ngay chỗ anh đứng xuất hiện 1 con thủy long cực lớn ập vào, làm vùng đất quanh đó sụp đổ kinh hoàng với sự phẫn nộ của Thiên gia nhị tổ, cũng vì sự phẫn nộ của hắn lại kéo theo 2 Thiên gia đệ tử bị lay trong Thủy Long chết không để lại 1 hạt bụi... chết trong tay lão tổ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Khách Vô Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.